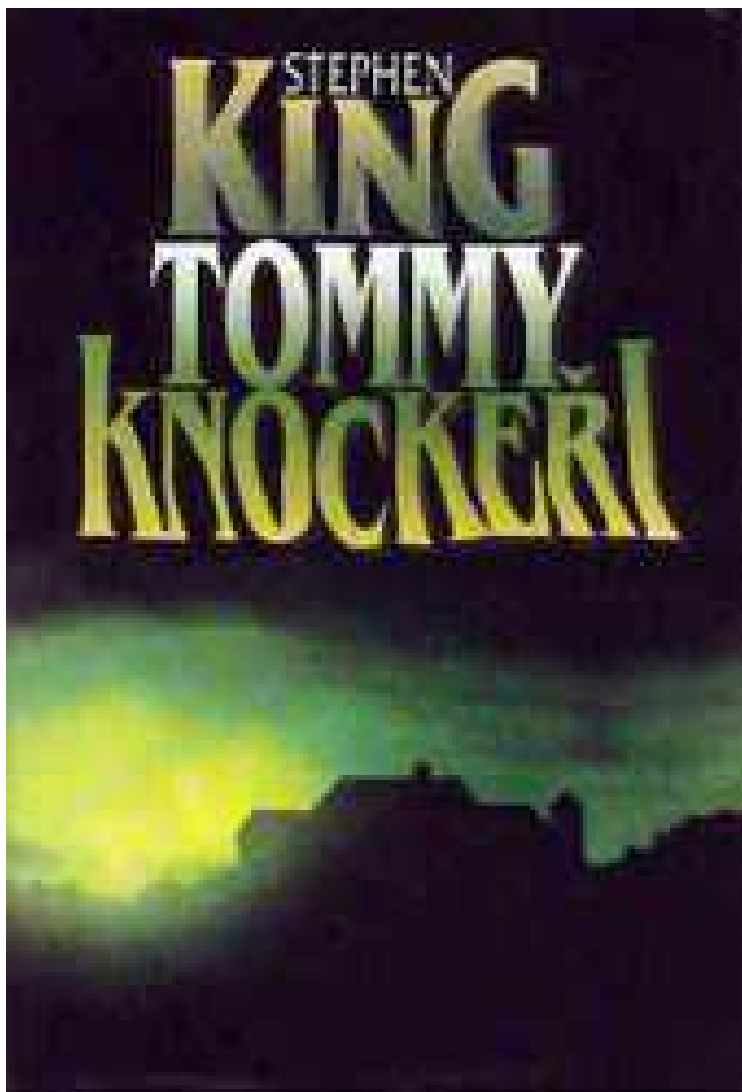


Stephen King

Tommy Knockeři



Věnování

Pro Tabithu Kingovou „...sliby, které se mají plnit.“

Verš o Tommyknockerech je, jako hodně z rýmovaček Matky Husy, nápadně jednoduchý. Původ slova se dá obtížně vystopovat. Websterův nezkrácený slovník uvádí, že Tommyknockeři jsou a) obři lidožrouti, kteří žijí v tunelech b) duchové obývající opuštěné doly nebo jeskyně. Neboť je „tommy“ archaický anglický výraz týkající se armádních přidělů (ze kterého pramení termín „tommies“ jako slovo užívané pro anglické odvedence, jako v Kiplingovi – „Tommy sem, Tommy tam...“), Oxfordský nezkrácený slovník napovídá, že jsou Tommyknockeři duchové horníků, kteří zemřeli vyhladověním, ale pořád ťukáním prosí o vysvobození a potravu.

První verš („Pozdě minulé noci i noci předešlé,“ atd.) je tak rozšířený, že jsem ho slyšel já i moje žena. přestože jsme vyrůstali každý v jiném městě, s jiným vyznáním a pocházíme z jiných předků – ona má za předky především Francouze, já Skoty a Iry.

Ostatní verše jsou výtvozem autorovy představivosti.

Ten autor – jinými slovy já – by rád poděkoval své ženě Tabithe za neocenitelnou pomoc, přestože někdy strašlivě kritizuje (když se rozčilujete na kritiky, téměř vždycky si můžete být jistí, že mají pravdu), nakladateli Alanu Williamsovi za vlídný a mírný přístup, Phyllis Grannové za její trpělivost (tato kniha nebyla ani tak napsána, jako spíš vyvržena), a zvláště pak Georgi Everett McCutcheonovi, který přečetl každý můj román a pozorně ho opravil – především zbraně a balistické problémy – děkuji mu ale i za jeho smysl pro kontinuitu. Mac zemřel, když se kniha přepisovala. Popravdě jsem se dozvěděl, že nakonec podlehl leukémii, se kterou bojoval po celé dva roky, právě když jsem poslušně dodělával podle jeho poznámek korektury. Moc mi chybí a není to tím, že mi pomohl dát vše do pořádku, ale protože patřil k lidem, kteří mají v mém srdci své místo.

Mé poděkování patří i dalším – je to víc lidí, než které tady mohu vyjmenovat – pilotům, zubařům, geologům, kolegům spisovatelům, dokonce i mým dětem, které mé knize naslouchaly. Stejně tak jsem vděčný Stephenu Jay Gouldovi. Přestože je fanouškem New York Yankees a nedá se mu tedy moc věřit, pomohly mi jeho komentáře problému, který bych nazval „hloupou evolucí“, zformovat podobu tohoto románu (Flamingo s Smile).

*Haven není skutečný. Postavy také nejsou skutečné. Jde o fikci s
jedinou výjimkou:*

Tommyknockeři jsou skuteční.

*Jestli se vám zdá, že si dělám legraci, pak v noci vůbec nedáváte
pozor.*

STEPHEN KING

*Pozdě minulé noci i noci předešlé, Tommyknockeři,
Tommyknockeři*

*ťukali na dveře. Chci jít ven, nevím, jestli mohu,
neboť se tak bojím toho Tommyknockera*

TRADICIONÁL

Obsah

KNIHA PRVNÍ

LOŽ NA SOUŠI

Kapitola I

ANDERSONOVÁ ZAKOPÁVÁ

Kapitola II

ANDERSONOVÁ KOPE

Kapitola III

PETER VIDÍ SVĚTLO

Kapitola IV

KOPÁNÍ POKRAČUJE

Kapitola V

GARDENER PADÁ

Kapitola VI

GARDENER NA SKALÁCH

Kapitola VII

GARDENER PŘIJÍŽDÍ

Kapitola VIII

ÚPRAVY

Kapitola IX

ANDERSENOVÁ VYPRÁVÍ

Kapitola X

GARDENER SE ROZHODUJE

KNIHA DRUHÁ

PŘÍBĚHY Z HAVENU

Kapitola I

Montville Plantation

Kapitola II

BECKA PAULSONOVÁ

Kapitola III

HILLY BROWN

Kapitola IV

BENT A JINGLES

Kapitola V

RUTH McCAUSLANDOVÁ

Kapitola VI

RUTH McCAUSLANDOVÁ, DOKONČENÍ

Kapitola VII
BEACH JERNIGAN A DICK ALLISON
Kapitola VIII
EV HILLMAN
Kapitola IX
POHŘEB
Kapitola X
KRONIKA – KONEC MĚSTA

KNIHA TŘETÍ

TOMMY-KNOCKEŘI

Kapitola I
SISSY
Kapitola II
GARDENER NA PROCHÁZCE
Kapitola III
VCHOD
Kapitola IV
STODOLA
Kapitola V
SENZACE
Kapitola VI
V LODI
Kapitola VII
SENZACE, POKRAČOVÁNÍ
Kapitola VIII
GARD A BOBBI
Kapitola IX
SENZACE, DOKONČENÍ
Kapitola X
TOMMYKNOCKEŘI UKAJÍ NA DVEŘE

VSTAŇ VSTAŇ VSTAŇ!

EPILOG

KNIHA PRVNÍ

LOŽ NA SOUŠI

No, vytáhli jsme Hanyho Trumana, který plul od Nezávislosti.

Zeptali jsme se: „A co válka?“

Odpověděl: „Dejte pokoj!“

A my pokračovali: „A co bomba? Litujete toho, co jste udělal?“

A on řekl: „Dejte mi flašku a hleďte si svýho.“

ŠAMAN - „Po proudu“

Kapitola I

ANDERSONOVÁ ZAKOPÁVÁ

1.

Kvůli hřebíku bylo ztraceno celé království – to tvrdí katechismus, když to trošku zjednodušíte. *Nakonec podobně lze zjednodušit všechno a proměnit to v něco jiného.* Právě to napadlo Robertu Andersenovou mnohem později. *Jde buď o náhodu... nebo je to prostě osud.* Andersonová doslovně 21. června roku 1988 zakopla v malém městečku Haven, ve státě Maine, o vlastní osud. To zakopnutí byl začátek, ostatní už je pouhou historií.

2.

Andersonová šla to odpoledne ven s Peterem, starým psem, který už neviděl na jedno oko. Petera jí dal v roce 1976 Jim Gardener. Andersonová rok předtím ukončila s diplomem vysokou školu a od chvíle, kdy se nastěhuje do strýcova domu v Havenu, ji dělily dva měsíce. Dokud jí Gard nedonesl psa, ani si neuvědomovala, jak je osamělá. Tehdy to bylo ještě malé štěně a Andersonové dělalo problémy si připustit, jak je teď starý – osmdesát čtyři podle psího počítání. Dal se tak odměřit i její vlastní věk. Rok devatenáct set sedmdesát šest zmizel v nenávratnu. Ano, doopravdy. Když je vám dvacet pět, pořád se ještě můžete oddávat iluzím a věřit, že je dospívání (alespoň ve vašem případě) duchovní chybou, která se nakonec napraví. Když se jednoho dne probudíte a zjistíte, že je vašemu psovi osmdesát čtyři a vám třicet sedm, zasluhuje to ještě jedno přezkoumání. Ano, doopravdy.

Andersonová hledala místo, kde by nařezala dřevo. Měla už pod střechou jeden a půl sáhu, ale chtěla ještě alespoň tři, se kterými bezpečně přečká zimu. Od doby, kdy byl Peter malé štěně, které si brousilo zuby o starou bačkoru (a dost často čural na koberec v jídelně), nařezala toho už hodně. Dřeva ale zůstalo pořád dost. Pozemek (kterému ještě po třinácti letech říkala většina lidí z městečka usedlost starého Garricka) ležel jen nějakých sto osmdesát stop od silnice číslo

9. Kamenné zdi, které označovaly severní a jižní hranice, se ale rozbíhaly v podivných úhlech do dálky a další kamenná zeď – tak stará, že se rozpadla na jednotlivé kameny porostlé mechem – označovala zadní hranici a táhla se starým lesem asi tři míle hluboko. Celková plocha klínu ve tvaru pirožky byla ohromná. Za zdí na západním okraji pozemku Bobbi Andersonové ubíhaly míle divočiny, kterou vlastnila Papírenská společnost Nové Anglie. Podle mapy – Hořící les.

Po pravdě Andersonová se sekáním dřeva nemusela zabývat. Pozemek, který jí odkázal matčin bratr, měl slušnou cenu, neboť většina stromů byla z tvrdého dřeva a téměř se jich nedotklo zamoření bechyní. Dnes byl ale po deštivém jaru krásný a teplý den, na práci na zahradě bylo ještě brzy – zatím nic nezačalo klíčit (a kvůli dešťům většina úrody uhnije) a na novou knihu nebyla ještě vhodná doba. Přikryla proto psací stroj a ocitla se se svým věrným, starým, jednookým Peterem tady, na procházce v lesích.

Za farmou se táhla stará cesta, kudy se dřív vláčelo dřevo. Andersonová se jí držela téměř celou míli, pak odbočila doleva. Nesla batoh (sendvič a knihu pro sebe, psí sušenky pro Petera, spoustu oranžové pásky, kterou omotá kolem stromů, jež bude chtít porazit, až ustoupí teplo záhřeje a uvolní cestu říjnovému chladu) a polní láhev. V kapse měla kompas značky Silva. Ztratila se na vlastním pozemku jen jednou, to jí ale poučilo navěky. Strávila tehdy v lese nepříjemnou noc. Nedokázala uvěřit, že se mohla ztratit na pozemku, který jí pro Krista patřil, a současně si byla jistá, že tam venku pod širou oblohou zemře. Tehdy to bylo možné, neboť zjistit, že je pryč, mohl jen Jim a Jim k ní chodil, jen když ho nečekala. Peter ji tehdy zavedl k potoku a potok ji zavedl k silnici číslo 9. Byla od domova jen dvě míle v těch místech, kde vesele bublala korytem pod asfaltovou cestou voda. Zná už pravděpodobně les natolik, že dokáže najít cestu k silnici nebo k jedné z kamenných zdí, které se táhly kolem jejího pozemku. Klíčové slovo ale znělo pravděpodobně. Takže s sebou nesla kompas.

Okolo třetí hodiny našla vhodný hlouček javoru. Ve skutečnosti našla vhodných hloučků několik, tenhle stál ale blízko pěšinky, kterou znala, pěšinky tak široké, že se na ni vejde Tomcat. Asi tak dvacátého záhřeje – pokud do té doby někdo nevyhodí celý svět do vzduchu – připojí za Tomcata sáňky, zajede sem a nařeže trochu dřeva. Kromě toho se už dnes nachodila víc než dost.

„Připadá ti to dobrý, Pete?“

Pete slabě zaštkal a Andersonová na zvíře pohlédla s tak hlubokým smutkem, až ji to samotnou překvapilo a vyvedlo z míry. Peter byl odrovnaný. Málokdy už se dnes honil za ptáky, veverkami nebo vzácným svištěm. Představa, že by se rozběhl za srncem, byla směšná. Bude muset kvůli němu udělat na zpáteční cestě několik oddechových zastávek... přitom pamatovala dobu, a nebylo to tak dávno (nebo na tom alespoň její mozek tvrdohlavě trval), kdy Peter pobíhal čtvrt míle před ní a lesem se nesly salvy jeho štěkotu. Věřila, že možná přijde den, kdy rozhodne, že je toho už dost. Naposledy popláčá v pickupu značky Chevrolet na místo spolujezdce a odveze Petera k veterináři do Augusty. *Tohle léto ale ještě ne, prosím, bože. Nebo tento podzim, či zimu, prosím, bože. Nebo nikdy, prosím, bože.*

Protože bez Petera zůstane sama. Zbyde už jen Jim a Jim Gardener se za posledních osm let změnil ve velmi vážného člověka. Pořád byl přítelem, ale... byl vážný.

„Jsem ráda, že souhlasíš, ty chlapíku,“ pochválila ho a převázala stromy několika stužkami. S naprostou jistotou si uvědomovala, že si to klidně rozmyslí a stužky se tady postupně rozloží. „Tvůj vkus překoná jediné tvůj vlastní dobrý zjev.“

Peter, který věděl, co se od něho očekává (byl starý, ale nebyl hloupý), zavrtěl otrhaným pahýlem ocasu a zaštkal.

„Ukaž Viet Kong!“ nakázala mu Andersonová.

Peter se poslušně zhroutil na bok – uniklo mu tiché zasípání – převalil se na záda a roztáhl nohy. Andersonové to téměř pokaždé udělalo radost, dnes jí ale pohled na vlastního psa, jak předvádí Viet Kong (Peter dokázal hrát mrtvého i při slovech „huc“ nebo „Mai Lai“), vrátit jejím předešlým myšlenkám.

„Vstaň, Pete.“

Pete se s těžkým oddechováním pomalu zvedl. Měl bílý čenich.

„Jdem zpátky.“ Hodila mu psí suchar. Peter se po něm ohnal a minul. Začichal a minul znovu. Pak se k němu vrátil. Pomalu ho snědl, moc ho to ale netěšilo. „Správně,“ zašeptala Andersonová. „Padáme odtud.“

3.

Kvůli botě bylo ztraceno celé království... kvůli zvolené pěšině nalezena loď.

Andersonová už tady byla během těch třinácti let, kdy ještě usedlost starého Garricka nebyla usedlostí Andersonové. Poznala svah i polom, jaký tady zanechali dřevorubci, kteří určitě zemřeli ještě před korejskou válkou, poznala mohutnou borovici s rozřatou korunou. Už se těmito končinami procházela a nebude mít žádné problémy, aby stezku našla, až se vrátí s Tomcatem. Mohla místo, kde zakopla, v minulosti minout jednou, dvakrát i půltuctokrát. Možná o pár yardů, možná o stopu, možná o pouhé centimetry.

Tentokrát šla za Peterem, který nepatrně odbočil vlevo. Stezka byla ještě pořád v dohledu, když jedna její těžká bota do něčeho narazila... narazila tvrdě.

„Hej!“ vykřikla, ale přestože roztáhla ruce, bylo už pozdě. Dopadla na zem. Větev nízkého křoví jí tak odřela krk, až se objevila krev.

„Do prdele!“ zaklela a z větví ji napomenula sojka.

Peter se vrátil, nejprve začichal, pak jí olízl nos.

„Pro Krista, nedělej to, smrdí ti z huby!“

Peter zavrtěl ocasem. Andersonová se posadila. Otřela si levou tvář, na dlani i prstech spatřila krev. Zaúpěla.

„To je tedy dobrý,“ zamumlala a podívala se, o co to zakopla – s největší pravděpodobností o kus padlého stromu nebo kámen, který ční ze země. V Maine je hodně kamení.

Spatřila záblesk kovu.

Dotkla se ho, přešla po něm prstem a pak z něj odfoukla černou lesní hlínu.

„Co to je?“ zeptala se Petera.

Peter přišel blíž, kov očichal a udělal zvláštní věc. Zacouval o dva psí kroky, posadil se a vyloudil jediné hluboké zavytí.

„Co se ti stalo?“ zeptala se Andersonová, Peter ale zůstal sedět. Andersonová se vsedě přisunula blíž, sklouzla po zadní části džín. Pozorně kov na zemi zkoumala.

Z rozmoklé země čněly asi tři palce – dost na to, aby o ně člověk zakopl. Táhl se tady mírný svah, věc možná odkryl proud způsobený silnými jarními dešti. Andersenovou okamžitě napadlo, že tady ve dvacátých a třicátých letech museli nechat po sobě dřevorubci odpadky

– zbytky po třídní práci, které se tehdy říkalo „dřevorubecký víkend.“

Plechovka, pomyslela si – B&M fazole nebo Campbellova polévka. Zakroutila kovovým předmětem, tak jak byste kroutili ze země plechovku. Pak ji napadlo, že o vyčuhující okraj plechovky by nedokázal zakopnout nikdo, kromě batolete. Kov v zemi se ani nepohnul. Byl pevný jako skála pod ním. Možná tedy kus staré dřevorubecké výstroje?

Andersenovou ten problém zaujal. Zkoumala předmět pozorněji a ani si nevšimla, že se Peter postavil na nohy, ustoupil o další čtyři kroky a znovu se posadil.

Kov měl matně šedou barvu – vůbec se nejednalo o zářivou barvu plechovky nebo železa. A byl silnější než plechovka – vrchol měl možná čtvrt palce. Položila na hranu bříško palce a ucítila podivné chvilkové brnění, něco jako vibraci.

Stáhla prst a zkoumavě si věc prohlížela.

Dala prst zase zpátky.

Nic. Žádné bzučení.

Tentokrát sevřela kov mezi palec a ukazováček a pokusila se ho vytáhnout ze země jako rozviklaný zub z dásně. A on se ponořil do země – nebo jí to tak tehdy přišlo – takže vykukovalo méně než dva palce. Později řekne Gardenerovi, že mohla chodit kolem třikrát denně po celých čtyřicet let a nikdy by o něj nezakopla.

Smetla uvolněnou hlínu a odhalila další kousek. Prsty vykopala kolem asi dva palce hluboký kanálek. Půda lehce ustupovala, jak už to lesní půda dělává... alespoň do chvíle, kdy narazíte na síť kořenů. Věc ale mizela v hlubině. Andersonová se zvedla na kolena a kopala po obou stranách. Znovu se pokusila celou věcí zakroutit. Znovu nepovolila.

Prsty odstranila další hlínu a rychle odhalila další část – tentokrát spatřila šest palců šedého kovu, pak devět, pak celou stopu.

Je to nákladák, nebo auto, nebo vlečný vůz, napadlo ji náhle. Pohřbený tady uprostřed pustiny. Nebo možná kamna Hooverville. Proč ale tady?

Nedokázala vymyslet žádný důvod, naprosto žádný důvod. Občas něco v lese našla – nábojnice, plechovky od piva (ty nejstarší neměly záklopky, ale trojúhelníkový otvor, kterému se v těch mlhavých,

mrtvých dnech šedesátých let říkalo „kostelní klíčky“), obaly od bonbónů a další věci. Haven neležel ani na jedné z hlavních, turistických tras státu Maine. Jedna se táhla hornatým územím plným hor až k nejzazšímu západnímu cípu státu, druhá ubíhala podél pobřeží až k cípu východnímu. Už dávno, dávno tady neexistoval prales. Jednou (přelezla tehdy rozpadlou, kamennou zeď na vzdáleném konci svého pozemku a ve skutečnosti se vloupala na území Papírenské společnosti Nové Anglie) našla v místech, kudy kdysi vedla dřevařská cesta a kde teď rostl – dvacet let po tom, co kácení skončilo – sekundární, hustý porost, který místní obyvatelé přezdívali „les na hovno“, rezavý vrak auta Hudson Hornet z konce šedesátých let. Pro jeho přítomnost tehdy také neexistoval žádný důvod... auto se dá ale vysvětlit jednodušeji než kamna, lednice nebo jakákoliv hloupá věc, která se doopravdy v zemi ukrývala.

Vykopala na každé straně objektu stopu dlouhé zářezy, na konec ale nenarazila. Dostala se téměř stopu hluboko, pak si odřela prsty o kámen. Možná by ho dokázala vytáhnout, kámen se alespoň kýval – neměla ale pro to žádný důvod. Předmět v zemi pokračoval do větších hloubky.

Peter zakňoural.

Andersonová na psa pohlédla, pak se postavila. Zapraskalo jí v kolenou, v levém chodidle ucítila mravence. Vylovila z kalhot kapesní hodinky – staré a odřené hodinky Simon patřily k dědictví od strýce Franka – a ohromilo ji, když zjistila, jak dlouhou dobu tady strávila. Alespoň hodinu a čtvrt. Už bylo po čtvrté hodině.

„Pojď, Pete,“ vyzvala psa. „Padáme.“

Peter znovu zakňučel, pořád se ale nehýbal. Andersonová náhle bez zřejmého zájmu spatřila, jak se to staré zvíře chvěje, jako by trpělo zimnicí. Neměla představu, zda mohou psi zimnici dostat, ale věřila, že je to u starých jedinců možné. Vzpomněla si, že viděla Petera, jak se takhle třese jen jednou, na podzim roku 1977 (nebo to byl možná rok 78). Tehdy se tu objevila puma. Po nějakých devět nocí řvala a kvílela. Asi trpěla neopětovanou touhou. Peter se každou noc přiblížil k oknu obývacího pokoje a vyskočil na starou kostelní lavici, kterou měla Andersonová postavenou vedle knihovny. Nikdy neštěkal. Jen se díval do tmy směrem k nadpozemským, ženským stenům, nozdry rozšířené, uši nastražené. A chvěl se.

Andersonová překročila vlastní malou vykopávku a přiblížila se k Peterovi. Poklekla, přejela mu dlaněmi po čumáku a ucítila jeho chvění na vlastní kůži.

„Co se děje, chlapče?“ zašeptala, ale moc dobře to věděla. Peterovo zdravé oko zašilhalo k předmětu v zemi, pak se k ní pohledem vrátilo. Jeho přání nedokázal zakrýt ani ošklivý, mléčný zákal. Jako by promluvil: Pojd'me odtud, Bobbi. Ta věc se mi líbí zrovna tak málo jako tvoje sestra.

„Oukej,“ odpověděla Andersonová neklidně. Najednou si nedokázala vzpomenout, že by kdy ztratila pojem o čase jako dnes tady.

Peterovi se to nelíbí. A mně taky ne.

„Tak pojd'.“ Vyrazila do svahu směrem k pěšině, Peter ji ochotně následoval.

Byli už málem na cestě, když se Andersonová (stejně jako Lotova žena) obrátila. Nebýt toho posledního pohledu, možná by celou věc nechala plavat. Od dob, kdy před závěrečnými zkouškami opustila vysokou školu (i přes pláč a námitky matky, i přes zlé, jízlivé poznámky a nepříjemná ultimáta vlastní sestry) se Andersonová v umění nechat věci plavat zdokonalila.

Ten pohled z větší vzdálenosti jí ukázal dvě věci. Za prvé se objekt znovu neponožil do země, jak se jí zpočátku zdálo. Z centra čerstvě rozryté půdy čněl kovový jazyk. Prohlubeň nebyla široká, ale určitě byla hluboká. Šlo jistě o následky tání sněhu na konci zimy i o následky vytrvalých jarních dešťů, které následovaly. Proto byla půda na všech stranách vyčnívajícího kovu vyšší, předmět v ní jednoduše zmizel. První dojem, že věc tvoří roh nějakého předmětu, nebyl ani v nejmenším pravdivý. Nemusela to být pravda. Za druhé působil předmět jako talíř. Ne talíř, ze kterého jíte, ale plát – jako matný, kovový plát, kovový kryt nebo -

Peter zaštěkal.

„Dobře,“ řekla Andersonová. Rozumím ti. „Pojd'me.“

Pojd'me... a nechme to plavat.

Kráčela středem pěšiny, Petera nechala, aby je vedl k lesní cestě vlastním, nejistým krokem. S radostí vnímala svěží zeleň nadcházejícího léta... Toto byl první, opravdový letní den. Nebo snad ne? Slunovrat, nejdelší den roku. Plácla komára a usmála se. V Havenu

bylo léto krásné. Ta nejlepší doba. A jestli nebyl Haven (posazený kus nad Augustou ve střední části státu, kudy projížděla většina turistů) tím nejlepším místem, určitě to bylo vhodné místo k odpočinku. Byly chvíle, kdy Andersonová upřímně věřila, že tady stráví jen pár let, dobu vhodnou, aby se vzpamatovala z problémů dospívání, z problémů, jaké zažila se sestrou, z náhlého a zamotaného odchodu z vysoké školy (Anne tomu říkala kapitulace). Pár let se ale změnilo v pět, pět na deset, deset na třináct. A teď se podívej. Peter je starý a ty máš v místech, kde rostly vlasy černé jako řeka Styx, šediny. (Asi před dvěma roky si je zkusila zastříhnout, až vypadala úplně jako pankáč. Když zjistila, že šediny ještě zvýrazněly, šokovalo ji to a nechala vlasy od té doby zase volně růst.)

Teď už věřila, že stráví v Havenu možná celý zbytek života. Výjimku tvořily jen povinné výlety, kdy jezdila každý rok nebo dva navštívit svého vydavatele v New Yorku. Městečko tě dostalo. Místo tě dostalo. Dostal tě pozemek. A nebylo to tak zlé. Možná stejně dobře jako cokoliv jiného.

Jako talíř. Kovový talíř.

Ulomila krátkou, pružnou větévku, bohatě pokrytou zelenými lístky a začala se jí ohánět kolem hlavy. Našli ji komáři a vypadali, že dosáhnou svého. Kroužili jí okolo hlavy... a v hlavě jí jako komáři vířily myšlenky. Ty rukou zplašit nemohla.

Vteřinu mi to vibrovalo pod prsty. Cítila jsem to. Jako ladička. Když jsem se toho ale dotkla, ustalo to. Je vůbec možné, že něco takhle v zemi vibruje? Určitě ne. Možná...

Možná to byla jen psychická vibrace. Nikdy takové věci stoprocentně neodmítala. Možná její mozek něco v pohřbeném předmětu vycítil a snažil se jí to sdělit jediným způsobem, jaký měl k dispozici. Vyslal hmatový vjem – vibraci. I Peter z předmětu určitě něco poznal. To staré zvíře se k němu ani nechtělo přiblížit.

Zapomeň na to. A tak se i stalo.

Na chvíli.

4.

Té noci se zvedl silný, vlahý vítr. Andersonová vyšla na přední verandu, kouřila a naslouchala, jak se vítr prochází a hovoří. Kdysi – možná jen před rokem – by ji byl doprovázel Peter. Dnes ale zůstal v

hale a schoulil se do klubička na svůj malý, chlupatý kobereček u kamen.

Andersonová se přistihla, jak si v duchu přehrává poslední pohled na kov čnějící ze země. Později začala věřit, že to byla chvíle – snad moment, kdy odhodila cigaretu na štěrkovou cestu – kdy se rozhodla, že musí celý předmět vykopat a zjistit, o co se jedná... tehdy si ale své rozhodnutí ještě plně neuvědomila.

Neustále přemýšlela, v duchu přemítala, co se asi pod povrchem ukrývá. Tentokrát nechala myšlenky plynout – naučila se, že pokud se vaše mysl znovu a znovu vrací k nějakému problému (a není důležité, jak moc se ho snažíte zapudit), je snazší dát myšlenkám volný průběh. S posedlostí si dělají starosti jen posedlí.

Představy začaly být odvážnější. Část nějaké budovy, kovový panel. V lesích ale nikdo boudy Quonset nestaví – proč tam tahat všechen kov, když tři muži takovou boudu dokážou postavit s pilkami, sekerami a rámovými pilami za šest hodin? Ani auto. To by vyčnívající kov pokrývala rez. Přijatelněji se jevil kus motoru, ale proč?

A jak se začala noc blížit k úsvitu, vzpomínka na vibraci se vrátila s nezvratnou jistotou. Když ji cítila, muselo se jednat o psychickou vibraci. Muselo -

Náhle pocítila hroznou a chladnou jistotu. Je tam někdo pohřbený. Možná odkryla hranu auta, staré ledničky, dokonce jakýsi ocelový kufr. Ať už představoval předmět během své existence nad zemí cokoliv, teď se proměnil v rakev. Zavražděná oběť? Koho jiného by takhle pohřbili? V takové krabici. Chlapíci, kteří zabloudí náhodou během honu do lesa, ztratí se tam a zemřou, s sebou nenosí kovové rakve, do kterých si pak lehnou... a i když přijmete tak blbou představu, kdo by je potom zase zaházal hlínou? Dejte pokoj, řízkové, jak jsme říkávali za slavných dob našeho mládí.

Vibrace. Bylo to volání lidských kostí.

Ale nech toho, Bobbi. Nebuď tak blbá.

Přesto se zachvěla. Ta představa s sebou nesla jistotu, zvláštní přesvědčivost. Jako viktoriánský příběh plný duchů, který už trochu ve světě, jenž se řítí Údolím mikročipů k nepředstavitelným zázrakům a hrůzám dvacátého prvního století, zestárl. Přesto se mu nějakým způsobem podařilo vyvolat husí kůži. Slyšela, jak se Anne směje a říká: Začíná ti strašit na majáku jako strýci Frankovi, Bobbi. A právě to

zasloužíš, když tam žiješ o samotě s tím svým smradlavým psem. Jasně. Ponorková nemoc. Komplex poustevníka. Zavolejte doktora, zavolejte zdravotní sestru, Bobbi je na tom špatně... a pořád se to zhoršuje.

Náhle si chtěla promluvit s Jimem Gardenerem, potřebovala si s ním promluvit. Vrátila se do domu, aby mu zavolala do Unity. Vytočila čtyři čísla, pak si vzpomněla, že odjel na veřejné předčítání. Předčítání a básnické kurzy – tím se živil. Léto je pro kočovné umělce tím nejlepším obdobím. Slyšela, jak Jim ironicky říká: Všechny ty staré ženské po přechodu musí něco v létě dělat. A já zase musím v zimě jíst. Ruka ruku myje. Měla bys děkovat bohu, že tě před objížděním měst a veřejným čtením ušetřil, Bobbi.

Ano, byla ušetřena. Přesto se jí zdálo, že se to Jimovi líbí víc, než na sobě nechá znát. Určitě jich dost dostal do postele.

Andersonová vrátila telefon do vidlice a obrátila se ke knihovně nalevo od kamen. Ta knihovna nebyla moc hezká – Bobbi nikdy nebyla a ani nebude žádným tesařem. Svému cíli ale sloužila. Dolní polici zabírala série Time Life o divokém Západě, v horních dvou se mísily romány a literatura faktu na stejné téma. O místo tady mezi sebou bojovaly první westerny Briana Fielda s tlustým svazkem Prozkoumaná západní teritoria od Huberta Hamptona, bok po boku ležela Sackettova sága Louise I. Amoura a dva překrásné romány Richarda Mariuse, Příchod deště a Cesta k zaslíbené zemi. Zabijáci a zlosynové od Jay R. Nashe a Západní expanze od Richarda F. K. Mudgetta bojovaly s paperbackovými westerny od Raye Hogana, Archie Joceylena, Maxe Branda, Ernesta Haycoxe a – samozřejmě – Zana Greye. Její vydání Jezdců purpurové šalvěje bylo po opakovaném čtení rozervané na kusy.

Na vrchním regálu stály její vlastní knihy. Bylo jich jedenáct. Deset westernů. První z nich, Město šibenic, vyšla v roce 1975; poslední, Dlouhá cesta zpět, vyšla v roce 86. Kaňon masakrů, ten nejnovější, vyjde stejně jako všechny předešlé v září. Náhle ji napadlo, že už tady v Havenu bydlela, když jí přišla první kopie Města šibenic, přestože začala román psát v pokoji špinavého bytu v Cleaves Mills. Přesto skončila tady, tady v ruce sevřela první opravdový výtisk vlastní knihy.

Tady, v Havenu.

Celá její kariéra publikovaného autora patřila sem... kromě první knihy.

Sundala ji z police a zvědavě na ni pohlédla. Uvědomila si, že od doby, kdy držela útlou knihu v ruce naposledy, uplynulo možná pět let. Depresivní nebyl jen fakt, jak rychle čas ubíhá. Depresivní byl i fakt, jak často ji takové myšlenky v poslední době napadaly.

Ta kniha byla naprostým protipólem ostatních. Ostatní měly obaly s horami a údolími, jezdci, krávy a zaprášenými železničními městečky. Tenhle obal ukazoval dřevoryt z devatenáctého století a představoval loď, jak se blíží k pevnině. Nekompromisní černobílé linky působily podivně, téměř šokovaly. Nad dřevorytem stál název – Cesta v kruhu. A pod ním: Básně od Roberty Andersonové.

Otevřela knihu, přeskočila název a na chvíli se zamyslela nad datem. 1974. Pak se zastavila u stránky s věnováním, které bylo stejně přímočaré jako dřevoryt. Tato kniha je pro Jamese Gardenera. Pro muže, kterému se pokoušela zatelefonovat. Druhého ze tří mužů, se kterými se kdy milovala, a jediného, který ji dokázal přivést až k orgasmu. Nepřikládala tomu žádný zvláštní význam. Alespoň ne takový. Nebo si to alespoň myslela. Nebo si myslela, že si to myslí. Nebo něco podobného. A stejně na tom nezáleželo. I ty dny patřily k minulosti.

Vzdychla a vrátila knihu na polici, aniž by se na básně podívala. Dobrá byla jen jediná z nich. Napsala ji v březnu 1972, měsíc potom, co jí zemřel otec na rakovinu. Zbytek byl pouhý odpad. Náhodného čtenáře možná okouzlili, neboť se jednalo o talentovanou spisovatelku... jádro jejího talentu ale leželo někde jinde. Když vydala Město šibenic, okruh spisovatelů, se kterými se znala, ji odvrhl. Všichni kromě Jima, který vydal Cestu v kruhu.

Krátce po příjezdu do Havenu poslala dlouhý a upovídaný dopis Sherry Fendersonové a obdržela strohou pohlednici: *Prosím, už mi nikdy nepiš, neznám tě.* Dole se podepsala jediným, zalomeným S, stejně strohým jako zpráva samotná. Když se objevil Jim, právě seděla na verandě a nad pohlednicí plakala. *Proč nařikáš nad tím, co si myslí ta hloupá ženská?* zeptal se jí. *Opravdu chceš věřit v soudy ženský, která pobíhá kolem, vyřvává Moc lidu a smrdí od Channelu číslo pět?*

Náhodou je to moc dobrá básnička, zavzlykala.

Jim zběsile zagestikuloval. *Proto není o nic starší, odpověděl, nebo schopnější odvolat bláboly, které ji učili a které přijala. Vzpamatuj se, Bobbi. Jestli chceš pokračovat a dělat, co se ti líbí, pak se kurva vzpamatuj a přestaň s tím pitomým pláčem. Je mi z toho pitomýho pláče nanic. Chce se mi z něj blejt. Nejsi slabá. Poznám slabost, jakmile se ke mně přiblíží. Proč se snažíš bejt něčím, co nejsi? Kvůli sestře? Ta tady není. A ty nejsi ona. Nemusíš ji sem ani pustit, pokud nechceš. Už mi tady nad sestrou nekňourej. Staň se dospělou. Přestaň dělat kraviny.*

Vzpomněla si, jak na něj překvapeně pohlédla.

Být dobrá v tom, co děláš, a být chytrá podle toho, co znáš, je velký rozdíl, řekl jí. Dej Sherry čas, aby dospěla a dej stejný čas i sama sobě. A přestaň sama sebe soudit. Je to nuda, nechci pořád poslouchat tvoje kňourání. Kňourání je pro blbečky. Přestaň se chovat jako blbeček.

Tehdy se jí zdálo, že ho nenávidí, že ho miluje, že ho chce a nechce zároveň. Neříkal, že pozná slabocha, jakmile se k němu přiblíží? Ano, měl by. Byl vychytralý, to věděla už tehdy.

Takže, pokračoval, chceš jít do postele s bývalým nakladatelem, nebo tady chceš rvát navěky nad tou debilní pohlednicí?

Šla s ním do postele. Nevěděla tehdy (a nevěděla to ani teď), zda se jí chce, ale udělala to. A když to na ni přišlo, křičela.

A to byl už málem konec.

I na to si vzpomněla. Jak se vše blížilo ke svému konci. Krátce nato se oženil. I tak už ale dosáhli konce. Byl slabý, byl vychytralý.

Stejně na tom nezáleží, pomyslela si a dala si starou, dobrou radu. Nech to plavat.

Rady se lépe dávají, než poslouchají. Než si šla Andersonová té noci lehnout, uplynulo spoustu času. Když pohnula knihou vysokoškolských básní, probudila staré duchy. Nebo to možná způsobil ten silný vítr, jaký fučel v okapech a pískal mezi stromy.

Už to málem nechala plavat, když ji probudil Peter. Vyl ze spaní.

Andersonová rychle vstala. Vyděsilo ji to. Peter už vydával za spaní spousty zvuků (nemluvě o strašně odporných psích větrech), nikdy ale ještě nevytl. Bylo to stejné, jako by ji probudil nářek dítěte, které trápí noční můry.

Vstoupila do obývacího pokoje a poklekla vedle Petera, který ležel pořád na koberečku vedle kamen. Kromě ponožek byla úplně nahá.

„Pete,“ zamumlala. „Hej, Pete. Uklidni se.“

Jemně psa pohladila. Když se ho dotkla, chvěl se, škubal sebou a cenil zkažené zbytky zubů. Pak otevřel oči – to špatné i to dobré – a zdálo se, že se vzpamatoval. Slabě zakňučel a začal poťukávat ocasem o podlahu.

„Jseš v pořádku?“ zeptala se Andersonová.

Peter jí olízl ruku.

„Tak si zase lehni. Přestaň kňučet. Nudí mě to. Přestaň blbnout.“

Peter si lehl a zavřel oči. Andersonová vedle něj klečela a pozorovala ho s podivným, nepříjemným pocitem.

Zdá se mu o té věci.

Její rozum to odmítal, noc ale naléhala. Byla to pravda a Andersonová to věděla.

Konečně se vrátila do postele a kolem druhé hodiny usnula. Měla zvláštní sen. Rukou tápala v temnotě... nesnažila se nic najít, jen před něčím uprchnout. Byla v lese. Větve ji šlehalo do obličeje, píchaly do paží. Občas zakopla o kořeny nebo padlé stromy. A pak se před ní rozzářilo hrozivé, zelené světlo – jediný, uzoučký paprsek. Vzpomněla si ve snu na „Srdce žalobníka“ od E. A. Poea. Zabalená lucerna šíleného vypravěče s jediným malým otvorem, kterým směřoval světelný paprsek na d'ábelské oko staršího dobrodárce.

Bobbi Andersonová cítila, jak jí vypadávají zuby. Všechny ji bezbolestně opouštěly. Spodní se jen uvolnily, některé vypadly ven, některé zapadly do ústní dutiny, kde zůstaly jako malé, tvrdé bulky ležet na jazyku nebo pod ním. Horní se jednoduše snesly na vrchní cíp blůzy. Cítila, jak se jeden zachytil do podprsenky, jak se jí zařízl do kůže.

Světlo. Zelené světlo. Světlo –

5.

– bylo v nepořádku.

Nešlo jen o to, že bylo šedé a perleťové. Dalo by se očekávat, že vítr, jaký minulou noc foukal, přinese změnu počasí. Andersonová už ale (dřív než pohlédla na hodiny na nočním stolku) věděla, že se stalo ještě něco horšího. Oběma rukama hodiny zvedla a přiblížila je k obličeji, přestože měla naprosto perfektní zrak: 20/20. Bylo odpoledne čtvrt na čtyři. Šla si lehnout pozdě, ale ať už spala jakkoliv dlouho,

vždycky jí kolem deváté, nejpozději desáté hodiny, probudil zvyk nebo potřeba. Tentokrát prospala ale celých dvanáct hodin... a měla hlad jako vlk.

Odšourala se do obývacího pokoje (pořád jen v ponožkách) a spatřila, jak Peter leží sklesle na boku, hlavu vzad, žluté pahýly zubů odkryté, nohy rozhozené.

Mrtvý, pomyslela si s chladnou a naprostou jistotou. *Peter je mrtvý, umřel v noci.*

Přešla k psovi, čekala, že nahmatá chladné tělo a kožešinu, ze které vyprchal život. V tu chvíli ze sebe Peter vyrazil chraplavý, bublavý zvuk – nejasné psí chrápání. Andersonová ucítila, jak jí tělem prochází vlna úlevy. Vyslovila nahlas jeho jméno a Peter nadskočil téměř provinile, jako by si také uvědomil, že zaspal. Andersonová věřila, že to tak je. Psi mají velmi dobře vyvinutý smysl pro čas.

„Dlouho jsme spali, kamaráde,“ prohlásila.

Peter vstal, nejdřív si protáhl jednu zadní nohu, pak druhou. Rozhlédl se kolem. Vypadal zmateně, málem komicky. Pak přešel ke dveřím. Andersonová je otevřela a Peter se na chvíli zastavil na prahu. Děšť se mu nelíbil. Pak se vydal za svými povinnostmi.

Andersonová zůstala stát ještě chvíli v obývacím pokoji, údiv nad jistotou, že je Peter mrtvý, ji neopouštěl. No, co se to s ní sakra v poslední době dělo? Všechno působilo černě a zlověstně. Pak zamířila do kuchyně uvařit jídlo... něco, čemu ve tři hodiny odpoledne můžete říkat snídaně.

Po cestě zamířila do koupelny za vlastními povinnostmi. Pak se zastavila před zrcadlem potřísněným zubní pastou a pohlédla na vlastní obraz. Žena, které táhne na čtyřicet, šedivějící vlasy. Jinak to nebylo tak špatné – moc nepila, moc nekouřila, pokud nepsala, většinu času trávila venku. Irské, černé vlasy – neměla žádnou rudou hřívu z romantických románů – byly docela dlouhé. Šedomodré oči. Náhle vycenila zuby a na krátký okamžik věřila, že uvidí jen hladké, růžové dásně.

Zuby zůstaly ale na svém místě... všechny. Bylo to díky vodě kraje Utica, stát New York, jež byla bohatá na fluorid. Dotkla se jich a počkala, než předají prsty zprávu o jejich neotřesitelné skutečnosti do mozku.

Něco ale bylo v nepořádku.

Mokro.

Cítila na stehnech vlhkost.

Ach ne, ach, sakra. Je to o týden dřív. Zrovna jsem včera dala na postel nové prostěradlo.

Když se ale osprchovala, do čistých, bavlněných kalhotek dala vložku a vhodně ji upravila, zkontrolovala prostěradlo a zjistila, že je netknuté. Dostala měsíčky dřív, měly ale dost rozumu na to, aby počkaly, než se probudí. A nemusela si dělat žádné starosti. Mívala menstruaci docela pravidelně, občas se ale dostavila o něco dřív nebo později. Možná to bylo dietou, možná podvědomým stresem, možná vypadlo kolečko z vnitřních, biologických hodin. Necítila potřebu rychle stárnout, často se jí ale zdálo, že až se celé té nepříjemné záležitosti s menstruací zbaví, pocítí úlevu.

Zbytky noční můry se vytratily a Bobbi Andersonová vkročila do kuchyně, aby si připravila hodně opožděnou snídani.

Kapitola II

ANDERSONOVÁ KOPE

1.

Další tři dny vytrvale přšelo. Andersonová bloudila neklidně domem, vyrazila si pickupem s Peterem do Augusty pro zásoby, které ve skutečnosti nepotřebovala, pila pivo, poslouchala staré písničky od Beach Boys a opravovala přitom dům. Mělo to ale háček. Dům tolik oprav ve skutečnosti nepotřeboval. Třetí den obcházela kolem psacího stroje a přemýšlela, že se pustí do další knihy. Už věděla, o čem asi bude: Mladá učitelka a lovec bizonů uvěznění statkářskou válkou v Kansasu na začátku padesátých let devatenáctého století – v období, kdy se všichni ve střední části země připravovali na občanskou válku (ať už si to uvědomovali, nebo ne). *Bude to dobrá kniha*, pomyslela si. Nezdálo se jí ale, že už je „připravená“ – ať to znamenalo cokoliv. V představách slyšela cynický hlas Orsona Wellese: *Nic nenapišeme, dokud nepřijde čas*.

Přesto pořád cítila neklid, objevily se všechny jeho známé znaky: nespokojenost s knihami, s hudbou, sama se sebou. Touha pomalu zmizet... a pak se podívá na psací stroj a bude ho chtít probudit, uvést ho do určitého snu.

I Peter vypadal neklidně. Škrábal na dveře, aby ho pustila ven, o pět minut později škrábal znovu, aby ho pustila zpět. Toulal se po domě, lehal si na zem a znovu se zvedal.

Barometr je nízko, pomyslela si Andersonová. Nic víc. Kvůli tomu jsme oba neklidní, straší nám na majáku.

A ta její prokletá menstruace. Většinou krvácela silně, pak to náhle ustalo. Jako když vypnete vodovodní kohoutek. Tentokrát jen kapal. *Rozbitá pračka, Ha Ha*, pomyslela si bez jakéhokoliv humoru. Když se druhého deštivého dne rozprostřela tma, Andersonová si uvědomila, že sedí u psacího stroje, ve válci založený čistý arch papíru. Začala psát, objevila se ale jen řada „X“ a „O“, jako když děti hrají piškvorky. Pak řádka, která připomínala matematickou rovnici... to vypadalo hloupě,

neboť naposledy matematiku studovala na střední škole – Algebra II. Dnes používala „X“ na přeškrtnutí špatného slova, nic víc. Vyndala prázdný papír a zahodila ho do koše.

Třetího deštivého dne po obědě zavolala univerzitu, katedru anglického jazyka. Jim už tam neučil, neučil tam už osm let. Měl ale na fakultě pořád přátele, se kterými udržoval styk. Muriel z kanceláře většinou věděla, kde zrovna je.

A tak to bylo i tentokrát. Jim Gardener, jak Andersonové sdělila, tu noc 24. června, předčítal ve Fall River, další tři večery plánoval dvě zastávky v Bostonu, potom čtení a přednášky v Province a New Havenu. Vše tvořilo určitý plán, který nesl jméno Poetický karavan Nové Anglie. *To měla na svědomí určitě Patricie McCardleová*, pomyslela si Andersonová a trochu se usmála.

„Takže se vrátí... kdy? Čtvrtého července?“

„Ježíši, já nevím, kdy se vrátí, Bobbi,“ odpověděla Muriel. „Znáš Jima. Poslední předčítání plánuje na třicátého června. To jediné ti mohu říct jistě.“

Andersonová poděkovala a zavěsila. Zamyšleně pozorovala telefonní sluchátko, vybavila si Muriel v představách – další irská holka (Muriel měla ale podle očekávání vlasy rudé), která právě dosáhla nejzazšího okraje rozkvětu. Měla kulatý obličej, zelené oči a plná ňadra. *Spala s Jimem? Asi ano*. Andersonová ucítila píchnutí žárlivosti – nic zvláštního. Muriel byla v pořádku. Už jen fakt, že s ní mluvila, jí pomohl. Fakt, že mluvila s někým, kdo ji znal, pro koho byla skutečným člověkem, nejen pouhým zákazníkem na druhé straně pultu železářství v Auguste, nejen člověkem, kterému řekneme brej den u poštovní schránky. Měla samotářskou povahu, do kláštera ale nepatřila... občas ji pouhý styk s jinou lidskou bytostí naplnil silnými pocity, přestože si žádnou podobnou potřebu neuvědomovala.

Věřila, že ví, proč se s Jimem potřebuje spojit. Dokázal to i rozhovor s Muriel. V představách se jí stále objevoval předmět z lesa, možnost, že jde o ukrytou rakev přerostla v naprostou jistotu. Necítila neklid, protože by musela psát, ale protože bude muset kopat. Nechtěla to ale udělat sama.

„Vypadá to, že budu ale muset, Pete,“ prohlásila a posadila se do houpacího křesla (křesla na čtení) u východního okna. Peter na ni krátce pohlédl, jako by chtěl říct: *Jak myslíš, miláčku*. Andersonová se

předklonila a podívala se na psa. Doopravdy se na něj podívala. Peter jí vesele pohled vrátil, tloukl ocasem o podlahu. Na chvíli se jí zdálo, že se na Peterovi něco změnilo... něco tak zřejmého, že by si toho měla všimnout.

Jestli ano, pak zklamala.

Opřela se, otevřela knihu – závěrečnou práci z univerzity v Nebrasce, nejskvělejší dílo jménem Statkářská válka a Občanská válka, a vzpomněla si, jak několik večerů nazpět začala přemýšlet jako sestra Anne: *Začíná ti strašit na majáku jako strýci Frankovi, Bobbi. No... možná.*

Za chvíli se už ponořila do čtení a chvílemi si dělala do trhačky, kterou si připravila vedle, poznámky. Venku vytrvale přšelo.

2.

Následujícího dne vyšlo slunce a objevil se jasný, průzračný a bezchybný den: letní den z pohlednice, den, kdy vane vánek silný akorát na to, aby udržel v bezpečné vzdálenosti všechn hmyz. Andersonová obcházela do deseti hodin dům a plně vnímala rostoucí tlak, jaký na ni vyvíjel vlastní mozek ve snaze uniknout z domu pryč a kopat. Cítila, jak se tomu nutkání vědomě brání (zase Orson Welles – Nikoho nevykopeme, dřív než... *ach, drž hubu, Orsone*).

Dny, kdy jednoduše uposlechla chvilkové, vnitřní volání, dny životního stylu, který kdysi shrnovalo odvážné motto „Jestli ti to přijde dobré, udělej to“, takové dny pominuly. Taková filozofie jí nikdy nevycházela na sto procent – ve skutečnosti měla téměř každá nepovedená věc, která ji postihla, kořeny v impulzivním jednání. Nepřisuzovala lidem, kteří žili podle okamžitých impulzů, žádnou morální nečistotu, její vlastní intuice ale možná nebyla tak dobrá.

Snědla velkou snídani, přidala do Peterova Šťavnatého vlaku míchané vejce (Peter jedl s větší chutí než obvykle a Andersonová ten fakt přisoudila konci deštivého období), pak umyla nádobí.

Kdyby přestalo ještě odkapávání kohoutku menstruace, vše by bylo v pořádku. *Zapomeň na to, žádná perioda nekončí předčasně. Správně. Orsone? Jseš zkurvysyn.*

Bobbi vyšla ven, nasadila si na hlavu starý slaměný kovbojský klobouk a strávila další hodinu na zahradě. Díky dešti celé okolí působilo mnohem lepším dojmem. Hrášek dozrával. Kukuřice se zvedala k obloze, jak by řekl strýc Frank.

V jedenáct toho nechala. *Kašlu na to.* Obešla dům směrem k přístavku, vyndala rýč a lopatu, na chvíli se zastavila, pak přidala ještě páčidlo. Vyšla ze stodoly, vrátila se a z krabice s náradím ještě vyndala šroubovák a francouzský klíč.

Peter za ní jako obvykle vyrazil, Andersonová ho ale tentokrát zastavila. „Ne, Petře,“ ukázala zpět k domu. Peter se zastavil a zatvářil se uraženě. Zakňoural a váhavě popošel k Andersonové o další krůček.

„Ne, Petře.“

Peter to vzdal a zamířil zpět. Hlavu skloněnou, ocas na důkaz porážky svěšený. Andersonová ho při tom pohledu politovala, jeho předchozí reakce na místo v lesích byla ale zlá. Zůstala ještě chvíli stát na pěšině, která ji odvede na lesní cestu, rýč v jedné ruce, lopatu a páčidlo v druhé. Pozorovala, jak Peter vystupuje po schodech, čumákem otevírá zadní vrátka a vchází do domu.

Pomyslela si: *Něco se na něm změnilo... něco se na něm změnilo. Ale co je to?* Nevěděla. Na chvíli se jí ale (téměř vznešeně) vrátil noční sen. Ten šíp jedovatého, zeleného světla... a zuby, které opouštějí bezbolestně dásně.

Pak sen pominul a Andersonová vyrazila k místu, kde se ukrývala v zemi ta zvláštní věc. Naslouchala volání cvrčků, jejich vytrvalému ri-ri-ri, jež se neslo z malého pole, které brzy dozraje a Andersonová ho bude muset posekat.

3.

A právě Peter ji ve tři hodiny odpoledne probudil z omámení, v jakém se ocitla během práce. Díky němu si uvědomila, že se k ní blíží dvě ošklivé věci: ošklivé vyhladovění a ošklivé vyčerpání.

Peter vyl.

Ten zvuk vyvolal Andersonové na rukou a na zádech husí kůži. Odhodila lopatu, kterou právě používala, a odstoupila od předmětu v

zemi – nejednalo se o žádný talíř, žádnou krabici, nic, čemu by dokázala porozumět. Věděla jistě jen to, že upadla do zvláštního, bezmyšlenkovitého stavu, jaký se jí nelíbil. Tentokrát neztratila jen pojem o času, zdálo se jí, jako by ztratila sama sebe. Jako by jí vstoupil do hlavy někdo jiný, jako když nastoupí člověk do buldozeru nebo do jeřábu. Jednoduše ji zapnul a začal tahat za správné páky.

Peter vyl, nos obrácený k obloze. Dlouhé, chladné, smutné zvuky.

„Nech toho,“ vykřikla Andersonová a Peter ji díky bohu poslechl. Ještě trochu, asi by se jednoduše obrátila a utekla.

Místo toho se snažila ovládnout a nakonec se jí to podařilo. Ustoupila o další krok a ve chvíli, kdy se jí něco otřelo o záda, vykřikla. Peter při tom zvuku vyrazil další krátké vyštěknutí a znovu utichl.

Andersonová se po věci, která se jí dotkla (ať už to bylo cokoliv), ohnala. Věřila, že se možná jedná... no, nevěděla, co si přesně představuje. Ale vzpomněla si, vzpomněla si, ještě než tu věc sevřela rukou. Mlhavě se jí vybavilo, jak před dlouhou dobou přestala kopat a pověsila si na křoví blůzu. A tady ji máme.

Sebrala ji, oblékla a na první pokus zapnula knoflíky křivě, takže měla jeden cíp delší než druhý. Zapnula ji ještě jednou a pohlédla na výkop, který začala – zdálo se jí, že se to archeologické slovo přesně hodí k její práci, přesně ji vystihuje. Vzpomínky na čtyři a půl hodiny, které strávila kopáním, připomínaly vzpomínky na chvíli, kdy věšela do křoví blůzu – byly zamřzené a roztříštěné. Nešlo ani tak o vzpomínky, byly to jen úlomky.

Když se ale teď podívala na výsledek svého konání, ucítila bázeň i strach... a narůstající pocit vzrušení.

Ať se jednalo o cokoliv, bylo to ohromné. Nejen velké, ale ohromné.

Podél patnáct stop dlouhého výkopu v lesní půdě se v rozestupu válely rýč, lopata a páčidlo. V pravidelných intervalech rozmístila i úhledné hromádky černé hlíny a kusy kamení. Z výkopu, jenž byl teď čtyři stopy hluboký a vedl místem, kde Andersonová původně zakopla o šedý kov, vyčnívající tři palce ze země, čněl okraj nějakého obrovského předmětu. Šedý kov... nějaký předmět.

Otřela si pot z čela a pomyslela si, že by se dalo od spisovatelky očekávat něco lepšího, něco víc specifického. Už si ale nebyla jistá, zda se doopravdy jedná o ocel. Věřila teď, že jde možná o exotičtější

slitinu, možná berylium, možná hořčík. A nehledě na to, neměla naprosto žádnou představu, o co jde.

Začala si rozepínat džíny, aby si zastrkala blůzu, pak se zastavila.

Rozkrok odřených Levisek byl promáčený krví.

Ježíši, Ježíši Kriste, to není menstruace, to jsou Niagarské vodopády.

V tu chvíli dostala strach, opravdový strach. Pak si řekla, že se nesmí chovat jako nějaká pipka. Ocitla se v určitém omámení a vykopala toho tolik, že by se tím mohla pyšnit čtyřčlenná parta silných mužů... a ona byla žena, která váží sto dvacet pět, maximálně sto padesát liber. Samozřejmě, krvácela silně. Byla ale v pořádku. Měla by být ve skutečnosti ráda, že krvácení nedoprovázejí křeče.

Ano, jak jsme dnes poetičtí, Bobbi, pomyslela si a hrubě, krátce se zasmála.

Potřebovala se jen umýt – vysprchovat a převléknout. To bude nejlepší. Džíny se teď akorát tak hodily do koše nebo na staré hadry. Takže ve zmateném, těžkém světě ubyl další problém, že? Správně. Nic velkého se nestalo.

Znovu si kalhoty zapnula, blůzu ale dovnitř nezastrkala (nehodlala si ji také zničit, i když to zrovna nebyl originál od Diora). Když se pohnula, ucítila lepkavou vlhkost a na obličejí se jí objevil škleb. Bože, jak se potřebovala umýt. Jak rychle.

Místo toho, aby vyrazila do svahu k pěšině, se obrátila zpět k předmětu v zemi, který ji k sobě znovu přitáhl. Peter zavyl, znovu se objevila husí kůže.

„Petře, budeš už sakra TICHO!“ Téměř nikdy na Petera nekřičela – doopravdy na něj nekřičela. Kvůli tomu prokletému čoklovi se ale začínala cítit jako psychologický subjekt s naučenými reakcemi. Slintání při zvuku zvonku nahradila husí kůže ve chvíli, kdy vyje pes. Ale princip zůstal stejný.

Zastavila se těsně u svého nálezu, zapomněla na Petera a jen tak předmět zamyšleně pozorovala. Po chvíli natáhla ruku a sevřela ho. Ucítila znovu tu zvláštní vibraci – pronikla jí do dlaně, pak pominula. Tentokrát se jí zdálo, že se dotýká vraku, pod jehož povrchem pracují těžké motory a stroje. Samotný kov byl tak hladký, až se jí zdálo, jako by ho někdo potřel olejem. Už čekala, že jí ho trochu zůstane na dlaních.

Sevřela ruku v pěst a zaťukala na věc klouby. Vydaly temný zvuk, jako když zaťukáte pěstí na tlustou desku mahagonového dřeva. Ještě chvíli zůstala stát, pak vyndala ze zadní kapsy šroubovák. Chvíli ho nerozhodně svírala, pak ho se zvláštním pocitem provinění (cítila se jako vandal) namířila na nekrytý kov. Ani škrábnutí.

Oči jí nabídlý další dvě informace, obě se ale daly vysvětlit jako pouhá optická iluze. Za prvé se zdálo, že kov od špičky k místu, kde mizí v zemi, mírně houstne. Za druhé působil jeho okraj mírně zakřiveným dojmem. Tyto dvě věci – pokud šlo o pravdu – nabízely fakt, který na první pohled vypadal směšně, děsivě, zajímavě i nemožně... fakt, který s sebou přinášel určitou, šílenou logiku.

Přejela hladký kov dlaní, pak ustoupila. Co to sakra dělá? Hladí ten hloupý předmět a po nohou jí přitom stéká krev. Pokud se ale ukáže, že jsou její pomalu se skládající myšlenky pravdivé, menstruace bude odsunuta do pozadí zájmu.

Raději někoho zavolej, Bobbi. Hned teď.

Zavolám Jima. Až se vrátí.

Jasně. Zavolej básníka. Skvělej nápad. Pak můžeš zavolat reverenda Moona. Možná Edwarda Goreye a Gahana Wilsona, aby namalovali obrazy. Pak si můžeš najmout pár rockovejch kapel a uspořádat tady nějakou stupidní Woodstock 1988. Buď vážná, Bobbi. Zavolej státní poldy.

Ne. Chci si nejdřív promluvit s Jimem... chci, aby to viděl. Chci si s ním o tom promluvit. A mezitím ještě trochu vykopu.

Mohlo by to být nebezpečné.

Ano. Nejen mohlo, asi i bylo. Copak to necítila? Copak to necítil Peter? Bylo v tom ještě něco jiného. Když sešla dnes ráno z pěšiny, našla mrtvého sviště. Málem na něj šlápla. Přestože smrděl a musel tu ležet mrtvý alespoň dva dny, nevarovalo ji bzúčení much. Okolo starého sviště žádné mouchy nelétaly. Andersonová nikdy nic podobného neviděla. Nenašla ani známky po tom, co zvíře zabilo, ale představa, že má s jeho smrtí něco společného předmět v zemi, pro ni byla naprosto nepřijatelná. Starý svišť zřejmě sežral otrávenou návnadu, kterou nastražil nějaký farmář, a dovlekl se až sem, kde zemřel.

Jdi domů. Převlékni si kalhoty. Jsi od krve a smrdíš.

Odstoupila od předmětu, obrátila se a vyšplhala do svahu k pěšině, kde se na ni nešikovně vrhl Peter a začal jí olizovat ruku s nadšením, jež působilo mírně pateticky. Ještě před rokem by se jí pokoušel zavrtat čumákem do rozkroku, vábil by ho její pach. Dnes si toho ale nevšímal. Dnes se jen dokázal trást.

„Tvoje chyba,“ pozdravila ho Andersonová. „Říkala jsem ti, že máš zůstat doma.“ Přesto byla ráda, že přišel. Nebýt jeho, pracovala by možná až do tmy. A představa noci a předmětu, který se tyčí vedle ní... ta představa ji ani v nejmenším neuchvátíla.

Obrátila se na pěšině zpět. Z výšky spatřila celou věc v jiném, lepším světle. Jak viděla, vyčníval předmět ze země skutečně pod mírným úhlem. Pocit, že je hrana mírně zaoblená, se vrátil.

Talíř, na ten jsem pomyslela, když jsem poprvé začala hrabat prsty kolem. Opravdový talíř, žádný talíř na jídlo, to jsem si pomyslela. Ale možná jsem pomyslela už tehdy, kdy ze země vyčnívalo tak málo, na opravdový talíř.

Blbej létající talíř.

4.

Doma se osprchovala, převlékla a použila jednu z Maxi-vložek, přestože se zdálo, že silné krvácení už přestává. Pak si připravila velkou večeři – párek a fazole z plechovky. Nakonec zjistila, že je tak vyčerpaná, že si sotva zobla. Vzala zbytky – víc než polovinu – dala je Peterovi a přešla k houpacímu křeslu u okna. Na zemi ležela pořád diplomová práce založená roztrženou krabičkou od sirek. Vedle ní se válela trhačka. Zvedla ji, otevřela na čisté stránce a začala kreslit předmět z lesa, jak ho viděla, když se k němu naposledy obrátila.

Pokud netvořila slova, s tužkou moc kouzlit nedokázala. Přesto měla určitý malý talent na kreslení nákresů. Obrázek se ale rodil velmi pomalu. Problém netkvěl v tom, že by ho chtěla mít naprosto přesný, příčinou byla ta silná únava. Aby měla podmínky ještě horší, přistoupil k ní Peter, strkal ji čumákem do ruky a vyžadoval, aby ho pohladila.

Přejela mu bezmyšlenkovitě po hlavě a vygumovala škrábanec, který vykreslil čumákem na horizontální linii nákresu. „Jo, jseš dobrej pes, skvělej pes. Tak běž zkontrolovat poštu, proč nejdeš?“

Peter přeběhl obývací a čenicem otevřel malá vrátka. Andersonová se vrátila k práci s kresbou. Vzhledla jen jednou, aby mohla vychutnat Peterův světově proslulý trik vyndávání pošty pomocí zubů. Levou přední packu opřel o sloupek schránky, pak začal ťukat na dvířka. Joe Paulson, pošťák, Petera znal a nechal schránku vždy pootevřenou. Dvířka spadla a Peter ztratil rovnováhu ještě předtím, než poštu packou zahákl. Andersonová sebou nepatrně škusbla. Peter nikdy do letoška rovnováhu neztrácel. Vyndávání pošty byl jeho piece de résistance. Šlo mu to lépe než předvádět mrtvého Viet Konga, mnohem lépe než tak obyčejné věci jako sedání či „žadonění“ o psí sušenku. Každý, kdo ho při tom viděl, vydechl úžasem a Peter to věděl... v poslední době se to ale proměnilo v bolestný rituál, na který se Andersonová nemohla dívat. Věřila, že kdyby pozorovala Freda Astaira a Ginger Rogersovou, jak se snaží v dnešní době předvést jedno z jejich starých tanečních čísel, cítila by se stejně.

Psovi se podařilo znovu se opřít o sloupek, tentokrát poštu zachytil – katalog a dopis (nebo účet – ano, s blížícím se koncem měsíce se pravděpodobněji jednalo o účet) – a prvním pohybem packy ji vytáhl ze schránky. Pošta se snesla na cestu a Peter ji zvedl. Andersonová se očima vrátila ke kresbě. Přikázala si, že musí přestat každé dvě minuty zvonit na ten hloupý pohřební zvon. Pes vypadal dnes večer doopravdy živý jen z poloviny. V poslední době ale zažila večery, kdy se musel vrávoravě postavit na zadní nohy třikrát i čtyřikrát, než se mu podařilo poštu vyndat. A obyčejně vytáhl maximálně reklamní leták z K-Martu nebo ukázkou produktů Procter and Gamble.

Andersonová zkoumala bedlivě vlastní nákres a nevědomky stínovala kmen s rozseknutou špičkou. Nebyl stoprocentně přesný, přesto se dostala dost blízko. Určitě vystihla správný úhel.

Okolo nakreslila čtverec, pak z něj udělala krychli, jako by se snažila věc izolovat. Z nákresu jasně vystupovalo zakřivení. Bylo tomu ale skutečně tak?

Ano. A čemu říkala kovový talíř, byl ve skutečnosti vrak, nebo ne? Hladký jako sklo. Vrak bez jediného škrábnutí.

Straší ti na majáku, Bobbi... Víš to, nebo snad ne?

Peter zaškrábal na vrátka, aby ho pustila dovnitř. Andersonová přešla ke dveřím a pořád přitom pozorovala obrázek. Peter vlezl dovnitř a hodil poštu na židli v předsíni. Pak přešel pomalu do kuchyně, kde se chtěl zřejmě přesvědčit, zda nezůstaly na jejím talíři zbytky, které by předtím přehlédl.

Andersonová zvedla obě obálky a s odporem je otřela o nohavici džín. Určitě to byl dobrý trik, psí sliny na poště se ale nikdy mezi její oblíbená čísla nezařadily. Katalog pocházel od firmy Rádiová bouda. Chtěli jí prodat textový editor. Účet pocházel z Ústřední elektrárny státu Maine. Díky němu si znovu krátce vzpomněla na Jima Gardenera. Hodila obě obálky na stůl, vrátila se ke křeslu a znovu se posadila. Obrátila stránku a rychle obtáhla původní nákres.

Zamračila se na mírné zakřivení, protože se určitě jednalo o pouhý odhad. Jako by se neprokopala jen čtyři stopy, ale nějakých dvanáct, možná čtrnáct stop hluboko. No a co má být? Nějaký odhad jí nezajímal. Sakra, to přeci patří k zaměstnání spisovatelů. Lidé, kteří věří, že se takové věci týkají jen spisovatelů science fiction a fantasy, se zřejmě nikdy nepodívali druhou stranou dalekohledu. Nikdy se nesetkali tváří v tvář s problémem, jak zaplnit bílá místa, na která historie zapomněla – otázka typu, co se stalo s lidmi, kteří kolonizovali ostrov Roanoke u pobřeží Severní Karoliny, kteří později jednoduše zmizeli a zanechali po sobě jen nepochopitelné slovo CROATOAN vyryté do kůry stromu. Nebo monolity Velikonočního ostrova nebo proč se v městečku jménem Blessing ve státě Utah v jeden den léta 1884 náhle zbláznili všichni obyvatelé (nebo to tak alespoň vypadalo). Pokud si nejste jistí, představitost je na místě – dokud nezjistíte něco jiného.

Byla si naprosto jistá, že existuje vzorec, podle kterého se ze zakřivení dá určit obvod předmětu. Jediný problém tkvěl v tom, že si nedokázala na tu hloupou rovnici vzpomenout. Mohla ale získat hrubou představu. Pořád věřila, že se v otázce zakřivení nemýlí – pokud odhadne, kde leží těžiště předmětu...

Vrátila se ke stolku do předsíně a otevřela prostřední šuplík, kam ukládala staré krámy. Prohrabala propadlé šeky, staré složenky, devítivoltové baterie (nedokázala staré baterie z nějakého důvodu vyhodit – prostě staré baterky házela do šuplíku, buh ví proč – a šuplík se tak změnil v pohřebiště baterií), klubka gumových pásek, široké

červené zavařovací gummy, nezodpovězené dopisy fanoušků (nezodpovězené dopisy fanoušků nedokázala zahodit stejně jako nevybité baterie), recepty načmárané na skladových kartách. Na samém dně šuplíku se válela změt' náradí, kde našla, co hledala – kompas se žlutou tužkou ukrytou v ochranném plášti. Znovu se usadila do houpacího křesla, otevřela v trhačce čistou stranu a načrtla potřetí hranu předmětu, který čněl ze země. Snažila se zachovat stejné měřítko, tentokrát ho ale namalovala trochu větší. Nezdržovala se okolními stromy a načrtla kvůli perspektivě jen výkop.

„Oukej, hádanka,“ pronesla a namířila kompasem na žlutou trhačku pod okrajem. Upravila kompas tak, aby přesně kopíroval okraj předmětu, pak jím otočila o tři sta šedesát stupňů. Podívala se na něj a otřela si dlaní ústa. Náhle se jí zdálo, že má moc vlhké, moc svěšené rty.

„To není možný,“ zašeptala.

Avšak možné to bylo. Přestože mohl být odhad zakřivení a těžiště hodně divoký, vykopala špičku předmětu, který měřil kolem obvodu alespoň sto metrů.

Andersonová upustila kompas i trhačku na zem a podívala se z okna. Srdce jí zběsile tlouklo.

5.

Jak se slunce blížilo k západu, Andersonová se usadila na verandě, pozorovala přes zahradu les a naslouchala hlasům, které jí promlouvaly v mozku.

Během prvního ročníku vysoké školy se zúčastnila semináře na katedře psychologie na téma tvůrčí schopnosti. Ohromilo ji – a trochu se jí ulevilo – když zjistila, že neukrývá žádnou soukromou neurózu. Hlasy slýchává většina lidí se silnou představitostí. Nejen myšlenky, ale skutečné hlasy jiné osoby v mozku, všechny zřetelné jako hlasy z rádia starých časů. Přicházely z pravé poloviny mozku, jak vysvětlil učitel, ze strany, která je nejlépe propojena s vizemi, telepatii, ohromující lidskou schopností tvořit metafory a kreslit přirovnání.

Nic takového jako létající talíře neexistuje.

A opravdu? Kdo to říká?

Například leectvo. Přestali se o létající talíře zajímat už před dvaceti lety. Kromě tří procent všech ověřených případů se jim všechny podařilo vysvětlit. Zbývající tři vysvětlili atmosférickými poruchami – věci jako malé halo, víry v čistém vzduchu, atmosférické, elektrické kapsy. Sakra, Lubbockova světla se objevila na první straně novin a nakonec se ukázalo... no, táhnoucí hejna můr. Chápete? A Lubbockovy pouliční lampy ozářily jejich křídla a ozářily mohutné světelné pohybuující se tvary na nízké kupy mračen, které po celý týden setrvaly díky neměnnému počasí nad městem. Většina země čekala celý týden, že z hlavního Lubbockova světla vystoupí postava oblečená jako Michael Rennie ze Dne, kdy se zem zastavila* s ochočeným robotem Gortem, který ho se cvakáním doprovází, a žádá, aby ho pustili k našemu vůdci. A přitom šlo o můry. Líbí se vám to? Nemusí se vám to líbit.

Ten hlas byl tak jasný, až to bylo zábavné. Hlas doktora Klingermana, který seminář vedl. Přednášel s neutuchajícím (i když místy až neodbytným) nadšením starého, dobrého Klingiho. Andersonová se usmála a zapálila si cigaretu. Dnes večer kouřila trochu moc. Ale stejně by vyčichly.

V roce 1947 vyletěl kapitán jménem Mantell z Amerického leectva trochu moc vysoko, když pronásledoval létající talíř – věc, kterou za létající talíř považoval. Ztratil vědomí, letadlo se zřítilo. Mantell zemřel. Zemřel, když pronásledoval odraz Venuše na seskupení vysoko letících mraků – jinými slovy, malé halo. Takže existují odrazy můr a odrazy Venuše, Bobbi. Ale neexistují žádné létající talíře.

A co je potom ta věc v zemi?

Hlas přednášejícího utichl. Nevěděl. Nahradil ho hlas Anne a sdělil Bobbi potřetí, že jí začíná strašit na majáku jako strýci Frankovi, sdělil jí, že pro ni naměří svěrací kazajku, jaké se kdysi nosily, a pošlou ji do blázince v Bangoru nebo na Juniper Hill. Bude tam moct běsnit a vyprávět o létajících talířích v lese, přitom plěst kořinky.

Ano, šlo o hlas Sissy. Mohla jí hned zavolat telefonem, prozradit, co se stalo, a vyslechnout kapitolu nebo verš z Písma svatého. To věděla.

Ale byla to pravda?

Ne. Nebyla. Anne se svým bláznovstvím vyrovnala samotářské povaze své sestry, ať už Bobbi udělá nebo řekne cokoliv. Ano, myšlenka, že je věc pohřbená v zemi ve skutečnosti vesmírným korábem, byla šílená... byl ale fakt, že si s tou možností pohrává (alespoň dokud nebude vyvrácena) tak šílený? Anne by to tak viděla. Andersonová to ale brala jinak. Na tom, že nechává smysly otevřené, není nic špatného.

Ale ta rychlost, s jakou ji ta možnost napadla...

Vstala a vrátila se dovnitř. Když si naposledy s tou věcí z lesa hrála, spala dvanáct hodin. Byla zvědavá, zda ji tentokrát postihne stejný maratón spánku. Cítila se na dvanáctihodinový spánek víc než dost unavená. Bůh ví.

Nech to být, Bobbi. Je to nebezpečné.

Ale nenechá, pomyslela si a stáhla tričko s nápisem OPUS PRESIDENTA. Ještě ne.

Zjistila, že problémem osamoceního života – a důvodem, proč většina lidí, které znala, nechtělo být o samotě ani na krátkou chvíli – tkví v tom, že čím žijete o samotě déle, tím silněji promlouvají hlasy z pravé poloviny mozku. Jak začíná rozum umlkat, hlasy chtějí vaši pozornost, žádají o ni. Lehko vám naženou strach, přinutí vás je považovat přece jen za známky šílenství.

Anne by je tak určitě viděla, pomyslela si Bobbi a vlezla do postele. Lampa vrhala na pokrývku jasný a uklidňující pruh světla, Bobbi ale nechala závěrečnou práci, kterou četla na podlaze. Čekala, že se dostaví křeče, jaké obyčejně brzkou a silnou menstruaci doprovázely. Zatím se ale neobjevily. Nějak po nich ale netoužila, to určitě chápete.

Zkřížila ruce za hlavou a pohlédla na strop.

Ne, vůbec nejsi blázen, Bobbi, pomyslela si. Myslíš si, že je Gard víc a víc vážný, máš ale úplnou pravdu – není to další znamení, že kolísáš? Je proto dokonce název... popření a náhrada. „Jsem v pořádku, to se zbláznil svět okolo.“

Přesně tak. Přesto se jí zdálo, že se naprosto kontroluje. Že si je jednou věcí jistá: byla v Havenu přičetnější než v Cleaves Mills. A mnohem přičetnější než byla v Utice. Ještě pár let v Utice, pár let se Sissy a změnila by se v naprostého šílence. Andersonová věřila, že

Anne doopravdy měnila příbuzné v šílence a celý proces vnímala jako součást... svého poslání? Ne, nic tak pozemského.

Součást své svaté, životní mise.

Věděla, co ji doopravdy trápí. Nešlo o rychlost, s jakou se ten nápad dostavil. Šlo o pocit jistoty. Zachová smysly otevřené, aby si ale uchovala, čemu Anne říká „početnost“, bude těžký boj. Věděla, co našla, pocítila silný strach, bázeň a vytrvalé dojemné vzrušení.

Podívej, Anne, stará Bobbi se neodstěhovala do Vidlákova a nezbláznila se. Stará Bobbi se odstěhovala sem a našla přičetnost. Šílenství omezuje možnosti, Anne, copak to nechápeš? Šílenství se odmítá vydat určitými cestami spekulací, přestože existuje logika... jako značka pro závory. Chápeš, co tím myslím? Ne? Samozřejmě, ze nechápeš. Nechápeš a nikdy nepochopíš. Tak odejdi, Anne. Zůstaň v Utice, skřípej ve spánku zuby, až z nich nic nezbyde, přiveď každého, kdo je takový blázen, že s tebou zůstane, svým hlasem k šílenství. Jen si posluž, neplet' se mi ale do hlavy.

Ta věc v zemi je loď z vesmíru.

Tak a je to venku. Žádné další lži. Vykašli se na Anne, vykašli se na Lubbockova světla, nebo jak Americké letectvo uzavřelo problém létajících talířů. Vykašli se na božské kočáry, na Bermudský trojúhelník, na to, jak zmizel Eliáš v hořícím kruhu na nebi. Vykašli se na to – v srdci věděla, co srdce cítí. Je to loď, která buď přistála, nebo se před dávnými věky zřítíla na Zem, možná před miliony let.

Bože!

Ležela v posteli, ruce za hlavou. Byla docela klidná, srdce jí ale bilo rychle, rychle a rychle.

Pak se ozval další hlas. Tentokrát patřil mrtvému dědečkovi a opakoval větu, kterou vyslovila předtím Anne.

Nech to na pokoji, Bobbi. Je to nebezpečné.

Ta chvilková vibrace. To první zdání, které dusilo a volalo, že našla okraj nějaké podivné, kovové rakve. Peterova reakce, její předčasná menstruace, kdy na farmě jen trochu krvácela, ale když se k předmětu přiblížila, krvácela jako prase na porážce. Ztratila pojem o čase, prospala celé hodiny. A nezapomeňte na starého sviště. Svišť smrděl plynem, rozkladem, ale nikde žádné mouchy. Žádné mouchy na svišťovi, i tak to můžete podat.

Žádné lži. Beru možnost lodi v zemi – ať už to znělo zpočátku jakkoliv bláznivé – neboť nepostrádá logiku. Zbytek ale žádnou logiku nemá. Jen rozsypané korálky, které putují po desce stolu. Navléknete je na šňůrku a možná je koupím. Budu o tom přemýšlet, oukej?

Znovu se ozval hlas jejího dědečka. Tichý, autoritativní hlas, hlas jediného člověka v domě, který kdy dokázal Anne umlčet, když byla ještě dítětem.

Ty věci se staly až potom, co jsi tu věc našla, Bobbi. To je ta šňůrka.

Ne, to nestačí.

Mohla teď dědečkovi lehko odmlouvat. Už šestnáct let ležel v hrobě. Přesto ji jeho hlas neopustil a ve spánku k ní promlouval.

*Nech to být, Bobbi. Je to nebezpečné –
- ale to taky dobře víš.*

Kapitola III

PETER VIDÍ SVĚTLO

1.

Zdálo se jí, že se na Peterovi něco změnilo, ale nedokázala přesně určit, čeho se ta změna týká. Když se druhého rána probudila (úplně normálně v devět hodin), okamžitě si toho všimla.

Stála u kuchyňské linky a lila do Peterova starého červeného talíře Šťavnatý vlak. Peter se za ní (jako vždy) při známém zvuku přišoural do kuchyně. Šťavnatý vlak byl pro něj něčím novým. Ještě minulý rok dostával ráno porci Gaines Meal, večer půl plechovky psího žrádla Rival a přes den jedl vše, co chytil v lese. Pak Peter přestal Gaines Meal jíst a Andersonové trvalo téměř celý měsíc, než zjistila proč. Ne že by mu to nechutnalo, ale prostě už svými zbytky zubů nedokázal granule rozkousat. Takže teď dostával Šťavnatý vlak... jak věřila, jednalo se o ekvivalent vařeného vejce, které snídají staří lidé.

Zalila granule Šťavnatého vlaku a zamíchala otlučenou lžící, kterou za tím účelem schovávala. Za chvíli se už rozměklé granule vznášely v husté kapalině, která doopravdy připomínala šťávu z masa... *bud' šťávu, pomyslela si, nebo něco z nádrže septiku.*

„Tady to máme,“ pozdravila psa a obrátila se od umyvadla. Peter se usadil na obvyklém místě na linoleu – v uctivé vzdálenosti, aby o něj Andersonová nezakopla, až se bude obracet. Vrtěl ocasem. „Doufám, že si dáš. Já osobně, já si dám můj Šť-a-“ V tu chvíli se předklonila a zastavila s Peterovým červeným talířem v pravé ruce. Přes oko jí sklouzly vlasy a Andersonová je odsunula volnou rukou.

„Pete?“ zaslechla, jak sama říká.

Peter ji chvíli pozorně sledoval, pak poskočil a vrhl se na svůj ranní příděl. Chvíli nato ho už nadšeně polykal.

Andersonová se postavila, pohlédla na psa a ucítila úlevu, že už se mu nemusí dívat do obličeje. V mozku ji znovu dědův hlas vyzval, aby to nechala na pokoji, že je to nebezpečné, a zeptal se, zda ke svým korálkům potřebuje ještě další šňůrku.

Jen v téhle zemi je nějaký milion lidí, kteří by v takovém nebezpečí utekli, pomyslela si. Bůh ví, kolik je jich ve zbytku světa. A je to všechno? Co rakovina? Co myslíš?

Její nohy náhle opustila všechna síla. Zatápala a rukou se dotkla jedné kuchyňské židle. Posadila se a sledovala, jak Peter jí.

Mléčný zákal, který pokrýval jeho levé oko, částečně zmizel.

2.

„Nemám ani nejmenší tušení,“ prohlásil toho odpoledne veterinář.

Andersonová seděla na jediné židli v ordinaci, Peter seděl poslušně na vyšetřovacím stole. Andersonová se přistihla, jak vzpomíná na chvíli, kdy s hrůzou přemýšlela, že toto léto Petera k veterináři odvede... teď se ale zdálo, že ho přece jen nebude muset nechat utratit.

„Takže nejde jen o můj výmysl?“ zeptala se a věřila, že ve skutečnosti po Etheridgovi žádá, aby potvrdil nebo odmítl v jejím mozku hlas Anne: *A právě to zasluhuješ, když tam tak žiješ o samotě s tím svým smradlavým psem.*

„Ne,“ odpověděl Etheridge. „Přesto chápu, proč se cítíte tak zmateně. I já sám to trochu cítím. Zákal je ve stádiu aktivního ústupu. Můžeš seskočit, Petře.“ Peter slezl ze stolu. Nejprve seskočil na Etheridgovu stoličku, pak na zem, potom se vydal k Andersonové.

Bobbi mu položila ruku na hlavu, upřela oči na Etheridge a pomyslela si: *Vidělas to?* Nechtělo se jí to vyslovit nahlas. Etheridge se jí na moment podíval do očí, pak se odvrátil. *Viděla jsem to, ano, ale nepřiznám to.* Peter opatrně slezl. Ten sestup byl na míle vzdálený od poskakování štěněte, kterým kdysi byl, už se ale nechvěl, neváhal, nepotácel se, jak by tomu bylo před týdnem. Nenakláněl nepřírozeně hlavu k pravé straně, aby viděl, co se děje, neudržoval rovnováhu s takovými problémy, až se vám, dokud nedorazil na zem bez zlámaných kostí, zastavilo srdce. Peter sestoupil s konzervativní, ale pevnou jistotou staršího státníka, jakým byl před dvěma, třemi lety. Andersonová věřila, že za to může zčásti zlepšení levého oka – Etheridge to několika jednoduchými testy potvrdil. Nejednalo se ale jen o oko. Zlepšil se celkový jeho stav. Bylo to jednoduché. Bláznivé, ale jednoduché.

A ustupující zákal nemohl vysvětlit, proč změnil Peterův čumák barvu z bílé na černou s šedými tečkami, nebo snad ano? Andersonová si toho všimla v pickupu, když směřovali do Augusty. Málem při tom sjela ze silnice.

Kolik toho Etheridge zpozoroval, ale nedokázal přiznat? Určitě víc, hádala Andersonová. Etheridge ale nebyl doktor Daggett.

Daggett prohlížel Petera během prvních deseti let jeho života alespoň dvakrát za rok. Tehdy se Peter například srazil s díkobrazem. Daggett mu vyndával jednu bodlinu po druhé a pískal si úvodní píseň z filmu *Most přes řeku Kwai*. Roztřeseného, rok starého psa při ošetření utěšoval mohutnou, vlídnou rukou. Jindy zase Peter domů přikulhal se zadkem plným broků – krutý dárek od lovce, který byl buď tak hloupý, že se před výstřelem ani nepodíval, nebo šlo o sadistu, který si vybil zlost, že nedokáže ulovit koroptev nebo bažanta, na psovi. Doktor Daggett by si všech změn na Peterovi všiml a nedokázal by je popřít, i kdyby chtěl. Doktor Daggett by si sundal brýle s růžovými rámečky, vyleštil je o bílý kabát a prohlásil něco jako: Musíme zjistit, kde byl a do čeho se zapletl, Roberto. Je to vážné. Psi jen tak nemládnou. A Peter vypadá právě, jako by omládl. To by Andersonovou vyprovokovalo k odpovědi: Já vím, kde byl. A mám dost dobrou představu, co tu změnu způsobilo. A tou odpovědí by se zbavila většiny tlaku, že? Starý doktor Daggett ale ordinaci prodal Etheridgeovi, který působil docela příjemně, ale pořád zůstal cizincem. Doktor Daggett odjel na penzi na Floridu. Etheridge vídal Petera častěji než Daggett – za minulý rok čtyřikrát – neboť Peter stárnul a byl den ode dne slabší. Přesto ho nevídal tak často jako jeho předchůdce... a Bobbi věřila, že není doktor Etheridge ani tolik vnímavý, ani tolik nadšený. V místnosti za nimi náhle vybuchl německý ovčák a předvedl štěkot, který připomínal sérii psích nadávek. Ostatní psi se přidali. Peter nastražil uši a Andersonová cítila, jak se začíná chvět. Uklidňující injekce Benjamin Button se zřejmě na jeho klidu nijak nepodepsala, pomyslela si Andersonová. Jako štěně ho jednou porazila tak, že málem ochrnul. To horečné chvění bylo něco úplně nového.

Etheridge psy zaslechl a mírně se zamračil – už štěkali téměř všichni.

„Děkuji vám, že jste nás přijal bez objednání,“ promluvila Andersonová a musela zvýšit hlas, aby ji doktor vůbec slyšel. Začal

štěkat i pes v čekárně – rychlé, nervózní ňafání malinkého zvířete... nejspíš pudlíka nebo špice. „Bylo to od vás velmi -“ hlas se jí na chvíli zlomil. Ucítla v konečcích prstů vibraci a okamžitě (lod')

si vzpomněla na předmět z lesa. Hned věděla, co vibraci způsobuje. Přestože ji prožívala jen velmi, velmi zřídka, nebylo na ní nic mysteriózního.

Ta vibrace vycházela z Petera. Peter vrčel, z hlubin jeho hrdla vycházel temný zvuk.

„- hezké, myslím, že bychom měli už ale jít. Zdá se, že máte před sebou celou vzpouru.“ Myslela to jako žert, už to ale jako žert neznělo. Náhle vybuchl celý komplex, betonový čtverec, který tvořil Etheridgovu čekárnu a ošetrovnu, i vedlejší betonový čtverec, který používal jako oddělení a operační sál. Vzadu štěkali všichni psi, v čekárně se ke špicovi přidali další... a ženské, kolísavé kňourání, které nepochybně patřilo kočce.

Dovnitř nakoukla paní Aldenová, v obličeji úzkost. „Doktore Etheridge -“

„V pořádku,“ uklidnil ji, ale jeho hlas zněl rozmrzele. „Omluvte mě, paní Andersonová.“

Spěšně opustil místnost a zamířil nejdřív na oddělení. Když otevřel dveře, zdálo se, jako by se hluk zdvojnásobil. *Ti psi se zblázní*, pomyslela si Andersonová. Navíc už neměla čas, protože jí Peter málem vyletěl z náruče. Tiché vrčení, jaké se mu ozývalo z hlubin hrdla, se náhle změnilo a Peter vycenil zuby. Etheridge už probíhal chodbičkou oddělení, kolem štěkali psi, dveře se za ním pomalu zavíraly. Petera neslyšel, ale Andersonová ano. Kdyby se jí nepodařilo Petera chytit za obojek, to zvíře by jako blesk vyrazilo přes místnost a rozběhlo by se za doktorem na oddělení. Chvění a hluboké vrčení... uvědomila si, že to není žádný strach. Byl to vztek – nepochopitelný, Peterovi naprosto nepodobný, ale pořád vztek.

3.

Když ho Andersonová chytila za obojek, vrčení se změnilo v přidušený zvuk: grrr! Obrátil hlavu a Bobbi spatřila v jeho vyvaleném, rudě rámovaném pravém oku výraz, který později určí jako čistý vztek

a zklamání z toho, že mu zabránila v cestě pokračovat. Dokázala se vyrovnat s možností, že má na vlastním pozemku pohřbený sto metrů široký létající talíř. Dokázala se vyrovnat s tím, že z lodi vychází záření nebo vibrace, které zabily sviště, jenž měl smůlu a dostal se moc blízko. Zabily ho tak důkladně a ošklivě, že s ním nechtěly zřejmě mít nic společného ani mouchy. Dokázala přijmout anomální menstruaci, ustupující psí zákal, dokonce i jistotu, že pes určitým způsobem mládne.

To vše dokázala přijmout, ano.

Ale představu, že v jeho pohledu spatřila šílenou nenávist k vlastní osobě, k Bobbi Andersonové, nenávist v očích jejího starého, dobrého psa Petera... to ne.

Ta chvíle našťestí trvala jen chvíli. Dveře na oddělení se zavřely a udusily kakofonii hlasů. Zdálo se, že z Petera část napětí vyprchala. Pořád se chvěl, ale už se znovu posadil.

„Tak pojď, Pete, padáme odtud,“ vyzvala ho Andersonová. Ošklivě to s ní otřáslo – mnohem víc, než později přizná Jimovi Gardenerovi. Kdyby to přiznala, zřejmě by si vzpomněla na vztek a zuřivost, kterou spatřila v Peterově zdravém oku.

Zatápala po nezvyklém vodítku, které Peterovi sundala, jakmile se dostali do ordinace (nařízení, že má pes být na vodítku, když ho vede majitel do ordinace, připadalo Andersonové vždy otravné – až dodnes), a málem jí vypadlo z ruky. Nakonec se jí ho podařilo připevnit na Peterův obojek.

Odvedla Petera ke dveřím čekárny a nohou je otevřela. Hluk byl horší, než kdy předtím. Štěkalík byl doopravdy špic, majetek tlusté ženy v zářivě žlutých kalhotách a žluté blůze. Žena tlouštítkem se snažila špice udržet a nabádala ho: „Buď hodnej kluk, Eriku, buď maminčin hodnej kluk.“ Z maminčina širokého a mohutného náručí vykukovala zářivá, poněkud krysí očka.

„Paní – slečno Andersonová –“ Začala paní Aldenová. Tvářila se zmateně a trochu vyděšeně jako žena, která se snaží chovat normálně na místě, které se najednou změnilo v blázinec. Andersonová tomu rozuměla.

Špic upozoroval Petera – Andersonová bude později přísahat, že to byl začátek – a zdálo se, jako by zešílel. S hledáním vhodného cíle neměl žádný problém. Zabořil ostré zoubky do náručí své maminky.

„Kreténe!“ zařvala maminka a odhodila špice na zem. Po ruce jí začala stékat krev.

Ve stejný okamžik se Peter vrhl vpřed, štěkal a vrčel, tahal za krátké vodítko s takovou vervou, až Andersonová popošla. Pravá ruka jí vyrazila vpřed. S vyvinutou představivostí spisovatelky věděla naprosto dokonale, co bude následovat. Peter a Erik vyrazili, aby se utkali uprostřed místnosti jako David s Goliášem. Špic nebyl ale ani inteligentní a ani vodítko zde nepomůže. Peter mu urve jediným škubnutím celou hlavu.

A tomu zabránila asi jedenáctiletá dívka, která seděla vlevo od maminky. Dívka měla na klíně přepravku Porta-Carry, uvnitř velkého černého hada, jemuž zářily šupiny zdravím. Holčička s nadpozemskou rychlostí reflexů malých dětí vystřelila nohu v džínové nohavici a dupla na konec vodítka, které za sebou Erik vláčel. Erik udělal na místě salto a holčička ho přitáhla k sobě. V tu chvíli byla tím nejchladnokrevnějším člověkem v celé čekárně.

„Co když od toho čokla chytím vzteklinu?“ řvala maminka a blížila se místností k paní Aldenové. Mezi prsty, které svíraly ruku, prosakovala krev. Jak procházela, Peter k ní obrátil hlavu, ale Andersonová ho strhla a zamířila ke dveřím. Do prdele s malým nápisem v holubníku paní Aldenové, na kterém stálo: POKUD NEBYLO DOMLUVENO JINAK, BĚŽNĚ SE ZA PROFESIONÁLNÍ OŠETŘENÍ PLATÍ V HOTOVOSTI. Chtěla se dostat pryč, uhánět maximální rychlostí domů a dát si pítí. Cutty. Dvojitou. Když se nad tím zamyslela, pak tedy trojitou.

Zleva zaslechla hluboké, dlouhé a jedovaté zasyčení. Obrátila se tím směrem a spatřila kočku, kterou mohli použít jako dekoraci v předvečer Všech svatých. Až na bílou skvrnu na špičce ocasu byla celá černá a choulila se v nejzazším koutě klece. Žáda prohnutá, srst naježenou, fantasticky žhnoucí zelené oči pevně upřené na Petera. Její růžový, široce rozevřený chřtán lemovaly zuby.

„Odved'te si toho psa, paní,“ prohlásila žena s kočkou hlasem, který zněl chladně jako cvaknutí kohoutku pistole. „Blacky se nelíbí.“

Andersonová jí chtěla říct, že jí vůbec nezajímá, jestli Blacky prdí nebo píská na malou písťalku. Na tu poněkud nejasnou, ale naprosto dokonalou větu si ale vzpomněla až mnohem později. Ve vypjatých situacích jí málokdy mozek fungoval na sto procent. Její hrdinové

vždycky věděli, co v pravou chvíli říct, málokdy jim musela radit. Chovali se přirozeně a nenuceně. Ve skutečném životě je tomu ale většinou naopak.

„Hleďte si svýho,“ byla nejlepší věta, jakou v tu chvíli vymyslela. A zamumlala ji tak zbaběle, že majitelka Blacky určitě ani netušila, co vlastně říká. Možná si dokonce ani neuvědomila, že Bobbi vůbec promluvila. Táhla Petera pryč, škubala vodítkem způsobem, jaký nesnášela. Kdykoliv něco takového pozorovala na ulici, vadilo jí to. Peter vydával chrčivé zvuky, slinami pokrytý jazyk mu visel z huby a zíral na boxera, který měl přední nohu v sádře. Boxerovo vodítko pevně svíral mohutný muž v modrých údržbářských montérkách. Ve skutečnosti si dvakrát provaz omotal okolo velké, olejem potřísněné ruky. Pořád měl co dělat, aby psa, který by dokázal Petera zabít stejně rychle a efektivně jako Peter špice, udržel. Boxer ho i přes zlomenou nohu táhl ohromnou silou. Důvěřovala víc silnému stisku mužovy ruky než provazu, který se, jak se zdálo, začínal třepit.

Zdálo se jí, že hledá volnou rukou kliku venkovních dveří nejméně sto let. Jako noční můra, kde máte plné ruce a najednou vám začnou – pomalu a nepochopitelně – sjíždět kalhoty. To vyvolal Peter. Nějakým způsobem vše vyvolal on.

Stiskla kliku, pak se naposledy rozhlédla rychle po čekárně. Místnost se změnila v zem nikoho. Maminka žádala paní Aldenovou o poskytnutí první pomoci (a zřejmě ji doopravdy potřebovala). Po ruce se jí valily proudy krve, barvily žluté kalhoty i bílé ústavní boty. Kočka Blacky pořád syčela, ve složitém labyrintu umělohmotných trubek a věží na polici, která tvořila jejich domov, začaly šílet dokonce i laboratorní myšky. Erik, šílenný pinč, stál na konci vodítka a štěkal zdušeným hlasem na Petera. Peter na něj na oplátku vrčel.

Andersonová zrakem spočinula na černém hadovi malé holčičky a všimla si, že se v přepravce Porta-Carry postavil jako kobra. I had Petera sledoval, bezzubý chřtán roztažený, úzkým růžovým jazykem rychle propichoval vzduch.

To černí hadi nedělají. Nikdy jsem v životě žádného černého hada, který by to dělal, neviděla.

Andersonová prchala na okraji skutečné hrůzy, Petera vlekla za sebou.

4.

Jakmile se za nimi se zavrváním zavřely dveře, Peter se začal uklidňovat. Přestal kašlat a tahat za vodítko. Kráčel vedle Andersonové a chvílemi se k ní otáčel s pohledem, který říkal *To vodítko se mi nelíbí a nikdy nebude. Jestli to ale chceš, pak oukej, oukej*. Když se ocitli v kabině pickupu, Peter se vrátil do starých kolejí.

Andersonová nikoliv.

Ruce se jí tak třásly, že se trefila klíčkem do zapalování až na třetí pokus. Pak sevřela spojku a nastartovala motor. Pickup Chevy sebou škulb a Peter se zřítíl ze sedačky na podlahu. Obdařil Andersenovou vyčítavým pohledem starého psa (přestože se mohou vyčítavě tvářit všichni psi, zdá se, že zvládají pohled plný utrpení nejlépe psi staří). *Kde že ti dali řidičák, Bobbi?* Právě ta otázka se v jeho výrazu objevila. Sears a Roebuck? Pak znovu vyšplhal na sedačku. Andersonová už stěží věřila, že dokázal před pěti minutami vrčet a štěkat, že se změnil v nevrleho psa, s jakým se nikdy předtím nesetkala. Byl před pár minutami schopný pokousat vše, co se hýbe, a ten výraz... Než se ale v myšlenkách dostala dál, mozek se zablokoval.

Znovu nahodila motor a zaměřila ven z parkoviště. Když projížděla okolo budovy – stálo tam na pěkné ceduli VETERINÁRNÍ KLINIKA V AUGUSTE – stáhla okénko. Pár zaštěkání a zavrčení. Nic neobvyklého.

Vše ustalo.

A neustalo jen to, pomyslela si. Přestože si nebyla naprosto jistá, věřila, že je u konce i její menstruace. Jestli ano, šup s ní do šrotu.

Pěkná fráze.

5.

Bobbi nechtěla – nebo nemohla – s drinkem, který si slíbila, čekat. Hned za hranicemi Augusty stál motorest s kouzelným jménem bar a

grill Velký ztracený víkend (Naše specialita super žebra. Tento pátek a sobotu hrají The Nashville Kitty Cats).

Andersonová zajela mezi starou dodávku a traktor John Deere, který měl vzadu špinavé brány s lopatkami k nebi. Kus od ní stál velký starý Buick s přívěsem na koně. Andersonová úmyslně zaparkovala kus od něj.

„Zůstaň,“ přikázala. Peter se stočil na sedačce a podíval se, jako by se chtěl zeptat: *Proč bych měl všude lézt s tebou? Abys mě zase dusila tím blbým vodítkem?*

Velký ztracený víkend byl ve středu odpoledne téměř prázdný. Potemnělý taneční sál se jemně blyštěl, místo páchlo starým pivem. Objevil se barman a číšník v jedné osobě a prohlásil: „Brej den, mladá dámo, specialitou je čili, taky -“

„Ráda bych Cutty Sark,“ přerušila ho Andersonová. „Dvojitou a neředit.“

„Vždycky pijete jako chlap?“

„Většinou ze sklenice,“ odpověděla Andersonová. Ta poznámka nedávala vůbec žádný smysl, cítila se ale tak unaveně... vyčerpaná k smrti. Zamířila k dámským toaletám vyměnit si vložku. Uložila jednu z minivložek z kabelky do rozkroku kalhotek pro všechny případy... ale zůstalo při těch všech případech. Pocítila úlevu. Zdálo se, že se kohoutek červené barvy na další měsíc uzavřel.

Vrátila se ke stoličce v lepší náladě, než s jakou odcházela. Když do sebe hodila polovinu drinku, cítila se dokonce ještě lépe.

„Víte, vážně jsem vás nechtěl urazit,“ omlouval se barman. „Odpoledne je tady smutno. Když přijde cizinec, pusa se mi prostě rozběhne.“

„Moje vina,“ odvětila Andersonová. „Dnes není právě nejlepší den mého života.“

Dopila drink a vzdychla.

„Chcete ještě jeden, slečno?“

Asi se mi víc líbila ta mladá dáma, pomyslela si Andersonová a zavrtěla hlavou. „Dám si ale ještě sklenici mléka, jinak mě bude pálit celé odpoledne žáha.“

Barman přinesl mléko, Andersonová usrkla a přemýšlela o tom, co se přihodilo u veterináře. Odpověď byla rychlá a jednoduchá. Nevěděla.

Ale já ti řeknu, co se stalo, když jsi ho tam přivedla, pomyslela si. Nic.

Její mozek se toho chytil. Když dorazila, byla čekárna téměř stejně plná, jako když vlekla Petera pryč. Zpočátku se ale žádná šílená scéna nekonala. Nebylo tam ticho, zvířata různých druhů, mnoho starých a instinktivních nepřátel, nemůže vytvořit atmosféru knihovny. Vše bylo ale v normálu. Když jí teď ale koloval v žilách alkohol, vzpomněla si na muže v montérkách, jak přivádí svého boxera. Boxer se podíval na Petera, Peter se vlažně odvrátil. Nic extra.

Takže?

Takže dopij mléko, jed' domů a zapomeň na to.

Oukej. A co ta věc v lese? Mám zapomenout i na ni? Místo odpovědi se ozval hlas jejího dědečka. Mimochodem, Bobbi, co provádí ta věc s tebou? Přemýšlela jsi o tom?

Nepřemýšlela.

Když na to teď pomyslela, pocítila pokušení objednat si další drink. Až na to, že by se po jediné další sklence opila. A opravdu chtěla sedět dnes odpoledne v té rozlehlé stodole, sama se opíjet a čekat na někoho (možná samotného barmana), až se objeví a zeptá, jestli je to pěkné místo vedle ní volné?

Položila na pult pětidolar a barman jí pokynul rukou. Po cestě si všimla telefonního automatu. Seznam byl špinavý, olámaný a čpěl z něj bourbon. Ale byl tam. Andersonová vyndala dvacet centů, založila si pod bradu sluchátko a nalistovala ve Žlutých stránkách písmeno „V“. Pak zavolala Etheridgovu kliniku. Hlas paní Aldenové zněl trochu nervózně, v pozadí zaslechla štěkot nějakého psa. Jednoho.

„Nechci, abyste si myslela, že jsem vás okradla,“ omlouvala se, „a pošlu vám proto vodítko zítra zpět poštou.“

„Vůbec ne, slečno Andersonová,“ odpověděla paní Aldenová. „Jste koneckonců po těch letech tou poslední osobou, která nám, pokud jde o zloděje, dělá starosti. A co se týká vodítek, máme jich plnou skříň.“

„Na chvíli se mi zdálo, jako by vše zešílelo.“

„A také že ano. Paní Perkinsové jsme museli zavolat sanitku. Nevěřila jsem, že je na tom tak špatně. Musí jí to samozřejmě zašít. Většina lidí, kteří potřebují šití, se ale dostane k doktoru po svých,“ ztišila hlas a poskytla Andersonové důvěrnou informaci, jakou by asi

jen tak někomu neřekla. „Díky bohu, že jí kousnul vlastní pes. Patří mezi ženské, co se chtějí soudit kvůli každé malichernosti.“

„A máte představu, proč se to stalo?“

„Ne, ani doktor Etheridge. Možná horko po dešti. Doktor Etheridge prohlásil, že na nějakém sjezdu o něčem podobném slyšel vyprávět. Veterinářka z Kalifornie vyprávěla, že se na její klinice všechna zvířata dostala do, jak tomu říkala, divokého období, krátce před posledním velkým zemětřesením.“

„Dopřavdy?“

„A v Maine bylo zemětřesení minulý rok,“ pokračovala paní Aldenová. „Doufám, že nás nečeká další. Ta jaderná elektrárna ve Wiscassetu je na můj vkus trochu moc blízko.“

Jen se zeptej Garda, pomyslela si Bobbi. Znovu poděkovala a zavěsila.

Vrátila se do auta. Peter spal. Když nastoupila, otevřel oči, pak je zase zavřel. Čumák, ze kterého mizela bílá barva, měl opřený o packy. Nebylo o tom pochyb. Vůbec ne.

A mimochodem, Bobbi, co to děláš s tebou?

Drž hubu, dědo.

Jela domů. A když se posílila další skotskou (ředěnou), vstoupila do koupelny a postavila se těsně před zrcadlo. Nejdřív prozkoumala obličej, pak si prsty projela vlasy, načechrala je a nechala klesnout.

Šediny zůstaly. Pokud měla mluvit za sebe, zůstaly všechny, co se jí kdy udělaly.

Nikdy by nevěřila, s jakou radostí bude vlastní šediny pozorovat. Ale bylo to tak. Trochu.

6.

Brzy ráno se na západě začala kupit mračna, večer začalo hřmít. Zdálo se, že se vrací dešť, alespoň na jednu noc. Andersonová věděla, že celou noc Petera nedostane ven, jen v případě nejnaléhavější psí potřeby. Zvíře už od dob dětství hromobití děsilo k smrti.

Andersonová si sedla do houpacího křesla u okna a věřila, že pokud se někdo objeví venku, bude si myslet, že čte. Ve skutečnosti se ale prokousávala, zadumaně se prokousávala diplomovou prací Statkářská válka a Občanská válka. Text byl naprosto nezábavný,

Andersonová ale věřila, že ho dobře zužitkuje, až přijde doba na novou knihu... a ta už by měla přijít hodně brzy.

Peter se při každém zahřmění posunul o další kousek ke křeslu i k Andersonové. Zdálo se, jako by se bezostyšně usmíval. *Jo, nic mi to neudělá, já vím, vím, ale ještě se k tobě o kousek přisunu, oukej? A jestli se ozve opravdová slupka, pak tě prostě z toho blbýho křesla vytlačím. Co říkáš? Nevadí ti to, že ne, Bobbi?*

Bouře se držela v bezpečné vzdálenosti až do devíti hodin, pak si Andersonová začala být jistá, že se blíží to, čemu říkají obyvatelé Havenu „pěkná mela“. Zašla do kuchyně, přehrabala komoru, kterou používala jako špižírnu a našla na horní polici plynovou lampu značky Coleman. Peter se jí držel, ocas stažený mezi nohama, na obličejí stydlivý výraz. Když opouštěla s lampou komoru, málem o něj zakopla.

„Zlobíš se, Petře?“

Peter tiše zavrčel, a když zaburácel hrom silný, až se zatřásla okna, znovu se jí přimáčkl ke kotníkům. Andersonová se vrátila ke křeslu a okolí zalilo modrobílé světlo blesku. Začal foukat vítr, stromy se rozechvěly a zavzdychaly.

Peter se vedle křesla těžce posadil a zvedl k Andersonové prosebně hlavu.

„Oukej,“ prohlásila a vzdychla. „Tak si vyskoč, srabe.“

Nemusela ho pobízet dvakrát. Vyskočil jí do klína, přední tlapou ji udeřil silně do rozkroku. Zdálo se, že ji praští do rozkroku nebo do řadra úplně vždycky. Nemířil. Jednalo se jen o mysteriózní věc, jako když spěcháte a výtah se zrovna zastaví v každém patře. Pokud byla proti tomu obrana, musela ji Bobbi Andersonová teprve najít.

Oblohu rozerval blesk a Peter se k ní přitulil. Jeho pach jí pronikl do nosu – Eau de Beagle.

„Proč se mi jednoduše nevrhneš na krk a neskončuješ to, Pete?“

Peter se provinile zašklebil, jako by chtěl říct: *Já vím, vím, tak to pořád neopakuj.*

Vítr zesílil a světlo začalo problikávat, což bylo jasným znamením, že si Roberta Andersonová a Centrální elektrárna státu Maine hodlají říct upřímné adieu, které potrvá nejmíň do třetí, čtvrté hodiny ráno. Andersonová odložila diplomovou práci a objala psa. Ani občasná letní bouře, ani zimní vichřice jí nevadily. Zbožňovala jejich sílu. Ráda se dívala a naslouchala, jak hrubá a slepá síla zpracovává okolí. Cítila v

takových bouřích nepatrnou lítost. Tato bouřka byla ale jiná. Cítila, jak jí pracuje ve vnitřnostech – postavily se jí chloupky na ruku a na šíji, jako by ji blesky nabíjely energií.

Vzpomněla si na zvláštní rozhovor, jaký kdysi vedla s Jimem Gardenerem. Gard měl v lebce kovový plíšek – suvenýr z nehody při lyžování, při které málem v sedmnácti letech zahynul. Gardener jí vyprávěl, že když jednou měnil žárovku, strčil prst do objímky a dostal hroznou elektrickou ránu. Na tom nebylo nic divného. Zvláštní bylo, že slyšel v hlavě po celý příští týden hudbu, zprávy a reklamy. Vyprávěl jí, jak tehdy opravdu věřil, že se zblázní. Čtvrtého dne Gard dokonce identifikoval stanici, kterou přijímal – WZON, jednu ze tří stanic, které vysílají z Bangoru. Zapsal si jména tří po sobě jdoucích písní, pak zavolal do stanice a zeptal se, zda je doopravdy pouštěli (a taky reklamy na Singovu polynézkou restauraci, Village Subaru a Ptačí muzeum v Bar Harboru). A pouštěli.

Vyprávěl, že signál začal pátý den slábnout, dva dny nato zmizel úplně.

„To všechno kvůli ty blbý destičce v lebce,“ prohlásil a lehce si prstem poklepal na levý spánek. „Není o tom žádných pochyb. Tisíce lidí by se mi vysmály, jsem si tím ale v hloubi duše naprosto jistý.“

Kdyby takový příběh Andersonové vyprávěl někdo jiný, myslela by, že si z ní dělá legraci. Jim to ale myslel vážně. Podívali jste se mu do očí a věděli, že to myslí vážně.

V silných bouřích byla síla.

Oblohou projel modrý blesk a v jeho světle zahlédla – jak říkali sousedé a Andersonová to od nich pochytila – přední zahrádku. Zahlédla auto (na předním skle kapky deště), krátkou, prašnou cestu, schránku se svěšeným, o hliníkovou stěnu opřeným praporkem, pokroucené stromy. Chvíli nato zahřmělo. Peter zakňučel a nadskočil. Zhasla světla. Už se neobtěžovala blikáním, pomrkáváním a podobnými legráckami. Prostě naráz a úplně zhasla. Zhasla s určitou autoritou. Andersonová se natáhla pro lucernu, pak ruku zadržela.

Na vzdálené zdi, vpravo od skříně strýce Franka, se objevila zelená skvrna. Poskočila o dva palce, posunula se vlevo, pak vpravo. Na chvíli zmizela a znovu se objevila. Andersonové se vybavil se silným pocitem děja vu sen. Znovu si vzpomněla na lampu v povídce od E. A. Poea, tentokrát se do vzpomínek ale vmísila ještě jedna představa. Války

světů. Horké paprsky Mart'anů, jež se snášejí jako déšť zelené smrti na Hammersmith.

Obrátila se k Peterovi a zaslechla, jak jí vržou v krku šluchy jako rezavé panty od dveří. Už věděla, co spatří. Světlo vycházelo z Peterova oka. Z levého oka. Zářilo jako strašidelné světlo Eliášova zeleného ohně, který se vznáší po dlouhém, vlhkém dni nad bažinou.

Ne... oko ne. To zářil zákal... alespoň to, co z něj zůstalo. Od ranní návštěvy veterinární stanice ustoupil ještě patrněji. Postiženou stranu Peterova obličejů zahalilo čisté, zelené světlo, takže působil jako příšera z komiksu.

První impulz radil, ať před ním uteče, ať vyskočí z křesla a jednoduše uprchne...

... byl to ale přece jen Peter. A Peter byl vyděšený k smrti. Jestli ho opustí, prožije si chudák strašný strach.

Z temnoty se ozval další hrom. Tentokrát nadskočili oba. Pak se hustě rozpršelo. Andersonová znovu pohlédla přes místnost na zeď, kde se třásla a poskakovala zelená skvrnka. Vzpomněla si na chvíle, kdy ležela jako dítě v posteli a pohybem zápěstí na zeď promítala podobná světélka náramkovými hodinkami Timex.

A mimochodem, co to dělá s tebou, Bobbi!

Zelený oheň, který se ukrýval v Peterově oku, zmenšoval zákal, ukusoval ho. Znovu se na něj podívala, a když jí olízl ruku, měla co dělat, aby neuskočila.

Tu noc se Bobbi Andersonová moc nevyspala.

Kapitola IV

KOPÁNÍ POKRAČUJE

1.

Když se Andersonová probudila, bylo už téměř deset hodin a v domě svítila většina světel. Zdálo se, že se Centrální elektrárna státu Maine dala zase do kupy. Obcházela dům, zhasínala světla, pak se podívala z okna. Peter seděl na verandě. Andersonová ho pustila dovnitř a pečlivě mu zkontrolovala oko. Vzpomněla si na hrůzu minulé noci. Za letního ranního a jasného světla ale nahradilo hrůzu překvapení. Věřila, že v té tmě, ve chvíli, kdy vypadla elektřina a venku bičovala zem i oblohu bouře, by pocítil při takovém pohledu každý člověk zděšení.

A proč to sakra neviděl Etheridge?

Vysvětlení bylo snadné. Displej hodinek září stejně ve dne jako v noci. Jen v jasném světle ho nevidíte. Trochu ji udivilo, že si minulou noc světla v Peterově oku nevšimla, z míry ji to ale nikterak nevyvedlo... také jí trvalo několik dnů, než si uvědomila, že se zákal ztrácí. A přece... Etheridge byl blízko, nebo ne? Když se Peterovi díval do oka starým oftalmoskopem, měl pravdu.

Souhlasil s Andersenovou, že zákal ustupuje, o žádném světle, ať už zeleném nebo jiném, se ale nezmínil.

Možná ho viděl a rozhodl se, že si ho nebude všímat. Stejně jako zpozoroval, jak Peter omládl a rozhodl se, že si ničeho takového nevšimne. Protože to vidět nechtěl.

Zpoloviny se jí nový veterinář vůbec nelíbil. Zřejmě proto, že měla tak ráda starého doktora Daggetta a bláznivě (nemohla se tomu ale ubránit) věřila, že dokud tady bude Daggett, bude tady ona a Peter. Ale k tomu, aby cítila k nástupci starého muže nepřátelství, to byl slabý argument. Přestože Etheridge nezaznamenal (nebo odmítl zaznamenat) Peterovo zjevné omládnutí.

Ten fakt ale neměnil nic na tom, že byl schopným veterinářem.

Zákal, který zeleně žhne... nevěřila, že by něco takového ignoroval.

Mohla z toho usoudit, že když Etheridge Petera prohlížel, ještě žádné světlo neexistovalo.

Alespoň v tu chvíli ne.

V tu chvíli se také neozvalo žádné hurá, nebo snad ano? Když vešli, nic se nestalo, nestalo se nic ani během vyšetření. Až když se začali chystat k odchodu.

Nezačalo tehdy Peterovo oko zářit?

Andersonová nalila do Peterovy misky Šťavnatý vlak, postavila se vedle kohoutku a čekala, až se voda zahřeje natolik, aby mohla granule přelít. Čekání se táhlo a táhlo. Ohřívač byl pomalý, potrhlý a silně zastaralý. Andersonová ho chtěla vyměnit – určitě by to měla udělat do chladného počasí – jediný instalatér v Havenu, severních a jižních vesnicích, byl ale nepříjemný chlápek jménem Delbert Chiles, který se na ni pokaždé díval tak, jako by přesně věděl, jak vypadá nahá (nic moc, říkaly jeho oči, ale asi by to stálo za to), a vždycky chtěl vědět, jestli Andersonová „v poslední době píše nějaké nové knihy“. Chiles se rád chlubil, že sám mohl být sakra dobrým spisovatelem, ale měl v sobě moc energie a „málo lepidla na kalhotách,“ chápete? Naposledy ho musela zavolat, když jí v době mrazů, kdy teplota poklesla na minus třicet stupňů, praskly trubky. Když dal vše do pořádku, zeptal se, zda by si někdy „šla skočit“. Andersonová zdvořile odmítla a Chiles na ni na znamení moudrosti a cílevědomé hlouposti zamrkal. „Nevíte, o co přicházíte, drahoušku,“ prohlásil tehdy. *Ale vím to moc dobře. Proto jsem také řekla ne.* Ta slova se jí drala z úst, ale nepromluvila. I když se jí vůbec nelíbil, moc dobře věděla, že ho může znovu potřebovat. Proč člověka v životě napadají vážně dobré odpovědi, když se je zrovna neodvážívá vyslovit?

Měla bys něco s tím ohřívačem udělat, Bobbi, oznámil jí v mozku hlas, který nedokázala identifikovat. Hlas cizince? A sakra. Neměla by zavolat poldy? Ale to můžeš udělat, naléhal hlas. Budeš jen muset-

V tu chvíli se ale objevila vlažná, teplá voda a Andersonová na ohřívač zapomněla. Zamíchala ŠŤAVNATÝ VLAK, položila misku a sledovala Petera, jak jí. V poslední době mu chutnalo mnohem víc.

Měla bych mu zkontrolovat zuby, pomyslela si. Možná se můžeš vrátit ke Gaines Meal. Každá ušetřená koruna se hodí a američtí čtenáři se moc nehrnou, drahá. A–

A kdy doopravdy na klinice to pozdvižení začalo? Andersonová o tom uvažovala. Nebyla si naprosto jistá. Čím víc na to myslela, tím víc se jí zdálo, že vše začalo (nikoliv jistě, ale mohlo tomu tak být) přesně ve chvíli, kdy doktor Etheridge dokončil kontrolu Peterova zákalu a odložil oftalmoskop.

Dávejte pozor, Watsone, prohlásil náhle rychlým, téměř naléhavým tempem Basila Rathabonea hlas Sherlocka Holmesa. To oko září... ne, nejen oko, září ten zákal. Andersonová si toho ale nevšimá, i když by měla. Etheridge si toho nevšimá a ten by to měl upozorovat určitě. Můžeme tedy říct, že se zvířata na veterinární klinice rozběsnila až od chvíle, kdy začal svítit Peterův zákal... až od chvíle, můžeme dál rozvádět naši teorii, kdy se znovu rozběhl proces hojení? Nejspíš. Že zákal svítí pouze, je-li to bezpečné. Ach, Watsone, ten předpoklad je stejně nezaručený jako děsivý. Taková věc by ukazovala na určitou- na určitou inteligenci. Andersonové se vůbec směr hovoru nelíbil a pokusila se ho udusit starou a spolehlivou radou: Nech to plavat.

Tentokrát to fungovalo.

Na chvíli.

2.

Andersonová chtěla jít do lesa a ještě trochu kopat.

Přední část mozku ten nápad ani v nejmenším neschvalovala.

Přední část mozku považovala ten nápad za blbost.

Nech to plavat, Bobbi. Je to nebezpečné.

Správně.

A mimochodem, co to s tebou dělá?

Nic, čeho by si všimla. Ale co provádí cigaretový kouř s vašimi plícemi, také nevidíte. Proto lidé pořád kouří. Možná se jí rozkládají játra, možná cholesterol zužuje srdeční komory, možná ztratila plodnost. Věděla jen, že kostní dřev práve v tuto chvíli možná produkuje (jako šílená) nadbytečné množství bílých krvinek. *Proč se*

spokojit s předčasnou menstruací, když můžeš trpět něčím mnohem zajímavějším, třeba jako je leukémie, Bobbi?

Ale přesto tu věc chtěla vykopat.

To jednoduché a základní nutkání nemělo s předním mozkiem naprosto nic společného. Pramenilo z větší hloubky. Neslo s sebou příznaky fyzické touhy – jako sůl, kokain, heroin, cigarety nebo káva. Přední mozek dodával logiku, zbylá část dodávala nesouvislé příkazy – *Vykopej to, Bobbi, je to dobré, vykopej to, vykopej to, do prdele, proč ještě chvíli nekopeš, víš přeci, že potřebuješ vědět, o co jde, tak kopej, dokud to nespátříš, kopej kopej kopej.*

Dokázala soustředěnou silou hlas umlčet, ale o patnáct minut později si uvědomila, že už ho zase slyší, jako by přicházel z Delfské věštírny.

Musíš někomu sdělit, co jsi našla.

*Komu? Policii? Ha ha. V žádném případě. Nebo-
Nebo komu?*

Seděla na zahradě a jako šílená plela... narkoman v abst'áku.

-nebo nějaké jiné instituci, dokončila větu její mysl.

Mozek ještě přidal sarkastický, důvěrně známý smích Anne... neměl ale tu sílu, jaké se bála. Amiersonová, stejně jako mnozí z její generace, nepřikládala sloganu „nechte to úřadům“ moc velký význam. Nedůvěra ve způsob, jakým autority řeší problémy, v ní začala klíčit v Utice ve věku třinácti let. Seděla tehdy v obývacím pokoji na pohovce, Anne na jedné straně, matka na druhé. Jedla hamburger a sledovala, jak dallaská policie eskortuje podzemním parkovištěm Lee Harveye Oswalda. Bylo tam spousta dallaských policajtů. Ve skutečnosti jich bylo tolik, že když zemi oznámil televizní hlasatel, že Oswalda někdo zastřelil, policie – všichni ti veřejní činitelé – si ani nevšimla, že se něco děje. Natož pak co.

Jak zjistila, dallaská policie chránila Johna F. Kennedyho a Lee Harveye Oswalda tak dobře, že o dva roky později dostala na starost letní rasové nepokoje, později i válku ve Vietnamu. Další úkoly následovaly: zvládnout deset let po Kennedyho zavraždění ropné embargo, jednání o bezpečném propuštění amerických rukojmích na americkém velvyslanectví v Teheránu. A když už bylo jasné, že nehodlají ti otrhanci naslouchat hlasu rozumu a autority, Jimmy Carter na záchranu těch ubožáků poslal právě dallaskou policii. Na autority,

keré tak chladnokrevně a sebejistě zvládly problém ve státě Kentucky, se dá určitě spolehnout. Jistě dokážou to, co každý týden předvádí chlapíci ze seriálu Nulová šance. No, v tomhle případě stará dallaská policie skutečně situaci zvládla. Měla štěstí. Teď už stačilo jen sledovat, jak se v následujících letech po tom, co vystřelil chlap v děrovaném tričku, s Vitalis na řídnoucích vlasech a masnotou od pečeného kuřete pod nehty prezidentovi mozek z hlavy ve chvíli, kdy seděl na zadním sedadle Lincolna a projížděl ulicí kovbojského města státu Texas, pěkně urovnala světová situace..

Řeknu to Jimovi Gardenerovi. Až se vrátí. Gard bude vědět, co dělat a jak se k tomu postavit. Bude mít určitě nějaké nápady.

Hlas Anne: *Budeš žádat cvoka, co má na to papíry, o radu. Skvělé.*

Není to žádný cvok. Je jen trochu zvláštní.

Jo, zatkli ho při poslední demonstraci v Seabrooku a měl v batohu nabitou pětáctyřicítku. To je zvláštní, správně.

Anne, drž zobák.

Plela. Plela v horkém slunci celé ráno, tričko nasáklé potem, klobouk, který používala proti slunci, seděl na hlavě loňského strašáka.

Po obědě se položila, aby si zdřímla, usnout ale nedokázala. Hlavou se jí honily myšlenky a ten cizí hlas ani na chvíli neumlkl. *Vykopej to, Bobbi, je to dobré, vykopej to-*

Nakonec vstala, sebrala páčidlo, rýč a lopatu a vyrazila do lesa. Na vzdáleném konci pole se zastavila, čelo jí zvrásnilo myšlenky. Vrátila se pro krumpáč. Peter ležel na verandě. Krátce zvedl hlavu, ale ani se nepohnul.

Andersenovou to nijak nepřekvapilo.

3.

O dvacet minut později už stála nad předmětem a sledovala přes zalesněný svah výkop, který započala, a osvobodila tak věc, která představovala – jak teď věřila – maličkou část vesmírného plavidla. Šedý povrch byl pevný jako šroubovák nebo francouzský klíč, popíral jakékoliv sny, představy nebo úvahy. Byl tam. Vlhká, černá, lesními

tajemstvími prosáklá půda, kterou nakupila po stranách, teď získala tmavě hnědou barvu, byla ještě nasáklá od deště minulé noci.

Když sestupovala po svahu, na něco šlápla a zaslechla trhání novinového papíru. Nešlo ale o noviny, byl to mrtvý vrabec. Dvacet stop pod ním ležela mrtvá vrána, nohy komicky namířené k nebi jako mrtvý pták v kresleném filmu. Andersonová se zastavila, rozhlédla se a spatřila těla dalších tří ptáků – další vrána, sojka a šarlatová tangara. Žádná znamení, prostě mrtví. A kolem žádné mouchy.

Dorazila k příkopu a hodila náradí na násep. Příkop byl plný bahna, Andersonová ale přesto vlezla dovnitř, až začvachtaly v blátě její těžké boty. Předklonila se a spatřila, jak hladký, šedý kov mizí v zemi. Na jedné straně se vytvořila louže.

Co jsi zač?

Položila na předmět ruku – kůží pronikla vibrace, na chvíli se zdálo, že jí projela celým tělem. Pak vše ustalo.

Andersonová se obrátila, rukou uchopila lopatu a ucítila v dlani hladké, sluncem prohřáté dřevo. Mlhavě si uvědomila, že neslyší žádné zvuky lesa. Vůbec nic... žádný zpěv ptáků, žádné zvuky zvířat, jež se prodírají podrostem a prchají před lidským pachem. Daleko naléhavěji ucítila pachy: rašelinu, půdu, borovicové jehličí, kůru a mízu.

Vnitřní hlas – hlas z nejzazších hlubin, který nevycházel přímo z mozku, ale možná ze samé podstaty její mysli – zaječel hrůzou.

Něco se děje, Bobbi. Právě TED se něco děje. Vypadni odtud. Mrtvý svišť, mrtví ptáci, Bobbi, prosím, PROSÍM, prosím-

Pevně sevřela držadlo lopaty a spatřila znovu, co nakreslila – šedý okraj, obrovský předmět, jež ční ze země.

Znovu začala krváčet, ale považovala to za normální. Vložila do kalhotek novou vložku, ještě než začala plít zahradu. Maxi vložku. A v batohu jich měla možná další půltucet, nebo snad ne? Nebo jich bylo víc než celý tucet?

Nevěděla a nebylo to nijak důležité. Z míry ji nevyvedl ani fakt, jak si část podvědomí byla jistá, že tady skončí, ať už přijde její svobodná mysl s jakkoliv hloupými nápady. Naplnil ji pocit zářivého klidu. Mrtvá zvířata... periody, které končí a znovu začínají... příchod na ono místo, přestože sama sobě namlouvala že se ještě nerozhodla... samé maličkosti, ještě bezvýznamnější maličkosti, kupa hloupostí. Bude jen

chvíli kopat, vykopávat tu hloupost a uvidí, zda je tady k vidění víc, než jen hladký kovový obal. Protože všechno-

„Všechno je v pořádku,“ prohlásila Bobbi Andersonová s nepřirozeným klidem. Pak začala kopat.

Kapitola V

GARDENER PADÁ

1.

Zatímco se Andersonová s kompasem v ruce blížila ke gigantickému předmětu a měla hlavu vyčerpanou víc, než se jí zdálo, protože vymýšlela nemyslitelné věci, pracoval Jim Gardener svým – pro ty dny jediným přijatelným - způsobem. Dnes to bylo v Bostonu. Dvacátého pátého června se konalo předčítání poezie na Univerzitě v Bostonu. To bylo v pořádku. Dvacátého šestého byl volný den. A to byl také den, kdy Gardener klopýtl – slovo klopýtl ale to, co se (bohužel) stalo, dostatečně nevystihuje. Nebyla to žádná malichernost, jako když se vám při procházce lesem zahákne noha o kořen. Gardener doopravdy spadl. A byl to dlouhý a nepříjemný pád. Jako když zavrávoráte na předlouhých schodech a kutálíte se hlava nehlava. Na schodech? Jděte do háje, vždyť on málem sletěl do vesmíru.

Ten pád začal v hotelovém pokoji a skončil o osm dní později na vlnolamu Arcadia Beach v Novém Hampshiru.

Bobbi chtěla kopat, Gard se dvacátého šestého ráno probudil a chtěl pít.

Věděl, že nic jako „částečně závislý alkoholik“ neexistuje. Buď pijete, nebo ne. Gard teď nepil a vycházelo mu to. Dlouhá období, kdy si na chlast nevzpomněl, se opakovala často a někdy trvala celé měsíce. Občas se zastavil na anonymní schůzce alkoholiků (pokud uběhly dva týdny a Gard se setkání nezúčastnil, cítil neklid – stejně jako když rozsypal sůl a kvůli směle jí nehodil trochu za rameno. Povstal a prohlásil: „Nazdar, jmenuju se Jim a jsem alkoholik.“ Když ale nutkání pít pominulo, nezněla ta věta zase tak moc pravdivě. V těchto obdobích nepřestával pít doopravdy. Mohl pít a pil. Pít bylo v tomto případě opakem slova chlastat. Pokud se zúčastnil fakultního setkání nebo večírku, dal si kolem páté několik koktejlů. Jen to. Nic víc. Nebo zavolal Bobbi Andersonové a zeptal se jí, zda by nezašla na skleničku. Bylo to tak fajn, nic zvláštního.

A pak se objeví ráno, jako dnes, kdy se probudí a má chuť na všechnen chlast na světě. Tentokrát to vypadalo jako skutečná žízeň, fyzická závislost. Vzpomněl si při tom na kreslené seriály, které dodával Virgil Partch do Saturday Evening Post. Pokaždé ukazovaly nějakého starého, bláznivého propektora, který se plazí po poušti a s vyplazeným jazykem hledá studnu.

Když takovou chuť ucítil, mohl se jen bránit, přečkat ji, pokusit se o remízu. Občas bylo lepší, pokud se mu taková věc přihodila na místě, jako je Boston, neboť se potom mohl zúčastnit setkání každý večer, a pokud chtěl, každé čtyři hodiny. Po třech čtyřech dnech vše zase odezní.

Většinou.

Věřil, že to prostě přečká. Posadí se v pokoji, bude na kabelové televizi sledovat filmy, které později zaplatí pokojové službě. Od rozvodu a vysokoškolského místa, kde pracoval jako „Básník na plný úvazek“, uplynulo osm let... což znamenalo, že začal žít v poněkud zvláštní společnosti, kde v mnoha případech před penězi převládala směnný obchod.

Vyměňoval básně za jídlo, jednou dokonce výměnou za tři nákupní tašky nových brambor napsal sonet k narozeninám ženy jednoho farmáře. „Sakra, dobrej rým,“ prohlásil farmář a upřel na Gardenera sedé oči. „Vážně dobrej rým.“

Gardener byl chápavý (zvláště tehdy, když mu kručelo v žaludku) a sestavil sonet nabitý tak energickými rýmy, že vybuchl při předčítání druhého návrhu smíchy. Zavolal Bobbi, báseň jí přečetl a oba zavylí. Slova zněla nahlas ještě mnohem lépe. Nahlas báseň připomínala zamilovaný dopis doktora Seusse. Nepotřeboval ale Bobbi k tomu, aby mu prozradila, kolik skutečné práce odvedl.

Jindy zase souhlasilo malé nakladatelství v Západním Minotu, že vydá knihu jeho básní (bylo to začátkem roku devatenáct set osmdesát tři a šlo ve skutečnosti o poslední knihu básní, která Gardenerovi vyšla) a jako zálohu mu nabídlo půl sáhu dřeva. Gardener ho vzal.

„Měl jsi trvat na třech čtvrtinách,“ sdělila mu Bobbi večer, když seděli u kamen, nohy opřené o mříž krbu a kouřili cigarety. Venku ječel vítr a odnášel čerstvý sníh z polí do lesa. „Jsou to dobré básně. A je jich taky hodně.“

„Já vím,“ potvrdil Gardener. „Byla mi ale zima. Půl sáhu dřeva mi vystačí až do jara.“ Zamrkal na ni. „A kromě toho je ten chlapík z Connecticutu. Asi nevěděl, že je to z větší části jasan.“

Spustila nohy na podlahu a jen na něj zírala. „Děláš si legraci?“

„Ne.“

Zachechtala se a Gard ji pevně políbil. Později ji vzal do postele, kde se milovali jako dva láskou posedlí blázni. Vzpomněl si, jak se najednou probudil a naslouchal větru. Představil si ten tmavý, uhánějící chlad venku, teplo postele, které se mísilo pod dvěma pokrývkami s klidným pachem potu a přál si, aby tomu tak bylo navždycky. Nic takového se ale nestalo. Vychovali ho, aby věřil, že Bůh a láska jedno jsou. Když ale dokázal Bůh stvořit muže a ženy tak chytré, že dokázali přistát na Měsíci, a tak hloupé, že si musí znovu a znovu ověřovat, že žádné „navždy“ neexistuje, pak začnete o milujícím Bohu pochybovat.

Druhý den mu Bobbi znovu nabídla peníze a Gardener znovu odmítl. Zrovna penězi neoplýval, vyjít ale dokázal. Přestože mu zněl v tu chvíli hlas věčně, pocítil uvnitř jiskru vzteku. „Copak nevíš, kdo má po noci v posteli dostat peníze?“ zeptal se jí.

Vystrčila bradu. „Takže mě máš za šlapku?“

Usmál se. „Potřebuješ pasáka? Slyšel jsem, že to vynáší.“

„Chceš, Garde, snídani, nebo mě chceš naštvat?“

„A co obojí?“

„Ne,“ odsekla a Gard si uvědomil, že má opravdu vztek. Kriste, stále hůř a hůř si takové věci uvědomoval. Přitom se dřív dokázal chovat tak lehce. Objal ji. *Dělal jsem si jenom legraci. Copak to nepochopila?* pomyslel si. *Vždycky poznala, kdy si dělám legraci.* Ona to ale samozřejmě nechápala, protože si ve skutečnosti žádnou legraci nedělal. Kdyby to bral jinak, dělal by si legraci jen sám ze sebe. Snažil se jí ublížit, protože ho uvedla do rozpaků. Hloupá nebyla její nabídka, hloupé byly jeho rozpaky. Přece si svůj styl vybral, ne?

A Gard Bobbi ubližovat nechtěl. Nechtěl o ni přijít. V posteli to s ní bylo dobré, v tomto případě nebyla ale postel tím nejdůležitějším. Bobbi Andersonová byla především kamarádka. V poslední době se ale dělo něco děsivého. Jak rychle ztrácel přátele! Ano, bylo to dost děsivé.

Ztrácíš přátele? Nebo je odháníš? Jak je to, Garde?

Nejdřív se mu zdálo, že objímá železnou desku, a bál se, že se mu pokusí vyklouznout. Udělal by totiž tu chybu, že by se ji snažil udržet – Bobbi nakonec ale povolila.

„Dám si snídani,“ řekl. „A chci ti říct, jak je mi to líto.“

„To je v pořádku,“ odpověděla a odvrátila se ještě, než se jí mohl podívat do obličeje. Hlas měla ale suchý a rychlý – znamení, že pláče, nebo má slzy na krajíčku. „Pořád zapomínám, že nabízet Američanům peníze patří ke špatnému vychování.“

No, nebyl si jistý, zda jde o špatné chování, či nikoliv, od Bobbi by ale peníze nepřijal. Neudělal to nikdy předtím a neudělá to nikdy v budoucnosti.

Poetický karavan Nové Anglie, to bylo ale něco jiného.

Chyť to, kuře, synku, vyzval by ho Ron Cummings, který potřeboval peníze jako sůl. Ta sviňka je moc pomalá, aby utíkala, a moc tlustá, aby se tu jen tak procházela.

Poetický karavan Nové Anglie platil hotově. Peníze z království poezie. Dvě stě na začátku a dvě stě na konci turné. Peníze byly ale jen součástí obchodu.

Zbytek tvořil ÚČET.

Když jste na turné, musíte se chytit každé možnosti. Dostávat jídlo od pokojové služby, nechat se střihat u hotelového kadeřníka (pokud nějaký v hotelu je), brát s sebou zvláštní pár bot (pokud ho máte) a občas ho postavit za dveře místo obvyklých bot, aby vám je zdarma naleštili.

V hotelech se pouštěly filmy, filmy, na které se nikdy nedostanete do kina, neboť chtějí kina peníze ze stejného důvodu jako básníci, přestože i ti nejlepší básníci musejí z určitých důvodů poskytovat své služby zdarma, nebo téměř zdarma – například jeden sonet (1) za tři pytlíky brambor. Za pokojové filmy se samozřejmě platilo, co má ale být? Nemuseli jste je dokonce ani připisovat na ÚČET. Některý počítač to dokázal automaticky. Gardener k tomu mohl jen dodat, ať Bůh ÚČTU žehná a chrání ho. Sledoval všechno. Od Emanuely v New Yorku (pasáž, kde ho dívka mužovi mrská pod stolem v šou „Okna světa“ mu připadala zvlášť umělecká) přes Indiana Jonese a chrám zkázy až po Rainbow Brite and the Star – Stealer.

A to právě teď dělám, pomyslel si, promnul si krk a vzpomněl si na chuť dobré, odleželé whisky. PŘESNĚ to teď dělám. Jen tady sedím a

znovu se na všechny dívám. I na Rainbow Brite. A na oběd si zjednám tři slantinové cheeseburgery a jeden z nich sním ve tři hodiny studený. Možná vynechám Rainbow Brite a zdřímnu si. Dnes večer zůstanu na pokoji. Půjdu si brzy lehnout. A všechno přečkám.

Bobbi Andersonová zakopla o tři palce dlouhý kovový výčnělek, jenž vykukoval ze země.

Jim Gardener zakopl o Rona Cummingse.

Jiné předměty, stejný výsledek.

Kvůli pouhému hřebíku.

Ron se u něj zastavil ve stejnou chvíli nějakých dvě stě deset mil daleko, kdy se Andersonová a Peter vraceli z trochu nezvyklé návštěvy u veterináře. Cummings Garda vyzval, aby s ním šel do hotelového baru na jeden, možná deset drinků.

„Nebo,“ pokračoval Ron chytře, „můžeme předehtu rovnou přskočit a vožrat se jak prasata.“

Pokud by to podal trochu jemněji, mohl zůstat Gard v pořádku. Místo toho se ale s Ronem Cummingssem ocitl v baru. Pozvedl ke rtům Jacka Danielse a opakoval starou, obehnanou frázi, že kdyby opravdu chtěl, dokáže se udržet.

Ron Cummings byl dobrý a seriózní básník, u kterého se peníze prostě nějak nedržely... nebo to alespoň tak lidem často říkával. „Jsem svůj vlastní de Medici,“ opakoval. „Peníze se mě nedrží.“ Jeho rodina se nějakých devět set let zabývala textilem a vlastnila větší část jihu Nového Hampshiru. Měli Rona za blázna. Protože se ale jednalo o druhého syna a protože ten první bláznivý (Ron neměl zájem o textil) nebyl, nechali ho, ať si dělá, co chce. Ron psal proto básně, četl básně a téměř bez přestání pil. Byl to útlý mladík s obličejem tuberáka. Gardener ho v životě neviděl jíst nic jiného než slané oříšky a krekry Goldfish. Ron ale (připíšme mu to k dobru) vůbec nic o Gardenerově problému s chlastem netušil... nebo o skutečnosti, že jednou v opilosti málem zabil vlastní ženu.

„Oukej,“ souhlasil Gardener. „Jsem pro. Jdem se vožrat.“

Po pár sklenkách v hotelovém baru Ron navrhl, že mohou dva chytráci jako jsou oni dva, vyrazit na místo s lepší zábavou než je přidušená hudba, která se line ze stropních reproduktorů. „Myslím, že mě srdce volá,“ pokračoval Ron. „Myslím tím, že si nejsem jistý, ale -“
„-Bůh nemá rád zbabělce,“ doplnil Gardener.

Ron se zachechtal, poplácával ho po zádech a požádal o ÚČET. Velkolepě ho podepsal a přidal štědré spropitné z vlastní peněženky. „Tak jedem, chlape.“ A jeli.

Na Gardenerovy oči se jako skleněné šípky sneslo odpolední slunce a náhle ho napadlo, že je to možná špatný nápad.

„Poslouchej, Rone,“ promluvil. „Myslím, že bych možná -“

Cummings mu sevřel rameno, kdysi blede tváře zahořely, kdysi vodnaté, modré oči začaly svítit. (Gardovi teď Cummings připadal jako Ropušák z Ropušákova, který dostal auto). Pak začal přemlouvat. „Moc mě, Jime, neovblbuj! Leží před námi tak rozmanitý a nový Boston, září jako čerstvý ejakulát prvního erotického snu mladého chlapce -“

Gardener vybuchl nekontrolovatelným smíchem.

„To už je Gardenerovi, kterého všichni známe a milujeme, trochu podobnější,“ prohlásil Ron a sám se rozchechtal.

„Bůh nemá rád zbabělce,“ zopakoval Gard. „Sežeň nám taxík, Ronnie.“

A pak to spatřil. Trychtýř na obloze. Velký, černý trychtýř, který se blížil. Už se dotkne brzy země a odnese ho.

Nebude to ale země Oz.

U obrubníku zastavilo taxi. Nastoupil a řidič se zeptal, kam to bude.

„Země Oz,“ zabručel Gard.

Ron se zachechtal. „Myslí tím nějaké místo, kde se rychle pije a ještě rychleji tančí. Myslíte, že to zvládnete?“

„To bych řekl,“ odvětil řidič a odrazil od chodníku.

Gardener objal Rona kolem ramen a zařval: „Necht' započne šílená vřava! „

„Na to si připiju,“ odpověděl Ron.

2.

Gardener se probudil příštího rána oblečený ve vaně se studenou vodou. Nejlepší oblečení, které měl naneštěstí na sobě, když minulou noc vyrazili s Ronem Cummingsem, se mu pomalu lepilo na kůži. Podíval se na své prsty a zjistil, že jsou velmi bílé a velmi scvrklé. Rybí

prsty. Nejspíš tady už nějakou dobu ležel. Voda byla možná dokonce ve chvíli, kdy lezl dovnitř, horká. Nevzpomínal si.

Vytáhl špunt. Na záchodovém sedátku stála láhev bourbonu. Byla zpoloviny prázdná, povrch zapadaný nějakým tukem. Zvedl ji, tuk pachem připomínal smažené kuře. Gardenera ale zajímala především vůně, která vycházela z útroh lahve. *Nedělej to*, pomyslel si. Než mu ale ta myšlenka prošla mozkem, hrdlo lahve mu už tůklo o zuby. Napil se. Znovu ztratil vědomí.

Když se probрал, stál nahý v ložnici, k uchu přiložené sluchátko a jen mlhavě si vzpomínal, že právě vytočil číslo. Čí? Odpověď nenašel až do chvíle, kdy se ozval Cummings. Z Cummingsova hlasu se dalo poznat, že je na tom ještě hůř než Gardener. Ten by ale přísahal, že nic takového není možné.

„Jak zlé to bylo?“ zaslechl Gardener svůj hlas. Cítil se takhle pokaždé, když byl po pořádné opici. I když byl při vědomí, okolí mu připadalo šedé a zrnité jako fotografie z laciného plátku. Nikdy se necítil sám sebou. Zdálo se mu většinou, že se vznáší nad vlastní hlavou – jako dětský, stříbrný balón Puffer. „Do kolika průserů jsme se dostali?“

„Průsery?“ zopakoval Cummings, pak zmlkl. Gardener věřil, že přemýšlí. Doufal, že přemýšlí. Možná ho ta představa vyděsila. Se studenýma rukama čekal. „Žádný průser,“ promluvil Cummings nakonec a Gard se trochu uvolnil. „Až na tu mou hlavu, mám hlavu v pěkném průseru. Ježíši! Ježíši! Ježíši!“

„Jseš si jistej? Nic? Vůbec nic?“

Vzpomněl si na Noru.

Zastřelils svou ženu, he? ozval se mu náhle v hlavě cizí hlas. Hlas zástupce šerifa s komiksem. Pěkně posraná věc.

„No-o...“ prohlásil Cummings zamyšleně a pak se odmlčel.

Gardener sevřel znovu pevně sluchátko.

„No co?“ Světla v pokoji mu přišla najednou moc jasná. Jako slunce, když včera pozdě odpoledne opouštěli hotel.

Něco jsi provedl. Měl jsi další stupidní vokno a udělal nějakou kravinu. Nebo nějakou blbost. Nebo něco hrozného. Kdy se poučíš a necháš věci na pokoji? Dokážeš se poučit?

V představách se mu náhle objevil rozhovor z jednoho starého filmu. Zlý El Comandante: *Zítřka před úsvitem budete mrtví, seňore. Dnes jste viděl slunce naposledy.*

Hrdina Americano: *Jo, ty budeš ale celej zbytek života plešatej.*

„Cože?“ zeptal se Rona. „Co jsem udělal?“

„Na místě, co se jmenuje Stone Country bar, ses pohádal s pár chlapama,“ odpověděl Cummings. Tiše se zasmál. „Che! Kriste, smát se bolí a ty ses znemožnil. Vzpomínáš na Stone Country bar a na ty starý, dobrý kluky, Jamesi, můj drahý?“

Odpověděl, že ne. Doopravdy se snažil, dokázal si vzpomenout na místo, které se jmenovalo Smith Brothers. To ještě na zem svítilo slunce rudé jako talíř krve a to znamená na konci června, že bylo... kolik? Půl deváté? Tři čtvrtě na devět. Asi tak pět hodin potom, co s Ronem vyrazili. Vzpomínal si na nápis, který připomínal známé kapky na kašel. Vzpomínal si, jak se nadšeně s Cummingssem hádal o Wallace Stevense, jak řval, aby překřičel zvuk hracího automatu, který ze sebe chrлил s ohlušujícím duněním píseň od Johna Fogertyho. Tam jeho otrhané vzpomínky končily.

„To místo, kde měli nad barem nálepky VOLTE WAYLONA JENNINGSE PREZIDENTEM,“ vysvětloval Cummings. „Připomíná ti to něco?“

„Ne,“ přiznal Gardener sklesle.

„No, pohádal ses tam s pár správnějma staroušema. Lítalý drsný slova. Nejdřív přihořovalo, pak už hořelo. Pak padla rána.“

„To já?“ zeptal se Gardenerův naprosto nevýrazný hlas.

„To ty,“ souhlasil Cummings vesele. „V tu chvíli jsme krásně lehce prolétli vzduchem a přistáli na chodníku. Abych řekl pravdu, asi jsme vyvázli lacino. Úplně soptili.“

„A mluvilo se o Seabrooku nebo o Černobyli?“

„Sakra, ty si to pamatuješ!“

„Kdybych si to pamatoval, neptal bych se tě, o co jsme se hádali!“

„Ve skutečnosti o obojím.“ Cummings zaváhal. „Jsi v pořádku, Garde? Vypadáš doopravdy bídně.“

Jo? No, vlastně se, Rone, právě vznáším. Vznáším se v cyklonu. Točím se a točím, poskakuju nahoru a dolů. Nikdo neví, kde to skončí.

„Jsem v pořádku.“

„To je dobře. Jen doufám, že si pamatuješ, komu můžeš bejt vděčnej.“

„Možná tobě?“

„Ne. Chlape, já dopad na chodník jako malej kluk, co vylítnul poprvý z klouzačky. Vlastní prdel se mi nevejde do zrcadla, asi můžu bejt ale rád, že ji nevidím. Vsadím se, že vypadá jako plakát Day-Glo od Grateful Dead z devětašedesátýho. Ty ses ale chtěl vrátit a bavit se o tom, jak okolo Černobyly umřou do pěti let všechny děti na leukémii. Chtěl jsi mluvit o tom, jak málem vylítlo pár chlapíků v Arkansasu do vzduchu, když hledali v atomový elektrárně se svíčkou vadný vedení. Prohlásil jsi, že to místo podpálili. Vsadím hodinky – a jsou to Rolexy – že šlo o bezohledný politiky z EM-Á-Dvě-Es-Á-Pé-Pé-Á. Vlezl jsi do taxíku, jen když jsem ti slíbil, že se později vrátíme a rozbijem jim hubu. Přemluvil jsem tě, aby ses vrátil do pokoje a pustil jsem ti vodu. Prohlásil jsi, že jsi v pořádku. Řekl jsi, že se vykoupeš, a pak zavoláš nějakýho chlápka, co se jmenuje Bobby.“

„Ten chlápek je holka,“ zašeptal Gardener nepřítomně. Volnou rukou si přitom třel pravý spánek.

„Pěkná?“

„Hezká. Žádná bomba.“ Hlavou se mu mihla (jako se mihne kulečnicková koule po zeleném, sukнем potaženém stole) zbloudilá, nesmyslná, ale naprosto konkrétní představa. *Bobbi je v průseru*. Pak zase zmizela.

3.

Pomalů přešel k židli a posadil se. Teď už si masíroval oba spánky. Atomovky. Samozřejmě šlo o atomovky. O co jiného. Nebýt Černobyly, přišel by Seabrook. Nebýt Seabrooku, přišel by Třímílový ostrov. A nebýt Třímílového ostrova, přišlo by Maine Yankee ve Wiscassetu. A co se mohlo stát v Hanfordské elektrárně ve Washingtonu, kdyby si v pravou chvíli náhodou někdo nevšiml, že se chystají vybuchnout použité tyče, které skladovali v nechráněném příkopu venku?

Kolikrát nás zachrání v pravý čas náhoda?

Staré tyče, které skladují ve velkých, rozžhavených pecích. Považovali kletbu krále Tuta za nesmysl? Ale brácho. Počkej, až tenhle sajrajt ve dvacátém pátém století vykope nějaký archeolog. Zkoušeli jste lidi přesvědčit, že atomová energie určitě nakonec nezabije miliony lidí a nepromění rozlehlé oblasti ve sterilní a životu nepřátelská místa? Namluvit jim, že jsou to jen lži. Odpověděl vám jen prázdný pohled. Mluvili jste s lidmi, kterým vypráví zvolení státníci jednu lež za druhou, vymýšlejí lži o lžích, a když se provalí pravda, lháři odpoví: Ach, Ježíši, zapomněl jsem – a protože zapomněli, lidé, kteří je zvolili, se zachovali jako křesťané a odpustili jim. Že jich je tolik neuvěříte až do chvíle, kdy si vzpomenete, co prohlásil P. T. Barnum o neobvykle vysoké porodnosti. Když se jim snažíte sdělit pravdu, podívají se vám do obličeje a řeknou vám, že lžete, že americká vláda nikdy nelže, že je Amerika bez lží právě proto tak skvělou zemí. Ach, drahý otče, tady máš fakta, provedl jsem to vlastní malou sekerkou, ale nedokážu už mlčet, protože jsem to byl já. Necht' se stane cokoliv, lhát nemohu. Pokud jste se pokusili s nimi diskutovat, dívají se na vás, jako když mluvíte cizím jazykem. Od doby, kdy zabil málem vlastní ženu už uplynulo celých osm let. Tři roky uplynuly od chvíle, co ho zatklí na Seabrooku s Bobbi. Bobbi byla obviněná z účasti na ilegální demonstraci, u Garda to specifikovali jasněji – přechovávání pistole bez licence. Ostatní zaplatili pokutu a odešli. Gardener dostal dva měsíce. Právník mu sdělil, že měl štěstí. Gardener se ho zeptal, jestli si uvědomuje, že sedí na časované bombě. Právník odpověděl, zda se nechce léčit na psychiatrii. Gardener se ho zeptal, zda neuvažuje o tom, že by se dal vycpat.

Měl ale tolik rozumu, že se přestal demonstrací účastnit. Alespoň to. Držel se dál. Otravovaly ho. Když se ale opil, jeho myšlenky – to, co z nich chlast nechal – se s vlastní posedlostí vracely k otázce reaktorů, palivových tyčí, zamoření, k neschopnosti přibrzdit vlak v plné jízdě-

Jinými slovy k atomovkám.

Když se opil, promluvalo jeho srdce. Atomovky, ty blbý atomovky. Byl to symbol, ano, oukej. Člověk se nemusí jmenovat Freud, aby zjistil, že Gard ve skutečnosti protestoval proti reaktoru ve vlastním srdci. Pokud se diskutovalo o omezení, měl James Gardener velmi zamořený systém. Měl v těle technika, kterého už měli dávno vyhodit z

místa. Seděl tam a hrál si s nesprávnými páčkami. A dokud se u Gardenera neprojeví čínský syndrom, ten chlapík nezažije skutečné štěstí.

Ty blbý, svinský atomovky.

Zapomeň na to.

Pokoušel se. Zpočátku se snažil myslet na večerní předčítání v Severovýchodní – veselé skotačení, které sponzorovala skupina, jež si říkala Přátelé poezie. To jméno naplnilo Gardenera strachem, až se roztrásl. Skupiny s takovými jmény tvořily většinou samé ženy, které si říkaly lejdy (a většina z nich určitě měla modré vlasy). Lejdy z takového klubu většinou líp znaly díla Roda McKuena než Johna Berrymana, Harta Craneho, Rona Cumingse nebo toho starého opilce a vraha manželek Jamese Erika Gardenera.

Vypadni odtud, Garde. Vykašli se na Poetický karavan Nové Anglie. Vykašli se na Severovýchodní, na Přátele poezie, na tu krávu McCardleovou. Hned odtud vypadni, děje se něco špatného. Něco doopravdy špatného. A když tady zůstaneš, stane se něco vážně špatného. Na měsíci je vidět krev.

At' se ale propadne, jestli se do Maine vrátí se staženým ocasem. To Gard neudělá.

A kromě toho tady byla ta kráva.

Patricia McCardleová. Tak se jmenovala. A jestli to nebyla kráva světové třídy, pak Gard nikdy žádnou neviděl.

Sepsala s ním smlouvu, kde se psalo: bez práce nejsou koláče.

„Ježíši,“ zasténal Gardener a zakryl si dlaněmi oči. Pokusil se ztlumit bolest hlavy, ale věděl, že je na světě jediný lék, který to doopravdy dokáže. Současně si ale stejně dobře uvědomil, že jde o lék, který může tu špatnou věc jen vyvolat.

A stejně tak věděl, že mu ta informace nepomůže ani v nejmenším. Takže za chvíli začaly téct potoky chlastu, spustil se cyklon.

Jim Gardener se snášel volným pádem.

4.

Patricia McCardleová byla v Poetickém karavanu Nové Anglie hlavním bosem a nejdůležitějším přispěvatelem. Měla dlouhé, ale vyhublé nohy, aristokratický nos, který tvarem připomínal ostří nože natolik, že ho nemohl za atraktivní považovat nikdo. Gard se jednou snažil vyvolat představu, že ji líbá. Vize, jež se mu vybavila v představách, ho vyděsila. Nos mu nesklouzl po tváři, ale rozřízl ji jako žiletka. Patricia měla vysoké čelo, neexistující ňadra a oči šedé jako ledovec v zamračený den. Vystopovala své předky až k Mayflower. *

Gardener pro ni pracoval už dřív, už dřív se objevily problémy. Zúčastnil se v roce 1988 Poetického karavanu Nové Anglie poněkud děsivým způsobem... důvod pro jeho náhlé zařazení do týmu nebyl o nic míň výstřední, než ve světě jazzu a rock and rollu. Patricii McCardleové zůstala na poslední chvíli v připraveném programu díra, neboť se jeden ze šesti básníků, kteří veselé letní putování podepsali, oběsil na vlastním pásku ve skříni.

„Úplně jako Phil Ochs,“ okomentoval událost Ron Cummings, když první den turné usedli do zadní části autobusu. Pronesl tu větu s nervózním smíchem zlobivého kluka, co sedí v poslední lavici. „Bill Claughtsworth byl ale vždycky derivovaný kretén.“

Patricia McCardleová sehnala dvanáct dnů veřejného předčítání a udělala obchod, který po převaření a bez zbytečného řečnění znamenal šest básníků za cenu jednoho. Po Claughtsworthově sebevraždě měla v sezóně, kdy už byla většina publikovaných básníků zadaná („Nebo na věčných prázdninách jako ten blb Billy Claughtsworth.“ dodal Cummings a trochu neklidně se zasmál), tři dny nato, aby našla ještě jednoho publikovaného básníka.

Málokdo (jestli vůbec někdo) z předplatitelů by se rozhodl sjednanou částku nezaplatit jen proto, že přišel Karavan o jednoho básníka. Uvážíme-li důvod, proč Karavan o básníka přišel, bylo by takové jednání poněkud nechutné. Karavan s.r.o. se ale přesto dostal do smluvních problémů (alespoň technicky) a Patricia McCardleová nepatřila mezi ženy, které dělají kompromisy.

Když kontaktovala čtyři básníky (každý další byl méně významný než ten poslední) a do prvního předčítání už zbývalo jen čtyřicet šest hodin, zavolala konečně Jima Gardenera.

„Pořád ještě piješ, Jimmy?“ zeptala se bez okolků. Jimmy. To nesnášel. Většina lidí mu říkala Jim. Jim bylo oukej. Nikdo mu neřikal Garde, jen on sám... a Bobbi Andersonová.

„Trochu pij,“ připustil. „Už ale vůbec neflámuju.“

„O tom pochybuji,“ odpověděla chladně.

„Ty pochybuješ vždycky, Patty,“ odvětil. Věděl, že jí to oslovení vadí ještě víc než jemu Jimmy. Její puritánská krev se proti tomu bouřila. „Ptáš se, protože ti náhodou chybí flaška, nebo máš naléhavější důvod?“

Samozřejmě věděl, o co jde, ona samozřejmě věděla, že to ví. A samozřejmě věděla, že se šklebí. A byla samozřejmě vzteky bez sebe. A on byl samozřejmě k smrti rád. A ona samozřejmě věděla, že je mu to jasné. A právě to se mu na tom líbilo.

Ještě pár minut se hádali, pak se dohodli. Nebyl to sňatek z lásky, ale z rozumu. Gardener si chtěl na zimu koupit použitý, ale kvalitní kotel na dřevo. Žil jako nějaká šlapka a začínal toho už mít dost. V noci spal zabalený u kuchyňských kamen, venku rval vítr umělohmotné desky přibité na okna. Patricia McCardleová chtěla koupit básníka. Ale nebude to žádný srdečný kontrakt. S Patricií McCardleovou ne. Odpoledne přijela z Derry se smlouvou (se třemi kopiemi) a notářem. Garda trochu překvapila, že s sebou nepřivezla ještě jednoho pro případ, že by ten první utrpěl náhodou srdeční příhodu nebo něco takového.

Pocity a nesváry stranou. Neexistoval způsob, jak by si koupil nový kotel a unikl přitom turné. Jestli se na turné nedostaví, druhou část honoráře nikdy nespátí. Patricia ho dotáhne k soudu a utratí tisíce dolarů, aby z něj vyždímala ty tři stovky, které mu vyplatil Karavan s.r.o. jako zálohu. A možná to i dokáže. Zúčastnil se všech dnů, smlouva byla ale v tomto ohledu naprosto a křišťálově jasná: pokud odjede z jakéhokoliv koordinátorem turné nepřijatelného důvodu, budou anulovány veškeré platby a je nutné Karavanu s.r.o. vrátit veškeré předem vyplacené zálohy do třiceti (30) dnů.

A Patricia po něm půjde. Možná dokonce uvěří, že to dělá z principu, ve skutečnosti ho bude ale pronásledovat, protože jí řekl v těžké chvíli Patty.

A to nebude konec. Pokud odjede, Patricia ho se svou neutuchající energií znemožní i u ostatních. Určitě si už nikdy neškrtně u jiné básnické společnosti, se kterou má Patricia styky. A těch bylo hodně. A k tomu delikátní otázka sponzorských darů. Manžel Patricii zanechal hodně peněz, protože nevěřil, že by byla schopná jako Ron Cummings prohlásit, že se jí prachy neдрží – jak on to říkal, že je trousí z prdele. Gard nevěřil, že má Patricie McCardleová něco tak vulgárního jako je prdel – snad ani řít'. Pokud ji volala potřeba, určitě předvedla Akt neposkvrněného vyměšování. Patricia McCardleová z peněz oddělila velký kus a zřídila několik nadací. Ten čin z ní udělal na jedné straně seriózního patrona umění, na druhé neuvěřitelně chytrého obchodníka v oblasti nepříjemných daní z příjmu – nadace se odepisují. Některé po určité období podporovaly básníky, některé dodávaly peníze na udílení cen na poli poezie. Dotace rozdělovaly komise a za každou z nich stála Patricia McCardleová, která chtěla mít jistotu, že se mezi sebou proplétají jako kostičky z čínské skládky... nebo vlákna pavučiny.

Mohla mu uškodit daleko víc. Nejen vysoudit těch blbých šest stovek. Mohla ho umlčet. A bylo možné – nepravděpodobné, ale možné – že ještě stačí (než se nějaký blázen, co nacpal světu do zadku hlaveň, rozhodne stisknout kohoutek) napsat přece jen pár dobrých básní.

Tak to překonej, pomyslel si. Objednal si u pokojové služby láhev Johnnie Walkera (bůh požehnej ÚČET, na věky amen) a právě si rukou, která se pozoruhodně uklidnila, naléval další sklenici. *Překonej to, nic víc.*

Jak se ale den vlekl, stále častěji si představoval, že naskočí na Stuartově ulici do Greyhoundského autobusu a vystoupí o pět hodin později před malým, špinavým dragstórem v Unity. Do Tróji už bude stopovat. Zavolá Bobbi Andersonové a řekne: *Málem mě odnesl cyklon, Bobbi, našel jsem ale včas bezpečný sklep. Štěstí, co?*

Houby. O vlastní štěstí ses postaral sám. Jestli budeš silný, Garde, budeš šťastný. Přečkej to. Nemusíš dělat nic víc.

Prohledal tašku. Pátral po nejlepších šatech, které mu zbyly. Těm, ve kterých předčítal, už patrně nebude pomoci. Vytáhl oprané džíny, obyčejnou bílou košili, potrhané tílko a ponožky. Rozložil vše na

posteli (*Díky, paní, nemusíte pokoj ale uklízet, spal jsem ve vaně*). Oblékl se, snědl pár Certsů, vypil trochu chlastu, snědl další Certsy, pak znovu prohrabal tašku. Tentokrát hledal Aspirin. Našel ho a vzal si pár tablet. Pohlédl na láhev, pak se odvrátil. Bolest hlavy se zhoršila. Posadil se u okna, vytáhl poznámky a pokoušel se rozhodnout, co toho večera přečte.

V tom hrozném světle dlouhého odpoledne mu připadaly všechny jeho básně, jako by je napsal punským nářečím. Aspirin mu nepomohl, naopak se mu zdálo, že bolest zesílila. *Buch, bum, díky, paní*. S každým úderem srdce mu zahučelo v hlavě. Stará, známá bolest, bolest, při které se mu zdálo, že mu těsně nad levým okem, kousek doleva, někdo pomalu vráží matný, ocelový vrták. Špičkami prstů se dotkl v těch místech nepatrné jizvy a lehce ji pohladil. Kovový plát pohřbený pod kůží byl následkem nehody při lyžování, když mu nebylo ještě ani dvacet. Vzpomněl si, jak mu doktor říkal: *Občas tě možná, synku, bude bolet hlava. Když to přijde, děkuj bohu, ze vůbec něco cítíš. Máš štěstí, žes to přežil*.

V takových chvílích o tom ale pochyboval.

V takových chvílích o tom hodně pochyboval.

Roztřesenou rukou odložil poznámky a zavřel oči.

Nemohu to vydržet.

Můžeš.

Nemohu. Na měsíci je krev, cítím ji. Téměř ji vidím.

Nech si tvoje irský bláboly! Bud' tvrdej! Ty měkoto, jseš jako ženská! Bud' tvrdej!

„Zkusím to,“ zabručel, oči ale neotevřel. Když mu začala o patnáct minut později nenápadně téct krev z nosu, nevšiml si toho. Usnul na židli.

5.

Před každým vystoupením ho přepadla tréma, i když předčítal před malou skupinou (a skupiny, které chtěly poslouchat moderní poezii, malé byly). Dvacátého sedmého června večer Gardenerovu trému ale zesílila bolest hlavy. Když se v hotelovém pokoji probudil na židli, ruce

se mu už netrásly, žaludek nehoupal. Bolest hlavy ale zesílila. Postupně se dostala na úplnou A-třídu, naprostý rachot a hukot. Možná nejhorší bolest, jakou kdy zažil.

Když konečně nadešla chvíle předcítání, zdálo se mu, že vlastní hlas slyší z obrovské vzdálenosti. Cítil se trochu jako člověk naslouchající rádiu, které vysílá na krátkých vlnách ze Španělska nebo Portugalska svou vlastní nahrávku. Na chvíli se mu zatočila hlava a Gard jen předstíral, že hledá báseň, určitou, speciální báseň, kterou náhodou založil na nesprávné místo. Neohebnými a necitlivými prsty přehazoval papíry a napadlo ho: *Myslím, že omdlím. Právě tady, před celou skupinou. Zhrouťím se na řečnický pult a zřítím se i s ním na první řadu. Možná přistanu na ty píče s modrou krví a zabiju ji. Můj život by pak měl alespoň nějakou cenu.*

Překonej to, odpověděl ten nepochopitelný, vnitřní hlas. Občas mu připomínal hlas otce, častěji zněl jako Bobbi Andersonová. *Překonej to, nemusíš dělat nic víc.*

Diváků bylo toho večera víc než obvykle. V přednáškovém sále Severovýchodní se jich mačkalo možná sto. Zdálo se mu, že mají moc velké oči. *Proč máte, babičko, tak velké oči!* Jako by ho mohli těma očima sežrat, vysát duši, jeho ¹ka, můžete tomu říkat jakkoliv. Náhle se mu vybavila věta od starých T. Rex: *Holka, jsem jen zamilovanéj upír... a vycucnu tě!*

T. Rex už samozřejmě neexistovali. Marc Bolan omotal svůj sportáček okolo stromu a měl štěstí, že už nežil. *Bum do gongu, Marku, vážně ses do toho dal. Nebo jsi s tím skončil Kapela, co si říká Elektrárna, převezme v roce 1986 tvou píseň a bude to fakticky špatný... bude...*

Přiložil k čelu nejistou ruku a v hledišti to zašumělo.

Radši se do toho už dej, Garde. Místní lidi jsou už neklidní.

Jo, to byl hlas Bobbi, správně.

Zdálo se mu, že zářivky nasazené v tečkovaných krytech pulzují v rytmu naprosto shodném s rytmem bolesti v jeho hlavě. Viděl Patricii McCardleovou. Měla na sobě malé černé šaty, které určitě nestály ani o cent víc, než tři sta dolarů – výprodej v některém z těch podivných

¹Ka: staroegyptské náboženské pojetí duše, která se po smrti oddělí od těla

krámků na Newbury Street. Měla úzký, bledý a neústupný obličej jako všichni její puritánští předci – ti skvělí, veselí chlapíci, kteří vás na tři čtyři týdny zašili nadšeně do páchnoucí kobky, pokud jste měli smůlu a zjistili, že v den sabatu nemáte v kapse šnuptychl. Patricia na něj upřela tmavé oči a Gard si pomyslel: *Ona ví, co se děje a má velkou radost. Jen se na ni podívej. Čeká, až se zhrouťm. A až to udělám, víš, co si bude myslet, nebo snad ne?*

Samozřejmě, věděl to.

To máš za to, žes mi řekl Patty, ty vožralej zkurvysynu. Právě to si bude myslet. To máš za to, žes mi řekl Patty, to máš za všechno, cos dělal, za to, žes mě přinutil pokleknout a prosit. Tak pokračuj, Gardenere. Možná ti nechám dokonce ty peníze ze zálohy. Za tu radost, že tě mohu sledovat, jak se tady před všemi těmi lidmi sesypeš, mi přijde tři sta dolarů málo. Tak dělej. Dělej a už to neprotahuj.

Někteří diváci vypadali už velmi neklidně. Zdržení mezi básněmi se táhlo. Nešlo o normální věc. Šepot zesílil a proměnil se v tiché bzučení. Gardener zaslechl, jak si vedle něj Ron Cummings rozpačitě odkašlal.

Bud' tvrdej, zaječel znovu hlas Bobbi a utichl. Utichl a připravoval se k dalšímu útoku. Gard se jim podíval do obličejů a spatřil jen bledé, prázdné kruhy, nuly, velké bílé díly ve vesmíru.

Šum zesílil. Gard stál na pódiu, nápadně se kýval a olizoval si rty. Prohlížel si publikum s výrazem němého zmatku. A pak, najednou, už Bobbi neslyšel. Gardener ji doopravdy spatřil. Ta představa měla sílu vize.

Bobbi byla právě teď v Havenu. Pozoroval ji, jak sedí v houpacím křesle, má na sobě krátké kalhoty, přes ňadra, která nebyla nic moc, podprsenku od plavek, na nohou staré otlučené mokašiny. U křesla tvrdě spal v klubíčku stočený Peter. Držela knihu, ale nečetla. Ležela jí rozevřená v klíně (ta část vize byla tak dokonalá, že Gardener dokonce přečetl název – Hlídkka od Deana Koontze.) A Bobbi se dívala z okna do tmy. V hlavě se jí honily myšlenky, myšlenky, jež se řadily jedna za druhou rozumně jako jedoucí myšlenkový vlak, žádná vykolejení, žádný zpožděný nákladní vlak, žádná čelní srážka. Bobbi věděla, jak si počínat na kolejích.

Gard si uvědomil, že dokonce ví, na co Bobbi myslí. Na něco v lese. Na něco... něco, co našla v lese. Ano, Bobbi byla v Havenu a

snažila se určit, o co jde, proč se cítí tak unavená. Nevzpomínala na Jamese Erika Gardenera, slavného básníka, protestanta a člověka, který střílí na Den díkůvzdání po manželkách. Nevzpomínala na Garda, který stál právě ve svitu zářivek v přednáškovém sále Severovýchodní univerzity vedle dalších básníků a nějakého tlustého prda, co se jmenoval Arberg nebo Arglebargle nebo tak nějak. Nevzpomínala na Gardenera, který se chystal omdlít. V přednáškovém sále tady stál Pán neštěstí. Bůh žehnej Bobbi, která se mezi těmi, co ztrácejí rozum, dokázala dát dohromady. Bobbi byla v Havenu a přemýšlela, jak lidé přemýšlet mají -

Ne, tak to nebylo. Vůbec tak nepřemýšlela.

A pak se dostavila poprvé myšlenka bez zvukového krytu. Byla hlasitá a naléhavá jako noční požární zvon. *Bobbi je v průseru! Bobbi je v OPRAVDOVÉM PRŮSEKU!*

Ta myšlenka ho udeřila jako facka v hospodě, chvilková slabost náhle pominula. Zřítíl se do vlastního těla s takovou vervou, že málem ucítil, jak mu cvakly zuby. Hlavu rozerval blesk bolesti, Gard ho ale přivítal s radostí. Pokud cítil bolest, pak se vrátil. Vrátil se zpět a přestal se prohánět ozónem.

Na krátký okamžik spatřil nový obraz – letný, jasný a velmi hrozivý. Bobbi ve sklepě domu, který zdědila po strýci. Krčila se před nějakým strojem, pracovala na něm. Nebo ne? Byla velká tma a Bobbi to s mechanickými nástroji moc neuměla. Ale určitě tam něco kutila, neboť se náhle objevilo modré, strašidelné světlo a ve chvíli, kdy přehazovala spletené dráty, jí zablikalo mezi prsty... byla ale moc velká tma, takže Gard nedokázal zjistit, co ta tmavá, cylindrická věc představuje. Podobala se něčemu, co už kdysi viděl, ale -

Pak slyšel i viděl. Zvuk, který zaslechl, byl ještě hrozivější než barva modrého, tajemného světla. Byl to Peter. Peter vyl. Bobbi si toho nevšimla a to jí nebylo vůbec podobné. Hrála si s dráty, přehazovala je, aby z nich v tom tmavém, řepou páchnoucím sklepě vytvořila...

Hlasy zesílily, vize se rozpadla.

Obličej, ze kterých hlasy vycházely, už nepřipomínaly bílé díry ve vesmíru, objevily se obličej skutečných lidí. Někteří vypadali pobaveně (nebylo jich ale mnoho), trochu víc jich bylo v rozpacích, většina vypadala vyplašeně a vyděšeně. Většina jich (jinými slovy)

vypadala, jak by vypadal on, kdyby si s nimi vyměnil místo. Báł se jich? Báł? A jestli ano, proč?

Jen Patricia McCardleová se mezi ně nehodila. Pozorovala ho s chladným, jistým uspokojením, jež ho postavilo na nohy.

Gardener náhle oslovil publikum a samotného ho překvapilo, jak zněl jeho hlas přirozeně a příjemně. „Omlouvám se. Prosím odpusťte. Mám taďy svazek nových básní a trochu jsem se nad nimi zasníl.“ Pauza. Úsměv. Viděl, jak se ti vyděšení lidé uklidňují, jak se jim ulevilo. Ozval se tichý smích, ze kterého byly slyšet sympatie. Ve tvářích Patricie McCardleové rozeznal ruměnc vzteku, který proměnil bolest hlavy v ráj.

„Ve skutečnosti,“ pokračoval, „to ale není pravda, ve skutečnosti jsem se snažil rozhodnout, zda vám mám, nebo nemám přečíst něco z nových věcí. Po divokém boji dvou těžkých vah – Autorské pýchy a Obezřetnosti – rozhodla Obezřetnost. Autorská pýcha na rozhodnutí útočí –“

Další, tentokrát srdečnější smích. Tváře staré Patty teď vypadaly jako útroby starých Gardových kamen, která pozoruje malými žáruvzdornými okénky za chladné zimní noci. Měla pevně semknuté ruce a bílé klouby. Neměla zuby úplně vyceněné, moc ale nechybělo. Přátelé a sousedé, moc ne.

„Udělám tedy nebezpečnou věc. Přečtu vám dost dlouhou báseň z mé první knihy, která se jmenuje Gromoire.“

Mrknul směrem k Patricii McCardleové, pak je všechny obdařil svým humorem a sebevědomím. „Bůh nemá rád zbabělce, že?“

Ron mu vyprskl za zády smíchy, pak se rozesmáli všichni. Na chvíli doopravdy spatřil za těmi napjatými, vzteklými rty perleťově bílé zuby. *A, ach, chlapče, to byla síla, jakou máš rád, že?*

Dej si na ni pozor, Garde. Myslíš si, žeš na ni teď vyžrál, a možná to tak je. Na chvíli. Dej si na ni ale pozor. Nezapomene ti to.

Nebo neodpustí.

To mělo ale svůj čas. Otevřel otrhané vydání své první knihy básní. Nemusel „Leightonskou ulici“ hledat, kniha se na ní otevřela sama. Očima vyhledal věnování: *Pro Bobbi, která ucítila jako první v New Yorku šalvěj.*

„Leightonskou ulici“ napsal ten rok, kdy se s ní seznámil. Ten rok Bobbi dokázala o Leightonské ulici pořád mluvit. Byla to samozřejmě

obyčejná ulice v Utice, kde vyrostla, ulice, odkud musela uprchnout ještě předtím, než se stala, čím chtěla – obyčejnou spisovatelkou obyčejných příběhů. Dokázala to s rychlostí blesku, dokázala to s naprostou samozřejmostí. Gard to poznal téměř okamžitě. Jak rok pokročil, vytušil, že je schopná dosáhnout ještě dál, překonat bezstarostný a zhýralý klid, se kterým psala, a odvést – pokud ne velkou – pak dobrou práci. Nejdřív se ale musela vymanit Leightonské ulici. Nešlo ani tak o Leightonskou ulici samotnou, jako o tu, kterou nosila v myšlenkách, o geografického démona, o místo, kde žili začarovaní nájemníci – její nemocný, milovaný otec, slabá, milovaná matka a vzpurná čarodějnice, její sestra, která je všechny jako démon s neomezenou mocí ovládala.

Ten rok jednou usnula ve třídě – byla tehdy v prvním ročníku. Byl k ní laskavý, protože už ji trochu miloval a všiml si kruhů pod jejíma očima.

„Nemohla jsem dnes v noci spát,“ vysvětlovala, když ji po vyučování na chvíli zdržel. Ještě napůl spala, nikdy by odtamtud neunikla. Tak silně ji Anne svírala – tak silné bylo pouto Leightonské ulice. Připomínala nadrogovaného člověka, který stojí jednou nohou na druhé straně temné, kamenné zdi spánku. „Vždycky málem usnu, a pak ji uslyším.“

„Koho?“ zeptal se jemně.

„Sissy, mou sestru. Anne. Tak je to. Skřípe zubama a zní to jako k-k-k-“

Chtěla říct kosti, pak ale propukla v hysterický pláč, který mu nahnal strach.

Anne.

Anne tvořila Leightonskou ulici víc než vše ostatní. Anne (zaťukání na dveře) stála Bobbi v cestě za jejími potřebami a cíli.

Oukej, pomyslel si Gard. *Pro tebe, Bobbi. Jen pro tebe.* A začal číst „Leightonskou ulici“ plynule, jako by strávil celé odpoledne nacvičováním.

„Ty ulice začínají v místech, kde vykukují asfaltem kostky jako hlavy dětí, jež tam pohřbily,“

Gardener četl.

„Co je to mýtus? ptáme se, ale

děti, které tady hrají baseball a skákají panáka, se jen smějí
Žádný mýtus, říkají nám, žádný mýtus, říkají jen, hej, zkurvysynu, tady
není

nic, než Leightonská ulice, není tu nic, jen ty malé domky, nic, jen
zadní verandy, kde naše matky perou, existují a žijou.

Když je horko

a na Leightonské ulici hraje rádio

krouží mezi televizními anténami na

střeše pterodaktylové a říkají, hej, zkurvysynu, to říkají. Hej
zkurvysynu.

Žádný mýtus, říkají nám, žádný mýtus,

prostě říkají, hej zkurvysynu,

není tady nic, jen Leightonská ulice.

To, říkají, jak jsi byl tichý za svých tichých dnů, zkurvysynu.

Když jsme těm vnitrozemským ulicím ukázali záda, těm skladištím s
obličejí z prázdných cihel, když říkáš „Ó, já ale došla na konec, a pořád
slyším to její skřípání, skřípání v noci...“

Od doby, kdy báseň předčítal alespoň sám sobě, uplynulo tolik
času, že už ji ani vlastně „nepřednášel“ (zjistil, že na konci turné není
něčeho takového schopný). Znovu tu báseň objevil. Většina lidí, kteří
se toho večera zúčastnili předčítání v Severovýchodní – i ti, kteří byli
svědky, strašidelného a příšerného závěru – souhlasila, že bylo
Gardenerovo předčítání „Leightonské ulice“ vyvrcholením večera.
Hodně z nich tvrdilo, že bylo dokonce nejlepší, jaké kdy slyšeli.

Protože šlo o poslední předčítání, jaké Jim v životě předvede.
Nebyl to možná tak špatný odchod.

6.

Přečíst celou báseň mu zabralo téměř dvacet minut. Když skončil,
nejistě vzhlédl a zahleděl se do sálu, který se změnil v hlubokou a
tichou studnu. Čas, aby si uvědomil, že tu zlou věc ve skutečnosti
nečetl, že šlo jen o barevnou halucinaci předtím, než omdlel.

V tu chvíli se někdo postavil a začal vytrvale tleskat. Mladík se
slzami na tvářích. Postavila se i dívka, co seděla po jeho boku, i ona se
roztleskala. I ona plakala. Pak už stáli a aplaudovali všichni. Jo, zdravili
ho pěkně hloupě. Gardener v jejich obličejích rozeznal výraz, jaký si

přeje spatřit každý básník nebo pseudobásník po přečtení vlastního díla. Obličej lidí, kteří se náhle probudili ze sna, jasnějšího než jakákoliv realita. Vypadali omámeně, jako tehdy Bobbi. Nebyli si zcela jistí, kde jsou.

Postavili se a tleskali všichni. Patricia McCardleová seděla toporně ve třetí řadě, ruce pevně sepjaté v klíně na malé kabelce. Rty měla tentokrát sevřené. Perleťově bílé zuby se nekonaly. Její ústa se proměnila v úzkou, řeznou ránu zbavenou krve. Gard pocítil únavu a radost. *Pokud jde o tebe, Patty, skutečné puritánství tvrdí, že se nesmí žádný člověk, který je černou ovčí, opovážit pozvednout nad vlastní průměr, že? Ve tvé smlouvě se ale o průměru nikde nemluví, nebo snad ano?*

„Děkuji vám,“ zašeptal do mikrofonu, roztřesenýma rukama udělal z knih a papírů neúhlednou hromádku, a když sestupoval z pódia, málem ji rozsypal na podlahu. Dopadl na židli vedle Rona Cummingse a hlasitě vzdychl.

„Můj bože,“ zašeptal Ron a nepřestával tleskat. „Můj bože!“

„Přestaň tleskat, ty vole,“ napomenul ho Gardener tiše.

„Sakra, musím. Je jedno, kdys to napsal, je to ale zatraceně dobrý,“ prohlásil Cummings. „A později ti za to koupím pití.“

„Dnes večer nepiju nic silnějšího než sodovku,“ ohradil se Gardener a věděl, že lže. Bolest hlavy se už zase vracela. Nepomůže Aspirin, nepomůže Percodan. Jeho hlavu nedá dohromady nic, jen velký, nekonečný nápor chlastu. Rychlý chlast, rychlá úleva.

Ovace konečně začaly odumírat, Patricia McCardleová se tvářila kysele a vděčně.

7.

Tlustoprd, který všechny básníky představoval, se jmenoval Arberg (přestože mu chtěl Gardener pořád říkat Arglebargle), pracoval jako profesor a stál v čele sponzorů. Byl to typ chlapa, kterému říkal Gardův otec „vyžranej zkurvysyn.“

Vyžranej zkurvysyn uspořádal pro Karavan, Přátele poezie a většinu katedry anglického jazyka po předčítání ve svém domě večírek.

Začal okolo jedenácté. Zpočátku zábava vázla, muži a ženy utvořili malé, nepohodlné skupinky, svírali sklenice a papírové tácky a hovořili opatrně o akademických problémech. Když pracoval Gard jako učitel, považoval takové kecy za hloupé mrhání časem. Názor nezměnil, tentokrát v hovoru ale vycítil trochu nostalgie, příjemné vzpomínky – trochu melancholie.

Jeho cit pro večírky mu ale prozradil, že jde o Párty plné možností.

S úderem půlnoci Bachovy etudy určitě nahradí Pretenders, rozhovory o výuce, politice a literatuře se stočí k zajímavějším tématům – Red Sox, kdo na katedře moc pije, a otázku číslo jedna: kdo s kým šuká.

Básníci vytvořili frontu u bufetu a věrně se přizpůsobili Gardenerovu Prvnímu zákonu básníků na turné. *Když je to gratis, tak to ber.* Gard sledoval, jak roztáhla Ann Delaney, která psala střídme básně o pracujících vesničanech Nové Anglie, ústa doširoka a zakousla se do obrovského sendviče, který držela v ruce. Mezi prsty jí vystříkla majonéza, která připomínala barvou a hustotou býčí semeno. Ann ji nonšalantně olízla a mrkla na Gardenera. Nalevo od ní si ládoval do pusu zelené olivy s neuvěřitelnou rychlostí vítěz loňské Hawthorneovy ceny Bostonské univerzity (za svou dlouhou báseň *Sny z útulku 1650 – 1982*). Ten chlapík, jmenoval se Jon Edvard Symington, se zastavil, rychle schoval do každé kapsy sportovního manšestrového saka (samozřejmě se záplatovanými lokty) hrst malých, zabalených bonbelských sýrů, pak se vrátil zpět k olivám.

Ke Gardenerovi se přitočil Ron Cummings. Jako vždy nejedl. V jedné ruce svíral sklenici a zdálo se, že je plná čisté whisky. Pokynul hlavou k bufetu: „Dobrý žrádlo. Jestli jsi znalec Kiršnerský boloni a salátu, pak se tady rozjedeš jak po másle, brácho.“

„Ten Arglebargle ví, jak žít,“ prohlásil Gardener.

Cummings při pití zafrkal, až mu vylezly oči z důlků. „Jsi dnes večer jednička, Jime. Arglebargle. Ježíši.“ Podíval se na sklenici v Gardenerově ruce. Vodka s tonikem. Slabé pití, přesto měl už druhou sklenici.

„Tonik s vodou?“ zeptal se Cummings lišácky.

„No... zatím.“

Cummings se ještě jednou zasmál a odešel.

Ve chvíli, kdy někdo vypnul Bacha a nasadil desku B. B. Kinga, už upíjel Gard ze čtvrté sklenky. Tentokrát už požádal barmana, který se předčítání také zúčastnil, ať dá vodky víc. Jak mu stoupal alkohol v hlavě, začal opakovat dvě poznámky, které se mu zdály vtipnější a vtipnější: *Jestli jsi znalec Kiršnerský boloni a salátu, pak se rozjedeš jak po másle, brácho*. Potom, že jsou alespoň v jednom ohledu všichni profesori jako Praktické kočky od T. S. Elliota. Všichni mají tajná jména. Gardener věřil, že je tomu tak i u jejich hostitele – u Arglebargleho. Zašel k pultu pro pátou sklenku a vyzval barmana, aby mu lahvi toniku jen zamával před obličejem – tak to bude nejlepší. Barman vážně zatočil lahvi před Gardenerovou sklenkou vodky. Gardener se smál, až mu vstoupily slzy do očí a rozbolel ho žaludek. Cítil se dnes večer vážně dobře... a kdo, pán nebo madam, by si to víc zasloužil. Předčítal líp než za celá léta. Možná to byl nejlepší výkon jeho života.

„Víte,“ řekl barmanovi, chudému postgraduálnímu studentovi, kterého najali speciálně pro tuto příležitost. „Všichni profesori jsou svým způsobem jako Praktické kočky od T. S. Elliota.“

„Opravdu, pane Gardener?“

„Jime. Prostě Jime.“ V očích toho kluka poznal, že pro něj nikdy jen Jimem nebude. Viděl dnes Gardenera zářit a lidé, kteří září, se nemohou stát ničím tak obyčejným, jako je Jim.

„Je to tak.“ potvrdil. „Každý z nich má své tajné jméno. Já vytušil, jaké má náš hostitel. Jmenuje se Arglebargle. Jako zvuk, kterej vydáváš, když použiješ starej Listerin.“ Chvíli přemýšlel. „A když o tom tak uvažuju, může ho ten džentlmen, co je o něm řeč, používat hodně.“

Hlasitě se rozesmál. Jedovatým poznámkám se smál pokaždé. *Jako stvořit vkusnou kresbu na pěkné auto*, pomyslel si a znovu se rozchechtal. Tentokrát se otočilo několik lidí, pak se vrátili ke své konverzaci.

Moc nahlas, pomyslel si. *Stáhni zvuk, Garde, ty starý brachu*. Široce se zašklebil. Zdálo se mu, že prožívá jednu z magických nocí – dnes v noci to byly hloupé i ty prokleté myšlenky.

Barman se už také usmíval. Ten úsměv byl ale mírně nucený. „Měl byste si dávat pozor, co o profesorovi Arbergovi říkáte,“ poradil mu. „Nebo komu to říkáte. Je trochu... medvěd.“

„Ach, to tedy jo!“ Gardener vykulil oči, energicky pozvedl a spustil obočí jako Groucho Marx. „No, má na to postavu. Tlustej zkurvysyn, co?“ Když ale tu větu říkal, dával si pozor na ovladač hlasitosti.

„Jo,“ souhlasil barman. Rozhlédl se a naklonil se přes provizorní pult ke Gardenerovi. „Říká se, že minulý rok náhodou procházel kolem místnosti asistentů a zaslechl, jak si z něj dělá jeden ze studentů legraci. Říkal, že vždycky chtěl jít na školu, kde není Moby Dick jen vysušenou klasikou, ale skutečným členem sboru. Slyšel jsem, že ten kluk byl jedním z nejslibnějších studentů angličtiny, jaké kdy Severovýchodní měla. Než skončil semestr, byl ale pryč. A s ním všichni, co se smáli. Ti, co se nesmáli, zůstali.“

„Ježíši Kriste,“ zašeptal Gardener. Už slyšel takové historky dřív, pár jich bylo dokonce ještě horších. Pořád se mu z nich ale dělalo zle. Sledoval barmanův pohled a spatřil, jak stojí Arglebargle s Patricií McCardleovou vedle bufetu. V jedné ruce svíral džbán piva a gestikuloval jím. Druhou rukou namáčel bramborové lupínky v misce se škeblou omáčkou a strkal je do úst. Ústa hltala čipsy a mlela dál. Gardener si nevzpomínal, že by někdy viděl něco tak nefalšovaně odporného. Ta děvka McCardleová mu ale věnovala takovou pozornost, že mohla každou chvíli padnout na kolena a začít mu ho s výrazem naprostého obdivu kouřit. Gardener si pomyslel: *A ten tlustej čurák by se při tom ještě ládoval. Na vlasy by jí padaly drobky z lupínků a kapky škeblou omáčky.*

„Ježíši,“ vydechl a hodil do sebe půl vodky. Vůbec nepálila... ve skutečnosti ho páliho patrné nepřátelství toho večera, první předvoj tichého a nevysvětlitelného vzteku, který ho od chvíle, kdy začal pít, pronásledoval. „Ještě dolijte, ano?“

Barman nalil další vodku a plaše prohlásil: „Myslím, že bylo dnes večer vaše předcítání nádherné, pane Gardener.“

Gardenera to absurdně dojalo. „Leightonskou ulici“ věnoval Bobbi Andersonové a ten chlapec za pultem (určitě mu nebylo ani tolik, aby mohl sám legálně pít) Gardenerovi připomněl, jak se chovala Bobbi, jak se chovala, když ji potkal poprvé na univerzitě.

„Děkuji vám.“

„Měl byste s tou vodkou šetřit,“ poradil mu barman. „Pracuje na vás.“

„Kontroluju se,“ odpověděl Gardener a klidně na barmana zamrkal. „Viditelnost od deseti mil do nekonečna.“

Odstrčil se od baru a znovu pohlédl k tlustému zkurvysynovi a McCardleové. Všimla si jeho pohledu a opětovala ho. Modré oči připomínaly kousky ledu. Byla chladná, žádný úsměv. *Polib mi prdel, ty frigidní krávo*, pomyslel si a s gestem neurvalce pozvedl jejím směrem sklenku na pozdrav. Stačil ještě přidat široký, urážlivý škleb.

„Jenom tonic, co? Čistěj tonic?“

Rozhlédl se kolem sebe. Po boku se mu s rychlostí Satana objevil Ron Cummings. A jeho škleb byl doopravdy satanský.

„Jdi do prdele,“ vyzval ho Gardener a obrátili se další lidé.

„Jime, starej kámoši -“

„Já vím, já vím, stáhni zvuk.“ Usmál se, ale cítil, jak mu začíná silněji a naléhavěji pulzovat hlava. Takové bolesti mu doktor po nehodě nepředpovídal. Nevycházely z hlavy, ale z nějakého hlubokého místa na zádech. A nebolely.

Ve skutečnosti byly dokonce příjemné.

„A máš to.“ Cummings pokynul nepatrně hlavou k McCardleové. „Jde po tobě, Jime. Ráda by tě vyrazila z turné. Nedávej jí pro to důvod.“

„Já jí jebu.“

„Tak ty jí jebeš,“ podivil se Cummings. „Rakovina, cirhóza jater, poškození mozku – to jsou všechno statisticky prokázané následky nadměrného pití. Takže mohu některé z nich v budoucnosti očekávat. A jestli se objeví, mohu vinit jen sám sebe. Cukrovka, glaukom, předčasná senilita – to máme všechno v rodině, ale podchlazení penisu? Bez toho se obejdu. To teda promiň.“

Gardener stál chvíli bez hnutí a překvapeně ho sledoval, jak odchází. Pak mu to došlo a vybuchl smíchy. Tentokrát se mu neobjevily v očích slzy, tentokrát se mu doopravdy kutálely po tvářích. Lidé se po něm potřetí podívali. Stál tam. Velký muž v poněkud ošuntělých šatech, v ruce sklenici tekutiny, která podezřele připomínala neředitelnou vodku. Stál tam sám a zplna hrdla se smál.

Dej na to poklici, pomyslel si. *Stáhni zvuk. Podchlazení penisu*, zopakoval v duchu a znovu zavyl smíchy.

Pomaloučku se dokázal znovu kontrolovat. Zamířil k hi-fi soupravě na druhé straně místnosti. Tam našel většinou nejzajímavější lidi. Sebral z

tácu několik jednohubek a spolkl je. Měl pocit, že ho pořád sleduje Arglebargle a McCarglebargleová, že ho ta McCarglebargleová krásně Arglebargleovi vybranými frázemi pomlouvá, že se jí z obličeje nevytrácí ani na chvíli ten chladný, šílený úsměv. *Víte to? Je to čistá pravda. Střelil ji. Přímo do obličeje. Řekla mu, že ho nebude žalovat, když se s ní bez tahanic rozvede. Kdo ví, jestli to bylo správné rozhodnutí, nebo ne? Na víc žen nestřílel. Alespoň zatím. Ale ať už dnes večer četl jakkoliv dobře – myslím po tom excentrickém výpadku – je nevyrovnaný, a jak vidíte, nedokáže se kontrolovat při pití.*

Raději na to dávej bacha, Garde, pomyslel si a v tu chvíli k němu toho večera promluvil podruhé hlas, který velmi připomínal Bobbi. *Projevuje se tvoje paranoia, proboha, oni o tobě nemluví.*

Ve dveřích se obrátil a pohlédl přes místnost.

Dívali se přímo na něj.

Ucítil, jak mu tělem projel ošklivý, nepříjemný šok... pak se přinutil k dalšímu, širokému a urážlivému úsměvu. Pokynul oběma sklenicím.

Vypadni odtud, Garde. Může to být zlé, jsi opilý.

Nedělej si starosti, kontroluju se. Chce, abych odešel. Proto na mě pořád čumí. Proto o mně tomu starýmu čurákovi vypráví – že jsem zastřelil svou ženu, že mě na Seabrooku zabásli s nabitou pistolí v batohu. Chce se mě zbavit, protože by se podle ní neměl stát vožralej vrah manželek, komunard a protestant proti nukleární energii hvězdou večera. Já ale zůstanu v klidu. Žádný problém, bejbi. Chvilí tady vydržím, přestanu se nalejvat ohnivou vodou, dám si kafe a půjdu brzy domů. Žádný problém.

A přestože si kávu nedal, neodešel a nalévat se ohnivou vodou také nepřestal, zůstal příštích pár hodin v klidu. Ztišil zvuk pokaždé, když sílil. Když zaslechl, jak široce rozkládá (jak říkala jeho žena), zmlkl úplně.

„Když se opiješ, Jime,“ říkávala, „tvým problémem je, že přestaneš konverzovat a začneš široce rozkládat.“

Většinu času se zdržoval v Arbergově obývacím pokoji, kde našel mladší, ne tak opatrné a nabubřelé lidi. Vedli živou, veselou a inteligentní konverzaci. V Gardenerově mysli se probudila vzpomínka na atomovky – v takových chvílích se objevovala stejně jistě jako rozkládající se mrtvola na povrchu vody. V takových chvílích – a v

takovém stadiu opilosti – se u něj pokaždé objevilo nutkání ty mladé muže a ženy upozornit na problém. Hlavu mu jako prohnilé chaluhy provrtal oheň vzteku a nerozumu. Jako vždycky. Posledních šest let jeho života bylo špatných, poslední tři se proměnily v noční můru, kdy sám sebe nechápal a děsil téměř všechny lidi, které kdy poznal. Když pil, vztek, hrůza – a především neschopnost vysvětlit, co se s Jimmy Gardenerem děje, vysvětlit to sám sobě – našly způsob vybití. Atomovky.

Dnes večer se ale na toto téma ještě nestačil rozhovořit, když se vpotácel do salónku Ron Cummings. Úzký, vyhublý obličej zářil horečnatou barvou. Ať už byl Cummings opilý, nebo ne, pořád ještě rozeznal, odkud vítr vane, a pohotově obrátil téma hovoru k poezii. Gardener pocítil slabou vděčnost, ale i vztek. Bylo to nenormální, přesto se vztek dostavil – upřeli mu jeho záchvat.

Díky ohlávce, kterou si sám nasadil, a díky načasované intervenci Rona Cummings se Gardener vyhnul problémům až do samého závěru Arbergova večírku. Ještě půl hodiny a mohl se vyhnout problémům úplně... alespoň pro dnešní noc.

Když ale Ron Cummings začal s obvyklými sarkastickými poznámkami rozkládat o básnících beatnicích, vrátil se Gardener do jídelny pro další drink, možná pro něco z bufetu. Co následovalo, nastražil snad d'ábel se zvlášť ošklivým smyslem pro humor.

„Jakmile začne Iroquois pracovat, dostanete tři tucty stipendií,“ vysvětloval hlas po jeho levici. Gardener se tak rychle obrátil, že málem rozlil pití. Určitě si konverzaci jen představoval. Šlo o takovou shodu náhod, že to nemohla být skutečnost.

U jednoho konce bufetu se shromáždil pultucet lidí – tři muži, tři ženy. Jeden z párů představoval světově proslulý vaudevillský tým: Arglebargle a McCarglebargleová. Muž, který právě mluvil, připomínal obchodníka s automobily, který má v oblékání větší vkus než většina kolegů. Vedle něj stála jeho manželka. Byla zvláštním, vyumělkovaným způsobem hezká. Bleděmodré oči zvětšovaly silné brýle. Gardener si okamžitě všiml jedné věci. Možná byl alkoholik, možná byl tou věcí posedlý. Vždycky byl ale dobrým pozorovatelem. Žena s tlustými brýlemi věřila, že její manžel dělá přesně to, z čeho vinila Nora Garda, když se opil. Široce rozkládal. Chtěla manžela odtahnout pryč, ale nevěděla, jak to zařídit.

Gardener se na ně ještě jednou podíval a odhadl, že se brali před osmi měsíci. Možná před rokem, osm měsíců ale sedělo líp.

Muž, který mluvil, představoval koleso Bay State Electric. Musel být od Bay State, protože Bay State patřila obludná elektrárna Iroquois. Ten chlapík mluvil, jako by šlo o nejlepší věc na světě. A protože vypadal, že tomu doopravdy věří, usoudil Gardener, že musí být kolesem daleko menším, možná náhradním kolem. Pochyboval, že by velká zvířata z elektrárny Iroquois takhle vyváděla. I když na chvíli zapomněl na šílenou podstatu atomové energie, Iroquois měla „fungovat“ už před pěti lety a na tom, kdy – jestli vůbec – začne, závisel osud tří propojených bank Nové Anglie. Všichni stáli zaboření po prsa v radioaktivním živém písku a cenných papírech. Jako „škatulata hejbejte se“.

Soudy daly před měsícem samozřejmě povolení radioaktivní tyče přivést a Gardener věřil, že se těm sviňákům teď dýchá trochu lépe.

Arberg naslouchal s výrazem zadumané úcty. Gardener nebyl správcem vysoké školy, ale každý, kdo se dostane nad post instruktora, ví, že je nutné agentovi Bay State Electric mazat med kolem huby, i když jde jen o náhradní kolo. Velké soukromé firmy jako Bay State mohou, pokud chtějí, pro školu mnoho udělat.

Byl Velký kilowatt přítelem poezie? Asi tolik, věřil Gard, kolik je on sám přítelem neutronové bomby. Ale jeho manželka – ta s tlustými brýlemi a vyumělkovaným, hezkým obličejem, jako přítel poezie vypadala.

Věděl, že dělá strašlivou chybu, ale prošel kolem nich. Na obličej nasadil příjemný úsměv, který říkal – je pozdě, musím už brzy jít. Pulz v hlavě se mu zrychlil a přesunul na druhou stranu. Zvedla se v něm rudá vlna starého, bezmocného vzteku. *Copak nevíte, o čem to mluvíte?* Víc jeho srdce nedokázalo zakřičet. Dokázal proti atomovým elektrárnám vytáhnout logické argumenty, ve chvílích, jakou byla tato, ale cítil v srdci jen neartikulovaný řev.

Copak nevíte, o čem to mluvíte. Copak nevíte, co je v sázce? Copak si nikdo z vás nevzpomíná, co se stalo před dvěma lety v Rusku?

Nevzpomínali si. Nemohli. Budou tam pohřbívat oběti rakoviny až do příštího století. *Ježíši – kurva – Kriste pane! Narvěte si do prdele jednu z těch radioaktivních tyčí, a až vám pak začnou svítit ve tmě hovna, vyprávějte všem, jak je atomová energie bezpečná. Ježíši!*

JEŽÍŠI! Vy kreténi tu stojíte a posloucháte, jak tu ten chlápek kecá, jako by byl úplně normální!

Stál tam, sklenku v ruce, příjemně se usmíval a naslouchal, jak ze sebe chrlí to náhradní kolo vražedné nesmysly.

Třetímu muži ze skupinky bylo kolem padesátky a vypadal jako děkan. Chtěl vědět o dalších organizovaných protestech na podzim. Náhradní kolo oslovoval *Tede*.

Ted, Muž z Elektrárny, odpověděl, že si myslí, že se není čeho bát. Seabrook a Arrowhead v Maine byly populární. Od doby, kdy začali federální soudci rozdávat za činy, které brali jako pouhé výtržnosti, tresty natvrdo, protesty se rychle uklidnily. „Taková sdružení mění cíle stejně rychle jako oblíbené rockové skupiny.“ dodal. Arberg a McCardleová se zasmáli. Všichni kromě manželky Teda, Muže z Elektrárny. Její úsměv se jen trochu rozšířil. Gardenerův příjemný úsměv zůstal. Cítil, že mu přimrzl k obličeji.

Ted, Muž z Elektrárny, se ještě víc rozjel. Prohlásil, že nadešla chvíle ukázat Arabům jednu provždy, že je Amerika a Američani nepotřebují. Prohlásil, že jsou i nejmodernější generátory na uhlí tak špinavé, že je EPA nemůže akceptovat. Prohlásil, že je sluneční energie skvělá... „dokud slunce svítí.“ Následovala další salva smíchu.

Gardenerova hlava duněla a hučela, hučela a duněla. Jeho uši (téměř nadpřirozeně citlivé) zachytily slabé zapraskání, jako když praská led, a Gardener uvolnil ruku ve chvíli, kdy málem rozmačkal sklenici.

Zamrkal a Arberg měl hlavu prasete. Ta halucinace byla naprosto dokonalá, naprosto perfektní, takže rozeznal i štětiny na tlustém rypáku. Bufet se proměnil v ruiny, Arberg pořád ještě dojídal zbytky. Právě si vyřizoval účty s posledními Triscuity. napichoval na stejné umělohmotné párátko poslední kolečko salámu a kousek sýra, pronásledoval poslední drobkou z bramborových lupínků. Vše mizelo v jeho usmrkaném rypáku. Ted, Muž z Elektrárny, vysvětloval že je atomová energie opravdovou alternativou, Arberg vážně pokyvoval hlavou. „Díky bohu Američané uvedli nakonec Černobyl do určité perspektivy,“ prohlásil Ted. „Třicet dva mrtvých lidí. To je samozřejmě hrozné. Před měsícem ale spadlo letadlo, kde se jich zabilo sto devadesát a něco. Přesto nikdo nekřičí na vládu, ať zruší aerolinky, že? Třicet dva mrtvých je hrozné, přesto jsme daleko od Armageddonu,

jaký ti nukleární šílenci hlásají.“ Trochu ztišil hlas. „Jsou to cvoci jako LaRoucheové, které vidíte na letištích. Svým způsobem jsou ale horší. Co říkají, zní rozumněji. Když jim ale vyhovíme, za nějaký ten měsíc se obrátí a začnou kňourat, že jim nejdou fény, nefunguje vybavení v kuchyni, když si chtějí připravit makrobiotické jídlo.“

Gardoví už vůbec nepřipomínal člověka. Z límce bílé košile s úzkými rudými proužky mu vykukovala chlupatá hlava vlka. Rozhlédla se, z huby jí visel růžový jazyk, zelenožluté oči jiskřily. Arberg zakvičel na souhlas a nacpal si do růžového prasečího rypáku další zbytky. Patricia McCardleová teď měla hladkou, úzkou hlavu chrta. Děkan s manželkou se proměnili v lasičky. A manželka muže z elektrárenské společnosti se proměnila ve vystrašeného králíka, za tlustými skly brýlí jí vykukovaly růžové oči.

Ach, Garde, ne, zasténala jeho mysl.

Znovu zamrkal a spatřil obyčejné lidi.

„A ti protestanti se na svých shromážděních nikdy nezmínili o jedné věci,“ dokončil Ted, Muž z Elektrárny, a rozhlédl se jako soudce po závěrečné řeči. „Za třicet let klidného vývoje atomové energie se ve Spojených státech amerických nestalo jejím přičiněním jediné neštěstí.“ Skromně se usmál a hodil do sebe zbytek skotské.

„Určitě se teď, když to víme, budeme cítit mnohem klidněji,“ prohlásil chlapík, co vypadal jako děkan. „A teď bychom s mou paní-“

„Jestlipak víte, že Marie Curie zemřela na nemoc z ozáření?“ ozval se Gardener konverzačním tónem. Hlavy se obrátily. „Jo, leukémie vyvolaná přímým zásahem gama paprsků. Byla první obětí v řadě, na jejímž konci stojí elektrárna tohoto chlapíka. Hodně toho vybádala a všechno zaznamenala.“

Gardener se rozhlédl po náhle tiché místnosti.

„Její deník je v trezoru,“ pokračoval. „V Paříži. Je zalitý olovem. Poznámky jsou celé, na dotek ale moc radioaktivní. Kdo zemřel tady ve skutečnosti nevíme. AEC a EPA to tají.“

Patricia McCardleová se na něj zamračila. Arberg na chvíli zapomněl na děkana a začal znovu hledat na vyjedeném stole zbytky.

„Pátého října 1966,“ prohlásil Gardener, „se částečně roztavil reaktor Enrico Fermi v Michiganu.“

„Nic se nestalo,“ odpověděl Ted, Muž z Elektrárny, a roztáhl ke společnosti náruč, jako by chtěl říct: *Vidíte. Je to dokázané.*

„Ne,“ potvrdil Gardener. „Nic se nestalo. Bůh ví proč, nikdo jiný to ale neví. Řetězová reakce se zastavila sama od sebe, nikdo neví proč. Jeden z inženýrů, kterého zavolali, se usmál a řekl: Všichni jste, chlapi, málem přišli o Detroit. Pak omdlel.“

„Ach, ale pane Gardener. To bylo -“

Gardener pozvedl ruku. „Když prozkoumáte statistiku úmrtí způsobených rakovinou v oblastech kolem atomových elektráren v celé zemi, najdete anomálie. Úmrtí, jež se vymykají normálu.“

„To není vůbec pravda. A-“

„Nechtě mě, prosím, domluvit. Nevěřím, že jsou tady fakta ještě důležitá, nechte mě to přesto dokončit. Rusové měli už dávno před Černobylem havárii reaktoru na místě, které se jmenuje Kyshtym. Tehdy byl ale premiérem Chruščov a Rusové drželi jazyk za zuby. Vypadá to, že asi použité tyče skladovali v mělkém výkopu. Proč ne? Jak mohla prohlásit madam Curie, ve své době to vypadalo jako dobrý nápad. Dokážeme hádat, že tyče zoxidovaly místo toho, aby vznikl oxid železa, nebo rez, jak je tomu u normálního kovu. Z těchto se ale uvolnilo čisté plutonium. Jako byste rozdělali oheň vedle nádrže s plynem. Oni to ale nevěděli. Předpokládali, že bude všechno v pořádku. Předpokládali.“ Zaslechl ve vlastním hlase rostoucí vztek, ale nedokázal ho potlačit. „Oni předpokládali, hráli si se životy lidských bytostí, jako by šlo o... no, o tolik panenek na hraní... a hádejte, co se stalo?“

V místnosti panovalo ticho. Ústa Patty se změnila v zamrzlou, rudou ránu. Pleť od vzteku získala mléčný nádech.

„Pršelo,“ pokračoval Gardener. „Hustě pršelo. A tak začala řetězová reakce, která způsobila explozi. Vypadalo to jako erupce vulkánu plného bahna. Evakuovaly tisíce lidí. Všechny těhotné ženy šly na potrat. Nebyla jiná šance. Ruský ekvivalent dálnice do Kyshtymské oblasti byl téměř na rok zavřený. Když potom informace o havárii na okraji Sibíře prosákla na veřejnost, Rusové znovu silnici otevřeli. Dali tam ale moc veselé nápisy. Viděl jsem fotografie. Neumím číst rusky, požádal jsem ale čtyři nebo pět různých lidí, aby mi to přeložili, a všichni se shodli. Znělo to jako špatný etnický vtip. Představte si sami sebe, jak pojedete po americké mezistátní – třeba I-95 nebo I-70 – a narazíte na nápis, který hlásá: PROSÍM, ZAVŘETE OKÉNKA,

VYPNĚTE VŠECHNY VENTILÁTORY A JEĎTE PŘÍŠTÍCH 20 MIL, JAK NEJRYCHLEJI VAŠE AUTO DOKÁŽE.“

„I hovno!“ prohlásil Ted, Muž z Elektrárny, nahlas.

„Fotografie jsou podle Zákona o svobodných informacích dostupné,“ odvětil Gard. „Kdyby tenhle chlápek jenom lhal, možná bych to přežil. Ale on a jemu podobní dělají něco ještě daleko horšího. Jsou jako prodavači, kteří tvrdí veřejnosti, že cigarety nejen nezpůsobují rakovinu, že jsou naopak plné vitamínů C a nedostanete po nich chřipku.“

„Chcete tím říct-“

„Třicet dva v Černobyli, kteří jsou jistí. Sakra, možná je to vážně jenom třicet dva. Máme fotografie pořízené americkými lékaři, které ukazují, že jich muselo být víc než dvě stě, ale říkáme třicet dva. Na tom, co jsme se dozvěděli o vystavení vysokému záření, to ale nic nemění. Všechna úmrtí nenastanou okamžitě. Proto jsou informace tak mylné. Smrt přišla ve třech vlnách. První – lidé, kteří uhořeli při neštěstí. Druhá – oběti leukémie – většinou děti. Třetí – nejhorší vlna – rakovina v dospělosti po čtyřicítce. Tolik případů rakoviny můžete klidně nazvat mor. Rakovina kůže, rakovina prsu, rakovina jater, rakovina kostí, ty jsou nejběžnější. Máte tady ale ještě vaši rakovinu střev, vaši rakovinu močového měchýře, vaše mozkové nádory, vaše-“

„Přestaňte, copak nedokážete přestat?“ vykřikla Tedova manželka. Hysterie do jejího hlasu vnesla překvapivou sílu.

„Přestal bych, kdybych mohl, drahá,“ poznamenal Gardener jemně. *Já ale nemohu.* „V roce 1964 posuzovala AEC teoretickou katastrofu, vybuchne-li americký reaktor o velikosti pětiny Černobyli. Výsledky byly tak děsivé, že raději zprávu pohřbili. Je z toho možné usoudit-“

„Drž hubu, Gardenere,“ prohlásila Patty nahlas. „Jsi opilý.“

Ignoroval ji, upřel oči na manželku chlapíka z elektrárny. „Je z toho možné usoudit, že by taková nehoda v relativně zemědělské oblasti USA – tehdy vybrali mimochodem střed státu Pennsylvanie, kde je Třímílový ostrov – zabila čtyřicet pět tisíc lidí, ozářila sedmdesát procent státu a způsobila škody za sedmnáct milionů dolarů.“

„Pane bože!“ vykřikl někdo. „Děláte si srandu?“

„Ne,“ odpověděl Gardener a nespouštěl oči z ženy, kterou zřejmě zhypnotizovala hrůza. „Pokud to vynásobíte pěti, dostanete dvě stě dvacet pět tisíc mrtvých a škodu osmdesát pět milionů dolarů.“

Nonšalantně si naplnil sklenici, pokynul jí Arbergovi a vypil dva doušky neředené vodky (nezamořené vodky, jak doufal). Místnost se proměnila v tichý hrob. „Takže!“ pokračoval. „Mluvíme o čtvrt milionu mrtvých lidí ve chvíli, kdy pohasne třetí vlna okolo roku 2040.“ Zamrkal na Teda, Muže z Elektrárny, který na něj vycenil zuby. „Dostat tolik lidí do letadla by bylo těžké, i kdybyste vzal sedm šest sedmičku, ne?“

„Ty cifry jste vytáhl z rukávu,“ prohlásil Ted, Muž z Elektrárny, rozčileně.

„Tede,“ ozvala se jeho žena. Na tvářích jí zahořely rudé skvrny, zbytek obličeje zbledl jako stěna.

„Myslíte, že tady zůstanu nečinně stát a budu poslouchat to... politické řečnění?“ zeptal se a přistoupil ke Gardenerovi, takže se téměř dotýkali hrudníky. „Myslíte?“

„V Černobyly zabili děti,“ pokračoval Gardener. „Copak tomu nerozumíte? Některým bylo deset, některé se ještě ani neprobudily. Většina jich je asi ještě naživu, a jak tady stojíme se sklenkami v rukou, pořád umírají. Některé dokonce ještě nedokážou číst. Většina jich nikdy nepolíbí vášnivě dívku. A to vše právě ve chvíli, kdy tady stojíme se sklenkami v rukou.“

„Zabili svoje vlastní děti!“

Pohlédl na Tedovu manželku. Hlas se mu roztřásl a začal mírně stoupat, jako by naléhal.

„Víme o Hirošimě, Nagasaki, o vlastních testech v Trinity a v Bikini. Zabili vlastní děti, chápete, co tím chci říct? V Pripjatu jsou devítileté děti, které umřou tak, že si vyserou vlastní střeva! Zabili děti!“

Tedova žena ustoupila, oči se jí za skly brýlí rozšířily, ústa se jí třásla.

„Myslím, že uznáváme pana Gardenera jako dobrého básníka,“ prohlásil Ted, Muž z Elektrárny. Objal svou manželku a znovu ji k sobě přitáhl jako kovboj, který chytá tele do smyčky lasa. „Není však o atomové energii moc dobře informován. Doopravdy nemáme představu, co se mohlo a nemohlo stát v Kyshtymu a ruská čísla o černobylyských obětech jsou-“

„Nech těch keců,“ přerušil ho Gardener. „Však víš, o čem mluvím. Bay State Electric má všechny informace v kartotéce včetně tabulek o

rostoucím výskytu rakovinových onemocnění okolo amerických atomových elektráren, o vodě zamořené atomovým odpadem, o vodě z hlubokých studen, o vodě, ve které lidé perou své oblečení, myjí své nádoby i sami sebe. O vodě, kterou pijí. Ty víš. Ty a všechny soukromé, městské, státní a federální elektrárenské společnosti v Americe.“

„Nech toho, Gardenero,“ varovala ho McCardleová a pokročila vpřed. Oslnila skupinku nadpozemsky zářivým úsměvem. „Je trochu-“

„Tede, věděl jsi to?“ zeptala se náhle Tedova manželka.

„Jistě, mám nějaké statistiky, ale-“

Zastavil se. Čelisti mu sklply tak rychle, až to mohli slyšet. Nic moc... ale stačilo to. Náhle věděli – všichni – že ze svého kázání vypustil velkou část pravdy. Gardener na chvíli pocítil kyselý a neočekávaný pocit triumfu.

Následovala chvíle zvláštního ticha, pak Tedova manželka záměrně od svého muže odstoupila. Ten se začervenal. Gardovi připomněl člověka, který se právě uhodil kladivem do prstu.

„Ach, máme všechny možné zprávy,“ pokračoval. „Většinou jsou to jen samé lži. Ruská propaganda. Lidé, jako tenhle idiot, šťastně takové háčky, saturny i olůvka polykají. Co já vím, nestalo se možná v Černobyli žádné neštěstí, jen nás chtěli odlákat od-“

„Ježíši, příště nám budete tvrdit, že je země placatá!“ usekl ho Gardener. „Viděl jste fotografie těch chlápků od armády v ochranných oblecích, co se procházeli kolem elektrárny půl hodiny cesty od Hamsburgu? Víte, že se tam snažili ucpat trhlinu? Narvali do prasklé trubky basketbalový míč obalený izolací. Chvilku to fungovalo, pak ho tlak vyplivnul a vypálil v ochranné zdi díru.“

„Blábolíte tu pěkně odpornou propagandu.“ Ted se divoce zašklebil. „Rusové lidi, jako jste vy, milují! Platí vám, nebo to děláte zadarmo?“

„A kdo teď říká věci jako člen nějaký sekty, co chytá lidi na letišti?“ zeptal se Gardener a tiše se zasmál. Přistoupil k Tedovi o krůček blíž. „Atomové reaktory jsou líp stavěné než Jane Fondová, co?“

„Pokud jde o parametry, které mě zajímají – tedy velikost – pak s vámi mohu souhlasit.“

„Prosím,“ zašeptala sklesle děkanova žena. „Můžeme diskutovat, ale nekřičme na sebe, prosím –jsme přece jen vysokoškolsky vzdělaní lidé.“

„Někdo by o takových věcech asi kurva řvát měl!“ zařval Gardener. Žena se stáhla, zamrkala a její manžel se na Gardenera podíval očima jasnými jako kousky ledu. Zíral, jako by si chtěl Garda jednou provždy označit. Gard tomu věřil. „Budete řvát, když bude hořet dům, a vy budete jediná v rodině, kdo se v noci probudil a zjistil, co se děje? Nebo budete pobíhat kolem po špičkách a šeptat jen proto, že jste vysokoškolsky vzdělaná?“

„Prostě se mi zdá, že to zašlo příliš-“

Gardener ji nechal být, obrátil se k Panu Bay State Electric a důvěrně na něj zamrkal. „Řekněte mi, Tede, jak daleko je váš dům od té epesní, nové atomové elektrárny, co tam, vy kluci, stavíte?“

„Nemusím tady stát a-“

„Tak blízko, co? To jsem si myslel.“ Podíval se na paní Tedovou. Odtáhla se od něj a pevně sevřela manželovu paži. Gard si, pomyslel: *Co na mně vidí, že se takhle odtahuje? Co to přesně je?*

Zacinkala smutná odpověď šerifa, který se šťourá v nose a čte komiks: *Zastřelils svou ženu, he? Pěkně posraná věc.*

„Plánujete mít děti?“ zeptal se jí něžně. „Pokud ano, už kvůli vám doufám, že s manželem bydlíte doopravdy v bezpečné vzdálenosti... oni totiž každou chvíli něco zvrtají, víte? Jako na Třímílovém ostrově. Krátce předtím, než spustili reaktor, někdo zjistil, že instalatěři připojili nádrž se třemi tisíci galonů radioaktivního odpadu omylem k umyvadlům. Ve skutečnosti to zjistili týden předtím, než uvedli elektrárnu do provozu. Líbí se vám to?“

Rozplakala se.

Plakala a nedokázala přestat.

„Chlapíci, co to vyšetřovali, napsali do zprávy, že připojení potrubí s radioaktivní vodou k umyvadlům je obecně nedoporučené. Jestli vás manžel pozve do firmy na exkurzi, udělal bych stejnou věc, jakou radí turistům v Mexiku: Nepijte vodu. A jestli vás manžilek pozve, až budete těhotná, nebo až si to třeba budete jen myslet, řekněte mu...“ Gardener se usmál nejprve na ni, pak na Teda. „Řekněte mu, že vás bolí hlava,“ dodal.

„Drž hubu,“ vykřikl Ted. Jeho manželka začala sténat.

„Je to pravda,“ vložil se do diskuse Arberg. „Vážně si myslím, že byste měl držet hubu, pane Gardenere.“

Gard se na něj podíval, pak na ostatní účastníky večírku, kteří stáli u bufetu a pozorovali celou scénu s vyvalenýma očima. Mladý barman byl mezi nimi.

„Držet hubu!“ zařval Gardener. Levou částí hlavy mu projelo žhavé kopí bolesti. „Jo! Držet hubu a nechat celej blbej dům shořet. Určitě se později, když vychladne oheň a rozhrabou, co zbylo z těl, objeví přiblíží majitelé domů a budou žádat pojistné. Držet hubu! To po nás tihle lidi chtějí. A jestli nedržíte hubu sami od sebe, možná vám ji zavřou jako Karen Silkwoodové-“

„Nech toho, Gardenere,“ zasyčela Patricia McCardleová. V těch slovech nebyla jediná sykavka, takže zasyčet nemohla, přesto se jí to ale podařilo.

Naklonil se k Tedově manželce, jejíž tváře teď smáčely slzy. „Také můžete zkontrolovat SDU – to je syndrom dětských úmrtí. Okolo elektráren roste. Vady při narození jako Downův syndrom, jinými slovy mongolismus, slepota-“

„Chci, abyste vypadl z mého domu,“ prohlásil Arberg.

„Máte na bradě bramborové lupínky,“ upozornil ho Gardener a obrátil se znovu k pánovi a paní Bay State Electric. Jeho hlas teď vycházel z daleko větší hloubky. Jako by naslouchal hlasu, který vychází ze studny. Situace byla kritická. Na řídicím panelu se rozsvítila červená světélka.

„Ted vám tady může lhát, jak se vše přecenilo, že se jednalo jen o malý požár a velké novinové titulky. A všichni tomu dokonce možná uvěříte... fakt je ale takový, že černobylská atomová elektrárna do atmosféry vypustila víc než všechny atomové bomby odpálené na povrchu od dob Trinity.“

Černobyl září.

A zůstane to tak pěkně dlouho. Jak dlouho? To nikdo doopravdy neví, že, Tede?“

Pokynul Tedovi sklenicí, pak se rozhlédl po ostatních návštěvnicích. Všichni tiše stáli, sledovali ho a mnoho jich vypadalo stejně vyděšeně jako paní Tedová.

„A stane se to znovu. Možná ve Washingtonu. V Hanfordu skladovali staré tyče v nestíněných výkopech přesně jako v Kyshtymu.“

Příště přijde na řadu při velkém zemětřesení Kalifornie? Francie? Polsko? Nebo rovnou Massachusetts? Jestli měl tenhle chlápek pravdu, na jaře spustí elektrárnu Iroquois. Stačí, když jeden člověk zmáčkne v nesprávnou chvíli knoflík, a příští utkání Red Sox ve Fenway se bude konat kolem roku 2075.“

Patricia McCardleová zbledla jako svíce. (Kromě očí, které jiskřily modrým světlem jako svařovací oblouk.) Arberg se změnil v její protiklad. Byl rudý a tmavý stejně jako jeho pěkný, starý, rodinný domek v Back Bay. Paní Tedová se dívala z Gardenera na svého manžela a zase zpět, jako by šlo o psy, kteří koušou. Ted si toho pohledu všiml a cítil, jak se snaží uniknout z jeho sevření, snaží se uniknout jeho ruce vězňitele. Gardener věřil, že ji k té poslední reakci dohnala jeho slova. Ted nepochybně dostal školení, jak hysteriky Gardenerova typu zvládnout. Společnost své Tedy učila, jak zvládnout situaci se stejnou rutinou, jako učí aerolinky letušky, jak předvádět záchranný kyslíkový systém v letadlech, kde létají.

Už bylo ale pozdě. Gardenerovo opilecké, ale výřečné vyvracení důkazů vybuchlo jako kapesní bouře... Tedova manželka se teď chovala, jako by šlo o Řezníka z Rigy.

„Bože, už mě, vy chlapi, s těmi žvásty otravujete! Dnes večer jste četli svoje nepochopitelné básně do mikrofonu, kterej funguje na elektřinu. Vaše hýkavý hlasy zesilovaly reproduktory, který běží na elektřinu, používali jste žárovky, abyste viděli... odkud si, vy blázni, myslíte, že ta elektřina přichází? Od čaroděje ze země Oz? Ježíši!“

„Už je pozdě,“ pronesla spěšně McCardleová. „A my všichni-“

„Leukémie,“ prohlásil Gardener důvěrně přímo do obličeje Tedovy manželky s vytřeštěnýma očima. „Ty děti. Děti jdou po havárii vždycky jako první. Jedna dobrá věc: Jestli přijdeme o Iroquois, Jimmyho fond bude mít plný ruce práce.“

„Tede?“ zaškemrala. „Nemá pravdu, že ne? Myslím-“ Snažila se v kabelce nahmatat kapesník, a upustila ji. Ozval se ostrý zvuk, jak se něco uvnitř rozbilo.

„Nech toho,“ vyzval Ted Gardenera. „Jestli chceš, promluvíme si o tom, ale přestaň úmyslně rozčilovat mou ženu.“

„Já jí ale chci rozčilovat,“ oznámil mu Gardener. Ted' už ho pohltila temnota. Patřil jí a ona patřila jemu. A tak to bylo správné.

„Zdá se, že toho tolik neví. Věci, co by vědět měla, uvážíme-li, koho si vzala.“

Předvedl divoký a krásný škleb. Pohlédla na něj, tentokrát se ani nepohnula. Hypnotizoval ji, jako hypnotizují blížící reflektory auta laň.

„A teď použité tyče. Víte, kam jdou, když už nejsou v reaktoru potřeba? Řekl vám, že je odnáší Víla s tyčemi? To není pravda. Lidi z elektrárny si je křečkují. Jsou tady celý hromady tyčí. Tady, támhle, všude. Sedí ve špinavých loužích, v mělký vodě. Jsou doopravdy horký, madam. A zůstanou tak hodně dlouho.“

„Gardenere, chci abyste vypadl,“ oznámil mu znovu Arberg.

Gardener ho ignoroval a pokračoval. Mluvil s paní Tedovou a pouze s paní Tedovou: „Dokonce už zapomínají, kde jsou některá jejich skladiště, věděla jste to? Jako malý děti, co si celý den hrajou, pak ulehnu do postele a nemohou si druhý den vzpomenout, kde nechaly svoje hračky. A pak materiál, kterej prostě zmizí. Materiál pro šílený atentátníky. Už zmizelo tolik plutonia, že s ním můžete vyhodit do vzduchu celou východní část Spojenejch států. Já ale potřebuju mikrofon, abych do něj předčítal svoje nepochopitelný básně. Chraň bůh, abych musel zvýšit hla-“

Náhle ho uchopil Arberg. Ten muž byl velký, tlustý, ale měl docela sílu. Vytáhl Gardenerovi košili z kalhot. Z prstů mu vypadla sklenka a roztránila se o podlahu. Pak Arberg oznámil mocným a dunivým hlasem (hlasem, jaký dokázal nasadit jen rozhořčený učitel, který strávil léta v přednáškových sálech) všem přítomným: „Toho bluda vyhazuju!“

To prohlášení uvítal spontánní potlesk. Netleskali všichni, možná jich nebyla ani polovina. Manželka člověka z elektrárny teď ale plakala, tiskla se k manželovi a nesnažila se mu už uniknout. Gardener se nad ní tyčil (zdálo se, že jí vyhrožuje), až do chvíle, kdy ho chytil Arberg.

Ucítil, jak mu kloužou nohy po podlaze, pak na to přestal myslet. Zahlédl Patricii McCardleovou, ústa sevřená, oči žhnoucí, ruce pevně semknuté na důkaz vzteklého souhlasu. Spatřil Rona Cummingse, jak stojí ve dveřích do knihovny, v jedné ruce svírá obrovskou sklenici, druhou objímá hezkou, světlou dívku, dlaň pevně přitisknutou k jejímu nadru. Zdálo se, že má Cummings zájem, nijak ho to ale

nepřekvapilo. Koneckonců šlo jen o hádku ze Stone Country baru, která se protáhla přes další noc.

Necháš ten nateklej žok, aby tě jen tak vystrčil ze dveří jako zatoulanou kočku?

Gardener se rozhodl, že nenechá.

Vyrazil loktem, jak dokázal nejtvrději, a ten dopadl na Arbergův hrudník. Gardenerovi se zdálo, jako by vrazil loket do kýblu velmi pevného žele.

Arberg vyrazil přidušený výkřik a pustil ho. Gardener se obrátil, sevřel ruce v pěst a připravil se k úderu. Arberg se ho pokusil znovu chytit, snažil se ho znovu dotknout. Doufal, že se bude Arglebargle chtít prát.

Tlustý zkurvysyn ale nevykazoval žádné známky boje. Ztratil i zájem Gardenera vyhodit. Svíral si hrud' jako herec, který se připravuje ke špatné árii. Z obličeje mu vyprchala cihlová barva, na tvářích se mu ale rozhořely rudé pruhy. Jeho tlusté rty zformovaly písmeno „O“, uvolnily se, znovu se zformovaly do „O“, znovu se uvolnily.

„-srdce-“ zasípal.

„Jaký srdce?“ zeptal se Gardener. „Myslíš tím, že nějaký máš?“

„-infarkt-“ zasípal Arberg.

„Infarkt? I hovno,“ vydechl Gardener. „V průseru je jedině tvůj smysl pro slušný chování a zaslouhuješ si to, ty zkurvysynu.“

Prošel kolem Arberga, který zamrzl v póze pěvce připraveného zpívat. Oběma rukama svíral levou stranu hrudníku, kam ho Gardener udeřil loktem. Dveře mezi jídelnou a chodbou se zaplnily lidmi. Když se k nim ale přiblížil, rychle ustoupili. Gardener zamířil k venkovním dveřím.

Ze zadu zaječela nějaká žena: „Vypadni, rozumíš mi, vypadni, ty bastarde! Vypadni odtud! Nikdy už tě nechci vidět!“

Ten hašteřivý hlas byl tak nepodobný obvyklému předení (ocelové drápy ukryté v sametových polštářcích) Patricie McCardleové, že se Gardener zastavil. Obrátil se... a málem ho porazil neurvalý, mohutný políček. Její obličej žhnul vztekem.

„Měla jsem si to myslet,“ vydechla. „Nejsi nic víc než bezcennej, opilej lotr. Hádavá, posedlá a hnusná lidská bytost. Já si to s tebou ale vyřídím. Já ano. Vím, že to dokážu.“

„Já ale myslel, Patty, že tě to nezajímá,“ odpověděl. „Jak je to od tebe milé. Čekal jsem, až si to se mnou vyřídíš, už celá léta. Půjdeme nahoru, nebo dovolíme, ať si užijí všichni, a uděláme si to přímo tady na koberci?“

Ron Cummings se přišoural blíž a zasmál se. Patricia McCardleová vycenila zuby. Vzduchem se znovu mihla její ruka, tentokrát se ale setkala s Gardenerovým uchem. Promluvila tichým, ale pro všechny srozumitelným hlasem: „Nemohla jsem od člověka, který by zastřelil vlastní manželku, čekat nic jiného.“

Gardener se rozhlédl, spatřil Rona a prohlásil: „Omluvíš mě, ano?“ A vytrhl Ronovi z ruky sklenici. Jediným, rychlým a pлавným gestem zahákl dva prsty za výstřih černých šatů McCardleové (byly elastické a lehko se natahovaly) a vylil whisky dovnitř. „Na zdraví, drahoušku,“ dodal a obrátil se ke dveřím. Zdálo se mu, že za daných okolností nemohl pro svůj odchod vymyslet lepší frázi.

Arberg stál pořád přimrazený, pěstmi si svíral hrud', ústa střídavě formovala písmeno „O“ a znovu se uvolňovala.

„-srdce-“ zasípal znovu ke Gardenerovi a všem, kdo poslouchali. V druhé místnosti ječela Patricia McCardleová. „Jsem v pořádku! Nesahejte na mě! Nechte mě na pokoji! Jsem v pořádku!“

„Hej. Ty.“

Gardener se obrátil po hlase a na tvář mu dopadla Tedova pěst. Gardener klopýtal chodbou, rukou hledal zeď, aby udržel balanc. Vrazil do stojanu s deštníky, převrátil ho, pak dopadl na přední dveře s takovou silou, až se roztřásla skleněná tabule.

Ted se k němu blížil chodbou jako pistolník. „Moje žena je v koupelně a dostala kvůli tobě hysterický záchvat. A jestli teď nevypadneš, zmlátím tě jako malýho kluka.“

Černota explodovala jako plynem naplněná nádoba starých vnitřností.

Gardener uchopil jeden deštník. Byl dlouhý, zakroucený a černý. Deštník anglického lorda, pokud někdy nějaký existoval. Rozběhl se k Tedovi, k tomu chlápku, který přesně znal rizika, přesto se ale rozhodl pokračovat. Proč ne? Zůstalo sedm splátek na Datsuna a osmnáct na dům. Tak proč ne? Ted, který bral šestiprocentní nárůst leukémie jako pouhý fakt, který dokáže rozčítit jeho ženu. Ted, starý,

dobrý Ted. A ten starý, dobrý Ted měl jediné štěstí, že stáli na konci chodby deštníky a ne pušky.

Ted se zastavil, pohlédl na Gardenera, oči se mu rozšířily a čelist poklesla. Výraz rudého vzteku ustoupil, objevila se nejistota a strach – strach, který zažijete, když poznáte, že jednáte s nerozumným tvorem.

„Caramba, ty prde!“ zaječel Gardener. Zakroutil deštníkem a bodl s ním Teda, Muže z Elektrárny, do břicha.

„Hej!“ vydechl Ted a přelomil se v pase. „Nech toho!“

„Andale, Andale!“ vřeštěl Gardener a začal Teda deštníkem bít. Sem a tam, sem a tam, sem a tam. Uvolnil se řemínek, který drží deštník zavřený. Ten se povolil, ale nerozevřel. „Arriba, arriba.“

Ted byl teď tak zmatený, že nedokázal obnovit vlastní útok a myslel jen na útek. Obrátil se a prchal. Gardener ho pronásledoval, chechtal se, ze zadu ho tloukl do hlavy a šíje. Smál se... nic k smíchu tady ale nebylo. Původní pocit vítězství se rychle vytrácel. K čemu je vítězství, když zvítězíte v hádce nad takovým mužem? Nebo když rozpláčete jeho ženu? Nebo když ho zmlátíte zavřeným deštníkem? Pomůže něco z toho, aby nespustili příští květen elektrárnu Iroquois? Zachrání něco z toho zbytky jeho vlastního, ubohého života?

Zabije něco z toho tasemnice, které ho zevnitř užíraly, kopaly a rostly, pojídaly vše, co zbylo z rozumu? Ne, samozřejmě ne. Teď ale záleželo jen na bezhlavém pohybu vpřed... nic jiného mu už nezbývalo.

„Arriba, ty bastarde!“ vykřikl a nahnal Teda do jídelny.

Ted zvedl ruce k hlavě a mával jimi kolem uší. Vypadal jako člověk, na kterého útočí netopýři. A jak deštník sekal nahoru a dolů, i ten trochu netopýra připomínal.

„Pomoc!“ vřeštěl Ted. „Pomozte mi, ten chlap se zbláznil!“

Všichni se ale vyděsili, vyvalili oči a couvli.

Ted narazil bokem do rohu bufetu. Stůl se naklonil, stříbrné přístroje se svezly po šikmé ploše zmuchlaného ubrusu, talíře padaly a rozbíjely se o zem. Arbergova mísa na punč vybuchla jako bomba, odněkud vykřikla nějaká žena. Stůl se chvilku kymácel, pak se převrátil.

„Pomoc? Pomoc? Pomóóóóóóóó!“

„Andale!“ Gardener udeřil Teda přes hlavu zvlášť silně. Zaskočila pojistka a deštník se s dutým pšššššššš rozevřel. Gardener teď honil Teda, Muže z Elektrárny, s deštníkem v jedné ruce a vypadal jako

šílená Mary Poppins. Později ho napadne, jaká byla smůla, že se deštník otevřel.

Nějaké ruce mu ho vyrvaly.

Otočil se a očekával, že Arberg překonal infarkt a vrátil se, aby se ho znovu pokusil vyhodit. Nebyl to ale Arberg. Byl to Ron. Pořád vypadal klidně, v obličejí se mu ale objevilo něco děsivého. Byl to soucit? Ano. Gardener si byl jistý, že je to soucit.

Náhle už deštník nechtěl. Odhodil ho stranou. V místnosti bylo ticho, ozýval se jen Gardenerův rychlý dech a Tedovo hrubé, vzlykům podobné lapání po dechu. Převrácený stůl se válel mezi ubrusy, rozbitým nádobím a roztráštěným sklem. Do vzduchu stoupala mlha, jež páchla rozlitým rumovým punčem a vháněla slzy do očí.

„Patricia McCardleová telefonuje, mluví s poldama,“ řekl Ron, „a protože jsme v Back Bay, budou tady, co by dup. Musíš zmizet, Jime.“

Gardener se rozhlédl kolem sebe a spatřil u zdí a ve dveřích skupinky návštěvníků, kteří ho pozorovali široce otevřenýma, vyděšenýma očima. *Zítří si nebudou pamatovat, jestli šlo o atomovou energii nebo Williama Carlose Williamse nebo kolik může tančit andělů na špendlíkové hlavičce, pomyslel si. Půlka z nich bude vyprávět té druhé, že jsem mu vyjel po manželce. Ten starej, dobrej, veselej zabiják manželek, Jim Gardener se prostě zbláznil a vytlouk z jednoho chlápka deštníkem duši. Taky něco o tom, jak nalil pintu Chivas mezi miniaturní cecky ženský, co ho zaměstnala, když neměl žádnou práci. Atomová energie? Co to s tím mohlo mít společnýho?*

„To je ale kurva průser,“ zašeptal chraplavě k Ronovi.

„I hovno, budou vo tom mluvit celý léta,“ odpověděl Ron. „Nejlepší předcítání, co kdy slyšeli, pak nejlepší mejdanová mela, co kdy viděli. Teď padej. Vypadni z Maine. Zavolám ti.“

Ted, Muž z Elektrárny, se na něj s rozšířenýma a slzami zalitýma očima vrhl. Dva mladíci (jeden z nich byl barman) ho zadrželi.

„Sbohem,“ oslovil Gardener vystrašené skupinky lidí. „Děkuji vám za skvělou zábavu.“

Přešel ke dveřím, pak se obrátil.

„A jestli na všechno ostatní zapomenete, vzpomeňte si na leukémii a na ty děti. Vzpomínejte-“

Oni ale vzpomínali na to, jak tloukl Teda deštníkem. Viděl jim to v obličejích.

Pokýval hlavou, prošel chodbou kolem Arberga, který si ještě pořád tiskl hrud', stahoval a uvolňoval rty. Gardener se už neobrátil. Odkopl hromadu deštníků, otevřel dveře a vykročil do noci. Potřeboval sklenku víc než kdy před tím a věřil, že ji našel, neboť se v tu chvíli propadl do břicha obrovské ryby a pohltila ho tma.

Kapitola VI

GARDENER NA SKALÁCH

1.

Ráno čtvrtého července 1988, krátce po úsvitu, kdy se Gardener probudil, došel na konec vlnolamu, který ční do Atlantiku kousek od Veselého světa Arcadia na Arcadia Beach v Novém Hampshiru. Ne, že by to Gardener v tu chvíli věděl. V tu chvíli nevěděl nic kromě vlastního jména a skutečnosti, že se ocitl v jakési naprosté fyzické agónii. A ještě jeden méně důležitý fakt – že se v noci málem utopil.

Ležel na boku, nohy namočené ve vodě. Věřil, že když sem minulou noc dorazil, byl na souši. Zřejmě se ve spánku převrátil, trochu se svezl po severním svahu mola... a teď se blížil příliv. Kdyby se probudil o půl hodiny později, voda by ho určitě odnesla ze skal jako loď, která uvázla na mělčině.

Mokasín měl pouze na jedné noze, ale celý se srazil a nebyl už k ničemu. Gardener ho odkopl a sledoval apaticky, jak mizí v zelené temnotě. *Humři si s tím pohrajou*, pomyslel si a posadil se.

Hlavou mu projela tak intenzivní bolest, až na chvíli uvěřil, že ho raní mrtvice, že přežil noc na vlnolamu jen proto, aby zemřel dalšího rána na embolii.

Bolest trochu ustoupila a svět vyplul z šedé mlhy, kam se předtím ukryl. Dokázal ocenit, jak je na tom bídě. Bobbi Andersonová by tomu nepochybně přiřadila jméno „cesta celého těla“ jako v Okus cestu celého těla, Jime. *Co může být lepší, než pocít po noci strávené v samém středu cyklonu?*

Po noci? Po jedné noci?

V žádném případě, milá. To byl flám, opravdovej, příšernej flám.

Měl kyselý a nafouklý žaludek, hrdlo a nosní dutiny zalepené starými zvratky. Pohlédl na levou stranu a kousek nad ním, v místech, kde musel původně ležet, a spatřil podpis opilce – široký kruh zasychajících zvratků.

Špinavou, roztřesenou pravou rukou si přejel pod nosem a spatřil šupinky zaschlé krve. Krvácel z nosu. Od doby úrazu v Sunday River, když mu bylo sedmnáct, se mu to občas stávalo. Když pil, mohl téměř s jistotou počítat s krvácením.

Na konci každého předešlého flámu (a dnes to dotáhl až do konce poprvé za poslední tři roky) se Gardener pokaždé cítil jako teď. Nevolnost, která přesahovala dunění v hlavě, žaludek stažený jako houba politá kyselinou, bolesti a třas ve svalech. Té hluboké nevolnosti už nemohl říkat deprese. Byl to pocit naprosté zkázy.

A dnes to bylo nejhorší. Bylo to dokonce horší než deprese, která následovala po onom slavném tahu na Den díkůvzdání v roce 1980 – deprese, která ukončila jeho kariéru učitele i jeho manželství. Deprese, která málem ukončila život Nory. Tenkrát se dostal do vězení v penobscotském okresu. Zástupce šerifa seděl před celou, četl si časopis Šílenec a vrtal se v nose. Gardener později zjistil, že všichni policisté vědí, v jak hlubokých depresích se často opilci budí. Pokud se něco takového stane a takový člověk je k mání, dohlédne, abyste to nepřehnali... alespoň dokud nezmizíte z jeho okresu.

„Kde to jsem?“ zeptal se Gardener.

„A kde si myslíš, že jsi?“ zeptal se ho zástupce šerifa. Prohlédl si velkého, zeleného holuba, kterého si právě vylovil z nosu, a pomalu – se zjevným potěšením ho oťel o podrážku boty. Rozšlápl ho a rozmazal o špinavou podlahu. Gardener nedokázal od té operace odtrhnout oči. Příští rok o tom napsal báseň.

„Co jsem udělal?“

Až na chvilkové záblesky pro něj předešlé dny byly naprostou záhadou. Záblesky spolu neměly nic společného, stejně jako nejisté pomrkávání slunečního světla mezerami v mračnech před blížící se bouří. Přinesl Noře hrnek čaje, pak ji začal otravovat s atomovkami. Ave Nukea Eterna. Až bude umírat, jeho poslední slova nebudou Růžové poupě, ale slovo Atomovky. Vzpomínal si, jak upadl na příjezdové cestě vedle domu. Koupil si pizzu a byl tak opilý, že mu spadly za košili kousky rozehřátého sýra a popálily ho na hrudi. Vzpomínal si, jak volal Bobbi. Volal a žvanil něco příšerného. A nekřičela náhodou Nora?

Nekřičela?

„Co jsem udělal?“ zeptal se naléhavěji.

Zástupce šerifa ho chvíli pozoroval s naprostým pohrdáním. „Zastřelils svou ženu. To jsi udělal. Dobrý, co?“

Zástupce šerifa se vrátil ke svému časopisu Šílenec.

Už dřív to bylo zlé. Tentokrát to bylo ještě horší. Ten nekonečný pocit sebepohrdání, příšerná jistota, že jste udělali strašlivé věci, na které si nedokážete vzpomenout. Nešlo o pár skleniček šampusu na novoročním večírku, kde si nasadíte na hlavu stínítko od lampy, pobíháte s ním po místnosti a všichni přítomní (kromě vaší ženy) to považují za nejveselejší věc, jakou kdy viděli. Nevěděl, zda spáchal tak veselé činy, jako je bití šéfů katedry, či střelba na vlastní ženu.

Tentokrát to bylo horší.

Co mohlo být horšího než Nora?

Něco. Zatím ho bolela hlava tak, že se ani nepokoušel rekonstruovat poslední, neprobádané období.

Gardener se podíval na vodu, ruce opřel o kolena a svěsil hlavu. Vlasy se lehce vzdouvaly k místu, kde seděl. Když se propadaly, rozeznal škeble a hladké, zelené chaluhy. Ne... nebyly to doopravdy chaluhy. Byl to zelený sliz. Jako holubi z nosu.

Zastřelils svou ženu. Dobrý, co?

Gardener překonal pulzující bolest, zavřel oči a znovu je otevřel.

Skoč tam, přemlouval ho tichý hlas. Myslím tím, vo co sakra jde, nemusíš už tady ty s racky snášet, nebo snad jo? Hra zvaná konec. Nic oficiálního. Závěr. Nový program dostaneš, až se otočí Velké Kolo Karmy k příštímu životu... nebo ještě k tomu dalšímu, pokud budeš muset tenhle život odpracovat jako chrobák nebo něco takovýho. Sekni s tím, Garde. V současném stavu dostaneš do obou nohou křeč a rychle bude po všem. Stejně musíš zase do vězeňský cely. Tak dělej. Skoč.

Vstal, kýval se na skále sem a tam a pozoroval vodu. Jediný krok, nic víc nepotřebuje. Mohl to udělat ve spánku. Sakra, vždyť to málem udělal.

Ještě ne. Chci nejdřív mluvit s Bobbi.

Část mozku, která chtěla ještě pořád trochu žít, se toho nápadu chytila. Bobbi. Bobbi patřila ke starému životu, který pořád vypadal dobrý a plnohodnotný. Bobbi žila tam v Havenu, psala své westerny a byla pořád normální. Přestože už nebyla jeho milenkou, zůstala jeho kamarádkou. Jeho poslední kamarádkou.

Chci nejdřív mluvit s Bobbi, oukej?

Proč? Abys udělal poslední krok a zničil život i jí. Bůh ví, že ses o to tvrdě snažil. Kvůli tomu má záznam na policii a nepochybně i vlastní desky na FBI. Bobbi z toho vynech. Skoč a přestaň tady blbnout.

Naklonil se vpřed, málem to udělal. Zdálo se, že té části mozku, která ještě lpěla na životě, nezbyly žádné argumenty, žádná zdržovací taktika. Dalo by se říci, že zůstal střízlivý (více méně) po celé tři roky. Od chvíle, kdy ho s Bobbi v roce 1985 zatkli na Searbrooku, neměl žádné výpadky. To byl ale slabý argument. Až na to, že Bobbi byla teď úplně sama. Měl v hlavě celou dobu naprostý zmatek, znovu a znovu se – i střízlivý – vracel k otázce atomovek. Zjistil, že původní zájem a vztek přerostly v naprostou posedlost. Poznání a náprava ale nejsou jedno a to samé. Nejhorší ze všeho bylo, že když nepil, po pití toužil. Prostě to pořád bolí. *Jsem jako bomba, která se prochází a hledá místo, kde exploduje. Chvilke k odpálení.*

Tak tedy dobře. Oukej. Zavřel oči a připravil se.

V tu chvíli zažil zvláštní jistotu, intuici tak jasnou, že se podobala předvídání budoucnosti. Cítil, že s ním Bobbi potřebuje mluvit. Ten pocit překonal vše ostatní. Nebyl to žádný trik, Bobbi je doopravdy v průseru. V hrozném průseru.

Otevřel oči a rozhlédl se jako člověk, který se probral z hlubokého omámení. Najde telefon a zavolá jí. Neřekne „Ahoj Bobbi, měl jsem další výpadek,“ a neřekne: „Nevím, kde jsem, Bobbi, tentokrát mě ale žádnéj zástupce šerifa, co se vrtá v nose, nezastaví.“ Řekne prostě „Hele, Bobbi, jak je?“ A až mu odpoví, že je dobře, že nebylo nikdy líp, že bojuje v Northfieldu s Jamesovým gangem a objevuje nová území s Butchem Cassidyem a Sundancem Kidem, a mimochodem, Garde, jak zle na tom jsi? Garde, jak zle je na tom tvé já? A Gard jí odpoví, že je na tom dobře, že píše pro změnu pár dobrých věcí a přemýšlí, že pojedje na chvíli do Vermontu za několika přáteli. Pak se vrátí na konec vlnolamu a skočí. Nic fantastického. Prostě skočí na placáka do mrtvé zóny. To znělo slibně. Koneckonců postupoval takhle celým životem. Oceán tady je už celé biliony let, tak na něj počká ještě pět minut.

Ale neházej to na ni, slyšíš mě? Slib mi to, Garde. Žádné zhroucení, žádné blábolení. Měl bys být jejím kamarádem, nechovat se jako mužský ekvivalent její odpornej sestry. Nic takového.

Bůh věděl, že za svého života sliby porušil – pár tisíc slibů, které dal sám sobě. Tenhle ale dodrží.

Neohrabaně vyšplhal na okraj vlnolamu. Byl hrubý a kamenný, pěkné místo na vymknutí kotníku. Apaticky se rozhlédl a začal hledat svou hnědou otlučenou kabelu – tu, se kterou chodil vždycky na předčítání nebo na procházky. Věřil, že mohla zapadnout do škvíry mezi kameny. Ale nezapadla. Starý harcovník, otlučená a poškrabaná kabelka, pocházel z těžkých let jeho manželství. Byla to věc, které se držel ve chvílích, kdy ztrácely věci cenu. No, teď byla konečně pryč i ona. Šaty, zubní kartáček, mýdlo v umělohmotné krabičce, hrst sušeného masa (Bobbi občas sušení ve stodole bavilo) a dole ukrytá dvacetidolarovka... a samozřejmě všechny jeho nepublikované básně.

O básně si dělal nejmenší starost. Ty, co napsal za posledních pár let a dal jim překrásně moudrý a optimistický název „Kruh radiace“, nabídl pěti nakladatelům a všech pět odmítlo. Jeden anonymní recenzent mu napsal: „Poezie a politika se míchají zřídka, poezie a propaganda nikdy.“ To malé pokárání mělo pravdu. Věděl to... a stejně nedokázal přestat.

No, příliv jim poskytl poslední fazonu. Jdi a konej stejně, pomyslel si a pomalu se vlekl k pláži. Věřil, že procházka k místu, kde se probral, musela vypadat efektněji než životu nebezpečné cirkusové číslo. Rudé, nafouklé slunce nad Atlantikem mu páliło do zad, před ním krácel stín, na pláži odpálil nějaký kluk v džínách a tričku řadu rachejtlí.

2.

Zázrak, taška se vůbec neztratila. Ležela na pláži vzhůru nohama těsně nad čarou přílivu, byla otevřená a pozorovala Gardenera jako velká kožená ústa, která útočí na písek. Zvedl ji a podíval se dovnitř. Vše zmizelo. Dokonce i nedopsané básně. Zvedl spodní pruh umělé kůže. Zmizela i dvacetidolarovka. Našel naději, rychle ji zase ztratil. Gardener tašku odhodil. Kousek dál se na pláži válely jeho poznámky – všechny tři sešity. Jeden se vztyčil jako stan, jeden ležel nacucaný vodou pod čarou přílivu a nafoukl se do velikosti telefonního seznamu.

Třetí ležel na zemi a vítr mu líně obracel listy. *Vykašli se na to*, pomyslel si Gardener. Jenom odpad.

Přiblížil se k němu chlapec s rachejtlemi... udržoval si ale vzdálenost. *Jestli se začnu chovat tak divně, jak bezpochyby vypadám, chce mít prostor k útěku*, pomyslel se Gardener. Chytřej kluk.

„To jsou vaše věci?“ zeptal se kluk. Na tričku měl chlapíka, co se láduje jídlem a nápis OBĚ ŠKOLNÍHO OBĚDA.

„Jo,“ potvrdil Gardener. Sklonil se a zvedl nacucaný sešit. Chvilí si ho prohlížel, pak ho zase zahodil.

Chlapec mu podal zbylé dva. Co mohl říct? *Nedělej si starosti, chlapče? Básně jsou na hovno, chlapče? Poezie a politika se míchají zřídka, poezie a propaganda nikdy?*

„Díky,“ zašeptal.

„Jasně.“ Chlapec přidržel tašku, aby do ní mohl Gardener vrátit suché sešity. „Udivuje mě, že vám vůbec něco zůstalo. V létě je tady spousta zlodějů. Asi kvůli tomu zábavnímu parku.“

Pokynul palcem a Gardener rozeznal na nebi siluetu horské dráhy. Hned ho napadlo, že než zkolaboval, dokázal řídit tak, že dorazil až na sever k Old Orchard Beach. Další pohled mu to ale vyvrátil. Žádné molo. „Kde to jsem?“ zeptal se a se zvláštní jistotou se vrátil do věžešské cely k policajtovi, který se vrtá v nose. Na chvíli si byl jistý, že se kluk zeptá: *A kde si myslíš, že jsi?*

„Arcadia Beach.“ Chlapec vypadal napůl pobaveně, napůl opovržlivě. „Včera jste jí ale musel mít, pane.“

„Pozdě minulé noci i noci předešlé,“ zazpíval Gardener chraplavým, nepřírozeným hlasem. „Tommyknockeři, Tommyknockeři ťukali na dveře.“

Chlapec na Gardenera překvapeně zamrkal, pak mu udělal radost a neočekávaně dodal verš, jaký Gardener nikdy předtím neslyšel. „Chci jít ven, nevím, jestli mohu, neboť se tak bojím toho Tommyknockera.“

Gardener se usmál... ten úsměv se ale změnil ve výbuch nové bolesti. „Kdes to slyšel, chlapče?“

„U mámy. Když jsem byl malý.“

„Já slyšel o Tommyknockerech taky od svojí mámy,“ přiznal Gardener. „Ale nikdy tuhle část.“

Chlapec pokrčil rameny, jako by ztratil problém i ten nepatrný význam, který možná předtím měl. „Vymýšlela si různé věci,“ přeměřil si Gardenera. „Bolí vás něco?“

„Chlapče,“ odpověděl Gardener a vážně se předklonil. „Cítím se podle nesmrtelných slov Eda Sanderse a Tuli Kupferbergové jako doma vyrobené hovno.“

„Vypadáte, že jste byl hodně dlouho opilý.“

„Jo? Jak to víš?“

„Moje máma. Ta při tom vždycky vyprávěla srandy jako o Tommyknockerech, jindy ani nemohla mluvit.“

„Nechala toho?“

„Jo. Při autonehodě,“ odpověděl chlapec.

Gardener se náhle roztřásl, ale chlapec si toho zřejmě nevšiml. Prohlížel si oblohu a sledoval dráhu letu racka. Ten se vznášel na ranní, modré, makrelími šupinami jemně zdobené obloze. Ve chvílích, kdy jeho silueta křížovala rudé oko slunce, vypadal úplně černý. Přistál na vlnolamu a začal klovat do věci, která zřejmě rackům přijde chutná.

Gardener se podíval z racka na chlapce. Vše se začalo měnit v osudná znamení. Chlapec znal bajku o Tommyknockerech. Kolik kluků je na světě zná a jaká je pravděpodobnost, že Gardener narazí na jednoho, který (a) o nich ví, (b) ztratil matku kvůli pití?

Chlapec sáhl do kapsy a vytáhl malou hromádku rachejtlí. *Sladké mládí*, pomyslel si Gard a usmál se.

„Chcete si jich pár odpálit? Oslavit Čtvrtého. Možná vás to povzbudí.“

„Čtvrtého? Čtvrtého července? To je dnes?“

Chlapec se na něj suše usmál. „Žádný den práce.“

Bylo 26. června – počítal pozpátku. Můj ty bože. Osm dní mu zakrývala černá barva. No... ne tak docela. Bylo to ve skutečnosti trochu lepší. Části černoty začaly trhat pruhy světla. Vůbec je nevítal. Jako naprostá jistota mu vyvstalo v mysli přesvědčení, že znovu někoho zranil. Chtěl vědět, kdo to -

(Arglebargle)

byl, nebo co mu – nebo jí – udělal? Asi ne? Raději zavolá Bobbi a skoncuje to, než si vzpomene.

„Pane, kde jste přišel k té jizvě na čele?“

„Narazil jsem při lyžování do stromu.“

„Určitě to bolelo.“

„Jo, víc než tohle. Víš, kde je tady telefon?“

Chlapec ukázal na výstřední stavbu se zelenou střechou, která stála možná míli daleko po pláži. Tyčila se na žulovém, drolicím se pahorku a připomínala obal paperbackového, gotického románu. Musel to být hotel. Po chvilce přemýšlení se Gardovi vybavilo jeho jméno.

„To je Alhambra, že?“

„Alhambra, nic jiného než Alhambra.“

„Díky,“ zašeptal a vyrazil.

„Pane?“

Obrátil se.

„Copak nechcete ten poslední sešit?“ Chlapec ukázal na mokry sešit, který se válel na čáře přílivu. „Můžete ho usušit.“

Gardener zavrtěl hlavou. „Chlapče,“ prohlásil, „nedokážu usušit ani sám sebe.“

„Určitě si nechcete odpálit pár rachejtli?“

Gardener zavrtěl hlavou a usmál se. „Buď opatrný, oukej? Lidé si mohou s věcmi, co vybuchují, ublížit.“

„Oukej.“ Plaše se usmál. „Moje máma si dlouho ubližovala, než... však víte.“

„Já vím. Jak se jmenuješ?“

„Jack. A vy?“

„Gard.“

„Všechno nejlepší ke Čtvrtému červenci, Garde.“

„Vše nejlepší, Jacku. A dej si pozor na ty Tommyknockery.“

„ ukají mi na dveře,“ souhlasil chlapec vážně a pohlédl na Gardenera zvláštníma očima plnýma poznání.

Gardenerovi se na chvíli zdálo, že cítí další znamení (*kdo by si myslel, že vede kocovina k psychickému vnímání vesmíru?* zeptal se vnitřní sarkastický hlas). Nebyl si naprosto jistý, co se děje, znovu ale ucítil nutkání zavolat Bobbi. Zamával chlapci a vyrazil po pláži. Přestože se mu lepil na nohy písek, brzdil ho a omezoval, Gardener kráčel rychlým a vyrovnaným krokem. Za chvíli se mu rozbušilo srdce, v hlavě dunělo, až se zdálo, že mu pulzují oční bulvy.

Zdálo se, jako by se Alhambra nepřibližovala.

Zpomal, nebo dostaneš infarkt. Nebo mrtvici. Nebo obojí.

Zpomalil a přišlo mu to najednou naprosto absurdní. Kráčel tady, plánoval, jak se za nějakých patnáct minut utopí a dělal si starosti o vlastní srdce. Připadalo mu to jako starý vtip o odsouzení, který odmítl cigaretu od kapitána popravčí čety. „Pokouším se přestat,“ řekl ten chlapík.

Gardener znovu zrychlil, šípy bolesti nasadily rovnoměrný pulz dětské říkanky:

Pozdě minulé noci i noci předešlé, Tommyknockeři, Tommyknockeři, ťukali na dveře.

Byl jsem blázen a Bobbi byla normální. To se ale stalo, než dorazili Tommyknockeři

Zastavil se. Co znamenají ty bláboly o Tommyknockerech?

Místo odpovědi se ozval hluboký, děsivý a jistý hlas podobný křiku alky na pustém jezeře: *Bobbi je v průseru!*

Znovu vyrazil a nabíral pomalu předchozí tempo... a pak postupoval ještě rychleji. *Chci pryč*, pomyslel si, *nevím jestli mohu, neboť se bojím toho Tommyknockera.*

Právě stoupal po počasím vybělených schodech, které se táhly po žulovém úbočí od pláže k hotelu, přejel si rukou nos a zjistil, že znovu krvácí.

3.

V hale hotelu Alhambra vydržel Gardener přesně jedenáct sekund – dost na to, aby si recepční všiml, že nemá boty. Když Gardener začal protestovat, recepční pokynul svalnatému nosiči a společnými silami ho vykopli.

Vykopli by mě, i kdybych boty měl, uvažoval Gard. *Do prdele, oni by mě vykopli.*

Dobře si ve skleněné tabuli dveří prohlédl svou postavu. Výborně. Utřel si z obličeje rukávem většinu krve, přesto mu tam zůstaly šmouhy. Pohled měl zarputilý a podlitý krví. Týden starý porost vousů z něj udělal dikobraza šest týdnů po střihání. V puritánském letním světě Alhambry, kde byli muži správnými muži a ženy nosily sukýnky na tenis, vypadal jako vagabund.

Protože vyrušil jen ranní ptáčata, nosič se obtěžoval a informoval ho, že telefon najde u benzínové pumpy.

„Křižovatka mezi U. S. 1 a silnicí číslo 26. Teď odtud padej, než zavolám poldy.“

Pokud chtěl o sobě vědět víc, než už věděl, opovržení v očích silného nosiče mu vysvětlilo vše.

Gardener se pomalu vlekl z kopce k benzínovému čerpadlu. O asfalt mu plácaly a pleskaly ponožky. Srdce mu bušilo jako udýchaný motor modelu T, který toho moc naježdí a málo ho opravují. Cítil, jak se stěhuje bolest hlavy na levou stranu, kde se nakonec zkoncentruje do jediného, a skvostného bodu... pokud by tedy chtěl žít tak dlouho. Náhle mu bylo znovu sedmnáct.

Bylo mu sedmnáct. Nebyl posedlý atomovkami, ale jednou buchtou. Ta holka je jmenovala Annmarie a Gard doufal, že jí to už brzy udělá. Možná. Jestli neztratí nervy. Jestli zůstane v klidu. Možná dnes večer. Část myslí, která ho udržovala v klidu, se ale dnes chovala na jedničku. Dnes, tady, na Rovném šípě, střední sjezdovce Victory Mountain ve Vermontu. Prohlížel si lyže, v duchu přehrával základní kroky pluzení a zastavení. Věděl, že je naprostým nováčkem a Annmarie ne. Nějak vytušil, že jestli první den, kdy vyrazil ze sjezdovek pro začátečníky, skončí jako Sněhulák Leďák, Annmarie to nepřijme. Nevadilo mu, že vypadá nezkušeně, pokud nevypadá úplně hloupě. Stál tam a místo, aby zkoumal trasu, kam se vydá, pozoroval hloupě vlastní nohy. Sjezdovka vedla přímo ke staré, pokroucené borovici s varovným, rudým pruhem nastříkaným na kůře. Vnímal jen zvuk větru v uších a suché praskání rozmačkaného sněhu pod skluznicí. Byly to chlácholivé zvuky ukolébavky. Šššššššš...

Do paměti se mu vloudila říkanka a přiměla ho zastavit vedle benzínové pumpy. Říkanka se vrátila a zůstala. Udržovala rytmus s pulzující hlavou. *Pozdě minulé noci i noci předešlé, Tommyknockeři, Tommyknockeři, tūkali na dveře.*

Gardener si odkašlal a ucítil měděnou, nepříjemnou chuť vlastní krve. Vyplivl na měkkou, zaneřádnou krajnici načervenalý chuchvalec. Vzpomněl si, jak se ptal matky, kdo a co ti Tommyknockeři jsou. Nevzpomínal si, co – jestli něco – odpověděla. Vždycky si je ale představoval jako lupiče a zloděje, kteří kradou v nočním světle, vraždí ve stínech a pohřbívají v nejtemnějších částech

noci. A nestrávil snad ve chvílích, než se dostavil milosrdný spánek, těžkou, nekonečnou půlhodinu v temnotě vlastní ložnice, když si je představoval jako lupiče, ale i jako kanibaly? Že své oběti nepohřbívají ve stínu noci... možná si je vaří a... no...

Objal tenkýma rukama (zdálo se, že v cyklonu nejsou žádné restaurace) hrud' a ramena a zachvěl se. Přešel k benzínovému čerpadlu, kde visel praporek, otevřeno ale ještě nebylo. Na cedulích stálo SUPER 0.99 a BŮH ŽEHNEJ AMERICE a MÁME RÁDI WINNEBAGOS! Telefon visel na boční zdi budovy. Gardener zjistil, že se jedná o jeden z nových typů a pocítil vděčnost. Mohli jste z nich volat meziměsto bez peněz. Nebude alespoň muset část posledního rána na zemi strávit nedůstojným žebráním.

Zmáčkł nulu, pak musel přestat. Ruka se mu třásla tak divoce, až jezdila přes celý automat. Tentokrát založil sluchátko mezi ucho a rameno a osvobodil tak obě ruce. Levé zápěstí sevřel pravou rukou a pokusil se ho uklidnit... alespoň do jisté míry. Vypadal teď jako pistolník na střelnici. Mačkal knoflíky pomalu a promyšleně ukazováčkem. Hlas robota ho vyzval, ať vyťuká číslo své telefonní karty (ten úkol se mu zdál naprosto nespílnitelný, protože takovou kartu vůbec neměl), nebo nulu na operátora. Gardener zvolil nulu.

„Ahoj, vše nejlepší k dnešnímu svátku, tady Eileen,“ zašvitořil hlas. „Můžete mi dát číslo svého účtu, prosím.“

„Ahoj, Eileen. I vám vše nejlepší,“ pozdravil Gard. „Chtěl bych volat na účet volaného – ohlaste Jima Gardenera.“

„Díky, Jime.“

„Není zač,“ odvětil a náhle dodal. „Ne, změňte to. Řekněte, že volá Gard.“

Když začal v Havenu vyzvánět u Bobbi telefon, Gardener se obrátil a podíval na vycházející slunce. Bylo ještě rudější než předtím. Blížilo se k houstnoucí skupině makrelích šupin jako velký kulatý puchýř. Slunce a mraky mu připomněly další říkanku z dětství. *Rudá obloha v noci, námořníku, buď veselej, rudá obloha ráno, námořníku, pozor si dej.* Gardener nevěděl, zda byla obloha v noci nebo ráno rudá, byl si ale jistý, že ty jemné šupiny a mračna zvěstují děšř spolehlivě.

Trochu moc říkanek na jedno poslední ráno na zemi, pomyslel si otráveně. A pak: *Probudím tě, Bobbi. Probudím tě, ale slibuju, ze už se to nikdy nestane.*

Bobbi ale vzbudit nemohl. Telefon vyzváněl, nic víc. Zvonil... a zvonil... a zvonil.

„Volané číslo neodpovídá,“ sdělila mu operátorka pro případ, že by byl hluchý, nebo na pár vteřin zapomněl, co dělá, a místo, aby sluchátko držel u ucha, si ho nacpal někam. „Chcete to zkusit později znovu?“

Jo, možná. To bude ale z říše duchů, Eileen.

„Dobrá,“ odpověděl. „Jste dobrá.“

„Díky, Garde!“

Odtáhl sluchátko od ucha, jako by ho kouslo a zíral na něj. Její hlas byl na chvíli tak podobný hlasu Bobbi, tak moc... tak sakra moc.

Vrátil telefon do vidlice a dostal se až k: „Proč ne“. Pak si uvědomil, že Eileen zavěsila.

Eileen, Eileen, ne Bobbi. Ale-

Říkala mu Garde. Bobbi byla jediná, kdo-

Ne, změňte to, řekl. Řekněte, že volá Gard.

No. Naprosto rozumné vysvětlení.

Proč ale tak nepůsobilo?

Pomalou telefon zavěsil. Stál v mokřích ponožkách, scvrklých kalhotách a nezastrkané košili vedle benzínové pumpy. Jeho stín byl dlouhý a dlouhý. Po silnici číslo jedna projela falanga motocyklů, mířily do Maine.

Bobbi je v průseru.

Nech to už prosím tě plavat. Je to sračka, to by řekla sama Bobbi. Řekl ti snad někdo, že se jezdí domů jediné na vánoční prázdniny? Vrátila se do Uticu na slavný Čtvrtý červenec, nic víc.

Jo, jasně. Bobbi se vracela do Uticu na Čtvrtý červenec stejně jistě, jako Gard žádal o post lékaře v nové atomové elektrárně Bay State. Sestra Anne by určitě svátek oslavila tak, že by Bobbi někam narvala pár M osmdesátek a zapálila je.

No, možná ji pozval vojenský maršál nebo šerif - cha cha – do jednoho z těch kovbojských městeček, o kterých psala. Deadwood, Abilene, Dodge City, takové nějaké místo. Udělals, co bylo v tvých silách. Ted' dokonči, cos začal.

Mozek se ani nesnažil hádat. Dokázal se s tím poprat, přesto vytáhl jen původní tvrzení: *Bobbi je v průseru.*

Pouhá výmluva, ty prolhanej bastarde.

Tomu nevěřil. Intuice se měnila v jistotu. A ať šlo o lež nebo ne, hlas neustále naléhal a tvrdil, že je Bobbi v průšvihů. Byl si jistý, že nevyřeší vlastní problém, dokud si to neověří. Jak už nedávno prohlásil, oceán nikam nespěchá.

„Možná ji dostali Tommyknockeři,“ promluvil nahlas a zasmál se. Vyděšený, chraplavý a tichý smích. Ano, pomalu se z něj stával blázen.

Kapitola VII

GARDENER PŘIJÍŽDÍ

1.

ŠŠŠŠŠŠŠŠŠŠ...

Pozoruje své lyže: holé, hnědé, dřevěné pásy uhánějí po sněhu. Podíval se dolů, jen aby se ujistil, že má lyže pěkně vedle sebe, že nevypadá jako frajer, který tady nemá co pohledávat. Plynulá rychlost lyží ho úplně hypnotizuje, má mezi nimi desetimetrovou mezeru, ubíhající nekonečný bílý pruh, kde se třpytí krystalky sněhu. Stav částečné hypnózy si neuvědomuje až do chvíle, kdy začíná křičet Annmarie: „Garde, dávej pozor! Dávej pozor!“

Jako by ho probudili z lehkého opojení. V tu chvíli si uvědomuje, že se nachází v jakémsi tranzu a pozoruje zářivý, prchající pruh moc dlouho.

Annmarie křičí: „Dělej kristiánky! Garde, dělej kristiánky!“

Křičí znovu, tentokrát mu ale radí, aby padl na zem. *Aby prostě upadl? Kriste, to by sis mohl zlomit nohu!*

Ani během těch pár vteřin před drtivým nárazem si nedokáže spočítat, jak je situace vážná.

Nějakým způsobem se mu podařilo stočit směr na levou stranu sjezdovky. Ve vzdálenosti menší než tři yardy kolem něj uhánějí rozmazané borovice a smrky, modrošedé větve obtěžkané sněhem. Kolem se mihne skála, která vyčnívá ze sněhu, levá lyže ji mine o pouhé centimetry. S hrůzou si uvědomuje, že ztratil veškerou kontrolu. Zapomněl, co ho Annmarie učila. Zapomněl na všechny manévry, které na cvičné sjezdovce vypadaly tak jednoduše.

A teď jede... cože? Dvacet mil za hodinu? Třicet? Čtyřicet? Do obličej se mu zakusuje chladný vítr a Gard rozeznává na okraji sjezdovky Rovný šíp řadu stromů, která se rychle přibližuje. Jeho vlastní rovný šíp se trochu zahnul. Trochu, přesto mu může přivodit smrt. Vidí, že ho dráha brzy zaveze ze sjezdovky ven. Pak zůstává. Vsaďte se. Pak rychle zastaví.

Annmarie znovu ječí a Gard si myslí: *Dělej kristiánky. To vážně říkáš? Vždyť já neumím ani plužit! A ona chce, abych dělal kristiánky.*

Pokouší se zahrnout vpravo, lyže letí ale tvrdohlavě pořád dál. Už vidí strom, do kterého narazí. Stará, staříčká borovice. Na pokrouceném kmeni má nastříkaný rudý pruh – naprosto zbytečné varovné znamení.

Znovu se pokouší zatočit, ale zapomněl, jak na to.

Strom se zvedá, zdá se, že se k němu řítí, a Gard stojí. Už rozezná pokroucené suky a olámané zbytky větví, na které se možná nabodne. Vidí zářezy ve staré kůře, vidí kapky rudé barvy.

Annmarie znovu vřeští a Gard si uvědomuje, že řve sám.

Šššššššššš...

2.

„Pane. Pane, jste v pořádku?“

Gardener se náhle překvapeně posadil a čekal, že za pohyb zaplatí explozí bolesti v mozku. Nic se nestalo. Na chvíli se mu udělalo nevolno a pocítil závrať. Mohlo to být ale od hladu. Hlavu měl čistou. Zatímco spal, bolest překvapivě zmizela – možná se to stalo ve chvíli, kdy se mu zdálo o nehodě.

„Jsem v pořádku,“ odpověděl a rozhlédl se. Hlava mu zaduněla – narazila do bubnu. Dívka v ustřížených, džínových kalhotkách se zasmála. „Na ten musíte vzít paličky, pane. Ne hlavu. Mumlal jste něco ze spaní.“

Zjistil, že je v dodávce a vše zapadlo na své místo. „Opravdu?“

„Jo. Nic dobrého.“

„Nebyl to hezký sen,“ vysvětlil jí Gardener.

„Tumáte, dejte si trochu,“ řekla dívka a podala mu cigaretu. Viděl, že ji vyndala ze staré dobré krabičky: Richard Nixon v modré košili, prsty v charakteristickém gestu dvou „V“, které si asi nikdo z pěti lidí přítomných v dodávce nepamatoval. „Určitě vám vyléčí všechny špatné sny,“ dodala dívka vážně.

To mi říkali i o chlastu, lejdy. Občas ale lžou. Mně věřte. Občas lžou.

Ze zdvořilosti natáhl z marihuanové cigarety a okamžitě ucítil, jak se mu začíná vznášet hlava. Vrátil ji dívce, která se opírala o posuvné dveře dodávky a řekl: „Dal bych přednost nějakému jídlu.“

„Mám tady krabičku krekrů,“ prohlásil řidič a podal mu ji. „Všechno ostatní jsme snědli. Beaver dokonce snědl i ty hnusný sušený švestky. Bohužel.“

„Beaver by snědl cokoli,“ prozradila mu dívka v krat’asech.

Ke Gardenerovi se obrátil chlapec na sedadle spolujezdce. Byl to silný hoch se širokým, příjemným obličejem. „To není pravda,“ bránil se. „Není to pravda, vlastní matku bych nikdy nesněd.“

Všichni, včetně Gardenera, se tomu divoce zasmáli. Když se přestal konečně smát, poděkoval: „Krekry stačí. Vážně.“ A stačily. Zpočátku jedl pomalu a váhavě, hledal v jídle známky rebelie. Neobjevily se, tak začal nabírat tempo, až jedl kreky po plných hrstech. Žaludek vrčel a kňučel.

Kdy jedl naposledy? Nevěděl. Někdy při zatmění. Z předešlých zkušeností věděl, že když se snaží vypít celý svět, málokdy přitom jí. A hodně z toho, co se snaží sníst, stejně skončí za košilí. To mu připomnělo velkou, mastnou pizzu, kterou jedl – snažil se jíst – na večer Dne děkůvdání v roce 1980. Tu noc prostřelil Noře tváře.

- nebo jste jí mohl přetnout oba oční nervy! zařval náhle vzteklý hlas jejího právníka v jeho mozku. *Částečná nebo úplná slepota! Ochrnutí! Smrt! Chybělo jen zasáhnout kulkou zub a ten by se roztříštil všemi směry, všemi pitomými směry! Jenom jeden! A neseďte tady a nepokoušejte se nám nalhat, že jste ji zabít nechtěl. Střelil jste člověka do hlavy, tak co tady na nás ještě zkoušíte ?*

Vrátila se deprese – byla mohutná, černá a míli vysoká. *Měl ses zabít sám, Garde. Neměls čekat.*

Bobbi je v průseru.

No, možná jo. Ale pomoc od chlápka jako jsi ty je jako najmout pyromana na opravu sporáku.

Drž hubu.

Jsi v koncích, Garde. Úplně mimo. Ten kluk na pláži by tomu určitě říkal troska.

„Pane, jste určitě v pořádku?“ zeptala se dívka. Měla rudé, na pank ostříhané vlasy, nohy zvednuté asi do výše brady.

„Jo,“ potvrdil. „Nevypadám snad dobře?“

„Na chvíli jste vypadal příšerně,“ odpověděla zlověstně. Gardener se při těch slovech usmál (ne kvůli tomu, co řekla, ale jak to řekla chmurně) a ona mu s úlevou úsměv oplatila.

Pohlédl z okna a poznal, že míří po mainské dálnici na sever. Byli na padesátém kilometru, takže spát moc dlouho nemohl. Dvě hodiny předtím začaly formovat lehké, makrelí šupiny fádňi a šedou oblohu, která na odpoledne zaručovala déšť. Než se dostane do Havenu, bude tma a bude úplně promočený.

Když zavěsil u benzínové stanice telefon, sundal si ponožky a zahodil je do odpadkového koše na jednom z ostrůvků. Pak přešel bos na silnici číslo 1, která se táhne k severu, a postavil se na krajnici. V jedné ruce svíral starou kabelu, druhou ruku natáhl, vztyčil palec a sklonil ho mírně k severu.

Dvacet minut nato ho mýjela dodávka. Docela nový Dodge Caravel se značkou Delaware. Na boku stálo jméno kapely: THE EDDIE PARKER BAND a dvě elektrické kytary s krky zkříženými jako meče. Zastavila a Gardener se k ní rozběhl. Těžce oddechoval, kabelu ho tloukla do nohy, v levé polovině hlavy mu pulzovala doběla rozpálená bolest. Pečlivě vyvedený slogan na dveřích dodávky ho ale i přes to pobavil: KDYŽ EDDIE PAŘÍ, NEBUDETE STAŘÍ.

Když teď seděl vzadu na podlaze a připomínal si, že se nesmí rychle otočit, aby znovu nevrátil do bubnu, spatřil, jak se k nim blíží odbočka na Old Orchard. Ve stejnou chvíli na čelní sklo dopadly první kapky deště.

„Poslouchejte,“ promluvil Eddie a zajel ke krajnici. „Nerad vás tu takhle nechávám. Začíná pršet a vy nemáte ani blbý boty.“

„Budu oukej.“

„Vůbec oukej nevypadáte,“ namítla dívka v krátkých kalhotkách tiše.

Eddie sundal klobouk (s nápisem MĚ NEOBVIŇUJTE, VOLIL JSEM KAČERA HOWARDA) a řekl: „Chlapi, vysolte něco.“ Objevily se peněženky, v kapsách džín zacinkaly drobné.

„Ne! Hele, díky, to ale nepotřebuju.“ Gardener ucítil, jak se mu do obličeje nahrnula krev a rozhořely tváře. Necítil rozpaky, cítil naprosté ponížení. Někde uvnitř ho udeřila hrozná bolest. Necvakly mu zuby, neroztráslly se kosti. Věřil, že se mu zřítíla duše do poslední propasti. Znělo to tak melodramaticky. A ten pocit... no, byl opravdový. To bylo na celém zážitku nejhorší. Bylo to prostě... skutečné. *Oukej*, pomyslel si. *Tak to chodí. Posloucháte celý život báchorky o pádu na samé dno a takhle ten pád chutná. Je tady. James Eric Gardener, který se stával*

Ezrou Poundern své generace, bere peníze od barové kapely z Delaware.

„Vážně... ne-“

Eddie Parker nechal přesto klobouk kolovat. Objevila se hromádka drobných a několik jednodolarových bankovek. Beaver dostal klobouk jako poslední a hodil dovnitř dva čtvrtáky.

„Podívejte,“ bránil se Gardener. „Vážně si toho cením, ale-“

„Dělej, Beavere,“ popohnal přítele Eddie. „Vysol víc, škrobo.“

„Vážně, mám přátele v Portlandu. Jen jim zavolám... a věřím, že jsem asi u jednoho z nich zapomněl ve Falmouthu svou šekovou knížku,“ dodal Gardener zoufale.

„Beaver je škrob,“ začala vesele skandovat dívka v kraťasech. „Beaver je škrob, Beaver je škrob!“ Ostatní se toho chytli. Beaver se rozesmál, zakoulel očima, přidal další čtvrták a tiket na novoroční loterii.

„Tak a jsem vypumpovanej,“ dodal. „Jestli si tedy nechcete počkat, až začnou účinkovat ty sušený švestky.“ Kluci z kapely a dívka v kraťasech se znovu divoce rozesmáli. Beaver se rezignovaně podíval na Gardenera, jako by chtěl říct: *Vidíte ty hlupáky, co to s nima musím táhnout? Pochopíte to?* Podal Gardenerovi klobouk, ten ho přijal. Kdyby to neudělal, peníze by se vysypaly na podlahu dodávky.

„Vážně,“ zopakoval a pokusil se mu klobouk vrátit. „Jsem úplně oukej.“

„Ale nejste,“ uťal ho Eddie Parker. „Tak nechte těch keců, co říkáte?“

„Asi bych vám měl tedy poděkovat. Na víc se teď nezmůžu.“

„No, není to zas tolik, abyste to musel vykazovat na daních,“ prozradil mu Eddie. „Dostanete za to ale pár hamburgerů a jedny gumový sandály.“

Dívka otevřela dveře Caravelu. „Dejte se do pořádku, rozumíte?“ řekla mu, a než mohl odpovědět, objala ho a políbila. Měla vlhká, pootevřená, přátelská ústa, jež voněla od trávy. „Měj se, velkej chlape.“

„Pokusím se.“ Už se měl k odchodu, pak ji ale ještě jednou vášnivě objal „Díky. Všem vám děkuju.“

Zůstal stát na konci nájezdu a sledoval, jak se s vrzáním zasunuly dveře dodávky. Začalo pršet hustěji. Dívka zamávala. Gardener jí pozdrav oplatil a dodávka odrazila z bezpečnostního pruhu. Nabrala

rychlost a pomalu se zařadila do provozu. Gardener je sledoval, jak odjíždějí, jednu ruku pozdviženou pro případ, že se ještě podívají. Po tvářích mu stékaly volně slzy a mísily se s kapkami deště.

3.

Šanci, aby si koupil gumové sandály, nedostal, do Havenu ale dorazil před setměním a nemusel posledních deset mil k Bobbi jít pěšky, jak se původně bál. Možná si myslíte, že lidé v dešti vezmou stopaře raději. Lidé vás o to víc ignorují. Kdo potřebuje na sedadle spolujezdce lidskou louži?

Před Augustou ho vzal farmář, který si až na okraj Čínského města, kde Garda vyhodil, neustále a hořce stěžoval na vládu. Gard pochodoval pár mil, pokoušel se stopovat projíždějící auta. Když u něj nejistě zastavil dřevařský náklad'ák, právě přemýšlel, zda se mu nohy mění v led, nebo zda se mu to jen zdá.

Vyšplhal do kabiny, jak jen mohl nejrychleji. Páchly tam staré piliny a kyselý pot dřevorubců... bylo tam ale teplo.

„Díky,“ pozdravil.

„Není zač,“ odpověděl řidič.

„Jmenuju se Freeman Moss,“ natáhl ruku. Gardener, který ani netušil, že muže potká v nedaleké budoucnosti za mnohem smutnějších okolností, jí potřásl.

„Jim Gardener. Ještě jednou děkuju.“

„Prd'te na to,“ pokáral ho Freeman Moss. A odbrzdil náklad'ák.

Auto se šhubavě rozjelo po silnici a začalo nabírat rychlost. Gardovi se zdálo, že se auto nepohybuje jen váhavě, ale že pociťuje skutečně bolest. Všechno se třásl. Univerzál pod nimi sténal jako čarodějnice v komíně. Na palubní desce poskakoval nejstarší zubní kartáček na světě, po cestě míjel starý osvěžovač vzduchu ve tvaru nahé ženy s velkými prsy. Měl rozežrané štětiny, byl černý od oleje, od práce na motoru nebo ozubeném kole. Moss sevřel řadicí páku, po dlouhém a nekonečném túrování přeřadil na dvojku a těžce vyrazil s náklad'ákem zpět na silnici. „Vypadáte napůl utopenej. Mám vzadu půl

termosky kafe vod Opilejch koblihů v Auguste, co mi zbyla od večere... chcete?“

Gardener ji vděčně vypil. Byla silná, horká, s velkou dávkou cukru. Přijal od řidiče i cigaretu, a přesto, že ho víc a víc bolel krk, hluboce a s potěšením natáhl.

Moss ho vyhodil ve čtvrt na sedm přesně za hranicemi Havenu. Děšť se zmírnil, na západě se blýskalo. „Věřte, že Bůh ukáže i slunce,“ poznamenal Freeman Moss. „Hrozně moc bych si přál mít boty, co bych vám moh dát, pane – obvyčejně vozím za sedačkou jeden starej pár, dnes ale tak přšelo, že jsem si vzal jen holinky.“

„Díky, budu v pořádku. Moje známá bydlí jen půl míle po silnici.“ Bobbi bydlela ve skutečnosti tři míle daleko, kdyby to ale Mossovi řekl, určitě by nedal jinak a Gardenera tam odvezl. Gardener byl unavený, cítil, jak mu stoupá horečka, po čtyřiceti pěti minutách pobytu v náporu horkého, suchého vzduchu topení byl pořád mokrý... žádné další laskavosti už dnes ale nedokázal přijmout. V současném stavu myslí by se z toho zbláznil.

„Oukej. Mnoho štěstí.“

„Děkuji vám.“

Seskočil, když auto odbočilo na vedlejší cestu a s hukotem zamířilo k domovu, zamával.

Když Mossův muzeální nákladák zmizel, Gardener zůstal ještě chvílku stát. V jedné ruce svíral mokrou kabelu, do špinavé, mělké krajnice se mu bořily bosé, jako velikonoční lilie bílé nohy. Pozoroval značku, která stála asi šedesát metrů za ním. Domov je místo, kde vás přijmou, když přijdete, prohlásil Frost. On si ale bude pamatovat, že doma není. Pokládat přítelův domov za vlastní (zvláště, je-li ten přítel žena, s níž jsme sdíleli postel), je nejhorší chybou, jakou může člověk udělat.

Žádný domov, vůbec ne – do Havenu ale dorazil.

Vydal se silnicí k domu, kde žila Bobbi.

4.

Asi o patnáct minut později, když se konečně na západě protrhala mračna a ukázalo se slunce, se stalo něco zvláštního. Hlavou se mu prohnala krátká a jasná vlna hudby.

Zastavil se a pohlédl na sluneční paprsky, jež se rozlily po mílích mokrých lesů a pastvin na západě, paprsky, jež zářily jako dramatické sluneční šípy z biblického eposu od DeMilleho. Silnice číslo devět tady začínala stoupat, byl odtud skvělý a velkolepý výhled do dálky. Večerní světlo a jeho průzračná krása v sobě nesly něco anglického a pastorálního. Déšť krajíně propůjčil půvabný, mokrý pohled, prohloubil barvy a naplnil textury předmětů. Gardener pocítil náhle radost, že sebevraždu nespáchal. Nikoliv jako hloupý Art Linkletter, ale protože směl prožít tento okamžik krásy a smyslového žáru. Stál tady na pokraji sil, měl horečku a bylo mu špatně, přesto cítil jednoduchý dětský úžas.

Ve slunečních paprscích večera bylo všechno tak tiché a klidné. Nenašel žádné známky technologie a průmyslu. Lidé, ano: velká, rudá stodola připojená k bílému stavení farmy, kůlny, několik přívěsných vozů, to bylo vše.

A to světlo. To světlo se ho tak silně dotklo.

Jeho sladká průzračnost, světlo staré a hluboké. Jak se blížil dlouhý, zmatený a vyčerpávající den k závěru, sluneční paprsky dopadaly na zem trhajícími se mračny téměř horizontálně. Zdálo se, že to starobylé světlo popírá samotný čas. Gardener čekal, že každou chvíli zaslechne lovecký roh, který oznamuje: „Všichni sem.“ uslyší psy, koňská kopyta a-

-a v tu chvíli se mu hlavou prohnala hlasitá moderní hudba, jež všechny myšlenky rozptýlila. S překvapeným gestem pozvedl ruce ke spánkům. Nápor trval alespoň pět vteřin, možná i deset, a Gardener dokázal s naprostou přesností určit, o jakou píseň se jedná. Byli to Dr. Hook a zpívali: „Modrý džíny to řeknou za ni.“

Text zněl plechově, přesto byl naprosto jasný, jako by poslouchal malé tranzistorové rádio, jaké nosívali lidé na pláž, než převzaly nad světem vládu walkmany punkrockových skupin a obrovské magnetofony ghett. Ten text mu ale nepronikal do uší, vycházel z přední části jeho hlavy... z místa, kde mu doktoři uzavřeli díru v lebce kovovým plátem.

Královna všech nočních ptáků,

Noční hráč

Nic neříká

Ale modrý džíny to řeknou za ni.

Hudba hrála hlasitě, na pokraji snesitelnosti. Už se mu to jednou stalo (ta hudba v hlavě), když strčil prst do zásuvky. A nebyl tehdy opilý? Sakra, to je jako kdybyste se zeptali, jestli psi chčijou na požární hydranty!

Zjistil, že nejsou takové hudební návštěvy halucinací, nejsou ani tak vzácné... lidé chytali radiové vysílání na zahradní plameňáky, na plomby v zubech, na ocelové obroučky. V Severní Karolině přijímala v roce 1957 v Charlotte jedna rodina jeden a půl týdne stanici s vážnou hudbou z Floridy. Nejdřív ji zaslechli ze sklenky v koupelně, brzy začaly vysílat v domě i další skleničky. Než vše ustalo, celý dům zaplnil podivný zvuk skla, přenášející Bacha a Beethovena. Hudbu přerušoval jen časový signál. Nakonec se při dlouhém, vysokém tónu dvanácti houslí téměř všechny sklenice v domě roztříštily a fenomén ustal.

Gardener tedy věděl, že není sám. A byl si jistý, že se nezblázní. To nebyla ale moc velká útěcha, po příhodě se zásuvkou nebyla nikdy hudba takhle silná.

Jak se píseň od Dr. Hook objevila, tak rychle i zmizela. Gardener zůstal napjatě stát a čekal, až se vrátí. Nevrátila se. Místo toho se ozvala hlasitější a naléhavější věta, zpráva, která ho sem poslala především: *Bobbi je v průseru!*

Odvrátil se od západního výhledu a znovu vyrazil po silnici číslo devět. Přestože měl horečku a cítil se velmi unavený, pochodoval rychle. Ve skutečnosti téměř klusal.

5.

Když konečně dorazil do jejího domu (kterému pořád pamětníci říkali po všech těch letech usedlost starého Garricka), bylo už půl osmé. Gardener se kolébal po silnici, těžce oddechoval, měl rudou a nezdravou barvu. Stála před ním typická vesnická poštovní schránka, mírně pootevřená dvířka, jak je Bobbi a pošťák Joe Paulson nechávali, aby usnadnili přístup Peterovým tlapkám. Před ním se táhla příjezdová cesta, na které stál zaparkovaný modrý pickup. Materiál na korbě zakrývala plachta, která ho chránila před deštěm. A tady samotný dům. Z východního okna, kde měla Bobbi houpací křeslo a kde četla, proudilo světlo. Všechno vypadalo v pořádku. Žádné špatné znamení.

Před pěti lety (možná i před třemi), by začal po příchodu cizince štěkat Peter. Dnes je ale starý. Sakra, všichni jsou staří.

Dům v sobě nesl tu tichou, pastorální krásu, kterou mu poskytl západní pohled na předměstí. Reprezentoval všechno, co si Gardener osobně přál. Pocit klidu, možná jen pocit určitého místa. Jak tam stál u poštovní schránky, a nepozoroval nic zvláštního, dům působil (cítil to) jako domov člověka, který je sám se sebou spokojený. Nebyl to úplně člověk na odpočinku, člověk v penzi nebo člověk vyškrtnutý ze světového dění... byl to člověk klidný. Stál před ním dům rozumné, relativně šťastné ženy. Nebyl postavený uprostřed tornáda.

Přesto bylo něco v nepořádku.

Stál tam venku v temnotě jako cizinec

(Já ale žádný cizinec nejsem, jsem její přítel, přítel Bobbi... nebo snad ne?) a náhle pocítil děsivý impulz, který ho nabádal, ať odejde. Ať se obrátí na holé patě a zmizí. Náhle začal pochybovat, zda doopravdy chce vědět, o co v domě jde, do jakých problémů se Bobbi dostala.

(Tommyknockeři, Garde, to je ten problém, Tommyknockeři)

Zachvěl se.

(Pozdě minulé noci i noci předešlé, Tommyknockeři, Tommyknockeři, ťukali Bobbi na dveře a nevím, jestli můžeš)

Nech toho.

(Protože Gard se toho Tommyknockera bojí)

Olízl si rty a snažil se přesvědčit sám sebe, že je má tak vysušené jen od horečky.

Padej, Garde! Na měsíci je krev!

Strach už pronikl tak hluboko, že kdyby se nejednalo o Bobbi (o posledního skutečného přítele), určitě by utekl. Dům působil drsně a příjemně, z východního okna proudilo světlo, vše vypadalo dobře... ale prkna na oknech, kamení na příjezdové cestě, samotný vzduch se mu lepil k obličejí... celé okolí na něj křičelo, ať odejde, ať zmizí, že je v domě něco v nepořádku, něco nebezpečného, možná dokonce zlého.

(Tommyknockeři)

Ať tam bylo ale cokoliv, byla tam i Bobbi. Netáhl se celé ty míle v lijáku, aby se obrátil a v poslední vteřině utekl. Překonal tedy hrůzu, obešel poštovní schránku a vydal se po příjezdové cestě. Pohyboval se pomalu, škulal sebou, jak se mu zapichovaly ostré kamínky do holých chodidel.

Pak se rychle otevřely přední dveře, Gardovi vyskočilo jediným pohybem srdce do krku a pomyslel si: *To je jeden z nich, jeden z Tommyknockerů, skočí sem, chytí mě a sežere mě!*

Stěží dokázal potlačit výkřik.

Silueta ve dveřích byla štíhlá, mnohem štíhlejší než Bobbi Andersonová, která nebyla nikdy moc tlustá, ale na správných místech byla pevně a příjemně stavěná. Ten ječivý a kolísavý hlas ale Bobbi zcela nezvratně patřil... Gardener se trochu uvolnil, neboť její hlas zněl ještě vyděšeněji než jeho pocity. Stál kousek od schránky a díval se na dům.

„Kdo je to? Kdo je tam?“

„Tady Gard, Bobbi.“

Následovala dlouhá pauza. Pak se ozvaly kroky na verandě.

Opatrně: „Garde? Jsi to opravdu ty?“

„Jo.“ Těžce se sunul přes tvrdé, kousavé kameny trávníku. Pak jí položil otázku, kvůli které celou tu cestu podnikl a odložil vlastní sebevraždu: „Bobbi, jsi v pořádku?“

Její hlas se přestal třást, přesto jí ještě jasně neviděl. Slunce už se dávno schovalo za stromy, stíny zhoustly. Uvažoval, kde je asi Peter.

„Mám se dobře,“ odpověděla Bobbi, jako by tak strašně hubená byla odjakživa. Jako by návštěvníky vždy vítala ječivým hlasem, ze kterého zněl strach.

Sešla po schodech verandy a zastavila se ve stínu její střechy. V tu chvíli ji poprvé Gardener v popelavém světle zahlédl. Pociťl hrůzu a úžas.

Bobbi se k němu blížila a na důkaz radosti, že ho vidí, se usmívala. Džíny i košile na ní volně visely. Obličej měla vyhublý, hluboce zapadlé oči, čelo bledé a moc široké, kůži napjatou a zářivou. Neučesané vlasy jí padaly na šíji a ležely na ramenou jako chaluhy vyvržené na břeh. Měla špatně zapnutou košili, do tří čtvrtin rozepnutý poklopec kalhot. Smrděla od špíny a potu... no jako kdyby se jí v kalhotkách přihodilo neštěstí a Bobbi si je zapomněla vyměnit.

Náhle se Gardenerovi v mozku rozsvítil jeden obrázek: fotografie Karen Carpenterové těsně před smrtí, kterou údajně způsobila² anorexia nervosa. Připadala mu jako obrázek mrtvé ženy, která je určitým způsobem naživu. Obrázek ženy, kterou zosobňovaly jen rozesmáté zuby a křičící, horečnaté oči. Přesně tak teď Bobbi vypadala.

Určitě neztratila víc jak dvacet liber. Nemohla si dovolit ztratit víc a zůstat přitom na nohou. Jeho šokovaná mysl ale trvala na tom, že musela zhubnout víc jak o třicet.

Působila dojemem, jako by dorazila na úplný konec celkového vyčerpání. Měla velké a třpytivé oči (jako oči té ubohé, odsouzené ženy na obalu časopisu), její úsměv se změnil v hloupý škleb boxera po K. O., ve chvíli, kdy mu povolila kolena.

„Skvěle!“ zopakoval ten špinavý, klopýtající, potácející se kostlivec. A jak se blížila, rozeznal Gardener v jejím hlase zakolísání. Nebyl to strach, jak si předtím myslel, jen naprosté vyčerpání. „Myslela jsem, žeš mě nechal! Ráda tě zase vidím, ty chlape!“

„Bobbi... Bobbi... Ježíši Kriste, cos to...“

Bobbi Gardenerovi podala ruku. Divoce se ve vzduchu třásla a Gardener si uvědomil, jak je hubená, jak strašně a neuvěřitelně její ruka zhubla.

„Děje se spousta věcí,“ zakvákala Bobbi roztřeseným hlasem. „Udělala jsem hodně práce a ještě jí sakra hodně schází. Už se tam ale dostávám, dostávám se tam, však uvidíš-“

„Bobbi, co-“

„Skvěle, mám se skvěle,“ zopakovala Bobbi a zhroutila se Gardenerovi na pokraji bezvědomí do náručí. Pokusila se ještě něco zašeptat, objevily se jen sliny a ozvalo zachrčení. O předloktí se mu opřela její malá vyhublá ňadra.

Gardener ji zvedl. Šokovalo ho, jak málo váží. Ano, třicet, musela zhubnout nejméně o třicet liber. Vypadalo to neuvěřitelně, bohužel to ale nemohl popřít. Pocítil šokující a smutné poznání: To vůbec není Bobbi. To já. Já na konci flámu.

Rychle ji odnesl po schodech do domu.

²česky mentální anorexie, z 90% se vyskytuje u žen - ty trpí chorobnou představou, že jsou tlusté, a proto téměř nejedí. Výsledkem je buď psychiatrická léčebna nebo smrt hladem či jiným způsobem sebevraždy

Kapitola VIII

ÚPRAVY

1.

Položil Bobbi na gauč a rychle přešel k telefonu. Zvedl ho, chtěl vytočit nulu a zeptat se operátora na číslo nejbližší záchranné jednotky. Bobbi potřebovala okamžitý výlet do nemocnice v Derry. Zhroucení, předpokládal Gardener (ačkoliv byl ve skutečnosti tak unavený a zmatený, že si svůj názor ani neuvědomil). Určitě zhroucení. Andersonová vypadala jako poslední člověk na celém světě, který to může přehnat. A určitě taková i byla.

Něco na gauči zamumlala. Gardener nejprve nerozuměl, její hlas se změnil jen v hrubé kvákání.

„Co, Bobbi?“

„Nikoho nevolej,“ prosila ho Bobbi. Přestože ji to málem porazilo, dokázala tentokrát o trochu zvýšit hlas. Měla voskový obličej, tváře rudé, oči jasné a horečnaté jako modré drahokamy – možná diamanty, možná safíry. „Ne... Garde, nikoho!“

Andersonová dopadla zpět na gauč a divoce oddechovala. Gardener telefon zavěsil a poplašeně k ní přistoupil. Bobbi potřebovala doktora. To bylo jasné a Gardener ho chtěl sehnat... její vzrušení teď ale vypadalo důležitější.

„Zůstanu s tebou,“ zašeptal a sevřel jí ruku. „Jestli ti to dělá starosti. Bůh ví, žes se mnou prošla dost prů-“

Andersonová ale škubala rukou s rostoucím úsilím. „Musím jenom spát,“ zašeptala. „Spát... a ráno jídlo. Neměla jsem žádné... tři dny, možná čtyři.“

Gardener se na ni znovu šokovaně podíval. Dal si dohromady, co Bobbi právě prohlásila a jak vypadala.

„V jaké to lítáš raketě?“ –a proč? dodal jeho mozek. „Benies? Reds?“ Vzpomněl si na kokain, pak tu představu zapudil. Pokud by Bobbi chtěla, mohla si kokain dovolit. Gardener ale nevěřil, že by droga dokázala nějakého člověka udržet bez spánku tři nebo čtyři dny,

že by přišel o třicet liber za – Gardener počítal, kdy Andersenovou naposledy viděl – za tři týdny.

„Žádný drogy,“ odpověděla Bobbi. „Žádný drogy.“ Oči jí jezdily sem tam a třpytily se. Z koutků úst jí vytékaly sliny a Bobbi se je snažila nasát. Na chvíli v jejím obličejí spatřil výraz, který se mu nelíbil... výraz, který mu trochu nahnal hrůzu. Byl to výraz Anne. Starý úskočný výraz. Její oči se pomalu zavřely a odhalily na víčkách jemný, purpurový nádech naprostého vyčerpání. Když znovu oči otevřela, ležela před ním obyčejná Bobbi... a potřebovala pomoc.

„Zavolám záchranku,“ prohlásil Gardener a znovu vstal. „Nevypadáš moc dobře, B-“

Když se obracel k telefonu, natáhla hubenou ruku a sevřela mu zápěstí. Držela ho s překvapivou silou. Pohlédl na ni. Přestože vypadala pořád strašně vyčerpaná a téměř mrtvá, horečný třpyt jí z očí zmizel. Měla teď jasný, přímý a nezastřený pohled.

„Jestli někoho zavoláš,“ řekla pořád rozechvělým, ale téměř normálním hlasem, „už nejsme přátelé, Garde. Myslím to vážně. Zavolej si záchranku nebo nemocnici v Derry nebo dokonce starého doktora Warwicka z města a je mezi námi konec. Nikdy už můj dům zevnitř nespátíš. Pro tebe budou dveře zavřené.“

Gardener ji pozoroval s rostoucím pocitem děsu a zmatku. Pokud by dokázal sám sebe přesvědčit, že je v tu chvíli Bobbi v delíriu, rád by to udělal, ale zcela jasně nebyla.

„Bobbi, ty-“ *–ty nevíš, co říkáš?* Ale věděla. A právě v tom byla ta hrůza. Hrozila ukončením přátelství, pokud Gardener neudělá, co chce. Používala přátelství jako nástroj poprvé za celá ta léta, kdy ji Gardener znal. A v jejích očích spatřil ještě něco jiného: věděla, že je pro něj jejich přátelství jediná věc na světě, které si cení.

A změň se něco, pokud ti řeknu, jak se podobáš vlastní sestře, Bobbi?

Ne – v jejím obličejí viděl, že se nic nezmění.

„-nevíš, jak hrozně vypadáš,“ dokončil větu neobratně.

„Ne,“ souhlasila Andersonová a na obličejí se jí objevil úsměv, ze kterého zbyl už pouhý duch. „Mám ale nápad. Věř mi. Tvůj obličej... je lepší než zrcadlo. Ale Garde – potřebuju jenom spát. Spát a...“ Znovu jí klesla víčka, pak je se zřejmou námahou otevřela. „Snídani,“ dokončila větu. „Spát a snídani.“

„Bobbi, to není ten pravý lék.“

„Ne.“ Její ruka uvolnila jeho levé zápěstí a položila se. „Potřebuju tě. Volala jsem tě. A tys to slyšel, že?“

„Ano,“ potvrdil Gardener s nepřijemným pocitem. „Asi ano.“

„Garde...“ její hlas se vytratil. Gard čekal, v hlavě cítil zmatek. Bobbi potřebovala lékařskou pomoc... ale co řekla o konci jejich přátelství, pokud Gardener někoho zavolá...

Měkký polibek na špinavou dlaň ho překvapil. S údivem na ni pohlédl, pak se jí podíval do očí. Zůstal v nich horečnatý lesk, viděl, jak prosí.

„Počkej do zítra,“ řekla mu Bobbi. „Jestli na tom nebudu zítra líp... tisíckrát líp... pojedu. Dobře?“

„Bobbi-“

„Dobře?“ Ruka se sevřela, nutila z Gardenera kladnou odpověď.

„No...“

„Slib mi to.“

„Slibuju.“ *Možná, dodal Gardener v duchu. Jestli neusneš a nezačneš nějak divně dýchat. Jestli k tobě nepřistoupím o půlnoci a nebudeš mít rty, jako bys jedla borůvky. Jestli nedostaneš záchvat.*

Bylo to hloupé. Nebezpečné, zbabělé... především ale hloupé. Vylezl z velkého, černého tornáda přesvědčen, že sebevražda je nejlepším způsobem, jak ukončit vlastní mizérii a zajistit, že už žádnou nezpůsobí ostatním. Myslel to vážně, bylo to tak. Málem skočil do studené vody. Pak se dostavilo přesvědčení, že je

(zavolala jsem tě a copak jsi to neslyšel)

Bobbi v průseru a odvedlo ho sem. *A teď, dámy a pánové, zaslechl rychlý, výřečný hlas moderátora Allena Luddena, si vytáhněte otázku. Deset bodů, pokud mi řeknete, proč Jim Gardener tolik dá na hrozbu Bobbi Andersonové, že ukončí jejich přátelství, když ho chce sám ukončit sebevraždou? Co? Nikdo? No, máme tady překvapení! Já to také nevím.*

„Oukej,“ říkala Bobbi. „Oukej, skvělý.“

Vzrušení, které se předtím změnilo v hrůzu, pomalu mizelo – rychlé lapaní po dechu se zpomalilo, ze tváří mu vyrchala barva. Ten slib měl tedy alespoň nějakou cenu.

„Spi, Bobbi.“ Posadí se a bude dávat pozor, zda se s ní něco neděje. Byl unavený, kávu si ale dát mohl (a možná si dá pár dávek látky,

kerou bere Bobbi. Jestli na ni tedy narazí). Noční hlídání Bobbi dlužil. Byly noci, kdy hlídala ona jeho. „Teď spi.“ Lehce vykroutil zápěstí z jejího sevření.

Zavřela oči. pak je pomalu naposledy otevřela. Usmála se. Ten úsměv byl tak sladký, že se do ní znovu zamiloval. Měla nad ním moc. „Jako... jako za starých dob, Garde.“

„Jo, Bobbi. Jako za starých dob.“

„...miluju tě...“

„Já tebe taky. Tak spi.“

Její dech se prohloubil. Gard seděl po jejím boku tři minuty, pak pět, sledoval, jak je ve spánku její úsměv Madony víc a víc přesvědčivý. Pak se jí oči po dlouhém boji znovu pomalu otevřely.

„Skvělý,“ zašeptala.

„Co?“ Gardener se předklonil, nebyl si jistý, co řekla.

„Co je to... co to dokáže... co to teprve dokáže...“

Mluví ze spaní, pomyslel si Gard, mrazení v zádech se ale vrátilo. Do Bobbiina obličej se vrátil ten vychytralý výraz. Ne do obličej, ale dovnitř – jako by zakořenil pod kůží.

„Měl jsi to najít ty... myslím, že to čekalo na tebe, Garde...“

„A co?“

„Rozhlédni se kolem,“ poradila mu Bobbi. Hlas jí začínal slábnout. „Však uvidíš. Skončíme kopání společně. Uvidíš, že to vyřeší... problémy... všechny problémy...“

Gardener se teď musel předklonit, aby jí rozuměl. „A co, Bobbi?“

„Rozhlédni se kolem,“ zopakovala Bobbi. To poslední slovo se natáhlo, prohloubilo tón a změnilo se v chrápání. Usnula.

2.

Gardener se málem vrátil k telefonu. Byl tak blízko. Vstal, uprostřed místnosti se ale obrátil a raději zamířil k jejímu houpacímu křeslu. *Nejdřív ji chvíli budu pozorovat*, pomyslel si. *Budu na ni dávat pozor a pokusím se zjistit, o co tady jde.*

Polkl a bolest v krku ho přinutila sebou šknout. Měl horečku a věřil, že nestoupla jen o kousek. Cítil se hůř než špatně. Cítil se neskutečně.

Skvělé... co je to... co to dokáže...

Na chvíli se posadí a bude ještě přemýšlet. Pak si udělá konvici silné kávy a hodí do ní nějakých šest Aspirinů. Ty se alespoň přechodně postarají o bolesti a horečku. Možná mu pomohou zůstat vzhůru.

...a co to teprve dokáže...

Zavřel oči a začal klimbat. Nic se nedělo. Mohl dřímat, nebyl ale schopný spát dlouho. Nikdy spát vsedě nedokázal. A každou chvíli se mohl objevit Peter. Uvidí starého kamaráda Garda, vyskočí mu na klín a praští ho do koulí. Vždycky. Když si měl k vám vyskočit na židli, vždycky se do koulí trefil. V tom nikdy Peter nezklamal. Pokud jste spali, fungoval jako nepřijemný budík. Pět minut, nic víc. Čtyřicet mrknutí okem. Žádná chyba, žádná škoda.

Měl jsi to najít ty. Myslím, že to čekalo na tebe, Garde...

Vznášel se a dřímota se rychle proměnila ve spánek tak hluboký, že se blížil komatu.

3.

Šššššššššššššš...

Pozoruje své lyže: holé, hnědé, dřevěné pruhy uhánějí po sněhu. Jejich plynulá rychlost ho hypnotizuje. Neuvědomuje si stav podobný hypnóze až do chvíle, kdy se po jeho levé straně ozve hlas: „O jedné věci se vy, bastardi, na svých posraných komunistických shromážděních nezmiňujete – za třicet let mírového vývoje atomové energie nás nikdo ani jednou nenachytl.“

Ted má na sobě svetr s jeleny a vybledlé džíny. Jede dobře a rychle. Gardener je jeho pravý opak a vše se mu vymklo z kontroly.

„Narazíš,“ říká hlas zprava. Obrací se a vedle něj stojí Arglebargle. Arglebargle se začíná rozpadat. Tlustý obličej, který na večírku barvil alkohol, má teď žlutohnědou barvu stalých záclon na špinavých oknech. Začíná mu opadávat maso, trhá se a natahuje. Arglebargle sleduje jeho šok a hrůzu. Šedé rty se roztahují ve škleb.

„Tak je to,“ říká. „Jsem mrtvý. Byl to vážně infarkt. Žádná nevolnost, žádný žlučník. Zkolaboval jsem pět minut nato, co jste odešel. Zavolali ambulanci a ten kluk, co jsem ho najal do baru, mi srdce zase masáží rozpumpoval. Definitivně jsem ale umřel v sanitce.“

Úsměv se roztahuje, mění se v šílený škleb mrtvého pstruha, který se povaluje na pustém břehu zamořeného jezera.

„Zemřel jsem na přechodu Storror Drive,“ vysvětluje Arglebargle.

„Ne,“ šeptá Gardener. Toho... toho se vždycky bál Poslední, neodvolatelný čin v opilosti.

„Jo,“ naléhá mrtvý muž, jak Gardener uhání z kopce a blíží se ke stromům. „Pozval jsem vás k sobě domů, dal vám jídlo a pití a vy jste mi to oplatil tak, že jste mě v opilecké hádce zabil.“

„Prosím... já...“

„Vy co? Vy co?“ Ozvalo se znovu zleva. Jeleni na Tedově svetru zmizeli a nahradily je žluté, varovné znaky radiace. „Vy nic, tak je to! Odkud si vy, novověcí ludditisté, myslíte, že se bere všechna energie, kterou lidstvo využívá?“

„Zabil jste mě,“ mele Arberg napravo, „ale zaplatíte za to. Teď se nabouráte, Gardenere.“

„Myslíte, že pochází od čaroděje ze země Oz?“ ječí Ted. Na obličejí mu náhle pukají mokré bodláky, rty se mu nafukují, loupají, praskají a začínají hnisat. Na jednom oku se mu tvoří mléčný zákal. Gardener si s rostoucí hrůzou uvědomuje, že se dívá do obličejí s příznaky posledního, pokročilého stádia nemoci z ozáření.

Znamení na Tedově košili černají.

„Narazíš. Určitě,“ brebentí Arglebargle. „Narazíš.“

Pláče hrůzou, jako plakal, když střílel na vlastní zenu. Zaslechl neuvěřitelný výstřel zbraně ve vlastní ruce, pozoroval, jak se potácí, opírá o kuchyňskou linku, tiskne ruku k tváři jako žena v šoku, která křičí: „Panebože! Nikdy!“ A pak jí mezi prsty prosakuje krev a jeho mysl si v zoufalé snaze popřít, co oči vidí, nabízí myšlenku. *Kečup, uklidni se, je to jenom kečup.* Pak se rozpláče jako teď.

„Pokud jde o vás, vaše zodpovědnost končí u zásuvky na zdi.“ Po Tedově obličejí stékají kapky hnisu. Vypadávají mu vlasy, boláky pokrývají celou lebku. Ústa se šklebí stejně šíleně jako Arbergovy rty. V posledním vypětí hrůzy si Gardener uvědomuje, že se žene po Rovném šípu na lyžích a po boku ho sledují mrtví muži. „Nikdy nás ale nezastavíte, víte? Nás nikdo nezastaví. Reaktor se vymkl kontrole, to víte. Vymkl se už -, ach, někdy kolem roku 1939. Kritického bodu jsme dosáhli někdy kolem 1965. Je mimo kontrolu. Exploze přijde brzy.“

„Ne... ne...“

„Cpal ses vysoko, ale ti, co jsou nejvyšš, také nejtvrději dopadnou,“ mele Arberg. „Vražda hostitele je tou nejhnusnější. Narazíš... narazíš... narazíš!“

Jaká je to pravda! Pokouší se odbočit, ale lyže sviští tvrdohlavě původním směrem. Už vidí starou, staříčkou borovici. Arglebargle a Ted, Muž z Elektrárny, jsou pryč a Gardener si myslí: *Byli to Tommyknockeři, Bobbi?*

Na pokrouceném kmeni už rozezná rudou barvu... a ta se začíná loupat a štípat. Jak se bezmocně ke stromu blíží, vidí, že obživl, že se rozevřel a chystá se ho pohltit. Zívající strom roste a tloustne, jako by se k němu řtil. Vypouští chapadla, v jejichž středu se rozevívá příšerná, prohnílá černota, kterou rámuje jako ústa zlé děvky rudá barva. Slyší, jak v těch černých, pokroucených ústech skučí vítr a-

4.

-v tu chvíli se neprobouzí, i když to tak vypadá. Každý ví, že vypadají i ty nejfantastičtější sny skutečně, že mohou mít i vlastní pokroucenou logiku. Nejde ale o realitu, nemůže to tak být. Jednoduše zaměnil jeden sen za druhý. Stává se to často.

V tomhle snu se mu zdálo o staré nehodě na lyžích podruhé za jediný den. Věřili byste tomu? Tentokrát ale do stromu narazil Do stromu, který ho málem zabil, do stromu, ve kterém se objevila prohnílá ústa podobající se klubku živých suků. Rychle se probouzí a zjišťuje, že sedí v Bobbiině houpacím křesle. Cítí takovou úlevu, že nevnímá vlastní ztuhlost ani bolest v krku, která zesílila. Jako by měl v krku ostnatý drát.

Myslí si – *vstanu a udělám si kávu s Aspirinem. Nechtěl jsem to udělat už předtím?* Začíná se zvedat a v tu chvíli Bobbi otevírá oči. V tu chvíli si také současně uvědomuje, že sen pokračuje. Musí pokračovat. V jejích očích problikávají paprsky zeleného světla a Gardener si vzpomíná na rentgenové vidění Supermana z komiksů. Vzpomíná si, jak namaloval malíř zářivé a bílé paprsky. Z očí Bobbi ale vychází barva bažiny, paprsky děsivé... je v nich něco prohnílého jako v ohni Svatého Eliáše nad bažinou za parné noci.

Bobbi se pomalu posadí a rozhlíží se... pozoruje Gardenera. Ten se snaží říct: *Ne, prosím, nedívej se na mě tím zeleným světlem.*

Z úst nevychází slova, a když se ho zelené světlo dotkne, uvědomí si, že jí oči žhnou, že je zdroj světla zelený jako smaragdy a jasný jako sluneční oheň. Nedokáže se do něj podívat, musí oči odvrátit. Pokouší se obličej zaštitit rukou, ale nemůže. Ruka je moc těžká. *Shoří, myslí si, shoří a za pár dnů se objeví první boláky. Nejdřív myslíte, že jde o uhry, neboť nemoc z ozáření ze začátku tak vypadá. Jen pár uhrů. Jenže tyhle uhry se nikdy nehojí. Budou jen horší... a horší...*

Slyší Arbergův hlas, od těla odtržené zbytky předešlého snu. V jeho hlase je náhle patrný triumf. „Věděl jsem, že narazíte, Gardenere!“

Světlo se ho dotýká... zalévá ho. Přestože tiskne víčka pevně k sobě, mění se tma v barvu zelenou jako displej hodinek. Ve snech ale neexistuje opravdová bolest. Není ani tady. Jasně zelené světlo není ani horké, ani studené. Je nijaké. Kromě...

Kromě krku.

Krk už nebolí.

A náhle slyší jasně a nezvratně: „-procento dolů! Taková sleva se nebude už nikdy opakovat! Vydělá každý! Lehátka! Vodní postele! Obývací pokoje-“

Destička v lebce znovu mluví. A než začne, už zase končí.

Jako bolest v krku.

A zmizelo i zelené světlo.

Gardener otevírá oči... opatrně otevírá oči.

Bobbi leží na gauči, oči zavřené. Hluboce spí... přesně jako předtím. A co ty paprsky v jejích očích? Můj ty bože!

Znovu sedí v houpacím křesle. Polyká. Žádná bolest. I horečka poklesla.

Kafe a Aspirin, myslí si. Šel sis pro kafe a Aspirin, vzpomínáš?

Jasně, myslí si, pohodlně se uvelebuje v houpacím křesle a zavírá oči. Kafe a Aspirin si ale nikdo ve snu nebere. Udělám si ho, jakmile se probudím.

Garde, ty jsi vzhůru.

To není ale samozřejmě pravda. V probuzeném světě lidem nevycházejí z očí zelené paprsky, které léčí horečku a bolest v krku. Ve snech „si“, ve skutečnosti „no“.

Zkříží ruce na hrudi a usíná. Ze zbytku noci – ze spánku i bdění - si už nepamatuje nic.

5.

Když se Gardener probudil, západním oknem mu svítilo do obličeje jasné světlo. Bolela ho záda jako prase, a když se postavil, vydal jeho krk artritické zavržení, až sebou škubl. Bylo tři čtvrtě na devět.

Podíval se na Bobbi a prožil moment děsivého strachu. V tu chvíli si byl jistý, že je mrtvá. Pak si všiml, že jen hluboce a strnule spí, že jako mrtvá jen vypadá. Takovou chybu mohl udělat každý. Její hrud' se pomalu, vyrovnaně a s dlouhými pauzami zvedala. Gardener to změřil a zjistil, že se nenadechne ani šestkrát za minutu.

Dnes ráno vypadala ale lépe. Nic moc, přesto působila lépe než vychrtlý strašák, co ho uvítal minulou noc.

Určitě nevypadám o moc líp, pomyslel si a odešel se oholit do koupelny.

Obličej v zrcadle na tom nebyl tak špatně, jak se obával, s dávkou hrůzy si ale všiml, že mu znovu v noci krvácel nos. Nekrvácel moc, jen ucpal nosní dírky a potřásl horní ret. Napravo od umyvadla vyndal ze skříně ručník, pak pustil horkou vodu, aby ho namočil.

Podle dlouhého zvyku ručník strčil pod kohoutek. S jejím ohřívačem jste měli, než začala téct vlažná voda, čas vypít šálek kávy. A voda byla-

„Aůůů!“

Rychle ruku stáhl. Z vody stoupala pára. Dobře, to má za to, že věřil, že Bobbi bude kodrcat silnicí života, aniž by si ohřívač kdy dala opravit.

Přiložil opařenou dlaň k ústům a podíval se na vodu, která vytékala z kohoutku. Spodní část zrcadla na toaletní skříňce už pokryla mlha. Natáhl ruku a zjistil, že je na dotek moc horký i samotný kohoutek. Použil proto ručník, zastrčil špunt, opatrně napustil ještě trochu horké vody a přidal notnou dávku studené. Dlaň pod levým palcem získala rudý nádech. Přehraboval se v útrokách skřínky, dokud nenašel lahvičku Valia označenou nálepkou s jeho jménem. *Jestli se tomu s věkem zlepšuje kvalita, mělo by to být skvělé*, pomyslel si. Lahvička byla téměř plná. No, co očekával. Ať Bobbi brala cokoliv, určitě šlo o pravý opak Valia.

Gardener Valium ale také nechtěl. Chtěl to, co se ukrývalo za ním. Jestli to ještě bylo-

Ach! Úspěch!

Vytáhl holicí strojek s dvojitým břitem a krabičku žiletek. Trochu smutně se podíval na vrstvu prachu, která strojek pokrývala. Od doby, kdy se u Bobbi naposledy holil, uplynula už spousta času. Pak strojek opláchl. *Alespoň ho nevyhodila*, pomyslel si. *To by bylo horší než prach.*

Při holení se začal cítit lépe. Plně se na práci soustředil, koncentroval se i přes myšlenky, které se rozběhly vlastními směry.

Dokončil práci, uložil holení za Valium a opláchl umyvadlo. Pak se zamyšleně podíval na kohoutek s písmenem H a rozhodl se, že se podívá do sklepa na ten velkolepý ohřívač, který si Bobbi pořídila. Jedinou povinností bylo sledovat její spánek, ale zdálo se mu, že na sebe dává pozor sama.

Přešel kuchyň a uvědomil si, jak se cítí dobře. Teď, když začala ze zad a krku po noci strávené v houpacím křesle bolest ustupovat, to pocítil zvlášť silně. *Jseš člověk, kterej nikdy vsedě usnout nedokázal, nebo snad ano?* vysmíval se sám sobě. *Tvůj styl je spíš někde padnout na vlnolam, jo?* Ty poznámky byly jen hrubým, těžko pochopitelným výsměchem minulého dne. V sevření kocoviny a příšerných depresí po flámu většinou zapomínal, že se později dostaví regenerace. Můžete se jednoho dne probudit a zjistit, že jste minulou noc nenapumpovali do vlastního systému žádný jed... možná minulý týden... možná celý minulý měsíc... a je to doopravdy příjemné. A pokud se bál chřipky, nebo dokonce zápalu plic, i to bylo pryč. Žádná bolest v krku. Žádný ucpaný krk. Žádná horečka. Bůh věděl, jak je po osmi dnech pití, spánku v přírodě a závěrečné cestě do Maine stopem v průtrži mračen bez bot, snadným terčem pro bacily. V noci ale vše pominulo. Bůh je někdy milosrdný.

Zastavil se uprostřed kuchyně, úsměv se na chvíli změnil ve výraz překvapení a lehkého neklidu. Objevil se zlomek snu, možná zlomky snů

(reklamy v nočním rádiu... *mělo to něco společného s tím, jak se cítil ráno dobře?*)

Pak zase pohasl. Pustil to z hlavy. Stačilo mu, že se cítí dobře a Bobbi dobře vypadá... no, alespoň lépe. Jestli se neprobudí Bobbi v deset, nejpozději v půl jedenácté, vzbudí ji sám. Jestli se bude cítit lépe a bude mluvit rozumně, bude vše v pořádku. Mohou probrat, co se s ní

dělo (*NĚCO se určitě dělo*, pomyslel si Gardener a napadlo ho, zda nedostala nějakou hroznou zprávu z domova... leták, který jí naservírovala sestra Anne). Budou pokračovat. Jestli bude ještě připomínat vychrtlou, trochu strašidelnou Bobbi Andersenovou, která ho uvítala minulou noc, zavolá doktora, ať se jí to líbí nebo ne.

Otevřel dveře do sklepa a šmátral rukou po starodávném vypínači na zdi. Našel ho. Byl stejný jako předtím. Světlo ne. Místo slabé záře dvou šedesátivattových žárovek (jediného osvětlení Bobbiina sklepa, jaké kdy pamatoval) sklep prosvětlo pronikavé světlo. Zářilo jasně jako levný obchodní dům ve městě. Gardener sestupoval po schodech a rukou hledal staré, rozvrzané zábradlí. Místo něj našel zábradlí nové, silné a pevné. Na zdi ho přidržovaly nové, mosazné úchyty. Na místě nebezpečných, starých schodů se objevily nové.

Gardener sestoupil, zastavil se a rozhlížel se kolem sebe. Do pocitu překvapení se vmísila silnější emoce – něco jako šok. Zmizel i ten nepatrný plesnivý pach sklepa.

Beze srandy vypadala jako žena, která jede na prázdnou nádrž. Dostala se na samý, zubatý okraj. Dokonce si ani nevzpomínala, kolik dní už nespala. Není divu. *Slyšel jsem o domácích úpravách, tohle je ale směšné. Sama to nemohla přeci dokázat, nebo snad ano? Samozřejmě, že ne.*

Něco mu říkalo, že to Bobbi dokázala.

Kdyby se Gardener neprobudil na vlnolamu na Arcadia Point a nepamatoval si, co bylo předtím, určitě by nevěděl, že je ve sklepě u Bobbi, přestože to místo navštívil už nespočetněkrát. Byl si tím jistý jen proto, že sem vstoupil z její kuchyně. Pach hniloby nezmišlel úplně, ale stáhl se. Podlaha byla vzorně uhrabaná – ne, nejen uhrabaná, jak viděl. Hlína ve sklepě za chvíli zestárne a zkysne. Jestli chcete trávit pod zemí víc času, musíte s ní něco podniknout. Andersonová určitě přivezla hlínu čerstvou a rozhodila ji, aby před hrabáním vyschla. Gardener věřil, že to je pravý důvod nasládlé atmosféry místa.

Na stropě visely zářivky, kryty připevněné ke starým trámům řetězy a dalšími mosaznými úchyty. Vycházelo z nich bílé světlo. Všude kromě pracovního stolu visely zářivky jednotlivě. Každý kryt nad stolem ale obsahoval dvě a záře byla tak jasná, že si Gardener vzpomněl na operační sály. Přešel k novému pracovnímu stolu Bobbi.

Andersonová tady měla předtím obyčejný kuchyňský stůl, pokrytý špinavou samolepicí tapetou, který osvětlovala stojací lampa a kde se povalovalo nářadí (většinou ve špatném stavu), pár umělohmotných krabiček s hřebíky, šrouby, matkami a podobně. Malá opravárna ženy, kterou malé opravy moc nezajímají.

Starý kuchyňský stůl zmizel a nahradily ho tři dlouhé, lehké stoly, na kterých se servíruje jídlo při kostelním prodeji. Stál jeden vedle druhého a všechny tvořily jediný velký stůl, kde se válelo nářadí, špulky tenkého a tlustého izolovaného drátu, plechovky od kávy naplněné hřebíčky, sponkami a úchyty... tucty dalších věcí. Možná stovky.

A pak baterie.

Pod stolem jich ležel celý karton. Obrovská sbírka trvanlivých baterií v blýskavých obalech. Céčka, děčka, dvojítá áčka, trojítá áčka, devítivoltové baterie. *Musí jich tady být za nějakých dvě stě dolarů,* pomyslel si Gardener. *A další se válí na stole. Co to sakra-?*

Omámeně procházel kolem stolu jako člověk, který si prohlíží zboží a rozhoduje se zda koupit, či nekoupit. Zdálo se, že Bobbi vyrábí několik různých věcí najednou... a Gardener nepoznával ani jednu z nich. Uprostřed stolu ležela velká hranatá krabice s odsunutým předním panelem, který odhaloval osmnáct různých knoflíků uvnitř. Vedle každého z nich stál název populární písně – „Raindrops keep fallin on my head“, „New York, New York“, „Lara's Theme“ a tak dál. Na stole úhledně připíchnutý návod věc identifikoval jako jedinečný Stříbrný digitální zvonek ke dveřím (made in Taiwan).

Gardener si nedokázal představit, proč by si Bobbi přála zvonek s mikročipem, který majiteli umožní naprogramovat pokaždé, kdy se mu zamane, jinou píseň. Věřila, že by Joe Paulson rád slyšel „Lara's Theme“, když se zastaví s balíkem na prahu? To ale nebylo vše. Jak použít Stříbrný digitální zvonek ke dveřím alespoň Gardener chápal, i když nerozuměl motivům, proč by si ho měla instalovat. Zdálo se, že ho ale nějak upravuje. Ve skutečnosti ho propojuje s velkým rádiem o velikosti malého kufříku.

Mezi rádiem (návod stejně tak úhledně připíchnutý ke stolu) a otevřenými vnitřnostmi stříbrného zvonku se táhlo půl tuctu drátů – čtyři tenké, dva dosti tlusté.

Gardener si to chvíli prohlížel, pak popošel dál. *Zhroucení. Jedná se o velmi zvláštní duševní zhroucení. Něco takového by milovala Pat Summerallová.*

A tady poznal něco jiného. Recyklátor. Připojíte ho ke komínovým trubkám a ten přístroj nažene zpět teplo, které se normálně promrhá. Šlo o přístroj, který Bobbi vídala v katalogu, možná v Auguste ve Spolehlivém železářství, a mluvila o jeho koupi. Nikdy si ho ale nekoupila, protože pokud by tak učinila, musela by ho instalovat.

Teď si ho ale asi koupila... a instalovala.

Nemůže říct, že se zhroutila a „toť vše“, protože když se položí někdo velmi tvořivý, nikdy to není „toť vše.“ Zhroucení není nikdy nic pěkného, ale když se dostane přes okraj Člověk jako Bobbi, je to v určitém směru úžasné. *Jen se podívej na ten bordel.*

Věřil bys tomu ?

Jo, věřil. Nevěřím, že jsou tvořiví lidé v něčem lepší a citlivější. Neprožívají proto ani lepší a citlivější nervová zhroucení. Takové lži si můžeš schovat pro obdivovatele Sylvie Plathové. Tvořiví lidé jen prožívají tvořivá zhroucení. Jestli tomu nevěříš, opakuj po mně: Podívej se na ten bordel.

Napravo ode dveří stála bílá, cylindrická masa ohříváče vody. Vypadal stejně ale...

Gardener k němu přistoupil, aby se podíval, jak radikálně ho Bobbi opravila.

Má šílenou mánii domácího kutila. Nejhorší je, že nerozlišuje opravu ohříváče a úpravu zvonku. Nové zábradlí. Navezená čerstvá hlína rozhrabaná po podlaze sklepa. Bůh ví, co ještě. Není divu, že je vyčerpaná. A mimochodem, Garde, kde se Bobbi naučila, jak to všechno udělat? Jestli je to výsledek korespondenčního kurzu Populárních mechaniků, musela opravdu šprtat.

Když vstoupil do bláznivé dílny ve sklepě Bobbiina domu, pocítil nejdřív nejasné překvapení, které se teď proměnilo v hluboký neklid. Netrápily ho jen důkazy posedlosti, které viděl všude na stole – hromady vzorně organizovaného vybavení, návody připíchnuté ve všech čtyřech rozích. Netrápilo ho ani, že Bobbi nerozlišuje nesmyslné (*stoprocentně nesmyslné*, dodal) a cenné renovace. Když si představil – pokusil si představit – hrozné, nekonečné množství energie, kterou tady vypořebovala, naskočila mu husí kůže. Aby dokázala jen věci, které

zatím objevil, musela zářit jako pochodeň. Dokončila projekt zářivek, ostatní úkoly ještě čekaly. Musela jezdit pro vybavení, pro železářské vybavení a baterie do Augusty. A sehnat čerstvou hlinu místo té staré. Na to nezapomínej.

A co jí k tomu asi vedlo?

Nevěděl. Představa, jak Bobbi pobíhá sem a tam a pracuje na dvou nebo pěti, nebo deseti rozdílných, kutilských projektech najednou, se mu vůbec nelíbila. Ta představa byla příliš jasná. Bobbi s vyhrnutými rukávy, rozepnutými třemi horními knoflíky, mezi ňadry jí stékají kapky potu, vlasy stažené do hrubého ohonu, oči jí planou, obličej kromě dvou horečnatých, rudých pruhů na tvářích naprosto bílý. Bobbi, která vypadá jako slečna Kouzelníková, která se zbláznila. Šroubuje šrouby, zatlouká skoby, stahuje izolaci z drátů, vozí hlinu, stojí na žebříku, ohýbá se jako baletka, potí se v obličejí, větší nová světla a na krku se jí napínají šlachy. Přitom neustále hubne. *Och, a když už jsi u toho. nezapomeň, jak dělá Bobbi nový rozvod elektřiny a opravuje nádrž s horkou vodou.* Dotkl se smaltovaného okraje ohřívače a rychle ucukl. Vypadal stejně, ale stejný nebyl. Byl hrozně horký. Posadil se na bobek a otevřel dvířka ve spodní části nádrže.

V tu chvíli Gardener doopravdy přepadl přes okraj světa.

6.

Dříve ohřívač běhal na zemní plyn. K hořákům ho přiváděly tenké, měděné trubky z nádrže zavěšené za domem. Jednou za měsíc přijelo nákladní auto z plynárny Dead River v Derry, a pokud bylo třeba, nádrž vyměnilo. Většinou výměna nutná byla, neboť nádrž byla neefektivní a neekonomická... když o tom teď tak přemýšlel, šlo o dvě věci, které se velmi často pojí jedna s druhou. Gardener si na první pohled všiml, že už měděné trubky nejsou s nádrží propojené. Visely volně ve vzduchu, konce ucpané hadrem.

Sakra, jak tu vodu ohřívá? pomyslel si, a pak se podíval dovnitř. A ten pohled ho na krátkou chvíli úplně zmrazil.

Ano, zdálo se, že má myšlenky naprosto čisté, k jeho tělu ale nepatřily. Vrátil se pocit, že se vznáší, pocit oddělení od skutečnosti. Gard se zvedl znovu ze země jako dětský stříbrný balon Puffer. Věděl, že má strach. Ta informace ale byla ve srovnání se zvláštním pocitem

létání nejasná a naprosto nedůležitá. *Ne, Garde, Ježíši!* vykřikl hlas v jeho nitru.

Vzpomněl si, jak se jako malý kluk (nebylo mu tehdy víc než deset let) dostal na Fryeburgskou pouť. S matkou tehdy navštívil zrcadlové bludiště a ztratili uvnitř jeden druhého. Tehdy zažil poprvé pocit oddělení od vlastního já, poprvé cítil, jak se vznáší, jak odplouvá od vlastního fyzického těla a fyzické (jestli něco takového existuje) mysli. Viděl svou matku, ach, ano

- pět matek, tucet, sto matek. Některé malé, některé vysoké, některé tlusté, některé vyhublé. Ve stejný okamžik pozoroval pět, tucet, sto Gardů.

Občas se některý odraz spojil s jejím obrazem. Gard natáhl nepřítomně ruku a věřil, že se dotkne jejích kalhot. Ruka ale nahmatala jen prázdný vzduch...

nebo další zrcadlo.

Putoval mezi zrcadly dlouho, zdálo se mu, že zpanikařil. Přesto mu to jako panika nepřišlo, a pokud si vzpomínal, nikdo se k němu ve chvíli, kdy se konečně protloukl ven, jako ke zpanikařenému dítěti nechoval. Prožil patnáct minut kroucení, obracení, otáčení kolem dokola a narážení do bariér z průhledného skla. Matka na chvíli svrátila obočí, pak ho zase narovнала. Nic víc. Přesto zažil paniku stejnou jako teď. Pocit, že se mysl odpoutává sama od sebe, jako když se rozpadá stroj v nulové gravitaci.

Přichází to... ale zase to odchází. *Počkej, Garde. Jen počkej, až to skončí.*

Posadil se na bobek, díval se do malých dvířek ve spodní části nádrže a čekal, až vše pomine. Stejně tak čekal, až ho vyvedou správnou chodbou z toho hrozného Zrcadlového bludiště na Fryeburgské pouti.

Odstranění hořáků po sobě ve spodní části nádrže zanechalo kulatou dutinu. Tu zaplnil zmatený chumel drátů. Byly červené, zelené, modré i žluté. V jejich středu ležela kartónová krabice od vajec. HILLCREST FARMS stálo na ní modrými písmeny. SLONÍ VELIKOST. V každé prohlubni na vejce stála alkalická baterie typu D, póly označené „+“ obrácené k nebi. V těch místech mizely baterie v olověných držácích ve tvaru trychtýřů. Zdálo se, že z těch trychtýřů všechny dráty vycházejí, nebo tam zase končí. Když chumel pozoroval

delší dobu (ve stavu, který neodpovídal přesně panice), prapůvodní domněnka, že dráty tvoří zmatený chuchvalec už nepůsobila tak přesvědčivě. Jak pozoroval rozházené nářadí a vybavení na pracovním stole, připadalo mu to zpočátku stejné. Ne, v tom, jak dráty vycházely a zase se vracely do dvanácti trychtýřových záklopek, byl určitý pořádek. Do některých přicházely dva dráty a odcházely také dva, někde jich bylo zase šest. Dokonce byly rozloženy v určitém pořádku - tvořily malý oblouk. Některé dráty se vracely do držáků ostatních baterií, většina jich ale směřovala k elektrickým obvodům opřeným o stěny ohřívače. Ty obvody pocházely z korejských elektronických hraček, předpokládal Gardener. Spousta levné, stříbrné slitiny na pokrouceném spoji. Podivná soustava Gyro Gearloose... ta zvláštní soustava součástek ale cosi tvořila. Ano. Určitě ohřívala vodu tak rychle, až vám na ruku naskakovaly puchýře. A uprostřed dutiny, přímo nad kartónem od vajec a pod obloukem, který dráty tvořily, zářila jasná koule světla. Nebyla větší než čtvrták, byla ale určitě jasná jako slunce.

Gardener si před pronikavým světlem automaticky zakryl oči rukou. Ze dvířek proudil kužel jasně bílého světla a za Gardenerem se promítl na špinavé zemi dlouhý stín. Dokázal se do světla podívat, jen když pootevřel mezi víčky nepatrné štěrbinu a trochu prsty roztáhl.

Jasná jako slunce.

Ano. Místo žluté barvy bylo ale oslnivě modrobílé jako safír. Záře pulzovala, nepatrně se změnila, pak zůstala chvíli stejná. Pak znovu pulzovala a změnila se. Vše tvořilo cyklus.

Kde je ale horko? pomyslel si Gardener a ta myšlenka ho přivedla zpět do reality. „Kde je horko?“

Zvedl ruku a přiložil ji na hladký, smaltovaný povrch nádrže. Vydržel to jen chvíli. Rychle ucukl a vzpomněl si, jak se v koupelně kouřilo od kohoutku. V nádrži byla horká voda. Ano, hodně horké vody. Podle fyzikálních zákonů by se měla změnit v páru a rozmetat nádrž Bobbi Andersonové po celém sklepe. Nic takového se ale zjevně nedělo. A to byla záhada... ve srovnání s faktem, že v dutině necítil vůbec žádné horko, tato záhada ztrácela význam. Když dvířka otevíral, měl si spálit prsty o klíčku. A když je otevřel, mělo mu slunce velikosti mince vypálit kůži z obličej. Takže...?

Pomalou a váhavě natáhl k dutině levou ruku, pravou si bez přestání stínil oči proti záření. Ústa měl stažená, čekal, že se spálí.

Roztáhl prsty a strčil ruku dovnitř. A pak narazil na něco měkkého a poddajného. Později mu to připadalo, jako by prsty vložil do natažené nylonové punčochy. Okolí se trochu poddalo, pak už to nešlo. Prsty neprošly na druhou stranu, jak by se stalo u nylonové punčochy.

Žádná bariéra tam ale nebyla. Alespoň žádnou neviděl.

Přestal na neviditelnou membránu tlačit a vyndal ruku ze dvířek ven. Prozkoumal prsty a zjistil, že se chvějí.

Je to silové pole. Určitý druh silového pole, které vydává horko. *Můj ty bože, zatoulal jsem se do povídky science fiction z Děsivých příběhů. Asi kolem roku 1947. Zajímalo by mě, jestli jsem se dostal na obal. Jestli ano, kdo mě potom nakreslil? Virgil Finlay? Hannes Bok?*

Ruka se mu začala třást silněji. Nahmatal dvířka, upustil je. Znovu je našel, zabouchl a odřízl tak záplavě oslňujícího bílého světla cestu. Pomalu nechal pravou ruku klesnout, v očích mu pořád hořel odraz toho mrňavého slunce, jako když vám někdo spustí do obličeje blesk fotoaparátu. Gardener viděl v tu chvíli plout ve vzduchu jen mohutnou, zelenou pěst s jasnou ektoplasmickou modrou barvou mezi prsty.

Odraz v očích pohasl, chvění ruky neustoupilo.

Gardener se nikdy v životě nepotřeboval tolik napít.

7.

Vrátil se do kuchyně.

Bobbi moc nepila, ale udržovala si ve skřínce za hrnci a pánvemi to, čemu říkala „zásobárna“: láhev ginu, láhev skotské, láhev bourbonu, láhev vodky. Gardener zvolil bourbon (nějakou zlevněnou značku, žebráci si ale nemohou vybírat), nalil do umělé sklenky tři centimetry a hodil je do sebe.

Raději kontroluj každý svůj krok, Garde. Pokoušíš osud.

Ale neposlechl. Právě v tento okamžik by uvítal jakýkoliv flám, cyklon se ale odstěhoval a vál teď někde jinde... alespoň prozatím. Nalil si do sklenky ještě dva palce whisky, chvíli tekutinu zkoumavě pozoroval, a nakonec jí většinu vylil do dřezu. Vrátil láhev zpět, přidal do sklenky vodu a kostky ledu. Proměnil kapalný dynamit na civilizované pití.

Věřil, že by kluk z pláže souhlasil.

Předpokládal, že byl snový klid, který ho obestřel, když se dostal ze Zrcadlového bludiště (a který teď znovu prožil), jen obranou, aby se nepoložil na podlahu a nekřičel, dokud neztratí vědomí. Ten klid byl správný. Děsil ho už jen fakt, jak rychle ho začal mozek zpracovávat a snažil se ho přesvědčit, že nic z toho není pravda, že je celá věc pouhou halucinací. Bylo naprosto neuvěřitelné, jak se mu snažil namluvit, že v dutině za otevřenými dvířky svítí jen velmi jasná žárovka, možná dvěštwattová.

Nebyla to ale žárovka a nebyla to halucinace. Podobalo se to slunci. Bylo to malé, horké a jasné. Vznášelo se to pod klenbou drátů, vznášelo se to nad kartónem od vajec naplněným D-bateriemi. *Jestli chceš, můžeš se teď zbláznit, nebo se obrátit k Ježíši, nebo se opít, co jsi ale viděl, jsi viděl a nikoho tady netahej za fusekli. Ano? Ano.*

Zkontroloval Andersenovou a zjistil, že ještě spí jako dřevo. Rozhodl se ji probudit v půl jedenácté, pokud se neprobudí sama. Podíval se na hodinky a ohromilo ho zjištění, že je už za deset půl desáté. Strávil ve sklepe daleko delší dobu, než si myslel.

Při vzpomínce na sklep se mu vybavila surrealistická vize miniaturního slunce, jež visí pod klenbou drátů, září jako superhorký tenisový míček... a ty myšlenky znovu oživily nepříjemný pocit, že se jeho mysl rozdvouje. Snažil se ho zapudit, ale pocit se bránil. Snažil se ještě víc a jednoduše si opakoval, že na to nebude už myslet, dokud se Bobbi neprobudí a nevysvětlí mu, o co tady kolem jde.

Podíval se na vlastní ruce a zjistil, že se potí.

8.

Vzal si pití ven a tam našel další důkazy nadpřirozeného záchvatu Bobbi Andersonové.

Před velkou stodolou na levé straně zahrady stál traktor Tomcat. Na tom nebylo nic zvláštního. Když v televizi hlásili, že na něj nebude pršet, Bobbi ho na tom místě většinou nechávala. Gardener už ale z šesti metrů rozeznal, že na něm udělala Andersonová nějaké úpravy.

Ne, už ne. Zapomeň na ty nesmysly, Garde. Jdi domů.

V tom hlasu nebylo nic nového, nic vzdáleného. Ten hlas byl hrubý, zaznívala z něj panika a děs. Gardener měl na chvíli chuť všeho nechat... a pak si vzpomněl, jak osudná by to byla zrada. Zradil by

Bobbi, zradil by sám sebe. Vzpomněl si, jak mu Bobbi včera zabránila, aby spáchal sebevraždu. A když se nezabil, věřil, že tím zabráni stejné věci u ní. Číňané mají jedno přísloví: „Zachrániš-li život, jsi za něj zodpovědný.“ *Jestli ale Bobbi potřebovala pomoc, jak jí ji měl poskytnout? Nezačal tím, že se snažil zjistit, o co tady jde?*

(ale ty víš kdo to všechno udělal ne Garde?)

Hodil do sebe zbytek pití, prázdnou sklenku postavil na poslední schod a přešel k Tomcatovi. Vzdáleně vnímal volání cvrčků, které se neslo z vysoké trávy. Pokud měl mluvit sám za sebe, nebyl opilý a netočila se mu hlava. Zdálo se, že mu jen chlast projel celým nervovým systémem. *Hod' to za hlavu, jak říkají Britové.*

(jako když dělají elfové botkami táp – táp – tápy – táp když přístipkář spí)

Bobbi ale nespala, že? Bobbi pracovala, dokud nepadla – doslova nepadla – do jeho náruče,

(táp – táp – tápy – táp, t'uk – t'uk – tuky – t'uk pozdě minulé noci i noci předešlé Tommyknockeři Tommyknockeři t'ukali na dveře)

Stál vedle Tomcata, nakukoval do otevřeného motoru a nechvěl se. Trásl se jako člověk, který umírá zimou. Horní zuby se mu zakusovaly do spodního rtu, měl bledý obličej, spánky a čelo pokrýval pot.

(spravili ohříváč i Tomcata Tommyknockeři dělají spoustu věcí)

Tomcat bylo malé vozidlo, které by na rozlehlé půdě, kde je zemědělství hlavním předmětem, neuspělo. Byl větší, než sekačka na trávu, menší než ten nejmenší traktor, co kdy vyrobil Deere nebo Farmall. Byl přesně tím, co potřebuje člověk, který se stará o zahradu větší, než aby jí mohl říkat zahrádka – a tak tomu bylo zrovna tady. Bobbi vlastnila jeden a půl akru velkou zahradu. Fazole, okurky, hrách, kukuřice, ředkvičky a brambory. Žádná mrkev, žádný salát, žádné cukety, žádné vodní melouny. „Nepěstuju, co nemám ráda,“ řekla jednou Gardenerovi. „Život je moc krátký.“

Tomcat byl velmi všestranný přístroj. Musel být. Ospravedlnit koupi minitraktoru za dva a půl tisíce dolarů kvůli jednoakrové zahradě by byl problém i pro farmáře džentlmena. Dokázal orat, s jednou násadou sekal trávu, s druhou řezal seno. Uměl vláčet náklad v hrubém terénu (na podzim ho používala jako vlečňák, a pokud Gardener věděl, uvízla s ním jen jednou). A v zimě k němu připojila rozprašovač sněhu

a dokázala vyčistit během půl hodiny příjezdovou cestu. Poháněl ho mohutný, čtyřkubíkový motor.

Alespoň dříve.

Motor byl pořád na místě, teď ho ale obklopovala ta nejpodivnější směsice strojků a přídatných zařízení, jaké si kdo dokáže představit. Gardener si přitom vzpomněl na zvonek ke dveřím rádio – na přístroj, který ležel na jejím stole ve sklepě – a přemýšlel, zda chce Bobbi i ten brzy namontovat do Tomcata. Možná to byl radar nebo něco takového. Uniklo mu jediné vyštěknutí zmateného smíchu.

Z jedné strany motoru vyčnívala plechovka od majonézy. Byla plná bezbarvé tekutiny (takže se nejednalo o benzín) a u mosazné, čelní stěny motoru ji přidržovaly šrouby. Na kapotě seděla věc, která by se hodila spíš na Chevy Nova nebo Super Sport, křídlo Superbouráku.

Skromný motor nahradily čtyři velké komíny. Bobbi vyřízla v kapotě díru, aby měla pro ně dost místa.

A pak dráty. Dráty byly všude, lezly jako hadi sem a tam, nahoru a dolů, spojovaly se bez jakéhokoliv smyslu... alespoň to tak Gardenerovi prozatím připadalo.

Podíval se na Tomcatův řídicí panel, zrovna se obracel... a v tu chvíli se pohledem rychle vrátil, oči se mu rozšířily.

Tomcat měl řadicí páku a nad ukazatelem tlaku oleje byla na palubní desce kovová destička s předtištěným vzorem řazení. Gardener ten kovový čtverec viděl dost často. Po celá léta s Tomcatem jezdil. Dřív tam bylo:

1 3

N 4

2 Z

Teď přibylo něco nového – něco tak jednoduchého, že ho to muselo vyděsit:

3

N

2 Z

Nevěříš tomu, že ne?

Nevím.

Ale jdi, Garde – létající traktory ? Dej pokoj!

Má ale v ohříváči vody miniaturní slunce.

I hovno. Možná to byla jenom žárovka. Jasná dvousetwattová žárovka to žádná žárovka nebyla.

Oukej, dobře, uklidni se. Zní to jako starej inzerát na opravdovej podvod s ufony, nic víc. „Uvěříte, že traktor létá.“

Drž hubu.

Nebo „John Deere, volat domů.“ Co ty na to?

Znovu stál v její kuchyni a toužebně si prohlížel skříňku, kde skladovala chlast. Odvrátil oči (nebylo to jednoduché, neboť se mu zdálo, že oči váží víc než předtím) a vrátil se do obývacího pokoje. Zjistil, že se Bobbi obrátila, že dýchá o trochu rychleji. První známky probouzení. Znovu se podíval na hodinky a zjistil, že už je téměř deset. Přešel ke knihovně u stolu a chtěl si vybrat nějaké čtení, než Bobbi přijde k sobě. Něco, co mu od celého problému odvede na chvíli myšlenky.

A na stole, vedle starého otlučeného psacího stroje ležela věc, která ho šokovala ze všeho nejvíc. Šokovala ho natolik, že si téměř nevšiml další změny – na zdi visela nad stolem i pod stolem obrovská role perforovaného papíru do počítače, která připomínala gigantickou roli papírových ručníků.

9.

LOVCI BIZONŮ

román od Roberty Andersonové

Gardener obrátil první list a našel vlastní jméno, nebo spíš přezdívku, jakou používal jen on a Bobbi.

Pro Garda, který vždycky přijde, když ho potřebuji. Tělem mu projel další záchvěv. Obrátil stránku.

V těch dnech, než začal Kansas krváct, bylo na pláních mnoho bizonů – bylo jich jistě tolik, že mohli být chudáci (jak běloši, tak Indiáni) pohřbíváni v jejich kůžích místo v rakvích.

„Jakmile jednou ochutnáte bizoní maso, nikdy už nebudete chtít hovězí,“ říkali starousedlíci. Ti tomu museli věřit, neboť lovci prérií, lovci bizonů, existovali asi jen ve světě chlupatých a hrbatých duchů. Všichni v sobě nosili vzpomínky na bizony, pach bizonů. Ano, pach. Mnozí z nich si potírali tváře, ruce a krky bizoním trusem, aby je nespálilo slunce prerie na uhel. Nosili náhrdelníky z bizoních zubů,

někdy je používali jako náušnice. Měli čapky z bizoní kůže a ne jeden z nomádů u sebe nosil bizoní penis jako amulet pro štěstí a jako záruku nekonečné potence.

Ti duchové sledovali stáda, jež křižovala travnaté pastviny jako mračna, jejichž stíny plují po pastvinách. Mračna zůstala, velká stáda ale zmizela... a stejný osud postihl i lovce bizonů, blázny z pustin, kteří neznali žádné hranice. Muže, kteří přišli odnikud a zase se tam vrátili, muže v mokasínech z bizoní kůže na nohou, muže s bizoními kostmi kolem krku. Duchové z dob a místa, která existovala ještě předtím, než země začala krváčet.

24. srpna roku 1848, pozdě odpoledne, založil Robert Howell, který nějakých patnáct let nato zemře u Gettysburgu, tábor u malé říčky daleko od Nebrasky – v podivných oblastech známých jako Sand Hill Country. Potůček byl nepatrný, ale voda tam voněla krásně...

Gardener měl za sebou čtyřicet stran příběhu, který ho naprosto pohltil, když zaslechl, jak ho ospale volá Bobbi Andersonová.

„Garde? Garde, jsi tady někde?“

„Jsem tady, Bobbi,“ potvrdil a postavil se. Ucítil strach, co přijde. Už věřil, že se zbláznil. Muselo to tak být. Ve spodní části karmy nemůže zářit miniaturní slunce, Tomcat nemůže mít další rychlost, která mluví o levitaci... uvěřit všem těmto věcem je ale snadnější, než uvěřit, že Bobbi napsala za tři týdny, kdy ji Gard viděl naposledy, čtyřsetstránkový román s názvem „Lovci bizonů.“ A ten román byl jen mimochodem nejlepší věcí, jakou kdy napsala. Nemožné, jo. Jednodušší a sakra snazší bylo uvěřit, že se zbláznil a nechat to plavat.

Kdyby to tak dokázal.

Kapitola IX

ANDERSENOVÁ VYPRÁVÍ

1.

Bobbi se pomalu sunula z gauče a třásla se jako stařena.

„Bobbi-“ začal Gardener.

„Kriste, všechno mě bolí,“ zasténala Andersonová. „A musím si vyměnit svoje-. Nevadí. Jak dlouho jsem spala?“

Gardener se podíval na hodinky. „Hádám asi čtrnáct hodin. Trochu víc. Bobbi, tvoje nová kniha-“

„Jo. Zadrž, než se vrátím.“ Pomalu přešla místností ke koupelně, po cestě si rozepínala košili, ve které spala. Jak se ke koupelně vlekla, Gardener se znovu mohl dobře podívat – mnohem lépe, než by si přál – kolik Bobbi shodila. Už se nejednalo o obyčejné zhubnutí, Bobbi překonala hranice vychrtlosti.

Zastavila se, jako by si Gardenerův pohled uvědomila, a bez zaváhání odpověděla: „Všechno ti mohu vysvětlit, víš?“

„Vážně?“ zeptal se Gardener.

2.

Andersonová byla v koupelně dlouho – mnohem déle, než by normálně potřebovala k použití toalety a na výměnu vložky. Gardener si byl jistý, že to byl důvod, proč tam šla. V obličeji rozeznal její typický výraz, který říkal: „Mám krámy.“ Čekal zvuk sprchy, nic se ale neozývalo a Gardener pocítil neklid. Když se probudila, vypadala naprosto při smyslech. Musela to ale být pravda? V mozku mu vyvstaly nepříjemné vize Bobbi, která se souká oknem koupelny a prchá do lesů. Na sobě má jen džíny a bláznivě se směje.

Přiložil pravou ruku k levé straně čela, kde se mu táhla jizva. Ucítil mírné pulzování. Počkal, až uběhne dalších pár minut, pak vstal a přešel ke koupelně. Úmyslně kráčel co nejtíšeji. Vidinu Bobbi, která uniká oknem, aby se vyhnula vysvětlení, nahradil obraz Bobbi, která si

klidně jednou z jeho žilettek podřezává krk, aby vysvětlení unikla jednou pro vždy.

Rozhodl se, že bude jen naslouchat. Pokud uslyší zvuk běžných pohybů, vrátí se do kuchyně, postaví na kávu, možná umíchá pár vajec. Jestli neuslyší nic-

Ty obavy byly zbytečné. Když zavřela dveře, nezamkla je a nezamčené dveře měly – ostatní změny stranou – tendenci se otevírat. Aby tomu zabránila, musela by nejspíš pozvednout celou severní stranu domu. *To je možná v plánu na příští týden*, pomyslel si.

Dveře se pootevřely akorát dost, aby spatřil, jak stojí Bobbi před zrcadlem v místech, kde stál nedávno sám. V jedné ruce držela kartáček, v druhé tubu zubní pasty... ještě ji ale ani neotevřela. Pozorovala zrcadlo s intenzitou, která hraničila s hypnózou. Měla odtážené rty a odhalené zuby.

Zachytila ho v zrcadle a bez zjevné snahy ukryt pohublá ňadra se obrátila.

„Garde, připadají ti moje zuby v pořádku?“

Gardener se na ně podíval. Připadaly mu jako vždy, přestože si nemohl vzpomenout na chvíli, kdy by si je takto prohlížel. Znovu si vzpomněl na tu hrůznou fotografii Karen Carpenterové.

„Jasně.“ Snažil se nedívat na vystouplá žebra, na bolestně vyčnívající pánevní kosti nad pasem džín. Džín, které jí i přes pásek utážený tak, že připomínal vandrácovou šňůru na prádlo, padaly. „Myslím, že jo.“ Opatrně se usmál. „Podívej, maminko, žádné mezery,“ zarecitoval.

Andersonová se mu pokusila se rty odtáženými od dásní úsměv oplatit. Výsledek toho experimentu působil mírně groteskně. Přiložila ukazováček k stoličce a zatlačila.

„Ejvá e yž a ej ačím?“

„Cože?“

„Kejvá se, když na něj tlačím?“

„Ne. Alespoň to není vidět. Proč?“

„Jen se mi opakuje takový sen. Je to-“ Znovu se podívala do zrcadla. „Jdi pryč, Garde. Jsem v negližé.“

Nedělej si starosti, Bobbi, nezlámu ti kosti. Moc by se to podobalo tomu, co už dělám.

„Promiň,“ omlouval se. „Dveře byly otevřené. Zdálo se mi, že jsi utekla.“

Zavřel za sebou a pevně zacvakl zámek.

Pak zaslechl její pronikavý hlas. „Vím, co se ti honí hlavou.“

Neodpověděl, jen tam zůstal stát. Cítil ale, že Bobbi ví – doopravdy ví – že je tam, jako by se dokázala dívat skrz dveře.

„Přemýšlíš, jestli přicházím o rozum?“

„Ne,“ odpověděl v tu chvíli. „Ne, Bobbi. Ale-“

„Jsem stejně přičetná jako ty,“ prohlásila Andersonová za dveřmi.

„Jsem ztuhlá, že sotva lezu a z určitého důvodu, na který si nemohu vzpomenout, mám zavázané pravé koleno. Mám hlad jako vlk a moc jsem zhubla... jsem ale normální, Garde. Než skončí dnešní den, určitě zažiješ chvíle, kdy budeš pochybovat sám o sobě. Odpověď zní – jsme normální oba.“

„Bobbi, co se tady děje?“ zeptal se Gardener. Ta věta mu vyklouzla jako výkřik bezmoci.

„Chci si ten blbej obvaz rozmotat a podívat se, co se pod ním ukrývá,“ prohlásila Andersonová za dveřmi. „Zdá se, že jsem se do kolena pěkně švihla. Asi tam v lesích. Pak se chci osprchovat a vzít si čisté oblečení. Zatímco se o to budu snažit, můžeš nám připravit snídani. A pak ti všechno vysvětlím.“

„Opravdu?“

„Jo.“

„Oukej, Bobbi.“

„Jsem ráda, že jsi tady, Garde,“ přiznala. „Měla jsem párkrát ošklivý pocit, jako bys dělal něco nedobrého.“

Gardener ucítil, jak se mu zdvojuje, ztrojuje vidění, pak se rozkládá jako světlo v hranolu. Přešel si rukou přes obličej.

„Žádný problém, žádný spěchy,“ prohlásil. „Připravím něco k snídani.“

„Díky, Garde.“

Odešel, musel ale jít velmi pomalu. Ať si otíral oči, jak chtěl, vidění se ho snažilo pořád podrazit.

3.

Zastavil se v kuchyni, něco ho napadlo a znovu se vrátil ke dveřím od koupelny. Tentokrát voda už tekla. „Kde je Peter?“

„Cože?“ Snažila se překřičet bubnování sprchy.

„Říkám, kde je Peter!“ zařval.

„Mrtvý,“ odpověděla Bobbi přes bubnování vody. „Plakala jsem, Garde, ale byl... však víš...“

„Starý,“ zamumlal Gardener, pak si vzpomněl a znovu zvýšil hlas. „Bylo to stářím?“

„Ano,“ odpověděla Andersonová přes bubnování vody.

Gardener ještě chvíli čekal, pak se vrátil do kuchyně a přemýšlel, proč se mu zdá, že Bobbi o Peterovi a jeho smrti lže.

4.

Umíchal vejce, na grilu osmažil slaninu. Zaznamenal, že se od doby, kdy tady byl naposledy, objevila nad obyčejnou troubou trouba mikrovlnná, nad pracovní plochou a kuchyňským stolem, kde Bobbi obyčejně jedla (a volnou rukou většinou držela knihu) se teď objevila řada světel.

Připravil silnou kávu a zrovna vše servíroval na stůl, když vstoupila Bobbi v nových manšestrákách a tričku s obrázkem měsíce a nápisem PTÁK STÁTU MAINE. Mokré vlasy měla smotané v ručníku.

Prozkoumala stůl. „Žádnéj toust?“ zeptala se.

„Udělej si ten debilní toust sama,“ odsekl Gardener přátelsky. „Nestopoval jsem dvě stě mil, abych se ti staral o snídani.“

Andersonová na něj zírала. „Cože jsi dělal? V tom dešti?“

„Jo.“

„Co se proboha stalo? Muriel mi řekla, že předčítáš na turné a poslední vystoupení je třicátého června.“

„Tys volala Muriel?“ Absurdně se ho to dotklo. „Kdy?“

Andersonová mávla rukou, jako by na tom nezáleželo. A asi na tom doopravdy nezáleželo. „Co se stalo?“ zeptala se ještě jednou.

Gardener přemýšlel, že jí to řekne – překvapeně si uvědomil, že jí to říct chce. K tomu byla Bobbi dobrá? Opravdu nebyla ničím jiným než vrbou, u které se vypláče? Zaváhal, chtěl jí to říct... a neřekl. Bude mít příležitost později.

Možná.

„Později,“ odvětil. „Chci nejdřív vědět, co se stalo tady.“

„Nejdřív snídani,“ řekla Andersonová, „a to je nařízení.“

5.

Gard dal Bobbi většinu vajec a slaniny a Bobbi nemámila čas. Vrhla se na to jako žena, která nejedla už hodně dlouho. Sledoval ji a vzpomněl si na životopis Thomase Edisona, který četl, když byl hodně mladý – deset, možná jedenáct let, určitě ne víc. Edison se dostával do divokých záchvatů práce, kdy přicházela jedna myšlenka za druhou, vynález následoval vynález. V těch divokých obdobích ignoroval vlastní ženu, děti, koupání i jídlo. Kdyby mu manželka nenosila jídlo na tácu, ten člověk by doslova mezi žárovkou a fonografem vyhladověl. Byl tam jeho obrázek. Edison měl zabořené ruce v šíleně rozčuchaných vlasech, jako by se chtěl skutečně dostat do vlastní lebky a dotknout se mozku, který mu nedal spát. Gardener si vzpomněl, že ten člověk vypadal jako naprostý šílenec.

Dotkl se levé strany čela a pomyslel si, že musel Edison trpět migrénami. Migrénami a hlubokými depresemi.

Na Bobbi ale žádná znamení deprese nenašel. Zhltnula vejce, snědla sedm, možná osm plátků slaniny mezi tousty nasáklými olejem, nalila do sebe dvě velké sklenice pomerančového džusu. Když dojedla, ozvalo se hlasité krknutí.

„Fuj, Bobbi.“

„V Portugalsku znamená dobré krknutí kompliment pro kuchaře.“

„A co dělají po dobré souloží? Prdí?“

Andersonová pohodila hlavou a zařvala smíchy. Z vlasů se jí svezl ručník a Gard ji najednou zatoužil zatahnout do postele, ať jí vyčnívají kosti nebo ne.

Mírně se usmál a prohlásil: „Oukej. Bylo to dobrý. Díky. Jednu neděli ti udělám plněná vejce.“

Andersonová se přes něj natáhla a sebrala poloprázdnou krabičku Camelek. Jednu si zapálila a podala krabičku Gardenerovi.

„Ne, díky. Jde o špatný zlovyk, kterého se většinou dokážu vzdát.“

Než ale Bobbi domluvila, kouřil Gardener už čtvrtou.

6.

„Rozhlédl ses kolem?“ začala Andersonová. „Vzpomínám si, jak jsem ti to radila. Jen mlhavě, ale vím, žes to udělal. Vypadáš stejně jako já když jsem tu věc našla v lese.“

„Jakou věc?“

„Když ti to řeknu teď, budeš si myslet, že jsem blázen. Později ti to ukážu. Teď si ale raději jen promluvme. Řekni mi raději, co jsi kolem našel. Jaké změny.“

Tak je Gardener vyjmenoval: vylepšení sklepa, hromadu projektů, podivné, malé slunce v ohříváči vody. Zvláštní úprava motoru Tomcata. Chvilí zaváhal a uvažoval, že přidá plánek řazení. Ale vypustil ho. Stejně předpokládal, že co viděl, Bobbi ví.

„A někde uprostřed toho všeho,“ pokračoval, „si najdeš chvílku a napíšeš další knihu. Dlouhou knihu. Četl jsem asi čtyřicet prvních stránek, jak jsem čekal, než se probudíš, a věřím, že je stejně dobrá jako dlouhá. Asi nejlepší román, co jsi kdy napsala... a ty jsi jich už pár dobrých napsala.“

Andersonová potěšeně pokývala hlavou. „Děkuji ti. I já si to myslím.“ Ukázala na poslední plátek slaniny na talíři. „Chceš ho?“

„Ne.“

„Určitě?“

„Ano.“

Vzala ho a zhltna.

„Jak dlouho ti zabralo ho napsat?“

„Nejsem si tak docela jistá,“ přiznala Andersonová. „Asi tři dny. Určitě to nebylo víc než týden. Většinou jsem psala ve spánku.“

Gard se usmál.

„Víš, že si nedělám srandu,“ zašklebila se Andersonová.

Gardener se přestal usmívat.

„Pořádně se mi zamotal smysl pro čas,“ přiznala. „Vím, že jsem na něm nedělala dvacátého sedmého. To je poslední den, kdy jsem měla o čase, o plynoucím čase, jasnou představu. Přijel jsi včera v noci, to byl čtvrtý červenec, a román byl hotový. Takže... maximálně týden. Dooopravdy ale nevěřím, že to trvalo déle než tři dny.“

Gardenerovi poklesla čelist. Andersonová ho tiše pozorovala a oťrála si prsty do ubrousku. „Bobbi, to není možné.“ ozval se nakonec.

„Jestli si to myslíš, pak sis nevšiml mého psacího stroje.“

Když si Gardener sedal, podíval se na starý stroj, tím to ale pro něj skončilo. Jeho pozornost upoutal okamžitě rukopis. Starý Underwood už viděl tisíckrát. Rukopis byl ale nový.

„Kdyby ses podíval lépe, viděl bys na zdi roli papíru do počítače a za strojem další strojek. Kartón od vajec, baterie s dlouhou životností, a to je všechno.“

Přesunula ke Gardenerovi cigarety a ten si jednu vzal.

„Nevím, jak to funguje, ve skutečnosti to nevím ani u jednoho z těch strojů – včetně toho, který do celého domu dodává šťávu.“ Při Gardenerově výrazu se usmála. „Nejsem už připojená na Centrální elektrárnu Maine, Garde. Přiměla jsem je služby přerušit... tak tomu říkají, jako by moc dobře věděli, že je budeš brzy potřebovat znovu... podívejme... před čtyřmi dny. To si dobře pamatuju.“

„Bobbi.“

„Je tam stroj jako v ohřívači vody, další je v krabici za psacím strojem. To je ve skutečnosti praděd všech ostatních.“ Andersonová se zasmála – smích ženy v sevření příjemných vzpomínek. „V tom je nějakých dvacet, možná třicet baterií typu Dé. Poley Andrews z Cooderova obchodu si asi myslí, že jsem přišla o rozum – koupila jsem všechny baterie, co měl, pak jsem jela do Augusty pro další. A v ten den jsem navozila hlínu do sklepa?“ oslovila sama sebe a zamračila se. Pak se jí obličej zase vyjasnil. „Asi ano, jo. Historický nákup baterií 1988. Vrazila jsem asi do sedmi obchodů a přivezla zpět stovky baterií. Pak jsem se stavila v Albionu a nechala si přivést nákladňák hlíny na úpravu sklepa. Jsem si téměř jistá, že jsem oba úkoly zvládla za jediný den.“

Do obličej se jí zase vrátily utrápené vrásky a Gardenerovi na chvíli připadala stejně vyděšená a vyčerpaná – samozřejmě, že vyčerpaná byla pořád. Vyčerpání, jaké Gardener minulou noc spatřil, proniká až do morku kostí. Spánek za jedinou noc (ať jakkoliv dlouhý či hluboký) ho nemohl vymazat. A pak ty divoké, halucinacím podobné řeči – knihy napsané ve spánku, elektřina v domě napojená na D-baterie, cesty do Augusty s bláznivými cíli-

Až na to, že viděl všude kolem sebe důkazy. Viděl je.

„-ten,“ dokončila Andersonová a zasmála se.

„Co, Bobbi?“

„Říkala jsem, že zapojit ten, co generuje šťávu pro celý dům a výkop, byla kurva práce.“

„Jaký výkop? To je ta věc v lese, co mi chceš ukázat?“

„Ano. Brzy. Dej mi ještě pár minut.“ V jejím obličejí se znovu objevil ten výraz radosti z vyprávění. Gardenera náhle napadlo, že jde o výraz lidí, kteří vám své příběhy nechtějí vyprávět, ale musí. Jako otrava ze studovny, který se v roce 1937 zúčastnil expedice na Antarktidu a schovává si na důkaz saně. Jako námořník Ishmael (poslední z osudem postižených Pequodů), který vyprávění dokončí větou, jež působí jako zoufalý výkřik, snažící se povrchně zakrýt jedinou informací: „Já jsem jediný, kdo přežil, aby vám to vyprávěl.“ A nevypátral snad Gardener pod veselými a nesouvislými vzpomínkami na deset podivných dnů v Havenu stejné zoufalství a šílenství? Gardener věřil, že ano... věděl to. Kdo měl pro taková znamení nejlepší vybavení? Ať se tady Bobbi v době, kdy Gardener předčítal poezii obtloustlým matrárnám a jejich znuřeným manželům, setkala s čímkoliv, málem při tom přišla o rozum.

Andersonová si zapálila roztřesenou rukou další cigaretu, plamen sirky se na okamžik zachvěl. Takové věci vidíte, jen když na ně dáváte pozor.

„Tehdy mi došly kartóny od vajec a ta věc potřebovala tolik baterek, že nestačil jeden nebo dva. Tak jsem vzala jednu z krabic na doutníky strýce Franka. Na půdě musí být alespoň tucet starých, dřevěných kartonů. Mabel Noyesová v Jonque-a-Toriu by za ně asi dala pár doláčů a víš, jak je lakomá. Vystlala jsem ji toaletním papírem a udělala v ní místa, aby mohly baterie stát rovně. Znáš... hnízda?“

Andersonová předvedla ukazováčkem rychlé gesto píchání, pak se zářivýma očima pohlédla na Gardenera, aby zjistila, zda to pochopil. Gardener přikývl. Pocit neskutečna se pomalu vracel, vracel se pocit, že se jeho mozek připravuje, aby prosákl lebkou a vznesl se ke stropu. *Opilost by to spravila*, pomyslel si a pulz v hlavě zesílil.

„Ty baterie ale stejně padaly.“ Típla cigaretu a okamžitě vytáhla další. „Byly divoké, prostě divoké. A já byla taky divoká. A pak jsem dostala nápad.“

Byly?

„Jela jsem k Chip McCauslandovi. Na Dugout Road.“

Gardener zavrtěl hlavou. Nikdy na Dugout Roadu nebyl.

„No, žije tam s tou ženskou – myslím, že je s ní na hromádce – a asi deseti dětmi. Člověče, to je teda coura... ta špína na krku, Garde... nedostal bys ji dolů, snad jen sbíječkou. Myslím, že už byl předtím ženatý a... na tom nesejde... je to prostě... neměla jsem s kým promluvit... myslím tím, že oni nemluví. Ne. jak by mluvili dva lidé. A já tady pořád pletu věci, co nejsou důležité s věcmi, který -“

Slova přicházela rychleji a rychleji, až zakopávala jedno o druhé. *Nabírá na rychlosti*, pomyslel si Gardener poplašeně. A dost, brzy začne křičet nebo plakat. Nevěděl, co mu nahání větší hrůzu, a znovu si vzpomněl na Ishmaela. Ishmael procházel ulicemi Bedfordu v Massachusetts, táhlo z něj víc šílenství, méně velrybí olej. Pokaždé chytil nějakého nešťastného chodce a začal na něj křičet. *Poslouchej! Jsem poslední, kterej kurva přežil, tak mě radši kurva poslouchej, sakra! Radši poslouchej, jestli nechceš tuhle harpunu jako kurva čípek. Mám ti co vyprávět. Je to vo blbej, bílej velrybě a ty BUDEŠ POSLOUCHAT!*

Natáhl se přes stůl a dotkl se její ruky. „Vyprávěj mi to jako předtím. Jsem tady a budu tě poslouchat. Máme čas. Jak jsi řekla, máš dnes volno. Tak zpomal. Jestli usnu, poznáš, že jsi zašla moc daleko od tématu. Jasný?“

Andersonová se usmála a viditelně se uvolnila. Gardener se jí chtěl znovu zeptat, co se děje v lese. Víc než to. Chtěl se zeptat, kdo jsou oni. Nejlepší bylo ale vyčkat. Špatné věci se blíží k tomu, kdož vyčkává, pomyslel si. Bobbi se po krátké chvíli vzpamatovala a pokračovala.

„Chip McCausland má tři, možná čtyři kurníky. To jsem začala vyprávět. Za pár babek mi prodal kartónů, kolik jsem potřebovala... i pár těch velkých krabic s obaly. Každý obal má deset přihrádek.“

Andersonová se vesele zasmála a přidala větu, která mu nahnala husí kůži.

„Ty jsem ještě nepoužila. Až to ale udělám, budeme mít dost šťávy pro celej Haven a odpojíme se od Centrální elektrárny. Zbyde dost i pro Albion i pro většinu Tróji.“

Tak jsem tu sehnala elektriku – Ježíši, já kecám – a pak jsem přidělala ten přístroj k psacímu stroji. A opravdu jsem spala – alespoň jsem si zdřímla. Ale o tom jsme mluvili, nebo ne?“

Gardener přikývl a snažil se vyrovnat s myšlenkou, že její neformální prohlášení tvrdí, že dokáže vyrobit „přístroj“, který bude

dodávat elektřinu třem malým městečkům z jediného zdroje, který tvoří sto dvacet baterií typu D.

„Ten přístroj u psacího stroje dělá to, že...“

Andersonová se zamračila. Naklonila hlavu, jako by naslouchala hlasu, který Gardener neslyší. „Jednodušší by bylo ti to ukázat. Jdi tamhle, nasad' další papír, ano?“

„Dobrá.“

Zamířil ke dveřím obývacího pokoje, pak se k Andersonové obrátil. „Ty nepůjdeš?“

Bobbi se usmála. „Já tady zůstanu,“ oznámila mu a Gardener to v tu chvíli pochopil. Pochopil, a dokonce na určité mentální úrovni, kde existuje jen čistá logika, celému problému porozuměl. Neprohlásil snad nesmrtelný Holmes, že pokud eliminujete nemožné, musíte uvěřit tomu, co zbylo, ať je to jakkoli nepravděpodobné? A na stole vedle přístroje, kterému Bobbi občas říkala textový nástroj, ležel nový román.

Jo, až na to, že psací stroje většinou knihy nepíšíou samy, Garde, starý brachu. Víš, co by asi řekl nesmrtelný Holmes? Že skutečnost, že vedle jejího psacího stroje leží nová kniha, a fakt, že jsi ten román nikdy předtím neviděl, neznamená, že jde o román nový. Holmes by řekl, že Bobbi napsala knihu někdy v minulosti. A pak, když jsi byl pryč a Bobbi začalo strašit na majáku, ji vytáhla a položila vedle psacího stroje. Možná tomu, co ti vypráví, věří. To ale nic neznamená.

Gardener přešel k zastavěnému rohu obývacího pokoje, který Bobbi používala jako spisovatelský koutek. Bylo tam akorát dost místa pro knihovnu. Dost místa, aby se mohla Bobbi naklonit na židli a podat si, co potřebuje. Na román z šuplíku je to moc dobré.

I tentokrát věděl, co by k tomu dodal nesmrtelný Holmes. Souhlasil by, že Lovci bizonů nemohou být románem z šuplíku. Hádal by se ale, že napsat román za tři dny (i při občasném zdřímnutí mezi opakovanými záchvaty práce) je přece nemožné.

Až na to, že se román neobjevil z žádného šuplíku. Věděl to, protože Bobbi znal. Bobbi nebyla schopná tak dobrý román utajit v šuplíku. Stejně jako se Gard nedokázal chovat rozumně při rozhovoru o atomové energii.

Jdi do prdele, Sherlocku. I s tou pěknou drožkou, ve kterej jsi s doktorem Watsonem jezdil. Kriste, já se chci napít.

Nutkání, potřeba pít, se vrátila s novou, děšivou silou.

„Jsi tam, Garde?“ zvolala Andersonová.

„Ano.“

Tentokrát si role počítačového papíru, který volně visel k zemi, všiml. Podíval se za psací stroj a doopravdy spatřil další z Bobbiiných „přístrojů“. Tenhle byl menší – poloviční kartón od vajec, který měl dvě poslední přihrádky prázdné. Ve zbylých čtyřech stály baterie D, všechny úhledně přikryté malými trychtýřky (když se na ně podíval z menší vzdálenosti, usoudil, že jde o kousky plechovek opatrně vystřižené nůžkami na plech), ze všech kladných pólů vycházely dráty... jeden rudý, jeden modrý, jeden žlutý, jeden zelený. Dráty vedly do dalšího plošného spoje. Ten vypadal jako součást rádia a u stolu ho držely dva krátké, ploché, ke stolu přilepené kousky dřeva. Podložený byl dřevěnou destičkou. Špalíčky připomínaly trochu soklík pod tabulí. Gardenerovi se zdály tak absurdně známé, že je nedokázal vůbec identifikovat. Pak to přišlo. Byly to stojánky na scrabble.

Od plošného spoje ubíhal k psacímu stroji jediný drát, tlustý jako přírodní šňůra do sítě.

„Dej dovnitř nějaký papír,“ zavolala Andersonová. Zasmála se. „Na to jsem málem zapomněla. Není to hloupé? Tady mi nepomohli a já se málem zbláznila, než jsem našla odpověď. Seděla jsem jednoho dne na záchodě a přála si mít jeden z těch příšernejch textůáků. A když jsem se natáhla pro toaletní papír... heuréka! Chlapče, jak já jsem si připadala blbá. Tak ho tam naroluj, Garde!“

Ne, já odtud hned teď padám a pojedou stopem do Purple Cow v Hampdenu a vožeru se tak, že na tohle všechno zapomenou. Nechci už ani vědět, kdo jsou to „oni“.

Místo toho zatáhl za papír, nasadil perforovaný okraj pod válec a otáčel knoflíkem na boku starého stroje, dokud papír nezapadl na místo. Srdce se mu rychle a divoce rozbušilo. „Oukej!“ zavolal. „Chceš, abych... uch, něco zapnul?“ Neviděl žádný spínač, a i kdyby ho našel, nechtěl by se ho dotknout.

„Nemusíš,“ odpověděla mu. Gard zaslechl cvaknutí, pak následovalo bzučení – zvuk transformátoru od dětského vláčku.

Z psacího stroje se rozlilo zelené světlo.

Gardener neochotně zacouval, vlastní nohy mu připomínaly chůdy. Mezi klapkami problikávalo ve zvláštním, nevyrovnaném rytmu světlo.

Starý Underwood měl po stranách zasazená skla, jež teď zářila jako stěny akvária.

Náhle se začaly klapky mačkat samy od sebe, přejížděly sem a tam jako klapky piána. Válec se začal rychle pohybovat, na prázdný papír proudila slova.

Můj otec spočívá v temné hlubině.

Cink! Bum!

Válec se vrátil.

Ne, nic takového nevidím. Nevěřím, že něco takového vidím.

Toto jsou perly, jež byly kdysi jeho očima.

Odporné, zelené světlo prosakovalo klávesnicí a ozařovalo slova jako radium.

Cink! Buch!

Mé pivo je Rheingold – suché pivo.

Zdálo se, že se řádka objevila během jediné sekundy. Klávesy se míhaly neuvěřitelnou rychlostí. Jako by sledoval rychlozprávy.

Kdykoliv si kupujete pivo, vzpomeňte si na Rheingold! Můj ty bože, to dělá vážně ona, nebo je to jen trik?

Jeho mozek narazil na další zázrak, zavrával a začal s nadějí znovu hledat Sherlocka Holmese – trik, samozřejmě šlo o trik. Součástí nervového zhroucení chudáčka Bobbi... jejího velmi kreativního nervového zhroucení.

Cink! Buch! Válec odskočil.

Žádnej trik, Garde.

Válec se vrátil a klávesy před jeho vytřeštěnýma, široce rozevřenýma očima vyřukaly tuto zprávu:

Měl jsi poprvé pravdu. Dělán to z kuchyně. Ten přístroj za psacím strojem je citlivý na myšlenky stejně jako sluneční baterie na světlo. Vypadá to, že dokáže s naprostou jistotou mé myšlenky zachytit na vzdálenost pěti mil. Pokud se dostanu dál, začíná je komolit. Nad deset mil přestává fungovat úplně.

Cink! Buch! Nalevo od válce dvakrát přeskočila velká, stříbrná páčka, posunula papír (kde už stály tři dokonale napsané zprávy) o několik řádek, pak stroj pokračoval.

Takže vidíš, že nemusím sedět u psacího stroje, když chci pracovat na novém románu – koukni. Nepotřebuju ruce! Ten starej, ubohej Underwood makal poslední dva, nebo tři dny jako blázen, Garde. A já

byla celou tu dobu v lese, pracovala v okolí nebo ve sklepě. Jak ale říkáš, především jsem spala. Je to bláznivé... i kdyby mě někdo přesvědčil, že taková věcička existuje, nevěřila bych, že bude pracovat pro mě, protože jsem nikdy diktovat dobře nedokázala. Vždycky jsem říkala, že musím vlastní dopisy psát, protože musím sledovat slova na papíře. Nikdy jsem nedokázala pochopit, jak někdo dokáže nadiktovat celý román do magnetofonu, přestože to někteří spisovatelé tak dělají. Tohle ale není diktát, Garde – je to přímý vstup do podvědomí, nepřipomíná to ani tak psaní, jako spíš snění... výsledek ale není podobný snům. Ty jsou často surrealistické a roztržité. Už to není v žádném směru psací stroj, je to stroj na sny. Stroj, který sní rozumným způsobem. Jak mi ho dali, abych mohla napsat Lovce bizonů, je něco kosmicky legračního. Máš pravdu, je to vážně nejlepší věc, co jsem kdy napsala. Pořád jde ale o vesnickou operu. Jako bys vymyslel perpetuum mobile, aby tě už neotravovalo vlastní dítě kvůli novým baterkám do dětského autíčka. Dokážeš si ale představit, co by se stalo, kdyby měl takový přístroj třeba F. Scott Fitzgerald? Nebo Hemingway? Faulkner? Salinger?

Psací stroj se po každém otazníku na chvíli odmlčel, pak znovu vybuchl a vyřukal další jméno. Po Salingerovi ztichl úplně. Gardener četl, jak se text objevoval. Sledoval ho ale jen mechanicky a téměř ho nechápal. Očima se vrátil na začátek pasáže. Považoval jsem to za trik, myslel, že psací stroj nějak naprogramovala, aby nařukal dvě krátké ukázky z verše. A on napsal-

Napsal: *Žádný trik, Garde.*

Náhle si pomyslel: *Dokážeš mi číst myšlenky, Bobbi?*

Cink! Buch! Válec odskočil tak rychle, až Gardener nadskočil a málem vykvikl.

Ano. Ale jen trochu.

Co jsme dělali čtvrtého července v roce, kdy jsem přestal učit?

Jeli jsme do Derry. Říkal jsi, že znáš chlápka, který nám prodá zápalné lahve. Prodal nám je, ale nefungovaly. Strašně ses opil a chtěl ses vrátit a odpálit mu celý dům. Nedokázala jsem ti to vymluvit, tak jsme se vrátili a ať se propadnu, jestli mu nehořel dům. Měl ve sklepě spoustu funkčních zbraní a hodil mezi ně vajgla. Uviděls oheň a požární auta a začal ses tak smát, až jsi vypadl na ulici.

Nikdy se necítil tak silně oddělen od reality jako teď. Bojoval s ním, držel ho ve vzdálenosti natažené ruky, očima projížděl předešlý odstavec a ještě něco hledal. Po několika vteřinách to našel: ~~V tom, jak mi ho dali, je něco kosmicky legračního...~~

A Bobbi předtím řekla: *Ty baterie stejně padaly. Byly divoké, prostě divoké...*

Tváře mu hořely, jako by měl horečku, čelo měl ale studené jako kostku ledu. Náhle mu připadal chladný impulz bolesti za levým okem... tupé údery bušily s pravidelností metronomu.

Podíval se na psací stroj, který zalilo to zvláštním způsobem děsivé zelené světlo a pomyslel si: *Bobbi, kdo jsou „oni“?*

Cink! Buch!

Klávesy zabubnovaly, písmena zformovala slova, slova zformovala dětskou říkanku

Pozdě minulé noci i noci předešlé, Tommyknockeři, Tommyknockeři, ťukali na dveře.

Jim Gardener vykřikl.

7.

Konečně se mu přestaly třást ruce. A dokázal přiložit ke rtům horkou kávu, aniž by se polil a dokončil bláznivé ranní orgie s dalšími popáleninami.

Andersonová ho sledovala od kuchyňského stolu, v očích se jí zračil zájem. V nejhlubších útrobách spižírny schovávala láhev velmi chutného brandy, které se naprosto vymykalo „alkoholické zásobárně“. Odmítl. Necítil jen lítost, ale skutečnou bolest. To brandy potřeboval – udusilo by bolest v hlavě a možná by ji úplně zabilo. A především... vrátilo by mozek do starých kolejí. Zbavil by se toho pocitu „právě jsem spadl přes okraj světa“.

Jediným problémem bylo, že se konečně dostal do „toho“ bodu, nebo snad ne? Správně, do bodu, kdy už neskončí s kapkou brandy v kávičce. Od chvíle, kdy otevřel dvířka ohříváče a utekl nahoru pro kapku whisky, se dozvěděl příliš mnoho věcí. Tehdy byl v bezpečí, teď se ale ocitl v neklidném vzduchu, kde se tvoří tornáda.

Takže už žádné pití. Nedá si ho do kávy víc než irského sladidla až do chvíle, kdy pochopí, o co tady kráčí. Včetně otázky, co se děje s Bobbi. To především.

„Je mi líto, co se nakonec stalo,“ omlouvala se Andersonová. „Nejsem si ale úplně jistá, zda jsem to mohla zastavit. Řekla jsem ti, je to snový stroj, je to stroj na podvědomí. Doopravdy toho z tvých myšlenek moc nezachytím, Garde. Zkoušela jsem to s jinými lidmi a ve většině případů je to jednoduché jako zabořit palec do čerstvého těsta. Můžeš postupovat až dovnitř, dokud nenajdeš, čemu bys ty říkal identita... ačkoliv je to tam uvnitř hrozné, plné těch nejstrašnějších... nemůžeš jim říkat ani ideje, asi bys jim říkal představy. Jednoduché jako dětská čmáranice, jsou ale živé, jako ty ryby, které se nacházejí v hlubinách oceánu, ty, co explodují, když je vytáhneš,“ Bobbi se náhle zachvěla. „Jsou živé,“ zopakovala.

Na chvíli vnímal jen zpěv ptáků.

„Z tebe prostě získávám jen povrchní informace a většina je jich ještě zkomolených a rozbitých. Kdybys byl jako všichni ostatní, věděla bych, co se s tebou děje i proč vypadáš tak zničeně.“

„Díky, Bobbi. Já věděl, že existuje důvod, proč se sem vracím. A protože to není vaření, půjde asi o tvé lichotky.“ Usmál se (byl to ale nervózní úsměv) a zapálil si cigaretu.

„Je-li tomu tak,“ pokračovala Bobbi, jako by ani nepromluvil, „mohu jen odvozovat, co se s tebou dělo. Budeš mi ale muset dodat detaily... nedokážu je vyčenichat, i kdybych chtěla. Nejsem si jistá, že mi to bude jasné, i kdybys je naházel před dveře mozku a položil před ně uvítací kobereček. Když ses mě ale zeptal, kdo jsou „oni“, jako velká bublina se objevila ta říkanka o Tommyknockerech a proběhla sama psacím strojem.“

„V pořádku,“ zašeptal Gardener, přestože to v pořádku nebylo... nic nebylo v pořádku. „Kdo jsou ale, kromě jména Tommyknockeři? Jsou to skřítki? Elfové, Greml-?“

„Požádala jsem tě předtím, aby ses porozhlédl kolem, protože jsem chtěla, abys měl představu, jak je vše obrovské,“ odpověděla Andersonová. „Jak může být vysvětlení dalekosáhlé.“

„To si uvědomuju. správně,“ potvrdil Gardener a kolem koutků se mu mihl stín úsměvu. „Ještě pár dalekosáhlých vysvětlení a jsem zralý pro svěrací kazajku.“

„Tvoji Tommyknockeři přišli z vesmíru,“ vysvětlovala Andersonová, „to sis určitě už odvodil.“

Gardener věděl, že se mu ta představa víc než jen mihla hlavou, v ústech měl ale přesto sucho, ruce kolem hrnku kávy úplně zmrzlé.

„Jsou poblíž?“ zeptal se. Hlas mu zněl, jako by přicházel z dálky, z velké dálky. Náhle se bál rozhlédnout, bál se, že spatří nějakou pokroucenou bytost se třema očima a rohem místo pusy. Jak leze ze spížírny. Bytost, která patří jen na plátna kin, možná do eposu Hvězdných válek.

„Myslím, že jsou – jejich skutečné, fyzické já – už dlouho mrtví,“ odvětila Andersonová vážně. „Zřejmě zemřeli už dávno předtím, než se na zemi objevil člověk. No ale... Carusso je mrtvý a pořád zpívá na sakra hodně deskách, že?“

„Bobbi,“ přerušil ji Gardener, „řekni mi, co se stalo. Chci, abys začala na samém počátku a skončila větou: Pak jsi přišel po silnici a chytil mě právě ve chvíli, kdy jsem omdlela. Dokážeš to?“

„Ne úplně,“ odvětila a zakřenila se, „ale udělám, co bude v mých silách.“

8.

Andersonová vyprávěla dlouho. Když skončila, bylo půl dvanácté. Gard seděl za kuchyňským stolem, kouřil a omluvil se jen jednou, když musel jít do koupelny, kde si vzal další tři Aspiriny.

Andersonová začala tím, jak zakopla. Vyprávěla, jak se vrátila a vykopala další část lodi. Vykopala dost na to, aby si uvědomila, že narazila na něco naprosto unikátního. Pak se vrátila potřetí. Neřekla nic o Chuckovi Svišťovi, který tam ležel mrtvý a nikde žádné mouchy, neřekla nic o Peterově ustupujícím zákalu, ani o návštěvě u veterináře Etheridge. Hladce ty události vynechala, přiznala jen, že když se vrátila z prvního dne práce v lese, našla na přední verandě Petera mrtvého.

„Jako by usnul.“ vysvětlila a v hlase jí zazněl sentiment tak nepodobný Bobbi, kterou znal, až Gardener rychle vzhlédl... a rychle se znovu podíval na vlastní ruce. Andersonová slabě plakala.

Po chvíli se Gardener zeptal: „A co pak?“

„Pak jsi přišel po silnici a chytil mě právě ve chvíli, kdy jsem omdlela.“

„Nechápu, co tím myslíš.“

„Peter zemřel dvacátého osmého června,“ prohlásila Andersonová. Nikdy neuměla moc lhát, ale věřila, že tato lež zní hladce a přirozeně. „To je poslední den, na který si pamatuju jasně. Až do chvíle, kdy ses minulou noc objevil. Toť vše.“

Široce a nevinně se na Gardenera usmála. Ale i to byla lež. Její jasné, nepopletené a souvislé vzpomínky končily den předtím – dvacátého sedmého června, kdy stála nad obrovským předmětem v zemi a v ruce svírala držadlo lopaty. Končily šeptáním: „Všechno je v pořádku.“ A pak začala kopat. Mohla toho vyprávět mnohem víc, ano, spoustu dalších věcí, nedokázala si ale vzpomenout, jak šly po sobě. Na co si vzpomínala musela vystříhat... opatrně vystříhat. Nemohla například Gardovi vyprávět rovnou o Peterovi. Ještě ne. Řekli jí, že nemůže. V tomhle případě jí ale radit nemuseli.

Stejně tak jí prozradili, že musí Gardenera velmi, velmi pečlivě sledovat. Gard se samozřejmě brzy stane

(jedním z nás)

členem týmu. Ano. A mít ho v týmu bude skvělé. Jestli na světě Andersonová někoho milovala, byl to Jim Gardener.

Bobbi, kdo jsou „oni“?

Tommyknockeři. To slovo, jež vyvstalo z nejasných koutů Gardovy mysli jako stříbrná bublina, se hodilo jako každé jiné. Ano. Bylo dobré.

„A co teď?“ zeptal se Gardener a zapálil si poslední cigaretu. Vypadal omámeně a opatrně zároveň. „Netvrdím, že to dokážu spolknout.“ Trochu moc nadšeně se zasmál. „Nebo nemám prostě tak široký krk, abych to pozřel všechno najednou.“

„To chápu,“ přikývla Andersonová. „Hlavním důvodem, proč si z posledního týdne pamatuju tak málo, bude, že je to všechno tak zvláštní. Jako by ti přivázali mozek k raketovým saním.“

Nerada Gardovi lhala, cítila se při tom nepříjemně. S lhaním bude ale brzy konec. Gard bude... bude...

No, bude přesvědčený.

Až uvidí loď. Až ji ucítí.

„Ať už věřím, nebo ne, asi mě to nutí většinou věcí uvěřit.“

„Pokud eliminujete nemožné, musíte uvěřit tomu, co zbylo, ať je to jakkoliv nepravděpodobné.“

„To jsi pochopila, ne?“

„Jen obrys. Kdybych tě to neslyšela párkrát říkat, asi bych o tom nevěděla.“

Gardener přikývl. „No, pro naši situaci se to asi hodí. Jestli neuvěřím důkazům vlastních smyslů, budu muset uvěřit, že jsem se zbláznil. Ačkoliv ví bůh, že je na světě dost lidí, kteří by byli víc než šťastní, aby mohli dosvědčit, že blázen doopravdy jsem.“

„Ty nejsi blázen, Garde,“ zašeptala Andersonová a pohládila ho po ruce. Obrátil dlaň a pevněji sevřel.

„No... víš, člověk, který střílel na vlastní ženu... existují lidé, kteří by to považovali za dost přesvědčivý důkaz šílenství. Víš to?“

„Garde, to se stalo před osmi lety.“

„Jasně. A ten chlap, co jsem ho praštil loktem do cecku, to bylo před osmi dny. Taky jsem honil jednoho chlapíka po Arbergově chodbě a jídelně s deštníkem v ruce. Vyprávěl jsem ti to? Mé chování bylo během posledních pěti let stále víc a víc sebezničující.“

„Nazdar, lidi, ještě jednou vás vítám v naší národní sebelitující hodině!“ zanotovala Bobbi Andersonová pohotově. „Dnešním hostem je-“

„Včera ráno jsem se chtěl zabít,“ zašeptal Gardener. „Kdybych nedostal ten nápad – vážně silný nápad, že jsi v průseru, žerou mě teď ryby.“

Andersonová se na něj podívala bedlivěji, ruka se jí pomalu sevřela, až ucítil bolest. „To myslíš vážně? Ano? Kriste!“

„Jasně. Chceš vědět, jak daleko to zašlo? Připadalo mi to za daných okolností jako ta nejrozumnější věc.“

„Nech toho,“

„Myslím to vážně. V tu chvíli se objevilo vnuknutí. Vnuknutí, že jsi v průseru. Tak jsem to odložil, abych ti zavolal. Ty jsi tady ale nebyla.“

„Asi jsem byla v lese,“ vysvětlovala Andersonová. „A ty jsi přiběhl.“ Přiložila si jeho ruku k ústům a jemně ji políbila. „Jestli celá ta bláznivá věc neznamená nic jiného, jsi alespoň pořád naživu, ty blbče.“

„Jako vždy mě ohromuje tvé téměř gallické rozpětí komplimentů, Bobbi.“

„Jestli to někdy uděláš, dohlédnu, aby ti to napsali na náhrobní kámen, Garde, BLBEC. Ta písmena budou vyrytá, že vydrží alespoň celé století.“

„No, díky,“ prohlásil Gardener. „Chvíli si s tím ale nebudeš muset dělat starosti, protože ho pořád ještě mám.“

„Co?“

„Ten pocit, že jsi v průseru.“

Pokusila se odvrátit a vytrhnout mu ruku.

„Podívej se na mě, Bobbi. Sakra.“

Nakonec mu neochotně vyhověla, vystrčila spodní ret a nasadila tvrdohlavý výraz, který tak dobře znal. Nepůsobila ale i trochu neklidně? Věřil, že je to tak.

„Všechno to vypadá tak nádherně. Dům poháněný na D-baterie, knihy, co se píší samy, bůh ví, co ještě. Proč bych si měl tedy myslet, že jsi v průseru?“

„To nevím,“ zašeptala a odešla mýt nádobí.

9.

„Samozřejmě jsem makala, až jsem málem padla. To je jedna věc,“ přiznala Andersonová. Stála k němu teď zády a Gard měl pocit, že se jí to tak líbí. V horké mýdlové vodě zacinkaly talíře. „A víš, že jsem neřekla veřelci z vesmíru hu, hu, levná, čistá elektřina a telepatie, velká věc. Náš pošťák podvádí svou ženu. Vím to. Nechci to vědět, sakra, nejsem žádný čmuchar. Ale on to tam prostě měl, Garde, přímo na čele. Nevidět takovou věc, je jako nevidět třicetimetrový neonový nápis. Kriste, to bylo něco.“

„Já vím,“ potvrdil a pomyslel si, *neříká pravdu, alespoň ne celou. A myslím, že to snad ani neví.* „Otázkou zůstává, co uděláme teď?“

„Nevím.“ Rozhlédla se, všimla si Gardenerova pozvednutého obočí a prohlásila: „Věřil jsi, že ti odpovím tou pěknou, krátkou esejí – nějakých pět set slov? Já ne. Prostě mě něco napadne a to je všechno. Možná nejsou ty nápady ani tak dobré. Asi bych tě měla nejdřív vzít ven, aby ses

(abys byl přesvědčený)

na to podíval. Potom... no...“

Gardener si ji dlouho prohlížel. Tentokrát Bobbi oči nesklopila. Zůstaly otevřené, bez výrazu provinění. Něco tady ale nehrálo. Něco bylo rozladěné a vykojené. Jako ten předstíraný sentiment v jejím hlase, když mluvila o Peterovi. Slzy byly možná skutečné, ale ten tón... ten byl špatný.

„Dobrá. Podíváme se na tu loď v zemi.“

„Ale nejdřív si dáme oběd,“ prohlásila Andersonová klidně.

„Máš už zase hlad?“

„Jasně, ty ne?“

„Kriste, ne!“

„Pak to sním za nás za oba,“ dodala Andersonová a to také udělala.

Kapitola X

GARDENER SE ROZHODUJE

1.

„Můj ty bože.“ Gardener se těžce posadil na nový pařez. Cítil se, jako by těžce dopadl, jako by ho někdo tvrdě zasáhl do žaludku. Ne, bylo to ještě silnější a ještě radikálnější. Jako by mu někdo vrazil do úst hadici od průmyslového vysavače, zapnul ho a během vteřiny mu vytáhl z plic veškerý vzduch. „Můj ty bože,“ zopakoval sotva slyšitelným unaveným hlasem. Zdálo se, že není schopný ničeho jiného.

„To je, co?“

Zastavili se uprostřed svahu, kousek od místa, kde Andersonová našla mrtvého sviště. Svah byl dřív hustě zarostlý, někdo ale vysekal mezi stromy cestu, aby se k předmětu dostal podivný stroj, který Gardener nedokázal identifikovat. Stál na okraji výkopu, ale ve srovnání s dírou v zemi a nadpozemským předmětem vypadal jako trpaslík.

Příkop byl už sedmdesát metrů dlouhý a na každém konci sedm metrů široký. Šedý okraj lodi se tyčil do výše jako obrovský, ocelový talíř.

„Můj ty bože,“ zalapal Gardener znovu po dechu. „Podívej na tu věc.“

„Já se na ni už dívám,“ odvětila Bobbi, přes rty jí přeběhl vzdálený a nepatrný úsměv. „Už si to prohlížím víc jak týden. Je to ta nejkrásnější věc, jakou jsem kdy spatřila. A vyřeší spoustu problémů, Garde. Dostavil se člověk na koni, jel a jel.“

Ta věta prořízla mlhu. Gardener se podíval na Andersenovou, která se mohla klidně v tu chvíli vznášet v místech, odkud ten neuvěřitelný předmět přišel. Výraz jejího obličeje Gardenera zmrazil. Její oči nebyly jen vzdálené, byla to prázdná okna.

„Co tím myslíš?“

„Hmmm?“ Andersonová se rozhlédla, jako by se budila z hlubokého omámení.

„Co myslíš tím mužem na koni?“

„Myslím tebe, Garde. Myslím mě, ale... především tebe. Pojd' sem dolů a podívej se.“

Andersonová vyrazila s nenuceným půvabem předešlých zkušeností rychle ze svahu dolů. Postoupila o nějakých sedm metrů, pak si uvědomila, že ji Gardener nesleduje. Obrátila se. Vstal z pařezu, nic víc.

„Neukousne tě to,“ přemlouvala ho.

„Ne? A co mi to udělá, Bobbi?“

„Nic! Jsou mrtví, Garde. Tvoji Tommyknockeři byli skuteční, byli ale i smrtelní. A ta loď je tady alespoň padesát milionů let. Praskl tady ledovec, zakryl ji, ale nedokázal s ní pohnout. Nedokázaly s ní pohnout ani všechny ty tuny ledu. Tak ledovec raději praskl. Můžeš se podívat do výkopu a uvidíš to. Připomíná to zmrzlou vlnu. Doktor Borns z univerzity by se z toho zbláznil... jsou ale mrtví, Garde.“

„Byla jsi uvnitř?“ zeptal se Gardener, aniž by se pohnul.

„Ne, dveře – věřím, cítím, že tady nějaké jsou – jsou ještě pohřbené. To ale nemění nic na tom, co vím. Jsou mrtví, Garde. Mrtví.“

„Jsou mrtví. Tys nebyla v lodi, vynalézáš ale rychlostí světla jako Thomas Edison a dovedeš dokonce číst myšlenky. Takže se ještě jednou ptám: Co to udělá se mnou?“

A tak mu řekla největší lež ze všech. Pronesla ji tiše a nepocítila přitom vůbec žádnou lítost. Prohlásila: „Nic. co bys nechtěl.“ A vyrazila dolů. Už se neohlížela, aby ho kontrolovala, zda jí následuje.

Gardener zaváhal, v hlavě mu nepříjemně hučelo. Pak se vydal za ní.

2.

Vozidlo vedle příkopu byl její nákladňák. Předtím to byl ale Country Squire stejšn. Andersonová s ním přijela, když se dostavila na vysokou školu z New Yorku. To se stalo před třinácti lety a tehdy nebylo nikterak nové. Honila auto po silnicích až do roku 1984, kdy jí nechtěl dát potvrzení a nálepku o kontrole už ani Elt Barker ze stanice Shell (jediné opravy a čerpadla v Havenu). A pak o víkendu, byla to

šilená práce, uřízli na autě střechu od předního sedadla až dozadu (většinu doby byli opilí a Gardener považoval fakt, že se ve staré rachotině Franka Garricka nezabili za zázrak) a změnili ho v poloviční káru.

„Koukej na to, Garde, starý brachu,“ prohlásila Bobbi Andersonová slavnostně a dívala se přitom na zbytky auta. „Vyrobili jsme si vážně božskej polní bombardér.“ Pak se předklonila a začala zvracet. Gardener ji zachytil a odnesl na verandu (*a celou dobu se mu snaživě pletl pod nohy Peter*). Když ji tam donesl, omdlela. Opatrněji položil, pak omdlel sám.

Poloviční kára, starý detroitský tvrďák, se ale nakonec obrátil břichem nahoru. Andersonová ho postavila do kouta zahrady na špalky a prohlásila, že už ho nikdo nekoupí ani na náhradní díly. Gardener věřil, že je jednoduše sentimentální.

Teď náklad'ák znovu vzkřísila, přestože se původnímu vozidlu podobal jen málo. Zůstal jen modrý nátěr a zbytky postranic z umělého dřeva, které patřily k obchodní značce Country Squire. Dvířka řidiče zmizela, stejně jako větší část předku. Ten nahradila zvláštní sestava nástrojů na rytí a kopání. V Gardenerových vyděšených očích teď náklad'ák působil jako rozbitý dětský buldozer. Z místa, kde byl původně chladič, vyčníval obrovský vrták. Motor připomínal motor vyrvaný ze starého pásáku D-9.

Bobbi, kde jsi vzala ten motor? Jak jsi ho odtamtud dovezla sem? Ježíši Kriste!

Všechny tyto věci (a byly pozoruhodné) ho dokázaly upoutat jen na chvíli. Přešel rozrytou zemí k místu, kde stála Bobbi s rukama v kapsách a dívala se do zářezu v zemi.

„Co si myslíš, Garde?“

Už si nebyl ničím jistý. Stejně ze sebe nedokázal vydat ani slovo.

Výkop ubíhal do neuvěřitelné hloubky... hádal, že musí být třicet, čtyřicet stop hluboký. Kdyby nesvítilo slunce ve vhodném úhlu, vůbec by nedohlédl na dno. Mezi hladkým povrchem lodi a stěnou výkopu byla asi metr široká mezera. Plášť lodi byl naprosto neporušený, neviděl žádné symboly, čísla, obrazy nebo hieroglyfy.

Na dně výkopu mizel předmět v zemi. Gardener zavrtěl hlavou, otevřel ústa, zjistil, že ještě nedokáže mluvit a zase je zavřel.

Část pláště, o který Andersonová kdysi zakopla a pokusila se ho rukou vyvrátit (věřila, že jde možná o plechovku, kterou tu zapoměli dřevorubci), se teď vznášel přímo před Gardenerovým nosem. Mohl jednoduše natáhnout ruku, překonat metrový odstup a sevřít ho, jak to učinila Andersonová před dvěma týdny... byl tady jediný rozdíl: když Andersonová sevřela poprvé okraj, klečela. Gardener stál. Matně si uvědomil, kolik času zabrala úprava svahu. Hrubý, rozbahněný terén, pokácené a odstraněné stromy, pařezy vytrhané jako zkažené zuby. Pustil to z hlavy. Kdyby mu Andersonová prozradila, jakou část svahu prostě odřízla, podíval by se ještě jednou. Kopec práci ztěžoval... tak ho jednoduše polovinu odstranila, aby si ji ulehčila.

Létající talíř, pomyslel si Gardener slabě a pak: *já skočil. Tohle jsou fantastické představy před smrtí. Každou vteřinu začnu dýchat slanou vodu. Už to bude každou vteřinu. Každou vteřinu.*

Nic z toho se ale nestalo a nestane, protože se jednalo o skutečnost. Byl to létající talíř.

A to bylo určitým způsobem to nejhorší. Nebyla to vesmírná loď, nebylo to marťanské plavidlo, nebylo to mimozemské vozidlo. Byl to létající talíř. Létající talíře odmítlo letectvo, vědci i psychologové. Žádný spisovatel science fiction, který si váží sám sebe, by létající talíř do svého příběhu nezařadil. A pokud by to udělal, žádný nakladatel, který si váží sám sebe, by se takového díla nedotkl ani třímetrovou tyčí. Létající talíře vyšly z módy asi v době Edgara Rice Burroughse a Otise Adelberta Klinea. Pro knihu byly tou nejhorší vykopávkou. Létající talíře byly víc než passé. Samotná představa létajícího talíře působila jako vtip. Dnes mu věnovali pozornost jen blázni, náboženští excentrici a samozřejmě bulvární plátky, kde měli předepsanou alespoň jednu příhodu s létajícím talířem týdně. Něco jako ŠESTILETÁ OTĚHOTNĚLA V LÉTAJÍCÍM TALÍŘI, UPLAKANÁ MATKA VYPOVÍDÁ.

Z nějakého nepochopitelného důvodu pocházely všechny tyto příběhy z Brazílie nebo Nového Hampshiru.

A přesto tu taková věc byla celou dobu, kdy staletí mýjela jako minuty. Náhle se mu vybavila řádka z knihy Genesis a Gard se zachvěl, jako by se kolem něj prohnal chladný vítr: *Za těch dnů žili na zemi obři.*

Obrátil se k Andersonové, jeho oči prosily.

„Je to skutečný?“ dokázal zašeptat.

„Je to skutečný. Dotkni se ho.“ Zaťukala na povrch a předvedla mu dutý zvuk – pěst na mahagonu. Gardener natáhl ruku... pak ji zase stáhl.

Na obličejí Andersonové se jako stín mihl výraz otrávení. „Říkala jsem ti, Garde, nekousne tě.“

„Neudělá mi to nic, co bych nechtěl?“

„Přesně tak.“

Gardener uvažoval (alespoň pokud byl v současném stavu naprostého a bouřlivého zmatku uvažovat schopný), že uvěřil kdysi stejné věci o chlastu. Když o tom přemýšlel, slyšel, jak lidé (většinou studenti vysoké školy v sedmdesátých letech) říkají to samé o drogách. Mnoho jich skončilo na klinikách a drogových poradnách s velkými problémy se závislostí.

Řekni mi, Bobbi, chtěla jsi pracovat, dokud nepadneš? Chtěla jsi shodit tolik kilo, že vypadáš, jako bys trpěla nechutenstvím? Chci asi především vědět: Řídila jsi, nebo tě řídili? Proč jsi lhala i o Peterovi? Proč tady v lese nejsou slyšet ptáci?

„Tak dělej,“ nabádala ho Andersonová trpělivě. „Musíme si ještě promluvit a dojít k těžkým rozhodnutím. A nechci, aby ses zastavil uprostřed cesty a prohlásil, že je vše pouhá halucinace, která vzešla z lahve alkoholu.“

„To je ale pěkná blbost.“

„Stejně jako většina věcí, které lidé obyčejně říkají. Už jsi předtím prožil delirium. Víš to ty i já.“

Jo, stará Bobbi by to ale nikdy nevytáhla. Alespoň by to nepodala takhle.

„Dotkneš se a uvěříš. Nic jiného netvrdím.“

„Zdá se, že ti na tom záleží.“

Andersonová neklidně zašoupala nohama.

„Dobrá,“ uklidnil ji Gardener. „Dobrá, Bobbi.“

Natáhl ruku a sevřel okraj lodi jako ona první den. Uvědomil si – silně si uvědomil – že se na jejím obličejí objevil výraz čisté touhy. Byl to obličej člověka, který čeká, až exploduje raketa ohňostroje.

Téměř současně se přihodilo několik věcí.

Nejdřív se dostavil pocit vibrace, jež mu pronikla do ruky – typ vibrace, který člověk pocítí, když položí ruku na sloup vysokého

napětí. Na chvíli se mu zdálo, že ruka ztratila cit, jako by se vibrace pohybovala neuvěřitelnou rychlostí. Pak pocit zase ustoupil. Když byl pryč, Gardenerovu hlavu naplnila hudba. Byla tak hlasitá, že víc připomínala výkřik a nikoliv hudbu. To, co zaslechl minulou noc, mu teď připadalo jako pouhý šepot. Jako by se ocitl uvnitř reproduktoru, který někdo spustil na maximum.

Den mě vypíná a nemyslím tím možná. Od devíti do pěti mě nepustí, kam směřuju. Až to skončí, vrátím se domů do-

Právě otevíral ústa k výkřiku, když hudba zčistajasna utichla. Gardener tu píseň, která byla populární, když chodil na základní školu, znal. Později si úryvek, který zaslechl, zpíval a pozoroval při tom hodinky. Zdálo se, že události pokračovaly takto: Jedna nebo dvě vteřiny velmi rychlé vibrace, výbuch ohlušující hudby, který trval asi dvanáct vteřin, pak krvácení z nosu.

Slovo ohlušující ale plně neodpovídalo. Správně bylo omračující. Ta hudba nikdy ve skutečnosti neprošla jeho bubínky. Vzešla z toho prokletého kusu oceli na čele a zabodla se mu přímo do mozku.

Spatřil, jak Andersonová vrávoravě ustoupila a rozhodila ruce, jako by někoho odháněla. Výraz touhy se proměnil v překvapení, strach, zmatek a bolest.

A nakonec ustoupila bolest hlavy.

Úplně a docela ustoupila.

Z nosu mu ale krev netekla, přímo stříkala.

3.

„Tady. vezmi si. Kriste. Garde, jsi v pořádku?“

„To bude dobrý,“ odvětil Gardener, hlas mu dusil její kapesník. Přeložil ho a přiložil k nosu. Pevně na něj zatlačil, zaklonil hlavu a do hrdla se mu začala hrnout nepříjemná chuť krve. „Už jsem zažil horší.“ Byla to pravda... ale stalo se to už dávno.

Ustoupili nějakých deset kroků od výkopu a posadili se na poražený strom. Bobbi si ho upřeně prohlížela.

„Kriste, Garde, já vůbec nevěděla, že se něco takového stane. Věříš mi, že?“

„Ano,“ zašeptal Gardener. Nevěděl přesně, co Bobbi očekávala, bylo to ale něco jiného. „Slyšela jsi tu hudbu?“

„Přímo jsem ji neslyšela,“ odpověděla Andersonová. „Přišla z tvojí hlavy. Málem mě to roztrhlo.“

„Vážně?“

„Jo.“ Bobbi se trochu roztřeseně zasmála. „Když je kolem hodně lidí, vypnu je.“

„To dokážeš?“ Sundal si kapesník z nosu. Byl nasáklý krví, Gardener ho mohl vyždímat a objevil by se malý, krvavý pramínek. Krvácení ale pomalu ustupovalo... díky bohu. Zahodil kapesník a utrl jeden cíp vlastní košile.

„Ano,“ pokračovala Andersonová. „No... ne úplně. Nedokážu myšlenky vypnout úplně. Mohu je ale o něco ztlumit, takže zní jako... no, jako tichý šepot na samém dně mého mozku.“

„To je neuvěřitelné.“

„Je to nutné,“ pokračovala Andersonová vážně. „Pokud bych to nedokázala, asi bych už nikdy neopustila tenhle hroznej barák. Byla jsem v sobotu v Auguste a otevřela mysl, abych zjistila, jaké to je.“

„A zjistila jsi to?“

„Jo, zjistila. Jako by se ti dostal do mozku hurikán. A děsivé bylo, co mi dalo práce ty dveře zase znovu zavřít.“

„Ty dveře... bariéru... cokoliv... jak jsi to udělala?“

Andersonová zavrtěla hlavou. „Nemohu vysvětlit, stejně jako nemůže vysvětlit chlápek, kterej kroučí ušima, jak to dělá.“ Odkáslala si a na chvíli se zahleděla na vlastní boty. Gardener spatřil zablácené pracovní boty. Vypadaly, jako by je za posledních několik týdnů nesundala z nohy.

Bobbi se nepatrně usmála. V tom šklebu se objevily zároveň rozpaky i bolestný humor. V tu chvíli vypadala úplně jako stará Bobbi. Jako ta, jež zůstala jeho přítelkyní, i když už nikdo jiný nechtěl. Byl to Bobbiin plachý výraz, který Gardener spatřil, když se s ní poprvé setkal. Tehdy byla čerstvou studentkou angličtiny a Gardener byl čerstvým učitelem angličtiny, který apaticky pracoval na doktorátu, o kterém asi sám věděl, že ho nikdy nedokončí. S nevolností a kocovinou se třídy prváků zeptal, co je dativní pád. Nikdo se nepřihlásil s odpovědí. Gardener se je právě s velkým potěšením chystal poučit, když zvedla ruku Andersonová Roberta, pátá řada, židle číslo tři, a zkusila to. Její odpověď byla nejistá... ale správná. Zjištění, že je jediná, kdo na střední škole studoval latinu, nebylo žádným

překvapením. Teď na jejím obličejí spatřil stejný plachý úsměv a ucítil, jak ho přemáhá vlna náklonnosti. *Do prdele, Bobbi prošla něčím tvrdým... ale byla to Bobbi. O tom nebylo pochyb.*

„Držím zátarasu většinu času nahoře,“ pokračovala. „Jinak se cítím, jako bych nakukovala okny. Vzpomínáš, jak jsem ti vyprávěla o pošťákovi. Paulson, co má nějakou bokovku?“

Gardener přikývl.

„Já to ale vědět nechci. Nechci vědět, jestli je nějaký ubožák kleptoman nebo jestli nějaký chlap tajně chlastá... a co tvůj nos?“

„Přestal krváčet.“ Gardener položil zakrvácený cíp košile vedle jejího kapesníku. „Takže udržuješ zdi.“

„Jo. Z jakéhokoliv důvodu. Morálního, etického, nebo abych se prostě z toho randálu nezbláznila. Proto je držím nahoře. U tebe jsem je spustila, protože mi to nešlo, i když jsem se snažila. Zkoušela jsem to několikrát. A i když chápu, že tě to rozčiluje, jednalo se jen o zvědavost. Nikdo jiný není totiž... prázdný jako ty.“

„Nikdo?“

„Ne. Musí pro to existovat nějaký důvod. Něco jako velmi vzácná krevní skupina. Možná to tak doopravdy je.“

„Promiň, mám krevní skupinu 0.“

Andersonová se zasmála a vstala. „Cítíš se na cestu zpět, Garde?“

To ta destička v mé hlavě, Bobbi. Málem to vyslovil nahlas, pak se z nějakého důvodu zarazil. *Drží tě ta destička v mojí hlavě. Nevím, jak to vím, ale je to tak.*

„Jo, jsem v pořádku,“ odpověděl. „Rád bych si dal

(*drink*)

šálek kávy, nic víc,“

„Máš ho mít. Tak pojď.“

4.

Zatímco se chovala ke Gardovi s částečnou vřelostí, dobrým, ryzím vztahem, který k němu cítila i v nejhrošších obdobích, druhá část (na rovinu řečeno část, která neměla s Bobbi Andersenovou už vůbec nic společného) se chladně postavila stranou a vše obezřetně sledovala. Hodnotila, ptala se. První otázka zněla, zda

(*oni*)

tady vůbec Gardenera chce. Zpočátku věřila,

(věřili)

že se teď všechny její problémy vyřeší. Gard se připojí k jejímu kopání a Bobbi nebude muset už dělat tu... no, ten první krok... úplně sama. V jedné věci měl pravdu: Když se o to pokoušela sama, málem se zabila. Ta změna, kterou na něm ale hledala, se nedostavila. Jen to nepříjemné krvácení z nosu.

Jestli mu při tom takhle bude krváčet nos, nikdy se toho už nedotkne. Nedotkne se toho a určitě nevleze dovnitř.

Možná k tomu ani nedojde. Peter se toho koneckonců také nikdy nedotkl. Peter se k tomu nechtěl přiblížit, ale jeho oko... a zvrát v jeho věku...

To není to samé. Je to člověk a žádný starý pes. A přiznej to, Bobbi, kromě krvácení a nárazu hudby se neobjevila vůbec žádná změna.

Žádná okamžitá změna.

Je to ta ocelová destička v jeho lebce?

Možná... proč by v tom měl ale být nějaký rozdíl.

To chladná část jejího já nevěděla. Věděla jen, že může nějaký rozdíl existovat. Samotná loď vysílala ohromnou, téměř zvířecí sílu. Cokoliv v ní přiletělo, bylo teď mrtvé. Byla si jistá, že v tom mu nelhala. Loď sama byla ale částečně živá, ocelovým pláštěm šířila neuvěřitelné vlny energie... a věděla, že se s každým centimetrem osvobozeného povrchu zvětšuje. Ta energie se na Garda přenášela, pak ale... co?

Nějakým způsobem se odklonila. Nejdřív se změnila, a pak vybuchla jako jediný, krátký a šíleně silný radiový výboj.

Co tady dělám?

Nevěděla, byla si ale jistá, že na tom nezáleží.

Řeknou jí.

Až přijde doba, řeknou jí.

Mezitím ho bude sledovat. Kdyby ho tak dokázala přečíst! Kdyby ho dokázala kurva přečíst, vše by bylo mnohem jednodušší.

Odpověděl chladný hlas: *Opij ho, pak ho přečíst dokážeš. Pak ho dokážeš číst naprosto snadno.*

5.

Vyrazili na Tomcatovi, který vůbec nelétal, ale maširoval si to po zemi jako vždycky. Místo původního řevu a výbuchů motoru se teď ale pohyboval v naprostém tichu, jež působilo poněkud strašidelně.

Opustili les a poskakovali po okraji zahrady. Andersonová zaparkovala Tomcata na místo, kde stál ráno. Gardener zkontroloval oblohu, která se začínala znovu zatahovat, a promluvil. „Raději ho dej do kůlny, Bobbi.“

„To je dobrý,“ odbyla ho krátce. Schovala klíč do kapsy a vyrazila k domu. Gardener se podíval na kůlnu, vyrazil za ní a pak se ještě jednou otočil. Na dveřích visel velký zámek značky Kreig. Další novinka. Zdálo se, že se les novinkami hemží.

Co tam máš? Stroj času, který funguje na Penlites? Co tam ta Nová a Vylepšená Bobbi schovala?

6.

Když vstoupil do domu, Bobbi prohledávala lednici a vytáhla několikplechovek piva.

„Myslel jsi to s tou kávou vážně, nebo si jedno dáš?“

„A co cola?“ zeptal se Gardener. „Létající talíře se hodí ke cole. To je moje motto.“ Trochu moc divoce se zasmál.

„Jasně,“ odvětila Bobbi. Jak plechovku vracela do lednice a brala dvě plechovky Coca-Coly, náhle se zastavila. „Udělala jsem to, nebo ne?“

„Co?“

„Vzala jsem tě tam a ukázala ti ji. Tu loď. Ne?“

Ježíši, pomyslel si Gardener, Ježíši Kriste.

Chvilí tam stála s plechovkami v ruce a připomínala člověka s Alzheimerovou nemocí.

„Ano.“ připustil Gardener a cítil, jak mu chladne pokožka, „tos udělala.“

„Dobře,“ odpověděla Bobbi s úlevou. „Myslela jsem si to.“

„Bobbi? Jsi v pořádku?“

„Jasně,“ přitakala Andersonová a pak bez okolků, jako by se jednalo o naprosto nedůležitou věc, dodala: „Jen si toho moc nepamatuju od chvíle, kdy jsme dům opustili, až doteď. Věřím ale, že

na tom moc nezáleží, co? Tady máš colu, Garde. Připijme si na život z jiných světů. Co říkáš?“

7.

Tak si připili na jiné světy a Andersonová se zeptala, co by měli udělat s vesmírnou lodí, o kterou zakopla v lese za domem.

„My s ní nic neuděláme. Uděláš s ní něco ty.“

„Já už s ní něco dělám, Garde,“ odpověděla jemně,

„Samozřejmě, děláš,“ odvětil trochu podrážděně. „Já ale mluvím o konečném řešení. Rád bych ti poskytl všechny rady, které očekáváš. My, opilí, zkrachovalí básníci jsme v rozdávání rad zcela nepřekonatelní. Nakonec ale něco uděláš ty. Něco dalekosáhlejšího, než že tu věc jednoduše vykopeš. Protože je tvoje. Leží na tvém pozemku a je tedy tvoje.“

Andersonová vypadala šokovaně. „Snad si doopravdy nemyslíš, že ta věc někomu patří, že ne? Protože mi strýc Frank tohle místo odkázal v závěti? Protože měl titul, který sahal až k době, kdy urval půdu král Jiří III. Francouzům, když ji oni urvali Indiánům? Můj ty bože, Garde, ta věc ležela v zemi už padesát milionů let, když se začali předci celé lidské rasy křičt v jeskyních a šťourat se v nose!“

„Jsem si jistý, že je to pravda,“ odvětil Gardener suše. „Na zákonu to ale nic nemění. A kromě toho, chceš tady sedět a tvrdit mi, že na ní nelpíš?“

Andersonová vypadala rozčileně i zamyšleně najednou.

„Nelpím? Ne – to bych neřekla. Cítím zodpovědnost, žádné lpění.“

„No, tak nic. Když ses mě ale zeptala na můj názor, tak ti odpovím. Zavolej leteckou základnu v Limestone. Řekni tam člověku, který zvedne telefon, že jsi našla na svém pozemku neidentifikovaný předmět, který připomíná vysoce vyvinutý létající talíř. Budeš mít asi zpočátku problémy, ale přesvědčíš je-“

Bobbi Andersonová se zasmála. Smála se dlouho, silně a hlasitě. Ten smích byl upřímný, nebylo v něm nic špatného. Přesto se Gardener v tu chvíli začal cítit velmi nepříjemně. Smála se, až jí začaly po tvářích stékat slzy. Gardener cítil, jak tuhne.

„Omlouvám se,“ ozvala se, když si všimla jeho výrazu. „Prostě nemohu uvěřit, že mi to ze všech lidí říkáš právě ty. Víš... je to prostě...“

Znovu zařvala smíchy. „No, je to šok. Jako by ti radil baptistický kněz, abys léčil chlípnost pitím.“

„Nechápu, co tím myslíš.“

„Ale chápeš. Poslouchám tady chlápka, kterého zatkli na Seabrooku s pistolí v batohu, chlápka, který věří, že nebude mít vláda klid, dokud nebudeme ve tmě všichni žhnout jako digitální displeje hodinek. A tenhle chlap mi říká, ať jednoduše zavolám letectvo, aby se sem přihnali a zabavili mezihvězdný koráb.“

„Je to tvoje půda.“

„Hovno je, Garde! Moje půda je podle amerického zákona o důležitých doménách stejně zranitelná jako každá jiná. Důležité domény jsou místa, kde se staví dálnice.“

„A občas atomové reaktory.“

Bobbi se znovu posadila a podívala se na Gardenera s naprostým klidem.

„Přemýšlej o tom, co říkáš,“ poradila mu tiše. „Tři dny po takovém telefonátu už mi nebude patřit ani půda, ani loď. Po šesti dnech kolem celého místa natáhnou ostnatý drát a rozestaví každých padesát stop stráže. Po šesti týdnech určitě odvezou osmdesát procent populace Havenu, vykopnou je... nebo se prostě ztratí. To oni dovedou, Garde, víš, že to dovedou. A ty chceš, abych zvedla telefon a zavolala policii v Dallasu.“

„Bobbi-“

„Ano. Tak je to. Našla jsem mart'anskou loď a ty chceš, abych ji předala dallaské policii. Myslíš si, že sem přijedou a řeknou mi: Prosíme, pojedte s námi do Washingtonu, paní Andersonová. Velcí šéfové se nemohou dočkat vašeho názoru. A není to, protože vlastníte – no, tedy jste vlastnila – půdu, kde ta věc leží. Je to proto, že si velcí šéfové vždycky volají západní spisovatele, než se rozhodnou, co udělat s takovými věcmi. Prezident by vás také rád uvítal v Bílém domě, aby si poslechl váš názor. Chce vám při té příležitosti ještě říct, jak se mu moc líbil román Rimfireské vánoce.“

Andersonová pohodila hlavou a smích zněl tentokrát divoce, hystericky a trochu strašidelně. Gardener si toho ale nevšiml. Vážně si

myslel, že sem přijedou a budou se chovat slušně? S něčím tak neuvěřitelně pompézním? Odpověď zněla ne. Zaberou půdu. Jeho a Bobbi umlčí... k tomu, aby se cítili klidně, jim to ale bude možná málo. Možná je pošlou na místo mezi ruským gulagem a nóbl hotelem. Všechno zdarma. Jediný háček bude v tom, že se už nikdy nedostanete ven.

A možná nebude stačit ani to. Takže noste, drazí truchlíci, květiny, prosím. Teprve potom a jediné potom budou noví majitelé plavidla spát v noci klidně.

Koneckonců nešlo právě o artefakt jako je etruská váza nebo kulky, které vykopali v místech nějaké dávno zapomenuté bitvy z občanské války, že? Žena, která ho našla, posléze dokázala napojit celý dům na D-baterie... a teď už tomu dokázal uvěřit. I když nová rychlost na Tomcatovi ještě nefungovala, brzy bude.

A kvůli čemu přesně to začne fungovat? Kvůli mikročipům? Polovodičům? Ne. Tou zvláštní příměsí byla Bobbi, nová vylepšená Bobbi Andersonová. Bobbi. Nebo každý, kdo se dostal k věci dost blízko. A taková věc... no, nemůžete k ní pustit každého obyčejného občana, nebo snad ano?

„Ať je to, co chce,“ zamumlal, „ta prokletá věc umí sakra posilovat mozek. Udělala z tebe úplného génia,“

„Ne. Parciální génius,“ odpověděla Andersonová tiše.

„Cože?“

„Parciální génius. Mají jich možná půl tuctu v Pinelandu. To je státní ústav pro těžce retardované. Byla jsem tam dvakrát v létě na praxi, když jsem studovala vysokou. Měli tam chlápka, který dokázal zpaměti násobit dvě šestimístná čísla a znal přesný výsledek během pěti sekund... a stejně tak si přitom dokázal pochcat kalhoty. Byl tam dvanáctiletý kluk, co byl hydrocefalík. Měl hlavu velikou jako oceněná dýně. Dokázal ale ťukat na stroji rychlostí šedesát slov za minutu. Neuměl mluvit, neuměl číst, nedokázal přemýšlet, dokázal ale ťukat na stroji.“

Andersonová vytáhla další cigaretu z krabičky a zapálila si. Z vyhublého propadlého obličejce Gardenera vytrvale sledovaly její oči.

„To jsem já. Parciální génius. Přesně to a oni to ví. Ty věci – úprava psacího stroje, oprava ohřívače vody – vybavuji si jen kousky a

úlomky. Když je vyrábím, vše se zdá úplně průzračné, ale později--“
Prosebně se na něj podívala. „Chápeš to?“

Gardener přikývl.

„Vychází to z té lodi jako vysílání rádia z vysílače. Protože ale rádio signál zachytí a předá ho lidskému uchu, neznamená to, že mluví. Armáda mě nadšeně odveze, někde mě zamkne a pak mě rozřežou na malinké kousíčky, aby objevili nějaké fyzické změny... jakmile jim nešťastná nehoda poskytne možnost provést pitvu. Tak je to.“

„Jsi si jistá, že moje myšlenky nepřečteš, Bobbi?“

„Ne. Vážně si ale myslíš, že budou dělat nějaké skrupule s odstraněním pár lidí, když jde o takovou věc?“

Gardener pomalu zavrtěl hlavou.

„A tvá rada by vedla přesně k tomu.“ pokračovala Andersonová.
„Za prvé zavoláš dallaskou policii, pak tě dallaská policie zavře, pak tě dallaská policie zabije.“

Gard se na ni podíval s nepříjemným pocitem a dodal: „Správně. Vzdávám se. Jaká je ale alternativa? Musíš něco udělat. Kriste, ta věc tě zabíjí.“

„Cože?“

„Ztratila jsi třicet liber, pěkný start.“

„Třicet--“ Andersonová vypadala poděšeně a neklidně. „Ne, Garde, v žádném případě. Možná patnáct, stejně mi už kosti na bocích vykukovaly. A--“

„Jdi se zvážit,“ poradil jí Gardener. „Jestli dostaneš ručičku přes devadesát pět i s botama, sežeru celou váhu. Schudni ještě o pár liber a onemocníš. Ve stavu, v jakém ses ocitla, tě může postihnout srdeční arytmie a zemřeš během dvou dnů.“

„Potřebovala jsem trochu shodit. A byla jsem--“

„-moc zaměstnaná, abych se najedla. Tos chtěla říct?“

„No, ne tak docela těmito slo--“

„Když jsem tě minulou noc spatřil, vypadalas jako člověk, který přežil Bataanský pochod smrti. Věděla jsi, kdo jsem, to bylo ale asi tak všechno. Pořád se ještě nechytáš. Pět minut po tom, co jsme se vrátili z prohlídky tvého nepochybně neuvěřitelného nálezu, ses mě zeptala, jestli jsem si ho prohlédl.“

Bobbi sledovala očima desku stolu, přesto rozeznal její výraz: Byl zatrpklý a neměnný.

Něžně se jí dotkl. „Říkám jen, že ať je ta věc v lese, jak chce nádherná, provádí s tvým tělem a rozumem věci, jež jsou příšerné.“

Bobbi se od něj odtáhla. „Jestli tím chceš říct, že jsem bláznivá-“

„Ne, neříkám tím, že jsi bláznivá, proboha! Ale zblázníš se, jestli nezpomalíš. Zapíráš snad, že máš výpadky?“

„Ty na mě zkoušíš křížový výslech, Garde.“

„A na ženskou, která mě před patnácti minutami žádala o radu. jsi sakra pěkně hnusnej a nepřátelskej svědek.“

Chvíli si měnili zlostné pohledy.

Andersonová se vzdala jako první. „Výpadky není to správné slovo. Nezkoušej srovnávat, co se děje s tebou, když jsi moc opilej, s tím, co se děje se mnou. Není to stejné.“

„Nebudu se s tebou hádat o teorii, Bobbi. Je to odbočka a ty to moc dobře víš. Ta věc v lese je nebezpečná. To je pro mě důležité.“

Andersonová vzhlédla a podívala se na něj. Měla naprosto nečitelný obličej. „Myslíš si, že je,“ opravila ho. Ta slova netvořila ani otázku, zněla naprosto nemastně a neslaně.

„Neposílají ti jen nápady,“ pokračoval Gardener. „Oni tě řídí.“

„Řídí.“ Její výraz se nezměnil.

Gardener si otřel čelo. „Řídí, ano. Řídí tě stejně jako řídí zlý a hloupý člověk koně, dokud nepadne na cestě mrtvý... pak se nad něj postaví a bičuje jeho mrtvolu za to, že měla dost odvahy umřít. Takový člověk je pro koně nebezpečný. A ať je na té lodi cokoliv, věřím, že je to nebezpečné pro Bobbi Andersenovou. Kdybych se tady neobjevil...“

„Tak co? Kdyby ses tu neobjevil, tak co?“

„Věřím, že bys ještě pořád pracovala. Dřela bys celý den a noc, nejedla... do konce víkendu bys zemřela.“

„To já si nemyslím,“ odsekla Bobbi chladně. „Připusťme ale, že máš pravdu. Už jsem se dala zase do pořádku.“

„Ty ses vůbec do pořádku nedala, nic takového se nestalo.“

Do obličeje se jí vrátil ten tvrdohlavý výraz, který říkal, že mluví Gard o hloupostech a Bobbi ho stejně nebude poslouchat.

„Podívej,“ pokračoval Gardener, „souhlasím s tebou alespoň v jedné věci. Je to ta největší, nejdůležitější a úplně nejneuvěřitelnější věc, jaká se kdy přihodila. Až to praskne, titulky v newyorských Timesech budou vypadat jako Národní tazatel. Lidé budou měnit svá posraná náboženství, chápeš to?“

„Ano.“

„Tohle není žádný soudek se střelným prachem. Je to atomová bomba. Chápeš to?“

„Ano,“ zopakovala ještě jednou Andersonová.

„Tak si sundej z obličej ten nasranej výraz. Jestli o tom chceš mluvit, tak se o tom kurva bavme.“

Andersonová zavzdychala. „Jo. Oukej. Promiň.“

„Přiznávám, že jsem s tím letectvem udělal chybu.“

Mluví spolu, smějí se spolu, už je to dobré. Usměvavý Gard prohlásil: „Něco se udělat musí.“

„To беру,“ odpověděla Andersonová.

„Ale, Bobbi, Ježíši! Já propadnul z chemie a jen tak tak prošel základní fyzikou. Nevím přesně, ale myslím si, že se to musí...“

„Potřebujeme nějaké odborníky.“

„To je pravda!“ vykřikl Gardener a chytil se toho. „Odborníky.“

„Garde, všichni odborníci pracujou pro dallaskou policii.“

Gardener zvedl ruce na důkaz odporu.

„Když jsi teď tady, budu v pořádku. Vím to.“

„Pravděpodobněji to bude jinak. Jako další začnu mít výpadky já.“

Andersonová pokračovala: „Myslím, že za to ten risk stojí.“

„Už jsi to sama rozhodla předem, že?“

„Rozhodla jsem, co chci dělat, jo. Chci zůstat zticha a dokončit výkop. Úplné dokončení ale nebude asi nutné. Věřím, že jakmile se dostanu – dostaneme – jako doufám – do hloubky dalších čtyřiceti nebo padesáti stop, dokážeme se dostat ke vchodu. Jestli se dostaneme dovnitř...“

Oči se jí rozzářily a Gardener ucítil, jak se mu při té myšlence v hrudi zvedá vlna odpovídajícího vzrušení. To vzrušení nedokázaly potlačit ani veškeré pochybnosti na celém světě.

„Jestli se dostaneme dovnitř?“ zopakoval Gardener.

„Jestli se dostaneme dovnitř, najdeme ovládací panel. A jestli to dokážeme, vzlétnu s tou potvorou ze země.“

„Myslíš, že to dokážeš?“

„Já vím, že to dokážu.“

„A pak?“

„Pak nevím,“ přiznala Bobbi a pokrčila rameny. Byla to nejlepší a nejefektivnější lež, jakou dosud pronesla... Gardener to ale věděl. „Pak se něco stane, nic víc nevím.“

„Říkáš ale, že to rozhodnutí je na mně.“

„Ano, to říkám. Pokud jde o vesmír, pořád nemohu nic říct. Jestli se rozhodneš, no, jak tě mohu zastavit? Sestřelit tě puškou strýce Franka? To nemohu. Možná by to dokázala nějaká postava z mých knih, já ale ne. Tohle je bohužel opravdový život, kde neexistují opravdové odpovědi. V opravdovém životě tady asi zůstanu stát a budu se dívat, jak mizíš.“

Ať zavoláš. Garde, kohokoliv, vědce z univerzity v Oronu, biology z Jenningsových laboratoří, fyziky z MIT – ať zavoláš kohokoliv, nakonec se ukáže, žeš zavolal dallaskou policii. Přijedou lidé s nákladáky naloženými ostnatým drátem a lidé s puškami.“ Trochu se usmála. „Nebudu muset do toho policejního státu, do toho nóbl hotelu alespoň cestovat sama.“

„Ne?“

„Ne. Teď v tom jedeš i ty. Jestli tam odvezou mě, budeš sedět na vedlejším sedadle.“ Bledý úsměv se rozšířil, moc humoru v něm ale nebylo. „Vítej v blázinci, můj příteli. Jsi rád, žeš přijel?“

„Jsem okouzlený,“ odvětil Gardener a náhle se smáli oba.

8.

Když smích pominul, Gardener si uvědomil, jak se atmosféra v kuchyni uvolnila.

Andersonová se zeptala: „Co si myslíš, že by se stalo, kdyby loď dostala ta dallaská policie?“

„Už jsi někdy slyšela o Hangáru číslo osmnáct?“ zeptal se Gard.

„Ne.“

„Podle historek tvoří Hangár číslo osmnáct část letecké základny vedle Daytonu. Nebo Dearbornu. Nebo leží někde úplně jinde. Kdekoliv v USA. Ukryli tam prý těla pěti mužů s rybími obličejí a žábami na krku. Mart'anů. Je to jen povídačka, co se kolem šíří. Jako, že někdo našel v hamburgeru krysí hlavu nebo že v newyorských kanálech žijí aligátoři. Teď ale trochu přemýšlím, zda jde doopravdy jen o pohádku. Ale věřím, že by to byl konec.“

„Mohu ti, Garde, vyprávět jednu z těch moderních pohádek?“

„Sem s ní.“

„Už jsi někdy slyšel tu,“ pokračovala, „o chlápku, co vymyslel pilulku, která nahradí benzín?“

9.

Slunce klesalo a zářilo jasně rudou, žlutou a purpurovou barvou. Gardener seděl na zadním dvorku na mohutném pařezu a pozoroval slunce. Mluvili téměř celé odpoledne, chvílemi diskutovali, chvílemi se přesvědčovali, chvílemi se hádali. Bobbi projev ukončila prohlášením, že už má zase hlad jako vlk. Uvařila velký hrnec špaget a opekla tlusté plátky vepřového. Gardener za ní šel do kuchyně a snažil se pokračovat v diskuzi. Myšlenky se mu srážely v hlavě jako koule na biliárovém stole. Andersonová mu ale nedala šanci. Nabídla mu pití a Gardener ho po dlouhé a zamyšlené pauze přijal. Whisky rychle zmizela, příjemně zapůsobila. Ale zdálo se, že netouží po další. No, nijak moc po ní netoužil. Seděl tady teď nacpaný jídlem a pitím, pozoroval oblohu a zdálo se mu, že má Bobbi pravdu. Veškerá konstruktivní diskuze byla u konce.

Nadešla chvíle rozhodnutí.

Bobbi dojedla naprosto neuvěřitelnou večeři. „Poblíže se, Bobbi,“ varoval ji Gardener. Myslel to vážně, musel se ale smát.

„Ne,“ odvětila Bobbi klidně. „Nikdy jsem se líp necítila.“ Pak krkla. „V Portugalsku je to kompliment pro kuchaře.“

„A po dobré souloži-“ Gardener pozvedl jednu nohu a vypustil ducha. Bobbi zařvala smíchy.

Umyli nádobí („Copak jsi na to ještě nic nevyalezla, Bobbi? Jen počkej, brzy to přijde.“), pak přešli do malého, šedého obývacího pokoje, který se od dob jejího strýce nezměnil, sledovat večerní zprávy. Nebyly moc příznivé. Na Blízkém Východě to znovu vřelo, Izrael podnikal letecké útoky proti syrským jednotkám v Libanonu (a náhodou zasáhl školu – Gardener sebou při pohledu na hořící a ječící děti škubl), Rusové podnikali nájezdy proti horským pevnostem afghánských rebelů, převrat v Jižní Americe.

Ve Washingtonu vydaly NRC seznam devadesáti atomových elektráren ve třiceti sedmi státech, jež se potýkají s bezpečnostními problémy v rozpětí „mírných až po vážné“.

Mírné až po vážné, skvělé, pomyslel si Gardener a ucítil, jak se v něm pohnul a zakroutil ten starý vztek, jak se do něj zakouzl jako kyselina. *Jestli ztratíme Topice, je to mírné. Jestli ztratíme New York, bude to vážné.*

Uvědomil si, že ho Bobbi trochu smutně pozoruje. „Už to zase pokračuje, co?“ zeptala se.

„Správně.“

Když zprávy skončily, oznámila mu, že jde do postele.

„Je půl osmé.“

„Jsem pořád zničená.“ A také tak vypadala.

„Oukej. Já zalehnu taky brzy. Taky se cítím utahanej. Byly to dva bláznivý dny, ale nejsem si tak jistej, zda usnu, když mi v hlavě bzučí tolik věcí.“

„Chceš Valium?“

Usmál se. „Viděl jsem, že ho tam ještě pořád máš. Vzdám se ho. To tys ho potřebovala během několika posledních týdnů.“

Jako cenu za to, že Nora stáhne veškerá obvinění, mu uložil stát Maine protialkoholickou poradnu. Program trval šest měsíců a vypadalo to, že Valium přežije na věky. Gardener si ho nevzal už téměř tři roky, ale občas (většinou před cestami) si ho nechal napsat. Jinak by mohl nějaký počítač vyplivnout jeho jméno a mohl by se u něj zastavit nějaký psycholog (který tahá pár doláčů ze státu Maine), aby se ujistil, že má pořád hlavu scvrklou do patřičných rozměrů.

Když už byla Bobbi v posteli, Gardener vypnul televizi, na chvíli se posadil do houpacího křesla a pročetl Lovce bizonů. Za chvíli zaslechl, jak Bobbi chrápe. Věřil, že její chrápání patří do stejného spiknutí, které mu nechce dovolit usnout. Nijak mu to ale nevadilo. Bobbi chrápala vždycky – problém nosní přepážky. Gardenera to pokaždé otravovalo, minulou noc ale zjistil, že existují ještě horší věci – například děsivé ticho, v jakém spala na gauči. To bylo mnohem horší.

Gardener na chvíli nakoukl do ložnice a spatřil Bobbi v mnohem typičtější spací poloze: Byla kromě kalhot od pyžama nahá, malá, holá ňadra, pokrývky skopané do chuchvalce mezi nohy, jednu ruku

složenou pod tvář, druhou položenou vedle obličeje, palec jen kousek vedle pusy. Bobbi byla oukej.

Gardener se proto vrátil, aby se rozhodl.

Bobbiina zahrada byla na nejlepší cestě k titulu. Kukuřice byla vyšší, než jakou viděl po celé cestě z Arcadia Beach, brambory aspirovaly na vítěze modré stužky. Některé z nich by porazily člověka, který by procházel mezi řádkami. Uprostřed stála skupina obrovských, hrozivých, trifidům podobných slunečnic, jež se pomalu pohupovaly v mírném vánku.

Když se ho prve Bobbi zeptala, jestli někdy slyšel o takzvané benzínové pilulce, Gardener se usmál a přikývl. Další pohádky dvacátého století. Ano. Pak se ho zeptala, zda jim věří. Odvětil se stejným úsměvem, že ne. Bobbi mu připomněla Hangár číslo osmnáct.

„Chceš tím říct, že věříš, že taková pilulka existuje. Nebo existovala? Věc, co prostě hodíš do nádrže a celý den na ni jezdíš?“

„Ne,“ odvětila Bobbi tiše. „Nic, co jsem kdy četla, existenci takové pilulky nepotvrzuje.“ Předklonila se, lokty opřela o stehna. „Říkám ti ale, čemu věřím. Pokud by existovala, na trh by se nedostala. Nějaký obrovský kartel, možná samotná vláda, by ji koupily... nebo ukradly.“

„Jo,“ souhlasil Gard. Už párkrát přemýšlel o bláznivé ironii každého status quo. „Otevřete americké hranice a všichni celníci a pohraničníci ztratí práci. Legalizujte drogy a zničíte DEA. Stejně tak se můžete pokusit sestřelit člověka na měsíci puškou BB.“

Gard vybuchl smíchy.

Bobbi se na něj překvapeně podívala a mírně se usmála. „Takže? Napůl?“

„Jen jsem tak uvažoval, že pokud by taková pilulka existovala, dallaská policie by chlapíka, co by ji vymyslel, zastřelila. Pak by ji založila do Hangáru číslo osmnáct vedle těch zelených mužiků.“

„A nemluvě o jeho rodině,“ souhlasila Bobbi.

Tentokrát se Gard nezasmál. Tentokrát mu to tak legrační nepřišlo.

„V tomto světle,“ pokračovala Andersonová, „se podívej na to, co jsem tady vykonala. Nejsem ani dobrý opravář, natož vědec. Síla, která mnou prochází, kvůli tomu vyprodukovala věci, které připomínají spíš výrobky podle plánků Chlapeckého života, které ještě k tomu stvořil trochu neschopný kluk.“

„Ale funguj,“ odvětil Gardener.

„Ano,“ souhlasila Andersonová. Fungovaly. Měla dokonce i mlhavou představu o tom, jak. Na principu, který byste mohli nazvat „fúze zhroutených molekul.“ Netýkalo se to atomů, bylo to naprosto čisté. Telepatický psací stroj, jak vysvětlila, potřeboval fúzi zhroutených molekul kvůli napájení, skutečný princip byl ale zcela odlišný a Bobbi mu nerozuměla. Uvnitř se ukrýval motor, který započal kariéru v holicím stroju. Dál to pro ni ale byla záhada.

„Přivezeš sem partu vědců z NSA, nebo z Obchodu a určitě na to během šesti hodin přijdou,“ pokračovala Andersonová. „Budou tady chodit jako člověk, kterého právě nakopli do koulí, a ptát se jeden druhého, jak mohli k sakru tak dlouho nevidět základní věci. A víš, co se stane pak?“

Gardener nad tím usilovně přemýšlel, svěsil hlavu, jednou rukou svíral plechovku piva, kterou mu dala, druhou si tiskl k čelu. Náhle se znovu dostal na ten příšerný večírek a naslouchal, jak Ted, Muž z Elektrárny, obhazuje Iroquois, kde se právě teď připravovaly atomové tyče. *Jestli dáme těm nukleárním šílencům, co chtějí, za nějaký ten měsíc se obrátí a začnou kňourat, že jim nejdou fény, nefunguje vybavení v kuchyni, když si chtějí připravit makrobiotické jídlo.*

Viděl, jak vede osobně Teda, Muže z Elektrárny, okolo Arbergova bufetu. Viděl to tak jasně, jako by se to opravdu stalo... sakra, jako by se to právě dělo. Na stole mezi lupínky a miskou syrové zeleniny ležel jeden z Bobbiiných vynálezů. Baterie připojené k plošnému spoji, který byl pro změnu napojený na obyčejný spínač, jaký prodávají za dolar v každém obchodě. Gardener pozoroval sám sebe, jak ho zapíná. Náhle se vše na stole – lupínky, syrová zelenina, líná Susan s pěti různými omáčkami, zbytky studených plátků a mrtvola kuřete, popelníky a pití – zvedlo o patnáct centimetrů do vzduchu a zůstalo viset. Na ubrus dopadaly ozdobné stíny. Ted, Muž z Elektrárny, vypadal na chvíli otráveně, pak stroj smetl ze stolu. Dráty se přetrhaly, baterie se rozletěly do všech stran. Ozvala se rána a všechny věci se vrátily na stůl. Sklenice se rozlily, popelníky převrátily, nedopalky rozsypaly. Ted si sundal sportovní kabátek a přikryl zbytky stroje, jako by ukrýval mrtvolu sraženého a zabitého zvířete na silnici. Když skončil, obrátil se k malé společnosti a pokračoval: *Tito lidé věří, že dostanou svůj díl koláče, který jim zbyde jednou provždy. Tito lidé věří, že existuje jiné východisko. Ale mýlí se. Žádné jiné východisko neexistuje. Atomovky,*

nebo nic. Gardener zaslechl, jak ječí vztekem. Ted' byl pro změnu naprosto střízlivý. *A co ta věc, kterou jsi zrovna rozbil? No co?* Ted se sklonil a pozvedl kabátek s půvabným gestem kouzelníka, který mává pláštěnkou před oslněným davem. Podlaha byla s výjimkou několika bramborových lupínků prázdná. Po přístroji ani vidu. Ani stopa. *O jaké věci jste to mluvil, no?* zeptal se Ted, Muž z Elektrárny, a podíval se na Gardenera s výrazem sympatie, do kterého pronikala značná dávka pohrdání. Obrátil se ke svým posluchačům. *Viděl tady někdo něco?...* *Ne,* odpověděli jednohlasně jako děti, které recitují báseň. Arberg, Patricia McCardleová, všichni ostatní. Recitoval dokonce i mladý barman a Ron Cummings. *Ne, nic nevidíme, vůbec nic nevidíme, Tede, vůbec nic, máš pravdu, Tede, buď atomovky, nebo nic.* Ted se usmíval. *Však víš, že nám bude příště vyprávět ten starej fór o che che pilulce, co hodíte do nádrže a jezdíte na ni celý den.* Ted, Muž z Elektrárny, se začal smát. Ostatní se přidali. Smáli se mu všichni.

Gardener pozvedl hlavu a obrátil ztrápené oči k Bobbi Andersonové. „Myslíš, že to... co? Označí za tajné?“

„A ty ne?“ A za chvíli Andersonová jemně dodala: „Garde?“

„Ano,“ odpověděl Gardener po dlouhé pauze. Na chvíli málem propukl v pláč. „Jo, jistě. Určitě by to udělali.“

10.

Seděl na zadním dvorku na pařezu a vůbec netušil, že mu míří na hlavu nabitá puška.

Seděl a v duchu si přehrával události na večírku. Ta představa byla tak úděsná a tak jasná, že mu snad mohli odpustit čas, jak dlouho mu vše trvalo pochopit a všemu porozumět. Loď v zemi nemohla sloužit jen k blahobytu Bobbi nebo k blahobytu Havenu. Ať už byla čímkoliv a ať už s Bobbi a ostatními v blízkém okolí prováděla cokoliv, budou ji muset využít pro blaho celého světa. Gardener se zúčastnil tuctů sjezdů, jejich cíle se lišily od proveditelných po naprosto šílené. Pochodoval, vložil víc peněz, než si mohl dovolit, aby zaplatil novinové inzeráty dvěma neúspěšným kampaním za uzavření elektrárny Maine Yankee referendem. Jako student pochodoval a protestoval proti americkým zásahům ve Vietnamu, byl členem Greenpeace, podporoval Nara. Snažil se vyřešit světový blahobyt půl tuctem způsobů, jeho snahy (i

když vycházely z individuálních představ) vždy vyjadřovala nějaká strana. Nyní...

Je to na tobě, Garde, starý brachu, jen na tobě. Vzdychl. Znělo to jako zavzlykání. Udělej ty divný změny, bělochu... jasně, nejdřív se ale zeptej sám sebe, kdo chce, aby se svět změnil. Hladoví, chudí, bezdomovci, ano? Rodiče dětí, která mají velká břítška, a umírající oči v Africe. Černí z Jihoafrické republiky. Palestinci v Izraeli. Chce Ted, Muž, z Elektrárny, velkou dávku podivných změn? Kousni se do jazyka. Ne Ted, ne ruský politbyro, ne Knesset, ne prezident Spojených států amerických, ne Sedm sester, ne Xerox, ne Barry Manilow.

Ach ne. Nechtějí to velcí kluci, nechtějí to ti, co mají skutečnou moc, nechtějí to ti, kteří řídí Stroj Status Quo. Jejich heslo zní: „Zmizte mi s tím z očí.“

Byly doby, kdy by nezaváhal ani na chvíli, a nebylo to tak dávno. Bobbi by nepotřebovala žádné argumenty, Gard by osobně koně bičoval, dokud by mu nepuklo srdce... až na to, že by se i on ocitl v postroji zapražžený, táhl by vedle ní. Konečně se objevil zdroj čisté energie, energie výkonné, snadno vyráběné a téměř zadarmo. Během šesti měsíců by se mohly zastavit téměř všechny reaktory ve Spojených státech. Během roku všechny reaktory na světě. Levná energie, levná doprava. Cesta k jiným planetám, dokonce i cesta k jiným slunečním systémům, vypadala teď možná. Bobbiina loď se do Havenu v Maine nedostala na dobré lodi Lollypop. Ve skutečnosti to byla (prosím o fanfáru, pane dirigente) ODPOVĚĎ NA VŠE.

Jsou na palubě té lodi i zbraně, co myslíš?

Už se chtěl Bobbi zeptat, pak mu něco zavřelo ústa. *Zbraně? Možná. A jestli Bobbi z té zbytkové „síly“ dostala tolik, aby sestrojila telepatický psací stroj, dokázala by sestrojit i laserovou pušku z Flashe Gordona, která by doopravdy fungovala? Nebo dezintegrátor? Obrovský paprsek? Věc, která by místo Brummmmm nebo Wacka-wacka-wacka udělala z lidí opravdový horký popel? Možná. A jestli ne, nedokázali by Bobbiini hypotetičtí vědci ohřívač vody nebo upravený motor Tomcata proměnit v přístroj, který by ničil lidi? Jistě. Stát New York už koneckonců elektřinu používal před toustovači, fény a sušičkami na smažení vrahů v Sing-Singu.*

Garda především děsilo, jakou atraktivitu s sebou ta představa zbraní nese. Věřil, že se jedná částečně i o zájem o vlastní osobu.

Pokud by přišel příkaz hodit přes celou věc sportovní sako, on a Bobbi by určitě patřili k uklizeným. Za vším se ale rýsovaly další možnosti. Jednou z nich (divokou, ale přitažlivou) bylo, že by s Bobbi mohli nakopat spoustu prdelí, které si to zaslouží. Představa, že pošle veselé lidičky, jako je Ajatoláh, do Zóny Fantomů, byla tak sladká, že se Gardener málem udusil. Proč čekat, až vyřeší Izraelci a Arabové svůj problém sami?

A všichni teroristi... *sbohem chlapci. Je po vás.*

Výborně, Garde! Líbí se mi to! Dáme to do televizní sítě! Bude to lepší než Miami Vice! Místo dvou nebojácných protidrogových poldů tady máme Garda a Bobbi, co létají kolem planety ve vlastním létajícím talíři! Dejte mi někdo telefon! Musím zavolat CBS!

Nejsi moc zábavný, pomyslel si Gardener.

Kdo se tady směje? Nemluvíš snad o tom? Ty a Bobbi hraje te Osamoceního poldu a Toto ?

No a co má být. Jak dlouho bude trvat, než to začne vypadat dobře ? Kolik bomb v kufrech ? Kolik žen zastřelených na toaletách velvyslanectví? Kolik mrtvých dětí? Jak dlouho to máme ještě nechat běžet?

Líbí se mi to, Garde. „Oukej, všichni zpívejte na planetě Zemi s Gardem a Bobbi. Jen jedte podle nich: Ta odpověděěd, můj kámo, se nese větrem...“

Jsi hnusnej.

Začíná to vypadat přímo nebezpečně. Vzpomeň si, jak jsi měl strach, když našel ten polda ve tvém batohu pistoli? Jaký jsi cítil strach, protože sis ani nepamatoval, že sis ji tam dal. Znovu a znovu se to opakuje. Jediný rozdíl je v tom, že teď mluvíš o větším kalibru. Můj ty bože, vždycky jsi o něm mluvil.

Když byl mladší, nikdy by ho nic takového nenapadlo... a pokud ano, jednoduše by to odsunul stranou. Bobbi to určitě už tak udělala. Kdo se zmínil o muži na koni, byla koneckonců ona.

Co myslíš tím mužem na koni?

Myslím tím nás, Garde. Ale myslím... především tebe.

Bobbi, když mi bylo dvacet pět, pořád jsem hořel. Když mi bylo třicet, hořel jsem občas. Musí ale docházet kyslík, protože teď hořím, jen když jsem opilý. Mám strach na toho koně vlézt, Bobbi. Jestli mě někdy historie něco naučila, naučila mě, že se koně rádi plaší.

Znovu se na pařezu pohnul a puška ho následovala. Andersonová seděla v kuchyni na stoličce, hlaveň se s každým jeho pohybem posunula po okenním rámu. Vnímala z jeho myšlenek jen málo. Bylo to frustrující a šílené. Zaznamenala toho ale dost na to, aby věděla, že se Gardener blíží konečnému rozhodnutí... až ho udělá, věřila, že se ho dozví.

Pokud bude špatné, ustřelí mu zadní část hlavy a zakope tělo do měkké půdy na úpatí zahrady. Udělá to nerada, jestli ale musí, udělá to. Tiše vyčkávala na poslední okamžik, mysl naladěnou na slabé vlny jeho myšlenek, jež nabízely jen velmi tenké spojení.

Nebude už to dlouho trvat.

11.

Doopravdy tě děsí šance se poprvé ve tvém bídném a pomateném životě se vším vyrovnat z pozice síly.

S výrazem hrůzy v obličejí se narovnal. *Není to pravda, že ne? Určitě ne.*

Ach, ale Garde, je to pravda. Fandíš dokonce baseballovým týmům, kterým hrozí sestup. Nemusíš se tak bát depresí, jestli se někdo z nich dostane do Světové série. Stejně je tomu i s kandidáty a případy, které podporuješ, ne? Jestli tvoje politika nedostane nikdy šanci, aby se předvedla, nikdy nepřezijíš zklamání ze zjištění, že je nový boss stejný, jako byl ten starý, je to tak?

Nemám strach. Z toho ne.

Kecy. Muž na koni? Ty? Chlape, to je k smíchu. Ranila by tě mrtvice, kdyby tě někdo vyzval, aby ses stal jen mužem na tříkolce. Tvůj osobní život je jen nepřetržitou snahou zničit veškerou sílu, co máš. Vezmi si například tvé manželství. Nora byla tvrdá, aby ses jí zbavil, musels po ní dokonce střílet. Když se to ale stalo, nevydržel jsi, že? Jsi člověk, který se vždy ze všeho vyvlíkně, to si piš. Nechal ses vyhodit z místa učitele a eliminoval tím další centrum síly. Strávil jsi dvanáct let tím, že jsi zaléval chlastem tu nepatrnou jiskřičku talentu, kterou ti Pán Bůh dal. A teď tohle. Raději uteč, Garde.

To není fér! Můj ty bože, to není fér!

Ne? Není v tom dost pravdy, aby tě postihl trest.

Možná ano, možná ne. Ať tak, nebo tak, zjistil, že už se rozhodl. Zůstane alespoň na chvíli s Bobbi a zařídí se podle ní.

Bobbiina bezstarostná jistota, že je všechno prostě skvělé, se moc s jejím vyčerpáním a úbytkem na váze neshodovala. Co dokázala loď v zemi udělat s Bobbi, určitě dokáže udělat i jemu. Co se dnes stalo – nebo spíš, co se dnes nepovedlo – nic nedokazovalo. Neočekával, že se dostaví veškeré změny okamžitě, ale ta loď – a veškerá síla, která z ní vycházela – měla obrovskou schopnost konat dobro. To bylo nejdůležitější a... no, čert vem Tommyknockera.

Gardener vstal a přešel k domu. Slunce se schovalo, obloha získala popelavou barvu. Gardener měl ztuhlá záda. Protáhl se, postavil se na špičky, a jak mu zapraskalo v páteři, zašklebil se. Podíval se přes tmavý a tichý obrys Tomcata směrem ke dveřím stodoly s novým zámkem. Měl chuť k nim přistoupit, pokusit se nahlédnout jedním zašpiněným okénkem... pak se rozhodl, že to neudělá. Možná se bál, že se na vnitřní straně zamazaného okna objeví bílý obličej, jeho škleb odhalí smrtící řadu kanibalských, upilovaných zubů. *Nazdar, Garde, chceš se setkat s opravdovými Tommyknockery? Tak pojď dál! Je nás tady hodně!*

Zachvěl se, téměř zaslechl, jak o skleněné tabule škrábou zlé a tenké prstíky. Včera a dnes se toho tolik přihodilo. Jeho představivost zešléla. Dnes večer se jistě rozjede naplno. Nevěděl, zda má doufat, že usne, nebo bude lepší, když zůstane vzhůru.

12.

Jak se znovu ocitl uvnitř, neklid začal ustupovat a nahradila ho chuť pít. Sundal si košili a nakoukl do pokoje. Bobbi ležela přesně jako předtím, pokrývky stočené mezi neuvěřitelně hubenýma nohama, jednu ruku odhozenou. Chrápala.

Ani se nepohnula. *Kriste, ta musí být utahaná.*

Dlouho se sprchoval, vodu nastavil tak horkou, jak se jen odvážil (s jejím novým ohřívačem to znamenalo pootočit knoflíkem jen o nějakých pět stupňů z místa úplně studené). Když mu začala rudnout pokožka, opustil koupelnu, kterou zahalila pára jako mlha Londýn v pozdně viktoriánské době. Utřel se ručníkem, prstem si vyčistil zuby.

Musím něco podniknout a sehnat nějaké zásoby, pomyslel si a přešel k posteli.

Jak usínal, náhle si uvědomil, že vzpomíná na poslední větu, kterou Bobbi pronesla během jejich diskuze. Věřila, že začala loď ovlivňovat i lidi ve městě. Když se chtěl dozvědět víc, začala mluvit mlhavě, pak úplně změnila téma. Gardener věřil, že je v téhle bláznivé záležitosti možné úplně všechno. Přestože farma starého Franka Garricka ležela v lese, stála téměř přesně v zeměpisném středu samotného města. Byla tu ještě Haven Village, ta ale ležela sedm mil severně.

„Říkáš to, jako by se odtud šířil jedovatý plyn,“ odpověděl a doufal, že slova nezní tak neklidně, jak se sám cítil. „Paraquat z vesmíru. Agent Orange.“*

„Jedovatý plyn?“ zopakovala Bobbi. Už byla duchem zase někde daleko. Její hubený obličej se uzavřel a zmizel v dálce. „Ne, žádný jedovatý plyn. Chces-li tomu dát nějaké jméno, říkej tomu zplodiny. Když se to ale dotkne člověka, není to víc než obyčejná vibrace.“

Gardener zůstal zticha, nechtěl rušit její náladu.

„Zplodiny? To také ne. Ale něco takového. Kdyby sem dojeli lidé z EPA s měřáky, určitě by nenašli žádné škodliviny. Jestli ve vzduchu zůstává něco hmatatelného, je to jen nepatrná stopa.“

„Myslíš si, že je to možné, Bobbi?“ zeptal se Gardener tiše.

„Ano. Netvrdím, že vím, co se děje, neboť to tak není. Nemám žádné interní informace. Ale věřím, že může ta velmi tenká vrstva lodního pláště – a když říkám tenká, myslím tím, že není silnější, než jedna nebo dvě molekuly – zoxidovat a odkrýt tajemství. To znamená, že první a nejsilnější dávku dostanu já... zbytek odpluje s větrem jako radioaktivní spad. Větší část se snese na lidi ve městě... v tomto případě ale větší ve skutečnosti znamená sakra málo.“

Bobbi se přesunula v houpacím křesle a natáhla pravou ruku. To gesto Gard už mockrát předtím viděl, a když spatřil v jejím obličejí výraz smutku, zabořilo ho u srdce. Bobbi položila ruku zpět do klína.

„Nejsem si ale vůbec jistá, co se děje. To víš. Člověk, co se jmenuje ³Peter Straub, napsal román, který se jmenuje Plující drak. Četl jsi ho?“

³Peter Straub napsal i nějaké knihy ve spolupráci se Stephenem Kingem

Gardener zavrtěl hlavou.

„No, mluví se tam o ekvivalentu Agentu orange z vesmíru nebo Paraquatu od boha, nebo jak jsi to nazval.“

Gardener se usmál.

„V tom příběhu atmosféra nasaje testovanou chemikálii, která pak spadne na předměstí Connecticutu. Ta látka je skutečný jed – druh plynu, který způsobuje šílenství. Lidé spolu bezdůvodně bojují. Jeden chlápek se rozhodne a natře si celý dům včetně oken na růžovo, jedna žena běhá pro zdraví, dokud nezemře na infarkt, a tak dál.

Je tu ještě jeden román – tenhle se jmenuje Mozková vlna a napsal ho...“ Andersonová nakrčila obočí a přemýšlela. Znovu spustila pravou ruku, pak ji vrátila. „Stejně jako já. Anderson. Poul Anderson. V téhle knize propluje Země ocasem komety a spad udělá ze zvířat chytřejší tvory. Kniha začíná příběhem králíka, který si probouje rozumným jednáním cestu z pasti.“

„Chytřejší,“ zopakoval Gardener.

„Ano. Jestli jsi měl předtím, než Zem prošla ocasem komety IQ 120, skončil bys na 180. Chápeš to?“

„Pěkně zaokrouhlená inteligence.“

„Ano.“

„Tys ale použila výraz parciální génius. To je přesný opak pěkně zaokrouhlené inteligence. Nebo ne? Je to určitý druh degradace.“

Andersonová jen mávla rukou. „Na tom nesejde,“ dodala. Gardener teď ležel na posteli, pomalu usínal a uvažoval.

13.

Té noci měl sen, který byl dost jednoduchý. Stál na tmavé zahradě mezi stodolou a domem. Vlevo se tyčil tmavý obrys Tomcata a Gard přemýšlel přesně o stejné věci jako večer. Že půjde ke stodole a podívá se do jednoho okna. Co uvidí? No přece Tommyknockery. Neměl ale strach. Místo strachu cítil radost, naprosté štěstí. Tommyknockeři nebyli totiž žádné zrůdy ani kanibalové. Byli jako elfové z pohádky o hodném ševci. Podívá se špinavým oknem stodoly, bude jako nadšené dítě, které vyhlíží z okna ložnice na ilustraci z „Noci před Vánocemi“ (a čím jiným je Děda Mráz, ten veselý, starý elf-je to Velký, starý Tommyknocker v rudém hávu) a spatří je. Budou se smát, brebentit,

sedět kolem dlouhého stolu a montovat dohromady generátory, levitační skateboardy a televize, kde nedávají běžné filmy, ale filmy, promítané rovnou do mozku.

Přešel ke stodole, kterou náhle ozářilo stejné světlo, jež se linulo z Bobbiina upraveného psacího stroje. Jako by se stodola proměnila v podivnou dýňovou hlavu z Halloweenu. Neobjevilo se teplé, žluté světlo, ale odporná, prohnílá zeleň. Prosakovala mezi prkny, paprsky procházely dírami od suků a na zemi tetovaly zlé kočičí oči. A Gardener pocítil strach, takové světlo nevydávali žádní malí a kamarádští marťani. Kdyby měla rakovina barvu, byla by to barva, která vycházela z každé pukliny, praskliny, díry a okna Bobbiiny stodoly.

Přesto popošel, neboť ve snech nic jiného dělat nemůžete. Blížil se a už se dívat nechtěl. Cítil se jako malý kluk, který na Štědrý den vyhlíží z okna ložnice a spatří, jak se na protější střeše prochází Děda Mráz. V každé rukavici chráněné ruce nese useknutou hlavu, které prýští z rozervaného krku krev.

Prosím ne, prosím ne–

Přesto se ale blížil a vkročil do zelené mlhy. Hlavu mu zaplnila rocková hudba, omračující, nesnesitelná záplava rockové hudby. Byl to George Thorogood and the Destroyers. Gard věděl, že až začne hrát George sólo na kytaru, vražedná souhra zvuků mu rozvibruje lebku a ta pak jednoduše exploduje jako sklenice v domě, o kterém kdysi Bobbi vyprávěl. Nic z toho ale nebylo důležité. Důležitý byl strach. Nic víc. Strach z Tommyknockerů v kůlně. Cítil je, málem je dokázal vyčenichat nosem. Bohatý, elektrický pach ozónu a krve.

A... ty tajemné, čvachtavé a mokré zvuky. Slyšel je dokonce i přes hudbu uvnitř hlavy. Zněly jako stará pračka, nebyla to ale voda. Ten zvuk byl Špatný, špatný, špatný.

Jak stál na špičkách a nahlížel dovnitř, jeho obličej dostal zelený nádech jako obličej mrtvolky vytažené z živého písku. George Thorogood začal hrát na bluesovou kytaru a Gardener začal řvát bolestí – a v tu chvíli mu explodovala hlava. Gardener se probudil a narovnal se na staré dvojité posteli v pokoji pro hosty. Hrud' mu zalil pot, ruce se mu chvěly.

Znovu si lehl a uvažoval. *Bože! Jestli kvůli tomu začneš mít ještě noční můry, radši si to rozmysli. Uklidni se.*

Očekával noční můry jako následek svého rozhodnutí. Znovu se uložil a věřil, že byl tento sen teprve první. Další sny se už ale nedostavily.

Té noci.

Příští den se přidal k Bobbi v jejím kopání.

KNIHA DRUHÁ

PŘÍBĚHY Z HAVENU

Terorista hodil bombu. Bomba trefila prezidenta. Bezpečnostní opatření byla přísná. Tajná služba zahořela. A všichni jsou opilí. Všichni jsou nafetovaní. Všichni jsou nadrogovaní. A nic to nezmění, protože jsou všichni opilí. Všichni jsou nafetovaní. Každý tomu činu připíjí.

ŠAMANI – „Připíjeni činu“

Pak běžel celou cestu k městu a křičel „ Přišlo to z nebe!“

CREEDENCE CLEARWATER REVIVAL – „Přišlo to z nebe“

Kapitola I

Montville Plantation

1.

Než se město stalo Havenem, mělo čtyři různá jména.

Městskou existenci započalo v roce 1816 jako Montville Plantation. Kompletně ho vlastnil člověk jménem Hugh Crane. Crane ho v roce 1813 koupil od státu Massachusetts, kde Maine tvořilo jednu provincii. Crane sloužil v Revoluční armádě jako poručík.

Jméno Montville Plantation bylo směšné. Craneův otec se nikdy v životě nedostal na východ od Doveru, a když se kolonie oddělily, zůstal loajálním Toryovcem. Ukončil život jako šlechtic, dvanáctý hrabě Montvillský. Jeho nejstarší syn, Hugh Crane, by se tak stal třináctým hrabětem z Montville. Rozčílený otec ho místo toho vydědil. Crane se sám, nevyveden z konceptu, vesele nazýval prvním hrabětem ze středního Maine nebo vévodou Odnikud.

Pruh půdy, kterému Crane říkal Montville Plantation, zahrnoval asi dvacet dva tisíc akrů. Když si Crane zažádal a získal městský statut, stalo se Montville Plantation sto devadesátým třetím městem, jež leželo v Massachusettské provincii Maine. Crane zem koupil, neboť poskytovala množství dřeva a ležela pouhých dvacet mil od Derry, kam ho mohl posílat po řece.

A jak byl pruh země, ze kterého nakonec Haven vznikl, levný?

Hugh Crane celou divočinu koupil za cenu odpovídající osmnácti stům liber.

Libra byla samozřejmě v těch dnech ale mnohem silnější.

2.

Když Hugh Crane v roce 1826 zemřel, v Montville Plantation žili sto tři obyvatelé. Na šest, možná sedm měsíců v roce populaci ve městě zdvojnásobili dřevorubci, ti se ale nepočítali, neboť odváželi své peníze

do Derry, a když už byli na práci moc staří, v Derry se také usadili. V těch dobách znamenalo „příliš staří na práci“ většinou dvacet pět let.

Nicméně začala kolem roku 1826 vyrůstat podél blátivé cesty vedoucí severně k Derry a Bangoru osada, jež se později promění v Haven Village.

At' jste jí říkali, jak chtěli (a nakonec se až na výjimky těch nejstarších, jako je Dave Rutledge, proměnila ve starou, obyčejnou silnici číslo 209), právě touto cestou se museli vydat dřevorubci, když vyrazili na konci měsíce do Derry utratit peníze za chlast a děvky. Šetřili si opravdové utrácení do velkého města, většinou ale ochotně nabídli velké částky v Cooderově hospodě a hotelu, aby cestou spláchli pivem špínu. Nejednalo se o žádné závratné sumy, přesto na místě vzkvétal úspěšný obchod. Smíšené zboží přes ulici (jež vlastnil a spravoval synovec Hirama Coodera) už tak úspěšné nebylo. Přesto se pořád vyplatilo. V roce 1828 bylo vedle Smíšeného zboží otevřeno Holičství a chirurgie (jež vlastnil a spravoval bratranec Hirama Coodera). V těch dobách nebylo nic zvláštního na tom, když jste vstoupili do tohoto živého, vzrůstajícího zařízení, a spatřili v jednom ze tří křesel opřeného dřevorubce. Holič mu stříhal vlasy, měl zašitou ruku, nad každým zavřeným okem pár obrovských pijavic vylovených ze sklenice, která stála vedle kartónu doutníků. Pijavice se nafukovaly, šedá barva se měnila v rudou. Chránily člověka před infekcí v ráně a odváděly nemoc, které se tehdy říkalo „bolmozek“. V roce 1830 byla na jižní straně vesnice otevřena noclehárna a jídelna (kterou vlastnil bratr Hirama Coodera George).

V roce 1831 se Montville Plantation změnilo na Coodersville.

Nikoho to moc nepřekvapilo.

Coodersville přežilo až do roku 1864, kdy se změnilo jméno na Montgomery na počest Ellise Montgomeryho, místního chlapce, který padl u Gettysburgu, kde, jak se říká, udržel dvacátý mainský prapor úplně sám v Unii. Ta změna vypadala docela zajímavě. Koneckonců poslední místní Cooder, starý, bláznivý Albion, zbankrotoval a spáchal dva roky předtím sebevraždu.

V letech, jež následovala po konci občanské války, projela státem vlna šílenství, nepochopitelného šílenství, jako vždy po válce. Nejednalo se o krinolíny nebo o licousy. Šlo o nadšení dávat městečkům klasická jména. Proto je v Maine Sparta, kousek vedle leží

Kartágo, Athény a samozřejmě Trója. V roce 1888 hlasovali obyvatelé městečka pro další změnu názvu. Tentokrát se Montgomery změnilo na Ilium. To vyprovokovalo na městském shromáždění plačtivé scény u matky Ellise Montgomeryho. Ve skutečnosti nebyla scéna ani tak působivá, jako spíš senilní. Matka hrdiny byla v té době již velmi stará – přesněji řečeno bylo jí sedmdesát pět. Obyvatelé pozorně a trochu provinile naslouchali městské legendě, a pokud by si její močový měchýř nevybral právě tento okamžik k selhání, mohlo být rozhodnutí odvoláno (*paní Montgomeryová měla určitě pravdu, zvažovali někteří, když prohlásila, že není čtrnáct let určitě „nesmrtelnou památkou“, kterou slíbili při slavnostním přejmenování v roce 1864*). Odvedli ji ze shromáždění, paní Montgomeryová pořád mlela o nevděčných ignorantech, kteří budou toho dne litovat.

A Montgomery se přesto na Ilium změnilo.

Uběhlo dvacet dva let.

3.

Do města dorazil výřečný evangelický kněz, který se z nějakého důvodu vyhnul Derry a utábořil se místo toho v Iliu. Přicestoval pod jménem Colson, ale Myrtle Duplissey, samozvaný historik města Havenu, nakonec zjistil, že se Colson jmenoval doopravdy Cooder a jednalo se o nelegitimního syna Albiona Coodera.

Ať už byl kýmkoli, získal pro svou živou verzi víry v době, kdy uzrála kukuřice, většinu křesťanů v městečku. K nelibosti pana Hartleye, který kázal metodistům z Ilia a Tróje, a k nelibosti pana Crowella, který dohlížel na duchovní blahobyt baptistů v Iliu, Tróji, Etně a Unity (tehdy se k všeobecnému veselí tvrdilo, že fara Emoryho Crowella patří městečku Trója, ale jeho bohatství patří Bohu). Přesto byly jejich zoufalé protesty hlasem, jenž zaznívá divočinou. Jak se blížilo léto roku 1900 svému konci, shromáždění kazatele Colsona se rozrůstalo. Nazvat úrodu toho roku „nářezem“, by bylo podceňování, ale neúrodná severní půda Nové Anglie, jež byla většinou skoupá jako lakomec, toho roku vyprodukovala téměř nekonečné bohatství. Pan Crowell, baptista, jehož bohatství patřilo Bohu, začal být depresivní a zádumčivý a o tři roky později se oběsil ve sklepě trójské fary.

Pana Hartleye, kazatele metodistu, rozrušilo evangelické nadšení, jež Ilium zachvátilo jako epidemie cholery, snad ještě víc. Možná to způsobil fakt, že jsou metodisté za normálních okolností těmi nejzdrženlivějšími božími služebníky. Nenaslouchají kázáním, ale „poselstvím“, zachovávají dekorum a modlí se v tichosti. A vzpomeňte si, že jejich shromáždění říká nahlas Amen jen na konec Boží modlitby a těch pár písní nikdy nezpívá sbor. Ti dříve zdrženliví lidé však teď extaticky zpívali, hypnoticky se kroutili. A *příště*, říkával občas pan Hartley, *budou vzývat hady*. Úterní, čtvrteční a nedělní shromáždění v evangelickém stanu vedle silnice do Derry byla hlasitější, zapálenější, výbušnější a nabitá emocemi. „Pokud by se něco takového dělo v karnevalovém stanu, říkali by tomu hysterie,“ řekl Fredovi Perrymu, kostelnímu diákonovi a jedinému příteli jedné noci u sklenky sherry na faře. „Protože se to ale odehrává v evangelickém stanu, mohou si dovolit tomu říkat Svatodušní oheň.“

Podezření reverenda Hartleye vůči Colsonovi bylo časem naplněno. Než ale Colson uprchl, nesklidil úrodu dýní a brambor, ale bohatou úrodu chladných peněz a vřelých žen. A ještě předtím město označil natrvalo a naposledy změnil jeho jméno.

Té horké srpnové noci započal své kázání tím, že označil sklizeň za symbol obrovské boží odměny, pak přenesl téma na samotné městečko. V té chvíli si už sundal kabát a do očí se mu svezly potem splepené vlasy. Přestože ještě do jeho extatického zpívání a hypnotického kroucení těla zbýval nějaký čas, nahrnuly se sestry do svého rohu, kde budou křičet „amen“.

„Považuji toto město za posvěcené,“ sdělil Colson svému publiku a sevřel mohutnýma rukama boky kazatelny. Možná ho za posvěcené považoval z jiného důvodu než kvůli skutečnosti, že si ho jeho ctihodná osoba vybrala za místo, kde rozprostřel svůj stan (nemluvě o semenu). Pokud tomu ale tak bylo, nezmínil se o tom. „Považuji ho za přístav.* Ano! Našel jsem zde přístav, který mi připomíná můj rodný přístav, překrásnou zemi, jež se snad ani neliší od té, kterou poznali Adam s Evou, než utrhli plod ze stromu, který měli nechat na pokoji. Posvěcené!“ zařval kazatel Colson. Ještě po letech se našli pamětníci tohoto shromáždění, kteří se pochvalně vyjadřovali o tom, jak dokázal zvednout hlas pro Ježíše, ať už byl darebák, nebo ne.

„Amen!“ odpovědělo shromáždění sborově. Té noci bylo horko, přesto nebylo takové teplo, aby s jistotou vysvětlilo ruměncem na tolika ženských tvářích. Od chvíle, kdy dorazil kazatel Colson do města, se staly takové ruměnce obyčejnou věcí.

„Tohle město nepostrádá slávu boží!“

„Aleluja!“ vykřiklo shromáždění nadšeně. Ňadra se vzdouvala, oči jiskřily, objevily se jazyky, které navlhčily rty.

„Toto město dostalo slib!“ křičel kazatel Colson, rychle přecházel sem a tam a občas rychlým pohybem, který odhalil jeho šlachovitý krk, odhodil černé lokny z čela. „Toto město dostalo slib a ten slib znamená bohatou úrodu. A tento slib bude naplněn!“

„Buď pochválen Ježíš Kristus!“

Colson se vrátil ke kazatelně, pevně ji uchopil a káravě se na ně podíval. „Proč tedy chcete mít město, kterému slibuje Bůh úrodu a které jest přístavem božím – proč chcete mít město, kde se hovoří o takových věcech, pojmenované po nějakém Taliánovi? To nechápu, bratři. Mohu jen předpokládat, že někde v poslední generaci zapracoval d'ábel.“

Hned toho dne se začalo ve městě mluvit o změně jména z Ilia na Haven. Reverend Crowell protestoval apaticky, reverend Hartley mnohem vehementněji. Radní zaujali neutrální pozici kromě problému, že změna názvu v registratuře v Auguste přijde na dvacet dolarů a dalších dvacet pohltí výměna silničních ukazatelů. Nemluvě o hlavičkách na městských formulářích a dokumentech.

Už dlouho před březnovým setkáním se diskutovalo o článku 14 („Aby se zjistilo, zda město schválí změnu jména podle paragrafu 193 o spojených městech státu Maine z Ilia na Haven“), pak byl odhlasován. Kazatel Colson doslova sbalil stan a vyplížil se do noci. To balení a plížení se přihodilo sedmého září a následovalo, čemu Colson po celé týdny říkal Domácí evangelium velké úrody roku 1900. Alespoň měsíc dával jasně najevo, že toto shromáždění považuje za nejdůležitější, jaké se bude ten rok konat. Možná nejdůležitější shromáždění, jaké kdy uspořádá, i kdyby se tady usadil. Stále silněji cítil, jak ho Bůh k němu pohání. A neposkočila snad při té zprávě srdce všech žen? Tvrdil, že se bude jednat o velké sdílení lásky s milujícím Bohem, jenž poskytl městečku tak bohatou sezónu a úrodu.

Colson si dopřál úrody vlastní. Začal přemlouváním věřících k největšímu „sdílení lásky“ za éru svého pobytu a skončil tím, že zoral a neoplodnil dvě, neoplodnil po shromáždění na poli za stanem čtyři, ale šest mladých panen.

„Mušky se rádi vytahují, ale dyby došlo na věc, zjistilo by se, že mají v kalhotách jen malý pistolky,“ prohlásil Duke Barfield jednoho večera v holičství. Pokud by se konala soutěž o nejsmradlavějšího chlapa ve městě, starý Duke by vyhrál se založenými rukama. Páchl jako zkažené vejce, které se válelo celý měsíc v blátě. Poslouchali ho, udržovali si ale vzdálenost, a pokud foukal vítr, stáli proti. „Já slyšel vo chlapech, co měli v kalhotech flinty s dvěma hlavněma a věřím, že to vobčas i tak je. Jednou sem dokonce zaslech vyprávět vo jednom člověkoví, co měl pistol se třema hlavněma. Ten zmrđ Colson byl ale jedinej chlap, vo kterým sem kdy slyšel, že tam měl zabalenou šestihlavňovku.“

Tři z Colsonových úlovků byly před invazí Svatodušního bijce doopravdy panny.

Sdílení lásky bylo té noci na konci léta 1900 vskutku štedré. Přestože se drby v holičství rozcházely v otázce, jak štedrou roli v něm sehrály peníze. Všichni ale souhlasili, že ještě před Domácím evangeliem velké úrody, kdy se táhlo kázání do desáté hodiny, zpívání svatých písní do půlnoci a šukání na poli skončilo až po druhé, se řinuly peníze širokým proudem. Někteří dokonce poukazovali, že Colson neměl v době svého pobytu moc velké výlohy. Ženy se téměř praly o právo nosit mu jídlo, chlápek, kterému teď patřila ubytovna, mu poskytl dlouhodobou a úplně zcestnou půjčku... a nikdo mu samozřejmě neúčtoval noční radovánky.

Osmého září ráno byl pryč stan i kazatel. Dobře sklídil... a stejně úspěšně zasadil. Mezi prvním lednem a městským shromážděním na konci března 1901 se mu narodilo devět nemanželských dětí. V kraji se objevily tři holčičky a šest chlapců. Všech devět „dětí lásky“ se nápadně podobalo jedno druhému – šest jich mělo modré oči a všichni se mohli pochlubit bohatou úrodou černých vlasů. Pomluvy u holiče (a žádná skupina lidí na Zemi nedokáže tak úspěšně spojit logiku a chlípnost jako lenoši, kteří prdí do proutěných křesílek, balí si cigarety nebo odhazují hnědé chuchvalce tabákové šťávy do plechových plivátek) ukázaly i na to, že se dá jen těžko určit, kolik mladých dívek

odjelo „navštívit příbuzné“ v Novém Hampshiru, nebo dokonce až v Massachusetts. Mluvilo se dokonce o tom, že porodilo mezi lednem a březnem i pár vdaných žen. A u těch... kdo si může být jistý? Pomlavy z holičství ale samozřejmě věděly, co se stalo dvacátého března po tom, co Faith Clarendonová porodila zdravého, osmilibrového chlapce. V okapech domku Clarendonových hučel divoký a mokrý severák a shazoval největší sněhovou nadílku roku 1901, jaká se ve městě objeví zas až příštího listopadu. Cora Simardová, porodní bába, jež pomohla dítěti na svět, si zdímla u kuchyňských kamen a čekala, až se konečně její manžel Irwin probouje bouří, aby ji vzal domů. Spatřila Paula Clarendona, jak se blíží ke kolébce, kde leží jeho nový syn. Kolébka stála na druhé straně kamen v nejteplejším rohu. Upřeně novorozence pozoroval déle než hodinu. Cora udělala osudnou chybu a Clarendonův upřený pohled považovala za obdiv a lásku. Oči se jí pomalu zavřely. Když se zase probírala, Paul Clarendon stál nad kolébkou a v ruce svíral břitvu. Uchopil dítě za husté, černomodré vlasy, a než Cora dokázala vykřiknout, podřízl mu hrdlo. Místnost opustil bez jediného slova. O chvíli později zaslechla z ložnice chrčení. Když sebral konečně vyděšený Irwin Simard odvahu a vstoupil do ložnice, našel muže i ženu na posteli ruku v ruce. Clarendon podřízl hrdlo i své manželce, ulehl vedle ní, levou rukou uchopil její pravou, a pak se podřezal sám. Tato událost se přihodila dva dny nato, co město odhlasovalo změnu jména.

4.

Reverend Hartley se tvrdohlavě stavěl proti změně jména, kterou navrhl člověk, ze kterého se později vyklubal zloděj, smilník, falešný prorok a had. Svůj názor vykřičel z kazatelny a všiml si souhlasného pokyvování hlav svých oveček. V tu chvíli pocítil téměř pomstychtivou radost, jež pro něj nebyla vůbec typická. Dostavil se na městské shromáždění (27. března roku 1901) přesvědčený, že bude článek 14 přehlasován. Starost mu nedělala ani stručná diskuze mezi městským úředníkem, který článek předčítal, a lakonickým prohlášením hlavního představeného Luthera Luvalla. „Jak si přejete, lidi?“ Pokud by Hartley alespoň něco tušil, promluvil by poprvé v životě vehementně, možná i vztekle. Jeho ale nic takového nenapadlo.

„Ti, kdož jsou pro, řeknou ano,“ vyzval je Luther Luvall. Ve chvíli, kdy otrásl stropními trámy sebejisté, i když nijak vášnivé Ano, se Hartley cítil, jako by dostal ránu do břicha. Divoce se rozhlížel, ale bylo už pozdě. Síla toho Ano! ho tak překvapila, že si ani neuvědomil, kolik vlastních oveček se k němu obrátilo zády a hlasovalo pro druhou stranu.

„Počkejte,“ zvolal přiškrceným hlasem, který nikdo ani nezaznamenal.

„A kdo je proti?“

Několik roztržštěných Ne. Hartley se pokoušel své ne vykřiknout, z hrdla se mu ale prodrala jen nesmyslná slabika Nek.

„Návrh zákona je odhlasován,“ oznámil Luther Luvall. „Teď článek 15-“

Reverendu Hartleyovi bylo najednou teplo – hrozné teplo. Ve skutečnosti se mu zdálo, že omdlí. Prorazil si cestu davem mužů v červenočerných kostkovaných košilích a zablácených flanelových kalhotách, prorazil si cestu oblaky štiplavého dýmu z kukuřičných dýmek a levných doutníků. Pořád cítil, že omdlí, tentokrát se mu ale zdálo, že bude ještě k tomu zvracet. O týden později nepochopí hloubku vlastního šoku, který se ve skutečnosti proměnil v opravdovou hrůzu. O rok později dokonce ani takovou emoci nepřizná.

Zastavil se na prvním schodu radnice, lapal po pětistupňovém vzduchu, pevně svíral ve smrtelné křeči zábradlí a rozhlížel se po polích tajícího sněhu. Na některých místech sněh ustoupil a odhalil rozblácenou půdu. Reverend Hartley si s ošklivou zlomyslností, jež mu nebyla v ničem podobná, pomyslel, že jsou pole podobná skvrnám od hoven na cípu noční košile. Poprvé a jedinkrát hořce Bradleyovi či Cooderovi, pokud to bylo jeho pravé jméno, záviděl. Colson utekl z Ilia... ach, promiňte, z Havenu. Utekl a Donald Hartley se přistihl při myšlence na stejnou věc. *Proč to udělali? Proč? Věděli, kdo byl! Oni to věděli! Tak proč to-*

Na záda mu dopadla silná a teplá ruka. Obrátil se a spatřil svého dobrého přítele Freda Perryho. Ve Fredově dlouhém, hezkém obličejí se zračila starost a zájem. Hartley ucítil, jak mu do obličejí neochotně vstoupil úsměv.

„Done, jsi v pořádku?“ zeptal se Fred Perry.

„Ano. Na chvíli se mi uvnitř zatočila hlava. To kvůli tomu hlasování. Nečekal jsem to.“

„Ani já ne,“ odpověděl Fred.

„Moji věřící se k tomu připojili,“ dodal Hartley. „Museli. Odpověď byla tak hlasitá, že to museli být i oni, nemyslíš?“

„No...“

Reverend Hartley se trochu usmál. „Zřejmě toho o lidské povaze nevím tolik, jak jsem myslel.“

„Vrať se dovnitř, Done. Bude se projednávat dlažba na Ridge Road.“

„Myslím, že tady ještě chvíli zůstanu,“ odvětil Hartley. „A budu přemýšlet o lidské povaze.“ Udělal pauzu, a právě ve chvíli, kdy se obrátil Fred Perry k odchodu, se ho reverend Donald Hartley zeptal, málem ho prosil: „Rozumíš tomu, Frede? Chápeš, proč to udělali? Jsi téměř o deset let starší než já. Chápeš to?“

A Fred Perry, který za stočenou dlaní vykřikl vlastní *Ano!* zavrtěl hlavou a odpověděl, že ne. Vůbec to nechápal. Měl reverenda rád a respektoval ho. Ale přesto (a možná, jen možná, právě proto) pocítil při hlasování pro jméno, jaké navrhl Colson, zlou radost plnou zášti. Colson byl falešný prorok, Colson byl podvodník, Colson byl zloděj, Colson byl chlípník.

Ne, Fred Perry lidské povaze nerozuměl ani v nejmenším.

Kapitola II

BECKA PAULSONOVÁ

1.

Rebecca Bouchardová Paulsonová měla za muže Joea Paulsona, jednoho ze dvou havenských listonošů a třetinu havenského poštovního úřadu v jedné osobě. Joe svou ženu podváděl, Bobbi Andersonová to už věděla. Teď už to věděla i Becka Paulsonová. Věděla to už tři dny. Řekl jí to Ježíš. Během nějakých tří dnů jí Ježíš prozradil ty nejúžasnější, nejděsivější a nejhrůznější věci, jaké si dokážete představit. Dělal se jí z nich špatně, narušily jí spánek, ničily rozum... nebyly ale současně i trochu krásné? A jak! Dokázala by přestat poslouchat, převrhnout Ježíše na Jeho obličej, zakřičet na Něj, ať drží hubu? V žádném případě. Ucítla za prvé určité nutkání získávat informace, jaké jí Ježíš poskytoval, za druhé byl Ježíš Spasitelem.

Ježíš stál na jejich rodinném televizoru Sony. Stál tam už šest let. Předtím odpočíval na dvou Zenitech. Becka odhadla, že na tom místě spočíval alespoň šestnáct let. Byl jako živý. Trojrozměrný. Ten Jeho obrázek jim věnovala jako svatební dar její starší sestra Corinne, která bydlela v Portsmouthu. Když Joe podotkl, že je její sestra poněkud lakomá, no ne, Becka mu poradila, ať sklapne. Nikterak ji to nepřekvapilo. Od chlapa, jako je Joe, nikdo nemůže očekávat, aby pochopil, že se na opravdovou Krásu nelepí cenovky.

Ježíš byl na obraze oděný v jednoduché, bílé róbě, v ruce třímal pasteveckou hůl. Kristus na jejím televizoru měl učesané vlasy trochu jako Elvis v době, kdy odešel z armády. Ano. Trochu Elvise z G. I. Blues připomínal. Měl hnědé a vlídné oči. Za Ním se táhly k obzoru v dokonalé perspektivě ovce bílé jako prádlo z televizních reklam na prací prášky. Becka a Corinne vyrostly na ovčí farmě v Novém Goucesteru a Becka z osobních zkušeností věděla, že ovce tak bílé a stejně chlupaté nikdy nejsou. Tyto ovce připomínaly malé obláčky, které se snesly k zemi. Věřila ale, že pokud dokázal Ježíš proměnit vodu ve víno a vzkřísit mrtvé, neexistuje vůbec žádný důvod, proč by

nedokázal, pokud by chtěl, odstranit lejna nalepená kolem ovčích zadků.

Joe se několikrát pokusil sundat obrázek z televizoru a Becka věřila, že tuší proč. Ach, jasněěě! Je to tak! Joe měl samozřejmě vlastní pokroucené výmluvy. „Nepřijde mi správné mít na televizi Ježíše, když se díváme na Magnum nebo Miami Vice“ říkával. „Proč ho nedáme na tvou skříňku, Becko? Nebo... něco ti řeknu, proč ho nenecháme na tvé skřínce do neděle, pak ho sundáme, až se budeš dívat na Jimmyho Swaggarta a Jacka van Impeho? Vsadím se, že se bude Ježíšovi Jimmy Swaggart kurva líbit víc, než se Mu líbí Miami Vice.“

Odmítla.

Jindy prohlásil: „Když je na mně řada ve čtvrtčním pokeru, chlapům se to nelíbí. Nikdo nechce, aby na něj čuměl Ježíš Kristus, když se pokouší vyložit postupku.“

„Možná je jim to nepříjemné, protože si jsou vědomi, že se jedná o hru ďábla,“ odvětila Becka.

Joe, dobrý hráč pokeru, se vzepjal. „Pak je tedy plodem ďábla i tvůj fén a granátový prsten, co se ti tak líbí,“ odsekl. „Raději je vrať a věnuj peníze Armádě spásy. Určitě mám u sebe v pracovně ještě potvrzení.“

Dovolila mu trojrozměrný obrázek Ježíše jednou za měsíc, ve čtvrtek večer, kdy se dostavili jeho sprostí a opilí kumpáni na poker, obrátit... ale nic víc.

Teď už ale opravdový důvod, proč se chtěl obrázku zbavit, znala. Celou dobu musel tušit, že je možná kouzelný. A věřila, že „svatý“ je v tomto případě mnohem vhodnější slovo. Kouzelný je pro pohany, lovce hlav, kanibaly, katolíky a takové lidi. Obě slova se ale týkala stejné věci, že? Joe musel každopádně vytušit, že je obraz něčím zvláštní, že jeho prostřednictvím vyjde najevo jeho hřích.

Ach, už předtím věděla, že se něco děje. Už si k ní v noci nic nedovoloval. A i když pocítila úlevu (sex byl přesně takový, jak jí matka upozornila – špinavý, brutální, někdy bolestivý a vždycky ponižující), občas cítila na jeho límci parfém. To vůbec žádná úleva nebyla. Věřila, že by dokázala to spojení ignorovat (ten fakt, že ustalo osahávání přesně ve chvíli, kdy se mu objevil na límcích parfém), pokud by sedmého července nepromluvil Ježíš na televizoru Sony. Dokázala by ignorovat i třetí faktor: ve stejnou dobu, kdy ustalo

osahávání a objevil se pach parfému, odešel do důchodu Charlie Eastabrooke a na jeho místo přišla z poštovního úřadu v Auguste žena jménem Nancy Vossová. Odhadovala, že je ta Vossová (které teď říkala Běhna) o nějakých pět let starší než ona a Joe, což znamená, že je jí kolem padesátky. Byla to ale štíhlá a dobře udržovaná padesátnice. Becka přiznávala, že sama trochu přibrala. Ztloustla ze 126 na 203 liber. A to hlavně od doby, kdy odešel Byron, jediný jejich potomek, z domova.

Mohla to ignorovat, dokonce to ignorovala a s určitou úlevou tolerovala. Pokud Běhna milovala zvířecí sexuální styk s jeho sténáním, narážení a závěrečným vystříknutím lepkavé látky, která páchla trochu jako treska a vypadala jako levný saponát, pouze to dokazovalo, že je sama Běhna jen něco trochu víc než zvíře. Becku to současně osvobodilo od nudné povinnosti. Kdyby nepromluvil obraz Ježíše, dokázala by to ignorovat.

Poprvé se to přihodilo ve čtvrtek odpoledne, těsně po třetí hodině. Becka se vracela z kuchyně do obývacího pokoje, nesla si malou svačinku (půl kávového dortu a pivní džbánek plný třešňového Zarexu). Chtěla se dívat na Hlavní nemocnici. Už nevěřila, že se Luke a Laura vrátí, ještě se ale nedokázala vzdát naděje.

Předklonila se, aby zapnula televizor, a v tu chvíli Ježíš promluvil. „Becko, Joe ho vráží do té Běhny na poště každou polední přestávku, někdy i po pracovní době. Jednou byl tak nadržený, že jí ho tam strčil, když jí měl pomáhat třídít poštu. A víš co? Nikdy neřekla: Počkej alespoň, až vyřídím poštu.

A to není vše,“ pokračoval Ježíš. Přešel doprostřed obrázku a róba se mu vzdula kolem kotníků. Posadil se na kámen, jenž vyčníval v těch místech ze země. Sevřel mezi kolena hůl a vážně se na ni podíval. „V Havenu se toho děje hodně. Nevíš z toho ani polovinu.“

Becka znovu vykřikla a padla na kolena. „Můj pane!“ zaječela. Jedním kolenem dopadla přímo na kávový dort, který velikostí zhruba odpovídal rodinné bibli, malinová šťáva vystříkla do obličeje kocoura Ozzie, který vylezl zpod kamen, aby se podíval, co se děje. „Můj pane! Můj pane!“ vykřikovala Becka dokola. Ozzie uprchl se syčením do kuchyně, kde se znovu ukryl pod kamna a z vousů mu odkapávala rudá šťáva. Zůstal tam po celý den.

„No, nikdo z Paulsonů nebyl nikdy nic moc,“ prohlásil Ježíš. Přiblížila se k němu jedna ovce a Ježíš ji odehnal roztržitě holí. Becka si i přes svůj stav vzpomněla na zesnulého otce. Ovce odkráčela a mírně se v trojrozměrném efektu zavlnila. Pak zmizela, ve skutečnosti se zdálo, jako by se zalomila přes okraj obrázku... byla si ale jistá, že je to jen obyčejná optická iluze. „Kdepak!“ oznámil jí Ježíš. „Joeův strýc byl vrah. To dobře víš, Becko. Zavraždil svého syna, ženu a nakonec sám sebe. A když už jsme u toho, víš, co říkáme? Není tady místo! To říkáme.“ Ježíš se předklonil a opřel se o hůl. „Podívej se na pana Splitfoota, řekli jsme. Tvůj havenský dům se ti zdá v pořádku, pak ale zjistíš, že chce domácí sakra vysoký nájem. To jsme řekli.“

A Ježíš na ni – neuvěřitelné – zamrkal... a v tu chvíli Becka s jekotem uprchla z domu.

2.

Zastavila se na zadním dvorku, těžce dýchala, myší, blondaté vlasy jí visely přes obličej a srdce jí bušilo tak rychle, až se začala bát. Díky bohu ji nikdo neslyšel ječet a křičet. Žili s Joem kus od Nista Road, nejbližšími sousedy byla rodina Brodských, kteří žili ve špinavém přívěsu půl míle daleko. To bylo dobré. Kdokoliv by ji zaslechl, by uvěřil, že mají u Paulsonů bláznivou ženskou.

Ale mají, nebo snad ne? Jestli si myslíš, že ten obrázek začal mluvit, tak bláznivá být musíš. Táta by tě za takové řeči ztloukl do tří odstínů modré – jeden za lhaní, jeden za to, že tomu věříš, a třetí za zvyšování hlasu. Becko, obrazy nikdy nemluví.

Ne... ani nemluvily, ozval se náhle další hlas. Ten hlas vzešel z tvé vlastní hlavy, Becko. Nevím, jak je to možné... jak můžeš takové věci vědět... bylo to ale tak. Tys ten obrázek Ježíše promluvit přinutila sama. Jako nutil Edgar Bergen Charlie McCarthyho mluvit v sou Edda Sullivana.

Ta představa se ale zdála ještě děsivější, ještě bláznivější než fakt, že mluví obraz sám od sebe. Becka jí odmítla vzít na vědomí. Koneckonců, zázraky se dějí každý den. Ten chlapík v Mexiku našel v enchiládě nebo něčem takovém zapečený obrázek Panny Marie. Další zázraky se staly v Lurdech. A nemluvě o dětech, jež se dostaly na titulky bulvárních plátků, protože plakaly kamení. To byly bona fide

zázraky (děti, které plakaly kamení, byly nepochybně trochu divné) povznášející stejně jako kázání Pat Robertsona. Slyšet hlasy byla naprostá blbost.

Ale stalo se to. *A už ty hlasy slyšíš pěknou chvíli, nebo snad ne? Slyšíš jeho hlas – hlas Joea. A odtud přišel. Není to hlas Ježíše, ale hlas Joea.*

„Ne,“ zavzlykala Becka. „Neslyšela jsem v mozku vůbec nic.“

Stála na dvorku vedle šňůry na prádlo a prázdně pozorovala na druhé straně Nista Road les, který v parnu halila mlha. Ani ne půl míle vzdušnou čarou odtud odkrývala Bobbi Andersonová a Jim Gardener obrovskou fosílii v zemi.

Šílenství, zablekotal nesrozumitelný hlas jejího mrtvého otce. Šílenství s horečkou. Pojd' sem. Becko Bouchardová, ztluču tě za ty bláznivý řeči do tří odstínů modré.

„Já žádné hlasy v mozku neslyšela,“ zakňourala Becka. „Přisahám, že doopravdy promluvil ten obrázek. Nejsem žádný břichomluvec.“

Lepší, jestli to byl obrázek. Pokud to byl on, jednalo se o zázrak a zázraky přicházejí od Boha. Ze zázraků se můžete zbláznit a Bůh věděl, že se na to právě teď chystá. V první řadě to ale neznamená, že jste blázniví vy. Pokud slyšíte ve vlastní mysli hlasy, nebo věříte, že zachytíte myšlenky ostatních...

Becka sklonila hlavu a spatřila na levém koleni prýštit krev. Znovu vyjekla a odběhla do domu, aby si zavolala doktora, záchranku, někoho, kohokoliv. Ocitla se znovu v obývacím pokoji. S telefonem založeným u ucha chtěla začít vytáčet číslo, když se ozval Ježíš.

„Je to jen malinová šťáva z kávového dortu, Becko. Proč se nezklidíš, než tě raní mrtvice,“

Pohlédla na televizor Sony, upustila telefon, který dopadl s cinknutím na desku stolu. Ježíš seděl pořád na kameni a zdálo se, že si dal nohy křížem. Znovu ji udivilo, jak moc se podobá jejímu otci... nepůsobil ale tak zlověstně, nebyl připravený každou chvíli vybuchnout. Prohlížel si ji s výrazem podrážděné trpělivosti.

„Zkus to a podívej se, zda mám pravdu,“ poradil jí.

Jemně se dotkla kolena, trhla sebou v očekávání bolesti. Nic se ale nestalo. Rozeznala v rudé tekutině semínka, uvolnila se a slízla malinovou šťávu z prstů.

„Musíš,“ pokračoval Ježíš, „se také zbavit těch představ o hlasech a o tom, že se zblázníš. Jsem to Já a Já mohu hovořit, s kým se mi líbí. S kým chci a jak chci.“

„Neboť jsi Spasitel,“ zašeptala Becka.

„Správně,“ potvrdil Ježíš. Podíval se dolů, kde tančilo na obrazovce několik animovaných salátových mís na počest Zálivky z Ranče Hidden Valley, která se pro ně chystala. „A rád bych, abys to svinstvo vypnula, pokud ti to nevadí. Nedá se při tom mluvit. Také mi od toho brní nohy.“

Becka přistoupila k přijímači a vypnula ho.

„Můj pane,“ zašeptala.

3.

Příští neděli odpoledne spal Joe Paulson tvrdě v síti na dvoře, na měkkém břiše se mu usadil Ozzie. Becka stála v obývacím pokoji, odsunula záclonu a podívala se na něj. Spal v síti a určitě se mu zdálo o té Běhně. Zdálo se mu, jak ji hodil na velkou hromadu katalogů a letáků Woolco, a pak... jak by to nazval Joe a jeho prasečí kámoši z pokeru? „Na ni naskočil.“

Levou rukou svírala záclonu, druhou držela čtvercové devítivoltové baterie. Odnesla je do kuchyně a začala tam něco montovat na stole. Ježíš jí v tom poradil. Řekla mu, že nic vyrobit nedokáže, že je nešikovná. Táta jí to tak vždycky říkal. Chtěla ještě dodat, že občas říkal, že ho překvapuje, když si dokáže utřít prdel bez návodu. Pak se rozhodla, že tuto část Spasiteli zamlčí.

Ježíš jí řekl, ať není blázen, že jestli dovede pracovat podle receptu, dokáže postavit i takovou maličkost. Když zjistila, že měl pravdu, pocítila radost. Nebylo to jen snadné, bylo to zábavné! Určitě zábavnější než vaření. Nikdy pro něj stejně neměla vlohy. Buchty jí splaskly, chléb nikdy nenakynul. S touto maličkovostí začala včera, použila toustovač, motor ze starého mixéru Hamilton Beach a legrační destičku se spoustou elektronických součástí, kterou vyndala ze starého rádia ve stodole. Věřila, že skončí, než se Joe probudí a vrátí se ve dvě hodiny k televizi na utkání Red Sox. Sebrala mu opalovací lampu a rychle ji sirkou zapálila. Kdyby jí před týdnem někdo řekl, že s ní bude pracovat, určitě by se mu vysmála. Bylo to ale jednoduché.

Ježíš ji přesně nainstruoval, jak a kde dráty k plošnému spoji ze starého rádia připájet.

A během posledních tří dnů jí toho prozradil daleko víc. Vyprávěl jí věci, které ji připravily o spánek, a kvůli kterým se teď bála vstoupit do vesnice pro nákup, aby snad na ní lidé něco nepoznali, (*vždycky se dozvím, že jsi provedla něco špatného, Becko*, poučil ji otec. *Protože nemáš obličej, který dokáže udržet tajemství.*) A proto poprvé v životě ztratila chuť k jídlu. Joe, který se věnoval jen své práci, Red Sox a své Běhně, si ničeho nevšiml. Přesto zaznamenal, jak si Becka při sledování Hill Street Blues okusuje nehty. To nikdy předtím nedělala. Joe Paulson o tom přemýšlel celých dvanáct vteřin, pak se znovu obrátil k televizoru Sony a utopil se ve snech o dmoucích, bílých ňadrech Nancy Vossově.

A toto je, mezi ostatními, pár věcí, které jí prozradil Ježíš a které ji připravily o spánek, věci, kvůli kterým si v pokročilém věku čtyřiceti pěti let začala okusovat nehty.

Moss Harlingen, jeden s Joeových spoluhráčů pokeru, zavraždil v roce 1973 svého otce. Lovili v Greenville srnce a všichni věřili, že se jednalo o jednu z těch tragických nehod. Zastřelení Ábela Harlingena ale žádná nehoda nebyla. Moss se klidně schoval za poražený strom a čekal, až se otec přebrodí přes úzkou říčku ve vzdálenosti nějakých padesáti yardů od jeho stanoviště. Sestřelil ho hladce jako hliněnou kachnu na střelnici. Věřil, že otce zabil pro peníze. Mossova firma, Konstrukce velkých výkopů, měla dluh u dvou bank, který měl vypršet během šesti týdnů. Ani jedna z bank ho nechtěla kvůli tomu druhému prodloužit. Moss se obrátil na Ábela, otec mu ale pomoc odmítl, přestože si ji mohl dovolit. Moss tedy otce zastřelil, a když mu vydal okresní ohledavač mrtvol potvrzení o úmrtí v důsledku nešťastné náhody, zdědil velké bohatství. Zaplatil dluhy a věřil (možná kromě těch nejhlubších snů), že spáchal vraždu pro peníze. Opravdový motiv byl ale v něčem jiném. Daleko v minulosti, v době, kdy bylo Mossovi deset a jeho bratrovi Emorymu sedm, Ábelova manželka tehdy odjela na celou zimu na jih na ostrov Rhode. Neočekávaně tam zemřel její bratr a jeho manželka potřebovala pomoc, aby se znovu postavila na nohy. Zatímco byla matka pryč, v Harlingenově domě se přihodilo několik případů pohlavního zneužívání. Když se matka vrátila, vše ustalo a už se to nikdy neopakovalo. Moss na to úplně zapomněl. Nikdy

si už nevzpomínal, jak probuzený ležel ve tmě v naprosté hrůze a hlídal dveře, kdy se objeví stín otce. Vůbec si už nevzpomínal, jak ležel, předloktí přitisknutá k ústům, z očí mu prýštily slané slzy vzteku a ponížení a stékaly mu po chladném obličejí ke rtům. Abel Harlingen si natřel sádlem přirození a se zachrochtáním a funěním ho vrazil synovi do zadních dveří. Na Mosse to zapůsobilo tak málo, že už si nevzpomínal, jak si kousal ruku, až začala krváčet, jen aby nekřičel. Určitě si už nepamatoval vyděšené ptačí výkřiky z vedlejší postele – „Prosím, tatínku, ne, tatínku, dnes večer ne, prosím, tatínku.“

Děti samozřejmě zapomínají velmi jednoduše, nějaká vzpomínka ale může i tak přetrvat. Když Moss Harlingen zmáčkl kohoutek a vystřelil na toho sexuálního zvrhlíka, když se prohnala ozvěna výstřelu sem a tam a nakonec v širém tichu divočiny Maine utichla, zašeptal: „Tebe, ne, Eme, tebe dnes večer ne.“

Alice Kimballová, která učila na havenské základní škole, byla lesba. Prozradil jí to v pátek Ježíš, jen chvilku po tom, kdy se ta dáma (která ve svém zeleném kalhotovém kostýmu působila solidně, mohutně a váženě) zastavila v domě, aby vybrala na americkou společnost proti rakovině.

Darla Gainesová, hezká sedmnáctiletá dívka, která rozvážela nedělní noviny, měla pod matrací schováno půl unce „prvotřídní marjány“. Prozradil jí Ježíš, když se Darla objevila v sobotu, aby vybrala peníze za posledních pět týdnů (tři dolary a padesát centů jako spropitné, kterého teď Becka litovala). Ještě dodal, že marjánu kouří se svým přítelem v posteli před stykem. Říkají ale styku „hupsání“. Kouřili marjánu a „hupsali“ téměř každé odpoledne od půl třetí do tří. Oba její rodiče pracovali v Derry v Perfektním botnictví a vraceli se domů až dlouho po čtvrté hodině.

Hank Buck, další s Joeových pokerových hráčů, pracoval v obrovském supermarketu v Bangoru a nenáviděl svého šéfa tak, že když ho před rokem poslal k McDonaldu pro oběd, nasypal mu do čokoládového mixu půl krabičky Ex-Laxu. Šéfovi se přihodilo něco mnohem pompéznějšího, než je obyčejná střevní příhoda. Ve tři patnáct si odpálil do kalhot ekvivalent atomové bomby. Atomová bomba – nebo bomba vodíková, pokud jí dáte přednost – spustila právě ve chvíli, kdy si krájel maso v lahůdkách Paulova východního supermarketu. Hank se dokázal tvářit jakoby nic až do konce směny. Když se ale

konečně dostal do auta, smál se tak nahlas, že se málem posral sám. Smál se tolik, že musel dvakrát na cestě zastavit.

„Smál se,“ vyprávěl Ježíš. „Co si o tom myslíš?“

Becka to viděla jako zlý a mrzký čin a zdálo se, že vše teprve začíná. Zdálo se, že Ježíš ví něco nepříjemného a zneklidňujícího o každém, koho Bečka zná.

Nedokázala žít s tak příšerným přísunem informací.

Nedokázala ale žít ani bez něj.

Jedna věc byla jistá: musí s tím něco udělat.

„Jsi,“ prohlásil jí za zády Ježíš z obrázku na televizoru Sony. Samozřejmě, promluvil. Ta myšlenka, že Jeho hlas přichází z její hlavy, že jaksi... no, jaksi... čte myšlenky ostatních lidí, byla jen děsivá a pomíjivá iluze. Musela být. Byla to hrůzná alternativa.

Satan. Čarodějnictví.

„V podstatě,“ pokračoval Ježíš. A suchým, rozumným hlasem, který se tak podobal hlasu jejího otce, znovu potvrdil svou existenci. „Jsi s tímhle krokem téměř hotová. Připájej jen ten červený drát vlevo vedle té dlouhé věčičky... ne, tam ne... tam. Chytrá holka. Nesmíš tolik, dávej pozor! Je to jako Bryllcreem, Becko. Jen to trochu namaž.“

Slyšet mluvit Ježíše Krista o Bryllcreemu bylo zvláštní.

4.

Joe se probudil ve tři čtvrtě na dvě, shodil z klína Ozzie, přešel trávník, oprášil si z trička kočičí chlupy a s chutí se vyčural do jedovatého břechťanu. Pak zamířil k domu. Yankees proti Red Sox. Síla. Otevřel ledničku, rychle přešel očima kousky drátů na lince a zauvažoval, co to sakra ta hloupá Becka dělá. Hned to ale pustil z hlavy. Vzpomněl si na Nancy Vossovou a představoval si, jaké to bude, až jí bude stříkat mezi prsa. Věřil, že to zjistí možná už v pondělí. Hádal se s ní. Kriste, někdy se hádali jako psi v srpnu. Jako by to nebyli ani oni. Všichni vypadali v poslední době trochu napruženě. Když ale došlo na šukání... kurva! Tak nadržžený nebyl od osmnácti let a ona to cítila stejně. Zdálo se, že ani jeden z nich nemá dost. Stříkal dokonce několikrát za večer. Jako by mu bylo zase šestnáct. Sebral láhev Budweiseru a zamířil k obývacímu pokoji. Dnes určitě vyhraje Boston. Vypočítal pravděpodobnost na 8 ku 5. Vypadalo to, že má k tomu v

poslední době naprosto neuvěřitelné vlohy. V Auguste byl chlapík, který bral sázky a Joe za poslední tři týdny vyhrál téměř pět set dolarů... ne, že by to Becka věděla. Zapřel to. Bylo to zvláštní – věděl přesně, kdo a proč vyhraje. Pak zajel do Augusty, zapomněl proč, pamatoval si jen kdo. To bylo ale důležité, ne? Posledně mu ten chlap vyplácel dvacetidolarovou sázku v kurzu tři ku jedné a něco si bručel. Mets proti Pirátům. Gooden v poli, pro Mets to byla hotová věc. Joe ale vsadil na Piráty a ti vyhráli 5-2. Joe nevěděl, jak dlouho mu bude ještě ten chlap v Auguste sázky brát. Jestli ale přestane, co má být? Je tady ještě Portland. Tam jsou dvě, nebo tři kanceláře. V poslední době se mu zdálo, že kdykoliv opustí Haven, začne ho bolet hlava. Možná potřebuje brýle. Když jde ale o prachy, bolest hlavy je malá překážka. Dost peněz a mohou spolu utéct. Nechá tady Becku s jejím Ježíšem. Stejně si chtěla vzít za muže Ježíše.

Je chladná jako kus ledu. Ale ta Nancy? Žhavá až hanba! A chytrá! Vždyť ho dnes vzala na poště dozadu, aby mu něco ukázala. „Podívej! Podívej, co jsem vymyslela. Asi bych si to měla patentovat, Joe! Vážně to udělám!“

„Copak?“ zeptal se Joe. Ve skutečnosti byl na ni trochu naštvaný, ve skutečnosti ho její nápady nezajímaly, zajímaly ho její kozy. Ať byl rozčilený nebo ne, už byl zase nadržený. Jako by doopravdy omládl. Co mu předvedla, byla taková síla, že na své vzrušení úplně zapomněl. Alespoň na čtyři minuty.

Nancy Vossová vzala transformátor od dětského vláčku Lionel a nějakým způsobem ho propojila s řadou D-baterií. Přístroj připevnila na sedm sít na mouku s vyrvaným výpletem. Když zapnula transformátor, začala řada tenoučkových drátů připojených k věci, která připomínala mixér, do sít rozdělovat poštu. Zdálo se, že vše probíhá zcela náhodně.

„Co to dělá?“ zeptal se Joe.

„Třídí dopisy,“ odvětila a ukázala na jednotlivá síta, „tady je Haven Village... tady RFD 1, Deny Road, vis... tady Ridge Road... tady Nista Road... tady...“

Zpočátku tomu nevěřil, považoval to za vtip a napadlo ho, zda by nepotřebovala proplesknout. *Proč to děláš*, zakňourala by. *Někteří muži žerty přijímají*, odpověděl by jako Sylvester Stallone ve filmu *Cobra*, *já ale mezi ně nepatřím*. Pak si ale všiml, že to doopravdy funguje. Byl to

bezva stroj, vynikající. Zvuk drátů, které se šoupaly po podlaze, byl trochu děsivý. Hrubý, šeptavý jako nohy starého a velkého pavouka. Fungovalo to. Ano. Sakra, nevěděl, jak, ale stejně to fungovalo. Spatřil, jak jeden drát polapil dopis pro Roscoea Thibaulta a vložil ho do správného síta – RFD 2, což byla Hammercut Road – přestože měl špatnou adresu a měl směřovat do Haven Village.

Chtěl se jí zeptat, jak stroj pracuje, nechtěl ale vypadat jako hlupák, tak se místo toho zeptal, kde sebrala všechny ty dráty.

„Z těch telefonů, co jsem koupila v Rádiové boudě,“ odvětila. „V bangorském obchodě. Výprodej! Jsou tady z nich i další součástky. Musela jsem vše důkladně předělat, ale bylo to jednoduché. Prostě, víš... mě to napadlo. Chápeš?“

„Jo,“ potvrdil Joe pomalu a vzpomněl si na obličej bookmakera, když si přišel vyzvednout šedesát dolarů, když porazili Piráti Goodena a jeho Mets. „Dobry, na ženskou.“

Na okamžik se zamračila a pomyslela si: *Chceš dodat ještě něco? Chceš se hádat? Tak dělej!* Žádný problém, jako vždycky.

Pak znovu obočí narovнала a usmála se. „Teď to můžeme dělat ještě déle.“ Prstem mu přejela bouli na kalhotách. „Chceš to snad, ne, Joe?“

A Joe to chtěl. Sklouzli k zemi a Joe zapomněl, jak byl na ni našťvaný, jak najednou dokázal určit s mrknutím oka pravděpodobnost od baseballu, přes golf, až po dostihy. Vklouzl do ní a Nancy zasténala. Joe dokonce zapomněl i na ten strašidelný šepot, který vycházel z drátů, jak třídily poštu a ukládaly ji do sít.

5.

Když vstoupil Joe do obývacího pokoje, seděla Becka v houpacím křesle a předstírala, že čte poslední vydání *The Upper Room*. Přesně deset minut předtím, než vstoupil, dokončila připojení přístroje k zadní stěně televizoru Sony, jak jí poradil Ježíš. Držela se přesně jeho instrukcí, neboť jí poučil, že když se vrtá v zadní části televizoru, musí být velmi opatrná.

„Mohla by ses usmažit,“ upozornil ji. „Je tam víc šťávy než v zásuvce, i když je vypnutá.“

Televizor byl teď odpojený a Joe popuzeně prohlásil: „Věřil jsem, že to tu pro mě připravíš.“

„Snad víš, jak tu blbou televizi pustit sám,“ odsekla Becka. V tu chvíli hovořila s manželem naposledy.

Joe pozvedl obočí. *Sakra, něco divného se dělo, něco s Beckou.* Chtěl ji kvůli tomu seřvat, pak se rozhodl, že to pustí z hlavy. Ta stará, tlustá kráva už možná brzy zjistí, že se bude muset starat o dům sama.

„Asi jo,“ odvětil. I on s manželkou v tu chvíli promluvil naposledy.

Zmáčkl knoflík a zapnul televizor. V tu chvíli mu tělem projelo víc než dva tisíce voltů. Střídavý proud se vyšplhal na smrtící stejnosměrný a pak se znovu přepnul. Oči se Joemu široce rozevřely, vylezly z důlků a praskly jako hrozny v mikrovlnné troubě. Právě chtěl vedle Ježíše na televizor položit pivo, když ho zasáhl elektrický proud. Ruka se pevně sevřela a láhev rozmáčkla. Ostré střepiny hnědého skla se mu zařizly do prstů a do dlaně. Pivo zapěnilo a vyrazilo ven. Když dopadlo na televizor (na umělohmotném povrchu se už začaly tvořit boláky), proměnilo se v páru, která páchla jako kvasnice.

„EEEEEOOOOOOARRRRRHMMMMMMMMM!“ zaječel Joe Paulson. Obličej mu začal černat, z uší a vlasů stoupal modrý kouř. Prst se mu pevně přilepil k tlačítku „ON.“

Na televizoru naskočil obraz. Objevil se Dwight Gooden, předvedl divoký nadhoz a rozběhl se. V tu chvíli byl Joe Paulson bohatší o dalších čtyřicet dolarů. Obraz přeskočil a objevil se Joe s Nancy Vossovou, jak souloží na zemi mezi hromadou katalogů Congressional Newsletters a reklamními letáky pojišťovacích společností, které hlásají, že vám vše zaplatí, i když je vám přes šedesát pět, slibují, že se vám na prahu neobjeví žádný prodejce, nežádají lékařskou prohlídku, tvrdí, že ochráníte za nepatrný denní poplatek své bližní.

„Ne!“ vykřikla Becka a obraz se znovu změnil. Tentokrát spatřila Mosse Harlingena, který míří puškou .30-.30 za padlou borovicí na svého otce a mumlá si: *Tebe ne, Eme, tebe dnes večer ne.* Obraz přeskočil a Becka spatřila nějakého muže a ženu, jak kopou v lese. Žena seděla za ovládacím panelem vozidla, které trochu připomínalo traktor a trochu stroj z kresleného filmu Rube Goldgerga. Muž upevňoval řetěz kolem pařezu. Za nimi se v zemi tyčil obrovský předmět ve tvaru talíře. Byl stříbrný, ale matný. Na několika místech se ho dotýkaly sluneční paprsky, předmět se ale netřpytil.

Oblečení Joea Paulsona se vzňalo.

Obývací pokoj naplnil pach vařeného piva. Trojrozměrný obrázek Ježíše poskakoval sem a tam, nakonec explodoval.

Becka zaječela a pochopila, že – ať se jí to líbí, nebo ne – to je ona, ona, ona... a že vraždí vlastního manžela.

Přiskočila k němu, chytila ho za křečovitě sevřenou ruku a dostala v tu chvíli sama ránu.

Ježíši, ach, Ježíši, zachraň ho, zachraň mě, zachraň nás oba, pomyslela si ve chvíli, kdy ji zasáhl proud a postavil ji na špičky jako nejšikovnější světovou balerinu en pointe.

A v myšlenkách uslyšela vztekly a kvákavý hlas svého otce: *Voblbnul jsem tě, Becko, co? Dobře jsem tě zblbnul! Naučil tě lhát! Naučil tě to jednou provždy!*

Zadní část televizoru, kterou přišroubovala po úpravách znovu na místo, vybuchla a s mocným zábleskem modrého světla narazila na zed'. Becka se svezla na koberec a stáhla manžela s sebou. Joe byl už mrtvý.

Ve chvíli, kdy doutnající tapety za televizí zapálily pestré kartounové záclony, byla mrtvá už i Becka Paulsonová.

Kapitola III

HILLY BROWN

1.

Dnem, kdy předvedl Hillman Brown nejlepší trik své kariéry amatérského kouzelníka (ve skutečnosti šlo o jediný dobrý trik jeho kariéry amatérského kouzelníka), byla neděle, sedmnáctý červenec, přesně sedm dní předtím, než vybuchla havenská městská radnice. Že Hillman Brown nikdy předtím žádný doopravdy dobrý trik nepředvedl, nebylo žádným překvapením. Koneckonců mu bylo přece jen teprve deset.

Své jméno dostal po matce. Jmenovala se tak za svobodna. V Havenu žili Hillmani už v dobách, kdy se město jmenovalo Montgomery. Přestože Marie Hillmanová změny jména na Marie Brownová nijak nelitovala (přece toho muže milovala), chtěla jméno zachovat a Bryant souhlasil. Novorozenec ještě nebyl doma ani týden a všichni mu už říkali Hilly.

Z Hillyho vyrostl nervózní chlapec. Mariin otec, Ev, prohlásil, že má na takové věci čich a že stráví chlapec celý život v neklidu. Bryanta a Marii Brownovi ta zpráva nijak nepotěšila. Když byl Hillymu rok, už nešlo o žádnou novinku, byl to fakt. Některé děti se dají utiřit kolébáním, některé si cucají palec. Hilly se houpal téměř bez přestání, a přesto pořád vztekle plakal. Palce si přitom cucal oba. Cucal si je tak snaživě, že se mu na nich ve věku osmi měsíců objevily bolestivé puchýře.

„Teď toho už nechá,“ řekl jim doktor Lester z Derry sebejistě, když ošklivé puchýře, které zdobily Hillyho palce, prozkoumal... ty puchýře, nad kterými Marie plakala, jako by jí patřily. Hilly ale nepřestal. Jeho touha po uklidnění byla zřejmě větší než bolest, která z palců přicházela. Puchýře se nakonec proměnily v tvrdé mozoly.

„Bude pořád neklidný,“ prorokoval chlapcův děd, kdykoliv se ho někdo zeptal (a někdy i sám od sebe. Ev Hillman byl ve věku šedesáti

tří let hádavý a nudný člověk). „Mám na to čich, jasný! Bude svou mámu a tátu pořád zaměstnávat. Přesně tak to Hilly bude dělat.“

A Hilly je zaměstnával, správně. Bryant umístil na podnět Marie podél příjezdové cesty pařezy. Marie položila na každý květináč a do každého zasadila jiné květiny. Když byly Hillymu tři roky, jednoho dne vylezl z dětské postýlky, kde měl spát („Proč musím spát, maminko?“ zeptal se. „Protože potřebuješ odpočinek, Hilly,“ odvětila mu vyčerpaná matka), prolezl oknem a všech dvanáct květináčů a pařezů porazil. Úplně vše. Když Marie spatřila, co Hilly provedl, plakala stejně nešťastně jako nad jeho ubohými palci. Když Hilly uviděl, jak matka naříká, propukl sám v pláč (s palci v puse se pokoušel olizovat slzy). Nepřevrátil pařezy a květináč, protože by byl zlý. Prostě mu to v danou chvíli přišlo jako dobrý nápad.

„Nevíš, kolik to stojí,“ prohlásil tehdy otec. A před nedělí, sedmnáctého července roku 1978 to zopakoval ještě hodněkrát.

Jednoho prosincového dne nasedl Hilly ve věku pěti let na sáně a vyrazil po zledovatělé příjezdové cestě k silnici. Později řekl své popelavé matce, že ho ani ve snu nenapadlo, že by mohlo po silnici z Derry něco jezdit. Prostě nasedl, podíval se na hladký povrch ledu a přemýšlel jen o tom, jak rychle jeho sáně Flexible Flyer posviští. Marie ho spatřila a ve stejnou chvíli si všimla, jak se po silnici číslo 9 žene benzínová cisterna. Zaječela Hillyho jméno tak hlasitě, že dokázala další dva dny jen šeptat. Té noci celá roztřesená v Bryantově náruči přiznala, že už viděla chlapcův náhrobní kámen v Homelandu – doopravdy ho viděla: Hillman Richard Brown, 1978 – 1983, odešel moc brzy.

„HHiilyyyyyyyyyy!“

Při matčině výkřiku, který mu hlasitostí připomněl tryskové letadlo, obrátil Hilly hlavu. Následkem toho ze saní spadl těsně předtím, než dorazil na konec příjezdové cesty. Cesta byla asfaltová a vrstva sněhu velmi tenká. Hilly Brown nikdy nedokázal (jako většina Bohem požehnaných, neposedných a čilých dětí) padat se štěstím. Zlomil si levou ruku těsně nad loktem a udeřil se do čela tak silně, že ztratil vědomí. Sáně Flexible Flyer odletěly na silnici. Řidič kamiónu Webber Fuel zareagoval, ještě než rozeznal, že na saních nikdo nesedí. Strhl volant a cisterna odtančila do sněhového náspu s půvabem sloních baletek z filmu Fantasie. Projel sněhem, přistál v příkopě a naklonil se

nebezpečně k jedné straně. Ani ne za pět minut, co se vysoukal dveřmi pro spolujezdce a doběhl k Marii Brownové, se nákladní auto převrátilo a zůstalo ležet na zmrzlé trávě jako mrtvý mastodont. Ze tří ventilů se ven vyléval drahocenný benzín.

Marie běžela s bezvědomým dítětem po silnici a křičela. Ve své hrůze a zmatku si byla jistá, že museli Hillyho přejet, přestože viděla naprosto jasně, jak spadl ze saní ještě před silnicí.

„Je mrtvý?“ zařval řidič cisterny. Měl široce roztažené oči, obličej bledý jako papír, vlasy mu stály hrůzou. V rozkroku se mu objevila tmavá skvrna. „Ach, Ježíši Kriste, paní, je mrtvý?“

„Asi ano,“ naříkala Marie. „Myslím, že je. Ach, myslím, že je mrtvý.“

„Kdo je mrtvý?“ zeptal se Hilly a otevřel oči.

„Ach, Hilly, díky bohu!“ vykřikla Marie, objala ho a Hilly jí se stejným nadšením výkřik oplatil, neboť mu stiskla roztráštěné kousky kosti v levé ruce.

Následující tři dny strávil v nemocnici v Derry.

„Alespoň si to zapamatuje,“ prohlásil další večer Bryant Brown u pečených fazolí a párků v rohlíku.

Ten večer u nich náhodou jedl Ev Hillman, neboť mu zemřela manželka, a Ev k nim teď občas chodil. Průměrně pětkrát za týden. „Chceš se vsadit, že ne?“ prohlásil Ev a s plnými ústy kukuřičného chleba se rozchechtal.

Bryant si tchána nepřátelsky změřil, nic ale neřekl.

Ev měl, jako obvykle, pravdu. Právě to byl důvod, proč k němu Bryant cítil občas nepřátelství.

Druhou noc pobytu v nemocnici, pozdě večer, když už ostatní děti na pediatrii spaly, se vydal Hilly na průzkum. Jak prošel kolem službu konající sestry, byla záhada. Jemu se to ale podařilo. Jeho zmizení objevili ve tři hodiny ráno. Počáteční prohlídka oddělení nepřinesla žádné výsledky, stejně jako důkladná prohlídka celého patra. Povolali bezpečnost. Prohledali celou nemocnici a chlapce nenašli. Zodpovědní pracovníci, kteří se tvářili zpočátku otráveně, se začali bát. Okamžitě se dostavil Hillyho otec a matka. Vypadali šokovaně. Marie plakala, kvůli oteklým hlasivkám dokázala ale jen tiše kvákat.

„Zřejmě se nějak dostal ven z budovy,“ sdělil jí vedoucí administrativy.

„Jak by se mohl do prdele dostat pětiletý kluk ven z budovy,“ zařval Bryant. „Jak to tady vedete?“

„No... no... pochopte, že nejde o vězení, pane Browne.“

Oba je přerušila Marie: „Musíte ho najít,“ zašeptala. „Venku je minus pět a Hilly má jen pyžamo. Mohl by... by...“

„Ach, paní Brownová, doopravdy věřím, že jsou takové obavy předčasné,“ přerušil ji vedoucí a upřímně se usmál. Ve skutečnosti je ale za předčasné vůbec nepovažoval. První věc, kterou udělal, když se ujistil, že může být chlapec pryč už od kontroly v jedenáct hodin večer, bylo, že zjistil, jak je venku. Pak kontaktoval okamžitě doktora Elfmana, který se specializoval na případy podchlazení, jež nejsou v zimě v Maine nijak vzácné. Prognóza doktora Elfmana nebyla nijak příjemná: „Jestli se dostal ven, už bude nejspíš mrtvý,“ odpověděl Elfman.

Další důkladná prohlídka nemocnice (tentokrát posílená policií a hasičským sborem z Derry) znovu nic nepřinesla. Marie Brownová dostala sedativa a uložili ji do postele. Jediná dobrá zpráva byla negativní: zatím nikdo nenašel oblečené, zmrzlé dítě v pyžamu. Vedoucího služby samozřejmě napadlo, jak blízko teče řeka Penobscot. Byla zamrzlá, chlapec se tedy mohl pokusit přejít po ledu na druhou stranu a propadnout se. Ach, jak moc si přál, aby odvezli Brownovi svého malého spratka do Východní mainské nemocnice.

Ve dvě hodiny odpoledne seděl Bryant Brown ztuhle na židli vedle spící manželky a uvažoval, jak jí sdělí (pokud to bude nutné), že je její jediné dítě mrtvé. Přibližně ve stejnou chvíli spatřil správce při kontrole kotlů neuvěřitelnou věc: spatřil malého chlapce, který měl na sobě jen kalhoty od pyžama a sádru na jedné ruce, jak se nonšalantně prochází bosý mezi dvěma obrovskými kotli.

„Hej!“ vykřikl domovník. „Hej, chlapče!“

„Ahoj,“ pozdravil Hilly a přistoupil k němu. Nohy měl černé od špíny, kalhoty zamazané olejem. „Sakra, tady je to ale velký! Asi jsem se ztratil!“

Domovník odnesl Hillyho do kanceláře. Vedoucí ho posadil do obrovského křesla (kde nejdříve obezřetně rozložil bangorské noviny Denní zprávy) a poslal sekretářku pro Pepsicolu a pytlík Reese & Pieces. Jindy by pro ně zašel osobně, aby chlapce osnil svou laskavostí. *Jindy – tím myslím, pomyslel si vážně, u jiného kluka.* Měl

strach nechat Hillyho o samotě. Když se vrátila sekretářka s cukrovím a pitím, poslal ji pryč... tentokrát pro Bryanta Browna. Bryant byl silný muž. Když ale spatřil Hillyho, jak sedí v obrovském křesle a nohy mu visí deset centimetrů nad kobercem, pod zadkem mu praskají papíry, jí cukroví a upíjí Pepsicolu, nedokázal potlačit slzy úlevy a díky. Hilly – který nikdy neudělal v životě nic špatného úmyslně – propukl samozřejmě v pláč.

„Kriste, Hilly, kdes byl?“

Hilly jim vyprávěl celý příběh, jak jen dokázal nejlépe, a nechal Bryanta a vedoucího oddělení, ať si vlastní pravdu vyberou. Ztratil se, zabloudil do suterénu („Šel jsem za trpaslíkem,“ prozradil jim Hilly), zalezl pod jeden z kotlů a usnul. Vyprávěl, že tam bylo teplo, že si musel sundat kabátek od pyžama a opatrně s ním zabalit novou sádro.

„I štěňátka se mi líbila,“ pokračoval. „Můžeme si pořídit štěňátko, tatínku?“

Správce, který Hillyho našel, našel i jeho kabátek. Ležel pod kotlem číslo dvě. Když ho vytahoval, spatřil i „štěňátka,“ která se rozprchla do tmy. Panu a paní Brownovým, kteří vypadali, že nesnesou už další šok, to ale zamlčel. Správce byl vlídný muž a věřil, že se nic nestane, když jim zamlčí, že strávil jejich syn noc mezi krysami. Některé z nich byly doopravdy velké jako štěňátka, před paprskem baterky ale uprchly.

2.

Kdybyste se ho na takové věci zeptali (a podobné, i když ne tak šokující příhody, se během dalších pěti let jeho života pravidelně opakovaly), pokrčil by Hilly rameny a prohlásil by: „Asi se vždycky dostanu do maléru.“ Byl k problémům stavěný, tuto cennou frázi ho ale ještě nikdo nenaučil.

Když mu bylo osm (dva roky potom, co se narodil David), přinesl od paní Underhillové, učitelky třetí třídy, rodičům poznámku, aby se dostavili do školy na krátkou promluvu. Brownovi pocítili neklid, ale šli. Věděli, že se prováděly ve třetí třídě minulý týden testy IQ. Bryant byl tajně přesvědčený, že jim paní Underhillová prozradí, že je Hilly hluboko pod normálem a měli by ho přeřadit do vyrovnávací třídy.

Marie byla přesvědčená (a ne tak tajně), že je Hilly dyslektik. Nikdo z nich té noci nespal moc klidně.

Paní Underhillová jim ale oznámila, že je Hilly úplně mimo stupnici – že je, na rovinu řečeno, ten kluk génius. „Jestli chcete zjistit jeho skutečné IQ, musíte ho vzít do Bangoru, kde ho podrobí Wechslerovu testu,“ poradila jim paní Underhillová. „Pokud dáte Hillymu Tompaklův test IQ, výsledek je stejný, jako byste dali člověku test speciálně upravený pro kozy.“

Marie a Bryant o tom diskutovali... a rozhodli se tím dál nezabývat. Ve skutečnosti se, jak je Hilly doopravdy inteligentní, dozvědět nechtěli. Stačilo, že není zaostalý... a jak Marie podotkla té noci, vysvětlilo se tím mnoho. Hillyho neklid, jeho zjevná neschopnost spát víc jak šest hodin denně, jeho bláznivé zájmy, které zuřily jako hurikán a se stejnou rychlostí zase mizely. Když mu bylo téměř devět, odešla jednoho dne s malým Davidem na poštu, a když se vrátila, našla kuchyň (která byla ještě před patnácti minutami bez jediné skvrnky) v ruinách. Dřez byl ucpaný moukou, na lince kaluž rozteklého másla. A něco se peklo v troubě. Marie rychle postavila Davida do ohrádky a troubu otevřela. Očekávala, že ji uvítá oblak kouře a pach spáleniny. Místo toho ale objevila tác s roládami, které neměly sice dokonalý tvar, byly ale docela dobré. Měli je ten den k večeři... Marie ale předtím Hillymu nařezala a i přes omluvu ho poslala do dětského pokoje. Pak se posadila ke kuchyňskému stolu a naříkala, až se začala smát. David, klidné, veselé a šťastné dítě, jež působilo ve srovnání s Hillyho bouřemi jako slunné Tahiti, seděl v ohrádce, svíral příčky a komicky ji sledoval.

Velmi nápadnou a příjemnou věcí byla Hillyho upřímná láska ke svému bratrovi. Přestože Marie a Bryant nechtěli Hillymu novorozence svěřovat (ani ho nechat s Davidem o samotě víc než, řekněme třicet sekund), postupně se uklidnili.

„Sakra, Hillyho a Davida můžete poslat na Allagash kempovat na dva týdny a oni se vám vrátí v pořádku zpátky,“ prohlásil Ev Hillman. „Má toho kluka rád. A umí to s ním.“

A ukázalo se, že měl pravdu. Většina (i když ne všechny) Hillyho problémů pramenila z upřímné touhy pomoci vlastním rodičům, nebo se něco naučit. Jen se mu vymkly z ruky, nic víc. S Davidem, který

zbožňoval i půdu, kudy jeho starší bráška prošel, to ale Hilly zjevně dovedl...

Až do sedmnáctého července, kdy předvedl Hilly svůj trik.

3.

Pan Robertson Davies (kéž by zemřel o tisíc let později) ve své Deptfordské trilogii píše, že náš postoj k magii a kouzelníkům především mluví o našem postoji k realitě. Naše postoje k otázce reality ukazují na naše postoje k celému světu zázraků, ve kterém žijeme – jako pouhé děti v lese (musíme věřit, že i ti nejstarší a dokonce i pan Davies sám), kde některé stromy koušou a některé plní přání – nepochybně jako součást jejich kůry.

Hilly Brown upřímně věřil, že žije ve světě zázraků. Takový postoj měl vždycky, a nikdy ho nezměnil, ať se dostal do jakýchkoliv průšvihů. Svět byl pro něj tajemný a krásný jako skleněné ozdoby, které věšela matka s otcem každý rok na vánoční stromeček. Hilly se k nim chtěl připojit, zkušenosti ho ale naučily – stejně jako jeho rodiče – že svěřit mu skleněnou kouli do ruky znamená odsoudit kouli k smrti. Hillymu připadal celý svět neuvěřitelně složitý jako Rubikova kostka, kterou dostal k devátým narozeninám (kostka byla neuvěřitelně složitá dva týdny, pak ji Hilly už skládal bez problémů). Jeho postoj k magii byl teď jasný – miloval ji. Magie byla stvořena pro Hillyho Browna. Hilly Brown nebyl, ale bohužel, stejně jako Dunstable Ramsey z Daviesovy Deptfordské trilogie, stvořen pro magii.

U příležitosti jeho desátých narozenin se Bryant Brown zastavil v Derry v obchodním domě, aby vybral pro svého syna ještě jeden dárek. Při svačině mu zavolala Marie: „Můj otec zapomněl Hillymu něco koupit, Bryante. A rád by, aby ses zastavil v obchodním domě a koupil mu nějakou hračku. Až přijde šek, zaplatí ti ho,“

„Jasně,“ potvrdil Bryant a pomyslel si: *Až naprší a uschne.*

„Díky, miláčku,“ odpověděla vděčně. Věděla moc dobře, jak ho její otec (který už u nich nevečeřel pětkrát, ale šest nebo sedmkrát za týden) rozčiloval. Nikdy si ale nestěžoval a Marie mu za to byla velmi vděčná.

„A co by se mu tak pro Hillyho líbilo?“

„Říkal, že ti důvěřuje,“ odvětila.

Typické, pomyslel si Bryant. A tak se toho odpoledne ocitl ve dvou hračkářstvích nákupního střediska, prohlížel si hry, figurky (slovo figurky se používá jako mírnější slovo pro akční hrdiny) pro chlapce, modely a soupravy (Bryant našel velkou soupravu chemika a při představě Hillyho, který míchá něco ve zkumavkách, se zachvěl). Nic se mu nezdálo vhodné. Jeho nejstarší syn dosáhl deseti let, což je věk, kdy je moc starý pro dětské hračky a moc malý na věci jako skládanky nebo motorem poháněné modely letadel. Nic se mu nezdálo dobré a tísnil ho čas. Hillyho oslava byla naplánovaná na pátou hodinu, teď bylo čtvrt. Měl dost času akorát na to, aby se dostal domů.

Kouzelnickou soupravu vybral téměř náhodou. Třicet nových triků! hlásala krabice. Dobré. Hodiny zábavy pro mladého mága! hlásala krabice. Také dobré. Věk 8 – 12. Hlásala krabice. Skvělé. Bezpečné pro mladého kouzelníka, hlásala krabice a to bylo ze všeho nejlepší. Bryant ji koupil a propašoval pod bundou do domu, zatímco Ev Hillman dirigoval Hillyho, Davida a tři Hillyho kamarády v rozladěné písni „Sweet Betsyfrom Pike.“

„Přišel jsi akorát včas na dort,“ sdělila mu Marie a políbila ho.

„Nejdřív tohle zabal, ano?“ Předal jí kouzelnickou soupravu. Rychle ji přejela očima a přikývla. „Jak to probíhá?“

„Fajn,“ uklidnila ho. „Když měl Hilly připíchnout oslí ocas, zakopl o nohu od stolu a zapíchl špendlík do ruky Stanleyho Jerningana. To je zatím všechno.“

Bryant se okamžitě rozveselil. Vše probíhalo doopravdy dobře. Minulý rok se při hře na schovávanou snažil Eddie Golden vklínit do Hillyho „nejlepšího úkrytu“ a roztrhl si ruku o kus rezavého drátu, kterému se dokázal Hilly pokaždé vyhnout. Hilly si ho ve skutečnosti nikdy ani nevšiml. Eddie musel vyhledat lékaře, který mu dal protitetanovou injekci a sešil ránu třemi stehy. U chudáka Eddieho se dostavila na injekci záporná reakce a musel strávit dva dny po Hillyho devátých narozeninách v nemocnici. Marie se teď usmála a ještě jednou Bryanta políbila. „Táta ti děkuje,“ řekla mu. „A já taky.“

Hilly nadšeně otevřel všechny dárky, když ale roztrhl obal kouzelnické soupravy, neznala jeho radost mezí. Utíkal k dědečkovi (který do té chvíle už dokázal zhltnout půl obrovského dortu a krájel si další kousek) a divoce ho objal.

„Díky, dědo! Díky! Přesně to jsem chtěl! Jak jsi to věděl?“

Ev Hillman se na vnuka vřele usmál. „Asi jsem nezapomněl, jaké je to být klukem,“ odvětil.

„Je to síla, dědo! Paráda! Třicet triků! Podívej, Barney-“

Obrátil se k Barneyovi Applegateovi, srazil rohem krabice šálek s kávou a rozbil ho. Káva se rozstříkla a opařila Barneyovi ruku. Barney vykřikl.

„Promiň, Barney,“ omlouval se Hilly a nepřestával tančit. Oči mu zářily, jako by v nich hořel oheň. „Ale koukni! Síla, co! Paráda!“

Marie a Bryant šetřili na své dárky peníze, pak je dávno předem objednali z FAO Schwarzova katalogu, aby určitě dorazily včas. Teď si vyměnili telepatické pohledy.

Ježší, miláčku, je mi to líto, prohlásily její oči.

No, co z toho... takový je život s Hillym, odpověděl.

Oba vybuchli smíchy.

Návštěvníci se na chvíli obrátili a podívali se na ně. Marie nikdy nezapomněla na Davidovy kulaté a vážné oči. Pak se všichni vrátili k Hillymu a sledovali, jak otevírá kouzelnickou soupravu.

„Zajímalo by mě, jestli zbyla ještě nějaká oříšková zmrzlina,“ zauvažoval Ev nahlas. A Hilly, který toho odpoledne považoval dědečka za nejskvělejšího člověka pod sluncem, se pro ni rozběhl.

4.

Pan Robertson Davies ve své Deptfordské trilogii tvrdí, že se vztahuje stejná pravda na psaní, kreslení, sázení na koně a na lhaní, kterému každý uvěří, jako na magii: někteří lidé pro to mají vlohy, někteří ne. A Hilly je neměl. V Daviesově Pátém řemesle, první z Deptfordských knih, předvádí vypravěč (chlapec nadšený magií, přibližně Hillyho věku) množství triků. Předvádí je – špatně – pro jediného nadšeného a nekritického diváka, mladšího chlapce v Davidově věku. Výsledek je ironický: starší hoch zjišťuje, že má mladší pro kouzla daleko větší talent. Ve skutečnosti mladší chlapec vypravěče ve chvíli, kdy se poprvé pokusí ukrýt ve dlaní šilink, naprosto zostudí. V posledním bodě se ale podobnost rozchází. David neměl pro magii o nic víc schopností než Hilly. David ale svého bratra obdivoval. Slušně, tiše a pozorně by seděl, i kdyby se Hilly nepokoušel vyhnat esa z hořícího domu nebo vytáhnout z kouzelnického klobouku

Viktora, rodinného kocoura (klobouk vyhodili v červenci, když ho Viktor použil místo toalety). Sledoval by ho, i kdyby mu přednášel o termodynamice páry, nebo mu předčítal slovo Boží podle Matyáše. Ne, že by Hilly jako kouzelník naprosto zklamal, to ne. Ve skutečnosti se setkala PRVNÍ GALAKOUZELNICKÉ ŠOU HILLYHO BROWNA, které uspořádal na zadním trávníku přesně v den, kdy opustil Jim Gardener Tróju, aby se přidal k Poetickému karavanu Nové Anglie, s velkým úspěchem. Dostavil se tucet dětí (především Hillyho kamarádi a navíc i několik Davidových spolužáků ze školky) a čtyři nebo pět dospělých. Všichni měli možnost shlédnout téměř tucet triků. Většina z nich se nepovedla ne kvůli talentu nebo opravdovému nadání, ale kvůli tvrdohlavosti a odhodlání, s jakým je Hilly nacvičoval. Všechna intelligence a odhodlání na světě ale nemohou stvořit umění bez kousku talentu. Intelligence a odhodlání dokáží stvořit pouze jeho dokonalé napodobeniny. Kromě toho je nutné ještě něco dodat o kouzelnické soupravě, kterou vybral úplně náhodou Bryant: Její tvůrci věděli, že je většina budoucích kouzelníků, kterým jejich výtvar přijde do rukou, nešikovná a bez jakéhokoliv talentu. Celou soupravu tedy zaměřili na mechanické strojky. Pokazit například Vyráběné peníze dalo velkou dřinu. To samé platilo o Kouzelné gilotině (mrňavém modelu s diskrétním nápisem MADE IN TAIWAN na umělohmotném podkladu) s opravdovou žiletkou. Když nervózní divák (nebo naprosto znuděný David) vložil prst do otvoru v gilotině, pod kterým vykukovala z díry cigareta, uvolnil Hilly ostří a přesekl cigaretu na dva díly... prst zůstal ale zázračně celý. Všechny triky ale nezávisely na mechanických strojcích: Hilly strávil celé hodiny tím, že se učil míchat karty tak, aby se jeho karta objevila na vrcholu balíčku. Doopravdy to dokázal a vůbec netušil, že se takový trik daleko víc hodí podvodníkům jako „Pits“ Barfield, a ne kouzelníkům. Pokud je diváků víc než dvacet, vytratí se intimní atmosféra obývacího pokoje a i nejoslnivější karetní triky vyjdou naprázdno. Hillyho diváků bylo ale málo, takže se mu je (dospělé i děti) podařilo ohromit. Nonšalantně vytahoval karty ukryté ve středu balíčku. Rosalie Skehanová si vybrala kartu, vrátila ji doprostřed balíčku a našla ji nakonec ve vlastní peněžence. A na závěr předvedl Útěk žolíků z hořícího domu, což je možná ten nejlepší karetní trik, jaký kdy kdo vymyslel. Samozřejmě se dostavily i chyby. Té noci v posteli Bryant prohlásil, že by Hilly bez průserů vypadal jako

McDonald bez hamburgerů. Když se snažil nalít džbán vody do kapesníku, který mu půjčil Joe Paulson, pošťák, kterého zabil měsíc nato elektrický proud, povedlo se mu jen promáčet kapesník i vlastní kalhoty. Viktor odmítl vyskočit z klobouku a nejsmutnější bylo, že se Hillymu nevyvedlo Mizení mincí, trik, na jehož přípravě zanechal málem vlastní život. Ukryl mince bez problémů v dlani (ve skutečnosti to byly čokoládové mince o velikosti čtvrtáku zabalené ve zlaté fólii se značkou Jedlé peníze), když se ale obracel, mince mu k obecnému veselí a nadšenému potlesku přátel vypadly z rukávu. Přesto se na závěr Hillyho představení ozval upřímný potlesk. Všichni se shodovali, že je Hilly Brown dobrý kouzelník – „Na těch jeho deset.“ S tímto hodnocením nesouhlasili jen tři lidé: Marie Brownová, Bryant Brown a Hilly sám.

„Pořád to ještě nenašel, že?“ zeptala se Marie večer v posteli manžela. Oba dobře chápali, že to znamená směr, kterým se Hilly vydá s reflektorem, jaký mu daroval do mozku Bůh.

„Ne,“ odvětil Bryant po dlouhé a zamyšlené pauze. „Asi ne. Ale tvrdě se o to pokouší, nebo snad ne? Dře jako pivovarský valach.“

„Ano,“ potvrdila. „Moc se mi při tom líbil. Jsem ráda, když vím, že se dokáže na něco soustředit a nepřeskakuje pouze od jedné věci ke druhé. Přesto to bylo trochu smutné. Dřel se s těmi triky jako vysokoškolák, co se učí k závěrečným zkouškám.“

„Já vím.“

Marie vzdychla. „Měl své představení a věřím, že toho teď nechá a začne se věnovat něčemu jinému. Nakonec to určitě najde.“

5.

Zpočátku se zdálo, že měla pravdu a že se Hillyho zájem o kouzla přežene jako jeho zájem o mravenčí farmy, měsíční kameny a břichomluvu. Kouzelnická souprava putovala z místa pod postelí, kde byla po ruce pro případ, že se Hilly probudí uprostřed noci s novým nápadem, na zaneřádný stůl. Marie v tom spatřila začátek staré písničky. Vše skončí, až odcestuje magická souprava do zaprášeného rohu na půdě. Hillyho představy ale nikam nespěchaly – nic tak jednoduchého. Dva týdny, jež následovaly po kouzelnickém představení, pro něj znamenaly období hluboké deprese. Jeho rodiče to

ani netušili, ani nevyčítali. Věděl to pouze David, ve věku čtyř let s tím ale nedokázal nic udělat. Mohl jen doufat, že se Hilly zase vzpomene. Hilly Brown se mezitím snažil vyrovnat s myšlenkou, že zklamal poprvé v životě v něčem, o co se doopravdy snažil. Potlesk a gratulace ho potěšily, věřil si natolik, že si nespletl upřímnou chválu se zdvořilostí... přesto v něm bylo něco neoblomného, součást, která by z něj za jiných okolností mohla udělat velkého umělce. Tuto součást upřímná chvála ani v nejmenším neuspokojila. Tato neoblomná část tvrdila, že se dostává upřímné chvály jen nekompetentním lidem od hlupáků celého světa. Upřímná chvála mu zkrátka nestačila. Hilly o tom samozřejmě nepřemýšlel v tak dospělých frázích... ale přemýšlel o tom. Kdyby znala jeho myšlenky matka, nikdy by se na něj za jeho pýchu, která, jak učila bible, předchází pád, nezlobila. Určitě by se ale zlobila víc, než když se saněmi vjel na silnici pod cisternu Webber Oil nebo když se snažil vykoupat Viktora v bublinkové lázni v záchodové míse. *Co chceš, Hilly?* vykřikla by a rozhodla by ruce. *Neupřímnou chválu?* Ev, který toho hodně viděl, a David, který toho viděl ještě víc, jí to mohli prozradit. Chtěl, aby vyřešili oči, jako by jim měly vypadnout. Chtěl, aby dívky ječely a chlapci řvali. Chtěl, aby se všichni, když z klobouku vyleze Viktor s mašlí na ocase a čokoládovou mincí v tlamě, smáli. Chtěl vyměnit všechnu upřímnou chválu a potlesk celého světa za jediný výkřik, jediné zachvění břicha, jedinou ženu, která omdlí stejně, jako se to podle knihy stávalo, když předváděl své proslulé zmizení v plechovce od mléka Harry Houdini. Upřímná chvála znamená, že jste jen dobří. Když křičí, smějí se a omdlívají, znamená to, že jste vynikající. Ale tušil – ne, věděl to – že nikdy vynikající nebude a ten fakt nezmění nic na světě. Byla to hořká myšlenka. Nevadil mu ani tak neúspěch, jako samotná jistota, že ho nedokáže změnit. Jako by přestal věřit v Santa Klause. Zatímco věřili jeho rodiče, že znamená pokles zájmu další změnu vrtošivého jarního větru, který se prohání každým dětstvím, ve skutečnosti se jednalo o výsledek Hillyho prvního, dospělého závěru: jestli v magii nikdy neuspěje, měl by dát soupravu pryč. Nedokázal jednoduše předvést občas nějaký trik a mít magii jako pouhého koníčka. Proto ho neúspěch tak ranil. Byla to špatná rovnice. Měl ji smazat a zkusit jinou. Kdyby dokázali s takovou jistotou své vášně eliminovat dospělí, svět by se určitě změnil v

mnohem lepší místo. To Robertson Davies ve své Deptfordské trilogii netvrdí... silně na to ale naráží.

6.

Čtvrtého července vstoupil David do Hillyho pokoje a všiml si, že bratr vytáhl opět kouzelnickou soupravu. Měl před sebou rozložené kouzelné předměty... a ještě něco navíc. Baterie. *Baterie z tatínkova velkého rádia*, pomyslel si David. „Co robíš, Hilly?“ zeptal se David přátelsky. Hillyho obočí potemnělo. Vyskočil na nohy a vystrkal Davida z pokoje tak vehementně, až upadl na koberec. To chování bylo tak nezvyklé, že se nedokázal David ani rozplakat.

„Vypadni!“ zařval Hilly. „Na nové triky se nemůžeš dívat! Princové Mediciů nechávali popravit toho, kdo spatřil triky jejich oblíbených kouzelníků!“ A s tímto výrokem Hilly zabouchl Davidovi dveře před nosem. David zavyl a dožadoval se vstupu. Nebylo mu to ale nic platné. Ta nezvyklá neoblomnost jeho ztřeštěného, ale většinou vlídného bratra, byla tak zvláštní, že se David vydal dolů, zapnul si televizor se Sezamovou ulicí a plakal, dokud neusnul.

7.

Hillyho zájem o magii se znovu vzňal přibližně ve stejnou chvíli, kdy začal mluvit na Becku Paulsonovou Ježíš.

Jeho mozek sevřela jediná mocná myšlenka: jestli je nejlepší trik, jaký může předvádět, Vyráběné peníze, vymyslí vlastní mechanické strojky. Nejlepší, jaké kdo kdy viděl!

Lepší než Thurstonovy hodiny nebo Blackstoneova zrcadla! Pokud nevyvolá lapání po dechu, výkřiky a svírání žaludku manipulací, dosáhne toho vynálezem.

V poslední době cítil, že má na vynalézání věcí vlohy.

V poslední době se mu zdálo, jako by měl mozek přímo nacpaný nápady a vynálezy.

Vynálezy mu nepřišly na mysl poprvé. Dřív byly ale nápady jen mlhavé, nepoháněly je vědecké principy, ale spíš denní sny. Rakety vyrobené z lepenkových krabic, laserové pušky, které podezřele připomínaly malé větvičky s kusy Stirofoamu, připevněné k hlavním,

samé takové věci. Čas od času měl dobré nápady, které byly většinou praktické, často je ale opustil, protože nevěděl, jak se do nich pustit. Dokázal přitlouct rovně hřebík, uříznout prkno, tam jeho dovednosti končily.

Teď mu ale výrobní metody připadaly průzračné jako křišťál.

Skvělé triky, pomyslel si. Propojoval dráty, zatloukal hřebíky, šrouboval součástky k sobě. Když mu osmého července oznámila matka, že jede nakupovat do Augusty (mluvila nepřítomně, neboť ji poslední týden trápila bolest hlavy a zpráva, že zemřel Joe a Becka Paulsonovi při požáru domu, jí také nedodala), požádal ji, aby se zastavila v hlavním obchodním domě v Rádiové boudě a koupila mu pár součástek. Dal jí seznam a zbylých osm dolarů z peněz, které dostal k narozeninám. Pak se jí zeptal, zda by ho mohla „tak trochu založit“.

Deset (10) pružinových spínačů á 0.70 (číslo 1334567) Tři (3) „T“ kontakty (pružinové) á 1,00 (číslo 1334709) Jednu (1) zástrčku pro koaxiální kabel á 2,40 (číslo 19776-c)

Nebýt bolesti hlavy a celkového pocitu otupělosti, Marie by určitě zauvažovala, na co Hilly všechny ty věci potřebuje. Určitě by se zeptala, kde získal tak přesné informace (včetně inventárních čísel), aniž by do Augusty do Rádiové boudy telefonoval. Možná by dokonce začala tušit, že to Hilly konečně našel.

Stalo se ale bohužel něco úplně jiného.

Marie místo toho souhlasila a slíbila, že ho „tak trochu založí“ a doplatí zbytek.

V době, kdy se z Augusty s Davidem vrátila, jí některé otázky konečně napadly. Na výletě se začala cítit mnohem lépe, bolest hlavy úplně ustoupila. A zdálo se, že se rozveselil i David, který byl od chvíle, kdy ho Hilly vystrčil ze svého pokoje, tichý a zabraný sám do sebe (v žádném případě to nebyl zlobivý, neposedný a cílý David). Pořád do ní něco hučel a tak se Marie dozvěděla, že má Hilly za devět dnů naplánováno na dvoře DRUHÉ GALAKOUZELNICKÉ ŠOU.

„Předvede nám spoustu nových triků,“ prohlásil David a vypadal zaraženě.

„Opravdu?“

„Ano,“ potvrdil David.

„Myslíš, že budou dobré?“

„Nevím,“ zašeptal David a vzpomněl si, jak ho Hilly vystrčil z pokoje. Měl slzy na krajíčku, Marie si toho ale nevšimla. Před deseti minutami projeli okolo Albionu a zamířili k Havenu. V tu chvíli se jí vrátila bolest hlavy... a předchozí pocit (tentokrát trochu silnější), že se myšlenky vymykají kontrole. Za prvé jich bylo najednou moc, za druhé ani nedokázala určit, kolik jich je. Byly jako... pozorně přemýšlela a nakonec našla správné přirovnání. Na střední škole chodila do divadelního kroužku (věřila, že po ní Hilly lásku k divadlu zdědil) a vlastní myšlenky jí teď připomněly šum v obecenstvu, jaký se line oponou před začátkem představení. Nevíte, co říkají, víte jen, že jsou tam.

„Asi nebudou tak žhavé,“ dodal nakonec David. Pozoroval okénkem krajinu, jeho oči náhle připomínaly osamocené, polapené oči vězně. David spatřil, jak se sune po poli Justin Hurd ve svém traktoru se zapraženým pluhem. Hrabal půdu, přestože byl už druhý týden v červenci. Na chvíli se čtyřletému Davidu Brownovi otevřela mysl čtyřicetiletého Justin Hurda a David pochopil, že trhá celou svou zahradu na kusy, zahrabává nezralou kukuřici, ničí řádky hrachu, melouny rozmačkává pod koly na kaši. Justin Hurd věřil, že je květen. Květen roku 1951. Justin Hurd se zbláznil.

„Asi nebudou vůbec dobré,“ dokončil David.

8.

Na Hillyho PRVNÍM GALAKOUZELNICKÉM ŠOU se neobjevilo ani dvacet lidí. Na druhé se jich dostavilo jen sedm: matka, otec, dědeček, David, Barney Applegate, kterému bylo jako Hillymu deset), paní Crenshawová z vesnice (paní Crenshawová zastavila v naději, že prodá Marii nějaký Avon) a Hilly sám. Ten drastický pokles návštěvnosti, nebyl jediným kontrastem k prvnímu vystoupení.

Na prvním vystoupení bylo publikum živé, dokonce trochu veselé (například sarkastický aplaus, který uvítal Jedlé peníze, jež Hillymu vypadly z rukávu). Publikum na druhém vystoupení bylo ale zachmuřené, apatické, všichni seděli na kempingových židličkách, které Hilly se svým „asistentem“ (bledým a tichým Davidem) rozestavil, jako figuríny v obchodním domě. Hillyho dědeček, který se na prvním vystoupení smál, tleskal a dělal výtržnosti, tentokrát přerušil

Hillyho úvodní řeč o „záhadách Orientu“, když oznámil, že jestli to Hillymu moc nevádí, nemá na záhady čas. Právě posekal trávník, chtěl se osprchovat a dát si pivo.

Změnilo se i počasí.

V den PRVNÍHO GALAKOUZELNICKÉHO ŠOU bylo jasno, teplo, vše se zelenalo. Byl to prostě ten nejlepší den pozdního jara, jaký může severní Nová Anglie nabídnout. Tento červencový den byl horký, a nepříjemně vlhký. Zamlžené slunce na zem vrhalo barvu chrómu. Paní Crenshawová seděla, ovívala se vlastními katalogy Avonu a čekala, až bude po všem. Člověk by v takovém horku omdlel. A ten malý kluk na pódiu z oranžových krabic na sobě měl černý oblek, černidlem namalovaný knírek... byl rozmazlený... předváděl se... paní Crenshawová náhle pocítila chuť ho zabít.

Kouzla byla tentokrát mnohem lepší, opravdu překvapivá. Když ale Hilly zjistil, jak se publikum nudí, šokovalo ho to i rozčílilo zároveň. Viděl, jak otec nedočkavě poposedává a připravuje se k odchodu. To Hillyho dorazilo. Pokud chtěl někoho ohromit, byl to především jeho otec. *No, co chtějí?* zeptal se sám sebe vztekle. Pod černým, vlněným oblekem se potil stejně jako paní Crenshawová. *Jsem vynikající – dokonce lepší než Houdini. Ale oni ani nekřičí, ani se nesmějí, ani neotevírají v údivu ústa. Proč ne? Co se sakra děje?*

Uprostřed Hillyho pódia z oranžových krabic stála malá plošina (další oranžová krabice zakrytá tentokrát prostěradlem). Uvnitř se ukrýval přístroj, který Hilly vynalezl. Využíval baterie, které našel ve svém pokoji a vnitřnosti ze staré kalkulačky Texas Instruments, kterou ukradl (bez jakýchkoliv výčitek) z matčina stolu v přední hale. Prostěradlo, které oranžovou krabici ukrývalo, se řasilo v rozích a v jednom skladu se ukrývala další jeho kořist. Šlapací pedál z šicího stroje matky. Hilly pedál propojil s přístrojem a použil pružinové spínače, jaké mu matka koupila v Auguste.

Stroj, který vynalezl, nechal věci nejdřív zmizet, pak je zase vrátil.

Hillymu to přišlo naprosto úžasné a ohromné. Reakce obecenstva byla ale slabá a prudce klesala.

„Mým prvním trikem je zmizení rajčete,“ oznámil Hilly. Vytáhl rajče z krabice „kouzelnických pomůcek“ a zvedl ho do vzduchu. „Rád bych, aby dobrovolník z publika ověřil, že jde o opravdové rajče a

nejedná se o žádnou napodobeninu. Vy, pane! Děkuji,“ ukázal na otce, který jen unaveně mávl rukou a pronesl: „Je to rajče, Hilly. Vidím to.“

„Oukej! Teď uvidíte tajemství Orientu... držte se!“

Sehnul se, položil rajče na bílé prostěradlo a pak ho přikryl jedním matčíným hedvábným šátkem. Zamával nad kulatým výstupkem na modrém šátku kouzelnou hůlkou. „Presto – majesto!“ vykřikl a nenápadně se postavil na ukrytý pedál šicího stroje. Ozvalo se krátké, hluboké zahučení.

Boule na šátku zmizela a šátek se narovnal. Sundal ho, aby ukázal, že je plošina prázdná. Spokojeně čekal na lapání po dechu a výkřiky úžasu. Odměnil ho ale potlesk.

Zdvořilý potlesk, nic víc.

V mysli paní Crenshawové se objevilo: *Padací dvířka. Nic víc. Nechápu, proč tady na slunci sedím a koukám, jak ten rozmazlený spratek strká do padacích dvířek rajčata, jen abych jeho matce prodala láhev parfému. Vážně!*

Hilly začal šlet.

„A teď další tajemství Orientu! Návrat zmizelého rajčete!“ Ošklivě se zamračil na paní Crenshawovou. „A pro ty, které napadají hlouposti o padacích dvířkách, no, myslím, že musí vědět i hloupý člověk, jak je rajče jednoduché dostat dolů, zpátky je to už ale velký oříšek. Nebo snad ne?“

Paní Crenshawová jen seděla, zadek se jí roztékal přes okraje zahradního sedátka, které pomalu zarážela do trávníku, a příjemně se usmívala. Její myšlenky v Hillyho hlavě odezněly jako špatný radiový signál.

Vrátil na plošinku šátek, zamával hůlkou a sešlápl pedál. Modrý šátek se zformoval do tvaru koule. Hilly ho triumfálně zvedl a ukázal rajské jablko. „Ta-dááááá!“ zavýskl. Teď se dostaví lapání po dechu a výkřiky.

Další zdvořilý potlesk.

Barney Applegate zívá.

Hilly by ho v tu chvíli nejradši zastřelil.

Hilly plánoval, že se propracuje od rajčete až k Velkému finále. A zatím to vypadalo jako dobrý plán. Daleko se ale nedostal. V nadšení z vynálezu stroje, který nechával věci opravdu zmizet (věřil, že až se s ním dostane na stránky Newsweeku jako nejlepší kouzelník v historii,

věnuje ho Pentagonu), přehlédli dvě věci. Za prvé, že na žádném kouzelnickém vystoupení nikdo kromě malých dětí a hlupáků nevěří, že jsou triky opravdové. Za druhé, že v zásadě opakuje znovu a znovu stejné kouzlo. Každý krok se od toho posledního lišil jen o malý stupínek.

Po zmizení rajčete a návratu zmizelého rajčete, Hilly bez mrknutí oka pokračoval zmizením rádia (které patřilo jeho otci a bylo, bez osmi D-baterií, jež skončily v útrobach stroje, mnohem lehčí) a návratem zmizelého rádia.

Zdvořilý potlesk.

Zmizení zahradní židličky následoval návrat hádejte čeho.

Publikum sedělo sklesle, jako by trpělo úžehem... možná to ale bylo tím, co se v poslední době objevilo v havenském vzduchu. Pokud něco z trupu lodi vyzařovalo a vstupovalo do atmosféry, toho dne (bez jediného záchvěvu větru), to mělo jistě velkou sílu.

Musíš něco udělat, pomyslel si Hilly v panice.

Okamžitě se rozhodl přeskočit zmizení knihovny, zmizení šlapacího kola (maminky), zmizení motocyklu (tatínkova – a Hilly stejně pochyboval, že by souhlasil otec v současné náladě s tím, že motocykl odveze na pódium). Rozhodl se rovnou pro Velké finále.

Zmizení mladšího bratra.

„A nyní-“

„Hilly, promiň, ale-“ začal otec.

„-můj závěrečný trik,“ dodal Hilly spěšně a sledoval otce, jak si opět neochotně sedá. „Potřebuji dobrovolníka z publika. Pojď sem, Davide.“

David popošel vpřed, na obličej dokonale vyvážený výraz strachu a rezignace. Přestože mu to Hilly neřekl na rovinu, věděl moc dobře, co poslední číslo znamená. Věděl to až moc dobře.

„Nechci,“ zašeptal.

„Ale ano,“ napomenul ho Hilly zlověstně.

„Hilly, mám strach,“ prosil David, do očí se mu nahrnul slzy. „Co když se nevrátím?“

„Ale vrátíš,“ zašeptal Hilly. „Všechno se vrátilo, nebo snad ne?“

„Jo, nikdy jsi ale nenechal zmizet nic živého,“ namítl David. Po obličej se mu rozběhly slzy.

Když se podíval na svého bratra, kterého tak moc a úspěšněji (Davida miloval s větším úspěchem, než se mu dařily ostatní věci, včetně magie) miloval, pocítil Hilly na chvíli silné pochybnosti. Jako když se na chvíli probudíte z noční můry, která vás znovu vtáhne zpět. *To neuděláš, nebo jo? Nestrčil bys ho na rušnou silnici jen proto, že věříš, že se všechna auta zastaví včas, nebo jo? Dokonce ani nevíš, kam se ty věci, když zmizí odtud, odstěhují!*

Pak se podíval na publikum (znuděné a nepozorné lidi. Jediný, kdo vypadal alespoň trochu na živu byl Barney Applegate, který si pozorně loupal strup na loktu) a znovu se v něm zvedla vlna zášti. Už slzy strachu v Davidových očích neviděl.

„Pojď na pódium, Davide!“ vyzval ho zachmuřeně.

Davidův drobný obličej se začal chvět, ale k pódiu i tak přistoupil. Vždycky Hillyho, který byl po celých patnáct set dnů jeho života jeho jediným idolem, poslechl a poslechl ho tedy i tentokrát. Přesto ho zavalité nohy ve chvíli, kdy lezl na prostěradlem zakrytou krabici, pod kterou se ukrýval ten šléný stroj, jen tak tak unesly.

Obrátil se k publiku. Malý, kulatý chlapec v modrých kraťasech a opraném tričku s nápisem ŘÍKAJÍ MI DOKTOR LÁSKA. Po obličejí mu proudily slzy.

„Usmívej se, sakra,“ zašeptal Hilly a přiložil nohu k pedálu od šicího stroje.

David se ještě víc rozplakal, ale i tak dokázal vykouzlit odpornou parodii úsměvu. Marie Brownová si slz hrůzy na tváři mladšího syna nevšimla. Paní Crenshawová si přesedla (polovina hliníkové nohy židličky, kde předtím seděla, se zabořila do trávníku) a připravila se k odchodu. Nezajímalo ji, jestli tej blbej píše prodá ňákej blbej Avon, nebo ne. Taková muka jí za to nestála.

„Nyní,“ zaječel Hilly na omámené publikum, „největší tajemství, jaké Orient ukrývá! Jen několik lidí ho zná, ještě méně ho vyzkoušelo! Zmizení člověka! Dívejte se bedlivě!“

Přehodil přes roztřeseného Davida prostěradlo. Jak se mu svezlo k nohám, ozvalo se jasné zavzlykání. Hilly pocítil další záchvěv strachu, možná rozumu, který se snažil nenápadně prosadit.

„Hilly, prosím tě, prosím, mám strach...“ ozval se zdušený šepot.

Hilly zaváhal a náhle si pomyslel: *Do toho! Víš, že můžeš, protože ses ten trik naučil... od Tommyknockera!*

A krátce nato doopravdy přišel Hilly Brown o rozum.

„Presto – majesto!“ vykřikl, zamával kouzelnou hůlkou nad roztrhšeným, prostěradlem zakrytým tělem na pódiu a sešlápl pedál.

Hmmmmmmmmmmmmmmmm.

Prostěradlo líně splasklo, jako když ho hodí člověk přes postel a počká, než dosedne.

Hilly ho odtáhl stranou.

„Ta-dááááá!“ zaječel. Pocítil směsici triumfu a strachu – ocitl se v deliriu. Strach a triumf byly v tu chvíli v jedné rovině jako dvě stejné těžké děti na houpačce.

David byl pryč.

9.

Na chvíli byla obecná apatie prolomena. Barney Applegate si přestal loupat strup, Bryant Brown se narovnal s otevřenými ústy na židliče, Marie a paní Crenshawová přerušily tichou konverzací, Ev Hillman se zamračil a vypadal vyplašeně... ten výraz nebyl ale ničím novým. Ev vypadal vyděšeně už několik dnů.

Achchchch, pomyslel si Hilly a pocítil balzám na duši. *Úspěch!*

Ale jak zájem publika, tak jeho triumf, trvaly jen krátkou chvíli. Triky s lidmi jsou vždycky zajímavější než s věcmi a zvířaty (tahání králíků z klobouku je skvělé, žádný dobrý kouzelník proto ale neuvěří, že dá publikum přednost rozřezání koně před rozřezáním dívky s dokonalou postavou zakrytou sporým kostýmem... přesto jde ale, koneckonců, o stejný trik). Potlesk byl tentokrát silnější (a Barney Applegate vyrazil srdečné „Jajjjjj, Hilly“). Brzy ale utichl. Hilly si všiml, jak se matka znovu baví šeptem s paní Crenshawovou a otec se zvedá.

„Jdu se osprchovat, Hilly,“ zamumlal. „Sakra dobrý šou.“

„Ale-“

Na příjezdové cestě se ozval klakson.

„To je moje máma,“ vysvětlil Barney a vyskočil tak rychle, že málem převrátil paní Crenshawovou. „Nazdar, Hilly. Dobrej trik!“

„Ale-“ Hilly ucítil v očích pálivé slzy.

Barney padl na kolena a zamával směrem pod pódium. „Ahoj, Davide! Dobrá práce!“

„Sakra, on tam dole není!“ zaječel Hilly.

Barney už ale pelášil pryč. Hillyho matka kráčela s paní Crenshawovou k zadním dveřím a prohlížela si katalog Avonu. Vše se dělo tak rychle. „Neklej, Hilly,“ zvolala matka, aniž by se k němu obrátila. „A až přijdete do domu, řekni Davidovi, aby si umyl ruce. Tam dole je špína.“

Zůstal jen jeho dědeček Ev Hillman. Pozoroval Hillyho se stejným, vyplašeným výrazem.

„Proč neodejdeš i ty?“ zeptal se Hilly hořkým a vzteklým hlasem, ze kterého zazněl smutek.

„Hilly, jestli není tvůj brácha dole,“ ozval se Ev pomalým tónem, který mu byl naprosto cizí, „kde potom je?“

Nevím, pomyslel si Hilly a v tu chvíli se houpačka začala naklánět k jedné straně. Vztek putoval k zemi, hluboko dolů, strach stoupal, stoupal vysoko k nebi. A se strachem se dostavila vina. Obrázek naříkajícího a vyděšeného Davidova obličeje. Obrázek vlastního obličeje (díky dobré představitosti), který vypadal vztekle a zle, obličeje, který bratra zastrášoval. Usměj se sakra. David se pokusil v slzách usmát.

„Ach, tam dole, ano,“ pronesl Hilly. Propukl v pláč, posadil se na pódium, přitáhl si kolena k horkému obličejí a opřel se o ně. „Je tam, dole, jo, všichni mé triky prokoukli a nikomu se nelíbily. Nenávidím magii. Kéž bys mi tu debilní, kouzelnickou soupravu nikdy nedal.“

„Hilly-“ Ev postoupil vpřed, vypadal sklíčeně i vyděšeně. Dělo se něco špatného... tady i v celém Havenu. Cítil to. „Co se děje?“

„Vypadni,“ zavzlykal Hilly. „Nenávidím tě. **NENÁVIDÍM TĚ!**“

Dědečkové prožívají zmatek, ostudu i rány jako každý jiný ve všech směrech. Ev Hillman prožíval teď všechny tři pocity. Když mu Hilly říkal, jak ho nenávidí, bolelo ho to. Bolelo ho to, i když věděl, jak je chlapec citově vyčerpaný. Cítil vinu, neboť Hillyho slzy vyprovokoval právě jeho dar... ani si nevzpomněl na fakt, že kouzelnickou soupravu vybral ve skutečnosti jeho zeť. Když udělala Hillymu radost, přijal ji za dar vlastní. Když teď Hillyho pozoroval, jak pláče s obličejem opřeným o špinavá kolena, věřil, že je to jeho vina. Cítil se zmateně, neboť se tady dělo ještě něco jiného... ale co? Nevěděl. Dokázal se jen smířit s představou, že toto léto začíná být senilní – ach, příznaky byly docela nepatrné, přesto se jeho stav

každým rokem o kousek zhoršil. A tohle léto se mu zdálo, jako by začínal být senilní každý... *co tím ale přesně myslel? Výraz v očích? Zvláštní výpadky? Pátrání po jménech, která by se mu měla vybavovat rychle a snadno? Ano, právě takové věci. Bylo tady ale ještě něco. Nedokázal bohužel přesně určit, o co se jedná.*

Ev Hillman byl jedinou osobou, jejíž mentis byl opravdu compos – ve skutečnosti byl v těch dnech jediným člověkem v Havenu, jehož mentis doopravdy znamenal compos. Jima Gardenera loď v zemi také moc neovlivnila, ale začal sedmnáctého zase pít. Ev Hillman pocítil zmatek – na rozdíl od prázdnoty, jaká postihla všechny, kdo se zúčastnili DRUHÉHO GALAKOUZELNICKÉHO ŠOU – a přiměla ho udělat věc, které později hořce litoval. Místo aby poklekl na rozvrzaná, artritidou postižená kolena a podíval se pod Hillyho provizorní pódium, aby se ujistil, že tam David Brown je, ustoupil. Ustoupil i od přesvědčení, že jeho dar k narozeninám je důvodem Hillyho současného zármutku. Nechal ho o samotě a chtěl se vrátit, až se chlapec vzpomene.

10.

Jak Hilly sledoval odcházejícího dědečka, jeho pocit viny a mizérie se zdvojnásobil... pak ztrojnásobil. Počkal, až Ev zmizí, pak se postavil na nohy a přešel k plošině. Položil nohu na ukrytý pedál od šicího stroje a sešlápl ho.

Hummmmmmmmmmmmmmmmm.

Čekal, že prostěradlo zformuje Davidovu postavu. Strhl by ho a řekl: *No, kamaráde, vidíš. Nic to nebylo, co?* Možná by mu jednu vrazil, aby ho vyděsil, aby se cítil jako hlupák. Možná by prostě-

Nic se nestalo.

V Hillyho krku se začal nafukovat strach. Začal... nebo už tam byl celou dobu? Věřil, že tam celou dobu čekal. Teď se ale... nafukoval. Jo, to bylo výstižné slovo! Nafukoval se tam, jako by mu někdo strčil do krku balón a začal ho napouštět vzduchem. V porovnání s ním působila původní mizérie příjemně a vina naprosto bezvýznamně. Pokusil se polknout, nedokázal ale dostat přes otok sliny.

„Davide?“ zašeptal a znovu sešlápl pedál.

Hummmmmmmmmmmmmmmmm.

Rozhodl se, že Davida nepraští. Raději ho obejmě. Až se vrátí, padne Hilly na kolena, obejmě ho a řekne, že si může na týden vzít všechny vojáčky (snad kromě Hadích očí a Křišťálové koule).

Pořád se nic nedělo. Prostěradlo, které Davida zakrývalo, leželo zmačkané na prostěradle, které ukrývalo stroj. Nenafouklo se, neobjevil se Davidův obrys. Hilly stál sám na zadním dvorku, útočilo na něj horké červencové slunce, srdce mu bušilo v hrudi rychleji a rychleji, v krku se mu nafukoval balón. *Až se nafoukne natolik, že praskne, pomyslel si, asi vykřiknu.*

Nech toho. Vráť se! Určitě se vrátí! Vrátilo se rajče, rádio i zahradní sedátko. Vrátily se i všechny věci, se kterými jsem experimentoval ve svém pokoji. On... on...

„Pojďte s Davidem dovnitř a umyjte si ruce, Hilly!“ zavolala matka.

„Jo, mami!“ odpověděl Hilly roztřeseným, nepřirozeně veselým hlasem. „Hned!“ A pomyslel si: *Prosím, Bože, ať se vrátí. Je mi to, Bože, moc líto. Udělám cokoliv. Může si nechat všechny vojáčky, slibuju, může. Může si vzít i MOBAT, dokonce i Chrám hrůzy. Jen, Bože, drahý Bože, A TO TENTOKRÁT FUNGUJE, A SE VRÁTÍ!*

Znovu sešlápl pedál.

Hummmmmmmmmmm.

Očima plnýma slz pohlédl na zmuchlané prostěradlo. Na okamžik se mu zdálo, že se něco děje. Byl to ale jen záchvěv větru, který zmuchlaným prostěradlem pohnul.

V mozku se mu začala kroutit panika jasná jako kovové spony. Brzy začne křičet, přivolá matku z kuchyně a mokrého otce (kromě ručníku a šampónu stékajícího po tvářích nahého) z koupelny. Oba se budou divit, co Hilly tentokrát vyvedl. Panika bude tentokrát ale milosrdná. Až se dostaví, zastíní veškeré myšlenky.

Bohužel ale věci tak daleko nedošly. Hillyho pronikavě inteligentní mozek objevil rychle za sebou dvě věci.

Ta první: *Nikdy jsem nenechal zmizet nic živého. I rajče bylo utržené a tatínek říkal, že jakmile něco utrhnete, není už to živé.*

Druhá myšlenka: *Co když nemůže David v místech, kam se dostal, dýchat? Co když nemůže DÝCHAT?*

Problému, kam věci „mizí“, nevěnoval doteď moc pozornosti. Ale nyní...

Než na něj dosedla jako černý příkrov – nebo smuteční závoj – panika, zachytil poslední souvislou myšlenku, která se víc podobala vizi. Spatřil Davida, jak leží uprostřed podivné a mrtvé krajiny, která připomínala povrch mrtvého, hrubého světa. Šedá půda byla vysušená a chladná, otevíraly se v ní pukliny podobné ústním otvorům mrtvých plazů. Křížovaly krajinu všemi směry, obloha měla barvu černější než samet v klenotnictví. Z nebe volal na povrch milion hvězd, jež hořely mnohem jasnějším světlem než hvězdy, jaké znal Hilly ze Země. V místě, které rozšířenýma a vyděšenýma očima v představách pozoroval, bylo málo vzduchu, možná tam chyběl úplně.

A uprostřed té prázdnoty ležel jeho silný, čtyřletý bratr v krátkých kalhotkách a v tričku s nápisem ŘÍKAJÍ MI DOKTOR LÁSKA. Rukama svíral vlastní hrdlo a pokoušel se dýchat prázdň vzduch světa, který ležel možná miliardu světelných let od domova. Dával se, obličej mu fialověl. Na rtech a nehtech mu mráz začal vykreslovat smrtelné vzory. David-

Ach, v tu chvíli ho ale konečně přemohla milosrdná panika.

Strhl prostěradlo, kterým Davida přikryl, a převrátil krabici, která ukryvala stroj. Znovu a znovu dupal na pedál šicího stroje, nakonec začal křičet. Přiběhla matka a poznala, že to není jen křik, že se jedná o skutečná slova.

„Všechny vojáčky!“ ječel Hilly. „Všechny vojáčky. Všechny vojáčky! Jednou a provždy! Všechny vojáčky!“

A pak, mnohem a mnohem děsivější:

„Vrať se, Davide! Vrať se, Davide! Vrať se!“

„Můj ty bože, co to znamená?“ přerušila ho Marie.

Bryant uchopil syna za ramena a obrátil ho, takže stáli tváří v tvář.

„Kde je David? Kam odešel?“ Hilly ale omdlel a nikdy se už doopravdy nevzpamatoval. Brzy nato vyrazilo sto mužů a žen (Bobbi a Gard mezi nimi) do lesa za silnicí, aby Hillyho bratra Davida našli.

Kdyby se ho mohli zeptat, Hilly by jim poradil, že podle jeho názoru hledají moc blízko od domu.

Opravdu moc blízko.

Kapitola IV

BENT A JINGLES

1.

24. července, večer kolem osmé hodiny, týden po zmizení Davida Browna, seděl policista Benton Rhodes v autě a mířil ven z Havenu. Na sedadle spolujezdce mu dělal společnost Peter Gabbons, spolupracovníkům známý jako Jingles. Soumrak měl barvu popela. Jednalo se samozřejmě o metaforu, jež stála v naprostém protikladu k popelavým rukám a obličejům obou policistů. Tento popel byl opravdický. Rhodesovy myšlenky se neustále vracely k utržené ruce a ke skutečnosti, že okamžitě věděl, komu patřila. Ježíši!

Přestaň na to myslet! Snažil se přikázat vlastnímu mozku.

Oukej, souhlasil mozek a myslel na to dál. „Zkus ještě jednou rádio,“ promluvil Rhodes. „Vsadím se, že nás ruší ten blbej krátkovlnnej vysílač, co postavili v Tróji.“

„Dobrá.“ Jingles uchoпил mikrofon. „Tady hlídka šestnáct volá základnu. Slyšíš nás, Tugu? Konec.“

Pustil knoflík a oba se zaposlouchali. Odpověděl jim pouze podezřelý, hlasitý šum, který pochoval nejasné hlasy hluboko pod zem.

„Chceš, abych to zkusil znovu?“ zeptal se Jingles.

„Ne. Brzy z toho budeme venku.“ Bent uháněl se zapnutými výstražnými světly rychlostí sto kilometrů za hodinu po silnici číslo tři směrem k Derry. *Kde jsou sakra zálohy?* Komunikace z Haven Village byla vždy bez problémů. Spojení bylo tak jasné, až to člověku připadalo zvláštní. Dnes večer ale nebylo rádio v Havenu jedinou podivnou věcí.

Správně! Souhlasil jeho mozek. A mimochodem, ten prsten jsi poznal hned, že? Prsten policajta si nemůžeš splést, ani když je na ruce ženy? A viděl jsi, jak visely z rány ty šlachy? Vypadalo to jako nasekané maso u řezníka, ne? Jehněčí kýta nebo něco takového. Úplně urvaná ruka! To— přestaň, povídám! Kurva, NECH TOHO!

Oukej, jo, dobře. Na chvílku jsem zapomněl, žes nad tím nechtěl přemýšlet. Nebo spíš hovězí pečeně, co? A všechna ta krev!

Nech toho, prosím, nech toho, zakňučel.

Správně, oukej, vím, že když na to budu myslet, zblázním se. Stejně se mi ale zdá, že na to prostě myslet musím, asi nemohu přestat. Její ruka, její paže, ty byly zlé. Horší než všechny dopravní nehody, co jsem kdy viděl. Co ale ty ostatní ruce? Ty usekané ruce? Ty uřáté hlavy? Ty oči? Jo, pane, to musel bejt ale sakramenskej výbuch, co!

„Kde jsou naše posily?“ zeptal se Jingles neklidně.

„Nevím.“

Mám pro vás hádanku, řekl by. Nikdy na to nepřijdete. Jak můžou být po explozi všude kolem rozsekaná těla a jediná oběť? A mimochodem, jak to, že výbuch kotle urval jenom věž radnice? A když už jsme u toho, jak je možné, že ten radní, ten chlap, co se jmenuje Berringer, nedokázal tělo identifikovat, když jsem věděl, o koho se jedná, i já?

Dáte se podat, chlapi?

Ruku přikryl prostěradlem (S ostatními částmi těla se nedalo nic dělat, nepovažoval to ani za moc důležité. Ruku Ruth ale zakryl.)

Udělal to na chodníku na náměstí Haven Village. Udělal to, když se na něj šklebil ten idiot, dobrovolný šéf hasičů jménem Allison, jako by se jednalo o fazolovou polévku a ne o explozi, která zabila krásnou ženu. Všechno to vypadalo bláznivě. Úplně bláznivě.

Petera Gabbonse přezdívali Jingles kvůli jeho vážnému hlasu Andyho Devinea. Jingles byl hlavní postavou televizního seriálu, kterou Devine ztělesnil. Když se Gabbons přistěhoval z Georgie, začal mu tak říkat dispečer Tug Ellender a zůstalo mu to. Gabbons teď promluvil vysokým, přidušeným hlasem, který obyčejný Jinglesův tón nepřipomínal ani v nejmenším: „Zastav, Bente. Je mi blbě od žaludku.“

Rhodes rychle zastavil smykem a málem zajel s hlídkovým vozem do příkopu. Alespoň že to Gabbons přiznal první. To bylo dobře.

Jingles vyskočil napravo, Bent Rhodes nalevo. V modrém světle hlídkového vozu oba vyzvrátili obsah žaludku. Bent se vrávoravě opřel o bok auta, rukou si otřel ústa a zaslechl dávivé zvuky, které se linuly z porostu vedle silnice. Obrátil hlavu k nebi a nevědomky poděkoval počasí za vítr.

„Už je to lepší,“ ozval se konečně Jingles. „Díky, Bente.“

Benton se ke svému partnerovi obrátil. Jinglesovy oči byly tmavé, připomínaly otvory postižené šokem. Nesly výraz člověka, který zpracoval všechny dostupné informace, aniž by dospěl k nějakému závěru.

„Co se to tam stalo?“ zeptal se Bent.

„Jsi slepej, kamaráde? Z radnice uletěla věž jako raketa.“

„Jak ale mohla odpálit exploze kotle věž?“

„Nevím.“

„Kašlu na to.“ Pokusil se zakašlat, ale nešlo mu to. „Ty tomu věříš? Kotel, co vybuchne v červenci a urve věž od radnice?“

„Ne. Něco tady smrdí.“

„Správně, kámo. Smrdí to až do nebe.“ Bent zaváhal. „Jinglesi, cos cítil? Cítil jsi tam něco divnýho?“

Jingles odpověděl opatrně. „Možná. Možná jsem tam něco cítil.“

„A co?“

„Nevím,“ odvětil Jingles. Hlas mu začal stoupat a přiblížil se nevyrovnanému švitoření malého dítěte na pokraji pláče. Nad hlavami jim zářily galaxie, ve voňavém letním tichu zpívali cvrčci. „Jsem sakra rád, že jsme pryč-“

Pak se Jingles, který věděl, že se musí další den do Havenu vrátit a přihlížet vyšetřování a odstraňování škod, rozplakal.

2.

Po chvíli pokračovali. V tu chvíli už zmizely z oblohy i poslední zbytky světla. Bent byl rád, nechtěl se dívat na Jinglese... a nechtěl, aby se Jingles zase díval na něj.

A mimochodem, Bente, promluvil jeho mozek, bylo to pěkně vzrušující, co? Pěkně divný. Ty oddělený hlavy a nohy s maličkějma botičkama na maličkějch nožkách? A ta torza! Viděl jsi ta torza? To oko! To jediný modrý oko? Viděls ho? Musels ho vidět! Když ses sehnul, abys sebral ruku Ruth McCauslandové, odkopnul jsi ho do kanálu. Všechny ty urvaný ruce, nohy, hlavy a torza, Ruth byla ale jedinej mrtvej člověk. Je to hádanka do televizní soutěže, to jo.

Kusy těla byly zlé. Roztrhané zbytky netopýrů (v neuvěřitelném množství) byly stejné. Nic z toho se ale nevyrovnalo ruce Ruth s

prstenem manžela na prostředním prstu pravé ruky, neboť její ruka byla opravdová.

Urvané hlavy, nožky a torza ho zpočátku šokovaly. Na chvíli uvažoval, že (ať byly prázdniny nebo ne) právě ve chvíli výbuchu radnicí procházela třída dětí. Pak si jeho zamrzlý mozek uvědomil, že tak malé údy nevlastní ani děti ve školce. Vůbec žádné děti pak už nemají ruce a nohy, které při odtržení od těla nekrvácí.

Rozhlédl se a spatřil Jinglese, jak v jedné ruce drží hlavu, ze které se kouřilo, v druhé částečně rozteklou nohu.

„Panenky,“ oznámil mu Jingles. „Blbý panenky. Odkud se tu všechny ty blbý panenky vzaly?“

Právě mu chtěl odpovědět, že neví (přestože mu začaly v tu chvíli ty panenky vrtat v hlavě a odpověď se mu včas vybaví), když si všiml, že lidé v Havenské jídelně pořád jí. Další nakupovali na trhu. Zamrazilo ho u srdce, jako by se ho dotkl ledový prst. Ležela tady žena, kterou většina z nich celý život znala – znala, respektovala a v mnoha případech i milovala – a oni si hledí svých problémů.

Věnovali se vlastním věcem, jako by se vůbec nic nestalo.

V tu chvíli si Bent Rhodes přál – doopravdy si přál – z Havenu zmizet.

Když teď vypínal rádio, které vydávalo jen nesmyslný šum, vzpomněl si, co ho předtím napadlo. „Měla panenky. Paní McCauslandová.“ *Ruth*, pomyslel si Bent, *rád bych ji znal natolik dobře, abych jí mohl říkat Ruth jako Příšera. Pokud vím, líbila se všem. Proto se mi zdálo tak divné, když jsem je viděl, jak se věnují svým věcem.*

„Asi jsem to už slyšel,“ odpověděl Jingles. „Její hobby, že? Asi jsem to zaslechl v Havenské jídelně. Možná u Coodera. Když jsem se bavil s pamětníky.“

Spíš s pamětníky chlastal pivo, pomyslel si Rhodes a přikývl. „Jo. A o ty asi šlo. O panenky. Minulý jaro jsem jednou s paní McCauslandovou mluvil. Bylo to asi s Příšerou a-“

„Příšera?“ zeptal se Jingles. „Příšera Dugan znal paní McCauslandovou?“

„Myslím, že dost dobře. Příšera a její manžel byli, než zemřel, partnery. Ať tak, nebo tak, prozradil mi, že má sto, možná dvě stě panenek. Říkal, že je to její jediný koníček a že je vystavovala jednou v

Auguste. Říkal, že je na výstavu pyšnější než na všechny věci, co udělala pro město. A myslím, že toho pro Haven udělala hodně.“

Kéž bych jí tak mohl říkat Ruth, pomyslel si znovu.

„Příšera říkal, že kromě panenek jenom pracuje.“ Bent zauvažoval a dodal: „Podle toho, jak mluvil, se mi zdá, že... no, že byl do ní blázen.“ Znělo to staromódně jako z westernu Roye Rogerse. Pokud šlo o Ruth McCauslandovou, Butch „Příšera“ Dugan se takhle choval ale vždycky. „Zřejmě mu nebudeš tu zprávu muset sdělit ty. Pokud to ale na tebe připadne, dám ti jednu radu. Nedělej chytráka.“

„Jo, oukej, všimnul jsem si. Příšera Dugan mě sere, chci jenom uzavřít den, víš?“

Bent se usmál, žádný humor v tom ale necítil.

„Její sbírka panenek,“ dodal Jingles. Bent přikývl. „Jasně jsem poznal, že jsou to panenky.“ Všiml si Bentova pohledu a trochu se usmál. „Oukej, byla tu jedna, dvě vteřiny... pak jsem ale viděl, jak na ně svítí slunce a nikde není žádná krev, hned jsem věděl, co jsou zač. Nedokázal jsem ale přijít na to, kde se jich tam vzalo tolik.“

„A pořád to ještě nevíš. To a hodně dalších věcí. Nevíme, co tam dělaly. Sakra, co tam dělala ona?“

Jingles vypadal zbídačeně. „Kdo by ji zabíjel, Bente? Byla to tak pěkná ženská. Sakra!“

„Myslím, že ji zavraždili,“ pokračoval Bent, jeho hlas zněl jako lámání větví. „Přišlo ti to jako nehoda?“

„Ne. Nebyl to žádný výbuch kotle. A ten plyn, co nám zabránil do sklepa sestoupit – nepřišlo ti to jako benzín?“

Bent zavrtěl hlavou. Ať to bylo, co to bylo, nikdy v životě ještě nic takového necítil. Možná ten hlupák Berringer měl v jedné věci pravdu – že mohou být plyny nebezpečné a bude lepší zůstat nahoře, dokud se vzduch v suterénu radnice nepročistí. Teď ho napadlo, zda je náhodou nedrželi stranou úmyslně – snad aby si nevšimli, že je kotel nepoškozený.

„Až vyplníme o týhle prasečárně zprávy,“ promluvil Jingles, „místní balíci budou mít co vysvětlovat. Allison, Berringer, tihle chlapi. A možná budou něco vysvětlovat i Příšerovi.“

Bent zamyšleně přikývl. „Celá ta posraná záležitost je na draka. To místo je šílený. Vážně se mi začala točit hlava. A tobě?“

„Ty plyny-“ začal Jingles s pochybnostmi v hlase.

„Vyser se na plyny. Točila se mi na ulici.“

„Ty její panenky. Co tam dělaly ty její panenky?“

„Nevím.“

„Ani já. Je to ale další věc, co do toho kurva nezapadá. Jen si to představ. Jestli ji někdo nenáviděl natolik, že ji chtěl zabít, snad ji nenáviděl natolik, že s ní odpálil i ty panenky. Co myslíš?“

„Nic moc,“ prohlásil Bent Rhodes.

„Ale je to možný,“ pokračoval Jingles, jako by větu považoval za souhlas. Bent pochopil, že se Jingles uprostřed šílenství snaží najít něco rozumného a vyzval ho, ať ještě jednou zkusí rádio. Příjem byl trochu lepší, ale pořád nezesílil natolik, abyste o tom psali domů. Bent si nevzpomínal, že by jim trójská krátkovlnná vysílačka někdy rušila signál takhle blízko u Derry.

Podle svědků, se kterými hovořili, došlo k explozi ve 3:05 odpoledne, plus minus minuta. Hodiny na radnici jako obvykle odbily tři. O pět minut později BUM! A jak teď Benton Rhodes směřoval temnotou k Derry, v mysli se mu objevil velmi přesvědčivý obrázek, ze kterého mu po celém těle naskočila husí kůže. Spatřil hodiny na věži radnice. Byly čtyři minuty po třetí, horké, pozdně červencové odpoledne bez větru. A náhle se pohled přesunul k lidem v Havenské jídelně, v Cooderově smíšeném zboží, v Havenském železářství, k dámám v Junque-A-Toriu, k dětem na houpačkách, k dětem, které visely apaticky na prolézačkách na hřišti vedle školy. Jeho pohled putoval od silné ženy, která hrála na městských tenisových kurtech za radnicí čtyřhru k jejímu partnerovi, pak k jejich zavalitým protivníkům na druhé straně sítě. Míček pomalu odlétá do vzdáleného koutu kurtu, všichni hráči uléhají na zem a zakrývají si rukama uši... a čekají. Čekají na výbuch.

Všichni v celém městečku si lehají a čekají na BUM, které rozsekne dnešní den jako úder kladiva do tvrdého dřeva.

Bent se náhle za volantem hlídkového vozu zachvěl.

Pokladní u Coodera. Zákazníci v uličkách. Lidé v Havenské jídelně na stoličkách nebo za pultem. Ve 3:04 odpoledne si všichni ti blbí lidé lehli na zem. A ve 3:06 vstali a šli si po svém. Všichni kromě Předurčených čumilů. I Allison a Berringer, který všem oznámil, že jde o výbuch kotle, i když to nebyla pravda. Berringer, který prohlásil, že neví, kdo je obětí, přestože to věděli moc dobře všichni.

Snad nevěříš, že o tom všichni věděli předem, nebo jo?

Část podvědomí nevěřila ničemu jinému. Kdyby to ti dobří občané Havenu nevěděli, jak se mohla stát jedinou obětí Ruth McCauslandová a její panenky? Jak mohla být jediným zraněním rozříznutá ruka, když se Hlavní ulicí prohnala rychlostí dvou set kilometrů za hodinu smřšť střepin?

„Myslím, že už jsme z dosahu toho debilního vysílače,“ oznámil mu Bent. „Zkus to znovu.“

Jingles uchopil mikrofon. „Pořád nechápu, kde jsou ostatní. Možná se něco stalo i jinde. Nikdy neprší, aby–“

„Jo, prší. Třeba ručičky a nožičky panenek.“ Když Jingles mačkal knoflík mikrofonu, naváděl právě Bent vůz do zatáčky. Světla dopadla na pickup, který stál příčně přes silnici.

„Ježíši Kr–“ Pak zapracovaly reflexy a Bent přišlápl brzdu. Pneumatiky zakvílely a zakouřilo se z nich. Benta na chvíli napadlo, že to nestihne, pak se auto zastavilo tři yardy od karoserie nákladního hybridu, který tiše seděl na silnici.

„Asi budu potřebovat hajzlpapír,“ zašeptal Jingles roztřeseným hlasem.

Vystoupili a bez přemýšlení uvolnili řemínky pistolí. V letním vzduchu se vznášel pach spálené gumy.

„Co je to za sračku?“ vykřikl Jingles a Bent si pomyslel: *I on to cítí. Není to v pořádku, jde o součást toho, co se děje v tom strašidelném, malém městečku. A on to taky cítí.*

Zavanul vítr a Bent zaslechl, jak zapleskala plachtovina. Ozval se suchý zvuk chřestýše a látka odhalila předmět na korbě pickupu. Bent cítil, jak se mu stáhla prdel. Ta věc připomínala hlaveň bazuky. Chtěl si dřepnout, pak si zmateně uvědomil, že je to jenom kus ohnuté trubky z kanálu nasazený ve zvláštní dřevěné vidlici. Nic, čeho by se musel bát. Přesto se ale bál. Byl vyděšený k smrti.

„Já ten nákladák viděl v Havenu, Bente. Stál před restaurací.“

„Kdo je tam?“ vykřikl Bent.

Žádná odpověď.

Podíval se na Jinglese. Jeho tmavé a široké oči mu z bílého obličeje pohled vrátily.

Bent si náhle pomyslel: *Krátkovlnné rušení? Opravdu nám kazilo signál*

„Jestli je někdo v autě, tak se raději ozvěte!“ zvolal Bent. „Vy-“

Z korby zazněl ječivý, šílený chechtot, pak vše zase umlklo.

„Ach, Kriste, nelíbí se mi to,“ zasténal Jingles Gabbons.

Bent vyrazil vpřed, pozvedl pistoli a v tu chvíli svět zaplnilo zelené světlo.

Kapitola V

RUTH McCAUSLANDOVÁ

1.

Ruth Arlene Merrill McCauslandové bylo padesát, ale vypadala o deset – v dobrý den i o patnáct – let mladší. Všichni v Havenu se shodovali, že (i když je to žena) je to pomalu ten nejlepší konstábl, jakého kdy městečko mělo. Někteří tvrdili, že je to kvůli jejímu manželovi, který jezdil s hlídkovým vozem, jiní to vysvětlovali jednoduše: Ruth je Ruth. Ať tak, nebo tak, všichni souhlasili s tím, že může být Haven šťastný, že ji má. Byla neústupná, ale spravedlivá. Dokázala si udržet zdravý rozum. Takové věci o ní Havenští říkali. V malém městečku v Maine, kterému od počátku samotné existence vládli sami muži, mají taková prohlášení váhu. A tak to bylo správné: byla to pozoruhodná žena.

Narodila se a vyrostla v Havenu. Ve skutečnosti byla praneteř reverenda Donalda Hartleye, kterého tak krutě překvapilo v roce 1901 hlasování o volbě nového jména. V roce 1955 ji přijali mezi prvními na Mainskou univerzitu – byla třetí studentkou v historii, která získala statut celodenního studenta už v raném věku sedmnácti let. Zapsala se na školní právnickou přípravku.

A příští rok se zamilovala do Ralpha McCauslanda, který studoval stejný obor. Byl vysoký, ale s šesti stopami a pěti palci byl ještě pořád o tři palce menší než jeho přítel Anthony Dugan, přátelům známý jako Butch (stejně jako Příšera pro dva, tři blízké). Ruth ale Ralph převyšoval o celou stopu. Na tak mohutného muže byl překvapivě, téměř absurdně půvabný a dobře vychovaný. Chtěl se stát policistou. Když se ho Ruth zeptala proč, odpověděl, že byl jeho otec také policistou. Na to, aby ho vzali k chlupatejm, diplom z práv nepotřeboval, vysvětlil jí. Na to, aby se stal poldou, mu stačila střední škola, dobrý zrak, dobré reflexy a čistý rejstřík. Ralph McCausland nechtěl pouze sledovat šlépěje svého otce, potřeboval něco víc. „Každý člověk, který přijme práci a neplánuje, jak postupovat dál, je buď

lenoch, nebo blázen,“ vysvětlil Ruth jednoho večera u coly v Medvědím doupěti. Neprozradil jí ale (protože se za své ambice styděl), že by se jednoho dne rád stal nejvyšším policajtem státu Maine. Ruth to samozřejmě věděla. Příští rok přijala jeho žádost o ruku s podmínkou, že počkají, až dosáhne sama titulu. Jak ale prohlásila, nechtěla se právu věnovat, chtěla mu ze všech sil pomáhat. Ralph souhlasil. V konfrontaci s jejíma průzračnými očima, inteligencí a krásou by souhlasil každý rozumný muž. Když si ji v roce 1959 bral, byla už právničkou.

Do manželské postele vstoupila jako panna. Trochu se toho bála (přesto ji v hloubi duše – v hlubinách, které neovládala ani svou proslulou železnou vůlí – zajímalo, zda je tato jeho část stejně velká jako zbytek těla). Občas jí to při tanci nebo mazlení tak připadalo. Byl na ni ale něžný a chvilkový, nepříjemný pocit se rychle proměnil v rozkoš. „Chci mít dítě,“ zašeptala mu do ucha, když se na ni převalil a pronikl dovnitř.

„Bude mi potěšením, lejdy,“ odpověděl Ralph zadýchaně.

Ruth ale nikdy do jiného stavu nepřišla.

Byla jediným dítětem Johna a Holly Merrillových, a když její otec v roce 1962 zemřel, zdělila pohádkové peníze a krásný, starý dům v Haven Village. Prodali s Ralphem malý poválečný domek v Derry a odstěhovali se v roce 1963 zpět do Havenu. Přestože by jeden druhému jinou alternativu kromě dokonalého štěstí nepřiznali, oba si uvědomovali, že je ve starém viktoriánském domě moc prázdných pokojů.

Ruth občas napadlo, že naprosté štěstí se objevuje jen v souvislosti s nějakými malými nepříjemnostmi: roztržštěná váza nebo akvárium, nadšený smích ve chvíli, kdy upadáte do příjemné odpolední dřimoty, dítě, které otěhotní z halloweenového cukroví a musí v časných ranních hodinách prvního listopadu porodit noční mūru. V melancholických okamžicích (snažila se, aby jich bylo co nejmíň) přemýšlela občas o mohamedánských tkalcích koberců, kteří záměrně vkládají do svých výrobků chyby, aby uctili božstvo, jež je stvořilo jako chybující bytosti. Hodněkrát ji napadlo, že takovou chybu v tapisérii čestného života představuje právě dítě.

Většinu doby ale šťastní byli. Dávali společně dohromady Ralphy nejtěžší případy, jeho svědectví u soudu pak byla vždy tichá, zdvořilá a smrtící.

Pokud jste opilý řidič, žhář nebo chlapík, který rozbije v opilecké hádce druhému láhev o hlavu, jde o život. Pokud vás při tom zatýká Ralph McCausland, máte šanci uniknout trestu asi jako člověk, který stojí v epicentru testu nukleárních zbraní a rád by vyvážl s povrchními zraněními.

Během let, kdy Ralph pomalu, ale vytrvale stoupal po žebříku byrokracie mainské policie, Ruth započala svou kariéru ve službách města. Ona to za kariéru nepovažovala a určitě nikdy svou práci nespojovala s politikou. Žádná městská policie, jen služba městu. Byl v tom malý, ale zásadní rozdíl. Nebyla se svou prací tak spokojená, jak se lidem, pro které pracovala, zdálo. K naprostému naplnění potřebovala dítě. To nebylo žádné překvapení ani zlehčování. Byla přece jen dítětem své doby a k vytrvalému bombardování propagandy nejsou imunní ani velmi inteligentní jedinci. Navštívili s Ralphem doktora v Bostonu, který je po dlouhých testech ujistil, že mohou mít děti oba. Poradil jim, ať se uvolní. V určitém směru to pro ně byla krutá novina. Kdyby se ukázalo, že je jeden z nich neplodný, mohli dítě adoptovat. Takhle se rozhodli ještě chvíli počkat a chovat se podle doktorovy rady... nebo se o to alespoň pokusit. A ačkoliv to ani jeden z nich nevěděl, ba vůbec, Ralphovi už ve chvíli, kdy znovu začali diskutovat o adopci, moc času nezbývalo.

V těch posledních letech manželství se obrátila Ruth k vlastní adopci – adoptovala Haven.

Například knihovnu. Fara metodistů oplývala knihami od nepaměti – Detektivní knižní klub, Kondenzované knihy Reader's Digest, ze kterých se linul při otevření pach plísně. Některé knihy se po poškození potrubí fary v roce 1947 nafoukly do rozměrů telefonního seznamu, většina jich ale zůstala v překvapivě dobrém stavu. Ruth je trpělivě čistila, dobré nechala, špatné dala do sběru, ty nejhorší vyhodila. V prosinci 1968 byla v opravené a nově natřené metodistické faře otevřena Havenská společenská knihovna s Ruth McCauslandovou na postu dobrovolné knihovnice, kde vydržela až do roku 1973. V den, kdy z místa odešla, pověsili nad krbovou římsu v čítárně její fotografii. Ruth protestovala. Když ale viděla, že jí chtějí vzdát čest, ať se jí to

líbí, nebo ne, vzdala to. Jak viděla, mohla je tím zranit, jejich úmysl by ale nezměnila. Prostě jí vzdát čest potřebovali. Knihovna, kterou vlastnoručně založila, když seděla zachumlaná v Ralphově starém, červenokostkovaném loveckém saku na chladné zemi fary (z úst a nosu jí vycházela pára) a třídila krabice s knihami, dokud jí nezkrěhly ruce, byla v roce 1972 zvolena Mainskou knihovnou roku.

Ruth by to za jiných okolností potěšilo, v období let 1972 – 73 nenašla ale potěšení nikde. Devatenáct set sedmdesát dva byl rok, kdy zemřel Ralph McCausland. Koncem jara si začal stěžovat na ošklivé bolesti hlavy. V červnu se mu objevila v pravém oku skvrna a rentgen odhalil nádor mozku. Zemřel v říjnu, dva dny před třicátými sedmými narozeninami.

Ruth stála v pohřebním ústavu a dlouho pozorovala otevřenou rakev. Celý poslední týden téměř bez přestání plakala a věřila, že v budoucích týdnech a měsících ještě další slzy potečou – možná celé oceány. Na veřejnosti bude ale plakat stejně často, jako se prochází na veřejnosti nahá. Přihlížejícím (kteří byli všude) se zdála naladěná stejně dobře jako jindy.

„Sbohem, drahý,“ zašeptala nakonec a políbila ho do koutku úst. Stáhla mu z prostředníčku pravé ruky policejní prsten a nasadilo si ho na stejné místo. Příští den odjela k G. M. Pollockovi v Bangoru a nechala si ho upravit. Nosila ho až do chvíle, kdy zemřela, takže neměli Bent s Jinglesem s identifikací prstenu žádné problémy i přes to, že jí násilná smrt ruku urvala z ramene.

2.

Knihovna nebyla její jedinou službou městu. Každý podzim vybírala peníze pro Společnost proti rakovině. Obcházela domácnosti už sedm let a pokaždé pro Společnost proti rakovině státu Maine vybrala nejvíc peněz v kategorii malého městečka. Tajemství jejího úspěchu bylo jednoduché: Ruth chodila úplně všude. Příjemně a beze strachu promlouvala i se zaostalými lidmi s hustým obočím a vpadlýma očima, kteří často působili stejně degenerovaně jako vrčící psi, kteří pobíhali po dvorcích plných mrtvých a polorozpadlých karoserií starých aut a zemědělské techniky. Většinou přispěli. Někteří možná

zaplatili, protože už dlouho neměli žádnou společnost a jednoduše je to překvapilo.

Pes ji pokousal jen jednou, bylo to ale pozoruhodné. Ten pes nebyl nijak veliký, měl ale hodně zubů.

Na schránce stálo MORAN. Doma nikdo kromě psa nebyl. Když zaťukala na nenatřené dveře verandy, pes obešel budovu a zavrčel. Natáhla k němu ruku a pes pana Morana ji okamžitě kousl. Pak se od Ruth stáhl a nadšeně poskakoval po verandě. Ruth utíkala ze schodů, z kabelky vytáhla kapesník, aby si krvácející ruku zavázala. Pes po ní skočil a kousl ji ještě jednou. Tentokrát do nohy. Nakopla ho a zvíře ustoupilo. Jak ale kulhala ke svému Dartovi, připlížil se k ní zezadu a kousl ji potřetí. Poslední zranění bylo vážné. Pes pana Morana jí utrhl značný kus masa z levého lýtka (měla toho dne na sobě sukni a od té doby už nikdy vybírat peníze v sukni pro Společnost proti rakovině nechodila), pak se uklidil doprostřed Moranova zarostlého trávníku. Posadil se, vrčel a slintal. Z vyplazeného jazyka mu kapala její krev. Místo aby vlezla za volant auta, otevřela kufr. Nikam nepospíchala. Cítila, že jestli bude spěchat, pes ji určitě znovu napadne. Vytáhla Remington .30-06, který nosila už od šestnácti let. Jak se k ní začal pes znovu blížit, zastřelila ho. Zvedla jeho mrtvolu, uložila ji na rozložené noviny v kufru a odvezla zvíře k doktorovi Daggettovi, veterináři z Augusty, který se, než prodal praxi a odstěhoval na Floridu, staral o Bobbiina psa Petera. „Jestli má ta čubka vzteklinu, jsem v pěkném průseru,“ řekla Daggettovi. Veterinář přešel pohledem ze psa, který měl kulku přesně mezi zakalenýma očima a díru kousek vlevo na zadní straně lebky, k Ruth McCauslandové. Přestože ji pokousal pes a krvácela, působila příjemným dojmem jako vždy. „Vím, nezbylo mu moc mozku, kolik byste asi potřeboval k testům. Nedalo se ale nic dělat. Podíváte se na to, doktore Daggette?“ Sdělil jí, že musí vyhledat lékaře, ten jí musí vypláchnout rány a zašít lýtko. Daggett byl jako vždycky nervózní. Ruth mu řekla, že její rány může vypláchnout stejně tak dobře on a pokud jde o to „háčkování“, může se do nemocnice v Derry vydat, jakmile si vyřídí pár telefonátů. Požádala ho, ať se věnuje psovi a poprosila, zda by mohla použít telefon v jeho soukromé kanceláři, aby nevydělala klientelu. Když předtím vešla, nějaká žena vykřikla. Nebylo na tom nic překvapivého. Ruth měla jednu nohu zakrvácenou a rozervanou, v krvi potřísněných rukou nesla tuhnoucí, v

pokrývce zabalenou mrtvolu Moranova psa. Daggett souhlasil a řekl, že je to samozřejmé. Použila telefon (při prvním hovoru pečlivě obrátila platbu, takže telefonát zaúčtovali na její domácnost. Podruhé ale ne, neboť pochybovala, že by pan Moran hovor na účet volaného přijal). Ralph byl v domě Příšery Dugana a procházel si fotografie z místa činu připravené pro nastávající soudní projednání vraždy. Příšerova manželka ani Ralph nezpozorovali v jejím hlase nic zvláštního. Později jí řekl, že by mohla být dokonalým zločincem. Poradila mu, že jestli se dostane domů dřív než ona, mohl by ohřát sekanou a připravit si smaženou zeleninu, kterou má tak rád. V mrazáku jí bylo šest, možná sedm balení. Ještě dodala, že kdyby dostal chuť na něco sladkého, v krabici na chléb je kávový dort. Daggett se vrátil do kanceláře, aby jí vyčistil rány. Ruth zbledla a Ralph se zeptal, o jaké zdržení se jedná. Odpověděla, že mu o tom bude vyprávět, až dorazí domů. Ralph řekl, že se těší a že ji miluje. Ruth potvrdila, že cítí to samé. Když Daggett dokončil kousnutí pod kolenem (ruku udělal, zatímco hovořila s Ralphem) a přesunul se k hluboké ráně na lýtku (doopravdy cítila, jak se poraněná tkáň před alkoholem odtahuje), zavolala pana Morana. Sdělila mu, že jí jeho pes třikrát kousl a že toho měla dost, takže ho zastřelila. Prozradila mu, že má ve schránce leták a že mu Americká společnost proti rakovině bude vděčná za jakýkoliv dar, na jaký se cítí. Následovalo krátké ticho. Pak se pan Moran rozhovořil a brzy už křičel. Nakonec začal ječet. Pan Moran se tak rozzuřil, že jeho vulgární výrazy dosáhly takové plynulosti, která nepřipomínala jen básně, ale přímo homérovské verše. Přestože se o to bude občas neúspěšně pokoušet, nikdy v životě toho už nedosáhne. V těch chvílích si na tuto konverzaci vzpomene se smutnou nostalgií. Dostala z něj to nejlepší, o tom nebylo žádných pochyb. Pan Moran prohlásil, ať se těší, že z ní vysoudí všechny doláče, co má. Prohlásil, že půjde k soudu a že on hraje s těmi nejlepšími právníky v kraji poker. Prohlásil, že bude pro ni kulka, kterou zabila jeho starého, dobrého psa, ta nejdražší, jakou kdy vložila do zásobníku. Sdělil jí, že až si to s ní vyřídí, bude proklínat i vlastní matku, že kdy roztáhla na otce nohy. Prozradil jí, že i když byla matka tak blbá a udělala to (mluví jen k ní a může to potvrdit), ta lepší část Ruth vystříkla ze zajisté podstandardního čuráka jejího otce vedle a stekla po tlustém sádle matky, kterému říkala stehno. Informoval ji, že i když se paní Skvělá a Mocná Ruth McCauslandová teď cítí jako

Královna Posraná z Hovnova, zjistí brzy, že je jen malým hovnem, které pluje ve Velké záchodové míse života. Dodal, že v tomto případě má on ruku na splachovadle a je plně odhodlaný zatáhnout. Pan Moran toho řekl ještě mnohem víc, pan Moran nemluvil, pan Moran vedl kázání. Toho dne by se mu nevyrovnal ani kazatel Colson (nebo snad Cooder?) v rozpuku svých sil. Ruth trpělivě čekala, až mu dojde na chvíli dech. Pak promluvila tichým a příjemným hlasem, který nenaznačoval ani v nejmenším, že je jí, jako by měla lýtko v peci, a sdělila mu, že když si soud není naprosto jistý, v případech napadení zvířaty většinou vyhrává návštěvník (i když nezvaný) a nikoliv vlastník. Skutečnou otázkou je, zda se vlastník vhodně postaral, aby zajistil...

„Vo čem to kurva mluvíte?“ zaječel Moran.

„Snažím se vám vysvětlit, že se soudy dívají na člověka, který nechá psa neuvázaného, aby mohl pokousat ženu, která vybírá peníze pro dobročinnou organizaci, jako je Americká společnost proti rakovině, skrz prsty. Jinak řečeno se vás snažím přesvědčit, že za to, že se chováte jako blbec, budete muset u soudu zaplatit.“

Na druhé straně linky se rozhostilo šokované ticho. Pana Morana opustila múza jednou provždy.

Ruth udělala krátkou pauzu a ve chvíli, kdy dokončil Daggett desinfekci a přiložil na ránu sterilní obvaz, musela bojovat s vlnou nevolnosti. „Jestli mě dáte k soudu, pane Morane, najde můj právník dalšího člověka, který dosvědčí, že váš pes někoho už předtím pokousal.“

U druhého telefonu se znovu rozhostilo ticho.

„Možná dva?“

Další ticho.

„Možná tři-“

„Jdi do prdele, ty namyšlená píčo,“ zaječel náhle Moran.

„No,“ pokračovala Ruth, „netvrdím, že byl rozhovor s vámi příjemný. Naslouchat vašim názorům bylo ale určitě zajímavé. Člověk občas věří, že vidí až na dno studny lidské hlouposti a důkaz, že studna žádné dno nemá, je občas užitečný. Bohužel teď musím zavěsit. Doufala jsem, že dnes ještě objedu dalších šest domácností, ale obávám se, že je musím odložit na jindy. Obávám se, že musím jet do nemocnice v Derry a nechat si zašít rány.“

„Doufám, že vás tam voddělaj!“ vykřikl Moran.

„To chápu. Jestli ale můžete, snažte se pomoci Společnosti proti rakovině. Pokud se chceme dožít zastavení rakoviny, potřebujeme veškerou možnou pomoc. Zúčastnit se může i tak nepříjemný, sprostý, blbý a nemanželský zkurvysyn, jako jste vy.“

Pan Moran ji k soudu nehnal. O týden později od něj ale dostala obálku adresovanou Společnosti proti rakovině. Věřila, že nenalepil známku schválně, aby musela doplatit poštovné. Uvnitř našla zprávu a jednodolarovou bankovku s velkou, hnědou skvrnou. Na papíře triumfálně stálo: VYTŘEL SEM SI S NÍ PRDEL TY KRÁVO! Slova tvořila velká, roztrášená písmena žáka první třídy s poruchou rovnováhy. Ruth bankovku uchopila za růžek a přidala ji k rannímu prádlu. Když se vyprala (byla čistá a zdálo se, že pan Moran mezi jiným neví, že se dají takové věci vyprat), vyžehlila ji. Bankovka nebyla jen čistá, byla jako nová. Mohli ji klidně vypustit teprve včera z banky. Vložila ji do plátěného pytlíku, kde schraňovala veškeré vybrané peníze, do sešitu si zapsala: B. Moran, přispěl –1,00 dolar.

3.

Havenská městská knihovna. Společnost proti rakovině. Sjezd malých měst Nové Anglie. Tam všude sloužila Ruth Havenu. Byla aktivní i v církvi metodistů. Málokdy se stalo, že by Ruth McCauslandová nedodala jídlo na církevní večeři, buchtu či bochník rozinkového chleba na prodej pečiva. Pracovala ve školské radě a ve školské komisi pro učebnice.

Lidé říkali, že nechápou, jak to všechno zvládne. Když se jí zeptali na rovinu, usmála se a odvětila, že podle ní znamenají zaměstnané ruce, ruce šťastné. Se všemi těmi starostmi by vás těžko napadlo, že měla ještě čas na koníčky... ve skutečnosti měla dokonce dva. Ráda četla (zvláště se jí pak líbily westerny od Bobbi Andersonové. Měla je všechny s podpisem) a sbírala panenky.

Psychiatr by její sbírku panenek vysvětlil nenaplněnou touhou po dítěti. Ruth sice s psychiatry moc nesouhlasila, přesto by to nejspíš přiznala. Alespoň do jisté míry. *At' už je důvod jaký chce, mám z nich radost*, řekla by, kdyby se měla k vysvětlení psychiatra vyjádřit. A

věřím, že štěstí je přesným opakem smutku, hořkosti a nenávisti. Pokud je to možné, štěstí by se nemělo zkoumat.

V prvních letech v Havenu měli s Ralphem společnou studovnu v poschodí. Dům byl dost velký, aby měl každý svou, oni spolu ale rádi trávili večery. Rozlehlá studovna vznikla ze dvou pokojů, když Ralph zboural zeď a vytvořil prostor větší než obývací pokoj v přízemí. Ralph vlastnil sbírku mincí a krabiček od zápalek, knihovnu přes celou zeď (všechny jeho knihy byly knihy faktu – většinou z historie armády) a starý otočný stůl, který Ruth sama natřela.

Pro Ruth stvořil místo, kterému začali oba říkat „třída“.

Asi dva roky předtím, než se objevily bolesti hlavy, si všiml, že Ruth chybí místo na panenky (objevila se jich už řada na jejím stole, a když psala na stroji, padaly na zem). Seděly v rohu na stoličce, malé nožky jim visely nonšalantně z okenních říms, a když se u nich posadil nějaký návštěvník, musel většinou držet tři, nebo čtyři na klíně. Ruth měla návštěv hodně: byla veřejnou notářkou a chodili k ní často lidé, aby potvrdila účet nebo ověřila dlužní úpis.

Toho roku jí Ralph vyrobil k vánocům pro panenky tučt malých lavic. Ruth byla nadšená. Připomněly jí jednotřídku, kterou navštěvovala v Crosman Corneru. Pěkně lavice seřadila a panenky do nich usadila. Od té doby jejímu koutu studovny říkali třída.

K příštím Vánocům (ačkoliv se tehdy cítil ještě dobře, byly jeho poslední. Nádor na mozku, který ho zabil, nebyl větší než mikroskopická tečka) jí daroval další čtyři lavice, tři nové panenky a tabuli ve stejném měřítku. Nic víc k upevnění přátelské iluze třídy nepotřebovala.

Na tabuli stálo: DRAHÁ PANÍ UČITELKO, DOOPRAVDY VÁS MILUJÍ, TAJNÝ CTITEL.

Dospělé i děti její třída nadchla. Ruth vždycky šťastně sledovala, jak si děti (jak chlapi, tak holčičky) s panenkami hrají, i když byly některé panenky velmi cenné, ty starší dosti křehké. Když se někteří rodiče dozvěděli, že si jejich děti hrají s panenkou z předkomunistické Číny, nebo s panenkou, která patřila dcerce nejvyššího soudce Johna Marshalla, trochu znervózněli. Ruth byla ale hodná. Pokud vytušila, že se při hře s jejími panenkami rodiče cítí doopravdy nepříjemně, vyndala Barbie a Kena, které pro takové chvíle schovávala. Jako by děti vytušily, že jim vzali z nějakého důvodu ty doopravdy dobré panenky,

hrály si s Barbie a Kenem jen vlažně. Pokud ale Ruth vycítila, že rodiče říkají ne, protože jim přijde fakt, že si jejich dítě hraje s hračkami dospělé ženy, jako nezdvořilost, jasně jim vysvětlila, že jí to doopravdy nevadí.

„Nebojíte se, že vám některé dítě panenky rozbije?“ zeptala se jednou Mabel Noyesová. Její obchod Jungue-A-Torium byl dobře vybavený cedulkami typu: PĚKNÉ NA KOUKANÍ, PŘÍJEMNÉ V RUCE, POKUD TO ALE ROZBIJETE, JE TO PRODANÉ. Mabel moc dobře věděla, že má panenka, která patřila dcerce soudce Marshalla, cenu alespoň šesti set dolarů. Ukázala její fotografii obchodníkovi se vzácnými panenkami v Bostonu a ten jí nabídl čtyři sta. Mabel z toho usoudila, že solidní cena bude šest set. A pak tu byla ještě panenka, která patřila Anne Rooseveltové... ryzí voodoo panenka z Haiti... a bůh ví, co ještě... a která seděla bok po boku vedle obyčejných starých hraček, jako byly Hadrová Ann nebo Andy.

„Ani trochu,“ odvětila Ruth. Mabelin postoj ji udivil, stejně jako udivil její vlastní postoj Mabel. „Jestli si Bůh přeje, aby se některá z těch panenek rozbila, může je rozbít sám, nebo může poslat dítě. Žádné dítě ale zatím ani jednu z nich nerozbilo. Ach, upadlo pár hlav, Joe Pell vyvedl něco s natahováním na zádech paní Beasleyové, takže opakuje jen: Chcete se osprchovat? Tím výčet škod ale končí.“

„No, omlouvám se, ale pořád mi hra s tak křehkými a nenahraditelnými věcmi připadá jako strašné riziko,“ odvětila Mabel, popotáhla a dodala: „Občas se mi zdá, že jsem se za celý život poučila v jediné věci – že děti věci rozbíjejí.“

„Možná mám prostě štěstí. Myslím, že je milují.“ Ruth se odmlčela a mírně se zamračila. „Většina z nich,“ dodala po chvíli.

Že si s žáky ve třídě nechtěly hrát všechny děti (a že se jich některé dokonce bály), byl fakt, který ji uváděl do rozpaků a přinášel smutek. Například Edwina Thurlowová. Když vzala Edwinu matka za ruku a dovedla ji k panenkám, které sledovaly pozorně ze svých lavic tabuli, začala Edwina křičet a dostala záchvat. Paní Thurlowová panenky považovala za nejkrásnější věci, půvabné jako běžící kočka, sladké jako smetana. Pokud existují pro slovo „fascinující“ další klišé, paní Thurlowová by je určitě přiřadila ke sbírce panenek. Absolutně nedokázala pochopit, proč se jich její dcerka bojí. Věřila, že se Edwina „jen stydí“. Ruth, která spatřila v dětských očích jasný a nezvratný

záblesk strachu, nedokázala matce (kterou považovala za hloupou a tvrdohlavou ženu) rozmluvit, aby k panenkám dítě nedostrkala násilím.

Norma Thurlowová tedy malou Edwinu odvedla ke třídě a malá Edwina začala křičet tak hlasitě, že přivolala Ralpha ze sklepa, kde vyplétal křesla. Uklidnit Edwinu zabralo dvacet minut a samozřejmě ji museli odvést dolů, pryč od panenek. Norma Thurlowová se cítila velmi nepříjemně. Kdykoliv se na Edwinu zamračila, přemohl dcerku znovu hysterický pláč.

Později toho večera vyšla Ruth nahoru, lítostivě se na třídu tichých dětí (slovo „dětí“ se vztahovalo i na tak babičkovské figurky jako byla paní Beasleyová a stará babička Červené Karkulky, která se, když jste ji převrátili a upravili, proměnila ve velkého oškivitého vlka) podívala a přemýšlela, jak mohly Edwinu tak hrozně vyděsit. Edwina to nedokázala sama vysvětlit, a i ten nejjemnější dotaz vyvolal nové výkřiky hrůzy.

„To dítě z vás bylo doopravdy nešťastné,“ promluvila Ruth nakonec k panenkám tiše. „Co jste jí provedly?“

Panenky na ni skleněnými očky, očky z knoflíků a nití, zíraly.

„A když se tu zastavila matka Hillyho Browna, aby si ověřila prodej, Hilly se k nim tehdy také ani nepřiblížil,“ prohlásil Ralph za jejími zády. Vyděšeně se obrátila, pak se na něj usmála.

„Jo, i Hilly,“ odvětila. A byli tady i další. Nebylo jich moc, přesto jich bylo dost, aby si mohla dělat starosti.

„Tak pojď,“ vyzval ji Ralph a objal ji kolem pasu. „Řekněte, chlapi, který darebák tu malou chuděru vyděsil?“

Panenky na něj tiše zíraly.

A na chvíli... jen na chvíli... Ruth ucítila, jak jí proběhl žaludkem strach, přešel po páteři a rozcinkal obratle jako kostěný xylofon. Pak ten pocit pominul.

„Nedělej si s tím starosti, Ruthie,“ uklidňoval ji Ralph a naklonil se k ní blíž. Když ucítila jeho vůni, jako vždy se jí trochu zatočila hlava. Tvrdě ji políbil. V tu chvíli nebyl jedinou tvrdou věcí pouze jeho políbek.

„Prosím,“ zašeptala a odtáhla se od něj. „Ne před dětmi.“

Zasmál se a sevřel ji v náručí. „A co před sbírkou děl Henryho Steelecommagera?“

„Skvělé,“ vydechla a uvědomila si, že už nemá polovinu... ne, tři čtvrtiny... ne, čtyři pětiny... oblečení.

Miloval se s ní naléhavě, s překrásným uspokojením na obou stranách, na všech stranách. Krátký záchvěv strachu byl zapomenut.

19. července večer si na ten rok ale vzpomněla. 7. července začal mluvit na Becku Paulsonovou obrázek Ježíše, 19. července začaly mluvit k Ruth McCauslandové její panenky.

4.

Když se v roce 1972, dva roky po smrti Ralpa McCauslanda, přihlásila vdova Ruth na místo havenského městského konstábla, místní obyvatelé to překvapilo, ale i potěšilo. Druhým uchazečem byl nový občan jménem Mumphry. Většina lidí se shodovala na tom, že je blázen. Stejně tak ale souhlasili, že s tím asi nemůže nic dělat. Byl ve městečku nový a nevěděl, jak se správně chovat. Ti, kdo o problému diskutovali v Havenské jídelně, se shodli na tom, že Mumphryho nemusí nenávidět, měli by ho spíš litovat. Kandidoval jako nezávislý demokrat a zdálo se, že základem jeho kandidatury je představa, že pokud jde o post konstábla, zvolený člověk by měl zatýkat opilce, příliš rychlé řidiče a chuligány. Může být i povolán k zatýkání nebezpečných kriminálních a vozit je do okresního vězení, Havenští občané by určitě neměli na takovou práci vybrat ženskou, ať má titul z práv, nebo ne. Nebo snad ano?

Ano. Vybrali ženskou. Poměr hlasů zněl: McCauslandová 407, Mumphry 9. Pokud šlo o jeho devět hlasů, bude fér uvěřit, že je dostal od manželky, bratra, dvacetiletého syna a sám od sebe. Pro zbývajících pět vysvětlení neexistuje. Nikdo se nikdy nepřiznal. Ruth ale věřila, že měl pan Moran na jihu města ještě čtyři přátele, o kterých nevěděla. Tři týdny po volbách se Mumphry odstěhoval s manželkou z Havenu. Jeho syn, docela příjemný chlapík jménem John, se rozhodl zůstat, i když mu po čtrnácti letech pořád říkali „ten nový chlápek“ (jako například „Ten nověj chlápek Mumphry, se tu dneska ráno stávil a dal si zastříhnout vlasy. Vzpomínáte, jak jeho táta kandidoval proti Ruth a dostal nářez?“). A od té doby se už proti Ruth nikdo nepostavil.

Místní lidé její kandidaturu správně přijali jako veřejné oznámení, že končí období smutku. Jednou z věcí (mezi dalšími), kterou

Mumphry nedokázal pochopit, byl fakt, že jednohlasná volba do určité míry vyjadřovala jejich nadšení: „Hurá, Ruthie! Vítej zpátky!“

Ralphova smrt byla tak neočekávaná a šokující, že téměř – měla na mále – umrtvila otevřenou a vlídnou část její osobnosti. Cítila, jak ta část zjemnila a vylepšila dominantní stránku její osobnosti. Ta dominantní stránka byla inteligentní, chytrá, logická a (přestože nechtěla tu poslední vlastnost přiznat, věděla, že existuje) občas nelítostná.

Pomalů se jí začalo zdát, že pokud se ta otevřená a vlídná stránka její povahy zhroutí, jako by Ralph zemřel ještě jednou. A tak se vrátila do Havenu zpět. Vrátila se, aby mu sloužila.

V malém městečku dokáže jediná osoba rozhodnout, jak bude vše fungovat – znalci žargonu tomu s potěšením říkají „životní síla“. Takový člověk se dokáže ve skutečnosti stát samotným srdcem města. Když Ruth zemřel manžel, byla právě na nejlepší cestě stát se hodnotným člověkem. O dva roky později (které retrospektivně působily jako dlouhé a prázdné období utrpení) tu cennou osobu znovu objevila, tak jako můžete v temném zákoutí znovu objevit nějakou opravdu překrásnou věc – kus barevného skla, nebo dřevěné, ještě použitelné houpací křeslo. Ruth svůj objev pozvedla ke světlu, přesvědčila se, že je neporušený, opráškala ho, vyleštila a vrátila se k životu. Kandidatura na městského konstábla byla jen prvním krokem. Nedokázala vysvětlit, proč se jí to zdá správné, přesto to tak cítila. Kandidatura jí připomněla Ralpha a poskytla jí současně i cestu stát se sama sebou. Věřila, že někdy práce nudná a nepříjemná... to samé ale platilo o vybírání příspěvků pro Společnost proti rakovině a pro práci ve školské komisi pro učebnice. Slovo nudný a nepříjemný ale neznamenal, že by byla její práce zbytečná. Zdálo se, že tento fakt většina lidí buď neví, nebo záměrně ignoruje. A řekla si, pokud se jí práce nebude doopravdy líbit, neexistuje zákon, podle kterého by musela kandidovat znovu. Chtěla sloužit, nechtěla se mučit. Pokud se jí práce nebude líbit, nechá Mumphryho nebo někoho takového, aby ji převzal.

Ruth ale zjistila, že se jí zaměstnání líbí. Ta práce jí kromě jiných věcí poskytla možnost zastavit pár ošklivých věcí, kterým dal starý John Harley volný průběh... které se rozrůstaly.

Například Del Cullum. Cullumové žili v Havenu od nepaměti a Delbert (mechanik s tlustým obočím, který pracoval u pumpy Shell Elta Barkera) nebyl prvním, kdo měl sexuální styk s vlastními dcerami.

Cullumův rod byl neuvěřitelně pokroucený a vzájemně křížený. V Pinelandu žili alespoň dva těžce retardovaní Cullumové, o kterých Ruth věděla (podle místních se jeden z nich narodil s plovacími blánami mezi prsty na ruce i na nohou). Incest patří mezi vesnické tradice, o kterých píší romantičtí básníci jen málokdy. Jeho tradice byla možná důvodem, proč se to John Harley nikdy nepokusil vážně zastavit. Myšlenka (tradice) však na Ruth v takto groteskní záležitosti nikterak nezapůsobila. Zastavila se u Cullumů a následoval křik. Albion Thurlow ho slyšel naprosto zřetelně, přestože bydlel po silnici čtvrt míle daleko a byl hluchý na jedno ucho. Po křiku následovalo spuštění motorové pily, pak střelba a výkřiky. Potom pila ztichla a Albion, který už stál uprostřed cesty a stínil si oči, aby ke Cullumům viděl, zaslechl, jak začínají dívky křičet (všech šest jich proklínalo Delberta, ve skutečnosti byly jeho prokletím ony... stejně jako on jejich), pak uslyšel šokovaný křik.

Později vyprávěl starý Albion příběh v Havenské jídelně fascinovaným posluchačům a prohlásil, že se chtěl vrátit do domu a zavolat konstábla... v tu chvíli si uvědomil, že střílel právě konstábl.

Místo toho se Albion zastavil u poštovní schránky a čekal, jak se bude situace vyvíjet. Asi pět minut po tom, co utichla motorová pila, odjela Ruth McCauslandová zpět do města. Pět minut nato kolem projel Del Cullum ve svém pickupu. Vedle něj seděla unavená manželka, na korbě vezl matraci a několik kartónových krabic s nádobím a oblečením. Nikdo už nikdy Delberta a Maggie Cullumovi v Havenu nespatriil. Tři jejich dcery, kterým bylo přes osmnáct, odešly za prací do Derry a do Bangoru. Ty mladší putovaly k opatrovníkům. Většina Havenu pocítila při rozpadu Cullumovy rodiny radost. Zamořovali konec Ridge Road jako vrh jedovatých muchomůrek temný sklep. Lidé spekulovali, co a jak Ruth udělala, Ruth ale nikdy nepromluvila.

A Cullumovi nebyli jediní lidé, které útlá, šedivější, sto šedesát centimetrů vysoká a sto dvacet pět liber těžká Ruth McCauslandová za roky své kariéry z města buď vyhnala, nebo rovnou zatkla. Například ti narkomani a hipíci, kteří se přistěhovali jednu míli východně od farmy starého Franka Garricka. Ty bezcenné, zavrženíhodné imitace lidských

bytosť přijely jeden měsíc, další už mizely na špičce elegantní boty (číslo pět) Ruth. Ve městě věřili, že Frankova neteř (ta, která psala knihy) určitě čas od času marihuanu také kouří. Ve městě věřili, že musí kouřit marihuanu, přehnaně pít, nebo trávit večery sexem v podivuhodných polohách. Hipíci, kteří bydleli půl míle od ní, ale drogy prodávali, ona ne.

Na Miller Bog Road žili ještě Jorgensonové. Benny Jorgenson zemřel na mrtvici, Iva se o tři roky později znovu provdala a stala se z ní Iva Haneyová. Krátce nato začaly jejího sedmiletého synka a pětiletou dcerku pronásledovat domácí nehody. Když lezl chlapec z vany, upadl. Dívka si spálila ruku o kamna. Chlapec pak uklouzl v kuchyni na mokré podlaze a zlomil si ruku. Dívka šlápla na hrábě ukryté v suchém listí a držadlo jí udeřilo do hlavy. Poslední, rozhodně ale nikoliv nejmenší, nehoda se přihodila, když si šel hrát chlapec do suterénu. Zakopl na schodech a prorazil si lebku. Chvíli se zdálo, že to vůbec nepřežije. Byly to vskutku dlouhé série nehod, ano.

Ruth se rozhodla, že bylo smůly u Haneyů už dost.

Vydala se k nim ve svém starém Dodge Dartovi a našla Elmera Haneye, jak sedí na verandě, upíjí Miller Lite, šťourá se v nose a čte si v časopisu Šťastný voják. Ruth mu sdělila, že je smůlou v jejich domě právě on a zvlášť potom, pokud jde o Bethie a Richarda Jorgensonovi. Prozradila mu, že si dobře všimla, jakou smůlou někteří otčímové pro své nevlastní děti jsou. Řekla mu, že věří, že pokud Elmer Haney město opustí, jejich štěstí se možná obrátí. A to velmi brzy, do konce týdne.

„Ty mi hrůzu nenaženeš,“ odpověděl Elmer Haney klidně. „Tohle místo teď patří mně. Vypadni vodsud, než tě vezmu kusem dřeva přes hlavu, ty krávo, a neplet se do cizích věcí.“

„Promyslete si to,“ odvětila Ruth s úsměvem.

V tu chvíli zaparkoval u schránky Joe Paulson. Slyšel celý rozhovor – hlas Elmera Haneye se trochu zvýšil, Joe slyšel dobře. Později toho dne vyprávěl v Havenské jídelně, že zatímco se ti dva hádali, on třídil poštu a nedokázal ji během rozhovoru rozdělit.

„A jak teda víš, že se usmívala,“ zeptal se Elt Barker.

„Slyšel jsem jí to v hlase,“ odpověděl Joe.

Ruth odjela toho dne na policejní stanici do Derry a promluvila s Butchem „Příšerou“ Duganem. Se svými šesti stopami a šesti palci a dvě stě osmdesátí librami byl Příšera největším policajtem v Nové

Anglii. Příšera by pro Ralfovou vdovu udělal cokoliv kromě vraždy (a možná i to).

O dva dny později se k Haneyovi vrátili. Příšera měl den volna a byl v civilu. Iva Haneyová odešla do práce, Bethie byla ve škole a Richard ležel (samozřejmě) ještě v nemocnici. Elmer Haney, který byl pořád bez práce, seděl na verandě s plechovkou Miller Lite v jedné ruce a posledním vydáním Drbů v druhé. Ruth a Příšera Dugan u něj strávili asi hodinu. Během té hodiny Elmer Haney zažil velmi podivnou smolnou sérii. Ti, kteří ho spatřili, jak tu noc opouští město, tvrdili, že vypadal jako člověk, kterého přejel bramborářský vyorávač. Jediný, kdo našel sílu se zeptat, co se stalo, byl starý John Harley.

„No, ať se propadnu,“ odpověděla Ruth s úsměvem. „Stala se ta nejpodivnější věc, jakou jsem kdy viděla. Zatímco jsme se ho snažili přesvědčit, že budou jeho nevlastní děti, pokud on odjede, na tom mnohem lépe, rozhodl se osprchovat. Zrovna ve chvíli, kdy jsme s ním mluvili! A víte, co se stalo? Spadl do vany! Pak si popálil ruku o kamna, a když od nich couval, uklouzl na linoleu. Pak ze rozhodl, že půjde na čerstvý vzduch.“

A když vyšel ven, šlápl na stejná hrábě, jako Bethie Jorgensová před dvěma měsíci. A v tu chvíli se rozhodl vše zabalit a zmizet. Myslím, že se rozhodl správně. Chudák. Sám bude ale žít jinde šťastněji.“

5.

Byla opravdu člověkem, který se proměnil v srdce celého městečka. Proto pocítila také jako první jeho změnu. Vše začalo bolestí hlavy a ošklivými sny.

Bolest hlavy se objevila s příchodem července. Občas byla tak slabá, že ji málem ani nezaznamenala, pak se náhle bez varování změnila v nesnesitelné pulzování na čele. Čtvrtého července večer se bolest zhoršila natolik, že musela zavolat Christině McKeenové, se kterou se chtěla jet podívat do Bangoru na ohňostroj, a omluvit se.

Když toho večera ležela do postele, byla obloha ještě jasná. Než ale dokázala konečně usnout, venku se už udělala tma. Věřila, že nemůže spát kvůli horku a vlhkosti vzduchu – předpokládala, že takové počasí

nenechá usnout lidi v celé Nové Anglii. A tato horká noc nebyla první. Letošní léto bylo nejkldnější a nejteplejší, jaké pamatovala.

Zdálo se jí o ohňostroji.

Tento ohňostroj ale netvořily rudé, bílé a třpytivě oranžové rakety, byly všechny matné a ošklivě zelené. Proletěly v gejzírech světla oblohou... ale nevybuchovaly. Hvězdicové tvary se místo toho na nebi spojovaly a měnily se v obrovské boláky.

Rozhlédla se a spatřila lidi, se kterými prožila celý život – Harleyovi a Crenshawovi, Brownovi a Duplisseyovi, Andersonovi a Clarendonovi. Všichni upřeně pozorovali oblohu, obličejům jim rozežrala zelená barva bažin. Stáli před poštu, dragstórem, Junque-A-Torierm, Havenskou jídelnou a před Severní národní bankou. Stáli před školou, před stanicí Shell, oči plné zeleného ohně, ústa hloupě pootevřená.

Vypadávaly jim zuby.

Obrátil se k ní Justin Hurd a zašklebil se. Rty se mu stáhly a odhalily holé, růžové dásně. V bláznivém světle jejího snu vypadaly sliny, které mu po dásních stékaly, jako nudle z nosu.

„Je to pšijemný,“ zašišlal Justin a Ruth si pomyslela: *Padejte odtud! Všichni odtud hned teď musí vypadnout. Jestli to neudělají, zemřou stejně jako Ralph!*

Justin k ní vyrazil a Ruth s narůstající hrůzou spatřila, jak se mu sesychá a mění obličej. Stával se z něj vyvalený, sešitý obličej Lumpkina, panenky strašáka. Divoce se rozhlédla a všimla si, že se v panenky proměnili všichni. Mabel Noyesová se obrátila a zírala na ni svýma modrýma očima. Oči byly vypočítavé a lakotné jako vždy, její rty se ale našpulily do srdíčka, jako rty čínské panenky.

„Tommyknockeři,“ zašišlala Mabel zvonivým a pronikavým hláskem a Ruth se s vytřeštěnýma očima a lapáním po dechu probudila do noci.

Bolest hlavy pominula. Alespoň prozatím. Probrala se ze sna s myšlenkou: *Ruth, musíš hned zmizet. Nezdržuj se ani balením. Prostě se obleč, skoč do Darta a JED!*

To ale udělat nemohla.

Místo toho si znovu lehla a po dlouhé době znovu usnula.

6.

Když dorazila zpráva, že Paulsonův dům hoří, Havenská dobrovolná požární brigáda vyrazila... byli ale překvapivě pomalí. Ruth se na místo dostala o deset minut dřív, než se objevilo první hasičské auto. Když se konečně ukázal Dick Allison, nejraději by mu utrhla hlavu. Už ale věděla, že jsou oba Paulsonovi mrtví... a Dick Allison to věděl samozřejmě také. Proto nijak nepospíchal. Jejím pocitům to ale nepomohlo. Právě naopak.

Ta vědomost. Co to přesně bylo?

Nevěděla.

Nedokázala dokonce přijmout ani fakt, že to ví. V den, kdy lehl Paulsonův dům popelem, si Ruth uvědomila, že ví věci, které by se neměla dozvědět alespoň další týden. Připadalo jí to ale tak přirozené. Zprávy se neobjevovaly s trumpetami a zvonky. Ta vědomost byla stejně tak součástí její osoby (*všech v Havenu*), jako pulz jejího srdce. Přestala to vnímat, stejně jako nemyslela na tichý a vytrvalý tep srdce v uších.

Ale myslet na to měla, ne? Protože se tím měnil celý Haven... a ty změny nebyly dobré.

7.

Několik dnů předtím, než zmizel David Brown, si Ruth s rostoucí hrůzou uvědomila, že jí město vyloučilo ze své společnosti. Když šla ráno ulicí k úřadu v budově radnice, nikdo na ni neplival, nikdo neházel kamení, cítila v jejich myšlenkách hodně staré vlídnosti, ale uvědomovala si, že se obracejí a sledují její chůzi. Procházela kolem se zdviženou hlavou a klidným obličejem, jako by necítila bolest, která pulzovala a škubala sebou jako zkažený zub. Ignorovala to, jako by se minulou noc (a noc předtím, a tu noc ještě předtím, a...) nepřevalovala a nepřevracela, neupadala do příšerných, částečně zapomenutých snů a neprobojovala si z nich opět cestu ven.

Sledovali ji... sledovali a čekali na...

Na co?

Ruth to ale věděla. Čekali, až se „stane“.

8.

V týdnu mezi požárem u Paulsonů a Hillyho DRUHÝM GALAKOUZELNICKÝM ŠOU se Ruth zhoršil celý život.

Třeba pošta. To byl jeden problém.

Dostávala další účty, letáky a katalogy, nepřicházely ale žádné dopisy. Žádná osobní korespondence jakéhokoliv typu. Po třech dnech se vydala na poštu. Nancy Vossová stála za pultem jako tvrdé „Y“ a prázdně si ji prohlížela. Když Ruth domluvila, napadlo ji, že cítí tíhu pohledu té ženské, té Vossové. Zdálo se jí, jako by se jí na obličejí usadily dva malé, zaprášené kamínky.

V tichu zaslechla, jak něco na poště bzučí a šustí jako pavouk. Tušila, co to

(až na to, že to za ní třídí postu)

může být, ten zvuk se jí ale nelíbil. A nelíbilo se jí tady stát s tou ženskou, protože spala s Joe Paulsonem, nenáviděla Becku a-

Horko venku. Ještě větší horko tady uvnitř. Ruth cítila, jak jí po těle stéká pot.

„Musíte vyplnit formulář o stížnosti,“ oznámila jí Nancy Vossová pomalým a bezbarvým hlasem. Posunula přes pult bílou kartu. „Tady je, Ruth.“ Rty se jí stáhly do neveselého šklebu.

Ruth si všimla, že má polovinu zubů pryč.

A zezadu se v tichu linulo: *Škráby-škráby, škráby-skráb, škráb-škráb, škráby-škráby.*

Ruth začala formulář vyplňovat. V podpaží šatů se jí objevily tmavé a velké kruhy potu. Venku pražilo slunce na parkoviště pošty. Bylo osmatřicet ve stínu, muselo být. A nepohnul se ani lístek. Ruth věděla, že bude asfalt na parkovišti tak měkký, že můžete, pokud chcete, vyrvat vlastními prsty kus a začít ho žvýkat...

Uved'te podstatu vašeho problému, stálo na formuláři.

Zblázním se, pomyslela si. *To je podstata mého problému a také mám po třech letech první menstruaci.*

Začala pevnou rukou psát, že už nedostala týden žádnou poštu a ráda by, aby to někdo prověřil.

škráby-škráb, škráby-škráb.

„Co je to za hluk?“ zeptala se, aniž zvedla hlavu od formuláře. Bála se vzhlednout.

„Stroj na třídění pošty,“ zahučela Nancy. „Vymyslela jsem ho.“
Zaváhala. „Ale to víte, ne, Ruth?“

„Jak bych to mohla vědět, pokud jste mi to neřekla?“ zeptala se Ruth a s vypětím sil udržela příjemný tón. Pero se roztrásl a pokapalo formulář. Na tom ale nezáleželo. Důvodem, že jí pošta nechodila, nebyla Nancy Vossová. Ta ji nezhazovala. I takovou informaci v sobě objevila. Ruth byla ale tvrdá. Její obličej zůstal jasný a pevný. Podívala se přímo do Nancyných očí, i když se toho prázdného, utahaného pohledu bála. Bála se jeho síly.

Tak dělej, promluv, křičely její oči. Nebojím se takových, jako jsi ty. Promluv... jestli si ale myslíš, že uteču a budu pištět jako myš, pak se připrav na překvapení.

Nancy přejela očima sem a tam, pak pohled sklopila a odvrátila se. „Zavolejte mě, až budete mít ten formulář vyplněný,“ řekla. „Mám moc práce na to, abych tady stála a jen tak kecala. Co Joe zemřel, nahromadila se tady práce. Možná vám proto pošta
(VYPADNI Z MĚSTA TY KRÁVO VYPADNI DOKUD TĚ JEŠTĚ
NECHÁME JÍT)

nechodí včas, paní McCauslandová.“

„Věříte tomu?“

Udržet hlas tichý a příjemný teď vyžadovalo nadlidskou sílu. Nancyna poslední myšlenka do ní narazila jako hák pěstí. Byla jasná a průzračná jako úder blesku. Podívala se na stížnost a spatřila, jak se na papíře rozlévá velká, černá

(*nádor*)

skvrna. Zmuchlala ho a zahodila.

Škráby-škráby-škráb.

Vzadu se otevřely dveře, Ruth se obrátila a spatřila Bobbi Andersenovou.

„Ahoj, Bobbi,“ pozdravila.

„Ahoj, Ruth.“

(padej má pravdu vypadni dokud ještě můžeš dokud ti to ještě dovolí prosím Ruth já my většina z nás proti tobě nic nemá)

„Pracuješ na novém románu, Bobbi?“

Ruth nedokázala hlas udržet, aniž by se netřásl. Když slyšíte myšlenky, je to zlé. Napadne vás, že jste se zbláznili a máte halucinace. A slyšet takovou věc od Bobbi Andersonové,

(dokud ti to ještě dovolí)

ze všech lidí právě od Bobbi Andersonové, která byla nejhodnější-
Nic takového jsem neslyšela, pomyslela si a unaveně se té představy chytla. *Spletla jsem se, nic víc.*

Bobbi otevřela svou schránku a vyndala hromádku dopisů. Podívala se na Ruth a usmála se. Ruth si všimla, že přišla o spodní levou stoličku a horní, pravý řezák. „Raději už jdi, Ruth,“ řekla tiše. „Prostě nasedni do auta a jeď. Co ty na to?“

A pak se znovu začala cítit pevně. I přes strach a pulzující hlavu našla půdu pod nohama.

„Nikdy,“ odpověděla. „Tohle je moje město. A jestli víš, o co tady jde, pak vzkaž i ostatním, kteří ví, o co tady jde, ať mě nechají na pokoji. Mám přátele mimo Haven a jsou to lidé, kteří mi budou naslouchat, ať bude znít moje vyprávění jakkoliv bláznivě. Když už ne kvůli mně, budou mi naslouchat kvůli manželovi. A pokud jde o tebe, měla by ses stydět. Je to i tvé město. Alespoň bývalo.“

Na chvíli se jí zdálo, že se Bobbi tváří zmateně a trochu zahanbeně. Pak se zářivě usmála a v tom holčičím bezzubém šklebu se objevilo něco, co Ruth vyděsilo jako nic předtím. Ten úsměv nebyl lidský víc než úsměv pstruha. V očích té ženy spatřila Bobbi, s jistotou vnímala její myšlenky... ten úsměv ale s Bobbi neměl vůbec nic společného.

„Jak chceš, Ruth,“ odvětila Bobbi. „Jak víš, mají tě v Havenu všichni rádi. Věřím, že za jeden, dva týdny... nejvýš za tři... přestaneš vzdorovat. Jen jsem ti chtěla navrhnout řešení. Pokud se rozhodneš zůstat, bude to fajn. Zanedlouho budeš..., prostě fajn.“

9.

Zastavila se u Coodera pro vložky Tampax. Žádné neměli. Ani Tampax, ani Modess, ani maxi ani mini Stayfree, žádné vložky ani tampóny.

Na ručně psané vývěsce stálo: DALŠÍ DODÁVKA ZÍTRA, OMLOUVÁME SE ZA JAKÉKOLIV NEPŘÍJEMNOSTI.

10.

V pátek, 15. července, jí začal zlobit telefon v kanceláři. Ráno se objevil hlasitý a otravný šum, který museli ona i člověk, s nímž hovořila, překřičet. V poledne se přidalo praskání a ve dvě hodiny se vše zhoršilo natolik, že nemohla telefon už použít vůbec.

Když dorazila domů, zjistila, že ve vlastním přijímači žádné zvuky neslyší. Její telefon byl naprosto a úplně mrtvý. Zašla vedle k Fanninům, aby vytočila číslo telefonních opravářů. Wendy Fanninová pekla v kuchyni chléb, jeden kus těsta hnětla rukama, druhý zpracovával mixér.

Ruth si bez většího překvapení všimla, že mixér není připojený do zásuvky na zdi, ale do elektronické hry s odstraněným obalem. Jak Wendy mixovala, stroj zářil pronikavým světlem.

„Jasně, jen jdi a zavolej si,“ odpověděla Wendy. „Však víš, (vypadni Ruth vypadni z Havenu) kde je, že?“

„Ano,“ potvrdila. Vyrazila k chodbě, pak zaváhala. „Zastavila jsem se u Coodera. Potřebovala jsem vložky, jsou ale vyprodané.“

„Já vím.“ Wendy se usmála a předvedla v úsměvu (který neměl před týdnem jedinou chybu) tři mezery. „Mám předposlední krabici. Brzy mi dojdou. Staneme se ještě trochu víc a ten problém odpadne.“

„Vážně?“ zeptala se Ruth.

„Ach, ano,“ odvětila Wendy a vrátila se zpět ke svému chlebu.

Fanninovic telefon fungoval bezchybně. Ruth to nijak nepřekvapilo. Sekretářka v Contelu Nové Anglie potvrdila, že vyšle ihned opraváře. Ruth jí poděkovala a cestou ven poděkovala i Wendy Fanninové.

„Jasně,“ řekla Wendy s úsměvem. „Kdykoliv budeš potřebovat. Vždyť víš, že tě má v Havenu každý rád.“

Ruth se i přes horko zachvěla.

Opravárenská četa dorazila a něco provedla s přípojkou na boku jejího domu. Pak udělali test. Telefon fungoval perfektně. Odjeli. Hodinu nato telefon vypadl znovu.

Toho večera ucítila na ulici, jak jí šepoty a hlasy v mozku sílí, jak sílí myšlenky jemné jako krátké zašustění listů v dechu říjnového větru.

(naše Ruth máme tě rádi má tě rád celý Haven)

(ale jdi, jestli půjdeš – nebo se změň)

(jestli zůstaneš nikdo ti nechce ublížit Ruth tak padej nebo zůstaň)

(ano padej nebo zůstaň ale nech nás)

(jo nech nás na pokoji Ruth neplet se mezi nás nech nás být nech nás)

(„staň se“ ano nech nás „se stát“ nech nás na pokoji abychom se „stali“)

Pomalou kráčela, v hlavě jí pulzovaly hlasy.

Nahlédla do Havenské jídelny. Beach Jernigan, číšník a kuchař, jí pokynul rukou. Ruth mu odpověděla. Spatřila, jak se pohybují jeho ústa a formují slova: *Tady ji máme*. U pultu se obrátilo několik lidí a zamávali. Usmívali se. Mezi zuby, které měli ještě nedávno v pořádku, spatřila mezery. Prošla kolem Cooderova obchodu, prošla kolem kostela Metodistů. Před ní se tyčila radnice s čtyřhrannou cihlovou věží s hodinami. Ručičky se toho letního večera zastavily na 7:15. Po celém Havenu teď muži otvírali chlazené pivo, zapínali rádia a poslouchali hlas Neda Martina a zvuk Začátku Red Sox. Spatřila Bobbyho Tremaina a Stephanie Colsonovou, jak míří pomalu ruku v ruce silnicí číslo 9 k okraji městečka. *Chodili spolu už čtyři roky a fakt, že Stephanie ještě neotěhotněla, byl opravdový zázrak*, pomyslela si Ruth.

Obyčejný červenecový večer s blížícím se soumrakem – vše v normálu.

Normální ale nebylo nic.

Z knihovny vyplul Hilly Brown a Barney Applegate, Hillyho mladší bratr David se za nimi táhl jako ocas draka. Zeptala se jich, jaké si půjčili knihy a chlapci jí je rychle ukázali. V očích malého Davida Browna se ale odrazilo váhání a panika, kterou ucítila... ucítila ji v mozku. Fakt, že ucítila jeho strach a nic neudělala, byl hlavním důvodem, proč se o dva dny později, kdy malý chlapec zmizel, tak proklínala. Někdo jiný by se možná vymluvil a řekl by: *Koukněte, mám dost svých problémů na vlastním talíři, takže si nemohu dělat starosti ještě s dalšími*. Ruth nebyla ale žena, která v tak hlasité obraně najde uspokojení. Ucítila jeho nevyslovenou hrůzu. A ještě hůř. Cítila jeho rezignaci, jeho jistotu, že nedokáže události zastavit, že ubíhají svým předem daným směrem od špatného k ještě horšímu. A jako důkaz, že měla pravdu, hej presto! David zmizel. A stejně jako chlapcův dědeček, i Ruth nesla svůj podíl viny.

U radnice se obrátila a vydala se zpět domů. I přes pronikavou bolest hlavy a přes hrůzu se dokázala tvářit příjemně. Myšlenky se točily, šustily a tančily.

(máme tě rádi Ruth)

(můžeme počkat Ruth)

(ššššššššššspi)

(Jo, spi a sni)

(sen o věcech sen o cestách)

(jak „se stát“ o cestách jak „se stát“ o cestách jak)

Vstoupila do domu, zamkla za sebou dveře, vyšla nahoru a přitiskla obličej k polštáři.

(sni o cestách jak „se stát“)

Ach bože, přála si přesně vědět, co to znamená.

(Jestli odjedeš odjedeš jestli zůstaneš změníš se)

Přála si to vědět, protože (ať už to znamenalo cokoli a ať už to chtěla, či ne) se s ní něco dělo. Nezáleželo na tom, jak vzdoruje, i ona „se stávala“.

(Ano Ruth ano)

(spi..., sni... přemýšlej... „staň se“)

(ano Ruth ano)

Ty šustivé a cizí myšlenky ji pronásledovaly, dokud neusnula. Pak se vytratily do temnoty. Ležela v posteli napříč, byla oblečená a hluboce spala.

Když se probudila, měla ztuhlé tělo, mozek jí ale připadal jasný a odpočatý. Bolest hlavy zmizela jako kouř. Menstruace (tak nedůstojná a ostudná po době, kdy věřila, že zmizela už jednou provždy) ustala. Po dvou týdnech se cítila poprvé sama sebou. Dlouze se osprchuje studenou vodou, pak se pokusí proniknout na samé dno problému. Pokud bude muset volat pomoc zvenčí, oukej. Bude-li muset trávit pár dnů či týdnů s lidmi, kteří ji budou považovat za úplného cvoka, vydrží to. Celý život svou reputaci stavěla na rozumu a důvěryhodnosti. A k čemu je taková reputace dobrá, když nedokážete – v případě, že mluvíte jako blázen – přesvědčit ostatní, aby vás brali vážně?

Začala si rozepínat od spánku zmačkané šaty, její prsty náhle přimrzly ke knoflíkům.

Jazykem nahmatala mezeru mezi spodními zuby – ucítila tupou, vzdálenou bolest. Očima sjela na pokrývku postele. A na ní, v místech,

kde měla hlavu, spatřila zub, jenž jí v noci vypadl. Náhle jí už nepřišlo jednoduché nic – vůbec nic.

Ruth si uvědomila, že jí zase bolí hlava.

11.

Haven čekalo ještě mnohem teplejší počasí. V srpnu přijde týden, kdy teploty překročí každý den hranici čtyřiceti stupňů. Mezitím ale horké, vlhké červencové období, které se protáhlo od dvanáctého do devatenáctého, všem obyvatelům městečka stačilo. Děkuji pěkně.

Vzduch na ulicích se chvěl, na stromech viselo skleslé a znavené listí. A v nehybném vzduchu se nesly zvuky: většinu osmidenního údobí horka mohli v Haven Village slyšet starý náklad'ák Bobbi Andersonové, který předělala na rypadlo. Lidé věděli, že se na usedlosti starého Garricka děje něco důležitého – důležitého pro celé město – nikdo se o tom ale nezmínil nahlas stejně jako o faktu, že se z toho Justin Hurd, Bobbiin nejbližší soused, pomátl. Justin stavěl věci (to bylo součástí jeho „stávání se“). Protože se ale zbláznil, některé z nich byly docela nebezpečné. Jedním vynálezem byl stroj, který produkoval souvislé vlny v zemské kůře - vlny, které mohly spustit zemětřesení takové síly, že roztrhne celý stát a pošle celou jeho východní polovinu do Atlantiku.

Justin tento vlnový přístroj postavil, aby vyhnal prokleté králíky a sviště, kteří mu žrali jeho hloupý salát, z nor. *Já ty malý bastardy vyklepu*, myslel si Justin.

Beach Jernigan jednoho dne zajel k Justinovi, který zatím zaorával úrodu na západním poli (toho dne zahrabal dvanáct akrů kukuřice, silně se potil, a jak si dělal starosti se záchranou tří řad salátu, ohrnoval rty ve stálé grimase maniaka). Beach stroj, který se skládal ze součástek ukořistěných v hifi věži, rozmontoval. Až se Justin vrátí, zjistí, že vynález zmizel, a snad ho napadne, že ho ukradli ti prokletí svišti a králíci. Možná začne stavět nový... v takovém případě ho Beach, nebo někdo jiný, znovu rozebere. A možná, pokud budou mít štěstí, dostane chuť postavit něco jiného – něco méně nebezpečného.

Slunce každý den stoupalo na oblohu z bledého porcelánu, pak zůstalo viset na střeše světa. Za Havenskou jídelnou polehávala ve skromných stínech, jež poskytoval převislý okap, řada psů. Těžce

dýchali, bylo jim takové horko, že se nemohli ani podrbat a zahnat blechy. Ulice byly většinou liduprázdné. Každou chvíli někdo Havenem z Derry do Bangoru projížděl. Těch lidí ale nebylo moc, neboť mnohem rychlejší spojení poskytovala dálnice.

Ti, kteří projížděli, zaznamenali podivné a náhlé zlepšení rádiového příjmu. Jeden překvapený řidič kamiónu, který uhněl po silnici číslo 9, neboť ho dálnice I-90 už nudila, naladil rockovou stanicí, ze které se vyklubal chicagský vysílač. Dva starší lidé, kteří měli namířeno do Bar Harboru, chytili stanici s vážnou hudbou na Floridě. Jakmile ale zmizeli z Havenu, ten zvláštní a naprosto čistý signál se opět vytratil.

Někteří projíždějící ale zažili i mnohem nepříjemnější vedlejší účinky: především bolesti hlavy a nevolnost, občas zvracení. Taková věc se ale svádí na jídlo, které se v horku zkazilo.

Malý chlapec z Quebecku, který měl s rodiči namířeno na Old Orchard Beach, ztratil za deset minut, kdy projela jejich rodinná dodávka z jedné strany Havenu na druhou, čtyři mléčné zuby. Chlapcova matka se francouzsky zapřísahala, že nikdy v životě nic takového neviděla. Tu noc mu je v motelu na Old Orchard Beach odnesl zubní skřítek (*a jen jeden z nich se přitom kýval*, prohlašovala jeho matka) a dal mu za ně dolar.

Matematik z MIT, který mířil do UMO na dvoudenní konferenci o pologických číslech, si náhle uvědomil, že se ocitl na prahu naprosto nového pohledu na matematiku a matematickou filozofii. Obličej mu zešedl, propocená pokožka náhle ochladla. Naprosto jasně pochopil, jak může takový koncept okamžitě přinést důkaz, že je každé sudé číslo lomeno dvěma součtem dvou prvočísel. Pochopil, jak by se dala tato myšlenka použít k rozdělení trojúhelníku na tři díly, jak by se dala-

Zastavil, vylezl z auta a začal zvracet do příkopu. Zůstal stát na roztržených kolenou nad zvratky (které obsahovaly jeden jeho řezák, přestože byl tehdy tak vzrušený a ztrátu zubu si ani neuvědomil), třásl se, jeho prsty se chvěly touhou sevřít křídu a popsat celou tabuli siny a kosiny. V přehřátém mozku mu poskakovaly vize Nobelovy ceny. Vrhł se do auta, vyrazil do Orono a žďímal z prorezlého Subaru sto dvacet. Ve chvíli, kdy dorazil do Hampdenu, se slavná vize zamlžila a v době, kdy se ocitl v Orono, z ní zbył pouhý odraz. Napadlo ho, že se jednalo o chvilkový úžeh a skutečně bylo jen zvracení – cítil ho na svých

šatech. Během prvních dvou dnů konference byl bledý a zamlklý, o ničem nemluvil a tesknil po své oslnivé, ale pomíjivé vizi.

Toho rána také přestala existovat Mabel Noyesová, když si hrála v suterénu Junque-A-Toria. Nebylo by správné tvrdit, že se „zabila při nehodě“, nebo „zemřela nešťastnou náhodou“. To, co se jí přihodilo, nevysvětluje ani jedna z těchto frází moc přesně. Mabel si neprohnala hlavou kulku při údržbě zbraně, ani nestrčila prst do elektrické zásuvky. Jednoduše zhortila vlastní molekuly a přestala existovat. Bylo to rychlé a naprosto čisté. Záblesk modrého světla a byla pryč. Nezbylo nic, jen ohořelý pásek od podprsenky a strojek, který připomínal leštičku stříbra. A přesně k tomu účelu měl strojek sloužit. Mabel věřila, že jí usnadní tu špinavou a nudnou práci, přemýšlela, proč nikdo takový stroj ještě nevyrobil, nebo proč, pro boha, neexistují místa, kde byste ho mohli koupit. Vyrobit takovou věc bylo naprosto snadné a „ty žlutý huby v Koreji“ by je určitě dokázali vyrábět po tunách. Bůh ví, kolik tun ostatních věcí vyrábí korejský žlutý huby. Přesto věřila, že by jim měla být vděčná, protože začali být Japončici už tak namyšlení, že nevyrobějí malé věci vůbec. Začala jí napadat spousta věcí, které by mohla pomocí přístrojů ve svém obchodu vyrobit. Krásné věci. Dívala se do katalogů a znovu a znovu ji udivovalo, že tam nic takového nenašla. *Ach, můj bože, pomyslela si, asi zbohatnu!* Udělala ale v leštičce stříbra zkrat a během 0.0006 nanosekundy odcestovala do Šeré zóny.

V Havenu nikomu doopravdy nechyběla.

Město se sklesle válelo v míse nehybného vzduchu. Z lesa za usedlostí starého Garricka se linuly zvuky motorů, jak Bobbi a Gardener pokračovali s výkopem.

Jinak se zdálo, že město dříme.

12.

Ruth toho odpoledne nedřímala.

Přemýšlela o těch zvucích, které přicházely od Bobbi Andersonové (Ruth už její dům nepovažovala za usedlost starého Garricka) a o Bobbi Andersonové samotné.

Teď v městečku existovala studnice společných vědomostí. Jezero myšlenek, které sdíleli společně. Před měsícem by to Ruth přišlo

bláznivé, teď to ale už popírat nemohla. Ta vědomost se objevila se sílícím šepotem hlasů.

Součástí toho poznání byl fakt, že vše spustila Bobbi.

Bylo to neodvratné, Bobbi to ale dala do pohybu. Ona a její přítel (ten přítel byl pro Ruth naprostou záhadou – věděla o něm jen proto, že ho vídala, jak sedává s Bobbi večer na verandě) teď dvanáct, možná čtrnáct hodin denně pracovali, aby vše ještě zhoršili. Nevěřila, že má její přítel potuchy, co dělá. Nějakým způsobem se do společné sítě nezařadil.

A jak to zhoršují?

Nevěděla, nebyla si dokonce ani jistá, co dělají. I to seablokovalo. Nejen před Ruth, ale i před celým Havenem. Včas se to dozví. Nedojdou poznání, prostě se to stane. Stejně jako když se ve stejnou dobu zastavila po městě rozšířená menstruace, kterou trpěla každá žena mezi osmi a šedesáti lety. Mělo to něco společného s kopáním. Nic víc Ruth nedokázala říct. Jedno odpoledne si zdřímla a zdálo se jí, jak Bobbi se svým přítelem z Tróji odkrývají v zemi ukrytý mohutný, stříbrný cylindr nějakých sedmdesát metrů v průměru. Jak objevovali víc a víc, rozeznala mnohem menší cylindr – ocelový, možná deset stop široký a pět vysoký tvar, jež vyčníval jako bradavka ze samého středu talíře. Na bradavce byl vyleptaný symbol „+“. Když se probudila, pochopila, že se jí zdálo o obrovské, alkalické baterii pochované v zemi a žule za Bobbiiným domem. Baterii větší než kravín Franka Spruceho.

Ruth ale věděla, že ať vykopává Bobbi v lese se svým přítelem cokoliv, nejedná se určitě o gigantickou D-baterii s dlouhou životností. Až na to... že se určitým způsobem jednalo o docela stejnou věc. Bobbi objevila nějaký obrovský zdroj energie a stala se jeho otrokem. Stejná síla současně poháněla a věznila celé městečko. A pořád narůstala.

Její mysl zašeptala: *Musíš to nechat na pokoji. Musíš odejít a dát věcem volný průběh. Milovali tě, Ruth. To je pravda. Slyšíš teď ve své hlavě jejich hlasy, jež se podobají sílícímu větru v říjnových korunách stromů. Ten vítr nezvedá listí, nechá ho klesnout k zemi, ale pak ho bičuje jako cyklon. Slyšíš jejich vnitřní hlasy, a přestože občas zní zmateně a zkomoleně, určitě nelžou. A když tyhle hlasy říkají, že tě milovali a stále tě milují, mluví pravdu. Jestli se ale budeš plést do toho, co se tady děje, věřím, že tě, Ruth, zabijí. Nikoliv Bobbiin přítel. Ten je ně jak imunní. Neslyší hlasy, „nestává se „. Až na to, že pije. To*

řká Bobbiin hlas: „Z Garda se stává opilec.“ *Ale pokud jde o ostatní, pokud se budeš mezi ně plést... zabijí tě. Jemně, s láskou. Tak se drž dál. Dej věcem volný průběh.*

Kdyby to ale udělala, městečko by bylo zničeno... nezměnilo by se tak, jako znovu a znovu měnilo svůj název. Nezranilo by ho to jako ten lživý kazatel. Zničilo by ho to. A ji s městečkem. Ta síla se jí už zakusovala do nitra. Cítila to.

Dobrá, co... co potom děláš?

Zatím nic. Všechno se může zlepšit samo od sebe. A existoval mezitím způsob, jak uhlídat vlastní myšlenky?

Začala experimentovat s jazykolamy: *Strč prst skrz krk. Tři sta třicet tři stříbrných stříkaček. Naleju-li já, či nenaleju-li já.* Po krátkém tréninku zjistila, že si dokáže v duchu pořád jeden z nich opakovat. Zašla do města na trh, koupila si k večeři mleté maso a dvě kukuřice. Příjemně promluvila s Madge Tilletsovou u pokladny i s Davem Rutledgem, který seděl na oblíbeném místě před obchodem a pomalu starýma, pokroucenýma a artritickýma rukama vyplétal křeslo. Až na to, že starý Dave teď nevypadal tak starý jako dřív. Nic takového.

Oba na ni ostražitě, překvapeně... zmateně pohlédli.

Slyší mě... ale ne moc dobře. Ruším je! Opravdu!

Nevěděla, jak úspěšně, nemohla se na to spolehnout. Ale fungovalo to. Neznamenalo to, že když se jich spojí několik a pokusí se zaměřit její mozek společně, nedokážou ji přecíst. Cítila, že je to možné. Ten fakt ale něco znamenal. Alespoň jeden šíp v původně prázdném toulci.

Tu noc (sobotní noc) se rozhodla, že počká do úterního poledne – zhruba šedesát hodin. Pokud se bude situace pořád horšit, odjede na policejní základnu do Derry, vyhledá některé staré přátele manžela (pro začátek Příšeru Dugana) a bude jim vyprávět, co se děje ve městečku nějakých šedesát kilometrů po silnici číslo 9.

Možná to nebyl nejlepší plán, musel ale stačit.

Ruth McCauslandová usnula.

A zdálo se jí o bateriích v zemi.

Kapitola VI

RUTH McCAUSLANDOVÁ, DOKONČENÍ

1.

Její plán zhatilo zmizení Davida Browna. Když David zmizel, uvědomila si, že už město opustit nedokáže. Všichni totiž věděli, že je David pryč... stejně tak ale věděli, že zůstal určitým způsobem pořád v Havenu.

Obdobím „stávání se“ se proplétaly chvíle, jež bychom mohli nazvat „tanec nepravdy“. Pro Haven ten čas odstartoval zmizením Davida Browna a plně se rozvinul během následného pátrání.

Ruth právě poslouchala místní zprávy, když zazvonil telefon. Marie Brownová byla hysterická, jen těžko jí rozuměla.

„Utiš se, Marie,“ uklidňovala ji Ruth a pomyslela si, jak je dobře, že si vzala večeri tak brzy. Možná nebude mít teď na jídlo pěknou chvíli čas. Zpočátku pochopila z Mariiny řeči jediný jasný fakt, že má její chlapec David nějaký problém – problém, který začal na dvoře, na kouzelnickém vystoupení, a že dostal Hilly hysterický-

„Dej mi k telefonu Bryanta,“ přerušila ji Ruth.

„Ale přijedeš, že?“ naříkala Marie. „Prosím, Ruth, než se setmí. Pořád ho ještě můžeš najít. Víím, že to dokážeš.“

„Samozřejmě, přijedu,“ odvětila Ruth. „Teď mi dej Bryanta.“

Bryant působil omámeně, přesto jí o tom, co se přihodilo, dal jasnější obrázek. Pořád to znělo bláznivě, co ale v těch dnech v Havenu tak nevypadalo? Po kouzelnickém šou se publikum rozešlo a nechalo Hillyho s Davidem, aby vše uklidili. David byl ale pryč. Hilly omdlel a nevzpomíná si, co se celé odpoledne dělo. Byl si jistý jen tím, že až znovu Davida uvidí, daruje mu všechny své vojáčky. Nedokázal si ale vzpomenout proč.

„Raději sem přijed', jak dokážeš nejrychleji,“ požádal ji Bryant. Jak směřovala ke svému Dartovi, na chvíli zaváhala a s opravdovou nenávisťou pohlédla na Hlavní ulici Haven Village. *Co jste to udělali?* pomyslela si. *Proklínám vás. Co jste to udělali?*

2.

Zbývaly už jen dvě hodiny denního světla a Ruth neztrácela čas. Svolala Bryanta, Eva Hillmana, Johna Goldeny, který bydlel kousek po silnici, a Henryho Applegatea, Barneyova otce, na zadní dvorek. Marie se chtěla k pátrací četě připojit, Ruth ale trvala na tom, aby zůstala s Hillym. V současném stavu by je Marie spíš brzdila než pomáhala. Samozřejmě už hledali, ke svému úkolu se ale postavili zmateně a neuváženě. A když dospěli chlapcovi rodiče nakonec k přesvědčení, že David musel přejít silnici a zmizet v lese, přestali (přestože pobíhali bezcílně sem a tam) hledat úplně.

Ruth získala některé informace z jejich výpovědí, některé ze zvláště vyděšených a zvláště vystrašených pohledů. Většinu ale získala z jejich myšlenek.

Z obou druhů myšlenek: lidských i těch cizích. Pořád balancovali na místě, kdy se „stání se“ mohlo změnit v šílenství – šílenství schizofrenie, kdy se pokouší mysl bojovat s cizí skupinovou myslí, která ji postupně prorůstala... a pak přivodila zatmění. V tu chvíli ji museli bez odmlouvání přijmout. Proto můžeme to období nazvat tancem nepravdy.

Mohla to spustit Mabel Noyesová, nebyla ale tak oblíbená, aby přiměla lidi tančit. Hillmanovi a Brownovi tak oblíbení byli. Pocházeli z havenské historie, všichni je měli rádi, všichni je respektovali. A David Brown byl samozřejmě jen malý kluk.

Mozek z lidské sítě (mozek Ruth, jak bychom mu mohli říkat) si pomyslel: *Mohl se zatoulat do vysoké trávy na zadním poli a usnout. To je mnohem pravděpodobnější než Mariin nápad, že odešel do lesa. Musel by kvůli tomu přejít silnici a na to byl moc dobře vychovaný. Tvrdí to Marie i Bryant. A mnohem důležitější je, že to tvrdí i ostatní. Znovu, znovu a znovu mu říkali, že bez dospělého přes silnici nikdy chodit nesmí. Les vypadá proto nepravděpodobně.*

„Pročešeme kus po kusu trávu a pole,“ vyzvala je Ruth. „A nebudeme jen chodit sem a tam, budeme se dívat.“

„Jestli ho ale nenajdeme?“ Bryantovy oči byly vyděšené a prosily. „Jestli ho nenajdeme, Ruth?“

Nemusela to vyslovit. Stačilo, aby na něj zaměřila svou mysl. Jestli Davida rychle nenajdou, začne volat. Pak bude následovat mnohem rozsáhlejší pátrání – lesem budou procházet lidé se světly a trumpetami. Jestli Davida nenajdou do rána, zavolá Orvala Davidsona v Unity a přiměje ho, aby dovezl psy. Taková procedura byla naprosto běžná. Pátrání znali všichni, většina z nich se už nějakého zúčastnila. Pátrání byla v lovné sezóně běžnou věcí. Lesy v tu dobu naplnili cizinci s těžkými zbraněmi, v nových oranžových flanelových hadrech od L. L. Beana. Našli je většinou naživu, užili si jen počasí a pocítili nepříjemné rozpaky.

Občas je ale našli i mrtvé.

A občas je nenašli vůbec.

Davida Browna nenajdou. Věděli to už dávno předtím, než pátrání začalo. Jakmile Ruth dorazila, jejich myšlenky se propojily. Šlo o věc samozřejmou jako mrknutí oka. Spojili své myšlenky a pokusili se Davida najít. Jejich vnitřní hlasy se spojily v chorál tak silný, že by David (pokud byl v okruhu sta kilometrů) přitiskl ruce k hlavě a zařval bolestí. Slyšel a věděl by, že ho hledají na pětkrát tak velkou vzdálenost.

Ne, David Brown se neztratil. Prostě nebyl... nikde. Pátrání, které připravovali, bylo naprosto zbytečné.

Protože jim tu informaci dala ale tommyknockerská mysl a protože se považovali ještě za lidské bytosti, roztočili tanec nepravdy.

Proměna si vyžádá velký počet lží.

A tato (namlouvali si), tato lež tvrdila, že jsou stejní jako předtím. A byla tudíž tou nejdůležitější lží ze všech.

Všichni to také věděli. Dokonce i Ruth McCauslandová.

3.

V půl deváté, kdy se setmělo natolik, že přestal existovat rozdíl mezi dnem a nocí, se proměnilo pět pátračů v tucet. Novinka se šířila rychle – šířila se na to, abyste to mohli považovat za normální, až moc rychle. Prohledali dvory a pole na celém pozemku. Začali Hillyho pódiem (Ruth vlezla osobně dolů se silnou baterkou a věřila, že pokud je David Brown někde nablízku, najde ho právě tady, jak hluboce spí –

narazila jen na udupanou trávu a nepříjemný pach elektrického proudu, při kterém nakrčila nos), odtud pak hledání rozšířili dál.

„Myslíte, že je v lese, Ruth?“ zeptal se Casey Tremam.

„Musí být,“ odpověděla unaveně. Už ji zase bolela hlava. David nebyl

(nikde)

v lese o nic víc, než tam byl prezident Spojených států. A přesto...

V jejím podvědomí honil neúnavně jeden jazykolam druhý jako veverka, které běhají v drátěných kolotočích.

Soumrak ještě nezhoustl natolik, aby nepoznala, jak si Bryant Brown zakryl rukou obličej a odvrátil se od ostatních. Následovala chvíle nepříjemného ticha, kterou nakonec přerušila Ruth. „Potřebujeme víc lidí.“

„Státní poldy?“ zeptal se Casey.

Viděla, jak ji všichni sledují, obličej klidné a střízlivé.

(ne Ruth ne)

(cizince žádné cizince postaráme se sami)

(postaráme se o ten problém nepotřebujeme žádné cizince dokud)

(dokud nesvlékneme staré kůže které máme přes ty nové zatímco)

(se „staneme“)

(jestli je v lese uslyšíme ho zavolá)

(zavolá svou myslí)

(žádné cizince Ruth sššš sššš kvůli tvému životu Ruth my)

(my tě máme všichni rádi ale žádné cizince)

Ty hlasy jí v mozku sílily, sílily v tiché a vlhké temnotě. Rozhlédla se a rozeznala jen tmavé obrysy a bílé obličej. Obrysy a obličej, které nepřipomínaly na chvíli lidské bytosti. *Kolik z vás má ještě zuby?* pomyslela si Ruth McCauslandová hystericky.

Otevřela ústa a věřila, že vykřikne. Její hlas zněl ale (pro její uši) normálně a přirozeně. Jazykolamy v její mysli

(tři sta třicet tři stříbrných stříkaček)

zrychlily.

„Myslím, že je tady teď nepotřebujeme, Casey. Co ty na to?“

Casey se na ni trochu překvapeně podíval.

„No, je to asi na tobě, Ruth.“

„Fajn,“ odvětila. „Henry... Johne... i vy ostatní, než vstoupíme do lesa, potřebuju tady mít padesát mužů a žen, kteří se tam vyznají.“

Každý, kdo se u Brownů objeví, musí mít s sebou baterku, nebo se k lesu ani nepřiblíží. Ztratil se nám malý chlapec, nepotřebujeme k němu ještě přidat nějakého dospělého muže nebo ženu.“

Jak mluvila, z hlasu jí zněla autorita. Roztřesený strach pominul. Všichni ji pozorovali s respektem.

„Zavolám Adleye McKeena a Dicka Allisona. Bryante, vrať se domů a řekni Marii, ať připraví hodně kávy. Bude to dlouhá noc.“

Rozběhli se na všechny strany. Lidé, kteří chtěli telefonovat, zamířili směrem k domku Henryho Applegatea, Brownův dům stál blíž, situace se ale zhoršila natolik, že se tam nikomu nechtělo vstoupit. Alespoň ne, pokud sděloval Bryant ženě, že rozhodla Ruth McCauslandová, že se jejich čtyřletý syn přece jen asi ztratil ve

(nikde)

velkém lese.

Ruth přemohla únava. Ráda by uvěřila, že se z ní stává prostě blázen. Pokud by tomu uvěřit dokázala, bylo by vše snazší.

„Ruth?“

Vzhledla. Stál před ní Ev Hillman, okolo hlavy mu vlály řídké a bílé vlasy. Působil ztrápeně a vyděšeně.

„Hilly je zase mimo. Má otevřené oči, ale-“ pokrčil rameny.

„Je mi to moc líto,“ odpověděla Ruth.

„Vezu ho do Derry. Bryant a Marie tady samo sebou chtějí zůstat.“

„Proč nezačnete u doktora Warwicka?“

„Derry se nám zdá lepší. Toť vše.“ Ev ji pozoroval bez jediného mrknutí. Měl oči starého člověka – červené, uslzené, modré oči, jež ztratily téměř všechnu barvu. Ty oči ztratily barvu, nebyly ale hloupé. Ruth si náhle v návalu radosti uvědomila, že jí vrátily zpět na krk vlastní hlavu. Nedokázala ho vůbec přecíst. Ať se v Havenu dělo cokoli, Ev (stejně jako Bobbiin přítel) z toho byl venku. Obcházel ho to a Ev to věděl. Neúčastnil se toho.

Pocítila radost, kterou vystřídala hořká závist.

„Věřím, že když bude pryč z města, bude mu líp. Ty ne, Ruthie?“

„Ano,“ potvrdila pomalu a vzpomněla si na ty hlasy. Naposledy ji napadlo, že je David nikde, pak tu šílenou ideu odsunula stranou. *Samozřejmě je. Nejsou snad lidé? Jsou. Jsou. Ale...*

„Ano, asi bude.“

„Můžeš jet s námi, Ruthie.“

Dlouho se na něj dívala. „Udělal Hilly něco, Eve? Vidím jeho jméno v tvé hlavě. Nedokážu rozeznat nic víc. Jen to jméno. Bliká tam jako neónový nápis.“

Podíval se na ni. Její tiché přiznání, že (citlivá Ruth McCauslandová) čte, nebo věří, že čte myšlenky, ho nijak nevyvedlo z míry.

„Možná. Chová se, jako by něco provedl. To... ty částečné mdloby. Jeli tomu tak... možná to znamená, že něco vyvedl, a teď toho lituje. Jestli ano, nebyla to jeho chyba, Ruthie. Ať se v Havenu děje cokoliv, udělala to právě ta věc.“

Bouchly drátěné dveře. Podívala se k Applegateům a spatřila, jak se lidé vrací zpět.

Ev se rozhlédl a obrátil pohled k Ruth.

„Pojeď s námi, Ruth.“

„Mám opustit své město? Eve, to nemohu.“

„Dobrá. A kdyby si třeba Hilly vzpomněl?“

„Spoj se se mnou,“ odvětila.

„Jestli se mi to povede,“ zamumlal Ev. „Dokážou nám to ztížit, Ruthie.“

„Ano,“ potvrdila Ruth. „Vím, že dokážou.“

„Už přicházejí, Ruth,“ oznámil jí Henry Applegate a změřil Eva Hillmana chladným pohledem soudce. „Spousta dobrých lidí.“

„Fajn,“ odpověděla Ruth.

Ev chvíli bez jediného mrknutí oka Applegatea pozoroval, pak ustoupil. O nějakou hodinu později Ruth spatřila (zatímco organizovala pátrače a připravovala je na první zátaž) starého Evova Valianta, jak sjíždí po příjezdové cestě a obrací se na Bangor. Na sedadle spolujezdce seděl malý, tmavý obrys – Hilly – seděl tam jako figurína z obchodního domu. *Mnoho štěstí vám oběma*, pomyslela si Ruth a přála si – a jak! – aby z té horečnaté noční můry sama našla cestu.

Když zmizelo starcovo auto za prvním kopcem, Ruth se rozhlédla a spatřila nějakých pětadvacet mužů a žen. Někteří stáli na její straně silnice, někteří čekali na druhé. Stáli bez jediného pohybu, jen ji (*milovali*)

pozorovali. Znovu ji napadlo, že se jejich tvary mění, kroutí, že už nejsou lidské. Stávali se. Ano, stávali se něčím, na co by se nikdy ani neopovážila pomyslet... a měnila se i ona.

„Na co tady čumíte,“ vyštěkla trochu moc ječivě. „Dělejte! Zkusíme najít Davida Browna!“

4.

Tu noc ho nenašli a nenašli ho ani v pondělí (v tichý, do běla v horku rozpálený den). Bobbi Andersonová se pátrání účastnila se svým přítelem, takže se na chvíli stroje za usedlostí starého Garricka zastavily. Její přítel Gardener vypadal bledě a nemocně, vypadal, jako by měl kocovinu. Když ho spatřili, zapochybovala, že vydrží do konce dne.

Jestli naznačí jediný výpadek v lidském řetězu a utvoří tak díru, kvůli které mohou ztraceného chlapce přehlédnout, pošle ho Ruth okamžitě zpět k Bobbi... ale držel se (kocovina, nebo ne).

Ruth cítila dvojí tíhu. Snažila se najít Davida a zároveň bojovala proti změnám ve vlastním mozku. Za chvíli ale pocítila slabý kolaps i ona.

Než se v pondělí ráno rozednělo, stihla dvě hodiny neklidného spánku. Pak se vrátila, pila jeden šálek kávy za druhým, kouřila víc a víc cigaret. V mozku o pomoci zvenčí nepochybovala. Jestli to ale udělá, cizinci si velmi rychle uvědomí (věřila, že půjde o několik hodin), že se Haven přejmenoval na Podivínov. Jejich pozornost neupoutá ani tak ztracený chlapec, ale především havenský životní styl. A Davida tím ztratí jednou provždy.

A dlouho po západu slunce bylo pořád stejné vedro. V dále zahřmělo, nezvedl se ale vítr, nepršelo. Blýskalo se, v mlázi a hustém podrostu bzučeli a hučeli komáři. Větve praskaly. Lidé, kteří se vlekli mokřinami a šplhali přes polomy, kleli. Tmu prořezávaly bezcílné paprsky baterek, byla cítit naléhavost, ale žádná spolupráce. Ve skutečnosti se do nedělní půlnoci odehrálo několik pěstních soubojů. Duševní spojení do Havenu nevnese mír ani harmonii. Ve skutečnosti se zdálo, že to má právě opačný účinek. Ruth je popoháněla, jak jen dokázala nejlépe.

A potom, krátce po půlnoci (to znamená v pondělí brzy ráno) jí prostě uplavil svět. Zmizel rychle jako velká ryba, která vypadá líně až do chvíle, kdy najednou mrskne mocnou ploutví a zmizí. Viděla, jak jí vypadla baterka z prstů. Jako by sledovala děj filmu. Cítila na tvářích

horký pot, čelo jí náhle zmrzlo. Stále sílící a otravná bolest hlavy, která ji pronásledovala celý den, náhle s bezbolestným cvaknutím pominula. Slyšela to, jako by jí někdo uprostřed mozku najednou zatáhl za šňůrku poplašného zařízení. Na chvíli uviděla zářivě barevné krepové fáborky, které se vlnily v šedých závitech jejího mozku. Pak se jí podlomila kolena a Ruth upadla hlavou vpřed do hustého křoví. Ve světle baterky rozeznala dlouhé a nepřátelsky se tvářící ostny. Křoví bylo ale pohodlné jako péřový polštář.

Pokusila se vykřiknout, ale nemohla.

Stejně ji slyšeli.

Blížily se kroky. Paprsky se pohybovaly sem a tam. Někdo

(Jud Tarkington)

vrazil do někoho jiného

(Hanka Bucka)

a vzplála nenávistná přestřelka

(drž se mi z cesty ty dřevo)

(vezmu tě touhle baterkou Bucku přísahám bohu že jo)

Pak se myšlenky s nepopiratelnou

(máme tě všichni rádi Ruth)

vládostí zaměřily na ni. Ale, ach, ta vládnost byla chamtivá, až ji to vyděsilo. Dotkly se jí ruce, obrátily ji a

(všichni tě máme rádi a pomůžeme ti aby ses „stala“)

jemně ji zvedly.

(A já vás mám taky ráda... teď ho prosím najděte. Soustřed'te se na to soustřed'te se na Davida Browna. Neperte se nehádejte se.)

(všichni tě máme rádi Ruth)

Všimla si, že někteří naříkají. Poznala – přestože nechtěla – že ostatní vrčí. Zvedali a špulili rty, pak je zvedali a špulili znovu. Jako psi před bojem.

5.

Ad McKeen ji odvezl domů a Hazel McCreadyová ji uložila do postele. Pomalu upadla do zmatených a divokých snů. Když se v úterý ráno probudila, dokázala si už jen vzpomenout na obrazy Davida Browna, který naposledy v životě lapá po dechu v prázdnotě bez vzduchu. Ležel na černé zemi pod černou oblohou plnou zářivých

hvězd. Půda tam byla tvrdá, vysušená a popraskaná. Spatřila, jak mu prýští krev ze sliznic v ústech a v nose, pozorovala, jak mu praskají oči. A v tu chvíli se probudila, posadila se na posteli a zalapala po dechu.

Zavolala na radnici a ozvala se Hazel. *Téměř všichni schopní lidé z města jsou v lese*, sdělila jí Hazel, *a hledají. Jestli ho ale nenajdou do zítřka...* Hazel větu nedokončila.

Ruth se v deset hodin v úterý ráno připojila k pátračům, kteří mezitím postoupili o deset mil hlouběji do lesa. Newt Berringer se na ni podíval a prohlásil: „Nemáš (tady co dělat Ruth) a víš to,“ dokončil větu nahlas.

„Je to moje práce, Newte,“ odpověděla mu se zvláštní zdvořilostí. „Teď mě to nech dodělat.“

Věnovala se své práci celé to dlouhé a upoceně odpoledne, křičela, až začala chraptět. Když se zase začalo stmívat, dovolila, aby ji Beach Jernigan odvezl zpět do městečka. Pod plachtou na korbě Beachova nákladáku se něco ukrývalo. Neměla tušení, o co se jedná, a ani to vědět nechtěla.

Zoufale si přála zůstat v lese, opouštěly ji ale síly a bála se, že pokud jí dojdou, ostatní už ji zpět nepustí. Přinutí se najíst, pak bude šest hodin spát.

Připravila si šunkový sendvič a kávu, po které skutečně toužila, vyměnila za sklenici mléka. Vstoupila do třídy, posadila se a postavila jídlo na stůl. Seděla a prohlížela si panenky, které ji pozorovaly skleněnými očky.

Žádný smích, žádná legrace, pomyslela si. *Začalo shromáždění kvakerů. Jestli ukážeš zuby nebo jazyk...*

Myšlenka se pomalu vytratila.

O chvíli později zamrkala (neprobudila se na sto procent, ale vrátila se zpět do reality) a podívala se na hodinky. Oči se jí rozšířily. Skromné jídlo si sem přinesla o půl deváté. Stálo před ní připravené, bylo ale čtvrt na dvanáct.

A-

některé panenky se pohnuly.

Německý chlapeček v kožených kalhotkách – lederhosen – už neseděl mezi japonskou panenkou v kimonu a indickou panenkou v sáří, ale opíral se o panenku Effanbee. Ruth vstala, srdce se jí rozbušilo.

Paněnka Hopi seděla na klíně hadrové, haitské vudun panenky, která měla místo očí bílé křížky. Ruský chlupatec ležel na zemi, zíral na strop, hlavu vykroucenou ke straně jako oběšenec.

Kdo hýbá mými panenkami? Kdo je tady?

Divoce se rozhlédla a na chvíli v panice a hrůze čekala, že v rozlehlé, horní místnosti plné stínů (kterou kdysi Ralph používal jako studovnu) spatří Elmera Haneye, který tloukl své děti. Bude se usmívat, předvede jí svůj hloupý a propadlý škleb. *Říkal sem ti, ty ženská, že seš jenom píča, která se do všeho sere.*

Nic. Nikdo.

Kdo je tady? Kdo pohybuje-

My se hýbáme sami, drahoušku.

Lišácký, chechtavý hlásek.

Jednou rukou si zakryla ústa, oči se jí rozšířily. Pak spatřila zubatá a rozházená písmenka na tabuli, která stvořila taková síla, že zlomila několikrát křidu, jejíž zbytky se teď válely v držáku pod tabulí.

David Brown je na Altairu-4

Cože? Cože? Co to-

Znamená to, že odešel trochu moc daleko, odpověděla panenka Hopi a z dřevěných pórů jí začalo najednou prosakovat zelené světlo. Jak ji v něm hrůze pozorovala, dřevěný obličej se roztáhl do škodolibého šklebu. Z otvoru vypadl mrtvý cvrček a se suchým ťuknutím dopadl na podlahu.

Odešel moc daleko, moc daleko, moc daleko...

Ne, tomu nevěřím, zaječela Ruth.

Celé město, Ruth... zašlo moc daleko, moc daleko... moc daleko

Ne!

Ztratilo se... ztratilo se....

Očka Greynerovy papíer maché panenky zaplavil náhle kapalný, zelený oheň. *Ztratila ses i ty,* prohlásila panenka. *Jsi teď cvoklá jako ostatní, David Brown je jen výmluva, abys tady zůstala...*

Ne-

Všechny její panenky se teď pohybovaly, zelený oheň přeskakoval z jedné na druhou, vzplála celá třída. Světlo sláblo a sílilo a Ruth v hrůze napadlo, že se ocitla v srdci nějakého odporného smaragdu.

Zíraly na ni skleněnýma očima a Ruth náhle pochopila, proč tak strašně vyděsily Edwinu Thurlowovou.

Ted' se v šumu podzimního listí nesly hlásky panenek, výsměšně šeptaly, klábosily mezi sebou... oslovovaly ji... slyšela ale i hlasy města. Věděla to. Věřila, že se jedná o zbytky městského rozumu... o zbytky jejího vlastního rozumu.

Něco se musí udělat, Ruth. Promluvila porcelánová panenka, z pusy jí odkapával zelený oheň. Ten hlas patřil Beachi Jerniganovi.

Musíš někoho varovat, to byla francouzská poupées s gumovým a ohebným tělem. Ten hlas patřil Hazel McCreadyové.

Ted' už tě ale nepustí pryč, Ruth. Hlas panáčka Nixona s vycpanými prsty ve tvaru dvou „V“ promluvil hlasem Johna Anderse ze základní školy. *Mohli by, byla by to ale chyba.*

Mají tě rádi, Ruth. Jestli se ale pokusíš zmizet, zabijí tě. Víš to snad? Panenka Kewpie z roku 1910 s gumovou hlavou, která připomínala obrácenou slzu. Ten hlas patřil Justinu Hurdovi.

Musíš vyslat signál.

Signál, Ruth, ano, a ty víš jak.

Použij nás, ukážeme ti jak, víme to.

Potácivě ustoupila, její ruce putovaly k uším. jako by chtěla ty hlasy umlčet. Ústa se jí pokroutila, pocítila děs. Nejvíc ji ale vylekal fakt, že ty hlasy a jejich pokroucené pravdy dokázala vyměnit za rozum. Právě se před ní zkoncentrovalo veškeré šílenství Havenu.

Signál, použij nás, ukážeme ti jak, víme a ty se to chceš dozvědět. Radnice, Ruth, věž s hodinami.

Šustivé hlasy se proměnily ve zpěv: *Radnice, Ruth! Ano! Ano, to je ono! Radnice! Radnice! Ano!*

Přestaňte s tím! zařvala. Přestaňte s tím! Přestaňte s tím! Ach, prosím, copak nepřestanete?

A v tu chvíli (poprvé od doby, kdy jí bylo jedenáct a po vítězství v závodě děvčat na jednu míli, který se konal na letním pikniku metodistů, ztratila vědomí) Ruth omdlela jako špalek.

6.

Někdy začátkem noci se k ní vrátila zamlžená verze vědomí a Ruth se bez jediného ohlednutí odšourala do ložnice. Ve skutečnosti se ohlednout bála. Nejasně si uvědomovala, že jí hlava pulzuje jako při těch pár příležitostech, kdy přebírala a probudila se s kocovinou. Stejně

tak zaznamenala fakt, že se starý viktoriánský dům houpe a skřípe jako starý škuner ve špatném počasí. Zatímco ležela na podlaze třídy v bezvědomí, na střední a východní Maine zaútočila silná bouře. Chladná fronta ze středozápadu asi konečně probjovala cestu do Nové Anglie a odsunula zatuchlou nádobu horka a vlhkosti, která celou oblast zakrývala poslední jeden a půl týdne. Změnu počasí na některých místech doprovázely velmi silné bouře. Haven byl ušetřen nejhoršího. Přesto elektřina vypadla a zůstalo to tak několik dní.

Výpadek proudu ale nebyl nikterak důležitý. Haven měl teď vlastní unikátní zdroje energie. Důležitá byla jen změna počasí. Když ta změna přišla, nebyla Ruth v Havenu jediným člověkem, který se probudil s nepříjemnou kocovinou a bolestí hlavy.

Jak vanuly silné větry, hnaly barevný vzduch k východu přes oceán a trhaly ho na neškodné cáry, ve městečku se všichni (od těch nejstarších až po ty nejmladší) probudili se stejným divným pocitem.

7.

Ruth spala ve středu až do jedné hodiny odpoledne. Probudila se s nenápadnými zbytky bolesti hlavy, dva Anaciny se ale o ní postaraly. V pět už se cítila lépe, poprvé za dlouhou dobu. Bolelo ji tělo, měla ztuhlé svaly, v porovnání s problémy, které ji sužovaly od začátku července se ale jednalo o maličkosti. Takové věci nemohly její pocit spokojenosti narušit ani v nejmenším. Nedokázal ho zkazit ani strach o Davida Browna.

Všichni, které na Hlavní ulici mýjela, měli zvláštní zamlžený pohled, jako by se právě probudili ze zakletí, kam je uvrhla čarodějnice z pohádky.

Ruth šla do kanceláře na radnici, vychutnávala vítr, který jí čechral vlasy na spáncích a s radostí pozorovala mraky, které putovaly tmavě modrou oblohou. Ta obloha vypadala téměř jako na podzim. Spatřila několik dětí, které pouštěly na velkém poli za základní školou draka ve tvaru krabice, a hlasitě se smály.

Jakmile ale promluvila k malé skupince, kterou rychle svolala, žádný smích se už neozval. Tři havenští radní, hospodář města a samozřejmě Bryant a Marie Brownovi. Ruth se začala omlouvat, že ještě nepovolala státní policii, že chlapcovo zmizení dokonce ani

nenahlásila. Jak řekla, věří, že ho rychle najdou. Pravděpodobně první noc, druhý den určitě. Věděla, že to není žádná omluva, kvůli tomu se to ale stalo. Byla to, pokračovala, nejhorší chyba, jakou udělala za léta kariéry havenského konstábla. A jestli kvůli tomu David Brown trpí... nikdy si to neodpustí.

Bryant jen přikývl. Vypadal vzdáleně, omámeně a nemocně. Marie se ale natáhla přes stůl a vzala ji za ruku.

„Nemusíš se obviňovat,“ zašeptala. „Byly tady i jiné okolnosti. Všichni to víme.“

Ostatní pokývali hlavou.

Už neslyším jejich myšlenky, napadlo najednou Ruth a její mozek odpověděl: *A předtím jsi to dokázala? Opravdu? Nebo se jednalo o halucinaci, kterou vyvolal strach o Davida Browna!*

Ano, ano. Dřív jsem to dokázala.

Věřit v halucinaci by bylo snazší, nebyla to ale pravda. Když si to uvědomila, uvědomila si i něco jiného. Pořád to ještě dokáže. Připomínalo to šumění v lastuře, zvuk, který děti považují za hukot oceánu. Neměla ani tušení, co říkají, pořád je ale slyšela. Slyší oni ji?

JSTE JEŠTĚ TADY? zařvala, jak dokázala nejsilněji.

Marie Brownová pozvedla ruku ke spánku, jako by náhle ucítila bolest a bodnutí. Newt Berringer se zamračil, Hazel McCreadyová, která si něco čmárala do trhačky před sebou, zvedla hlavu, jako by promluvila Ruth nahlas. *Ach, ano, pořád mě ještě slyší.*

„Ať už se stalo cokoli, dobré, či zlé, už je po všem,“ řekla Ruth. „Nadešla doba, ať už je pozdě nebo ne, kdy bychom měli ohledně Davida kontaktovat státní policii. Souhlasíte s tímto krokem?“

Za normálních okolností by jim takovou otázku nepoložila, ani ve snu by ji to nenapadlo. Koneckonců ji tu ubohou almužnu platili, aby odpovídala, ne aby se neptala.

Teď se vše v Havenu změnilo. Svěží vánek a čistý vzduch... v Havenu bylo pořád vše trochu jinak.

Překvapeně a šokovaně ji pozorovali.

Náhle se k ní vrátily naprosto zřetelné hlasy. *Ne, Ruth, ne, žádné cizince... postaráme se... nepotřebujeme žádné cizince, když se „stáváme“... ššššš... kvůli tvému životu Ruth... ššššš...*

Venku se ozval zvlášť silný náraz větru a roztrásl okna její kanceláře.

Adley McKeen se obrátil po zvuku... udělali to všichni. Pak se Adley usmál a předvedl překvapený a podivný škleb.

„Samozřejmě, Ruth,“ prohlásil. „Jestli si myslíš, že nadešla chvíle kontaktovat státní, pak konej. Věříme tvému úsudku, nebo snad ne?“

Ostatní souhlasili.

Počasí se změnilo, foukal vítr a ve středu odpoledne už organizovala pátrání po Davidu Brownovi státní policie.

8.

V pátek Ruth McCauslandová došla k závěru, že nebyla středa a čtvrtek i přes nadcházející proces nijak důležitá. Pomalu a vytrvale se blížila k nějakému cizímu šlénství.

Jedna nejasná část její mysli ten fakt zaznamenala, oplakala ho... nedokázala ale proces zastavit. Mohla jen doufat, že hlasy panenek přinášejí šlénství i pravdu. Jako by se oddělila od těla a sledovala, jak její ruce berou nejostřejší kuchyňský nůž (ten, co používala k vykostění ryb) z šuplíku. Vzala ho nahoru do třídy.

Třída zářila a rozežírало ji zelené světlo. *Světlo Tommyknockerů. Tak jim teď říkali v městečku všichni a to jméno bylo vhodné, že? Ano. Dobré jako každé jiné. Tommyknockeri.*

Vyšli signál, nic víc teď dělat nemůžeš. Chtějí se tě zbavit, Ruth. Mají tě rádi, jejich láska se ale změnila ve vražednou sílu. Věřím, že v tom najdeš určitý druh pokroucené úcty. Pořád se tě bojí. I teď, teď, kdy jsi pomalu stejně bláznivá jako oni, bojí se tě. Možná ten signál někdo uslyší... uslyší ho... uvidí ho... pochopí ho.

9.

Na tabuli se teď objevila roztřesená kresba hodin a radniční věže... čmáranice žáků první třídy.

Ruth se nedokázala pustit do panenek ve třídě... nedokázala to udělat v tom hrozném světle, které sílilo a pulzovalo. Jednu po druhé je odnesla do studovny svého manžela a jako chirurg jim rozřezala bříška. Francouzská madame, klaun z devatenáctého století, Kewpie, úplně všechny. Jednu po druhé. Do každé vložila malý strojek vyrobený z C-baterií, drátů, elektrických obvodů z kalkulačky a lepenkových ruliček

z toaletního papíru. Rychle jim vnitřnosti zašila hrubou, černou nití. Jak se řada nahých panenek na psacím stole jejího manžela prodlužovala, začaly jí připomínat mrtvé děti. Snad oběti nějaké masové otravy, které někdo po smrti svlékl a okradl.

Každá zašitá rána se uprostřed rozšiřovala a ven (jako hledí nějakého podivného dalekohledu) čnely ruličky toaletního papíru. Přestože byly jen z lepenky, mohly v případě generované energie její sílu odvádět. Nevěděla, jak na to přišla, ani kde vzala ten nápad takové strojky vůbec vyrobit... zdálo se, že se ten nápad prostě zhmotnil ve vzduchu. Ve stejném vzduchu, kde David Brown (je na Altairu 4) zmizel.

Jak nořila nůž do jejich kulatých, bezbranných bříšek, uvolňovala zelené světlo.

Já

(vysílám signál)

vraždím jediné děti, jaké jsem kdy měla.

Signál, myslí na signál a ne na děti.

Prodlužovačkou panenky svázala do úhledného řetězce. Z posledních deseti centimetrů kabelu odstranila izolaci a zasunula třpytivou měď do dělbuchu M-16, který zabavila Hrbáčovi, čtrnáctiletému synovi Beache Jernigana (známého pod tou přezdívkou kvůli zvednutému rameni), asi týden předtím, než tohle šílenství vypuklo. Obrátila se ke třídě a k prázdným lavicím a na chvíli zapochybovala. Oknem proudilo dost světla, aby rozeznala kresbu radniční věže s hodinami. Načrtla ji v jedné z černých period, které se zjevně stále víc a víc prodlužovaly.

Hodiny na věži ukazovaly tři.

Ruth odložila práci a šla si lehnout. Spala, nebyl to ale klidný spánek. Kroutila se, obracela a sténala. Hlasy jí proudily hlavou i ve spánku – myšlenky na plánovanou odplatu, na upečené dorty, sexuální fantazie, strach z nepravdivosti, vynálezy podivuhodných strojů a zařízení, sny o moci. A pod nimi – tichý iracionální nářek jako znečištěný potok – myšlenky, které pocházely z mozků jejích spoluobčanů, nejednalo se ale o myšlenky lidské. V nočních můrách sužovaném spánku, našla část podvědomí Ruth McCauslandové (ta část, jež lpěla tvrdohlavě na rozumu) pravdu: ty sílící hlasy nepatřily

lidem, se kterými celá ta léta žila. Ty hlasy patřily cizincům. Byly to hlasy Tommyknockerů.

10.

Do čtvrtčního poledne Ruth pochopila, že změna počasí nic nevyřešila.

Dorazila státní policie, široké pátrání ale nezorganizovala. Její detailní a kompletní zpráva (jako vždy) jasně dokázala, že čtyřletý David Brown nemohl zabloudit mimo prohledané území, nebyl-li unesen – museli teď zvážit i tuto možnost. Její zprávu doprovázely topografické mapy. Označila je svým úhledným, rozvážným rukopisem a dokázala, jak důkladně pátrání vedla.

„Byla jsi pozorná a důkladná,“ řekl jí toho večera Příšera Dugan. Zamračil se tak silně, že mu zvrásnilo čelo linky jako trhliny v zemi po zemětřesení. „Vždycky jsi taková. Nikdy jsem ale nevěděl, že dokážeš předvádět takové kousky od Johna Wayna.“

„Butchi, je mi to líto.“

„Jo, no...“ pokrčil rameny. „Už je po všem. Co?“

„Ano,“ odpověděla a bledě se usmála. Bylo to Ralphovo oblíbené pořekadlo.

Butch jí položil mnoho otázek. Až na tu, na kterou odpovědět chtěla: *Ruth, co je v Havenu špatného? Větry v městečku vyčistily atmosféru a nikdo z cizinců nevytušil nic špatného.*

Větry ale problémy neukončily. Špatná kouzla fungovala pořád. Ať už šlo o cokoliv, zdálo se, že to znovu po jisté době samo pokračuje. Ruth věřila, že už ta doba nastala. Uvažovala, co by asi našel tým lékařů, kdyby v Havenu prováděl masovou kontrolu. Nedostatek železa u žen? Náhlý ústup vlasů u mužů? Zlepšené vidění (zvláště pak periferní vidění), které vyrovnala překvapivá ztráta zubů? Lidi, kteří byli tak chytří, až z nich šel strach? Zdálo se, jako by málem dokázali – ha! ha! – číst vaše myšlenky.

Ruth ztratila ve středu v noci sama dva zuby. Jeden našla ve čtvrtek ráno na polštáři (groteskní dar zubnímu skřítkovi ve středním věku). Druhý nikde nebyl, takže věřila, že ho spolkla. Nezáleželo na tom.

11.

Povinnost odpálit radnici se změnila v duševní jedovatý brečťan, který jí bez ustání vyleptával mozek. Panenky šeptaly a šeptaly. V pátek se pokusila naposledy o záchranu.

Rozhodla se nakonec přece město opustit. Už jí nepatřilo. Věřila, že na ni nastražili Tommyknockeři past už jen tím, že tady zůstala tak dlouho... a Ruth do ní (jako v případě pasti Davida Browna) vlezla jako vyplašený králík do oka.

Věřila, že jí nenastartuje starý Dodge. Něco s ním jistě udělali. Ale nastartoval.

Pak si pomyslela, že ji nepustí z Haven Village. Že ji zastaví, budou se usmívat jako sluníčka a vysílat k ní své šustivé myšlenky *máme tě rádi Ruth*. Ale nezastavili ji.

Projela Hlavní ulicí a vyrazila do krajiny. Seděla vzpřímeně, bílé klouby na rukou, na obličejí vážný výraz. Hlavou jí vířily

(strč prst skrz krk)

jazykolamy. Cítila, jak jí pohled přitahuje radniční věž s hodinami

(signál Ruth pošli)

(ano exploze krásná)

(buch odpal ji odpal ji až na Altair-4 Ruth)

a ze všech sil se bránila. Ta povinnost odpálit věž radnice a upozornit na to, co se tady děje šíleného, byla jako podpálit vlastní dům, abyste si upekli kuře.

Když zmizela cihlová věž z dohledu, začala se cítit lépe.

Jakmile se ocitla na silnici do Derry, musela bojovat s nutkáním vyšponovat Dartovu rychlost na maximum (což znamenalo, uvážíme-li jeho věk, stále překvapivě hodně). Cítila se jako člověk, který se štěstím unikl z jámy lvové – člověk, který neunikl díky selskému rozumu, ale pouze kvůli štěstí.

Jak se vesnice vzdalovala a šustivé hlasy utichaly, začalo se jí zdát, že jí někdo musí začít opožděně pronásledovat.

Znovu a znovu se dívala do zpětného zrcátka. Čekala, že spatří vozy pronásledovatelů, kteří ji budou chtít odvést zpět. Budou trvat na tom, aby se vrátila.

Měli ji moc rádi na to, aby ji nechali jít.

Silnice ale zůstávala prázdná. Nekřičel na ni Dick Allison z jednoho ze tří městských požárnických vozů ani Newt Berringer ve

svém velkém, starém, peprmintově zeleném Olds 88. Ani Bobby Tremain ve žlutém Challengeru.

Jak se blížila k havensko-albionské hranici, vytáhla z Darta osmdesát. Čím víc se blížila k hranici města (kterou začala – právem neprávem – považovat za místo, kde bude její útěk nezvratný), tím víc si uvědomovala, jak poslední dva týdny připomínaly černou a pokroucenou noční můru.

Nemohu se vrátit. Nemohu.

Noha na pedálu plynu byla těžší a těžší.

Nakonec ji ale něco varovalo. Možná šlo o informaci, kterou jí poskytly hlasy a podvědomí si ji zapsalo do paměti. Přijímala teď stejně při vědomí i ve spánku. Jak se objevila tabule s názvem města

A L B I O N

- spustila nohu z plynu a dupla na brzdy. Ruth nechala auto sjet z asfaltu a zastavila na krajnici. Za ní se zvedl oblak prachu bílého a suchého jako kostní moučka. Vítr přestal foukat, vzduch nad Havenem už byl zase tichý a mrtvý. Ruth věřila, že zůstane prach, jenž zvířila, v takovém vzduchu viset hodně dlouho.

Seděla, ruce pevně omotané okolo volantu a uvažovala, proč zastavila.

Přemýšlela. Už to téměř měla. Začínala-
(*se stávat*)
to chápat. Nebo hádat.

Bariéra? Na to myslíš? Že postavili bariéru a že dokázali proměnit celý Haven v... nějakou mravenčí farmu nebo něco takového pod poklopem? Ruth, to je směšné!

A také bylo. Nejen podle logiky a zkušeností, ale i podle toho, co jí dokazovaly smysly. Jak seděla za volantem a poslouchala rádio (tichý jazz, který se linul z málo výkonné vysokoškolské stanice v Bergenfieldu, v New Jersey), prosvištěl kolem ní nákladňák Hill Crest s kuřaty, který nejspíš směřoval k Derry. O pár vteřin později projel opačným směrem Chevy Vega. Nálepka na zadním nárazníku hlásala: POŠTOVNÍ ZAMĚSTNANCI POUŽÍVAJÍ AIR MAIL

Nancy Vossová se na Ruth ani nepodívala, jen uháněla svým směrem – v tomto případě se jednalo nejspíš o Augustu.

Vidíš? Nic je nezastavuje, pomyslela si.

Ne, odpověděla její mysl šeptem. Je ne, Ruth, jen tebe. Tebe to zastaví a zastaví to i přítele Bobbi Andersonové. Možná ještě jednoho, nebo dva další. Tak jed! Naraz do toho hlavou rychlostí nějakých devadesát kilometrů za hodinu! Jestli tomu tedy nevěříš! Všichni tě máme rádi a neradi bychom, aby se ti něco přihodilo... ale nezastavíme to, nemůžeme.

Místo, aby pokračovala, vystoupila a kráčela k havensko-albionské hranici pěšky. Její stín se táhl daleko vzadu, do hlavy jí pražilo červencové slunce. Zachytila nejasný ale vytrvalý hukot strojů v lese za Bobbiiným domem. Zase kopala. Prázdniny případu Davida Browna skončily a Ruth cítila, že se blíží k... no, k něčemu. Vyvolalo to v ní pocit paniky a naléhavosti.

Přiblížila se k ukazateli... prošla kolem něj... pokračovala dál... a pocítila divokou a žhavou naději. Je z Havenu venku! Je v Albionu! Za chvíli bude křičet a utíkat k nejbližšímu domu, k nejbližšímu telefonu. Bude-

-zpomalila.

Na obličejí se jí objevil výraz zmatku... pak se prohloubil a změnil v hrůznou jistotu.

Šlo se jí těžce. Vzduch začal být tuhý a gumový. Cítila, jak jí napíná tváře a kůži na čele. Cítila, jak jí zplošťuje ňadra.

Sklonila hlavu a pokračovala dál. Ústa jí protáhla grimasa úsilí, na krku se jí napínaly šlachy. Vypadala jako žena, která se snaží pochodovat ve větru, silném jako vichřice, přestože se po obou stranách sotva pohupovalo listí na stromech. Obraz, který se jí teď vybavil, se naprosto shodoval s obrazem, který vyvstal před Gardenerem, když se pokoušel dosáhnout u Bobbi Andersonové na dno upraveného ohřívače vody. Obě představy se jen o kousek lišily. Ruth se zdálo, jako by celou cestu blokovala neviditelná nylonová punčocha, punčocha velká pro ženského Titána. *Už jsem slyšela o punčochách, které nejsou vůbec vidět*, pomyslela si hystericky. *Ale to je vážně směšné.*

Začala jí od tlaku bolet ňadra. A nohy jí začaly náhle v prachu klouzat. Zachvátila ji panika. Dosáhla bodu, kdy dokázala překonat elastický odpor neviditelné bariéry, pak ten bod minula. Bariéra ji teď sunula nazpět.

Snažila se obrátit a vrátit se sama, než ji stěna odstrčí. Ztratila ale rovnováhu a bariéra ji hrubě odhodila směrem, odkud přišla. Odřela si

nohy, oči se jí rozevřely dokořán a objevil se v nich výraz šoku. Cítila se, jako by ji odrazil bok obrovského gumového balónu.

Na chvíli se nohama nedotýkala země. Pak přistála na kolenou, ošklivě si je odřela a roztrhala si šaty. Vstala, zacouvala k autu a tiše se rozplakala bolestí.

Seděla za volantem auta téměř dvacet minut a čekala, až se bolest v kolenou ztiší. Chvilími po Derry Road projížděla v obou směrech auta a nákladáky. Jak tam seděla, projel kolem Ashley Ruvall na kole. Vezl rybářský prut. Podíval se na ni a pokynul jí rukou.

„Dobrý den, paní McCauslandová!“ vykřikl švitořivě a zašklebil se. Jeho šišlání ji překvapilo. Matně ji napadlo, že musel přijít o všechny zuby. Ne jen o některé, o všechny.

Když zavolal – „Máme vás rádi, paní McCauslandová“ – pocítila vlnu chladu.

Po dlouhé době s Dartem zacouvala, obrátila se a vyrazila horkým tichem zpět do Haven Viliage. Jak projížděla po Hlavní ulici směrem k domovu, zdálo se jí, že ji mnoho lidí pozoruje. V jejich očích se nezračila moudrost, ale lstivost.

Ruth se podívala do zpětného zrcátka a na druhém konci krátké Hlavní ulice rozeznala věž s hodinami. Ručičky se blížily ke třetí hodině odpoledne.

Zastavila u Fanninů, bezohledně narazila do obrubníku a nechala motor zhasnout. Neobtěžovala se ani otočit klíčkem. Jednoduše zůstala sedět za volantem (na palubní desce zářila hloupá, rudá světélka), dívala se do zpětného zrcátka a opouštělo ji pomalu vědomí. Když znovu přišla k sobě, odbíjely hodiny na věži šest. Ztratila tři hodiny... a další zub. Hodiny najít nemohla, ale zub – řezák – jí ležel v klíně.

12.

A celou noc k ní mluvily panenky. Věřila, že nic z toho, co vyprávějí, není úplná lež... a to bylo na celé věci nejhorší. Seděla v zeleném světle mrtvých duší a poslouchala jejich šílené pohádky.

Vyprávěly jí, že když věří, že se zbláznila, má pravdu. Jediný rentgen jejího mozku, pokračovaly, jediný rentgen mozku kteréhokoliv člověka z Havenu by přiměl neurologa, aby začal křičet a utekl se schovat. Její mozek se měnil. Její mozek... „*se stával*“.

Její mozek, její zuby – ach, promiňte, říkejme jim ex-zuby – obojí se „stávalo“. A její oči měnily barvu, nebo ne? Ano. Tmavě hnědá se měnila v oříškovou... a nevyšla si jednoho dne v Havenské jídelně, že mění barvu i jasně modré oči Beache Jernigana? Tmavly, měnily se v oříškovou? Oříškové oči... žádné zuby... ach můj bože, co se to s námi děje?

Sledovaly ji skleněné pohledy panenek – panenek, které se usmívaly.

Nedělej si starosti, Ruth. Je to jen invaze z vesmíru, o tom se po celá léta točily levné filmy. Snad to chápeš, nebo snad ne? Invaze Tommyknockerů. Jestli se chceš podívat na nájezdníky z vesmíru, o kterých vyprávěly béčkové filmy a vědeckofantastické povídky, podívej se do očí Beache Jernigana nebo do očí Wendy. Nebo do vlastních.

„Myslíte tím, že mě to požírá,“ zašeptala do letní temnoty, kdy se páteční noc měnila v sobotní ráno.

Ale samozřejmě, Ruth! Co sis myslela, že „stávání se“ znamená? Panenky se zasmály, Ruth znovu milostivě opustilo vědomí.

13.

Když se v sobotu ráno probudila, bylo už slunce na obloze, na tabuli ve třídě se rýsovala roztrášená kresba radniční věže s hodinami a na Ralphově zakrytém stole ve studovně ležely dva tucty kalkulaček. Uložila je do látkové tašky přes rameno, se kterou chodila vybírat příspěvky pro Společnost proti rakovině. Na některých kalkulačkách byly nalepené štítky. BERRINGER. MCCREADYOVÁ. ÚŘAD RADNÍCH, NESUNDAVAT: ODDĚLENÍ DANÍ. Nakonec neusnula. Místo toho upadala do prázdných období... a zdálo se, že ukořistila kalkulačky všech úředníků města.

Proč?

Nepotřebuješ žádný důvod, Ruth, zašeptaly panenky a Ruth každým dnem, každou minutou a každou vteřinou líp a líp chápala, co tak strašně vyděsilo malou Edwinu Thurlowovou. Musíš jen vyslat signál... a zemřít.

Jak velký kus té myšlenky patří mně? A kolik je jejich? Nakolik mě řídí?

Na tom nesejde, Ruth. Stejně se to stane. Tak to udělej rychle, tvrdě a brzy, jak jen můžeš. Přestaň přemýšlet, dej tomu volný průběh... protože část tvé mysli chce, aby se to stalo. Nebo snad ne ?

Ano, ve skutečnosti si to přála větší část jejího vědomí. A nejen vyslat signál do okolního světa, nebo takové hlouposti. To byla jen rozumová poleva na ďábelském dortu iracionality.

Až to přijde, chtěla se toho zúčastnit.

Kartónové trubky odvedou sílu a jako zářivou řeku destruktivní energie ji vyšlou do věže s hodinami. A věž odletí jako raketa. Nárazová vlna udeří destruktivně na ulici toho špinavého Havenu. A právě takovou destrukci si přála. Ta touha byla součástí jejího „stávání se“.

14.

Tu noc jí zavolal Butch Dugan, aby jí podal informace, jak pokročili s případem Davida Browna. Situace se vyvíjela velmi nezvykle. Chlapcův bratr Hillman se ocitl v nemocnici ve stavu, který připomínal katatonii. Jeho dědeček na tom nebyl o moc lépe. Vyprávěl lidem, že se David Brown jen tak neztratil, že ve skutečnosti zmizel. Že byl ten kouzelnický trik jinými slovy skutečný. A, pokračoval Butch, každému, kdo poslouchal, vyprávěl, že se polovina lidí v Havenu zbláznila a druhá se zblázní.

„Zajel do Bangoru a mluvil s chlápkiem jménem Bright ze Zpráv,“ pokračoval Příšera. „Chtěli obrázek lidského zájmu a dostali bláznivé tlachání. Ten stařík se změnil v opravdový kvasar, Ruth.“

„Porad' mu, ať se drží dál,“ odvětila Ruth. „Pustí ho dovnitř, ven se ale už nikdy nedostane.“

„Cože?“ zařval Příšera. Hlas mu náhle zeslábl. „Spojení jde do háje, Ruth.“

„Říkala jsem, že bude zítra třeba něco nového. Pořád jsem se ještě nevzdala naděje.“ Neustále si třela spánky a pozorovala řadu panenek, které jako teroristickou bombu spojovaly dráty. „Čekej zítra signál.“

„Cože?“ Příšerův hlas málem pohltil příliv šumu ve spojení.

„Sbohem, Butchi. Seš sakra dobrej chlap. Věřím, že ho uslyšíš až tam dole v Derry. Přesně ve tři.“

„Ruth, ztrácím tě... zavolej znovu... brzy...“

Zavěsila nefunkční telefon, podívala se na panenky, zaposlouchala se do tichých hlasů a čekala na svou chvíli.

15.

Neděle byla v Maine ukázkovým letním dnem z obrázkové knihy. Bylo jasno, čisté nebe a teplo. Ve tři čtvrtě na jednu si oblékla Ruth McCauslandová hezké modré letní šaty a vyšla naposledy ze svého domu. Zamkla přední dveře, postavila se na špičky a pověsila klíč na malý háček. Ralph jí říkával, že se každý zloděj, který za něco stojí, nejprve podívá nad dveře, Ruth to ale dělala stále. A dům nikdy nikdo nevylopil. V hloubi duše věřila, že se jedná o důvěru... a Haven ji nikdy nenechal na holičkách. Panenky naskládala do Ralphova starého plátěného pytle, který stáhla po schodech na verandě.

Okolo procházel Bobby Tremain a pískal si. „Mám vám s tím pomoci, paní McCauslandová?“

„Ne, děkuji ti, Bobby,“

„Dobře.“ Usmál se na ni. V jeho úsměvu bylo jen pár zubů. Nebylo jich moc, jen pár. Připomínaly zbylé plaňky v plotu kolem začarovaného domu. „Všichni vás máme rádi.“

„Ano,“ odpověděla a zvedla pytel na sedadlo spolujezdce. Hlavou jí projel záblesk bolesti. „Ach, jak dobře to vím.“

(na co Ruth myslíš když odjíždíš)

(strč prst skrz krk)

(pověz nám Ruth pověz nám co ti poradily panenky abys udělala)

(tři sta třicet tři stříbrných stříkaček)

(chceme to vědět, nebo snad něco ukrýváš?)

(chtěla bys znát naolejovala-li Julie?)

(to chceme, ne? nejsou tady žádné změny, ne?)

Na chvíli se na Bobbyho zadívala, pak se usmála. Úsměv Bobbyho Tremaina povadl.

(máš mě rád? ano... ale pořád se mě bojíš. A to děláš dobře)

„Pokračuj, Bobby,“ zašeptala a Bobby pokračoval. Jednou se obrátil přes rameno, na mladém obličejí se mu objevila nedůvěra.

Ruth zamířila k radnici.

Rozprostíralo se tam nedělní ticho, ticho jako v nedělním kostele. Její kroky cvakaly a rozléhaly se. Pytel byl tak těžký, že ho nemohla

nést, a proto ho po navoskované podlaze radnice vláčela. Pytel vydával suché hadí syčení. Vyvlekla ho po jednom schodu přes tři schodiště, ruce pevně svírala kolem provazu, který ho uzavíral. V hlavě jí dunělo a bolela jí. Kousla se do rtu, vyvrátily se jí dva zuby a Ruth je vyplivla. Dech se jí v hrdle změnil v hrubou slámu. Vysokými okny třetího poschodí proudilo dovnitř zaprášené sluneční světlo.

Táhla pytel krátkou, nabitou, horkou chodbou. Tady nahoře byly jen dvě místnosti – po každé straně jedna. Ležely tady schované všechny městské zápisy. Pokud byla radnice mozkiem Havenu, v tomto horkém podkroví ležela jeho papírová paměť, která se táhla do dob, kdy se město jmenovalo lilium, Montgomery, Coodersville nebo Montville Plantation.

Okolo ní šeptaly a šustily hlasy.

Na chvíli se zastavila, dívala se posledním oknem a pozorovala krátký úsek Hlavní ulice. Před Cooderovým obchodem, který měl v neděli otevřeno od dvanácti do šesti (to byl chytrý tah), stálo možná patnáct aut. Lidé se vlekli do Havenské jídelny na kávu. Několik aut projíždělo sem a tam.

Vypadá to tak normálně... všechno to vypadá tak sakramensky normálně!

Pocítila závratnou chvíli pochybností... pak zvedl Moose Richardson hlavu a zamával jí, jako by ji viděl, jak se dívá ze špinavého okna ve třetím poschodí. A Moose nebyl sám. Dívalo se jich na ni hodně.

Schovala se, obrátila se a uchopila okenní tyč, jež stála ve vzdáleném rohu, kde chodba končila. Zahákla za ni kroužek uprostřed stropu a stáhla skládací schody. Pak tyč odložila, zaklonila se a zadívala se do útrob věže. Slyšela mechanické cvakání a šum hodinového strojku, pod ním rozeznala nejasný šustot spících netopýrů. Bylo jich tam nahoře spousta. Město se jich mělo zbavit už před lety, vykuřování bylo ale špinavé... a drahé. Až se znovu hodinový stroj rozbije, budou muset před opravou netopýry odklidit. A určitě se to stane brzy. Pokud šlo o tyto radní, mohly hodiny odbíjet ve tři hodiny ráno poledne a zastavit se, aniž by to někomu vadilo.

Ruth rozmotala vlněný provaz od pytle, který měla obtočený na třikrát okolo ruky, a pomalu začala stoupat po žebříku. Pytel vlekla mezi nohama. Škubavě narážel do příček a stoupal výš, jako by měla v

plátně ukryté tělo. Provaz se jí zařítzl do ruky ještě hlouběji, až jí zdřevěněla a zmodrala. Těžce a dlouze zalapala po dechu, hluboko v hrudi ucítila bolest.

Konečně ji obestřely stíny. Slezla ze žebříku a vstoupila do skutečného podkroví radnice. Pomalu vytáhla nahoru i pytel. Nejasně si uvědomila, že jí začaly krvácet dásně a uši, v ústech ucítila kyselou, měděnou chuť krve.

Všude kolem cítila sklepní pach starých cihel, které se v suchu, tmě a letním horku vypaňují. Po levé straně cítila ohromný, nejasný kruh – odvrácenou stranu ciferníku hodin, který směřoval na Hlavní ulici. Ve městě s větší prosperitou by měli nepochybně ciferník na všechny strany. Havenská radniční věž byla ale malá. Měla jen tři metry v průměru. Za ní rozeznala ještě tmavší kola a hřídele, které se pomalu otáčely. Našla místo, kam dopadne kladivo a rozezní zvon. Byl tam hluboký a starý zářez. Hodiny tikaly nápadně hlasitě.

Rychle a škubavě (teď sama hodiny připomínala – hodiny, které odtikávaly a zvonici měly určitě plnou netopýrů, že?) odmotala provaz z ruky. Ve skutečnosti ho vytrhla z hluboké rány tvaru spirály, která se jí otevřela v kůži. Roztáhla ústí pytle a začala vyndávat panenky jednu po druhé. Pohybovala se, jak nejrychleji dokázala. Rozkládala je do kruhu, roztahovala jim nožky a ručky, aby se dotýkaly. Vypadaly v temnotě jako panenky, které pořádají seanci.

Do středu prohlubně na mohutném zvonu připojila dělbuch M-16. Až začnou hodiny odbíjet celou a kladívko dopadne-

Bum.

A já tady budu jen tak sedět, pomyslela si. Budu tady sedět a čekat, až kladívko dopadne.

Náhle ji uspala únava a Ruth ztratila vědomí.

16.

Pomalou přicházela k sobě. Zpočátku si myslela, že leží doma v posteli a má obličej přitisknutý k polštáři. Ležela v posteli a vše byl jen ošklivý sen. Až na to, že její polštář nepíchal a nebyl horký. Její pokrývky nepulzovaly a nedýchaly.

Zvedla ruce a dotkla se horkého, koženého těla, jehož kosti pokrývalo jen málo masa. Netopýr jí visel nad pravým ňadrem pod

ramenem... a náhle si uvědomila, že ho zavolala... že je nějakým způsobem zavolala všechny. Zachytila jeho odporný hlodavčí mozek, myšlenky temné, instinktivní a šílené. Přemýšlel jen o krvi, broucích a kroužení ve slepé temnotě.

„Ach, bože, ne!“ vykřikla... jeho hrubé, cizí a plíživé myšlenky vedly k šílenství. Nesnesla je. „Ach ne. Ach, bože, prosím ne.“

Bez rozmyšlení sevřela dlaně a mezi prsty jí zapraskaly papírové kosti a křídla. Netopýr vykvikl a Ruth ucítila ve tváři ostrou, rezavou bolest od jeho kousnutí.

Teď pískali všichni. Všichni. A Ruth si uvědomila, že jich má na sobě tucty, možná stovky. Na druhém rameni, na botách, ve vlasech. Spatřila, jak se jí začal kroutit a vlnit rozkrok šatů.

„Ach ne!“ zaječela ještě jednou do prachu a temnoty věže. Netopýři létali kolem a pískali. Šepot jejich křídel zněl jako tiché hřmění a připomínal šepot hlasů Havenu. „Ach ne! Ach ne! Ach ne!“

Ve vlasech se jí třepotal zachycený netopýr, který pištěl.

Další jí narazil do obličeje, jeho dech smrděl jako starý kurník.

Svět se roztočil a rozhoupal. Podařilo se jí dostat na nohy. Tloukla rukama kolem hlavy, netopýři byli všude – vytvořili kolem ní černý mrak. Náhle zmizela hranice mezi tichou explozí jejich křídel a hlasy (*máme tě rádi, Ruth!*)

hlasy

(*nenávidíme tě Ruth neplet' se mezi nás neopovažuj se mezi nás plést*)

hlasy Havenu.

Zapomněla, kde je. Zapomněla na padací dveře, které jí zívaly téměř u nohou. Jak k nim klopýtala, zaslechla, jak se rozezněly hodiny – ten zvuk zněl tlumeně a neskutečně. Kladivo uhodilo do jejího detonátoru – a nic se nedělo.

Obrátila se. Létali kolem ní netopýři, její nevěřicné oči začaly krváčet. Přes rudý opar ale spatřila, jak kladivo dopadlo znovu, pak potřetí. Svět zůstal pořád stejný.

Slepá patrona, pomyslela si Ruth McCauslandová. *Byla to slepá patrona.*

A pak proletěla padacími dveřmi.

Z těla se jí zvedli netopýři, z těla se jí zvedly šaty, z nohy se vznesla jedna bota. Dopadla na žebřík a mírně se obrátila. Dopadla na levý bok silou, která jí zlomila všechna žebra. Snažila se obrátit, až se jí

to nakonec podařilo. Téměř všichni netopýři našli cestu padacími dveřmi do lákavé temnoty věže. Půltucet jich ale kroužil zmateně sem a tam u stropu chodby třetího poschodí. Jejich hlasy byly tak cizí a hmyzu podobné – hlasy úlu, hlasy plné nepřátelství. Právě ty hlasy vnímala v mysli už od čtvrtého července. Město se nechystalo zešlet. To by bylo zlé, tohle bylo ale mnohem horší... ach bože, bylo to mnohem, mnohem horší.

A všechno to nebylo k ničemu. M-16 Humpa Jernigana byla nakonec jen slepá patrona, nic víc. Zešedivěly jí vlasy. O čtyři minuty se ale probrala s netopýřem, který jí seděl na nose a chlemtal kapky krve na tváři.

„Ne, ty špinavá svině!“ zaječela a roztrhla ho napůl. Odpor se změnil v agónii. Netopýř vydal zvuk, jako byste trhali silný papír. Jeho odporne vnitřnosti jí vystříkly na zvednutý, pavučinami zašpiněný obličej. Nemohla ani otevřít ústa, aby vykřikla. *Nech mě umřít, Bože, prosím, nenechávej mě být jako oni, nenechávej mě „se stát“*. Nemohla otevřít ústa, aby jí neproniklo do těla netopýří umírající já. V tu chvíli explodoval pod kladívkem Humpův M-16. Explodoval bez okolků, ozvalo se jen mokré bum. Zelené světlo nejprve ozářilo čtverec padacích dveří... pak celý svět. Ruth na chvíli zahlédla netopýří kosti, jako by se dívala na rentgenový snímek.

Pak zelená barva zčernala.

Bylo 3:05 odpoledne.

17.

Po celém Havenu uléhali lidé na zem. Někteří sestoupili do sklepa s matnou představou, že si právě mají vzít zavařeninu, některé jednoduše napadlo, že tam bude chladněji. Beach Jernigan ulehl za pult Havenské jídelny a spojil ruce za hlavou. Přemýšlel o předmětu na korbě nákladáku, o věci pod plachtou.

Ve 3:05 se rozletěla základna věže a do okolí se rozprskly cihly rozdrčené na prach. Po polích se prohnal mohutný vítr exploze. Neštěstí rozbilo téměř všechna okna v Havenu a hodně oken v Tróji a Albionu.

Zubatou dírou mezi cihlami se rozlilo zelené světlo a radniční věž začala stoupat jako surrealistická cihlová raketa – raketa Magritte s

hodinami na boku. Zvedala se na polštáři chladného, zeleného světla (určitě bylo chladné, neboť jinak by spálilo panenky i ruku Ruth McCauslandové... jakož i celou vesnici).

Radniční věž se vznesla na zelené pochodni a její stěny se začaly propadat. Iluze cihlové rakety, která stoupá po odpolední obloze, ale chvíli vydržela... a v řevu výbuchu se neslo odbíjení hodin, jež hlásily jednu hodinu za druhou. Při dvanáctém úderu – poledne? půlnoc? – explodovala jako Challenger odsouzený k zániku. Do všech stran se rozlétly cihly. Benton Rhodes později uvidí některé škody – to nejhorší ale rychle zamaskují.

Létající cihly prošly stěnami domků, přízemními okénky i prkennými ploty. Cihly se snašely z oblohy jako bomby. Velká ručička hodin (jako krajka jemně tepaného železa) prosvištěla vzduchem jako smrtící bumerang a zabořila se do jednoho ze starých dubů, které rostly před havenskou knihovnou.

Zdivo a rozsekaná prkna se vrátily k zemi.

Pak se rozhostilo ticho.

Po chvíli se po celém Havenu začali pomalu zvedat lidé na nohy, rozhlíželi se, začali zametat sklo a hodnotit škody. Městečkem se prohnala destrukce, nikdo nebyl ale zraněn. Jak ta cihlová raketa stoupá jako grandiózní sen do vzduchu, spatřila ve skutečnosti v celém městečku jediná osoba.

Tou osobou byl Jim Gardener. Bobbi dřímala – Gardener ji k tomu přemluvil. Nikdo z nich v odpoledním vedru nepracoval. Zvláště pak ne Bobbi. Vymanila se o kousek z hrozného stavu, v jakém ji našel, neustále se ale přetěžovala a začala náhle znovu silně krvácet.

Jsem zvědav, pomyslel si morbidně, kdy bude místo pár tabletek železa denně potřebovat transfúzi krve? Věděl, že je to ale nepravděpodobné. Jeho manželka trpěla strašnými menstruačními problémy, zřejmě proto, že její matka dostala lék známý jako DES. Gardener se díky tomu rychle seznámil s funkcí těla, jakou jeho tělo nikdy nepředvede. A věděl, že laická představa o menstruaci (pravidelném měsíčním výtoku krve z vagíny) není jednoduše založená na pravdě. Většinu materiálu, který menses tvořil, nebyla vůbec krev, ale přebytečná tkáň. Menstruace byla efektivním procesem odstranění odpadu ve jménu ženské schopnosti родit děti.

Ne, o tom, že Bobbi vykrvácí... pochyboval. Kromě nitroděložního zranění, což bylo velmi nepravděpodobné.

I hovno. Nevíš, co je v takové situaci pravděpodobné a co ne.

Oukej. Rozumná řeč. A věděl, že ať je důvod jakýkoliv, ženy na menstruaci každý den, každý týden stavěné nejsou. Krev i tkáň jsou v jádru jedna a ta samá věc – materiál, ze kterého je Bobbi Andersonová stvořená. Připomínalo mu to kanibalismus, ale-

Ne, tak to nebylo. Zdálo se, jako by někdo otočil jejím termostatem na maximum a Bobbi se spalovala. Během horkého období před týdnem se málem několikrát zhroutila. A Gardener věděl, že – přestože to znělo groteskně – hledání malého Davida Browna přineslo Bobbi určitý druh odpočinku.

Gardener doopravdy nevěřil, že ji přiměje, aby si zdřímla. Pak Bobbi ve tři čtvrtě na tři prohlásila, že je trochu unavená a mohla by si trochu zdřímnout. Zeptala se ho, jestli si nechce také na hodinu odpočinout.

„Ano,“ odpověděl, „posadím se venku na verandě a nejdřív si budu pár minut číst.“ *A přitom dokončím to malé nalévání alkoholem.*

„No, nezůstávej tam moc dlouho,“ upozornila ho Bobbi. „Siesta ti také neuškodí.“

Gard ale pití protáhl a zůstal tak dlouho, že tam seděl ještě ve chvíli, kdy zahučelo dunění v polích a horách mezi jejich domem a vesnicí – nějakých padesát mil.

„Co to sakra-“

Dunění zesílilo... a náhle to spatřil – vize z noční můry. Bylo to snad delirium tremens. Muselo být, kurva, muselo být. Nešlo o žádný telepatický psací stroj nebo ohřívač vody z vesmíru – byla to kurva cihlová raketa, která startovala z Haven Village. A to bylo vše. *Všichni kdo jste kolem, přátelé a sousedi, definitivně jsem zcvoknul.*

Ještě než raketa explodovala a ozářila oblohu zeleným ohněm, poznal, co je zač, a věděl, že se o žádnou halucinaci nejedná.

Byla tady energie Bobbi Andersonové. Energie, kterou chtěli zastavit atomovky, závody ve zbrojení a krvavý příliv světového šílenství. Tady stoupala v oblacích ohně k obloze. Jeden z těch bláznů ve městě položil pod radnici pojistku a přiblížil k ní sirku. A jen tak odpálil havenskou věž s hodinami do nebe jako blbou římskou svíčku.

„Do prdele,“ zašeptal Gardener tichým, vydešeným hlasem.

A tady to máš, Garde! Vidíš budoucnost! Je taková, jakou chceš? Protože ta ženská uvnitř půjde do cvokárny a ty to víš... všechna znamení jsou jasná. Chceš jí dát takovou sílu do rukou? Vážně chceš?

Není bláznivá, odpověděl Gardener vyděšeně. Není vůbec bláznivá. A myslíš, že to, cos právě viděl, mění rovnici? Nemění, jen ji to podtrhuje. Jestli ne já a Bobbi, kdo? Dallaská policie. Právě oni. Vše bude v pořádku. Dohlédnu na ni, udržím ji na uzdě-

Ach, jsi v tom skvělej, ty hloupej ochlasto, prostě skvělej.

Ta neuvěřitelná věc explodovala a zalila okolí zeleným ohněm. Gardener si zakryl oči a vyskočil na nohy.

Přiběhla Andersonová.

„Co to sakra bylo?“ zeptala se. Ale věděla to... věděla to a Gardener si náhle s chladnou a překvapivou jistotou uvědomil, že to o ní ví.

Vytvořil si v mozku bariéru. V posledních dvou týdnech se to s naprostým úspěchem naučil. Bariéru netvořilo nic víc než náhodná recitace starých adres, úryvků básní, kousků písní... ale fungovalo to. Zjistil, že produkovat takové rušení není nikterak složité. Nijak moc se to nelišilo od náhodných myšlenek, které proplouvají většinu doby hlavou téměř každému (kdyby zjistil, jak moc se Ruth McCauslandová pokoušela své myšlenky ukrýt, asi by změnil názor. Ani netušil, kolik problémů mu ušetří destička v lebce). Všiml si, jak si ho Bobbi několikrát divně a zmateně prohlíží. Ačkoliv se vždy odvrátila, kdykoliv se na ni Gardener podíval, věděl, že se mu snaží číst myšlenky... snaží se je zaslechnout... a pořád se jí to nedaří.

Použil tu bariéru, aby ukryl první lež. kterou jí řekl od doby, kdy se s ní 5. července (téměř před třemi týdny) spolčil.

„Nevím přesně.“ odpověděl. „Usnul jsem v křesle. Zaslechl jsem explozi a spatřil mohutný záblesk světla. Zářilo zeleně. Nic víc.“

Bobbiiny oči vyhledaly jeho obličej, pak přikývla. „No, raději se vydáme do vesnice a omrkáme to.“

Gardener se trochu uvolnil. Nevěděl přesně, proč lhal, prostě mu to přišlo bezpečnější... a ona mu uvěřila. Nechtěl tu víru nijak ohrozit. „Nevadilo by ti, kdybys jela sama? Jestli ale chceš společnost-“

„Ne, je to fajn,“ souhlasila téměř nadšeně a odešla.

Když uviděl, jak její auto sjíždí na silnici, vrátil se na verandu a nohou převrátil sklenici. Pít se mu začínalo vymykat z kontroly a

nadešla chvíle přestat. Protože tady se dělo něco doopravdy divného. Musel se dívat. Když pijete, jste slepí.

Ten slib si dal už předtím. Občas ho dokonce chvíli dodržel. Tentokrát ne. Když se Bobbi tu noc vrátila, seděl Gardener na verandě opilý a spal.

Ruth nicméně signál předala a okolí ho přijalo. Příjemci to vrtalo hlavou, byl ale Bobbiinu projektu věrný. Přesto pocítil takový neklid, že pil víc a víc. Signál ale dostal a trochu ho pochopil. Jestli nic jiného, jeho lež to naznačila. Ruth by asi uspokojilo to první.

Hlasy nebo ne, ta žena zemřela normální.

Kapitola VII

BEACH JERNIGAN A DICK ALLISON

1.

Nikdo nebyl v Havenu ze „stávání se“ šťastnější než Beach Jernigan. Kdyby se Gardovi Tommyknockeři osobně před Beachem objevili s nukleárními zbraněmi a požádali ho, aby je uložil do sedmi největších světových měst, Beach by začal okamžitě telefonicky objednávat letenky. Jeho partyzánsství bylo extrémním úkazem dokonce i v Havenu, kde se stal tichý fanatismus stylem života. Kdyby jen tušil o Gardenerových narůstajících pochybnostech, okamžitě by ho odstranil – jednou provždy. A ihned, jestli ne ještě dřív.

Beach měl pro takové city dobrý důvod. V červnu (krátce po narozeninách Hillyho Browna) dostal ošklivý kašel, který ne a ne ustoupit. Bylo to divné, neboť neměl ani horečku, ani nepopotahoval. A když začal vykašlávat krev, bylo to ještě divnější. Když vedete restauraci, nepotřebujete kašlat vůbec. Zákazníci to nemají rádi. Jsou z toho nervózní. Dřív nebo později to někdo nahlásí hygienické stanici a ti vám restauraci na nějaký ten týden, dokud nezjistí, jak dopadnou testy, zavřou. Havenská jídelna jen tak tak vydělávala (Beach pracoval dvanáct hodin denně a vydělal šedesát dolarů za týden. Nebýt bez dluhů, hladověl by). A Beach si nemohl dovolit na týden v létě zavřít. Léto tady ještě nebylo, rychle se ale blížilo. Šel tedy navštívit starého doktora Warwicka. Doktor Warwick ho poslal do nemocnice v Derry na rentgen. Když se rentgenový snímek vrátil, doktor Warwick ho studoval celých dvacet vteřin, pak zavolal Beache, a když Beach přišel, doktor Warwick povídá: „Mám pro tebe špatnou zprávu, Beachi. Posad se.“

Beach se posadil. Věřil, že nebýt židle, zhroutil by se na podlahu. Jeho nohy opustila všechna síla. Tehdy v květnu ještě v Havenu neexistovala telepatie o nic lepší než běžná telepatie, jakou používají lidé bez přestání. Ta obyčejná telepatie ale Beachovi stačila. Věděl, co

mu doktor Warwick sdělí, ještě než promluvil. Žádná tubera, velká rakovina. Rakovina plic.

To byl květen. Teď byl červenec. Beach byl zdravý jako řípa. Doktor Warwick mu prozradil, že se kolem patnáctého července dostane do nemocnice. Pořád tady ale byl, jedl jako vlk, většinu času byl nadržovaný jako býk a cítil, že by v závodech předběhl Bobbyho Tremaina. Už do nemocnice na další rentgen hrudi nejel. Nepotřeboval potvrdit, že ta velká tmavá skvrna v levé plicí zmizela. Věci postoupily tak daleko, že kdyby ten snímek potřeboval, vzal by si odpoledne volno a postavil si vlastní rentgen. Už věděl, jak by to udělal. Ale teď, po explozi, potřeboval postavit jiné věci, postavit něco jiného. A to rychle.

Pořádali shromáždění. Všichni z městečka. Ne že by se scházeli, jako na městských shromážděních. To nebylo nutné. Beach dál smažil hamburgery v Havenské jídelně, Nancy Vossová pořád třídila známky v úřadě (když byl teď Joe mrtvý, měla kam chodit, ať byla neděle, nebo nebyla), Bobby Tremain zůstal pod svým Challengerem a montoval zpětnou recyklaci, která mu umožní ujet nějakých sto kilometrů na jeden galon. Nešlo o benzínovou pilulku Andersonové (ne tak docela), ocítl se ale blízko. Newt Berringer, který moc dobře věděl, že nesmí ztrácet čas, co nejrychleji směřoval k Applegateům. Ať dělali cokoliv nebo byli kdekoliv, byli spolu. Sít' tichých hlasů – hlasů, které tak děsily Ruth.

Ani ne čtyřicet pět minut po explozi se u Henryho Applegatea shromáždilo nějakých sedmdesát lidí. Henry teď (když přišla opravna Shell téměř o veškeré opravy a testy motorů) vlastnil největší a nejlépe vybavenou dílnu ve městě. Christina Lindleyová, které bylo teprve sedmnáct, ale získala před rokem druhou cenu ve Čtrnáctém ročníku fotosoutěže státu Maine, dorazila téměř o dvě hodiny později. Cestovala do městečka s Bobby Tremainem a ten jel chvílemi rychlostí až sto osmdesát kilometrů za hodinu. Christina z toho byla vydešená, udýchaná (a po pravdě řečeno se cítila i trochu sexy). Když naučil Bobby svého Dodge mluvit a chodit, proměnil se v žízňivou čáru.

Odeslali ji, aby pořídila dvě fotografie věže. Byla to jemná práce, neboť v době, kdy se věž zredukovala na rozházené kusy cihel, zdiva a hodin, to znamenalo vyfotografovat fotografii.

Christina rychle prolistovala sešit se záběry města. Newt jí mentálně prozradil, kde ho najde – v kanceláři Ruth McCanslandové.

Odmítla dvě fotografie, neboť – i když byly docela dobré – byly černobílé. Cílem bylo vyvolat iluzi – věž, na kterou se mohou lidé dívat. Ale takovou, kterou je možné – pokud na to přijde – proletět letadlem.

Jinými slovy zamýšleli vyslat na oblohu gigantickou a kouzelnou projekci.

Dobry trik.

Bylo, nebylo, Hilly Brown by jim záviděl.

Právě když začala Christina ztrácet naději, fotografii objevila. Přečasnou fotografii radnice Haven Village s nádherně vyvedenou věží... a z úhlu, který ukazoval dvě strany. Skvělé. Poskytne jim to prostorový efekt, jaký budou potřebovat. Ruth pod fotografií pečlivě poznamenala, že pochází z Yankee časopisu 5/87.

Musíme jet, Chris, oznámil jí Bobby, aniž by se obtěžoval otevřít ústa. Nedočkavě přešlapoval z nohy na nohu jako malý kluk, kterému se chce na záchod.

Ano. Správně. Bude to-

Zastavila se.

Ach, dodala. Ach bože.

Bobby Tremain k ní rychle přistoupil. *Co se sakra děje?*

Ukázala na fotografii.

„A do PRDELE!“ vykřikl Bobby Tremain nahlas a Christina přikývla.

2.

Okolo sedmé večer zkonstruovali rychlý a tichý (až na občasné vzteké zavrčení člověka, kterému se zdálo, že se někdo jiný fláká) přístroj, který připomínal obrovskou promítačku diapozitivů umístěnou na průmyslovém vysavači.

Vyzkoušeli ji a na Henryho poli se objevil velký, kamenný obličej nějaké ženy. Lidé, kteří se tady shromáždili, zírali na projekci babičky Henryho Applegatea tiše a souhlasně. Stroj fungoval. Jakmile ta dívka přinese fotografii – vpravdě fotografie, neboť potřebovali vyvolat prostorovou iluzi – městské radnice, mohou-

Pak se k nim donesl její tichý, mozkiem Bobbyho Tremaina podporovaný hlas.

Byla to špatná zpráva.

„Cože?“ zeptal se Kyle Archinbourg Newta. „Nechytil jsem to celé.“

„Jseš kurva hluchej,“ zavrčel Andy Baker. „Ježíši Kriste, když ta svině odstřelila střechu, slyšeli to lidi ve třech okresech. Jasná páka–“ Sevřel ruce v pěst.

„Nechte toho, oba,“ napomenula je Hazel McCreadyová. Obrátila se ke Kylemu. „Ta holka odvedla sakra dobrou práci.“ Úmyslně vysílala myšlenky, jak jen dokázala nejsilněji, a věřila, že nevysvětlí situaci jen Kyle Archinbourgovi, ale že zpráva dorazí i k Christině Lindleyové. Dorazí a povzbudí ji. Ta dívka –

(přemýšlela vyděšeně)

její hlas zněl vyděšeně, téměř hystericky. V takovém stavu jim nijak nepomůže. V takovém stavu se jistě zblázní. A oni na žádné blázný teď neměli čas.

„Můžete se podívat na hodiny na fotografii. Není to její vina.“

„Co tím myslíš?“ zeptal se Kyle.

„Našla barevnou fotografii s úhlem, který už nemůže být dokonalejší,“ pokračovala Hazel. „Od kostela a ze hřbitova to bude vypadat naprosto perfektně, ze silnice jen trochu pokrouceně. Budeme muset zabránit cizincům na pár dní v přístupu z druhé strany, dokud Chris nenajde zhruba odpovídající úhel. Protože se budou ale zajímat o kotel a o Ruth... myslím, že nám to projde. Zavřeme nějaké silnice?“ Pohlédla na Newta.

„Práce v kanále,“ odvětil rychle. „Jasný jak facka.“

„Pořád nechápu jádro problému,“ ozval se Kyle.

„To seš celej ty, ty vole,“ vyštěkl Andy Baker.

Kyle se k mechanikovi divoce obrátil a Newt je napomenul: „Nechte toho, oba dva.“ A ke Kylemu. „Problém je, že Ruth odpálila věž odpoledne ve 3:05. Na jediném dobrém obrázku, jaký dokázala Christina najít, můžeš vidět ciferník hodin.“

„Je tam tři čtvrtě na deset.“

„Ach,“ vydechl Kyle. Pot na jeho obličeji náhle způsobil, že vypadal, jako by ho natřeli olejem. Vytáhl kapesník a pot otřel. „A do prdele. Co teď budeme dělat?“

„Improvizovat,“ odvětila Hazel nevzrušeně.

„Ta kurva!“ zařval Andy. „Kdyby už nebyla mrtvá, zabiju ji!“

„Všichni ve městě ji měli rádi. A ty to víš, Andy,“ odpověděla Hazel.

„Jo. A doufám, že ji tam dole v pekle peče ďábel s dlouhejma vidlema.“ Andy přístroj vypnul. Henryho babička zmizela. Hazel se ulevilo. Na obličejí ženy s ostře řezanými rysy, jež se v naprosto dokonalém, trojrozměrném provedení vznášel nad Henryho polem s krávami (které už měly být dávno ve stáji a chvílemi se při pastvě obrazem procházely nebo mizely v mohutné staromódní broži, kterou měla žena na vysokém límci), bylo něco strašidelného.

„Bude to dobré.“ prohlásila náhle Bobbi Andersonová do ticha a všichni (včetně Christiny Lindleyové ve městečku) to zaslechli a ulevilo se jim.

3.

„Vezmi mě do mého domu,“ vyzvala Bobbyho Tremaina. „Rychle. Víím, co dělat.“

„Už jsi tam.“ Vzal ji za ruku a táhl ke dveřím.

„Počkej,“ přerušila ho.

„Huh?“

„Nemyslíš, že bych měla raději“

vzít tu fotografii! dokončila.

A sakra! odpověděl Bobby a plácl se do čela.

4.

Dick Allison, šéf Havenské dobrovolné požární brigády, mezitím seděl ve své kanceláři, i přes klimatizaci se silně potil a vyřizoval telefonáty. První od konstábla z Tróji, druhý od velitele policie z Unity, třetí od státních policajtů, čtvrtý od AP.

Určitě by se potil i tak. Jedním z důvodů, proč mu ale klimatizace nepomáhala, byl fakt, že síla výbuchu vyrvala dveře z pantů. Ze zdí opadala většina omítky a odhalila mřížoví látek, které připomínaly prohnílá žebra. Seděl uprostřed trosek a vysvětloval, že se jednalo určitě o sakramenskou ránu a vypadalo to, že je se všemi amen, ve skutečnosti to ale nebylo zlé, jak se zdálo. Zatímco ty lži naléval do chlápka z bangorských Denních zpráv, který se jmenoval John

Leandro, spadla mu na hlavu korková deska ze stropu. Dick ji odhodil se zavrčením vlka stranou, zaposlouchal se, zasmál se a odpověděl, že to byla jen nástěnka. *Ta blbá věc už zase spadla. Má na druhé straně takové ty přícucky, však víte, no, když kupujete levně, máte levné věci, říkala vždycky matka a...*

Zabralo to pět minut, nakonec ale Leandra od telefonu zahnal. Jakmile položil vlastní sluchátko do vidlice za dveřmi se s tichým křřřřruppp! zhroutil téměř celý strop chodby.

„KURVA-PRDEL-PRÁCE-DO-PRDELE!“ zařval Dick Allison a co nejrazantněji udeřil levou pěstí do stolu. Ani si v záchvatu vzteku nevšiml, že si zlomil čtyři prsty. Kdyby někdo v tu chvíli vstoupil do jeho kanceláře, Allison by mu rozerval hrdlo, napil by se horké krve, a pak by ji vyprskl umírajícímu do obličeje. Řval, klel a dupal nohama jako dítě, které má hysterický záchvat, protože mu zakázali výlet.

Doopravdy i dětinsky vypadal.

Vypadal ale i nebezpečně.

Tommyknockeři, Tommyknockeři ťukají na dveře.

5.

Mezi telefonáty zašel Dick do kanceláře Hazel, našel v zásuvce Midol a vzal si šest tablet. Pak si pevně omotal pulzující a natékající ruku a zapomněl na ni. Kdyby byl ještě člověkem, taková věc by se nestala. Člověk nedokáže jen tak na čtyři zlomené prsty zapomenout. Protože se v té době Dick už ale „stal“, jednou z věcí, které to přinášelo, bylo vědomé potlačení bolesti.

To se hodilo.

Mezi rozhovory s vnějším světem (a občas i během nich) rozmlouval s muži a ženami, kteří zuřivě pracovali u Henryho Applegatea. Sdělil jim, že čeká kolem půl páté, nejpozději v pět, nějaké státní poldy. *Budou už mít promítačku v té době připravenou?* Když mu Hazel vysvětlila problém, Dick se znovu rozzuřil. Tentokrát neucítil jen vztek, ale i strach. Když mu ale Hazel vysvětlila, o co se Christina Lindleyová snaží, uklidnil se... trochu. Měla doma temnou komoru. Pečlivě tam negativ obrázku z časopisu Yankee zpracuje a trochu ho zvětší. Nikoliv proto, že ho potřebují pro chod promítačky větší (a

přílišné zvětšení by věži dodalo zvláštní, zrnitou iluzi), ale protože potřebovala obrázek o kousek větší, aby se s ním lépe pracovalo.

Vytvoří negativ, pokračovala Hazel v duchu, pak dokreslí ručičky na ciferníku hodin. Bobby Tremain je vrátí naprosto přesně zpět, takže budou ukazovat 3:05. Má pevnou ruku a trochu talentu. Pevná ruka je v této chvíli důležitější.

Já myslím, že když uděláte negativ z pozitivu, bude výsledek rozmazaný, namítl Dick Allison. *A zvlášť potom, jestli je pozitiv barevný.*

Zlepšila své vybavení, vysvětlovala Hazel a nemusela dodávat, že teď sedmnáctiletá Christina Lindleyová asi vlastní nejmodernější temnou komoru na světě.

Takže jak dlouho?

Myslí, že tak do půlnoci, odpověděla Hazel.

Kriste pane! zařval Dick tak nahlas, že sebou škubli všichni lidé na Henryho poli.

Budeme potřebovat nějakých třicet D-baterií, vložil se do rozhovoru tichý hlas Bobbi Andersonové. *Bud' tak hodný a postarej se o to, Dicku. A s policií je to jasné. Hraj hlupáka. Rozumíš?*

Udělal pauzu. Ano, odpověděl. *Buck a Roy, junioři.*

Naprosto přesně. A zdrž je. Nebojím se jich, ale jejich rádia. Pro začátek pošlou jedno, maximálně dvě auta. Jestli ale něco uvidí, jestli to nahlásí rádiem...

Následovalo souhlasné mručení, které připomínalo zvuk oceánu v lastuře.

Existuje způsob, jak zrušit jejich vysílání z městečka? zeptala se Bobbi.

Já-

Náhle je vesele přerušil Andy Baker. *Já mám lepší nápad. Pošlete Bucka Peterse, ať hned pohne tou svou tlustou prdelí k benzínce.*

Jo! přeřvala ho Bobbi, její myšlenky se chvěly vzrušením. *Skvělé! Perfektní! A až odjedou z městečka, někdo, myslím Beache...*

Beach byl tou volbou poctěn.

6.

Bent Rhodes a Jingles Gabbons od Mainské státní policie dorazili do Havenu v pět patnáct. Čekali, že najdou kouř a nezajímavé následky výbuchu kotle – jedno staré hasičské auto u obrubníku, dvacet, možná třicet čumilů u chodníku. Místo toho zjistili, že věž odlétla s hodinami havenské radnice jako římská svíčka. Cihly zaneřádily ulici, rozbily okna, všude se povalovaly rozervané panenky... a nápadně moc lidí se věnovalo vlastním problémům.

Privítal je Dick Allison se zvláštní srdečností, jako by se jednalo o republikánské šou a ne o velkolepé neštěstí.

„Všemohoucí bože, pane, co se tady stalo?“ zeptal se ho Bent.

„No, asi to bylo o trochu horší, než jsem říkal do telefonu,“ přiznal Dick, prohlížel si cihlami zasypanou ulici a oběma předvedl nevhodný nejssem-snad-zlobivej-kluk? úsměv. „Asi jsem nevěřil, že to někdo pochopí, dokud to neuvidí sám.“

Jingles zamumlal: „Já to vidím a stejně tomu nevěřím.“ Oba si Dicka Allisona přestali všímat jako maloměstského kecala, který je navíc asi blázen. Vše bylo v pořádku. Stál za nimi a pozoroval je, jak zírají na trosky. Jeho obličej opustil pomalu úsměv a vystřídal ho chladný výraz.

Rhodes zpozoroval mezi malými napodobeninami končetin lidskou ruku. Když se obrátil k Dickovi, obličej mu pobledl, působil podstatně mladším dojmem.

„Kde je paní McCauslandová?“ zeptal se. Hlas mu vyletěl nekontrolované nahoru, při poslední slabice se zlomil.

„No, víte, to bude asi částí našeho problému,“ začal Dick. „Víte–“

7.

Dick je zdržoval tak dlouho, aby nepojali podezření. Odjížděli ve tři čtvrtě na osm – v té době se už stmívalo. I Dick věděl, že pokud rychle neodjedou, začnou přemýšlet, jak je možné, že nedorazily žádné posily, o které žádali.

Oba mluvili autovysílačkou se základnou v Derry a oba zase mikrofon se zmateným a nervózním výrazem odložili. Odpovědi z druhé strany byly správné, ten hlas vypadal ale trochu mimo. Nikdo z nich se takovými maličkostmi nemohl zabývat – alespoň ne prozatím.

Museli se postarat o mnoho jiných věcí. Například o rozsáhlost neštěstí, pak o fakt, že oběť znali. A za třetí se museli pustit do přípravných prací potenciálně velkého případu, aniž by v proceduře udělali chyby, které zkalí pro pozdější vyšetřování vodu.

A začali také pociťovat efekt pobytu v Havenu.

Vypadali jako lidé, kteří pokládají vinilem rozlehlou dřevěnou podlahu v místnosti bez ventilace, a začínají být – aniž by to tušili – nafetovaní. Ty myšlenky je neuklidňovaly (na to bylo moc brzo). Než jim začnou pomáhat, budou už pryč. Ale cítili se moc divně. Zpomalovalo je to, z obyčejné rutiny se stal problém, kterým si museli razit cestu.

Dick Allison seděl v Havenské jídelně přes ulici, pil kávu z hrnečku a vybíral informace z jejich mozků. Jo, jo, byli moc zaměstnaní a moc vyděšení na to, aby zaznamenali, že nemluví (*Tug Ellender*)

jejich šéf dnes večer úplně normálně. Důvod byl naprosto jednoduchý. Nemluvili s Tugem Ellenderem. Mluvili s Buckem Petersem. Rádiové signály neputovaly do Derry a nevracely se z Derry, ale z garáže Shell Elta Barkera, kde se hrbil a potil nad mikrofonem Buck Peters, Andyho Bakera po boku. Buck vysílal Andyho rádiem (malým přístrojem, který smontoval ve volném čase), rádiem, které by dokázalo kontaktovat život na Uranu – pokud by tam žili dobří kluci, kteří by odpověděli – čerstvé instrukce a informace.

Na mozky Benta Rhodese a Jinglese Gabbonse se soustředilo několik lidí z městečka. Předávali Buckovi vše, co dokázali o Tugovi Ellenderovi (oba poldové věřili, že určitě poslouchají jeho hlas) zjistit. Buck Peters měl přirozené nadání pro imitaci. Předváděl s oblibou na každoročním Farmářském vystoupení člověka, který byl ten rok prezidentem. Jeho favority byli lidé jako Jimmy Cagney a John Wayne. Nebyl dobrý jako Rich Little a nikdy tak dobrý nebude. Když ale někoho předváděl, věděli jste, o koho se jedná. Většinou.

Protože každý mluvčí v podvědomí čeká na své otázky a prohlášení určitou odpověď, bylo mnohem důležitější, že špióni dokázali Buckovi sdělit, jak při každém vysílání odpovědět. Jestliže Bent s Jinglesem jeho herecké vystoupení přijali (a do velké míry tomu tak doopravdy bylo), nebyl důvod ani tak v Buckově talentu, jako v potvrzení jejich vlastních odpovědí, které od Tuga čekali. Andy navíc dokázal Buckův

hlas zastřít šumem. Nebyl tak silný jako šum, který zachytí na zpáteční cestě do Derry, bylo ho ale dost, aby poněkud rozmazal Tugův hlas, kdykoliv se jim to
(*Ježší to vůbec nezní jako Tug asi má rýmu*)
zdálo divné.

Ve čtvrt na osm, když Beach přinesl další šálek kávy, se Dick zeptal: „Připravil jsi všechno?“

„Jasně, že jo.“

„A jseš si jistej, že bude ten stroj fungovat?“

„Funguje bezvadně... chceš to vidět?“ Beach ho málem prosil.

„Ne, teď není čas. A co ten jelen, máš ho?“

„Jo, jo. Bill Elderly ho zabil a Dave Rutledge ho stáhl.“

„Tak je to dobré. Jen do toho.“

„Oukej, Dicku.“ Beach si sundal zástěru a pověsil ji za pult na hřebík. Obrátil nápis nade dveřmi a změnil OTEVŘENO na ZAVŘENO. Normálně by tam cedulka visela, dnes večer se ale (kvůli rozbitému oknu) kývala a kroutila sem a tam.

Beach se zastavil a s potlačeným, jednostranným vztekem se obrátil k Dickovi. „Neměla něco takovýho dělat.“

Dick pokrčil rameny. Nezáleželo na tom – už se to stalo. „Je po ní. To je důležité. Mladí to udělají s tím obrázkem dobře. A pokud jde o Ruth... ve městě už nikdo jako ona není.“

„Je tady ten chlápek z usedlosti starýho Garricka.“

„Ten je celou dobu vožralej. A chce to vykopat. Tak dělej, Beachi. Brzy odjedou. Chceme, aby se to stalo, jak jen to bude možné nejdál od vesnice.“

„Oukej, Dicku, buď opatrný.“

Dick se usmál „Teď musíme být opatrní všichni. Je to moc ožehavá záležitost.“

Sledoval, jak Beach leze do svého nákladáku a couvá před Havenskou jídelnu z místa, které bylo jeho autu, starému Chevymu, domovem po dvanáct let. Auto vyrazilo ulicí, Beach jel pomalu a snažil se vyhnout zbytkům střepin skla. Dick rozeznal pod plachtou na korbě nějaký tvar a vzadu se rýsovalo ještě něco. Předmět zabalený do pruhu těžkého plastiku. Největší jelen, jakého Bill Elderly dokázal vypátrat v tak krátké době. Lov jelenů byl v červenci určitě zákony státu Maine zakázán.

Když Beachův pickup zmizel z dohledu (na nálepce na korbě stálo MILUJTE SE, NEVÁLCETE, BUĎTE PŘIPRAVENI NA OBOJÍ – NRA), obrátil se Dick k pultu a uchopil šálek kávy. Jeho káva byla jako vždy dobrá a silná. Potřeboval ji. Byl víc než unavený. Byl úplně zničený. Přestože neopustilo ještě oblohu světlo, a přestože byl člověkem, který nedokázal usnout, dokud neodezněla na posledním televizním kanále, který ještě vysílal, národní hymna, nepřál si teď nic jiného než vlastní postel. Byl to napjatý, děsivý den. A neskončí, ani až Beach nahlásí skončení úkolu. Ani ten bordel, co dokázala nadělat Ruth McCauslandová, neskončí, až vygumují oba poldy. Mohou zakrýt spoustu věcí, ale fakt, že zmizeli dva poldové při cestě z Havenu, kde další polda (ve skutečnosti obyčejný městský konstábl – polda ale zůstane poldou – a jen tak pro srandu... tenhle měl za manžela kdysi taky státního poldu) popřít nemohli.

To znamenalo, že legrace teprve začíná.

„Jestli tomu říkáš legrace,“ promluvil Dick kysele, nikoho konkrétního ale neoslovil. „Ať se propadnu, jestli jo.“ Káva se Dickovi v reakci s kyselými šťávami rozhořela v žaludku. Stejně ji ale pil dál.

Venku zařval výkonný motor. Dick se na stoličce obrátil a sledoval, jak policisté opouštějí městečko. Světla na střeše modře blikala, na troskách se objevil černý stín.

8.

Christina Lindleyová a Bobby Tremain stáli bok po boku a sledovali čistý papír v nádobce s vývojkou. Čekali, zda se obrázek podaří, či nikoliv – ani jeden z nich nedýchal.

A obrázek se kousek po kousku objevoval.

Tyčila se na něm věž radnice Havenu. V živých, skutečných barvách. A ručičky na hodinách ukazovaly 3:05.

Bobby pomalu a dlouze vydechl. *Perfektní*, prohlásil.

Ne tak docela, ohradila se Christina. *Je tady ještě jedna věc.*

S obavami se k ní obrátil. *Co? Co je v nepořádku?*

Nic. Všechno je dobré. Musíme ale udělat ještě jednu věc.

Nebyla ošklivá. Protože ale nosila brýle a měla hnědé, myší vlasy, vždycky se za ošklivou považovala. Bylo jí sedmnáct a nikdy ještě nebyla s chlapcem na schůzce. Nic z toho teď nebylo důležité. Rozepla

si košili a svlékla si ji. Pak sundala umělé, krátké kombiné a stáhla si kalhotky (obojí koupila v Derry ve zlevněném zboží). Uvolnila z kalhotek nohy a opatrně vyndala fotografii z vývojky. Postavila se na špičky a pověsila ji. Hladký zadek se jí napnul, pak se obrátila k Bobbymu Tremainovi a roztáhla nohy.

Potřebuju to.

Vzal ji ve stoje. U zdi. Když jí praskla panenská blána, zakousla se mu do ramene tak tvrdě, až začala téct krev i jemu. A když dospěli ke společnému vyvrcholení, vrčeli a škrábali se. Bylo to moc, moc hezké.

Úplně jako za starých dob, pomyslel si Bobby, když je vezl zpět k Applegateům a zauvažoval, co tím vlastně vůbec myslel.

Pak se rozhodl, že na tom nesejde.

9.

Beach ze svého rozvrzaného pickupu Chevy vyždímal stovku – maximální rychlost. Starý bombardér byl jednou z mála věcí, kterou s novými, fantastickými znalostmi nepředělal. Ale věřil, že ho dnes večer doveze, kam potřebuje a Olds Betsy ho znovu nezklamal.

Když překročil hranice Tróji, aniž by je zaslechl, nebo za sebou spatřil záblesky jejich majáku, zpomalil na devadesát (s jistou úlevou, protože se auto pohybovalo na hranici přehřátí). Když dorazil do Newportu, zpomalil na sedmdesát. V tu chvíli se už silně stmívalo.

Když překročil hranici Derry a právě začínal mít strach, že se ti pitomí policajti vydali jinudy (protože tudy vedla nejrychlejší cesta, zdálo se to nepravděpodobné, ale, Ježíši, kde jsou?) – v tu chvíli zaslechl tichý bzukot jejich myšlenek. Přirazil ke krajnici, na chvíli se rychle posadil, sklonil hlavu a napůl zavřel oči. Naslouchal, snažil se získat jistotu. Jeho ústa (zvláště nejistá a našpulená, ústa zbavená většiny zubů) patřila mnohem staršímu člověku. Mělo to co dělat s
(pihami)

Ruth. Byli to oni, správně. Ta myšlenka se vyjasnila

(můžeš vidět pihy)

a Beach přikývl. Byli to oni, správně. Pohybovali se rychle. Pokud si pospíší, má ještě čas. Urazil další čtvrt míle, projel zatáčkou a spatřil dlouhý úsek silnice číslo 3 mezi místem, kudy projížděl, a Derry. Obrátil pickup a zablokoval silnici. Pak odstranil z předmětu

podobného pušce plachtu. Jak mu v hlavě sílily, sílily a sílily jejich hlasy, nervózně se snažil rozvázat uzly na tlustém provazu.

Když jejich světla zalila stromy v zátočině, sklonil Beach hlavu. Natáhl ruku k šesti transformátorům od vláčku, které přitloukl k prkno (a prkno přišrouboval ke korbě, aby neklouzalo), a jeden po druhém zapojil. Jak se nabily, zaslechl bzukot... ten zvuk, všechny zvuky zmizely v jekotu brzd a pneumatik. Korbu nákladního auta zalilo světlo bílé žárovky přerušované modrými záblesky. Beach se přitiskl k podlaze, ruce spojil nad hlavou a věřil, že vše zpackal. Že zaparkoval moc blízko nepřehledné zatáčky a policisté do nákladního auta narazí. Možná se zraní, jeho ale zabijou. A pak najdou zbytky „pušky“ a řeknou: No, co je to? A... a...

Posrals to, Beachi! Zachránili ti život a tys to posral. Ach, do prdele... do prdele... do prdele...

Pak jekot pneumatik utichl. Pach spálené gumy byl pronikavý, udělalo se mu z něj špatně. Náraz, na který se připravil, se ale nekonal. Temnotu probodla modrá světla, v mikrofonu zapraskalo rušení.

Nejasně zaslechl, jak ochraptělý policista říká: „Co to kurva je?“

Beach udělal roztřesený, dívčí klik: a vykoukl přes okraj korby nákladáku. Byly mu vidět jen oči. Rozeznal policejní auto, které zastavilo na konci dvou dlouhých, černých smykových stop. Ty pruhy viděl jasně i ve svitu hvězd. Policejní auto sedělo pod křivým úhlem necelých devět stop od něj. Kdyby jeli jen o pět mil za hodinu rychleji...

Jo, ale nejeli.

Zvuky. Dvojí bouchnutí dvířek, jak vystupovali. Slabé, nejasné hučení transformátorů, které poháněly jeho přístroj – přístroj, jenž se moc nelišil od strojků, které Ruth ukryla panenkám do bříšek. A hluboký bzukot. Mouchy. Cítily pod igelitem krev, ale nemohly se na mrtvolu jelena dostat.

Brzo už dostanete příležitost, pomyslel si Beach a zašklebil se. Škoda, že neochutnáte i ty dva starouše.

„Já ten nákladák viděl v Havenu, Bente,“ prohlásil ten ochraptělý. „Stál před restaurací,“

Beach nepatrně pootočil trubkou ve vidlici. Podíval se skrz ni a spatřil oba muže. Pokud jeden z nich vystoupí z ohniska přístroje, i tak bude vše oukej. Ještě tu byl vedlejší efekt.

Jděte kluci od auta, pomyslel si Beach, sebral zvonek od Western Auto a přiložil k němu palec. Jeho škleb odhalil růžové dásně. *Nechci trefit to auto. Jděte pryč, jasný?*

„Kdo je tam?“ zařval druhý policista.

Tady Tommyknockeri, ťukají ti na dveře, ty posranej štourale, pomyslel si a rozchechtal se. Alespoň se pokusil smích udusit.

„Jestli je někdo v autě, raději se ozvěte!“

Rozchechtal se ještě hlasitěji. Nedokázal si pomoci. A možná to bylo k něčemu dobré. Podívali se jeden na druhého a vyrazili k nákladáku. Odepnuli pistole, postupovali k němu, pryč od policejního auta.

Beach čekal, dokud si nebyl naprosto jistý, že se auta žár ani nedotkne. Řekli mu, aby s policejním autem nic neudělal a Beach nehodlal poškodit víc než vrstvu chrómu na nárazníku. Když už byli poldové dost daleko, zmáčkl Beach zvonek. *Tady Avon, kretěni*, pomyslel si a už se nezachechtal. Zařval smíchy. Do tmy vyrazil proud zeleného ohně, dotkl se policistů a pozřel je. Beach v zelené záři rozeznal několik žlutých jisker a pochopil, že jeden z nich mačká opakovaně kohoutek pistole.

Ucítil těžké aroma pálících se transformátorů od vláčku. Ozvalo se rychlé pop! a z jednoho transformátoru vyrazila sprcha jisker. Některé mu přistály na ruce, poštipaly ho a Beach je smetl. Zelený oheň, jenž proudil z trubky, zamrkal a zmizel. Policisté byli pryč. No, téměř pryč.

Beach přeskočil zadní vrata korby, velmi spěchal. Bůh ví, že nestojí na dálnici a takhle pozdě nikdo z vesnice do Derry nakupovat nejedzí. Někdo se tady ale určitě dřív, nebo později objeví. Měl by-

Na asfaltu stála jedna doutnající bota. Zvedl ji a málem ji zase upustil. Nečekal, že bude tak těžká. Podíval se dovnitř a zjistil proč. Uvnitř se ještě ukrývala ponožkou obalená noha.

Beach ji odnesl k nákladáku a hodil ji do kabiny. Až se dostane zpět do městečka, zbaví se jí. Nemusí ji pohřbívat. V Havenu teď existovaly mnohem efektivnější způsoby, jak se zbavovat věcí. *Kdyby věděla Mafie, co tady my, americký kluci máme, asi by to chtěli koupit*, pomyslel si Beach a znovu se zachichotal.

Uvolnil zástrčky na zadní části korby, dveře se se zavrzáním svezly dolů. Uchopil v plastiku zabalenou mrtvolu jelena. *Čí to byl nápad?*

Přemýšlel. Starého Davea? Moc na tom nezáleželo. V Havenu teď myšlenky patřily všem.

Plastikový balík byl těžký a nedalo se s ním manipulovat. Beach objal zadní nohy zvířete a zatáhl. Tělo vypadlo z nákladáku, hlava praštila do asfaltu. Beach se rozhlédl. Hledal na obzoru po obou stranách blížící se reflektory. Nic nespatrił a přetáhl proto jelena co nejrychleji přes vozovku. S hekáním mrtvolu položil a převrátil ji, aby mohl odmotat igelit. Sevřel jelena, který byl úhledně vykuchaný a stažený z kůže, v náručí a pozvedl ho. Na krku se mu jako kabely napjaly šlachy. Pokroucené rty by předvedly zuby – pokud by mu v dásních ještě nějaké zůstaly. Pod pravým předloktím mu visela hlava s polovičními parohy. Do noci zíraly jelení skelné oči.

Beach udělal tři vrávoravé kroky po strmé, měkké krajnici a hodil tělo do příkopu, kde s tupým úderem přistálo. Odstoupil a zvedl igelit. Odnosl ho do nákladního auta a zmuchlal ho na místo spolujezdce v kabině. Raději by ho uložil dozadu (smrděl), ale riskoval by, že mu uletí a někdo ho najde. Rychle obešel auto na svou stranu a s nepatrnou grimasou si sundal kreví nasáklou košili. Jakmile se dostane domů, převlékne se.

Nastoupil a nastartoval motor Betsy. Zacouval a namířil čumák k Havenu. Pak se na chvíli zastavil, zkoumal scenérii a pokoušel se uhadnout, zda opravdu o tom, co plánovali, vypovídá. Věřil, že ano. Na konci dlouhé brzdné dráhy tu sedělo uprostřed silnice mrtvé a prázdné policejní fáro, motor vypnutý, rozsvícená světla. V příkopu se válela vykuchaná mrtvola dobře vzrostlého jelena. Ta bez povšimnutí dlouho nevydrží. V červenci ne.

A obsahovala ta scéna věc, která by šeptala Haven?

Beach si to nemyslel. Ten příběh mluvil o dvou poldech, kteří se vraceli po vyšetřování neštěstí s jednou obětí zpět na základnu. Náhodou narazili na gang, který loví v noci jeleny. *Co se těm poldům stalo? Ach, to je ale otázka, co?* A jak budou dny utíkat, možné odpovědi budou víc a víc hroživé. V tom příběhu se objevili pytláci, kteří možná zpanikařili a zastřelili dva poldy. Pak je pohřbili v lese. *Ale Haven?* Beach opravdu věřil, že to budou brát jako úplně jiný, vzdálený příběh. A nijak zajímavý.

Ve zpětném zrcátku teď spatřil blížící se reflektory. Zpomalil a projel kolem policejního auta. Zalil ho půl tucet modrých záblesků, pak

bylo auto za ním. Beach se podíval doprava a spatřil předpisovou černou botu, ze které visela předpisová modrá ponožka jako ocas papírového draka. Zachechtal se. *Vsadím se, že když jste si dnes ráno tu botu nasazoval, pane chytrej policajt, netušil jste, kde dnes večer skončí.*

Beach se znovu rozchechtal, pak rychlým škubnutím přeřadil na dvojku. Zamířil k domovu a za celý svůj život se ještě nikdy necítil lépe.

Kapitola VIII

EV HILLMAN

1.

Úvodník, bangorské Denní zprávy, 25. červenec 1988

DVA STÁTNÍ POLICISTÉ ZMIZELI V DERRY

Začíná rozsáhlé pátrání

od Davida Brighta

Nález opuštěného policejního auta v Derry minulou noc krátce po desáté odstartoval ve východním a středním Maine už druhé pátrání letošního léta: prvním hledaným byl čtyřletý David Brown z Havenu, který se ztratil. Policisté, Benton Rhodes a Peter Gabbons, se ironií osudu v době zmizení právě vraceli ze stejného městečka, kde ukončili první kolo vyšetřování požáru kotle, který si vyžádal jeden život (čtete příběh na této straně).

Podle posledních zpráv, které popsal jeden z policistů jako „nejhorší možná novinka, jakou jsme teď mohli obdržet,“ bylo poblíž policejního automobilu nalezeno tělo zastřeleného, staženého a vykuchaného jelena. Tato zpráva vede ke spekulacím, že...

2.

„Tady, koukej na to,“ řekl příští ráno Beach Dickovi Allisonovi a Newtovi Berringerovi u šálku kávy. Seděli v Havenské jídelně a prohlíželi si noviny, které právě dorazily. „Všichni jsme věřili, že si nikdo nespojí. Sakra!“

„Uklidni se,“ napomenul ho Newt a Dick přikývl. „Nikdo si nespojí zmizení čtyřletého kluka, ktorej se asi ztratil v lese, nebo ho

sebral a odvez nějaký sexuální úchyl, se zmizením dvou silnejch státních poldů. Je to tak, Dicku?“

„Jako že se Dick jmenuju.“

3.

Špatně.

4.

První strana, bangorské Denní zprávy, pod ohybem.

HAVENSKÝ KONSTÁBL ZABITÝ PŘI PODIVNÉM
NEŠTĚSTÍ BYL VEDOUCÍM KOMUNITY

od Johna Leandra

Včera zemřela ve svém rodném městečku Haven Ruth McCauslandová, jedna ze tří ženských konstáblů v Maine. Bylo jí padesát. Richard Allison, vedoucí Havenské dobrovolné požární brigády tvrdí, že paní McCauslandová zřejmě zahynula, když se v suterénu radnice následkem vadné pojistky vznítily nashromážděné benzínové výpary. Allison prohlásil, že osvětlení v suterénu, kde se skladuje množství městských zápisů, není v moc dobrém stavu. „Možná škrtla sirkou,“ prohlásil Allison. „Alespoň takovou teorii teď ověřujeme.“

Když jsme se zeptali, zda byly nalezeny důkazy o žhářství, odvětil Allison, že ne, ale přiznal, že je těžké rozhodnout, když se ztratili dva státní policisté, kteří měli nehodu (článek nahoře) vyšetřit. „Protože ani jeden z vyšetřujících nevyplnil zprávu, asi k nám dorazí inspektoři od státních požárníků. Teď mě ale víc zajímá, zda skončí pátrání po policistech dobře a oba se najdou zdraví a v pořádku.“

Newton Berringer, havenský radní, řekl, že celé město pro paní McCauslandovou truchlí. „Byla to velká žena,“ poznamenal. „A všichni jsme ji měli rádi.“ Ostatní havenští obyvatelé jeho sentiment zopakovali, nejeden z nich při hovoru o paní McCauslandové uronil slzu.

Její veřejné služby v malém městečku Havenu začaly...

5.

Oba případy si samozřejmě spojil Ev, Hillyho dědeček. Ev Hillman, kterého bychom mohli právem nazvat havenským exulantem, Ev Hillman, který se z II. světové války vrátil po výbuchu německého „drtiče brambor“, který vedle něj při bitvě ve Francii explodoval, se dvěma ocelovými destičkami v hlavě.

Pondělní ráno po havenské výbušné neděli trávil Ev na stejném místě jako všechna rána předtím – v pokoji 371 v nemocnici v Derry, kde hlídal Hillyho. Pronajal si zařízený pokoj na Dolní hlavní ulici, kde trávil noci (dlouhé noci beze spánku), když ho sestry nakonec vyhnaly.

Občas ležel po tmě a zdálo se mu, že slyší z kanálů chechtot. V tu chvíli si pomyslel: *Je z tebe pomalu cvok, starouši*. Ale nebyl. Občas si to přál.

Pokoušel se o tom, co se podle něj Davidovi stalo (co věděl jistě, že se Davidovi stalo), promluvit s některými sestrami. Litovaly ho. Zpočátku lítost nevnímal. Oči mu otevřela teprve chyba, když promluvil s jedním reportérem. To mu je otevřelo jednou pro vždy. Věřil, že ho sestry za jeho oddanost Hillymu obdivují a současně ho litují, neboť se zdálo, že Hilly uniká... zároveň ale věřily, že je blázen. Malí kluci na kouzelnických šou předváděných na dvorku nemizí. Na to, abyste takovou věc věděli, nemusíte chodit dokonce ani do školky.

Když byl nějakou dobu v Derry sám (půl myslí žilo ve strachu o Hillyho a Davida, cítil pohrdání k vlastní zbabělosti a bál se o Ruth McCauslandovou a ostatní v Havenu), začal Ev trochu v malém baru uprostřed Spodní Hlavní pít. Během konverzace s barmanem zaslechl příběh o chlapíkovi jménem John Smith, který chvíli učil v blízkém městečku Cleaves Mills. Smith, který byl po celá léta v komatu, se

probudil s jistým psychickým nadáním. O pár let později zešlel – pokusil se zavraždit chláпка, co se jmenoval Stillson, který byl americkým poslancem z Nového Hampshiru.

„Nevím, jestli je na tej psychickej části nějaká pravda nebo ne,“ prohlásil barman a načepoval Evovi další pivo. „Osobně se mi zdá, že jsou to většinou jen cancy. Jestli mi ale chcete vyprávět nějaký bláznivej příběh,“ –Ev se zmínil, že může vyprávět věci, proti kterým bude vypadat Amityville Horror neškodně – „pak byste ho měl říct Brightovi z bangorských Denních zpráv. Psal pro noviny i o tom Smithovi. Jednou za čas se tady staví na pivo a něco vám, pane, povím. Bright ve Smithovo vidění věřil.“

Ev si dal rychle po sobě tři piva – jinými slovy dost na to, aby uvěřil, že existují jednoduchá řešení. Přešel k telefonnímu automatu, vysázel na pult drobné a zavolal bangorské Denní zprávy. David Bright byl přítomen a Ev s ním promluvil. Neřekl mu svůj příběh – přes telefon ne. Prozradil mu, že mu má co vyprávět, že nechápe, o co se vlastně jedná, ale věří, že by se to měli lidé rychle dozvědět.

Zdálo se, že má Bright zájem. A víc než to. Zdálo se, že ho chápe. Zeptal se Eva, kdy by mohl zajet do Bangoru (že se Bright nezmínil o vlastním příjezdu k rozhovoru do Derry mohlo starému Evovi prozradit, že jeho důvěru a sympatie možná přecenil) a Ev se ho zeptal, zda by mu vyhovoval dnešní večer.

„No, budu tady ještě dvě hodiny,“ potvrdil Bright. „Dostanete se sem před půlnocí, pane Hillmane?“

„Na to vsaďte boty,“ odsekl stařík a zavěsil. Když vyšel z Vallyho lázní na Dolní Hlavní, hořelo mu v očích, jeho chůze byla najednou pružná. Proti člověku, který se všoural dovnitř, teď působil o dvacet let mladší.

Do Bangoru to bylo ale dvacet pět mil a tři piva vyprchala. Ve chvíli, kdy dorazil k budově zpráv, byl už zase střízlivý. Ještě hůř. Měl v hlavě pusto a prázdno. Věděl, že podá příběh špatně. Věděl, že se bude znovu a znovu vracet ke kouzelnickému šou, k tomu, jak Hilly vypadal, ke své jistotě, že David Brown doopravdy zmizel.

Nakonec se zastavil... až na to, že se ani tak nejednalo o zastavení, ale o vysychání stále se zpomalujícího proudu.

Bright ťukal tužkou o desku stolu, na Eva se vůbec nedíval.

„Nikdy jste se nepodíval pod pódium, pane Hillmane?“

„Ne... ne... ale...“

Bright se na něj podíval. Měl vlídný obličej, Ev ale poznal výraz, který mu otevřel oči. Ten člověk si prostě myslel, že utekl z blázince.

„Pane Hillmane, všechno je to zajímavé.“

„Nevadí,“ přerušil ho Ev a vstal. Židle, na které seděl, odskočila tak rychle, že se málem převrátila. Nejasně vnímal ťukání počítačů, zvonění telefonů i lidi, kteří pobíhali s papíry v ruce sem a tam. Především si uvědomil, že je půlnoc, že je unavený a dělá se mu zle strachy. A tenhle chlápek si myslel, že je blázen. „Nevadí, už je pozdě. Hádám, že se vydáte domů k vaší rodině.“

„Pane Hillmane, kdybyste to viděl z mého úhlu, pochopil byste, že-“

„Já to ale z vaší strany vidím,“ uklidnil ho Ev. „Poprvé, hádám. Musím ale také odejít, pane Brighte. Mám před sebou dlouhou cestu a návštěvní hodiny začínají v devět. Promiňte, že jsem marnil váš čas.“

Rychle odešel a vztekle si připomínal fakt, na který měl pamatovat v první řadě. Není většího blázna, než je starý blázen. A věřil, že dnešní večer z něj udělal toho největšího starého blázna ze všech. No, tolik snahy lidem sdělit, co se v Havenu děje. Byl starý. Ať se ale propadne, jestli chce ještě někdy takhle vypadat. Nikdy, nikdy v životě.

6.

To rozhodnutí mu vydrželo přesně padesát šest hodin: dokud nespatrił titulky pondělních novin. Když je uviděl, chtěl vyrazit a setkat se s člověkem, který měl zmizení dvou státních policistů na starost. Zprávy tvrdily, že se jmenuje Dugan a zmiňovaly se o tom, že dokonce dobře Ruth McCauslandovou znal. Dokonce se nechá uvolnit z extrémně těžkého případu, aby krátce promluvil na jejím pohřbu. Evovi se zdálo, že ji musel znát sakra dobře.

Když ale začal hledat nadšení a žár předešlé noci, našel jen kyselou hrůzu a beznaděj. Dva články na přední straně novin ho připravily o větší část odvahy, která mu ještě zbyla.

Haven se mění v hnízdo hadů, kteří teď začínají kousat. Musím o tom někoho přesvědčit. A jak to udělám? Jak někoho přemluvim, že v tom městečku funguje telepatie a bůh ví, co ještě? Jak, když si stěžují pamatuju, jak jsem se o tom dozvěděl? Jak, když jsem ve skutečnosti nic

sám neviděl? Jak? A především jak to mám udělat, když jim ta zpropadená věc zírá do obličeje a oni ji ani nevidí? Z celého města se stávají cvoci a nikdo o tom nemá ani to nejmenší tušení.

Obrátil na stránku, kde byla úmrtní oznámení. Z jednoho z podivných novinových obrázků, jaké tvoří jen husté tečky, se na něj dívaly jasné oči Ruth. Její oči byly tak jasné, tak přímočaré a krásné. Tiše ho pozorovaly. Ev věřil, že žije v Havenu pět, možná celý tucet mužů, kteří byli do ní zamilovaní. A ona to ani nevěděla. Zdálo se, že její oči popírají samotnou myšlenku smrti, že ji označují za směšnou. Ale mrtvá byla.

Vzpomněl si, jak odjížděl s Hillym, zatímco se scházeli pátrači.

Pojed' s námi, Ruthie.

Eve, nemohu... spoj se se mnou.

Zkusil to jen jednou. Věřil, že jestli se k nim Ruth v Derry přidá, unikne nebezpečí... a podpoří jeho příběh. Ve vlastním zmatku a mizérii (ano, dokonce s touhou po domově) si nebyl jistý, co je pro něj důležitější. Nakonec na tom ani nezáleželo. Pokusil se třikrát přímo vytočit číslo Havenu, naposledy, když domluvil s Brightem. Nikdo mu neodpověděl. Požádal o pomoc operátorku, která mu řekla, že tam musely spadnout dráty. *Zkusil byste to později?*

Ev to potvrdil, ale neudělal. Místo toho se uložil do tmy a naslouchal, jak se chechtají kanály.

Necelé tři dny nato se s ním spojila Ruth sama. Přes stránku úmrtních oznámení.

Podíval se na Hillyho. Hilly spal. Doktoři tomu odmítali říkat koma – tvrdili, že se křivky jeho mozku křivkám komatózního pacienta nepodobají. Jednalo se o křivky člověka v hlubokém spánku. Evovi na tom, jak tomu říkali, nezáleželo. Věděl, že Hilly pomalu uniká, a jestli tomu někdo říkal autismus (Ev nevěděl, co to slovo znamená, ale zaslechl, jak si ho potichu doktoři mumlají, aby ho neslyšel), nebo koma, nebylo vůbec důležité. Pouhá slova. Po pravdě řečeno Hilly unikal pryč a to bylo dost hrozné samo o sobě.

Po cestě do Derry se chlapec choval jako člověk v hlubokém šoku. Ev měl matnou představu, že mu cesta z Havenu prospěje. V jejich šíleném strachu si Bryant a Marie nevšimli, jak divně jejich starší chlapec působí.

Cesta z Derry mu ale nepomohla. Hillyho početnost a chápání se pořád snižovaly. První den prospal v nemocnici z dvaceti čtyř hodin jedenáct. Dokázal odpovídat na jednoduché otázky, ty složitější ho ale mátlly. Stěžoval si na bolest hlavy, na kouzelnické vystoupení si vůbec nevzpomínal a zdálo se, že věří, že měl narozeniny teprve před týdnem. Tu noc vyřkl v hlubokém spánku naprosto zřetelnou větu: „Všechny vojáčky.“ Evovi naskočila na zádech husí kůže. Tu větu tenkrát křičel znovu a znovu, až všichni vyběhli z domu a zjistili, že je David pryč a Hilly má hysterický záchvat.

Druhý den spal Hilly čtrnáct hodin a v době, kterou prožil při zakaleném vědomí, vypadal ještě zmateněji. Když se ho psycholog zaměřený na jeho případ zeptal na prostřední jméno, odvětil: „Jonathan.“ To prostřední jméno patřilo Davidovi. Teď už spal prakticky celý den. Občas otevřel oči a dokonce se zdálo, že si Eva nebo některou ze sester prohlíží. Když k němu ale promluvili, předvedl sladký úsměv Hillyho Browna a zase usnul.

Unikal. Ležel tam jako začarovaný chlapec z pohádkového hradu. Celou iluzi kazila jen láhev s kapačkou, kterou měl nad hlavou, a občasné pípnutí měřicího stroje.

Zpočátku vzbudil na neurologii velké vzrušení. Tmavý, nespecifikovaný stín v oblasti Hillyho mozkových závitů napovídal, že může způsobovat zvláštní chlapcovu ochablost nádor mozku. Když ale vzali o dva dny později Hillyho na rentgen znovu (snímky byly špatné, vysvětlil Evovi technik od rentgenu, neboť nikdo nádor v hlavě desetiletého chlapce, který nemá ani průvodní příznaky nečeká), stín byl pryč. Neurolog se poradil s technikem od rentgenu a Ev z jeho defenzívy usoudil, že muselo lítat peří. Neurolog mu vysvětlil, že musí pořídit další snímky a vyjádřil naději, že budou negativní. První sada, pokračoval, musela být vadná.

„Tušil jsem, že je něco v tahu,“ řekl Evovi.

„A proč?“

Neurolog, mohutný muž s rudým, mohutným vousem se usmál. „Protože byl ten stín obrovský. Abych byl naprosto upřímný, znamená dítě s tak obrovským nádorem extrémně nemocné dítě po extrémně dlouhou dobu... pokud je vůbec ještě naživu.“

„Chápu. Pak ještě nevíte, co s Hillym je.“

„Zkoumáme to ze dvou tří stran,“ řekl neurolog, jeho úsměv roztál, oči se Evovi vyhnuly. Další den se objevil znovu dětský psycholog. Byla to velmi tlustá žena, měla velmi tmavé, skoro černé vlasy. Chtěla vědět, kde jsou Hillyho rodiče.

„Pokoušejí se najít druhého syna.“ Ev čekal, že ji to ohromí.

Ale neohromilo. „Zavolejte jim a řekněte jim, že bych potřebovala pomoc najít tohoto.“

Přijeli, nijak jí ale nepomohli. Změnili se, byli zvláštní. Cítila to i dětská psycholožka a po prvním kole otázek se od nich začala distancovat – Ev to skutečně cítil. Sám měl co dělat, aby se nepostavil a neodešel z místnosti. Nelíbily se mu ty jejich zvláštní oči, které ho pozorovaly. Z jejich pohledů cítil, jako by ho označovali. Ta žena v kostkované blůze a opraných džínách byla jeho dcera. Pořád jako jeho dcera vypadala, už jí ale nebyla. Větší část Marie zemřela, a co zbylo, rychle odumíralo.

Dětská psycholožka s nimi už znovu mluvit nechtěla.

Hillyho pak zkontrolovala ještě dvakrát. Podruhé v sobotu odpoledne v den, kdy vybuchle havenská radnice.

„Čím ho živili?“ zeptala se náhle.

Ev seděl u okna a pražilo na něj slunce. Málem dřímával. Otázka té tlusté ženy ho vyburcovala a Ev se probudil. „Cože?“

„Čím ho živili?“

„No, prostě obyčejným jídlem,“ odvětil.

„O tom pochybují.“

„To nemusíte,“ odpověděl. „Jím s nimi dost často, abych to věděl. Proč se ptáte?“

„Protože nemá deset zubů,“ odsekla.

7.

I přes tupou bolest artritidy sevřel pevně pěst a tvrdě se udeřil do jedné nohy.

Co budeš dělat, staříku? David je pryč, a kdyby ses dokázal přesvědčit, že je doopravdy mrtvý, bude to pro tebe snazší, že?

Ano. To by věci zjednodušilo. Bylo by to smutnější, ale jednodušší. Nedokázal tomu ale uvěřit. Část jeho podvědomí byla pořád přesvědčená, že je David naživu. Možná šlo o pouhé přání, Ev tomu

prostě nechtěl věřit – už takových přání zažil spoustu, tentokrát to bylo ale jiné. Cítil v mozku silnou, pulzující intuici. David je naživu. Ztratil se a hrozí mu smrt. Ach, určitě... dá se ale ještě zachránit. Jestli – jestli se rozhodneš něco udělat. A jestli je to, co tvá mysl zplodí, ta nejlepší věc. Malá pravděpodobnost pro starého páprdu, jako jsi ty. Pro páprdu, který si udělá na kalhotách tmavou skvrnu, kdykoliv se nedostane včas na záchod. Malá, malá pravděpodobnost.

V pondělí se pozdě večer probudil v Hillyho nemocničním pokoji z dřímoty a třásl se. Sestry často přimhouřily oko a dovolily mu, aby zůstal i po návštěvních hodinách. Prožil hroznou noční můru. Zdálo se mu, že se ocitl na temném, kamenném místě – jako jehly ostré hory prořezávaly černou oblohu posetou chladnými hvězdami, v úzkých, skalnatých průsmycích kvílel vítr ostrý jako sekáček na led. Ve světle hvězd pod sebou rozeznal ohromnou, rovnou pláň. Vypadala suchá, chladná, bez života. Sem a tam po ní ubíhaly mohutné pukliny, až vypadaly jako bláznivá dlažba. Zaslechl odněkud Davidův tenký hlásek: „Pomoz mi, dědečku. Bolí mě dýchat! Pomoz mi, dědečku, bolí mě dýchat! Pomoz mi! Mám strach! Nechtěl jsem ten trik, Hilly mě ale donutil. A teď nemůžu najít cestu domů!“

Seděl, díval se na Hillyho a tělo rnu zalil pot a stékal mu po obličejí jako slzy.

Vstal, přešel k Hillymu a naklonil se k němu. „Hilly,“ zašeptal. Nebylo to poprvé. „Kde je tvůj bratr? Kde je David?“

Tentokrát se ale Hillyho oči otevřely. Jeho vodový a nevidoucí pohled Everetta zmrazil. Byl to pohled slepé Sibily.

„Altair-4,“ odpověděl Hilly tiše a naprosto zřetelně. „David je na Altairu-4 a jsou tam Tommyknockeři, Tommyknockeři, co ťukají na dveře.“

Oči se mu pomalu zavřely a Hilly znovu upadl do hlubokého spánku. Ev nad ním zůstal bez jediného pohybu stát, jeho kůže připomínala barvou vosk.

Po chvíli se začal chvět.

8.

Byl místním exulantem.

Pokud byla Ruth McCauslandová srdcem a svědomím Havenu, pak byl Ev Hillman ve svých třiasedmdesáti (a vůbec ne tak senilní, jak se mu v poslední době zdálo) jeho paměť. Viděl za svého dlouhého života velký kus města, slyšel toho ještě víc. Vždycky byl pozorným posluchačem.

Když opouštěl v pondělí večer nemocnici, zašel si k panu prodáváči knih z Derry, kde investoval devět dolarů do atlasu Maine – do souboru velkých map, které ukazovaly celý stát pěkně po kouscích, každý z nich šest set mil čtverečních. Nalistoval mapu číslo 23 a našel Haven. V paperbackovém knihkupectví si ještě přikoupil kompas. Bez přemýšlení, proč to dělá, si teď nakreslil kolem městečka kruh. Samozřejmě neposadil kompas do Haven Village, neboť ležela ve skutečnosti na okraji.

David je na Altairu-4.

David je na Altairu-4 a jsou tam Tommyknockeři, Tommyknockeři, co ťukají na dveře.

Ev seděl, mračil se na mapu a kruh, který nakreslil, a přemýšlel, zda to, co Hilly prohlásil, bylo nějak důležité.

Měl sis vzít červenou tužku, staříku. Haven by teď měla rámovat červená. Na téhle mapě... na všech mapách.

Sklonil se a přiblížil hlavu. Na dálku viděl ještě tak dobře, že rozeznal na čtyřicet yardů fazoli od zrnka kukuřice na sloupku hradby. Vidění na blízko šlo ale teď do háje a Ev si zapomněl brýle na čtení u Marie a Bryanta. A věřil, že pokud se pro ně vrátí, bude mít starosti s jinými věcmi, než se čtením malých písmenek. Prozatím bylo lepší (bezpečnější) se bez nich prostě obejít.

S nosem málem na papíře zkoumal místo, kam se stočila stělna kompasu. Jednalo se o Derry Road – kousek severně od Prestonského potoka a kousek na východ od místa, kterému říkali s kamarády jako děti Velký indošský les. Mapa místo identifikovala jako Hořící led. Ev to jméno už párkrát slyšel.

Přiložil kompas do čtvrtiny poloměru, jaký potřeboval na kruh kolem celého Havenu, a namaloval další. Všiml si, že uprostřed leží dům Bryanta a Marie. Na západ se táhla krátká Nista Road, jež ubíhala od silnice číslo 9 (Derry Road) ke štěrkovému lomu na okraji stejného lesa. Ať mu říkal Velký indošský les, nebo Hořící les, jednalo se o stejnou věc, o stejný les. *Nista Road... Nista Road... něco s Nista Road.*

Ale co? Něco se tam stalo, ještě než se sám narodil. Něco, o čem stálo za to celá léta mluvit..

Ev zavřel oči a vypadal, jako by usnul v sedě. Vyhublý, starý muž, téměř plešatý a oblečený v pěkné khaki košili a pěkných khaki kalhotech s puky.

A za chvíli to přišlo. A když se to objevilo, zapřemýšlel, jak mu to mohlo trvat tak dlouho. Clarendonovi. Samozřejmě Clarendonovi. Žili na křižovatce Nista Road a staré Derry Road. Paul a Faith Clarendonovi. Faith, kterou tak omámil ten sladký kněz, Faith, která porodila dítě s černými vlasy a sladkýma, modrýma očima jen devět měsíců poté, co opustil kněz město. Paul Clarendon, který dítě v kolébce studoval, pak uchopil břitvu...

Někteří lidé potřásli hlavou a svedli vše na kazatele – jmenoval se Colson. Alespoň to tvrdil.

Někteří lidé potřásli hlavou a obvinili Paula Clarendona. Prohlásili, že byl vždycky bláznivý a Faith si ho nikdy neměla brát.

Někteří samozřejmě obvinili Faith. Ev si vzpomněl na jednoho staříka u holiče (stalo se to o mnoho let později; městečka, jako je Haven, ale mají dlouhou paměť), který ji označil slovy: „Nic víc, jen prsatá děvka stvořená na problémy.“

A někteří lidé obvinili (pro jistotu potichu) les.

Evovy oči se rychle otevřely.

Ano. Ano, tak to bylo. Jeho matka o takových lidech tvrdila, že jsou hloupí a pověřčiví, otec ale vrtěl hlavou, zabafal z dýmky a prohlásil, že je občas na starých historkách i zrnko pravdy a je lepší neriskovat. A proto, pokračoval, se pokřičuje, kdykoliv mu cestu zkrří černá kočka.

„Humpf!“ odfrkla si Evova matka. Vzpomněl si, že mu bylo asi devět.

„Proto asi tvoje matka hází přes rameno trochu soli, kdykoliv rozsype slánku,“ poučil vlídně Eva otec.

„Humpf!“ odfrkla ještě jednou a odkráčela do domu, aby mohl manžel kouřit na verandě a syn, který mu seděl po boku, pozorně naslouchat jeho výmyslům. Ev byl odjakživa dobrý posluchač... až na rozhodující okamžik, kdy ho někdo jako posluchače naléhavě potřeboval, až na ten nenapravitelný okamžik, kdy nechal Hillyho slzy, aby ho zmátly.

Teď poslouchal. Naslouchal vlastní paměti... naslouchal paměti městečka.

9.

Říkali mu Velký indošský les, neboť tam zemřel náčelník Atlantik. Náčelník Atlantik mu přezdívali běloši, jeho správné jméno znělo v jazyce Micmac Wahwayvokah, což znamená „z vysokých vod“. Náčelník Atlantik byl pohrdavý překlad. Kmen původně zabíral většinu půdy dnešního Penobscotského okresu, mocné skupiny se koncentrovaly v Oldtownu, Skowheganu a Velkém lese, který začínal v Ludlowu (právě v Ludlowu pohřbili své mrtvé, když kmen pod vedením Wahwayvokaha, který ho vedl k jihu, zdecimovala v roce 1880 chřipka). Wahwayvokah zemřel v roce 1885 a na smrtelné posteli prohlásil, že je les, kam ukládal své umírající, prokletý. Tu zprávu zaznamenali dva běloši, kteří byli při jeho smrti přítomní – jeden antropolog z Bostonské univerzity, druhý ze Smithsonského institutu – oba se vydali do oblasti hledat památky po indiánských kmenech ze severovýchodu, neboť se rychle zmenšovaly a mizely. Nebylo jisté, zda náčelník Atlantik uvalil kletbu sám, nebo si jí jen všiml.

Ať tak, nebo tak, jeho pomník nesl jméno Velký indošský les. Teď už se ani nevědělo, kde leží jeho hrob. Pokud Ev věděl, to jméno bylo pro rozlehlý kus lesa v Havenu a vesnicích, které k němu patřily, stále nejužívanější. Dokázal ale pochopit, proč kartografové zodpovědní za atlas Maine, nechtěli na mapu slovo „indošský“ zanést. Lidé začali být na takové přesmyčky hákliví.

Na starých historkách je občas zrnko pravdy, prohlásil jeho otec...

A Ev, který se stejně jako on pokřivoval, kdykoliv mu přeběhl přes cestu černá kočka (a po pravdě řečeno to udělal pro jistotu, i když se tak nějaká jen tvářila), věřil, že měl otec pravdu. A to zrnko tam většinou bylo. A ať byl Velký indošský les prokletý, či nikoliv, moc štěstí tam nikdy nekvetlo.

Nekvetlo tam štěstí pro Wahwayvokaha, ani pro Clarendonovy. Vzpomněl si, že tam nekvetlo štěstí ani pro lovce, kteří se tam vydali na zkoušku. Za ta léta byli dva... ne tři... počkejte chvíli...

Jeho oči se rozšířily, a jak listoval v duševní kartotéce nadepsané NEŠTĚSTÍ PŘI LOVU, HAVEN, tiše zahvízdal. Bez přípravy si

dokázal vzpomenout na tucet neštěstí (většinou střelbu), která se ve Velkém indošském lese přihodila. Tucet lovců, které odnášeli s krvácením a kletbami, s krvácením a v bezvědomí, nebo jednoduše mrtvé. Někteří se zastřelili sami – použili pušku jako hůl při přelézání polomů, nebo ji upustili, nebo s ní provedli něco jiného. U jednoho se věřilo, že spáchal sebevraždu. Ev si ale vzpomněl, že se v listopadu ve Velkém indošském lese stala dvakrát vražda. Pokaždé se jednalo o vraždu v afektu, jednou v táboře během hádky při kartách, jednou při bezdůvodné hádce mezi dvěma přáteli o to, čí kulka zasáhla rekordně velkého jelena.

A ztráceli se tam lovci. Kriste! Pořád se tam ztráceli! Zdálo se mu, že museli alespoň jednou ročně vyrazit pátrači, aby našli nějakého ubohého, vyděšeného hlupáka z Massachusetts, New Jersey, nebo New Yorku. A některý rok byli dva nebo tři. Všechny nenašli.

Většinou šlo o lidi z města, kteří se neměli do lesa vůbec vydat. Vždycky to tak ale nebylo. Zkušení lovci tvrdili, že ve Velkém indošském lese fungují jejich kompasy špatně, nebo vůbec. Evův otec prohlásil, že tam někde musí být sakra velký kus magnetovce, který pošle střelku kompasu do háje. Rozdíl mezi lidmi z města a veterány lesů tkvěl v tom, že lidé z města se naučili používat kompas a vložili do něj veškerou důvěru. Když se potom zbláznil a ukázal, že je východ na severu a západ na východě (nebo se prostě jen točil dokola jako láhev od mléka při hraní „flašky“), chovali se jako lidé, kteří se dostanou s průjmem do kadibudky a nemají papír. Ti moudřejší prostě kompasy prokleli, odložili je a pokusili se najít správný směr pomocí půl tuctu jiných způsobů. Když nemáte nic jiného, najdete potok, který vás vyvede ven. Dřív nebo později (pokud se držíte stejného směru) narazíte na silnici nebo na sloupy elektrického vedení.

Ev ale znal pár chlapíků, kteří žili a lovíli v Maine po celý život, a přesto je museli zachránit pátrači, nebo se ven dostali čirou náhodou. Jedním z nich byl Delbert McCready, kterého Ev znal od dětství. Del odešel se svou dvanáctkou v úterý 10. listopadu 1947, do Velkého indošského lesa. Když uplynulo čtyřicet osm hodin a pořád nevycházel, zavolala paní McCreadyová Alfa Tremaina, který v těch dnech pracoval jako konstábl. Z místa, kde přecházela Nista Road v Diamantový šterkový lom, vyrazilo do lesa dvacet pátračů. Do konce týdne se jejich počet nafoukl na dvě stovky.

Právě chtěli Dela (jehož dcerou byla samozřejmě Hazel McCreadyová) odepsat, když se vypootácel podél Prestonského potoka z lesa. Byl bledý, omámený a vážil o dvacet liber méně.

Ev ho navštívil v nemocnici. „Jak se to stalo, Dele? Noc byla jasná, hvězdy na obloze. Přeci dokážeš hvězdy číst, nebo ne?“

„To jo.“ Del se tvářil velmi zahanbeně. „Alespoň jsem to vždycky dokázal.“

„A mech. Když jsme byli kluci, učil jsi mě právě ty, jak podle mechu určit sever.“

„To jo,“ zopakoval Del. Nic víc. Ev mu dal chvíli na rozmyšlenou, pak naléhal dál.

„No, co se stalo?“

Del dlouhou chvíli nic neříkal. Pak zašeptal téměř neslyšitelným hlasem: „Točil jsem se dokola.“

Přestože to bylo těžké, Ev tichou pauzu nepřerušil.

„Chvíli bylo všechno v pořádku,“ pokračoval konečně Del. „Většinu rána jsem lovil, ale nenašel jsem žádnou čerstvou stopu. Posadil jsem se, snědl oběd a dal si láhev mýho piva. Chtělo se mi spát, tak jsem si zdřímnul. Zdály se mi divný sny... nepamatuju si na ně, ale vím, že byly divný. A podívej! Stalo se to, zatímco jsem spal.“

Del McCready pozvedl ret a předvedl Evovi díru mezi zuby. „Přišel jsi o zub?“

„To jo... když jsem se probudil, ležel mi v rozkroku kalhot. Asi vypadnul, když jsem spal. Já ale neměl se zuby nikdy žádný trable. Aspoň ne do doby, kdy mi vytrhli jeden zub moudrosti a málem mě zabili. A pak se blížila tma.“

„Tma!“

„Vím, jak to zní. Nedělej si starosti,“ pokračoval Del nevrle. Byla to nevrlost člověka, který se hluboce stydí. „Prostě jsem prospal celý odpoledne, a když jsem se probudil, Eve-“

Pozvedl oči, jednu hroznou vteřinu Eva pozoroval, pak se odvrátil, jako by přítelův pohled delší dobu nesnesl.

„Jako by mi něco ukradlo mozek. Možná zubní skřítek?“

Del se zasmál, moc humoru v tom ale nebylo. „Chvíli jsem putoval a věřil, že sleduju Polárku. A když jsem pořád tak kolem devátý nevyšel na Hammer Cut Road, protřel jsem si tak ňák oči a zjistil, že to vůbec není Polárka, ale jedna z planet – myslím, že Mars nebo Saturn.“

Uložil jsem se ke spánku a nepamatuji si až do chvíle, kdy jsem o tejden dýl vyšel ven podél Prestonskýho potoka, nic víc než útržky.“

„No...“ Ev se zarazil. Dělová hlava byla rovná jako truhlářský hoblík, to vyprávění mu nebylo vůbec podobné. „No, cítils paniku, Dele?“

Dělový oči se obrátily a setkaly se s jeho očima. Pořád vypadaly zahanbeně, teď v nich už kvasil skutečný humor. „Člověk nemůže prožít v panice celej tejden. Tomu nevěřím,“ prohlásil suše. „Je to pěkná otrava.“

„Takže jsi prostě...“

„Já prostě...“ souhlasil Del. „Ale prostě co? Nevím. Pamatuju si, že když jsem se probudil z dřímoty, nohy a zadek jsem necítil – byly úplně zkřehlý. Víím, že se mi v jednom z těch snů zdálo, jak slyším zvuk podobnej bzučení. Víš, jako když slyšíš za tichýho dne bzukot elektřiny ve vedení. To je ale všecho. Z hlavy mi vypadlo vše, co jsem o lese věděl a chodil dokola jako člověk, co nikdy předtím v lese nebyl. Když jsem narazil na Prestonskej potok, věděl jsem, že ho musím sledovat. Probudil jsem se tady. Asi se mi budou ve městěčku smát, jsem ale vděčnej, že žiju. Zachránila mě boží milostivost.“

„Nikdo se tomu smát nebude, Dele,“ upozornil ho Ev. Byla to samozřejmě lež, neboť každý moc dobře věděl, kdo Del je. Snažil se vše překonat téměř pět let, když se ale ujistil, že ho pomluvy u holiče už nikdy nenechají na pokoji, odstěhoval se do Východního Eddingtonu, kde si otevřel garáž a malou opravnu motorů. Ev ho pořád jezdil navštěvovat, Del ale do Havenu moc často nepříjel. Ev věřil, že ví proč.

10.

Ev přitiskl v pronajatém pokoji, kde seděl, co nejsilněji kompas k mapě a nakreslil malý kroužek. Nejmenší kroužek, jaký mu kompas dovolil. Uprostřed kruhu o velikosti kuličky ležel jediný dům a Ev si pomyslel: *Ten dům je nejbliž srdci Havenu. Zvláštní, že mě to nikdy předtím nenapadlo.*

Byla to usedlost starého Garricka. Seděla na Derry Road, za ní se rozšiřoval Velký indošský les.

Jestli ne ostatní, ten poslední jsem měl nakreslit červenou barvou.

Na Garrickově farmě teď žila Frankova neteř, Bobbi Andersonová. Samozřejmě nefarmařila. Psala knihy. Ev s Bobbi mnohokrát nemluvil, měla ale v městečku dobrou pověst. Jak lidé říkali, platila včas účty a nepomlouvala. A psala i dobré, staré westerny, do kterých jste se mohli doopravdy zažrat. Nebyly plné nepravých příšer, nehýřily sprostými slovy jako povídky, které psal ten chlapík, co žil v Bangoru. *Sakra dobrý westerny*, říkali lidé.

Zvlášť pak na holku.

Lidé z Havenu o Bobbi Andersonové smýšleli dobře. Žila ale ve městečku teprve třináct let a museli samozřejmě počkat, co se z ní vyklube. Většina se shodovala na tom, že byl Garrick bláznivý jako ze cvokhauzu. Vždycky měl dobrou zahradu, jeho duševní stav to ale nijak nezměnilo. Pořád se snažil lidem vyprávět o svých snech. Většinou se týkaly Druhého příchodu Ježíše Krista. Brzy vše zašlo tak daleko, že prchala i Arlene Cullumová (která prodávala s nadšením křesťanského mučedníka kosmetiku Amway), kdykoliv spatřila nákladák Franka Garricka (ověncený nálepkami typu JESTLI DOJDU DNES NANEBEVZETÍ, VEMTE ZA MĚ NĚKDO VOLANT), jak sjíždí po Hlavní ulici.

Koncem šedesátých let začalo staroušovi strašit na majáku s létajícími talíři. Něco s Eliášem, který spatřil kruh uprostřed kruhu a do nebe ho odvezly ohnivé vozy poháněné elektromagnetismem. Byl to blázen a v roce 1975 zemřel na infarkt.

Než ale zemřel, pomyslel si Ev s rostoucím chladem, přišel o všechny zuby. Já si toho všiml. A vzpomínám si, jak to komentoval Justin Hurd, co bydlel kus po silnici a... Justin je teď kromě samotné Bobbi nejblíž. Tak je to. A Justin nebyl sám zrovna modelem přičetnosti a rozumu. Než jsem odjel, párkrát jsem ho viděl a připomínal mi starého Franka.

Nejdřív ho napadlo, jak je zvláštní, že si nikdy nedal dohromady řadu podivných událostí, které se v těch dvou kruzích přihodily. Že si je nesložil nikdo. Při dalším přemýšlení ale zjistil, že to vůbec zvláštní nebylo. Život – a speciálně pak dlouhý život – se skládal z milionů událostí, jež tvořily tapisérii s mnoha vypletenými vzory. Takový vzor (úmrtí, vraždy, ztracení lovci, bláznivý Frank Garrick, možná i ten divný požár u Paulsonů) se ukázal jen ve chvíli, kdy jste se na něj

zaměřili. Jakmile jste ho jednou rozeznali, už přemýšlíte, jak jste si ho mohli nevšimnout. Kdybyste si ho ale ne-

A teď před ním vyvstala další myšlenka: Bobbi Andersonová možná není v pořádku. Vzpomněl si, že se od začátku července (možná už předtím) ozývaly z Velkého indošského lesa zvuky těžkých strojů. Ev je zaznamenal a pustil je z hlavy – Maine bylo hustě zalesněné a takové zvuky byly běžné. Asi v těch místech Papírenská Nové Anglie těžila dřevo.

Až na to, že když se teď nad tím zamyslel (teď, kdy rozeznal ten vzor), uvědomil si, že ty zvuky nepřicházely z dostatečné vzdálenosti, pokud by se jednalo o půdu PNA. Ty zvuky vycházely z Garrickovy farmy. A stejně tak si uvědomil, že ty zvuky (bzučení a vosí nářek motorové pily, praskání padajících stromů a kašlání benzínových sekaček) ustoupily zvukům, které si s prací v lese vůbec nespojoval. Ty pozdější zvuky byly... jaké? Snad stroje na výkopy.

Jakmile najdete vzor, věci zapadnou na svá místa jako poslední tucet kousíčků skládky, které už umístíte bez námahy.

Ev seděl a díval se na mapu i kruhy. Zdálo se mu, jako by mu žíly naplnila umrtvující hrůza, která ho zevnitř zmrazila.

Jakmile najdete vzor, musíte se na něj dívat.

Ev zabouchl atlas a šel do postele.

11.

Kde nedokázal usnout.

Co tam dělají dnes v noci? Vyrábějí věci? Nechávací zmizet lidi? Co?

Pokaždé, kdy se přiblížil spánku, před ním vyvstal obraz – všichni v Haven Village stojí na Hlavní ulici, na tvářích zdrogované a zasněné výrazy, všichni se dívají na jihozápad k těm zvukům. Jako muslimové, kteří se obracejí v modlitbě směrem na Mekku.

Těžké stroje... výkopové stroje.

Jak zapadají kousky do skládky, začínáte poznávat obraz, přestože není na krabici jeho kopie, aby vám pomohla. Když teď ležel Ev v úzké posteli jen kousek od místa, kde ležel Hilly v komatu, zdálo se mu, že ten obraz rozeznává naprosto jasně. Ne všechno, ale hodně. Ne bez důkazů. A Ev se neopovážil vrátit, neopovážil se přiblížit do jejich dosahu. Podruhé by ho už odejít nenechali.

Něco. Něco ve Velkém indošském lese. Něco v zemi. Něco na půdě Franka Garricka, kterou odkázal své neteři, jež psala westerny. Když jste přišli moc blízko, něco tam obracelo kompasu a blblo lidské mozky. Jak Ev věděl, takové divné věci mohly existovat po celé zeměkouli. Pokud to nedokazovalo nic jiného, mohlo to vysvětlit, proč jsou na některých místech lidé tak nasraní. Něco špatného. Začarovaného. Možná dokonce prokletého.

Neklidně se převaloval, převracel se a díval na strop.

Něco je v zemi. Bobbi Andersonová to našla a teď to vykopává. Bobbi a ten chlapík, co s ní na farmě žije. Ten chlapík se jmenuje... jmenuje...

Ev tápal, vzpomenout si ale nedokázal. Pamatoval si, jak stáhl Beach Jernigan ústa, když se jednou začalo v Havenské jídelně o příteli Bobbi mluvit. Pravidelní návštěvníci jídelny toho muže pozorovali, jak právě s pytlím jídla vychází z obchodu. Beach jim prozradil, že má vlastní dům v Tróji. Roztřesenou, malou boudu s kamny na dřevo a umělou hmotou na oknech.

Někdo prohlásil, že slyšel, jak je ten chlápek vzdělanej.

Beach odpověděl, že vzdělání nikdy nikoho před chudobou nezachránilo.

Ev si vzpomněl, jak se o tom v jídelně nikdo nehádal.

Nancy Vossová ale nesouhlasila. Prohlásila, že Bobbiin přítel zastřelil svou ženu, ale osvobodili ho, protože byl profesorem na vysoké škole. „Když máte v tejhle zemi nadepsanou beráncí kůži v latině, projde vám cokoliv,“ dodala. Sledovali, jak ten chlap nastoupil do Bobbiina auta a odjel zpět na usedlost Garricka.

„Zaslechl jsem, že má titul z chlastu,“ ozval se ze zadní stoličky, jež byla jeho speciálním místem, starý Dave Rutledge. „Každej, co tam vodsad' přijede, říká, že je furt vožralej jak slíva.“

Při té větě se ozval výbuch škodolibého, ošklivého vesnického smíchu. Bobbiin přítel se jim nelíbil. Nikomu. Proč? Protože zastřelil svou ženu? Protože chlastal? Protože žil se ženou, kterou si nevzal? Ev znal lepší důvod. V jídelně tehdy byli muži, kteří své ženy nejen bili, ale přepracovali je bitím do úplně jiných podob. Tady to patřilo ke zvyklostem. Ženská, co je moc chytrá, potřebuje jednu vrazit. Byli tady chlapi, kteří se od jedenácti ráno do šesti večer živilí pivem, od šesti do půlnoci levnou whisky. A pokud si nemohli dovolit whisky, pak pili

Starou dřevorubeckou zceděnou přes kapesník. Chlapi, kteří žili sexuálním životem králíků – přeskakovali od díry k díře... a jak se jmenovali?

Ev pomalu usnul. Viděl je, jak stojí na chodnících, na trávníku před veřejnou knihovnou, u malého parku, jak zasněně zírají k těm zvukům. Znovu se rychle probudil.

Cos tam zjistila, Ruth ? Proč tě zavraždili ?

Převalil se na levý bok.

David žije... ale abych ho dostal zpět, musím začít v Havenu.

Převalil se na pravý bok.

Jestli se vrátím, zabijí mě. Byly doby, kdy jsem byl málem tak oblíbený jako Ruth... mň, vždycky se mi to ale líbilo. Teď mě nenávidí. Viděl jsem jim to v noci, kdy začali hledat Davida, v očích. Vzal jsem Hillyho pryč, neboť byl nemocný a potřeboval doktora. Ano, ale největší důvod k odchodu se mi sakra hodilo. Možná mě nechali jít jen proto, že je David rozčiloval Možná se mě chtěli jenom zbavit. Ať tak, nebo tak, rád jsem se dostal pryč. Nikdy bych se pryč nedostal. Jak se pak mohu vrátit? Nemohu.

Ev se převaloval a převracel. Pochopil dvě věci. Pokud chtěl Davida zachránit, než zemře, měl by se do Havenu vrátit. Jestli se ale do Havenu vrátí, zabijí ho a rychle na něčím poli pohřbí.

Někdy kolem půlnoci upadl do neklidné dřímoty, jež se rychle prohloubila v bezesný spánek vyvolaný naprostým vyčerpáním.

12.

Vydržel spát déle než po celá léta. Probudil se v úterý ve čtvrt na jedenáct. Poprvé po dlouhé době se cítil svěží a zdravý. Ten spánek mu dal i sílu. Během noci vymyslel, jak by se mohl vrátit zpět do Havenu a znovu uniknout. Možná. Kvůli Davidovi. A kvůli Hillymu. To riziko podstoupí. Věřil, že se dostane do Havenu a zase pryč v den pohřbu Ruth McCauslandové.

13.

Butch „Příšera“ Dugan byl největší člověk, jakého kdy Ev spatřil. Ev věřil, že byl otec Justina Hurda, Henry, možná tak velký – Henry

měl šest stop šest palců, vážil tři sta osmdesát liber a ramena měl tak široká, že musel dveřmi procházet většinou bokem. Ale zdálo se mu, že tenhle chlápek je ještě o kousek větší. Dvacet, možná třicet liber méně, tím to ale končilo.

Když mu potřásl rukou, zjistil, že už o něm kolují zvěsti. Spatřil to v Duganově obličej.

„Posaďte se, pane Hillmane,“ vyzval ho Dugan a sám se usadil do otočného křesla, které vypadalo, jako by ho vysekali z obrovského dubu. „Co pro vás mohu udělat?“

Čeká, že začnu běsnit, pomyslel si Ev klidně. Stejně jako jsme my čekali, že začne běsnit Frank Garrick, kdykoliv chytil někoho z nás na ulici. A věřím, že ho nezklamou. Jestli budeš, Eve, ale postupovat obezřetně, pořád můžeš najít cestu. Teď alespoň víš, kam máš namířeno.

„No, možná byste s tím mohl něco udělat,“ odvětil Ev. Alespoň nepil. Snaha mluvit po tolika pivech s tím reportérem byla velkou chybou. „Noviny tvrdí, že jedete zítra na pohřeb Ruth McCauslandové.“

Dugan přikývl. „Jedu. Ruth byla mou osobní přítelkyní.“

„A pojedou z Derry z policejní stanice i jiní? Noviny tvrdí, že byl její manžel policista a ona sama pro policii pracovala. Ach, vím, že není městský konstábl nic moc, ale chápete, co tím myslím. Pojedou i jiní, že?“

Dugan se teď zamračil. A jeho obličej se měl čím mračit.

„Pane Hillmane, pokud mi chcete něco naznačit, nerozumím tomu.“ *A pokud to nevíte, jsem dnes ráno velmi zaměstnaný, dodal jeho obličej. Ztratili se mi dva policajti a začíná to čím dál tím víc vypadat, že narazili na pytláky, kteří zastřelili jelena, a ti pytláci zpanikařili a zastřelili je. Jsem kvůli tomu v pěkné kaši a navíc zemřela moje stará přítelkyně Ruth McCauslandová. Nemám tedy ani čas, ani trpělivost na lži.*

„Vím, že ne, ale pochopíte. Měla jiné přátele, kteří pojedou?“

„Jo. Půl tuctu, možná víc. Já pojedu sám. Vyrazím trochu dřív, abych si mohl s pár lidmi promluvit o spojeném případu.“

Ev přikývl. „O tom spojeném případě vím,“ přiznal. „A věřím, že vy víte o mně. Nebo si to alespoň myslím.“

„Pane Hillmane-“

„Bláznivě jsem mluvil a mluvil jsem se špatnými lidmi. A v nevhodnou dobu,“ pokračoval Ev stejně vyrovnaným hlasem. „Za jiných okolností bych si to uvědomil, byl jsem ale rozrušený. Jeden z mých vnuků se pohřešuje, druhý je v jakémsi komatu.“

„Ano. Já vím.“

„Byl jsem tak popletený, že jsem si vůbec neuvědomoval, co se děje. Tak jsem blábolil k některým sestřám, pak jsem odjel do Bangoru a mluvil s jedním reportérem. Brightem. Tak mě napadlo, že jste o většině věcí, které jsem mu chtěl říct, už něco slyšel.“

„Chápu, že věříte, že existovalo... v případě zmizení Davida Browna určité spiknutí-“

Ev měl co dělat, aby se nezačal smát. To slovo znělo bizarně i vhodně zároveň. Nikdy by ho sám nevymyslel. *Ach, skutečně se tam odvíjelo spiknutí, správně. Jedno sakra velký spiknutí.*

„Ano, pane. Věřím, že je tam nějaké spiknutí. A vím, že tam máte tři případy, které jsou spojené mnohem víc, než se vám zdá – zmizení mého vnuka, zmizení těch dvou policistů a smrt Ruth McCauslandové, která byla mou přítelkyní stejně jako vaší.“

Dugan vypadal poněkud zmateně... a poprvé se mu z očí vytratil ten pohrdavý výraz. Evovi se zdálo, že ho Dugan poprvé skutečně vidí. Jeho, Everetta Hillmana, a nikoliv jen nějakého starého a bláznivého cvoka, který sem vtrhl, aby mu zabil kus rána.

„Možná byste mi měl naznačit, čemu věříte,“ vyzval ho Dugan a vyndal si trhačku.

„Ne, tu trhačku můžete dát pryč.“

Dugan si ho chvíli tiše prohlížel. Trhačku neodložil, ale položil tužku.

„Bright si myslel, že jsem cvok, a to jsem mu neřekl ani polovinu toho, co jsem chtěl,“ pokračoval Ev. „Vám neřeknu tedy nic. Je tady ale jedna věc. Věřím, že je David ještě naživu. Nemyslím si, že je ještě v Havenu. Jestli se tam ale vrátím, možná se mi podaří zjistit, kde je – mám důvody (věřím, že jsou to dost dobré důvody) si myslet, že mě v Havenu nechtějí. Důvody si myslet, že pokud se vrátím za jiných okolností, mohl bych zmizet jako David Brown. Nebo se mi stane neštěstí jako Ruth.“

Obličej Butche Dugana se změnil. „Myslím,“ promluvil, „že vás budu muset vyzvat, abyste mi to vysvětlil, pane Hillmane.“

„To neudělám. Nemohu. Vím, co vím. A věřím, čemu věřím. Nemám ale ani zrnko důkazu. Vím, jak vám to musí připadat bláznivé. Když se mi ale podíváte do tváře, poznáte alespoň jednu věc – tomu, co říkám, věřím.“

Dugan vzdychl. „Pane Hillmane, kdybyste pracoval v mém zaměstnání, věděl byste, jak většina lhářů vypadá upřímně.“ Ev začal něco říkat, Dugan ale zavrtěl hlavou. „Zapomeňte na to. Rána vedle. Od nedělní noci jsem spal jen šest hodin. Začínám být na ty maratóny moc starý. Fakt je, že ve vaši upřímnost věřím. Naznačujete ale jen hrozné věci, vaše řeč se pohybuje na pokraji problému. Občas to dělají lidi, kteří mají strach, většinou to ale dělají lidé, kteří nic víc nemají. Ať tak, nebo tak, nemám čas tady z vás něco páčit. Odpověděl jsem vám na otázky a měl byste raději váš problém konkretizovat.“

„Rád. Přišel jsem ze dvou důvodů, pane Dugane. První – ujistit se, že bude zítra v Havenu hodně policistů. Jisté věci jsou v případě, že je kolem hodně policistů – můj pravděpodobný, nemyslíte?“

Dugan nic neřekl, jen si bezvýrazně Eva prohlížel.

„Zadruhé jsem vám chtěl říct, že zítra budu taky v Havenu. Nezúčastním se ale pohřbu Ruth. Vezmu si s sebou pistoli Very, a pokud vy nebo někdo z vašich mužů spatří během pohřbu na obloze velkou, starou raketu, dozvíte se, že jsem narazil na tak bláznivou věc, že jí nebude nikdo věřit. Chápete mě?“

„Prohlásil jste, že může být návrat do Havenu... ach, pro vás nezdravý.“ Duganův obličej zůstával prázdný, to ale nebylo podstatné. Ev věděl, že se vrátil k původní myšlence: Ev je přece jen blázen.

„Řekl jsem – za jiných okolností. Za těchto okolností věřím, že mi to projde. Ruth byla v Havenu oblíbená, což vám asi nemusím připomínat. Většina města se na jejím pohřbu objeví. Nevím, zda ji měli ještě rádi, když umřela, to ale není důležité. Stejně se tam objeví.“

„Jak to víte?“ zeptal se Dugan. „Nebo je to další věc, o které nechcete mluvit?“

„Ne, to mi nevadí. Pokud by se neobjevili, vypadalo by to divně.“

„Pro koho?“

„Pro vás. pro další policisty, kteří se přátelili s ní a jejím manželem. Pro politiky z Demokratického výboru penobscotského kraje. Nepřekvapilo by mě, kdyby někoho poslal kongresman Brennan z Augusty. Když kandidoval na úřad ve Washingtonu, tvrdě pro něj

pracovala. Víte, nebyla jen místním typem a s tím se museli vyrovnat. Jsou jako lidé, kteří nechtějí pořádat večírek, přesto ho ale udělají. Věřím, že je snaha, aby vše vypadalo v pořádku, zaměstná natolik – s celým dobrým šou – že si neuvědomí, že jsem v Havenu až do chvíle, kdy zmizím.“

Butch Dugan zkrřížil ruce na hrudi. Ev byl blízko pravdy. Zpočátku se oddal Dugan představě, že je David Bright, který obvykle lidské chování interpretoval bezchybně, tentokrát na omylu. Hillman byl stejně normální jako on sám. Teď ho to ale trochu vyvedlo z míry. Ne proto, že se z Hillmana nakonec přece jen vyklubal blázen, ale protože se z něj vyklubal blázen skutečný. A přesto... v tom staříkově rozumném hlase a vyrovnaném pohledu bylo něco zvláštního a přesvědčivého.

„Mluvíte, jako by byl v Havenu každý do něčeho namočený,“ prohlásil Dugan. „A mně to připadá nemožné. Chci, abyste to věděl.“

„Jo, to by řekl každý normální člověk. Proto jim to tak dlouho prochází. Před padesáti lety se lidem zdála nemožná atomová bomba a myšlenka televizoru, natož pak videa, by se vysmáli. Žádné velké změny, pane Dugane. Většina lidí vidí až na obzor, tam končí. Když jim někdo říká, že existuje něco ještě dál, neposlouchají ho.“

Ev se postavil a podal přes stůl Duganovi ruku, jako by měl všechny zákony světa na své straně a Dugan mu jí potřese. Butche to tak překvapilo, že to učinil.

„No, když jsem se na vás podíval, poznal jsem, že si myslíte, že jsem cvok,“ promluvil Ev s mírným, lítostivým úsměvem. „A určitě jsem toho řekl dost, abych vás v tom dvakrát utvrdil. Ale zjistil jsem, co jsem potřeboval, a řekl, co jsem chtěl. Prokažte staříkovi laskavost a občas se mrkněte na oblohu. Jestli uvidíte purpurovou hvězdu...“

„Les je toto léto suchý,“ přerušil ho Dugan, a i když mu ta slova vylétla z úst, působila bezmocně a trochu nedůležitě. Téměř frivolně. UVědomil si, že ho to vleče zpět k důvěře.

Dugan si odkašlal a pokračoval.

„Pokud máte skutečně pistoli na světlice, mohl byste s ní založit sakra velký lesní požár. Pokud na takovou věc nemáte povolení – a sakra dobře vím, že nemáte – mohlo by vás to přivést do vězení.“

Evův úsměv se trochu rozšířil, pořád mu ale chyběl jakýkoliv humor. „Jestli uvidíte světlici,“ pokračoval, „tak se mi zdá, že mě

uvržení do vězení v Bangoru bude v tu chvíli trápit asi nejmíň. Přeji vám hezký den, pane Dugane.“

Ev vykročil a tiše za sebou zavřel dveře. Dugan zůstal na chvíli stát, cítil – jako po celý život – zmatek a neklid. *Nech ho jít*, pomyslel si a dal se do pohybu.

Butche Dugana něco trápilo. Zmizení dvou policistů, které znal a měl rád, mu to na chvíli vyhnalo z hlavy. Hillmanova návštěva to oživila. Ten pocit ho za staříkem poslal. Vzpomínka na poslední rozhovor s Ruth. Měl o ni strach už předtím. Organizace pátrání po Davidu Brownovi nebyla té Ruth McCauslandové, kterou znal, vůbec podobná. Chovala se poprvé za dobu, co pamatoval, naprosto neprofesionálně.

Pak jí tu noc, než zemřela, kvůli vyšetřování zavolal. Potřeboval získat a předat informace. Krátce řečeno kibicovat. Věděl, že nikdo z nich nic neví, občas se ale dá něco získat už pouhou spekulací, najít jehlu v kupce sena. Během konverzace se řeč stočila na chlapcova dědečka. Pak Butch hovořil s Davidem Brightem ze Zpráv – ve skutečnosti s ním šel na pivo – a přednesl Ruth jeho představu, že se celé městečko určitým zvláštním způsobem zbláznilo.

Ruth se té historce nevysmála, ani (jak očekával) nepotvrdila vyšinutí Hillmanovy mysli. Nebyl si už úplně jistý, co odpověděla, neboť se zhoršilo spojení. Na tom nebylo nic zvláštního. Většina kabelů, které směřují do malých městeček, jako je Haven, pořád vede po sloupech a spojení jde pravidelně do háje. K tomu, aby se vám zdálo, že držíte vy i člověk na druhé straně plechovky od rajčat spojené saturnou, stačil siný vítr.

Raději mu řekni, ať se drží dál, řekla Ruth. Tolik si byl jistý. A potom, krátce předtím, než ji ztratil úplně, se mu zdálo, že řekla něco o – představte si! – o nylonových punčochách. Musel jí špatně rozumět. Ten tón se ale splést nedal. Smutek a obrovská únava. Jako by ji neúspěch při pátrání po Davidu Brownovi připravil o srdce. O chvíli později se spojení přerušilo úplně. Neobtěžoval se jí volat znovu, neboť už jí sdělil veškeré informace, které chtěl... ve skutečnosti dost bezcenné informace.

Příští den byla mrtvá.

Raději mu řekni, ať se drží dál. Až sem si byl jistý.

Mám teď důvody si myslet, že mě v Havenu nechtějí.

Řekni mu, ať se drží dál.

Mohl bych zmizet jako David Brown.

Drž se dál.

Nebo se mi stane neštěstí jako Ruth McCauslandové.

Dál.

Dohonil staříka na parkovišti.

14.

Hillman měl starého, purpurového Valianta s ošklivě prorezlou karosérií. Jak se nad ním Dugan vztyčil, otevřel dveře řidiče a vzlhl.

„Jedu zítra s vámi.“

Evovi se rozšířily oči. „Ani nevíte, kam mám namířeno!“

„Ne. Jestli ale s vámi pojedu, nebudu se muset strachovat, že zapálíte půlku lesa ve východním Maine, až se mi budete snažit dát zprávu jako Nula-Nula-Sedm.“

Ev ho chvíli zamyšleně pozoroval, pak zavrtěl hlavou. „Cítil bych se, pokud se mnou někdo bude, lépe,“ prohlásil. „Zvlášť pak, když to bude chlap velkej jak gorila Monsoon, co má bouchačku. V Havenu ale nejsou hloupí, pane Dugane. Nikdy nebyli a zdá se mi, že jsou v poslední době hloupí ještě méně. Čekají, že se na pohřbu objevíte. Jestli se tak nestane, budou mít podezření.“

„Kriste! Moc rád bych věděl, jak můžete blábolit takový nesmysl a vypadat přitom, do prdele, takhle normálně!“

„Možná proto, že to víte i vy,“ odpověděl Ev. „Jak je to směšný. Jak je směšný, že to všechno začalo v Havenu.“ Pak s překvapivou jasnořivostí dodal: „Nebo jste možná znal Ruth tak dobře, abyste vytušil, jak jí to vyrazilo dech.“

Oba muži se na šterkovém parkovišti policejní stanice v Derry pozorovali, pražilo na ně slunce, ve dvě hodiny se jejich jasné a černé stíny už trochu protahovaly.

„Dnes v noci oznámím, že jsem nemocný,“ vymyslel Dugan. „Že mám žaludeční potíže. Po stanici se teď rozmohly. Co myslíte?“

Ev s náhlou úlevou přikývl. Ta úleva byla tak obrovská, až ho vyděsila. Představa, že se vplíží do Havenu, ho strašila víc, než byl ochotný přiznat – a zvlášť pak sobě. Napůl toho velkého poldu přesvědčil, že se tam děje něco špatného. Viděl to v jeho obličejí.

Napůl asi nestačilo, přesto udělal z místa, kde stál, obrovský krok. A nepostaral se o to samozřejmě sám. Pomohla mu Ruth McCauslandová.

„V pořádku,“ odpověděl. „Ale poslouchejte mě, pane Dugane. A poslouchejte mě pozorně, protože na tom mohou zítra záviset naše životy. Nevolejte nikomu z mužů, kteří zítra pojedou na pohřeb a nevyprávějte jim, že nejedete jen proto, že zvracíte. Zavolejte dnes večer pár lidem a řekněte jim, že je vám na umření, ale doufáte, že to zítra zvládnete, i když o tom pochybujete.“

Dugan se zamračil. „Proč byste chtěl, abych řekl-“ Náhle to ale věděl a poklesla mu čelist. Stařík na něj vážně zíral.

„Kriste Ježíši, chcete mi říct, že věříte, že mohou lidé v Havenu číst myšlenky? Pokud budou moji lidé vědět, že doopravdy nemocný nejsem, dovedou obyvatelé městečka opravdu vyčíst tu novinu z jejich hlav?“

„Neříkám vůbec nic, pane Dugane,“ odvětil Ev. „To říkáte vy mně.“

„Pane Hillmane, vážně si myslím, že si to představujete.“

„Když jsem vás přišel navštívit, tak mě vůbec nenapadlo, že budete se mnou chtít jet. Doufal jsem pouze, že budete mít oči otevřené a jestli se dostanu do trablů, všimnete si mého ohně. A to by udrželo u toho klubka hadů pozornost. Jestli ale nabízíte člověku víc, pak chce víc. Věřte mi i tentokrát. Prosím. Už kvůli Ruth... jestli vás to přesvědčí, abyste se mnou jel, jsem ochotný to použít. Ještě něco: nevím co, ale pocítíte zítra podivné věci.“

„Pocítíl jsem dost divné věci už dnes,“ odvětil Dugan.

„To jo,“ odpověděl Ev a čekal na Duganovo rozhodnutí.

„Máte na mysli nějaké určité místo, kam pojedete?“ zeptal se Dugan po chvíli. „Nebo budete prostě městečko obcházet, dokud vás to neunaví?“

„Mám to místo vybrané,“ zašeptal Ev a pomyslel si: *Ach jo. Jasně, pane Bob. Nahoře za usedlostí starýho Garricka, na okraji Velkého indošského lesa, kde měly kompasu cenu olova ve zlatém dole. A věřím, že v lese narazíme na pěkně vyšlapanou stezku, která k tomu, ať už je „to“ cokoliv, povede. Protože výbava, kterou Bobbi Andersonová používá se svým přítelem, nechá v lese díru širokou jak dálnice. Ne, nemyslím, že budeme mít s hledáním větší problémy.*

„Oukej, dejte mi adresu místa, kde v Derry bydlíte, a já vás vyzvednu vlastním autem v devět. Odjedeme do Havenu v době, kdy začne obřad.“

„Auto je moje věc,“ zašeptal Ev. „Ne tohle, to v Havenu znají. Pronajal jsem si. A vy se objevíte v osm, protože si trochu zajedeme horšími cestami.“

„Dokážu nás dostat do Havenu a přesto se vyhnout vesnici,“ oponoval Dugan. „S tím si nemusíte dělat starosti.“

„To taky nedělám. Chci se ale celému městu vyhnout a objevit se na albionský straně a vím, že znám cestu naprosto přesně.“

„A proč to sakra musí být právě tenhle konec městečka?“

„Protože je nejdál od místa, kde budou. A právě tam se chci do Havenu vrátit. Co nejdál od nich, jak jen to bude možné.“

„Máte doopravdy strach, že?“

Ev přikývl.

„Proč pronajaté auto?“

„Jemine! Nedávejte mi tolik otázek!“ Ev protočil oči tak komicky, až se Butch Dugan zašklebil.

„Je to moje práce,“ odpověděl. „Proč se chcete vracet v pronajatém autě. Moje osobní auto nikdo v Havenu nezná.“ Udělal pauzu a zamyslel se. „Alespoň ne teď, když je Ruth mrtvá.“

„Protože jsem tím posedlý,“ odpověděl Ev Hillman. Obličej mu náhle zmuchlal překvapivě sladký úsměv. „A člověk by měl za vlastní posedlost zaplatit.“

„Dobrá,“ připustil Butch. „Vzdávám se. Osm hodin. Vaše cesta, vaše auto, vaše posedlost. Musím být blázen, vážně musím.“

„Věřím, že zítra v tuto dobu budete mít o tom, co je bláznivé, mnohem lepší představu,“ dodal Ev, a než mu mohl Dugan položit další otázky, nasedl do svého starého purpurového Valianta.

Butch už ve skutečnosti žádné neměl. Cítil se zničený, jako by první den pobytu koupil Brooklynský most a rozhazoval peníze, i když ví, že tak velké věci nejsou určité na prodej. *Kdo nechce, neokradou ho*, pomyslel si. Mimo Augustu studoval tři roky *Frauda a Bunca*. Tohle je první věc, kterou vás naučí. Ten stařík byl zvláštním způsobem přesvědčivý. Butch Dugan ale věděl, že ho k tomu nikdo nepřemluvil. Skočil sám. Protože miloval Ruth McCauslandovou a možná by našel příští rok dost odvahy a požádal by ji o ruku. Když

zemře člověk, kterého milujete, zanechá to ve vašem srdci černou díru. A ucpat ji znamená odmítnout myšlenku, že on či ona odešli hloupou nehodou. Lepší je věřit – alespoň na chvíli – že je za to zodpovědný někdo (nebo něco), koho můžete chytit. Pak je díra o trochu menší. To ví i vesnický křupan.

Zavzdychal a odvrátil se ke stanici. Najednou se cítil mnohem starší.

Ev odjel do nemocnice a proseděl zbytek dne u Hillyho. Okolo třetí napsal dva dopisy. Jeden položil na Hillyho noční stolek a proti větru, který občas vklouzl otevřeným oknem do pokoje, ho zajistil malou vázičkou s květinami. Druhý byl delší, a když ho dopsal, složil ho a schoval do kapsy. Pak nemocnici opustil.

Odjel do malé budovy v Průmyslovém závodu Derry. Na ceduli nade dveřmi stálo ZDRAVOTNÍ ZÁSOBOVÁNÍ MAINE a pod tím: Specializováno na respirační materiál a respirační léčbu od roku 1946.

Oznámil muži uvnitř, co chce, a muž odvětil, že by měl asi raději zajet do Bangoru a promluvit s lidmi od Východních potápěčů. Ev mu vysvětlil, že je potápěčská bomba tou poslední věcí, kterou chce. Měl zájem o tolik přístrojů do terénu, kolik mu jich jen dají. Mluvili s tím člověkem nějakou dobu, pak Ev podepsal třicetishodinovou nájemní smlouvu a odjel s prvotřídní výbavou. Chlapík ze Zdravotního zásobování Maine zůstal stát ve dveřích, sledoval ho a drbal se na hlavě.

15.

Dopis u Hillyho postele si přečetla sestra.

Hilly-

Možná tě teď chvíli neuvidím. Chtěl jsem ti jen říct, že věřím, že to špatné období překonáš. Pokud bych ti dokázal pomoci, byl bych určitě ten nejšťastnější dědeček na celém světě. Věřím, že je David pořád naživu a hlavně se mi nezdá, že se ztratil kvůli tobě. Mám tě rád, Hilly, a věřím, že tě brzy uvidím.

Děda

Nikdy už ale Hillyho Browna nespátřil.

Kapitola IX

POHŘEB

1.

Od deváté hodiny začali do Haven Village přijíždět cizinci, kteří Ruth McCauslandovou buď znali, nebo s ní pracovali. Brzy se zaplnila všechna místa podél Hlavní ulice. Havenská jídelna se s tím rychle vyrovnala a Beach začal hbitě dodávat vejce, slaninu, párky a domácí hranolky. Vařil jednu konvici kávy za druhou. Poslanec Brennan se nedostavil, poslal ale svého zástupce. *Měl přijet sám, Joe*, pomyslel si Beach s trochu povadlým úsměvem. *Mohl dovézt spoustu nových představ, jak řídit novou vládu.*

Rychle se rozednělo a bylo jasno. Den víc než pozdní červenec připomínal konec září. Obloha byla jasně modrá, teplota na skromných dvaceti stupních, vítr vanul nějakých dvacet mil za hodinu od západu. V Havenu se znovu objevili cizinci a Haven jim znovu připravil pěkné počasí. A obyvatelé městečka si beze slov řekli, že už jim brzy na jejich štěstí záležet nebude. Brzy se postarají o vlastní štěstí.

Řekli byste hezký den. Nejkrásnější letní den v Nové Anglii, den, za jakým sem jezdí turisté. Den, který probudí chuť k jídlu. Ti, kdo do Havenu dorazili, si objednávali obrovské snídaně, jak to lidé s opravdovou chutí k jídlu dělají. Beach si ale povšiml, že se mu polovina jídla vrací nesněžená. Nově příchozí chuť k jídlu rychle ztráceli. V očích jim pohaslo světlo, začali působit prázdně a trochu nemocně.

Jídelna byla nacpaná, konverzace ale vážla.

Atmosféra v našem malém městečku se vám určitě, lidi, nelíbí, pomyslel si Beach. Představil si, jak jde do skladu, kde má pod hromadou ubrusů ukryté zařízení, kterým odstranil ty dva čmouchaly, ty dva poldy. Představil si, jak ho sem přinese. Ohromnou, velkou a vražednou bazuku. Představil si, jak jediným očistným zábleskem modrého ohně od cizinců oprostí celou jídelnu.

Ne. Teď ne. Ještě ne. Brzy to bude už jedno. Příští měsíc. Ale pro teď...

Pohlédl na talíř, který drhnul a spatřil v míchaných vejcích něčí zub.

Tommyknockeři přicházejí, pomyslel si Beach. Až sem ale nakonec dorazí, asi už ťukat nebudou. Asi rovnou rozkopnou dveře.

Beachův úsměv se roztáhl, smetl z talíře zub i zbytky.

2.

Když chtěl, uměl být Dugan potichu. A dnes ráno chtěl. Zdálo se, že si to přeje i stařík. Dugan vstoupil do Hillmanova bytu na Dolní hlavní přesně v osm, před domem našel u chodníku za starým Valiantem džíp Cherokee. Vzadu ležel velký pytel nahoře ovázaný tlustým provazem.

„Najal jste si ho v Bangoru?“

„Půjčil, v Derry v AMC.“ odvětil Ev.

„Musel být drahý.“

„Tak drahý zase nebyl,“

Tím rozmluva skončila. O hodinu a čtyřicet pět minut později dorazili na hranici měst Albion a Haven. „Trochu si zajedeme horšími cestami,“ prohlásil stařík. *A pokud trochu nelhal, co potom tvrdil?* Butch tuto část Maine křížoval málem dvacet let a ještě včera věřil, že to tady zná jako své boty. Teď ale změnil názor. Jako svoje boty to tady znal Hillman. Ve srovnání s ním měl Butch Dugan jen povrchní znalosti celé oblasti, nic víc.

Z dálnice sjeli na silnici číslo 69. Z Devětašedestátky na dvoupruhou asfaltku, v západní Tróji na štěrkovou cestu. Pak na prašnou cestu, pak na pěšinu s vyježděnými kolejiemi, kde rostla uprostřed tráva. A na závěr na dřevařskou stezku, která vypadala, že ji mohli doopravdy používat někdy kolem roku 1950.

„Víte, kam sakra jedete?“ zařval Butch, když si Cherokee probíjel cestu rozpadlou úvalovou pěšinou. Pak se auto nadzvedlo, motor zavyl a všechna čtyři kola vychrlila bláto a kousky třísek.

Ev jen přikývl a sevřel velký volant jako stará, plešatá opice.

Jedna lesní cesta se pojila s druhou, až nakonec vyrazili z chlupatého listoví na prašnou cestu, kterou Butch identifikoval jako

albionskou městskou silnici číslo 5. Považoval to za nemožné, stařík ale udělal přesně to co slíbil. Provezl je kolem Havenu, aniž by jen jednou pronikl dovnitř. Ev teď Cherokee zastavil nějakých třicet metrů od cedule, která značila hranici městečka Haven. Vypnul motor a spustil okénko. Kromě tikání nebylo slyšet nic. Nezpívali ptáci, Butchovi to připadalo divné.

„Co je v tom pytli vzadu?“ zeptal se.

„Různý věci. Nemusíte si s nima dělat starost.“

„Na co čekáte?“

„Na kostelní zvony,“ odpověděl Ev.

3.

Ve tři čtvrtě na deset se neozvaly zvony Metodistů, se kterými Ev vyrůstal a na které čekal. Nesvolaly truchlicí (ty skutečné i ty připravené prolévat řeky krokodýlích slz) ke kostelu Metodistů, kde se mělo odehrát první dějství třídní slavnosti (Dějství II – ceremonie u hrobu, dějství III – občerstvení v Městské knihovně).

Reverend Goohringer (plachý člověk, který nesebral většinou dost odvahy ani k tomu, aby zahnal husu) už před několika týdny obcházel město a vyprávěl lidem, jak ho to bříkání začíná otravovat.

„Proč s tím tedy něco neuděláš, Gooney?“ zeptala se ho Pamela Sargentová.

Reverendu Lesteru Goohringerovi nikdo nikdy „Gooney“ neřekl. V současné zahořklosti to ale ani nezaznamenal.

„Možná udělám,“ odpověděl a vážně si ji přes tlustá skla brýlí přeměřil. „Možná opravdu udělám.“

„Máš nápad?“

„Možná,“ zašeptal vychytrale. „Ukáže čas, že?“

„Jako vždycky, Gooney,“ odvětila. „Jako vždy.“

Reverend Goohringer měl ve skutečnosti se zvony dobrý nápad. Nedokázal uvěřit, že ho to nenapadlo už předtím. Bylo to tak jednoduché a krásné. A nejdůležitější na tom bylo, že to nemusel prodiskutovat s diákony, ani s Ženskou pomocí (organizací, která zjevně přitahovala jen dva typy žen – tlusté buchy s prsy velikosti sudů a krávy s vyhublými zadky, plochými hrudníky jako Pamela Sargentová s její cigaretovou násadkou z nepravé slonoviny a hrubým,

kuřáckým kašlem), ani s těmi pár členy kongregace... jejich návštěva mu vřdycky způsobila týdenní nevolnost. Nerad se doprošoval. Ne. Tohle mohl reverend Lester Goohringer udělat sám. A tak se i stalo. Jestli nechápu fóry, ať jdou k čertu.

„A jestli mi ještě někdy řekneš Gooley, Pam,“ zašeptal ve chvíli, kdy měnil dráty v krabici s pojistkami v kostelním suterénu, aby vydržela vysoké napětí, jaké bude jeho nápad vyžadovat. „Přicucnu ti k zadku zvon z farního pisoáru a vytáhnu ti mozek z hlavy... jestli sis ho už celej nevychcala.“

Kvákavě se zachechtal a pokračoval v práci. Nikdy ho takové sprostěrný nenapadaly, nikdy takové sprostěrný nevyslovil. Ten zážitek mu připadal osvobozující a povznášející. Ve skutečnosti byl připravený každému, komu se nebude jeho nová zvonkohra líbit, říct, že se může jít bodnout.

Všichni v městečku tu změnu ale považovali za velkolepou. A také byla. Když dnes reverend Goohringer zapnul v sakristii spínač a Havenem se nesl zvuk zvonů, které hrály směsici kostelních písní, ucítil skutečnou pýchu. Zvonkohra se dala programovat, Lester Goohringer dnes spustil písně, které patřily k těm, co měla Ruth nejraději. Obsahovaly takové staré metodistické a baptistické hity jako „Jakého máme v Ježíši přítele“ a „To je svět mého Otce,“

Reverend Goohringer odstoupil, promnul si ruce a sledoval, jak se trousí ke kostelu dvou a tříčlenné skupinky, jak je zvony vábí. Jak je vábí zvony, volání zvonů.

„Velká síla!“ vykřikl reverend Goohringer. Nikdy se necítil lépe a nechtěl Ruth McCauslandovou vyprovodit nestylově. Byl připraven přednést dalekosáhlou chválu.

Koneckonců ji měli všichni rádi.

4.

Zvony.

Dave Rutledge, nejstarší občan Havenu, k nim naklonil hlavu a bezzubými ústy se usmál. Smál by se, i kdyby cinkaly falešně, neboť je slyšel. Až do začátku července byl Dave úplně hluchý. Dolní končetiny měl pro nedostatečný krevní oběh neustále chladné. Bylo mu koneckonců devadesát a věk z něj udělal starého psa. Tenhle měsíc se

mu ale sluch a krevní oběh jakoby zázrakem zlepšily. Lidé mu říkali, že vypadá o deset let mladší a (pro boha) Dave se cítil mladší o dvacet. A nebyl zvuk těch vyhrávajících zvonů tou nejsladší věcí na světě? Dave vstal a vydal se ke kostelu.

5.

Volání zvonů. V lednu se vydal zástupce poslance Brennana z Havenu do D. C., kde potkal krásnou ženu jménem Annabelle. Přijela za ním v létě do Maine a dnes ráno s ním odcestovala, aby mu dělala společnost. Slíbil jí, že než se vrátí zpět do Augusty, zastaví se na noc v Bar Harboru. Nejdřív jí to přišlo jako špatný nápad, protože se jí v restauraci udělalo špatně od žaludku a nemohla dojíst snídani. Číšník připomínal starší a tlustější verzi Charlese Mansona. Když si myslel, že se nikdo nedívá, objevil se mu na obličejí ten nejpodivnější úsměv, jaký vás nutí uvažovat, zda neposypal míchaná vejce arzénem. Zvuk zvonů, jež hrály písně, jež neslyšela od dětství v Nebrasce, ji ale okouzлил.

„Můj bože, Marty, jak si může tak malé a nedůležité městečko dovolit tak překrásnou zvonkohru?“

„Možná umřel nějaký bohatý letní turista a odkázal jim to,“ odvětil Marty nepřímou. Zvonkohra ho vůbec nezajímala. Od chvíle, kdy sem dorazil, ho bolela hlava a pořád se to zhoršovalo. Začala mu krvácet dáseň. Parodontózu měli v rodině a Marty vzýval boha, aby se nezačala projevovat právě teď. „Pojďme, jdeme do kostela.“ *Tím to skončíme a vydáme se do Bar Harboru a budem šukat, až přijdem o mozek,* pomyslel si. *Tohle je strašidelný městečko.*

Vyrazili přes ulici společně. Ona měla černý kostým (po cestě mu ale přiznala, že má spodní prádlo z bílého hedvábí – to málo prádla, co nosila). On měl na sobě černý vládní oblek. Kráčeli s nimi havenští obyvatelé oděni v nejstřídmějších a nejlepších šatech. Marty spatřil šokující počet práškově modrých uniforem státní policie.

„Podívej, Marty! Hodiny!“

Ukazovala na radniční věž tvořenou dobrými, pevnými, červenými cihlami. V Martyho očích se ale na chvílku zamihotala a zhoupla. Bolest hlavy byla čím dál tím horší. Snad únava očí. Před třemi měsíci byl na kontrole a ten chlápek mu řekl, že má tak dobré vidění, že by mohl létat s tryskáčem. Možná se ale spletl. V dnešní době byla

polovina amerických profesionálů závislá na kokainu. Četl o tom v Time... a proč se mu vlastně takhle rozbíhaly myšlenky? To ty zvony. Jako by se mu mozkiem nesla ozvěna, zvuk se násobil. Deset sto, tisíc, milion. Všechny hrály „Když jsme se setkali u Ježíšových nohou“.

„Co je s hodinami?“ zeptal se podrážděně.

„Ty ručičky jsou divné. Vypadají jako namalované...“

6.

Volání zvonů. Eddie Stampnell z policejní stanice v Derry přešel s Andy Rideoutem z Orona ulici – oba Ruth znali a měli ji rádi.

„Pěkný, co?“ zeptal se Eddie dvojsmyslně.

„Možná,“ odpověděl Andy. „Právě vzpomínám na Benta a Jinglese, jak je tam sejmulo pár prašivejch křupanů. Určitě je pohřbili na bramborovém poli nějakýho farmáře. A mně to přijde jako umíráček. Zdá se, jako by teď v Havenu žila smůla. Víím, je to hloupý, ale přijde mi to tak.“

„Smůla pro mou hlavu,“ odpověděl Eddie. „Bolí jak střep.“

„No, přečkáme to a mizíme,“ pokračoval Andy. „Byla to dobrá ženská, už je ale po ní. A mezi námi dvěma, když je teď pryč, nechci už v Havenu strávit ani patnáct minut.“

Do metodistického kostela vstoupili společně. Ani jeden z nich se nepodíval na reverenda Lestera Goohringera, který stál vedle spínače, kontroloval svou překrásnou zvonkohru, usmíval se, mnul si vysušené ruce a přijímal rozmanité komplimenty.

7.

Nářek zvonů.

Z modrého nákladáku Chevrolet vystoupila Bobbi Andersonová, bouchla dveřmi, urovnala si tmavě modré šaty na bocích, a než pomalu vyrazila po chodníku ke kostelu, zkontrolovala ve zpětném zrcátku makeup. Kráčela se skloněnou hlavou a svěšenými rameny. Snažila se najít klid, který potřebovala, aby mohla pokračovat. Pomáhal jí Gard – šlapal na brzdu její posedlosti,

(a to je to pravé, posedlost, nemusíš si nic nalhávat)

byl ale brzdou, jež se pomalu opotřebovává. Na pohřbu se neobjevil, protože vespával monumentální opici. Ztrhaný, šedý obličej si zakrýval rukou, kolem se jako kyselý oblak šířil jeho dech. Andersonová byla unavená. V pořádku. Ale bylo tady ještě něco víc – jako by ji toho rána přepadl ohromný, nejasný smutek. Částí byla Ruth, částí David Brown, částí celé městečko. Měla podezření, že lituje především sama sebe. „Stávání se“ probíhalo v Havenu pro všechny (s výjimkou Garda) a bylo dobré. Ona ale truchlila pro vlastní a jedinečnou identitu, která bledla jako ranní mlha. Už věděla, že jsou Lovci bizonů její poslední knihou... a ironií bylo, že už tušila, že napsali větší část Tommyknockeři.

8.

Zvony, zvony.

Haven jim odpověděl. Jednalo se o první dějství šarády s názvem *Pohřeb Ruth McCauslandové anebo Jak jsme tu zdenu milovali*. Aby mohla přijít Nancy Vossová, zavřela poštu. Vláda by s ní nesouhlasila, co ale vláda nevidí, to ji nebolí. Napadlo ji, že se toho už brzy dozví dost. Brzy dostanou z Havenu velký, starý expres. Oni a všechny vlády na téhle létající kouli bahna.

Na zvony odpověděl Frank Spruce, havenský velkododavatel mléka, odpověděl na ně i John Humphry, jehož otec kandidoval proti Ruth na místo městského konštábla. I s rodiči na ně odpověděl Ashley Ruvall, který ji dva dny před smrtí míjel na hranici města. Plakal. Byl tam i doktor Warwick a Jud Tarkingtonová. Dostavil se Adley McKeen, s Hazel McCreadyovou v náručí. Odpověděl Newt Berringer a Dick Allison – kráčeli pomalu, mezi sebou podepírali Johna Harleaye, předešlého konštábla. Byl slabý, téměř průhledný. Maggie, jeho manželka, na tom nebyla ani tak dobře, aby se mohla dostavit.

Přicházeli, reagovali na volání zvonů. Tremainovi a Thurlowovi, Applegateovi a Goldmanovi, Duplisseyovi a Archinbourgovi. Dobří lidé Maine, jak byste je nazvali, pocházeli ze zdravého jádra, jež se skládalo z Francouzů, Irů, Skotů a Kanadčanů. Teď byli ale jiní. Jak se blížili společně ke kostelu, spojovaly se i jejich myšlenky a měnily se v jedinou mysl. Sledovali cizince, naslouchali nepatrným chybným

větičkám v jejich mozcích... přicházeli společně, naslouchali a v jejich podivné krvi zněly zvony.

9.

Ev Hillman se posadil za volant Cherokee a v tlumeném zvuku zvonkohry se mu rozšířily oči. „Co to sakra-“

„Kostelní zvony, co jiného?“ odvětil Butch Dugan. „Mají krásný zvuk. Asi se připravují na pohřeb.“ *Tam ve vesnici pohřbívají Ruth... co tady pro boha dělám na hranici města s tím starým šilencem?*

Nebyl si jistý, na změnu kurzu už bylo ale pozdě.

„Zvony v kostele Metodistů nikdy takový zvuk neměly,“ zašeptal Ev. „Někdo je předělal.“

„No a co?“

„No a nic. No a všechno. Nevím. Pojd'te, pane Dugane.“ Otočil klíčkem a motor Cherokee zařval.

„Ještě jednou se vás zeptám,“ promluvil Dugan tónem, který mu připadal nezvykle klidný. „Co hledáme?“

„Přesně nevím.“ Cherokee projel kolem cedule, která označovala hranici města. Opustili Albion a vstoupili do Havenu. Ev náhle s hrůzou zjistil, že se i přes veškerou opatrnost a bezpečnostní opatření nikdy nevrátí. „Zjistíme to, až to uvidíme.“

Dugan neodpověděl. Držel se drahého života a přemýšlel, jak se do toho dostal. Musel být stejný blázen jako ten starý páprda, se kterým se vezl. Pozvedl ruku k čelu a začal si ho kousek nad obočím mnout.

Zformovala se mu tam bolest hlavy.

10.

Když reverend Goohringer spustil (plešatá hlava mu v měkkých barvách letního slunce, jež procházelo okny z barevných sklíček, zářila) pohřební kázání, které následovalo po písni, modlitbě, další písni, předčítání nejoblíbenějšího kázání Ruth (Kristova kázání na hoře) a další písni, ozvalo se posmrkávání a vzlykání, objevily se zarudlé oči. Pod ním se v půlkruhu kolem kazatelny vzdouvaly mohutné kytice letních květin. Přestože nebyla v kostele otevřená horní okna a vanul příjemný větrík, jejich vůně byla sladká a dusivá.

„Sešli jsme se zde pro chválu Ruth McCauslandové, sešli jsme se zde uctít její památku,“ začal Goohringer.

Obyvatelé města seděli se založenýma rukama, někteří svírali kapesníky. Jejich oči (většinou vlhké) střízlivě a pozorně Goohringera sledovaly. Vypadali zdravě, měli dobrou barvu, pokožku beze skvrn. I ten, kdo Haven nikdy předtím nenavštívil, by poznal, že se rozdělilo shromáždění na dvě skupiny. Cizinci zdravě nevypadali. Byli bledí, zamlžené pohledy. Během chvály dvakrát někdo ve chvatu opustil kostel, vyřítit se za roh a rychle zvracel. Pro ostatní byla nevolnost jen malým problémem. Neklidné převalování střev, které se naštěstí nezhoršilo natolik, aby museli kostel opustit. Vleklo se dál a dál.

Než den skončí, pár cizinců ztratí zub.

Několika z nich začala bolet hlava. Jakmile ale opustí město, problém zmizí – a oni uvěří, že konečně zabral Aspirin.

A když seděli v lavicích a poslouchali Goohringera, jak chválí Ruth McCauslandovou, dost jich přišlo na překvapivé věci. V několika případech se ty nápady dostavily tak neočekávaně a vypadaly tak pompézně, tak zásadně, že se postižený cítil, jako by ho střelili do hlavy. Takový člověk musel bojovat s nutkáním opustit řadu lavic, vyběhnout na ulici a z plna hrdla řvát heuréka!

Lidé z Havenu to sledovali – bavilo je to. Apatický, pudinku podobný výraz na tváři takového člověka náhle jediným šokem vyprchal. Rozšířily se mu oči, poklesla čelist a havenští poznali výraz člověka, kterého mučí Obrovský Nápad.

Například Eddie Stampnell z policejní stanice v Derry vymyslel celostátní policejní skupinu, se kterou bude komunikovat každý policajt v zemi. A zjistil, jak takovou skupinu zamaskovat. Všichni ti čmuchalové, ti civilové s vysílačkami na policejních frekvencích by byli v koncích. Nápad se mu v mozku větvil a upravoval rychleji, než stačil. Pokud by ideje představovala voda, utopil by se. *Budu kvůli tomu slavný*, napadlo ho jako v horečce. Zapomněl na reverenda Goohringera, zapomněl na Andyho Rideouta, svého partnera, zapomněl na svou nelibost k tomu hloupému, malému městečku. Zapomněl na Ruth. Ta myšlenka pohltila celý jeho mozek. *Budu slavný a revolučně změním práci policie v Americe... možná na celém světě. Do prdele! Do PRDELE!*

Havenští, kteří věděli, že se Eddieho skvělý nápad do půlnoci zamzlí a ve tři bude už úplně pryč, se usmívali, naslouchali a čekali. Čekali, až bude po všem a budou se moct vrátit k vlastní, skutečné práci.

A budou se moct vrátit ke „stávání se“.

11.

Valili se prašnou cestou – městská silnice číslo 5 v Albionu se změnila v Hasičskou silnici číslo 16 v Havenu. Lesní cesty dvakrát odbočily do lesů, pokaždé se jedna z nich zase objevila. A Dugan se připravil na ještě větší natrásání. Hillman ani jednu z nich nevybral. Dorazil na silnici 9 a zahrnul doprava. Vyhnal Cherokee na pětasedmdesát a zamířil hlouběji do Havenu.

Dugan zneklidněl. Nevěděl přesně proč. Ten stařík byl samozřejmě blázen. Představa, že se změnil Haven v hnízdo hadů, byla čistá paranoia. Přesto Příšera pocítil, jak v něm bez přestání pulzuje a sílí nervozita. Nejasný, malý požár nervů.

„Pořád si třete čelo,“ ozval se Hillman.

„Bolí mě hlava.“

„A hádám, že by vás bolela, kdyby nefoukal vítr, mnohem víc.“

Další vyložený nesmysl. Co tady pro boha dělal? A proč se cítil tak strašně nervózní?

„Cítím se, jako by mi někdo dal pár prášků na spaní.“

„To jo.“

Dugan na něho pohlédl. „Vy se tak ale necítíte, že? Jste studený jako psí čenich.“

„Mám strach, ale netřesu se, ani mě nebolí hlava.“

„Proč by vás měla bolet hlava?“ zeptal se Dugan nevrle. Konverzace pokračovala stylem Alenky v říši divů. „Bolení hlavy není nakažlivé.“

„Když natíráte s šesti dalšíma chlapama zavřenej pokoj, nejspíš skončíte s bolestí hlavy všichni. Není to tak?“

„Jo, asi ano. To ale není-“

„Ne, není. A máme štěstí na počasí. Přesto ta věc asi pěkně smrdí, protože ji cítíte. Vidím to na vás.“ Hillman udělal pauzu a pronesl další

věc z Alenky v říši divů. „Napadají vás už nějaké dobré myšlenky, pane?“

„Co tím myslíte?“

Hillman spokojeně přikývl. „Dobrá, až se to stane, tak mi řekněte. Mám v tom pytli něco pro vás.“

„To je bláznivé,“ ozval se Dugan, hlas mu ale moc vyrovnaně nezněl, „myslím tím úplná cvokárna. Obráťte ten krám, Hillmane. Chci se vrátit.“

Ev náhle zaostřil v mozku jedinou frázi, zaostřil ji, jak jen dokázal nejjasněji. Z posledních tří dnů pobytu v Havenu věděl, že si Bryant, Marie, Hilly a David četli myšlenky bez jakýchkoliv problémů. Dokázal to, přestože je sám nevnímá, vycítit. Podle toho usoudil, že se do jeho mozku nedostanou, pokud je tam nepustí. Začal uvažovat, zda to má něco společného s ocelovou destičkou v jeho lebce, suvenýrem od německého granátu. S hrůzou a nevyhnutelnými detaily spatřil „drtič brambor“, šedočerný předmět, jak se točí ve sněhu. Pomyslel si: *No, jsem mrtvý, mám to za sebou.* Pak už si pamatoval teprve chvíli, kdy se probudil ve francouzské nemocnici. Vzpomínal, jak ho bolela hlava, jak ho líbala sestra, jejíž dech voněl anýzem. Mluvila k němu a formovala slova, jako by mluvila s malým dítětem. „Je t aime, mon amour. La guerre est fini. Je t aime. Je t aime les Etats-Unis.“

La guerre est fini, pomyslel si teď. *La guerre est fini.*

„Co to znamená?“ zeptal se Dugan ostře.

„Co tím my-“

Ev strhl Cherokee ke krajnici a zvěřil oblak prachu. Už se ocitli jeden a půl míle za hranicí města, k usedlosti starého Garricka jim zbývaly další tři, možná čtyři.

„Nepřemýšlejte, nemluvte, jen mi řekněte, na co jsem myslel!“

„Tout fini, měl jste na mysli la guerre est fini. Jste ale blázen. Lidé si myšlenky číst nemohou, nemo-“

Dugan se zarazil, pomalu otočil hlavu a zíral na Eva. Ev slyšel, jak mu skřípou šlachy na krku. Měl vytřeštěné oči.

„La guerre est fini,“ zašeptal. „Na to jste myslel. A že voněla lékořičí.“

„Anýzem,“ opravil ho Ev a usmál se. „Měla bílá stehna, tak pevnou píč.“

„-a viděl jsem granát ve sněhu. Ježíši, o co jde?“

Ev si představil starodávny, červený traktor. „A teď?“

„Traktor,“ zachraptěl Dugan. „Farmall. Měl jste tam ale špatné pneumatiky. Můj otec Farmall měl. Tohle byly pneumatiky Dixie Field Boss. Ty by se na Farmall ne-“

Dugan se náhle otočil, sevřel kliku dveří, vyklonil se a začal zvracet.

12.

„Ruth mě jednou požádala, abych, pokud mi ten úkol připadne, přečetl na jejím pohřbu Kristovo kázání na hoře,“ přednášel reverend Goohringer zralým hlasem Metodisty, jaký by schvaloval i reverend Donald Hartley. „Jsem jejím přáním poctěn. Přesto-“

(la guerre, měl jste na mysli la guerre est)

Goohringer udělal pauzu, jeho obličej se dotkl výraz překvapení a zájmu. Blízkého pozorovatele by snad napadlo, že v něm vybublalo trochu plynu a udělal pauzu, aby mohl nepozorovaně krknout.

„-věřím, že jsou tu ještě verše, které měla ráda. Nejsou-“

(traktor Farmall traktor)

Goohringerův projev se znovu zarazil, jeho obličej se znovu zamračil.

„-nejedná se o verše, jak se mi zdá, jaké by žádala křesťanka, která ví, že je musí žena získat. Naslouchejte, jak předčítám z Knihy přísloví a určete sami vy, kdož jste ji znali, zda souhlasíte, že se jedná o případ Ruth McCauslandové.“

(tohle byly pneumatiky Dixie Field Boss)

Dick Allison se otočil vlevo přes uličku a zachytil Newtův pohled. Newt vypadal vyděšeně. Ústa Johna Harleje se znovu otevřela, jeho bleděmodré oči se s výrazem ohromení protočily sem a tam.

Goohringer našel půdu pod nohama, pak ji zase ztratil a bible mu málem vypadla z ruky. Náhle byl vyplašený, už nebyl hlavním ceremoniářem, ale studentem teologie s trémou. Nikdo si toho nevšiml. Cizince zaměstnávalo fyzické nepohodlí, nebo neuvěřitelné nápady. Ve chvíli, kdy spustil poplach a začal přeskakovat z jednoho mozku do druhého, až jim v hlavách zvonilo, obyvatelé Havenu se semkli dohromady. Rozezněla se nová zvonkohra, zvonkohra, která hrála falešně.

(někdo se dívá kde)

(kde nemá co dělat)

Bobby Tremain uchopil ruku Stephanie Colsonové a pevně ji sevřel. Odpověděla stejně, podívala se na něj hnědýma, rozšířenýma očima – poplašenýma očima laně, jež zaslechne klapnutí západky na lovcově pušce.

(na silnici číslo 9)

(moc blízko lodi)

(jeden je fízl)

(fízl jo ale zvláštní fízl –fízl od Ruth, miloval)

Ruth by ty hlasy poznala. Teď je začali vnímat i někteří z cizinců, přestože tady na havenskou infekci byli relativně krátkou dobu. Někteří se začali rozhlížet jako lidé, kteří se probírají z lehké dřímoty. Jedním z nich byla přítelkyně zástupce poslance Brennana. Zdálo se, že je míle daleko – byla ve Washingtonu nedůležitým byrokratem, ale právě vymyslela systém, který by ji mohl dostat hodně vysoko. Pak následovala myšlenka, o které by přísahala, že není její. Projela

(někdo je rychle musí zastavit)

jí myslí, a tak se rozhlédla, aby zjistila, zda skutečně v kostele někdo křičel.

Kromě kněze, který našel znovu půdu pod nohama, byli všichni potichu. Podívala se na Martyho, který seděl s výrazem skelného opojení a nepřítomným zrakem hluboce hypnotizovaného člověka zíral na barevná okna. Věřila, že to bude nuda a vrátila se k vlastním myšlenkám.

„Kdo dokáže najít ctnostnou ženu?“ předčítal Goohringer poněkud rozechvělým hlasem. Dělal pauzy na nevhodných místech, několikrát se zakoktal. „Neboť její cena je nad rubíny. Srdce jejího manžela v ni věří, ona ho nikdy nezklame. Prokazuje mu po celý život dobro, nikdy zlo. Hledá-“

K jedinému, citlivému uchu v kostele se donesl další výbuch nepřírozených myšlenek:

(promiňte, prostě jsem nemohl)

(...)

(cože?)

(...)

(Ježtíši Kriste to je Wheeling! Jak)

(...)

Mluví tam dva hlasy, slyšíme ale jen jeden, napadlo společnou mysl, oči se začaly zaměřovat na Bobbi. V Havenu žil jediný člověk, který se před nimi dokázal zaštitit. A ten člověk tady teď nebyl. *Dva hlasy – patří ten, co neslyšíme, tvému opilému příteli?* Bobbi náhle vstala a začala si razit cestu ven. S hrůzou si uvědomila, jak se na ni lidé dívají. Ten osel Goohringer se znovu zarazil.

„Promiňte,“ zablekotala. „Promiňte... promiňte.“

Konečně unikla do vestibulu a na ulici. Ostatní (mezi nimi Bobby Tremain, Newt, Dick a Bryant Brown) ji následovali. Z cizinců si toho nikdo nevšiml. Vrátili se zpět ke svým podivuhodným snům.

13.

„Promiňte mi to,“ ozval se Butch Dugan. Zavřel dveře, vytáhl ze zadní kapsy kapesník a začal si otírat ústa. „Prostě jsem nemohl. Už se cítím lépe.“

Ev přikývl. „Nebudu vám to vysvětlovat. Není čas. Ale chci, abyste si něco vyslechl.“

„Co?“ Ev zapnul rádio a přešel všechny vlnové délky. Dugan sebou škubl. Nikdy tolik stanic neslyšel. Ani v noci, kdy přeskakovala jedna přes druhou a kolísaly jako na vlnách moře. Tyhle se nechvěly. Byly průzračné jako křišťál.

Ev zastavil na stanici C a W. Právě končila píseň od Judds. Když se vytratila, zjistili, že jde o stanici ID. Butch tomu jen těžko věřil: „Dvojitý vé – dvojitý vé – vé ajjjjj!“ Zpívala sebejistá dívčí kapela za doprovodu houslí a bendža.

„Ježíši Kriste. To je Wheeling!“ vykřikl Dugan. „Jak-“

Ev rádio vypnul. „Teď chci, abyste naslouchal mému mozku.“

Dugan na něj chvíli zíral, naprosto ho to vyvedlo z míry. Tak bláznivá nebyla ani Alenka v říši divů.

„O čem to proboha mluvíte?“

„Nehádejte se se mnou, prostě to udělejte.“

Ev odvrátil od Dugana tvář a předvedl zátylek. „Mám v hlavě dva pruhy oceli. Suvenýr z války. Ten větší je tady. Vidíte místo, kde mi nerostou vlasy?“

„Ano, ale-“

„Máme málo času! Přiložte k té jizvě ucho a poslouchejte!“

Poslechl... a ucítil, jak ho zavalil pocit neskutečna. Temeno staříkovy hlavy přehrávalo hudbu. Zvuk byl plechový a vzdálený, přesto ho dokázal perfektně identifikovat. Frank Sinatra zpíval „New York, New York.“

Butch Dugan se zachechtal. Za chvíli se už smál. Pak řval, ruce si omotal kolem břicha. Ocítl se tady, kde dávají lišky dobrou noc, se staříkem, jehož hlava se proměnila v hrací automat. Proboha, bylo to lepší než Rippleyho: Věřte, nebo ne.

Butch se smál, lapal po dechu, naříkal a řval smíchy a-

Do obličeje ho udeřila starcova mozolnatá dlaň. Šok, že dostal facku jako malé dítě, a bolest, probudily Butche z hysterie. Zamrkal na Eva, jednu ruku si přiložil k tváři.

„Začalo to týden a půl předtím, než jsem opustil město,“ prohlásil Ev vážně. „Výbuchy hudby v hlavě. Když jsem tudy projížděl, sílily. Už tehdy jsem se nad tím měl zamyslet. Ale nezamýšlel. Teď jsou silnější. Všechno zesílilo. Nemám tedy čas poslouchat, jak tady řvete to svoje jůů-hůů. Budete v pořádku?“

Duganův obličej polil ruměncem, který málem zakryl rudý obtisk, jež zanechala Evova dlaň. *Ječet jůů-hůů. Tím to pěkně popsal. Nejdřív zvracel, pak dostal hysterický záchvat jako nějaká puberťačka. Ten stařík mu nedal jen lekci, předjížděl ho na dvojku.*

„Budu oukej,“ potvrdil.

„Už věříte, že se tady něco děje? Že se v Havenu něco změnilo?“

„Ano, já...“ polkl. „Ano,“ zopakoval.

„Dobrá.“ Ev sešlápl plyn a vrátil se na cestu. „Ta... věc... mění všechny v městečku, pane Dugane. Všechny kromě mě. Já slyším v hlavě hudbu, tím to ale končí. Nečtu myšlenky... nedostávám nápady.“

„Co myslíte těmi nápady? Jaké nápady?“

„Všechny možné.“ Tachometr Cherokee se dotkl devadesátky, pak pokračoval. „Důležité je, že pro to, co se tady děje, nemám žádný důkaz. Vůbec nic. Myslel jste si, že jsem úplný blázen, co?“

Dugan přikývl. Pevně svíral palubní desku, cítil, jak se mu zase zvedá žaludek. Slunce bylo moc jasné, záře předního skla a chrómu ho oslňovala.

„Myslel si to ten reportér i sestry. Ale v lese něco je. A já to najdu. A udělám z toho kousky. A odvezu vás pryč a budeme mluvit trochu

nahlas. A možná najdeme způsob, jak dostat zpět Davida, mýho vnuka. A možná ne. Každopádně bychom to měli zastavit, ať jde o cokoliv, než bude pozdě. Měli bychom? Ne, musíme.“

Ručička tachometru se vyšplhala přes stovku.

„Jak daleko?“ procedil Dugan sevřenými zuby. Chystal se znovu zvracet... a to brzy. Doufal, že to vydrží, než dorazí, kam mají namířeno.

„Usedlost starýho Garricka,“ odpověděl Ev. „Ani ne jednu míli.“

Díky bohu, pomyslel si Dugan.

14.

„To není Gard,“ řekla Bobbi. „Gard omdlel na verandě domu.“

„Jak to víš?“ zeptal se Adley McKeen. „Nedokážeš ho přečíst.“

„Ale dokážu,“ odsekla Bobbi. „Každým dnem o kousek víc. Říkám vám, že je pořád na verandě a zdá se mu o lyžování.“

Chvilí Bobbi tiše pozorovali, před Havenskou jídelnou naproti kostelu Metodistů stál asi tucet mužů.

„Kdo to potom je?“ zeptal se nakonec Joe Summerfield.

„Nevím,“ připustila. „Určitě to ale není Gard.“ Mírně se pohupovala. Její obličej nepatřil sedmatřicetileté ženě, ale padesátnici. Pod očima měla hnědé kruhy vyčerpání. Zdálo se, že si toho nikdo nevšiml.

Z kostela se ozvaly hlasy. „Svatý, svatý, milujeme tě.“

„Já vím, kdo je to,“ prohlásil náhle Dick Allison. Jeho oči se změnily, zamlžila je nenávisť. „Může to bejt jedinej člověk. Znáám ve městě jedinýho člověka, kterej má ocel v hlavě.“

„Ev Hillman!“ zařval Newt. „Kriste!“

„Musíme si pospíšet,“ prohlásil Jud Tarkington. „Ty svině se blíží. Adley, přines z obchodu nějaký pušky.“

„Oukej.“

„Přines je, ale nepoužívej,“ ozvala se Bobbi a přejela je očima. „Ne na Hillmana, pokud je to tedy on. A ne na toho poldu. Zvlášť ne na toho poldu. Nemůžeme si dovolit v Havenu další průser. Dokud

(„*se nestaneme*“)

vše neskončí.“

„Já přinesu svou trubku,“ navrhl Beach. Jeho obličej byl plný nadšení.

Bobbi ho chytila za rameno. „Ne, to ne,“ opravila ho. „Žádný průserý znamená žádnéj další polda, co se ztratil.“

Znovu se na ně podívala, pak se obrátila na Dicka Allisona, který přikývl. „Musí zmizet Hillman,“ promluvil. „Není vyhnutí. Asi je to ale v pořádku. Ev je blázen. Starej blázen se může rozhodnout udělat cokoliv. Starej blázen se může rozhodnout zvednout kotvy a odjet do Zionu v Utahu nebo Grand Forks v Idahu, kde bude čekat na konec světa. Ten polda udělá bordel, udělá ho ale v Derry. A bude to průser, jakýmu všichni rozumí. Do našeho hnízda nikdo nenasere. Tak dělej, Jude. Sežeň pušky. Bobbi, ty zacouvej s pickupem před Jídelnu. Newt, Adley a Joe pojedou s tebou. Ty jdi s Bobbi, Jude. Zbytek pojedje Kyleho Caddym. Tak dělejte, rychle do toho!“

Dali se do pohybu.

15.

Sššššššš...

Stejný starý sen, pár nových triků. Pěkně divných. Sníh zruřověl. Nasákl krví. Proudila z něj? Sakra? Kdo by věřil, kolik má v sobě takovej starej ochlasta krve?

Lyžují na středním svahu. Ví, že měl na tom pro začátečníky zůstat alespoň jednu sezónu. Je to tady pro něj moc rychlé a co víc – ten růžový sníh je nepříjemný – a zvlášť pokud je ta krev vaše.

Teď se dívá nahoru a vysílá do vlastní hlavy zářez bolesti. Oči se mu rozšiřují. Na tom hloupém svahu stojí džíp!

Annemarie křičí: „Zastav Bobbi, Garde. ZASTAV BOBBI!“,

Ale nemusí ji zastavovat, protože je to jen sen. V posledních pár týdnech se z něj stal stejně jako ze zbloudilých výbuchů hudby v jeho hlavě starý přítel. Je to sen, není tady džíp, není tady sjezdovka Rovný šíp, jen to-

-zatačí na Bobbiinu příjezdovou cestu.

Je to sen? Nebo je to skutečnost?

Ne, uvědomil si. Byla to špatná otázka. Lepší by bylo: Kolik z toho je skutečnost?

Chrom odrazil do Gardenerových očí oslepující šípy světla. Cukl sebou a začal tápat po

(hůlkách v? Ne, sen ne. Je léto a seš v Havenu)

zábradlí verandy. Pamatoval si téměř všechno. Viděl to v mlze, ale dokázal si vzpomenout. Od doby, kdy k Bobbi dorazil, žádné výpadky neměl. Hudbu v hlavě, žádné výpadky. Bobbi odjela na pohřeb. Později se vrátí a začnou znovu kopat. Pamatoval si všechno stejně dobře, jako si pamatoval, jak vyletěla radniční věž s hodinami na polední oblohu jako pták s velkým zadkem. Vše jasné a vysvětlené, pane. Až na tohle.

S rukama na zábradlí se postavil, kalné, krví podlité oči pozorovaly v jasů džíp. Uvědomil si, že musí vypadat jako uprchlík z Bowery. Díky bohu, že je v reklamách ještě trocha pravdy – právě tak se cítím.

Muž na sedadle spolujezdce obrátil hlavu a podíval se na Garda. Ten muž byl tak veliký, že působil jako obluda z pohádky. Měl sluneční brýle, takže Gardener určitě nepoznal, zda se mu do očí doopravdy podíval. Věřil, že ano. Cítil to. Ať tak, nebo tak, nezáleželo na tom. Ten pohled znal. Jako veterán půl stovky demonstrací ho znal moc dobře. Znal ho i jako opilec, který se nejednou probudil v lochu.

Dallaská policie konečně dorazila, pomyslel si. Ta myšlenka s sebou nesla pocity vzteku a lítosti... ale především pocítil úlevu. Alespoň na chvíli.

Je to polda... ale co dělá v džípu? Bože, ten jeho obličej... je velkej jak barák! Musí to bejt sen. Musí.

Džíp nezastavil. Projel cestou a zmizel z dohledu. Gardener už slyšel jen řev jeho motoru.

Zamířil zpátky. Jede do lesa. Ví to. Správně. *Ach, Kriste, jestli to dostane vláda–*

Vzedmula se v něm jako žluč předešlá hrůza. Nejasná úleva se rozplynula jako pára. Spatřil Teda, Muže z Elektrárny, jak hází sako přes rozbité kousky levitačního stroje a říká: *Jaký stroj?*

Hrůzu nahradil starý, nezdravý vztek.

HEJ, BOBBI, PADEJ ODTAMTUD! zaječel v mysli tak jasně a hlasitě, jak jen dokázal. Z nosu mu vytryskla krev. Zavrával se odporem se zašklebil a začal tápat po kapesníku. *Co na tom vůbec záleží? Ať si to vezmou. Stejně je to ďábel a ty to víš. No a co když si to veme dallaská policie? Ta věc Bobbi a všechny ve městečku ale v*

dallaskou policii mění. Zvláště potom její společníky. Ty, které sem vodí pozdě v noci, když si myslí, že spím. Ty, které vodí do stodoly.

Stalo se to dvakrát, pokaždé kolem třetí ráno. Bobbi si myslela, že Gardener tvrdě spí – kombinace těžké práce, přemíry chlastu a Valia. Pilulek v lahvičce Valia vytrvale ubývalo, to byla pravda, Gardener je ale nepolykal. Každý večer tabletky ve skutečnosti putovala do záchoda.

Proč ten strach? Nevěděl o nic víc, než proč jí o tom, co tehdy odpoledne v neděli našel, lhal. Spláchnout každý večer Valium do záchoda skutečné lhaní nebylo, neboť se ho Bobbi na rovinu, zda ho bere, neptala. Jednoduše kontrolovala klesající úroveň tabletek a došla k mylnému závěru, který se Gardener neobtěžoval opravit.

Jako se neobtěžoval vyvracet její víru, že tvrdě spí. Ve skutečnosti ho sužovala nespavost. Zdálo se, že ho neuspí žádné množství alkoholu. Výsledek byl téměř pořád stejný. Zamlžené vědomí, které občas přetáhl tenký, šedý závoj spánku, který připomínal nevyprané punčochy.

Když poprvé uviděl, jak po zdi pokoje pro hosty brzy ráno přejela světla, podíval se z okna a spatřil, jak zajíždí na příjezdovou cestu obrovský Cadillac. Pohlédl na hodinky a pomyslel si: „Musí to být Mafie... kdo jiný by se ve tři hodiny objevil v Caddym na farmě daleko v lese?“

Když se ale rozsvítilo světlo na verandě, spatřil cedulku KYLE-1 a zapochyboval. Mafie takové hlouposti nepoužívá.

Vystoupili čtyři muži a jedna žena. Připojila se k nim oblečená, ale bosá Bobbi. Gardener dva z mužů znal – Dicka Allisona, šéfa místní dobrovolné hasičské brigády, a Kyle Archinbourga, místního obchodníka s realitami, který nemotorný Cadillac řídil. Druzí dva se mu zdáli mlhavě povědomí, žena byla Hazel McCreadyová.

Bobbi je po chvíli odvedla do stodoly. Do té s velkým zámekem Kreig na dveřích.

Gardener si pomyslel: *Asi bych tam měl jít a podívat se, o co kráčí.* Znovu si lehl. Nechtěl se ke stodole přiblížit. Báł se jí. Báł se toho, co mohlo uvnitř žít.

Znovu začal dřímat.

Ráno tu žádný Caddy nebyl, ani známky po Bobbiině společnosti. Bobbi ve skutečnosti působila mnohem veseleji. To ráno nejvíce od

doby, kdy se Gardener vrátil, připomínala své staré já. Přesvědčil sám sebe, že to byl sen, možná něco (určitě ne delirium, ale něco blízkého), co vylezlo z lahve. Pak se, čtvrtou noc, objevil Kyle-1 znovu. Vystoupili stejní lidé, setkali se s Bobbi a obešli stodolu.

Gard se zhroutil do Bobbiina houpacího křesla a začal rukou hledat láhev skotské, kterou sem dnes ráno přinesl. Byla tam. Pomalu ji pozvedl a napil se. Ucítil, jak do žaludku vrazil kapalný oheň a rozlil se mu tam. Zvuk džípu pomalu utichal jako ve snu. Možná to byl doopravdy sen. Všechno tak vypadalo. Jak zněla ta věta v písničce od Paula Simona? *Michigan mi teď přijde jako sen, ano, pane. Michigan, divné lodě zakopané v zemi, džíp Cherokee a Cadillacy uprostřed noci. Víc pij a vše zmizí ve snu.*

Až na to, že to žádný sen není. Jsou to hlídači, ti lidé, kteří v Cadillaku se značkami Kyle-1 dorazili. Úplně stejní jako dallaská policie. Úplně stejní jako starý, dobrý Ted se svými reaktory. *Co jim to dáváš, Bobbi? Jak jim zvyšuješ výkon, že jsou lepší než ostatní géniové, kteří tady bydlí? Takové svinstvo by stará Bobbi nedělala. Ale Nová Vylepšená Bobbi to dělá. A jaká je na všechno odpověď? Existuje nějaká?*

„Všude kolem jsou d'áblové!“ vykřikl Gardener nahlas. Dorazil zbytek skotské a hodil láhev přes zábradlí verandy do křoví. „Všude kolem jsou d'áblové,“ zopakoval a omdlel.

16.

„Ten chlápek nás viděl,“ prohlásil Butch ve chvíli, kdy si džíp razil cestu zahradou Bobbi Andersonové a srážel ohromnou kukuřici i slunečnice, jež se tyčily vysoko nad střechou Cherokee.

„To je jedno,“ odpověděl Ev v zápalu boje s volantem. Vynořili se ze zahrady na druhé straně. Cherokee přejel pneumatikami několik dýní, které začínaly překvapivě brzy dozrávat. Měly podivně bledou slupku, a když praskly, odhalily nepříjemné, jako maso růžové vnitřnosti. „Jestli už neví, že jsme ve městě, pak jsem se ve všem zmýlil. Podívejte! Neříkal jsem vám to?“

V lese se kroutila široká, vyježděná cesta. Ev na ni sjel.

„Měl na obličejí krev,“ polkl Dugan. Bylo to těžké. Bolela ho hlava a zdálo se mu, jako by mu intenzivně vibrovaly všechny zuby v puse.

Znovu se mu začaly vzdouvat vnitřnosti. A jeho košile. Vypadal, jako by mu někdo-

„Zastavte, budu zase zvracet.“

Ev přidupl brzdu. Dugan otevřel dveře, vyklonil se, vyzvrátil do prachu řídkou, žlutou tekutinu a zavřel na chvíli oči. Svět se houpal a obracel. V hlavě mu šustily hlasy. Spousta hlasů.

(Gard je viděl a ječí o pomoc)

(kolik)

(dva, dva v Cherokee mířili)

„Podívejte,“ zaslechl Butch, jak říká jeho vlastní hlas. Jako by přicházel z nesmírné dálky. „Nechci vám kazit zábavu, je mi ale zle. Vážně zle.“

„Myslel jsem, že vám tak bude.“ Hillmanův hlas se k němu nesl dlouhou chodbou plnou ozvěn. Butch se jako zázrakem dokázal vyšplhat zpět na sedadlo, na to, aby zavřel dveře, mu ale už síla nestačila. Cítil se slabý jako narozené kotě. „Neměl jste čas si vypěstovat obranu a jsme v místě, kde je to nejsilnější. Držte se. Mám tady věc, která vás dá dohromady. Alespoň tomu věřím.“

Ev zmáčkl knoflík, který spustil zadní elektrické okno, vystoupil, otevřel korbu a vytáhl pytel. Přivlekl ho k džípu, hodil ho na sedadlo, podíval se na Dugana. To, co spatřil se mu nijak nezamlouvalo. Policistův obličej měl barvu vosku. Oči měl zavžené, víčka purpurový odstín. Ústa se mu napůl otvírala, rychle a mělce lapal po dechu. Ev na chvíli zauvažoval, jak ta věc – ať je to, co je to – může dělat Duganovi takové problémy, když on sám necítí nic. Vůbec nic.

„Držte se, příteli,“ vyzval Dugana a přerázl kapesním nožem provaz, který svíral ústí pytle.

„... zle...“ zasípal Dugan a vyzvrátil nahnědlou kapalinu. Ev si všiml, že obsahuje tři zuby.

Vytáhl lehkou, umělohmotnou nádobu s kyslíkem – prodavač ve Zdravotním zásobování Maine ji nazval „placka“. Na konci, kde z placky vyčnívala hadička, utrl kroužek zlaté fólie a odhalil konektor z nerez oceli. Vyndal zlatou, umělou nádobku – typ, jakými vybavují trysková letadla – k nádobce byla připojená umělá, ohebná trubka, která měla na druhé straně opačný konektor, pojistku.

Jestli to nebude fungovat, jak ten chlap říkal, věřím, že tady ten velkej kluk umře.

Zarazil konektor masky do konektoru na bombě – násilné spojení, které bude mít, jak doufal, za následek Duganovo zprovoznění. Zaslechl, jak uvnitř zlaté nádobky tiše zasyčel kyslík. Zatím vše klapalo.

Naklonil se a připevnil pomocí gumových řemenů náústek Duganovi na ústa a nos. Pak nervózně čekal, co se bude dít. Jestli se Dugan neprobere z omámení během třiceti, čtyřiceti vteřin, začne se pakovat. David byl pohřešovaný, Hilly byl nemocný, ani jedna skutečnost ho ale neopravňovala Dugana, který vůbec nevěděl, do jakého průseru jde, zavraždit.

Uplynulo dvacet vteřin. Pak třicet.

Ev zařadil zpátečku, chtěl se na okraji zahrady obrátit. V tu chvíli zalapal Dugan po dechu, škulbl sebou a otevřel oči, které vypadaly nad okrajem zlatého náústku moc velké, modré a vyděšené. Do tváře se mu vrátilo trochu barvy.

„Co to sakra-“ Rukama sevřel nádobku.

„Nechte si to nasazené,“ poradil mu Ev a přikryl jednou velkou, artritidou pokroucenou a starou dlaní Butchovu ruku. „Okolní vzduch vás otravuje. Chcete hned další dávku?“

Butch si přestal náústek, který mu po obličejí při mluvení poskakoval, ohmatávat. „Jak dlouho ta věc vydrží?“

„Ten chlapík tvrdil, že asi pětadvacet minut. Ta pojistka ale funguje jen když dýcháte. Můžete si to občas sundat. Až se zase začnete cítit omámeně, tak si to nasad'te. Jestli myslíte, že to zvládnete, rád bych pokračoval. Nemůže to být daleko. A... zdá se mi, že já bych to měl vědět.“

Butch Dugan přikývl.

Cherokee se znovu začal kodrcat vpřed. Dugan zíral na les okolo. Byl tichý, bez ptáků, bez zvířat. Vůbec nic. Bylo to divné. Velmi zlé a velmi, velmi divné.

Na okraji mysli vnímal slabé myšlenky, jež připomínaly šeptavé vysílání krátkých vln.

Pohlédl na Eva. „O co tady sakra vůbec kráčí?“

„Najít to.“ Aniž by spustil oči z hrubé cesty, začal prohledávat pytel. Podvozek Cherokee zavyl o pařez, jenž zůstal o trochu vyšší než ostatní, a Dugan sebou škulbl.

Ev vyndal velkou pětačtyřicítku. Vypadala tak stará, že ji musel původní majitel nosit už za první světové války.

„Vaše?“ zeptal se Dugan. Jak rychle ho kyslík postavil na nohy, bylo až neuvěřitelné.

„Jo. Učili vás takový věci používat, ne?“

„Ano.“ I když ta Hillmanova vypadala jako starožitnost.

„Možná ji dnes budete muset použít,“ pokračoval Ev a podal mu ji.

„Cože?“

„Dávejte pozor, je nabitá.“

Půda před nimi začala náhle prudce klesat, mezi stromy se objevil mohutný odraz, sluneční paprsky se roztančily na ohromném, kovovém předmětu.

Ev dupl na brzdu. Náhle pocítil děs až v hlubinách srdce.

„Co to sakra je?“ zaslechl, jak blekotá Dugan vedle něj.

Otevřel dvířka a vylezl ven. Když se nohama dotkl země, uvědomil si, že zem pokrývají malé, zaprášené pukliny, že zem velmi rychle vibruje. V tu chvíli se mu hlavou prohnala ohlušující hudba, bylo to jako uragán. Trvalo to možná třicet vteřin, bolest byla ale nesnesitelná a zdálo se mu, že je nekonečná. Nakonec jednoduše pohasla.

Spatřil Dugana, jak stojí před Cherokee, náústek pod bradou. V jedné ruce svíral placku, v druhé pětačtyřicítku. Díval se opatrně na Eva.

„Jsem v pořádku,“ uklidnil ho Ev.

„Jo? Teče vám krev z nosu jako tomu chlápku na farmě, kterou jsme minuli.“ Ev si otřel nos prstem a pohlédl na krvavý pruh. Prst otřel do kalhot a pokynul hlavou k Duganovi. „Pamatujte, jakmile se začnete cítit omámeně, znovu si nasad'te masku.“

„Ach, nedělejte si starosti.“

Ev se naklonil do auta a začal znovu prohledávat své zázraky v pytlí. Vytáhl fotoaparát Kodak a věc, která vypadala jako kříženec mezi pistolí a fénem.

„Pistole na světlice?“ zeptal se Dugan a nepatrně se usmál.

„To jo. Nasad'te si zase masku, pane Dugane. Ztrácíte barvu.“

Dugan si ji nasadil a oba muži vyrazili ke třpytivému předmětu v lese. Ev se zastavil padesát stop od Cherokee. Ta věc byla víc než obrovská. Titánská. Kdyby ji vykopali úplně, mohla být velká tak, že zastíní zaoceánský parník.

„Podejte mi ruku,“ vyzval Dugana hrubě.

Dugan udělal, o co ho žádal, chtěl ale vědět proč.

„Protože jsem k smrti vyděšený,“ zašeptal Ev. Dugan mu ruku zmáčkł a Evova artritida zahořela. Přesto mu odpověděl stejně. Po chvíli se oba muži vydali vpřed.

17.

Bobbi a Jud vzali v obchodě pušky a naložili je na korbu pickupu. Zajíždka jim moc času nezabrala, ale Dick s ostatními i tak získali náskok. Bobbi z auta žďmala, kolik se jen odvážíla. Vedle auta uháněl jeho stín, který se s blížícím polednem zkracoval.

Bobbi náhle za volantem trochu ztuhla.

„Slyšel jsi to?“

„Něco jsem zaslech,“ odvětil Jud. „Byl to tvůj přítel, ne?“

Bobbi přikývla. „Gard je viděl. Volá o pomoc.“

„Kolik?“

„Dva. V džípu. Míří k místu, kde je loď.“

Jud se praštil pěstí do jedné nohy. „Ty svině! Ty hnusný čmuchalové, ty svině!“

„Chytíme je,“ uklidňovala ho Bobbi. „Nedělej si starosti.“

O patnáct minut později se ocitli na farmě. Bobbi zařadila svůj pickup za Allisonův Nova a Archinbourgův Caddillac. Podívala se na skupinu mužů a pomyslela si, jak moc to připomíná noci, kdy se tady setkávali ti, kteří se měli

(„stát“ jako první)

změnit ve zvlášť silné. Nebyla tady ale Hazel. Nahradil ji Beach. Ani Joe Summerfield a Adley McKeen ve stodole ještě nebyli.

„Vem pušky,“ vyzvala Juda. „Joe, ty mu pomoz. A pamatuj. Nestřílej, dokud nebudeš muset. A nezastřel toho poldu, ať dělá cokoliv.“

Podívala se k verandě a spatřila Garda, který tam ležel na zádech. Měl otevřenou pusku, pomalu dýchal a silně chrápal. Bobbiiny oči změkly. V Havenu bylo hodně lidí (Dick Allison a Newt Berringer byli ti nejsilnější), kteří si mysleli, že se ho měla už dávno zbavit. Nikdo neřekl nic nahlas, v Havenu jste už ale věci nahlas říkat nemuseli. Bobbi věděla, že pokud mu prožene hlavou kulku, o hodinu později se

tady objeví celá četa ochotných pracovníků, kteří jí ho pomohou pohřbít. Neměli ho rádi, protože byl vůči „stávání se“ se svou destičkou v lebce imunní. A dal se jen těžko přecíst, ale fungoval jako její brzda. A i když to znělo jako blbost, pravda byla jednoduchá: pořád ho ještě milovala, pořád v ní ještě přežívalo dost lidskosti.

A všichni musí přiznat, že – ať je opilý, nebo ne – když potřebovali varovat, Gard je varoval.

Jud a Joe Summerfield se vrátili s puškami. Nesli jich šest, různé kalibry. Bobbi si všimla, že jich pět putovalo k lidem, na které se mohla zcela spolehnout. Šestou, dvaadvacítku, podala Beachovi, který by si, kdyby nějaký kvér nedostal, začal stěžovat.

Byli tak zabraní do rituálu zbraní, že si nikdo z nich nevšiml, jak Gardener pootevřel krví podlité oči a pozoroval je. Nikdo nezaslechl jeho myšlenky. Naučil se je ukrývat.

„Pojďme,“ vyzvala je Bobbi. „A pamatujte, chci toho poldu.“

Postupovali ve skupině.

18.

Ev a Butch se drželi od okraje, který se teď táhl jako zubatá rána víc než tři sta yardů zprava doleva, v nejširším bodě dosahoval šedesátí stop. Na jedné straně stál starý nákladňák Bobbi Andersonové, působil unaveně a opotřebovaně. Vedle něj vylepšený traktor s obrovským čumákem ve tvaru šroubováku. V kůlně z ohoblovaných klád ležely další nástroje. Ev na jedné straně spatřil motorovou pilu, sekačku na druhé. Pod výstupním ventilem se vršila mohutná hromada mokrých pilin. V kůlně se povalovaly plechovky benzínu a velký sud s nálepkou DIESEL. Když Ev poprvé uslyšel z lesa hluk, věřil, že tam určitě kácí stromy Papírenská Nové Anglie. Tady ale o žádné kácení nešlo. Byl to výkop.

Ten talíř. Ten monstrózní talíř na slunci zářil.

Nedokázal od něj odtrhnout oči. Znovu a znovu je to táhlo zpět. Gardener a Bobbi odstranili velkou část kopce. Ze země teď ve zlatozeleném slunečním světle čnělo devadesát stop hladkého, šedostříbrného kovu. Kdyby se podívali do příkopu, našli by dalších čtyřicet, možná víc. Nikdo z nich ale tak blízko, aby se podíval, nepřistoupil.

„Ježíši Kriste,“ zašeptal Dugan, zlatý náústek mu poskočil na obličej, nad okrajem povylezly modré oči z důlků. „Ježíši Kriste, to je vesmírná loď. Je naše, nebo ruská? Co myslíte? Ježíši Kriste, Kriste Pane. Je velká jako Queen Mary. Ta není ruská, ta není... není...“

Znovu utichl. Bolest hlavy se i přes kyslík vracela.

Ev pozvedl fotoaparát a udělal sedm snímků tak rychle, jak dokázal mačkat prstem spoušť. Pak postoupil o dvacet stop nalevo, postavil se vedle sekačky a udělal dalších pět.

„Přejděte doprava!“ vyzval Dugana.

„Huh?“

„Na vaši pravou stranu! Chci vás mít na posledních třech. Kvůli perspektivě.“

„Na to zapomeňte!“ I přes náústek se v Duganově hlase ozval ječivý tón.

„To nemusíte. Budou stačit čtyři kroky.“

Postoupil o čtyři velmi malé krůčky vpravo. Ev znovu pozvedl fotoaparát (dárek od Bryanta a Marie ke Dni otců) a vycvakl poslední tři snímky. Dugan byl velmi velký muž, loď v zemi z něj ale udělala Pygmeje.

„Oukej,“ oznámil Ev. Dugan se rychle stáhl na místo, kde stál předtím. Postupoval trhavými, váhavými kroky, při chůzi obrovský a kulatý předmět kontroloval.

Ev zauvažoval, zda se snímky podaří. Třásl se mu ruce a ta loď (určitě se jednalo o vesmírný koráb) mohla vydávat záření, které film zničí.

I když to vyjde, kdo tomu uvěří, kdo tomu uvěří na světě, kde děti chodí každou sobotu do kina na filmy jako Hvězdné války.

„Chci odtud pryč,“ prohlásil Dugan.

Ev si ještě chvíli loď prohlížel a přemýšlel, zda je tam uvězněný David. Zda prochází nepoznanými chodbami, mívá dveře, jež nevyřezali pro lidské tvary, zda tam ve tmě hladoví. Ne... kdyby tam byl, už by hladověl dávno. Vyhladověl by, zemřel by žízni.

Pak zasunul malý fotoaparát do kapsy kalhot, přešel k Duganovi a vyndal pistoli na světlice. „Tak jo. Zdá se mi-“

Zarazil se a pohlédl směrem k Cherokee. Mezi stromy tam stála řada mužů (a jedna žena), někteří byli ozbrojení. Ev je poznal všechny... a nikoho.

19.

Bobbi se pustila k oběma mužům ze svahu. Ostatní ji následovali.

„Ahoj, Eve,“ pozdravila docela přátelsky.

Dugan pozvedl pětačtyřicítka a toužebně si přál sevřít svou služební třístasedmapadesátku. „Stát,“ vyzval je. Nelíbilo se mu, jak dusí zlatý náústek jeho slova a okrádá ho o autoritu. Strhl si masku dolů. „Vy všichni. Ti, kdo máte zbraně, je odložte. Jste zatčeni.“

„Je nás víc, Butchi,“ upozornil ho Newt Berringer příjemným tónem.

„Posraný padání zubů,“ zavrčel Beach a Dick Allison se na něj zamračil.

„Raději si zase nasad' tu masku, Butchi,“ poradil mu McKeen s jemným, výsměšným úsměvem. „Myslím, že o ně přicházíš.“

Jakmile si Butch sundal masku, začalo se s ním všechno točit. Vytrvalý šepot jejich myšlenek vše ještě zhoršil. Nasadil si ji a zauvažoval, kolik může zbývat v placce vzduchu.

„Polož to,“ vyzvala ho Bobbi. „A ty polož tu pistoli, Eve. Nikdo vám dvěma nechce ublížit.“

„Kde je David?“ zeptal se Ev chraplavě. „Chci ho, ty krávo.“

„Je na Altairu-4 s robotem Robym a doktorem Mobiusem,“ odpověděl Kyle Archinbourg a zachechtal se. „Dělá si piknik mezi Krellskými paměťovými bankami.“

„Drž hubu,“ poradila mu Bobbi. Náhle pocítila nejistotu, zmatek, stýděla se za sebe. Kráva? Tak jí ten starý chlap nazval? Kráva? Uvědomila si, jak mu chce říct, že se plete, že není žádná kráva. Kráva byla její sestra Anne.

Náhle se jí vybavila zmatená vize. Staříkova úzkost, Gardova úzkost i její úzkost. Vše se promíchalo. Dohánělo ji to k šílenství. Ev mezitím zvedl pistoli a vystřelil. Kdyby to udělal Dugan, přečetli by jeho úmysl, ještě než by se mohl pohnout. Stařík byl ale jiný.

Ozvalo se duté fuddddd! a zasvištění. Beach Jernigan explodoval bílým plamenem. Zacouval a z rukou mu vypadla dvaadvacítka. Jeho oči se zakalily, zapěnily, naplnily se hořícím fosforem a explodovaly. Začaly se mu pohybovat tváře. Otevřel ústa, a jak nasával roztaženými

a porušenými plícemi přehřátý vzduch, začal si rvát hrud'. Vše se stalo během několika vteřin.

Řada mužů se rozvlnila, ztratila půdu pod nohama a klopýtavě ustoupila. Jejich obličej se zbělely hrůzou. V mozcích zaslechli, jak Beach Jernigan umírá.

„Tak pojd'te!“ zaječel Ev na Dugana a rozběhl se k Cherokee. Jud Tarkington se ho pomalu pokusil zastavit. Ev ho udeřil horkou hlavní pistole přes obličej, popálil mu tvář a zlomil nos. Jud odletěl zpět, zakopl o vlastní nohy a rozplácl se na zem. Na rozblácené a rozměklé půdě hořel Beach. Jednou pokroucenou, lojovitou rukou si slabě škrábal hrdlo, zachvěl se, pak ztuhnul.

Dugan se dal do pohybu. Utíkal za staříkem, který se už natahoval po dveřích Cherokee.

Bobbi zaslechla, jak Beachovy myšlenky odumírají a blednou. Obrátila se a zjistila, že jim stařík i policista unikají.

Ježíši Kriste, chlapí, zastavte je!

Prolomila jejich paralýzu a pohnula se jako první. Přiskočila k Evovi a udeřila staříka pažbou do zátylku. Evův obličej narazil na dveře džípu. Omámeně poklesl na kolena, z nosu mu vystříkla krev. Bobbi pozvedla pažbu, aby ho udeřila ještě jednou. V tu chvíli prostřelil staříkovou pětačtyřicítkou Dugan, který stál na druhé straně Cherokee, okénko spolujezdce.

Bobbi ucítila, jak jí do pravého ramene udeřilo obrovské, horké kladivo. Pravou paží měla napřaženou, takže jí teď vypadla pistole z ruky. Kladivo na chvíli umrtvilo svaly, pak se vrátila horkost. Sílicí žár pece, jež ji opékala zevnitř.

Odletěla vzad, levá ruka vystřelila k místu, kde kladivo udeřilo a hledala krev. Nenašla nic (alespoň prozatím). Jen díru v košili a svalech pod ní. Díra samotná měla tvrdé, horké okraje, které sebou škubaly. Krev jí stékala po zádech. Hodně krve. Šok ji ale umrtvil a Bobbi cítila jen málo bolesti. Levou rukou nahmatala úzké místo, kudy kulka vstoupila. Zranění na druhé straně mělo rozměr dětské pěsti.

Spatřila Dicka Allisona, v panice propadlý a bílý obličej.

To se neděje, jasně, Kriste, jasně, neděje, vůbec, sejmí ho, než dostane on nás, ach ty hnusnej čmuchale, hnusnej čmuchale, HNUSNEJ ČMUCHALE!

„Nezastřelte ho!“ zaječela Bobbi a v těle jí explodovala bolest. Z úst jí vyrazila sprška krve, kulka jí roztrhla pravou plíci.

Allison zaváhal. Než dokázal Dugan pozvednout znovu zbraň, vložil se do hry Newt a Joe Summerfield. Dugan se k nim obrátil a Newt ho v tu chvíli uhodil pažbou pušky do ruky, která svírala pětačtyřicítku. Duganův druhý výstřel se zaryl do země.

„Nech toho, policajte, nech toho, nebo seš mrtvej!“ zařval John Enders, ředitel základní školy. „Míří teď na tebe čtyři pušky!“

Dugan se rozhlédl a spatřil čtyři muže s puškami. A Allison, který měl vytržené oči a zdálo se, že se každou chvíli sesype, byl připravený vystřelit ve chvíli, kdy se uprdne veverka.

Stejně tě zabijou. Možná to bude dobrý jako John Wayne. Hovno. Všechno to jsou cvoci.

„Ne,“ odpověděla Bobbi, která se teď opírala o karoserii džípu. Z úst jí odkapávala vytrvale krev, záda košile měla krví úplně nasáklá. „Nejsme blázni. Nezabijeme vás. Ověřte si to u mě.“

Dugan neohrabaně propátral její mozek a zjistil, že to myslí vážně. Někde v tom byl ale háček. Věc, kterou by pochopil, kdyby nebyl v tom podivném triku čtení myšlenek úplným nováčkem. Jako krásné písmo na smlouvě prohnaneho prodejce automobilů. Bude o tom přemýšlet později. Ti chlapi byli amatéři, pořád měl šanci vyváznout zdrav. Pokud...

Adley McKeen mu náhle strhl z obličeje masku a Butch okamžitě ucítil vlnu závratě.

„Takhle se mi líbíš víc,“ poznamenal Adley. „Když budeš mít ten blbej vzduch z plechovky odpojenej, nebudeš tolik přemýšlet o útěku.“

Butch se závratí bojoval a pohlédl na Bobbi Andersonovou. *Zdá se mi, že umře.*

Zdát se ti může, co chceš.

Narovnal se a při té neočekávané myšlence, jež mu zaplnila mozek, ustoupil. Podíval se na ni bedlivěji.

„A co ten stařík?“ zeptal se bez okolků.

„Ne-“ Bobbi zakašlala, vystříkla další krev. V nozdřích se jí nafoukly bubliny. Přiblížil se k ní Kyle s Newtem, Bobbi je ale zastavila rukou.

„To není vaše starost. Vlezte se mnou do džípu. Budete řídit. Jestli se pokusíte udělat něco divnýho, pojedou vzadu tři chlapi s puškami.“

„Chci vědět, co bude s tím starým mužem,“ zopakoval Butch.

Bobbi pozvedla s obrovskou námahou pistoli. Levou rukou si odsunula zpoceně vlasy z očí, pravá jí visela sklesle u boku. Jako by si přála, aby ji Dugan viděl v jasném světle, aby ji mohl ohodnotit. Butch to udělal. Chlad, který našel v jejích očích, byl skutečný.

„Nechci vás zabít,“ řekla tiše. „Vy to víte. Jestli ale řeknete jen jedno slovo, nechám tyhle muže, ať vás tady hned teď popraví. Pohřbíme vás vedle Beache. Riskneme to.“

Ev Hillman se snažil vyhrabat na nohy. Vypadal omámeně, nebyl si jistý, kde je. Rukou si stíral krev z čela, jako by tam měl pouhý pot.

Butchem projela další vlna závratě a dostavila se myšlenka neuvěřitelné útěchy. Je to sen. Všechno je to jen sen.

Bobbi se bez jakéhokoliv humoru usmála. „Myslete si to, jestli chcete,“ řekla. „Jen vlezte do džípu.“

Butch nastoupil a vklouzl za volant. Bobbi se vydala na druhou stranu. Znovu se rozkašlala, prskala krev, podlomila se jí kolena. Druzí dva jí pomohli.

Vykašlu se na to její „myslete.“ Víím, že umře.

Bobbi obrátila hlavu a podívala se na něj. Jeho mozek znovu naplnil ten jasný, mentální hlas.

(myslete si to, jestli chcete)

Na zadní sedadlo Cherokee se nacpal Archinbourg, Summerfield a McKeen.

„Jedťe,“ zašeptala Bobbi. „Pomalů.“

Butch začal couvat. Everetta Hillmana ještě jednou spatří, už si ale nevzpomene – později vygumují jako křídlo na tabuli většinu Butchovy mysli. Stařík tam stál ve slunečních paprscích, za ním se tyčil ohromující předmět ve tvaru talíře. Obklopovali ho mohutní muži, pět stop po jeho levici na zemi ležela věc, která připomínala ohořelou kládu.

Nevedl sis, staříku, tak zle. Za tvých dnů jsi musel být sakra jezdec... a určitě jsi nebyl blázen.

Hillman pozvedl hlavu a pokrčil rameny, jako by chtěl říct: *No, pokusili jsme se.*

Další závrat'. Butchovi se zkalil zrak.

„Nejsem si jistý, že můžu řídit,“ prohlásil. Vlastní hlas mu připadal v uších jako dunění z velké dálky. „Ta věc... dělá se mi z toho zle.“

„Zůstal ještě v tom malým přístroji nějaký vzduch, Adley?“ zašeptala Bobbi. Obličej měla popelavě bledý, krev na rtech působila ve srovnání s pokožkou moc rudá.

„Maska trochu syčí.“

„Nasad' mu ji.“

O chvíli později byla už pevně naražená na Butchových ústech a nose. Butch se začal vzpamatovávat.

„Užívejte si toho, dokud můžete,“ zašeptala Bobbi a omdlela.

20.

„Prach jsi a v prach se obrátíš. Tímto předáváme tělo naší přítelkyně, Ruth McCauslandové, zemi, její duši milujícímu Bohu.“

Truchlíci se přesunuli na malý a krásný hřbitůvek na kopci západně od vesnice. Stáli neuspořádaně kolem otevřeného hrobu. Rakev s tělem Ruth visela na držácích. Truchlících bylo o něco méně než v kostele, mnoho cizinců (buď s bolestí hlavy, s nevolností, nebo s horečnatě zářícími, novými ideály) využilo přestávku mezi dějstvími a vyklouzlo ven. Květiny umístěné v čele hrobu se v čerstvém, letním vánku mírně pohupovaly. Když reverend Goohringer pozvedl hlavu, spatřil, jak se pod travnatým kopcem točí zářivě žlutá růžice. Za ní, pod ošlehaným, bílým plotem Homelandových, rozeznal radniční věž s hodinami. V průzračném vzduchu se mlhavě mihotala jako předmět pozorovaný ve velkém horku. Goohringer ale věřil, že se jedná o sakra dobrou iluzi. Ti cizinci viděli ve městě nejlepší kouzelnou promítačku v dějinách a ani o tom nevěděli.

Na moment se setkal očima s Frankem Spruce – vyčetl v nich patrnou úlevu a věřil, že i Frank vidí v jeho pohledu stejnou jistotu. Mnoho cizinců se vrátí na místa, odkud přijeli, a budou vyprávět přátelům, jak smrt Ruth otřásla základy malé komunity. Zdálo se, jako by tady ani nebyli. Goohringer uvažoval, že nikdo z nich neví, jak všichni místní občané sledují většinou myslí události kolem lodi. Na chvíli to tam bylo velmi zlé. Teď už znovu získali kontrolu. Jestli ale nedovezou Bobbi Andersonovou do stodoly včas, může umřít. A to bylo zlé.

Přesto měli vše pod kontrolou. „Stávání se“ bude pokračovat. A to byla jediná důležitá otázka.

Goohringer držel v jedné ruce otevřenou bibli, stránky se obracely ve větru. Teď pozvedl druhou ruku do vzduchu a truchlíci, kteří postávali kolem, sklonili hlavy.

„Nechť ti Pán žehná a chrání tě. Nechť pozvedne Pán svůj obličej, rozzáří ho na tebe a dá ti mír. Amen.“

Truchlíci pozvedli hlavy. Goohringer se usmál. „Pro ty, kteří budou chtít na chvíli zastavit a zavzpomínat na Ruth, je přichystané v knihovně občerstvení,“ dodal.

Druhé dějství skončilo.

21.

Kyle sáhl jemně Bobbi do kapsy od kalhot a hledal, dokud nenašel kroužek klíčů. Vytáhl ho, prošel je a našel ten, který padl do visacího zámku stodoly. Zasunul ho dovnitř, ale neotočil.

Adley a Joe Summerfield hlídali Dugana, který ještě seděl za volantem džípu. Získat vzduch z masky bylo čím dál tím těžší. Ručička na ukazateli seděla už pět minut v červeném poli. Připojil se k nim Kyle.

„Jdi zkontrolovat toho opilce,“ vyzval Joe Summerfielda. „Vypadá to, že je pořád bez sebe, ale já tomu kreténovi nevěřím.“

Joe prošel dum a vystoupil na verandu. Pečlivě Gardenera prozkoumal a cukl před jeho kyselým dechem. Tentokrát nešlo o žádný trik. Gardener vytáhl novou láhev skotské a opil se do zapomnění.

Jak druzí dva na Joea čekali, Kyle prohlásil: „Bobbi asi umře. Jestli se to stane, toho násosky se zbavím jako prvního.“

Vrátil se Joe. „Je mimo.“

Kyle přikývl a otočil klíčem v zámku stodoly. Joe se přidal k Adleyovi, aby hlídali policistu společně. Kyle zámek uvolnil a pootevřel dveře. Ven se rozlilo nádherné, zelené světlo – bylo tak jasné, až se zdálo, že zastínilo sluneční paprsky. A zvláštní, bublavý, mokry zvuk, který trochu (ale ne úplně) připomínal zvuk stroje.

Kyle nechtěně ustoupil, obličej se mu na chvíli stáhl do výrazu děsu, odporu a bázně. Samotný pach (hustý, žluklý a organický) měl sílu, která by člověka porazila. Kyle chápal (všichni chápali), že dvojí vlastnosti Tommyknockerů srůstají dohromady. Tanec klamů se blížil svému konci.

Mokr , bublav  zvuky, ten pach... a pak dal i zvuk. Něco jako slab , bublav  vy t eknutí topicího se psa.

Kyle už byl ve stodole dvakrát. Ale pamatoval si toho m lo. Věděl samozr jm , že se jedná o d ule it  m sto, o skv l  m sto. Věděl, že jeho vlastní „stávání se“ urychlilo. Lidsk   ast jeho osobnosti se ale toho m sta po ad t m r pov r iv  b la.

Vr t il se k Adleyovi a Joeovi.

„Nemůžeme čekat na ostatní. Musíme tam Bobbi vzít hned, dokud je ještě šance, že ji zachráníme.“

Jak viděl, polda si sundal masku. Ležela teď vedle něj na sedadle pr zdn . To bylo dobr . Jak r kl v lese Adley: Bez vzduchu z masky bude m n  p em y let o útěku

„Mi  na toho poldu,“ ozval se Kyle. „Joe, pomoz mi s Bobbi.“

„M m ti pomoct odnést ji do stodoly?“

„Ne, pomoz mi ji odnést do Rumfordsk  Zoo, aby se tam podívala na blb ho lva!“ zařval Kyle. „Jasn  že do stodoly!“

„Ne... nechce se mi tam chodit. Teď ne.“ Joe se od zeleného světla odvrát il ke Kylemu, na rtech se mu objevil o kliv , ostudn  úsměv.

„Já ti pomůžu,“ p hl sil se tiše Adley. „Bobbi je dobr  vazba. Byla by  koda, kdyby nám tady zhebla, než všechno skon ime.“

„Spr vn ,“ potvrdil Kyle. „Hlídej toho poldu,“ vyzval Joea. „A jestli to posere , slibuju bohu, že t  sejmu.“

„Neposeru, Kyle,“ bránil se Joe. Na obličeji se mu rýsoval stejn  ostudn  škleb, o výrazu úlevy v jeho o ich nebylo ale pochyb. „Ur it  ne. Budu ho dobr  hlídat.“

„Jasn , že budeš,“ zašeptala tiše Bobbi a všechny to překvapilo.

Kyle se k ní obrát il, pak se znovu podíval na Joea. Joe se před jeho pohrdavým pohledem odvrát il... ke kůlně, k tomu světlu, k t m bublavým a  vachtav m zvukům se ale nepod val.

„Tak poj , Adleyi,“ vyzval ho Kyle nakonec. „Vezmeme tam Bobbi.  im d iv z cneme, t m d iv to bude za námi.“

Adley McKeen, padesátník s r dnouc mi vlasy, zaváhal jen na chvíli. „Je to...“ Navlh il si rty. „Kyle, je to zl ? Tam uvnitř?“

„Moc si to nepamatuju,“ přiznal Kyle. „V m jenom, že když jsem se dostal ven, tak jsem se cítil skvěle. Jako bych toho cítil v c a mohl toho i v c vykonat.“

„Ach,“ odvětil Adley t m r nesly iteln .

„Staneš se jedním z nás, Adley,“ doplnila Bobbi stejně tiše.

Adleyův obličej zůstal vyděšený, ale vyrovnal se.

„Dobrá,“ řekl.

„Snažme se jí neublížit,“ upozornil ho Kyle.

Odnesli Bobbi do stodoly. Joe Summerfield přestal na chvíli pozorně sledovat Dugana a díval se, jak mizí v té záři – připadalo mu, že nevstoupili, ale skutečně zmizeli. Jako by sledoval předměty, které mizí v oslnivé koróně.

Jeho výpadek byl krátký, nic víc by ale starý Butch Dugan nepotřeboval. Tu možnost zaznamenal i teď, jednoduše ji ale nedokázal využít. Nohy ztratily sílu, bylo mu zle od žaludku, v hlavě mu hučelo a bušilo.

Nechci tam jít.

Jestli se ale rozhodnou ho tam zatáhnout, nic s tím nenadělá. Byl slabý jako kotě.

Ztratil vědomí.

Po chvíli zaslechl hlasy a pozvedl hlavu. Dalo mu to práci. Jako by mu někdo lil do ucha beton, až ho měl plnou hlavu. Zbytek oddílu si razil cestu změť zahrady Bobbi Andersonové, před sebou hrubě strkali staříka. Hillmanovi se zamotaly nohy a upadl. Jeden z nich – Tarkington – ho nakopl do nohy a Butch zachytil řetěz Tarkingtonových myšlenek. Smrt Beache Jerningana považoval za vraždu a zuřil.

Hillman klopýtal k Cherokee. V tu chvíli se otevřely dveře stodoly. Vyšel Kyle Archinbourg a Adley McKeen. McKeen už nevypadal vyděšeně, oči mu zářily a na rtech se mu objevil široký, bezzubý úsměv. To ale nebylo vše. Ještě něco...

Pak to Butch pochopil. Během pár minut, které uvnitř oba muži strávili, zmizela Adleyovi většina vlasů.

„Půjdu dovnitř kdykoliv, Kyle,“ říkal. „Žádný problém,“

Bylo tu ještě něco. Vše se ale snažilo znovu uniknout a Butch tomu dal volný průchod.

Svět potemněl, až zbyly jen ty bublavé zvuky a záblesky zeleného světla v zavřených očích.

22.

Třetí dějství.

Seděli v městské knihovně – všichni se shodli, že ji přejmenují na Pamětní knihovnu Ruth McCauslandové. Popíjeli kávu, chlazený čaj, coca-colu a zázvorovou limonádu. Nepili nic alkoholického. Na pohřeb Ruth ne. Jedli malé trojúhelníčkové sendviče s tuňákem, jedli podobné sendviče s pomazánkou ze smetanového sýra a oliv, jedli sendviče s pomazánkou ze smetanového sýra a javajského pepře. Jedli studené kusy želé, ve kterém se jako fosílie v jantaru vznášely kusy mrkve.

Hodně mluvili, místnost byla ale tichá. Kdyby tam dali špióni štěnice, byli by zklamaní. Napětí, jež stáhlo v kostele tolik obličejů (když začala být situace v lese nebezpečná a vymkla se kontrole), vyprchalo. Bobbi byla ve stodole. Vzali tam i toho starého čmuchala. A nakonec tam vzali i toho čmuchala, toho poldu.

Jakmile tito lidé vstoupili do husté záře barvy měděnky, do zeleného světla, skupinová mysl je ztratila.

Jedli, pili, poslouchali a hovořili. Nikdo neřekl ani slovo. A tak to bylo správné. Po Goohringerově požehnání opustili všichni cizinci městečko. Měli Haven zase sami pro sebe.

(teď to bude v pořádku)

(ano Dugana pochopí)

(jste si jistí)

(ano pochopí, bude se jim zdát, že to chápou)

Nejhlasitějším zvukem v místnosti bylo tikání Seth Thomasův krbové římsy, jež darovala po loňské jarní zábavě základní škola. Občas se ozvalo tiché cinknutí porcelánového hrnečku. Otevřenými okny se nesl tichý zvuk vzdáleného letadla.

Žádný zpěv ptáků.

Nikomu nechyběl.

Jedli a pili. Věděli, kdy byl okolo půl druhé odpoledne eskortován Dugan z Bobbiiny stodoly. Vstali a začali mluvit. Mluvili doopravdy. Začali z ničeho nic. Přikryli mísy, nesněžené sendviče nastrkali do pytlíků. Claudette Ruvallová, Ashleyova matka, přetáhla přes zbytek jídla, které donesla, alobal. Všichni vyšli ven a zamířili k domovům. Usmívali se a švitořili.

Skončilo třetí dějství.

23.

Gardener se probral s kocovinou a bolestí hlavy. Tušil, že se staly věci, na které si nedokáže vzpomenout.

Konečně jsi to dokázal, Garde, pomyslel si. Konečně jsi měl další výpadek. Jsi spokojený?

Podářilo se mu slézt z verandy a potácivě projít kolem rohu, aby na něj, až začne zvracet, nebylo vidět ze silnice. Našel ve zvracích krev, nijak ho to ale nepřekvapilo. Přestože jí bylo víc než dřív, nebylo to poprvé.

Sny, Kriste. Ať měl výpadek, nebo ne, prožil tak divné noční můry. Lidé přicházeli a odcházeli, tolik lidí, že už potřebovali jen dechovku a dallaské

(policajty. Tohle ráno tu dallaská policie byla a ty ses opil, abys je neviděl, ty zbabělej chudáku)

holky. Noční můry, nic víc.

Odvrátil se od kaluže zvratků mezi nohama. S každým úderem srdce se svět zaostřoval a rozostřoval, Gardener si náhle uvědomil, jak se přiblížil smrti. Přeci jen páchal sebevraždu... ale pomalu. Opřel se rukou o bok domu, o ruku zapřel čelo.

„Pane Gardenere, jste v pořádku?“

„Huh?“ vyjekl a narovnal se. Srdce mu dvakrát silně zabušilo, pak se na chvíli (která mu připadala jako věčnost) zastavilo. Nakonec začalo tlouct tak rychle, že ani nerozeznal jednotlivé údery. Bolest hlavy explodovala. Obrátil se.

Stál před ním Bobby Tremain, vypadal překvapeně, dokonce trochu pobaveně... toho, jak Gardenera vylekal, ale ve skutečnosti nelitoval.

„Ježíši, nechtěl jsem na vás vybafnout, pane Gardenere,“

A tos taky kurva udělal a já to moc dobře vím.

Tremainovic kluk rychle zamrkal. Gardener si všiml, že zachytil část jeho myšlenek, a bylo mu to u prdele.

„Kde je Bobbi?“ zeptal se.

„Já jsem-“

„Já vím, kdo seš. A vím, kde seš. Přímo přede mnou. Kde je Bobbi?“

„No, řeknu vám to,“ odvětil Bobby Tremain. Jeho obličej získal velmi upřímný, velmi otevřený a vyděšený výraz. Gardenerovi to

najednou připomnělo dobu, kdy učil. Takhle vypadali studenti, kteří trávili dlouhé zimní víkendy lyžováním, souložením a chlastem, když začali vysvětlovat, že dnes nemohou odevzdat práci, protože jim zemřela v sobotu matka.

„Jasně, řekni mi to.“ Gardener se opřel o dřevěný bok domu a v rudé záři západu slunce teenagera pozoroval. Přes rameno rozeznal kůlnu s visacím zámkem a zatlučenými okny.

Vzpomněl si, že ji viděl ve snu.

Sen? Nebo to, co se stalo, prostě nechceš vzít za skutečnost?

Chlapec vypadal při pohledu na Gardenerův cynický výraz velmi vyplašeně.

„Slečnu Andersenovou postihl úžeh. Chlapi ji našli u lodi a odvezli ji do nemocnice v Derry. Vy jste nebyl při vědomí.“

Gardener se rychle narovnal. „Je v pořádku?“

„Nevím. Ještě jsou u ní. Nikdo sem netelefonoval. Alespoň od takových tří hodin. V tu dobu jsem vyrazil.“

Gardener se odstrčil od budovy a se skloněnou hlavou pokračoval kolem domu. Bojoval s kocovinou. Věřil, že bude chlapec lhát. A o jádru toho, co se s Bobbi stalo, asi doopravdy lhal. Gardener v jeho řeči ale vytušil pravdivý základ. Bobbi byla nemocná, zraněná, něco. To vysvětlovalo ty snové příchody a odchody, na které si vzpomínal. Věřil, že je Bobbi přivolala myšlenkami. Určitě. Zavolala je svým mozkiem. *Nejlepší trik týdne. Jen v Havenu, dámy a pánové-*

„Kam jdete?“ zeptal se Tremain. Jeho hlas zněl náhle ostře.

„Do Derry.“ Gardener došel k příjezdové cestě, kde stál zaparkovaný Bobbiin pickup. Vedle se rýsoval Tremainův velký, žlutý Dodge Challenger. Západ slunce vykreslil na chlapcův obličej hrubé, rudé kontury a černé stíny, takže vypadal jako Indián. Gardener se podíval pozorněji a zjistil, že nepojede nikam. Chlapcovo rychlé auto a ramena fotbalového hrdiny tady nebyly jen od toho, aby Gardovi (jakmile se poblíže, aby se znovu zařadil do života) podal špatné zprávy.

Mám věřit, že byla Bobbi v lese, kopala jako šílenec a náhle ji porazil úžeh, zatímco se její bejvalej partner válel na verandě vožralej jak prase? Je to tak? No, je to dobrej trik, protože měla bejt na pohřbu tý ženský, tý McCauslandový. Odjela do vesnice a já tady zůstal sám. Začal jsem přemýšlet o tom, co jsem viděl v neděli... začal jsem

přemejšlet, a pak jsem začal chlastat. Tak to u mě většinou funguje. Bobbi samozřejmě mohla odjet na pohřeb, vrátit se sem, převlíci se, odjet pracovat do lesa, pak dostat úžeh... až na to, že tak se to nestalo. Ten kluk lže. Má to napsané na obličejích a jsem najednou sakra rád, že mi nemůže číst myšlenky.

„Myslím, že by byla slečna Andersonová raději, kdybyste tady zůstal a pokračoval v práci,“ řekl Bobby Tremain klidně.

„Myslíš?“

„Tak je to. Všichni si to myslíme.“ Chvíli vypadal ještě vyplašeněji než předtím, ostražitě se pohupoval. *Asi jsi nečekal, že má Bobbiin domácí ochlasta ještě zuby a drápy?* To vyvolalo další, mnohem podivnější myšlenku. Gard se na chlapce podíval v blednoucím světle, jež nabralo oranžovo popelavě růžový nádech, pozorněji. Ramena fotbalového hrdiny, krásný obličej i bradu s dolíčkem mohl nakreslit Alex Gordon, nebo Berni Wrightson. Široká hrud', úzký pas. Bobby Tremain, velký Američan. Není divu, že se do něj Colsonovic holka zbláznila. Garda ale napadlo, že se propadlá, sklesle působící ústa vůbec ke zbytku těla nehodí. To oni ztráceli zuby. Ne Gardener.

Oukej. Proč je tady?

Aby mě hlídal. Aby měli jistotu, že zůstanu. Je jedno jak.

„No, dobrá,“ odpověděl Tremainovi tišším, naléhavějším hlasem. „Jestli si to všichni myslíte.“

Tremain se trochu uklidnil. „Vážně si to myslíme.“

„No, pojďme dovnitř, postavím na kafe. Dal bych si. Bolí mě hlava. A budeme muset brzy ráno vyrazit...“ Zarazil se a pohlédl na Tremaina. „Pomůžeš, ne? Patří to k tomu, ne?“

„Uch... ano, pane.“

Gardener přikývl. Chvíli pozoroval stodolu a rozeznal v blednoucím světle v mezerách mezi prkny pronikavě zelené tetování. Na chvíli se mu vrátil sen. V tom zeleném okně bušili vražední ševci do neznámých strojů. Nikdy tak pronikavou září neviděl a všiml si, že když se Tremain tím směrem podíval, neklidně uhnul pohledem.

Ne náhodou se v Gardenerově mozku objevil text staré písně a pořád se opakoval.

Nevím, co dělají, ale hodně se nasmějou za zelenými dveřmi... zelené dveře, jaké tajemství uchováváte?

A ozval se zvuk. Slabý... rytmický... naprosto neurčitelný... ale určitým způsobem příjemný.

Oba zaváhali. Gardener postoupil k domu a Tremain ho vděčně sledoval.

„Dobrá,“ ozval se Gardener, jako by konverzace nikdy nezamrzla. „Pomoc se mi hodí. Bobbi odhadovala, že se dostaneme dolů ke dveřím asi tak za dva týdny... že budeme schopni proniknout dovnitř.“

„Ano, vím,“ odvětil Tremain bez jediného zaváhání.

„Ale to jsme pracovali dva.“

„Ach, pořád s vámi někdo bude,“ odpověděl Tremain a upřímně se usmál. Gardenerovi přešel mráz po zádech.

„Ach?“

„Ano! Určitě!“

„Dokud se nevrátí Bobbi zpět.“

„Do té doby,“ souhlasil Tremain.

Až na to, že si nemyslí, že se Bobbi vrátí. Nikdy.

„Tak pojď,“ vyzval ho. „Kafe. Pak možná nějaký žrádlo.“

„To zní dobře.“

Pak se ocitli uvnitř a nechali stodolu, ať si sama pro sebe v houstnoucí tmě hučí. Jak slunce mizelo, pronikavě zelené světlo zářilo v puklinách jasněji, jasněji a jasněji. Do osvětleného kroužku, který vyznačila jedna z puklin na zemi, skočil cvrček a padl mrtvý.

Kapitola X

KRONIKA – KONEC MĚSTA

1.

Čtvrtek 28. červenec:

Butch Dugan se probudil ráno přesně ve 3:05 v Derry ve vlastní posteli. Odsunul pokrývky a svěsil nohy na zem. Měl široké a zmámené oči, obličej nateklý od spánku. Šaty, které měl oblečené, když byl se staříkem na výletě do Havenu den předtím, ležely na židli u malého stolu. Z náprsní kapsy košile čnělo pero. To pero chtěl. Zdálo se, že jeho mozek jinou myšlenku nepřipouští.

Vstal, přešel k židli, uchopil pero a hodil košili na zem. Pak se posadil, chvíli se díval do tmy a čekal na další nápad.

Do stodoly Bobbi Andersonové vstoupil Butch, ven se dostala už jen velmi malá část. Působil sraženě, zmenšeně. Na nic si jasně nepamatoval. Kdyby se ho zeptali na jeho prostřední jméno, nedokázal by odpovědět. Vůbec si nepamatoval, jak se vezl na havensko-trójskou hranici v Cherokee, kterého si pronajal Hillman, ani jak vklouzl (po tom, co vylezl Adley McKeen a přešel ke Kyle Archinbourgovu Cadillacu) za volant. Stejně tak si nevzpomínal na zpáteční cestu do Derry. Přesto se takové věci staly.

Zaparkoval Cherokee před staříkovým domem, uzamkl ho a nastoupil do vlastního auta. O dva bloky dál na chvíli zastavil a zahodil klíčky džípu do kanálu.

Šel přímo do postele a spal, dokud ho nevyburcoval budík uložený do jeho mozku.

Teď se přepnul další spínač. Butch jednou, dvakrát zamrkal, otevřel zásuvku a vyndal trhačku. Pak napsal:

V úterý večer jsem sdělil lidem, že nemohu jet na její pohřeb, protože jsem nemocný. Byla to pravda. Nejednalo se ale o můj žaludek. Chtěl jsem ji požádat o ruku, pořád jsem to ale odkládal. Báł jsem se, že řekne ne. Kdybych neměl strach, mohla teď žít. Po její smrti se mi zdá, že už se nemám na co těšit.

Moc toho lituju.

Na chvíli se na dopis zadíval, pak se pod něj podepsal: *Anthony K Dugan*

Odložil pero a zprávu stranou, znovu se narovnal a podíval se z okna. Poslední úkol byl konečně za ním.

Poslední úkol.

Vstal a přešel do komory. Naťukal kód na sejf ve zdi a vyndal svůj Mag .357. Přehodil pás přes rameno, vrátil se ke stolu a posadil se.

Chvíli přemýšlel, mračil se, pak vstal, vypnul světlo v komoře, zavřel dveře, znovu přešel ke stolu, znovu se posadil, vyndal .357 z pouzdra, pevně si přitiskl hlaveň k levému víčku a zmáčkl spoušť. Židle se převrátila a s dutým, nezajímavým ťuknutím narazila na podlahu. Byl to zvuk otevíraného poklopu.

2.

První strana bangorských Denních zpráv, pátek, 29. červenec:

ZŘEJMĚ SEBEVRAŽDA POLICISTY Z DERRY. Velel vyšetřování zmizení policistů.

Od Johna Leandra

Kapitán Anthony „Butch“ Dugan z policejní stanice v Derry se zřejmě brzy ráno v úterý zastřelil služebním revolverem. Policejní stanici v Derry, která se už rozhoupala při zmizení dvou policistů minulý týden, jeho smrt doopravdy ohromila...

3.

Sobota, 30. červenec:

Gardener seděl v lese na pařezu, měl sundanou košili, jedl sendvič s tuňákem a vejci, popíjel ledovou kávu s brandy. Na dalším pařezu seděl proti němu John Enders, ředitel školy. Enders nebyl na těžkou práci stavěný, a přestože bylo teprve poledne, vypadal schvácený a unavený, byl téměř sedřený.

Gardener k němu kývl hlavou. „Dobry“, prohlásil. „Určitě lepší než Tremain. Tremain je schopný spálit vodu, kterou má uvařit.“

Enders se bledě usmál. „Děkuji vám.“

Gardener se přes něj podíval na ohromný, kruhový předmět, jenž vyčníval ze země. Příkop se rozšiřoval, museli používat víc a víc stříbrných sítí, které ho držely, aby se nezhroutil (neměl ani potuchy, jak je vyráběli, věděl jen, že vyčerpali téměř veškeré zásoby ve sklepech, a potom – včera – dorazilo z městečka několik žen s novou zásobou v dodávce, kterou přivezli pečlivě složenou jako čerstvě vyžehlené záclony). Potřebovali další, neboť ukusovali z kopce víc a víc... a ta věc pořád pokračovala. Do jejího stínu by se teď vešel celý Bobbiin dům.

Znovu se podíval na Enderse. Enders pozoroval talíř s výrazem zbožnosti a náboženské bázně – jako by šlo o vesnického druida na první pouti ze zapadákova ke Stonehenge.

Gardener vstal, mírně se potácel. „Pojďte,“ vyzval ho. „Uděláme malej výbuch.“

Před několika týdny s Bobbi narazili na místo, kde svírala loď pevná skála. Jako kus oceli zalitý v betonu. Skála loď nepoškodila, nezpůsobila na jejím perleťově šedém trupu jediné škrábnutí, natož aby ji rozmáčkla, nebo vytvořila zářez. Pevně ji ale sevřela. A to sevření museli odpálit. Za jiných okolností by takovou práci dostala konstrukční četa, která ví, jak používat dynamit – hodně dynamitu.

V Havenu byly ale teď k dostání výbušniny, proti kterým vypadal dynamit zastaralé. Gardener si pořád nebyl jistý, co způsobilo explozi v Haven Village a nebyl si ani jistý, zda se to chce dozvědět. Stejně to bylo sporné, neboť už nikdo nemluvil. Ať to bylo, co to bylo, určitě se vznesl jako raketa ohromný kus zdiva a stálo za tím pár těch Nových a Vylepšených Explozí. Vzpomněl si na chvíle, kdy skutečně marnil čas spekulacemi, zda by super mozková strava, kterou chrlil Bobbiin nález do vzduchu, dokázala vyprodukovat zbraně. Ta doba mu teď připadala neuvěřitelně vzdálená, ten Jim Gardener neuvěřitelně naivní.

„Dokážete to, Johnny?“ zeptal se ředitele školy.

Enders vstal, škubl sebou a přiložil si ruce na záda. Působil zoufale unaveným dojmem, přesto dokázal vykouzlit nepatrný úsměv. Zdálo se, že ho pohled na loď osvěžil. Z koutku jednoho oka mu ale ukápla krev – jediná, rudá slza. Něco mu tam prasklo. *To dělá pobyt v takové blízkosti lodi*, pomyslel si Gard. V prvním ze dvou dnů, které s ním

strávil a „pomáhal,“ vyplivl (jakmile sem dorazili) Bobby Tremain zbytek zubů jako kulky z kulometu.

Chtěl Endersovi prozradit, že mu za pravým okem něco prosakuje, pak se rozhodl, že ho nechá, ať to zjistí sám. Ten chlápek bude v pořádku. Pravděpodobně. A jestli ne, Gardenerovi to asi vadit nebude... to ho šokovalo víc než ostatní věci.

Proč by mělo? Děláš si srandu, že jsou tyhle kočky ještě lidmi? Jestli jo, pak se vzpamatuj, Garde, starý Garde.

Kráčel ze svahu. V místech, kde ustupovala kamenitá hlína rozsekané a provrtané skále, se zastavil na posledním pařezu. Zvedl levné tranzistorové rádio ze žlutého, nerozbitného plastiku. Vypadalo jako Snoopy. Byl k němu připojený plošný spoj z kalkulačky Sharp. A samozřejmě baterie.

Gardener sestoupil s brucením k okraji příkopu. Hudba v těch místech ztichla. Byl klidný, zíral na titánský šedý bok lodi. Ten pohled ho nepovzbudil, ale probudil v něm hlubokou bázeň, kterou se proplétal neustále tmavnoucí strach.

Ale pořád taky doufáš. Kdybys tvrdil, že ne, lhal bys. Klíč tady pořád je... někde...

Jak ale ten strach tmavil, tmavla i naděje. Věřil, že brzy zmizí.

Výkop byl teď tak daleko, že se nemohl boku lodi dotknout – ne, že by tedy chtěl. Pocit, kdy se mu hlava změní v obrovský reproduktor, nijak nemiloval. Bolelo to. Když se jí dotkl (a dotknout se bylo občas nezbytné), krvácel už málokdy. Výbuch rádia se ale dostavil pokaždé. A při té příležitosti mu mohla vystříknout z nosu a uší neuvěřitelná sprcha krve, množství, na které se nechtěl dívat. Krátce zauvažoval, kolik už vypotřeboval vypůjčeného času. I ta otázka byla ale sporná. Od rána, kdy se probudil na vlnolamu v Novém Hampshiru, byl vypůjčený všecken čas. Byl nemocný a věděl to. Necítil se ale nemocný natolik, aby nepochopil ironii situace, ve které se ocítl. Když se vrhl do kopání té obludnosti (pomocí celé škály nástrojů, které vypadaly, jako by přišly z celovesmírného katalogu Huga Gernsbacka), potom, co vykonal práce, při kterých by se asi ostatní upracovali ve stavu hypnotického tranzu ke smrti, možná nedokáže vstoupit do dvířek, v jejichž přítomnost s Bobbi věřili. Chtěl se ale pokusit. Na to jste mohli vsadit hodinky i s řetízkiem.

Ted' usadil botu do provazového třmenu, pevně utáhl uzel a rádio Snoopy zastrčil za košili. „Pomalů mě spusťte, Johnny.“

Enders začal točit rumpálem a Gardener začal pomalu klesat. Vedle něj se zvedal do výše, do výše a do výše hladký, šedý trup lodi.

Věřil, že pokud by se ho chtěli zbavit, tady vedla jednoduchá cesta. Poslat Endersovi telepatický příkaz: *Pusť kolo, Johnne, už jsme s ním skoncovali.* A dole by narazil po čtyřiceti stopách na tvrdou skálu. Za ním by se odvíjel volný provaz. Křup.

Samozřejmě jim byl ale stejně vydaný na milost a nemilost. A věřil, že – i když neochotně – jeho pomoc uznávají. Tremainovic kluk byl mladý, silný jako býk, za dva dny ale zkolaboval. Enders vydrží dnešek, možná. Gardener by ale vsadil hodinky a řetízek (jaké hodinky Cha-cha?), že ho tady bude zítra hlídat někdo jiný.

Bobbi byla oukej.

I hovno byla – kdyby ses nevrátil, zabila by se.

Držela se ale líp než Enders nebo ten Tremainovic kluk.

Ozval se jeho neúprosný mozek. Bobbi šla s ostatními do stodoly. *Tremain a Enders tam nikdy nebyli... alespoň jsi je nikdy neviděl. V tom je možná rozdíl.*

A co je tam? Deset tisíc andělů, co tančí na špendlíkový hlavičce? Duch Jamese Deana? Turínskej rubáš? Co?

Nevěděl.

Nohama se dotkl dna.

„Jsem dole!“ zařval.

Na okraji zářezu se objevil Endersův obličej. Připadal mu velmi malý. Za ním rozeznal nepatrný klín modré oblohy. Tak nepatrný. V uších mu zašeptala klaustrofobie – hlas hrubý jako smirkový papír.

Prostor mezi bokem lodi a zdí, kterou kryla stříbřitá síť, byl tady dole velmi úzký. Gardener se musel, pokud se chtěl vyhnout kontaktu s lodí a výbuchům v mozku, pohybovat velmi opatrně.

Skála byla úplně černá. Posadil se na bobek a přešel jí prsty. Když je pozvedl, byly mokré. Za poslední týden byly den ode dne mokřejší.

Toho rána vyřízl do skály malý čtyřpalcový čtverec, přístrojem, který kdysi sloužil jako fén ho prohloubil na jednu stopu. Otevřel brašnu s nástroji, vyndal baterku a posvítíl dovnitř.

Byla tam voda.

Vyškrábal se na nohy a zvolal: „Pošlete dolů hadici!“

„...co?...“ doneslo se k němu Endersův hlas zněl omluvně.

Gardener vzdychl a zapřemýšlel, jak dlouho se dokáže vzpínat neustálému tlaku vyčerpání. Měl všechno to vybavení z Vesmírného katalogu Hugo Gernsbacka, ale nikoho nenapadlo vymyslet intercom, který by komunikoval zdola nahoru. Místo toho si mohli vyrvat krky.

Ach, tím směrem se nevydala žádná z jejich skvělých představ. A ty to víš. Proč by vymýšleli intercomy, když mohou číst myšlenky. Ty jsi tady zaostalý člověk a ne oni.

„Hadici!“ zaječel. „Pošli dolů tu posranou hadici, vole!“

„...do ...brá...“

Gardener zůstal stát a čekal, až se spustí hadice dolů. Strašně si přál, aby se v tu chvíli ocitl kdekoliv jinde na světě, přál si, aby přesvědčil sám sebe, že je to jen obyčejná noční můra.

K ničemu to nevedlo. Loď byla šíleně exotická, realita byla ale na sen moc obyčejná – čpící pach potu Johna Enderse, jeho vlastní, trochu alkoholický pach, tlak smyčky na chodidlo, když se spouštěl do škvíry, hrubá, vlhká skála pod prsty.

Kde je Bobbi, Garde? Je mrtvá?

Ne. Nemyslel si, že je mrtvá. Dospěl ale k přesvědčení, že je zoufale nemocná. Něco se jí ve středu stalo. Ve středu se jim všem něco stalo. Gardener nedokázal zaostřit vlastní vzpomínky, ale věděl, že neprožil ani skutečné zatmění, ani noční můru delíria. Bylo by to tak pro něj lepší. Minulou středu něco schovali, šíleným způsobem něco zazáplatovali. A on kvůli tomu věřil, že je Bobbi zraněná, onemocněla... něco.

Ale nemluví o tom.

Bobby Tremain: Bobbi? Sakra, pane Gardenere, s Bobbi nic zlého není. Jen takovej malej úžeh. Bude zpátky, coby dup. Odpočinek jí přijde vhod! Víte to asi líp než kdokoliv jinej!

Znělo to skvěle. Tak skvěle, až se vám zdálo, že tomu ten Tremainovic kluk sám věří. Dokud jste se mu pozorně nezahleděli do těch zvláštních očí.

Představil si, jak přijde za těmi, kterým pomalu začal říkat Lidé ze stodoly, a bude žádat vysvětlení, co se jí stalo.

Newt Berringer: Příště, jak víte, se nám bude snažit namluvit, že jsme dallaská policie.

A chlapče, určitě se v tu chvíli rozchechtají, že? Oni, dallaská policie? To bylo doopravdy legrační. To byl řev.

Možná, pomyslel si Gard, se mi tolik chce. Myslím tím řvát.

Teď stál v té hluboké, uměle vytvořené puklině v zemi, v puklině, která držela gigantickou, cizí létající loď, a čekal, až k němu dorazí hadice. A náhle se mu jako výkřik smrti vybavila poslední, úděsná pasáž z Farmy zvířat od George Orwella. Bylo zvláštní, jak se takové věci naučíte zpaměti. *Staré a zkalené oči Lupiny přebíhaly z jedné tváře na druhou. Teď už nebylo pochyb o tom, že se s tvářemi prasat něco stalo. Zvenčí pohlížela zvířata z prasete na člověka a z člověka na prase a opět z prasat na člověka. Ale nebylo už možné rozlišit, která tvář patří člověku a která praseti.*

Ježíši, Garde, zastav to!

A konečně se blížila hadice, sedmdesátistopka od dobrovolného hasičského sboru. Měla samozřejmě vodu stříkat a ne ji vysávat. Vakuová pumpa ale dokázala svou funkci krásně obrátit.

Enders ji škubavě odvíjel, konec se kýval sem a tam a občas zavadil o trup lodi. Kdykoliv se to stalo, ozval se dutý, ale překvapivě jasný zvuk. Gardenerovi se nelíbil a rychle se na každou ránu připravil.

Kriste, kéž by tu věc nerozhoupal.

Buch... buch... buch. Proč nemůže jednoduše cinkat? Proč musí dělat jiný zvuk – jako když házíte hlínu lopatou na rakev?

Buch... buch... buch.

Kriste, když jsem měl možnost, měl jsem skočit. Jednoduše skočit z toho posranýho vlnolamu na Arcadia Beach. Čtvrtýho července, ne? Do prdele, mohl jsem být Yankee Doodle Mrtvola.

No, tak dělej. Až se dnes večer vrátíš do domu, tak zhltni všechno Valium v zásuvce. Jestli nemáš odvalu zjistit, jak to všechno dopadne, nebo to zastavit, tak se zabij. Dobří lidé z Havenu nad tvým tělem určitě uspořádají slavnost. Myslíš si, že tě tady chtějí? Nebýt tady kus té Staré, Nevylepšené Bobbi, asi by už bylo po tobě. Kdyby mezi tebou a nimi nestála...

Buch... buch... buch.

Stála pořád mezi ním a zbytkem Havenu? Jo. Ale jestli zemřela, jak dlouho bude trvat, než ho vygumují z rovnice?

Moc dlouho ne, kamaráde. V žádným případě dlouho. Možná nějakých patnáct minut.

Buch... buch... buch.

Škulbl sebou, zatnul při tom dutém a mrtvém zvuku zuby. Vyskočil a uchopil mosaznou trysku hadice, než mohla znovu o bok lodi udeřit. Stáhl ji dolů, poklekl k díře a natočil hlavu k Endersovu malému obličejí.

„Začni pumpovat!“ zařval.

„...co?...“

Pane bože, pomyslel si Gardener.

„Začni kurva pumpovat!“ zaječel a tentokrát ucítil – doopravdy ucítil – jak se mu rozpadá hlava. Zavřel oči.

„... do... brá...“

Když se podíval nahoru, Enders byl pryč.

Gardener zastrčil konec hadice do díry, kterou ráno do skály vysekal. Voda začala pomalu bublat, málem si stěžovala. Zpočátku byla chladná, brzy ale ztratil cit v rukou. Přestože byl příkop, ve kterém stál, jen čtyřicet stop hluboký, během výkopu prvního stupně odstranili celý kopec, takže místo, kde teď seděl na bobku, muselo ležet (až do konce června) nějakých devadesát stop pod povrchem země. Kdyby změřil osvobozený povrch lodi, dostal by stejné číslo. Gardener na to ale kašlal. Zdálo se, že narazili na ekvifer – houbovitou skálu plnou vody. Polovina, nebo dvě spodní třetiny lodi se zřejmě vznášely v obrovském podzemním jezeře.

Ruce mu zkřehly tak, až zapomněl, že vůbec nějaké má.

„Tak dělej, vole,“ zabrblal.

Jako by chtěla hadice odpovědět, začala vibrovat a kroutit se. Neslyšel odtud motor pumpy, nebylo to ale nutné. Hladina vody v díře poklesla. Gardener znovu spatřil své zarudlé ruce, ze kterých kapala voda. Sledoval, jak hladina vytrvale klesá.

Jestli narazíme na ekvifer, zpomalí nás to.

Jo, možná ztratíme celý den, než vymyslí nějakou super pumpu. Možná přijde zdržení, nic je ale nezastaví, Garde. Copak to nevíš?

Hadice začala vydávat zvuky obrovského brčka v obrovské sklenici Cocacoly. Díra byla prázdná.

„Vypni to!“ zakřičel. Enders se na něj pořád jen díval. Gardener vzdychl a silně hadicí škulbl. Enders vypadal vyděšeně, pak Gardenerovi ukázal kroužek z palce a ukazováčku. Zmizel. O několik

vteřin později přestala hadice vibrovat. Jak ji Enders natáčel, začala stoupat.

Než ji Gardener pustil, ujistil se, že je úplně v klidu a nebude se houpat jako kyvadlo.

Vyndal z košile rádio a zapnul ho. Mělo zabudovanou desetiminutovou prodlevu. Položil ho na dno díry a zakryl volnými kusy kamení. Ať už se jednalo o cokoliv, ta výbušnina byla silná. Velká část exploze se vybije nahoru, ale zbyde dost na to, aby rozmetala na kusy takové tři stopy skály. Kusy pak rychle naloží na zvedák a vytáhnou nahoru. A lodi se nic nestane. To asi nedokáže nic.

Gardener vsunul chodidlo do smyčky a zavolal: „Vytáhni mě!“

Nic se nestalo.

„VYTÁHNI MĚ, JOHNNY!“ zařval. Znovu se mu zdálo, že praská nějaký prohnílý šev a puká mu hlava.

Pořád nic.

Když ponořil ruce po zápěstí hluboko do ledové vody, teplota jeho těla poklesla možná o čtyři stupně. I přes to mu náhle vyrazil na čele vlhký, lepkavý a nepříjemný pot. Pohlédl na hodinky. Od chvíle, kdy zapnul rádio Snoopy, uplynuly dvě minuty. Pohled mu přeskočil od hodinek k hromadě rozsekané žuly v díře. Měl dost času, aby kamení vyházel a rádio odpojil.

Až na to, že – ať tam probíhá cokoliv – vypnutí to nezastaví. Nějakým způsobem to věděl.

Pohlédl nahoru a hledal Enderse. Ten tam ale nebyl.

Takhle se tě zbaví, Garde.

Do očí mu stekla kapka potu. Otřel ji hřbetem dlaně.

„Endersi! Hej, Johnny!“

Vyšplhej po provaze, Garde.

Čtyřicet stop? Jen sni dál. Možná na vysoké. Možná ani tam ne.

Podíval se na hodinky. Tři minuty.

Jo, takhle. Prásk. Po všem. Oběť Velké lodi. Maličkost pro Tommyknockery.

„...už jsi to spustil?“

Vzhlédl tak rychle, až mu zapraskalo v krku. Narůstající strach se okamžitě proměnil ve vztek.

„Spustil jsem to už téměř před pěti minutami, ty přiblíbej kreténe! Vytáhni mě odtud, než to spustí a odpálí mě to do nebe!“

Endersovi poklesla čelist a zformovala písmeno „O“, což působilo málem komicky. Znovu zmizel a Gardener už mohl přes clonu potu sledovat jen hodiny.

Pak sebou smyčka kolem jeho chodidla šklubla a o chvíli později začala stoupat. Gardener zavřel oči a pevně sevřel provaz. Jak věřil, nebyl ještě na smrt připravený. Možná to nebyla zase tak špatná informace.

Dorazil na vrchol výkopu, seskočil, odmotal smyčku z nohy a přešel k místu, kde stál Enders.

„Omlouvám se,“ ozval se Enders a nervózně se usmál. „Myslel jsem, že jsme se domluvili, že na mě zavoláš, než-“

Gardener ho udeřil. Než si plně uvědomil, co chce udělat, bylo dokonáno. Enders se ocitl na zemi, brýle mu visely na jednom uchu, měl zakrvácená ústa. Přestože nebyl telepatem, zdálo se mu, že cítí, jak se k tomu místu náhle obrátily všechny hlavy v Havenu, cítil, jak jsou lidé vyplašení a naslouchají.

„Nechal jsi mě tam dole s tou věcí, když už běžela, pitomče,“ promluvil. „Jestli to ty, nebo někdo jinej z města, uděláte ještě jednou, pak mě tam dole raději nechte. Slyšíte mě?“

V Endersových očích zahořel vztek. Co nejpečlivěji si nasadil brýle a postavil se na nohy. Na holé hlavě měl hlínu. „Asi nevíš, s kým mluvíš?“

„Vím toho víc, než bys věřil,“ odsekl Gardener. „Poslouchej, Johnny. A pokud poslouchá i zbytek, a myslím, že jo, pak poslouchejte s ním. Chci tam dolů intercom, chci, abyste brali vobyčejný, blbý vohledy. Hrál jsem s vámi na rovinu. Jsem tady v městečku jedinej, komu nemuselí zpřeházet mozek. Chci jenom posraný vohledy. Slyšíte mě?“

Enders se na něj díval, Gardener ale věřil, že zároveň i poslouchá. Naslouchá ostatním hlasům. Čekal na rozhodnutí. Tak zuřil, že mu na tom moc nezáleželo.

„V pořádku,“ zašeptal Enders a přitiskl si k zakrváceným ústům hřbet ruky. „Budeš to mít. Zavedeme intercom a dohlédneme, abys měl víc... jak jsi to nazval?“ Na jeho rtech se objevil opovržlivý úsměv. Gardener ho moc dobře znal. Tak se na světě usmívali Arbergové a McCardleové. Tak se usmívali chlapi, co měli na starost atomovky, když mluvili o atomových elektrárnách.

„To slovo znělo vohledy. Radši si ho pamatujte. Chytrolíni se ale dokážou učit, co, Johnny? V domě máme slovník, potřebuješ ho, vole?“ Postoupil k Endersovi o jeden krok a ve chvíli, kdy muž couvl a z tváře se mu vytratil ten mírně pohrdavý úsměv, pocítil uspokojení. Úsměv nahradil výraz nervozity a strachu. „Vohledy, Johnny. Pamatuj si to. Všichni si to pamatujte. Jestli ne kvůli mně, pak kvůli Bobbi.“

Stáli teď vedle kůlny s náradím, Enders měl malá a nervózní očka. Gardenerovy oči byly velké, našťavané a podlité krví.

A jestli Bobbi zemře, tvá představa o vohledech se může změnit v rychlou a bezbolestnou smrt. To se do takovýho slova vejde, mám pravdu? Neřekl bys, že akorát popisuje topografii tyhle situace, ty malej přiblíblej plešoune?

„Já – my hodnotíme tvou přímou řeč,“ ozval se Enders. Rty bez zubů, které by je zadržely, se nervózně pohybovaly sem a tam.

„To věřím.“

„Možná máme v záloze i vlastní otevřenou řeč.“ Sundal si brýle, začal je čistit o propocenou košili (Gardener si pomyslel, že bude ještě špinavější než předtím) a Gardener v jeho očích zahlédl sprostý, vztekly záblesk. „Už ne... takhle neuhodíš, Jime. Radím ti – my všichni ti radíme – už to nikdy nedělej. Probíhají... uch... změny... ano změny... probíhají v Havenu-“

„I hovno.“

„A některé z těch změn zapříčinily, že jsou lidi... uch... nervózní. Takže by mohlo takové mlácení... no, být velkou chybou.“

„Vadí ti náhlé zvuky?“ zeptal se Gardener.

Enders vypadal ostražitě. „Nechápu tvou o-“

„Protože, až sepne spoušť v tom rádiu, tak něco uslyšíš.“

Zašel za kůlnu. Neutíkal, nijak ale neotálel. Enders se vyděšeně podíval k lodi a rozběhl se za ním. Zakopl o lopatu a rozplácl se do hlíny. Chytil se za holeň a zašklebil se. O chvíli později otrásl zemí hlasitý, praskavý řev – řada dutých, ale pronikavých zvuků, jak kusy skály narážely do trupu lodi. Ostatní se vznesly ve spršce do vzduchu, dopadly na okraj zářezu a s hlomozem spadly zpět. Gardener spatřil, jak se jeden z nich odrazil o povrch lodi a odletěl do neuvěřitelné vzdálenosti.

„Ty slabomyslněj srandisto a zkurvysynu!“ ječel Enders. Ležel pořád na zemi a držel se za holeň.

„Slabomyslněj, hovno,“ odsekl Gardener. „Nechals mě tam dole.“

Enders ho zlobně probodl pohledem.

Gardener zůstal stát ještě chvíli na místě, pak k němu přistoupil a natáhl ruku. „Tak pojď, Johnny. Co bylo, bylo. Jestli mohl spolupracovat Stalin s Rooseveltem tak dlouho, dokud bojovali s Hitlerem, asi bychom měli dokázat spolupracovat, dokud nevykopem toho chlapáka ze země. Co říkáš?“

Enders neodpověděl, po chvíli ale Gardenerovu ruku uchopil a vstal. Vážně si oprášil šaty a chvílemi Gardenera zahrnoval kočičími výrazy odporu.

„Chceš se podívat, co jsme zatím dokázali v naší studni?“ zeptal se. Cítil se lépe, než za několik posledních dnů, měsíců, možná i let. Když se vrhl na Enderse, svět se vylepšil.

„Co tím myslíš?“

„Toho si nevíšmej,“ odvětil Gardener a přešel k příkopu sám. Pohlédl dolů, hledal vodu, sluchem pátral po bublání a cákání. Neviděl nic, neslyšel nic. Zdálo se, že znovu se štěstím vyvázli. A jak tady stál s rukama opřenýma o stehna, skloněný nad čtyřicet stop hlubokým srázem, za zády s člověkem, kterému právě jednu vrazil, náhle ho napadlo: *Kdyby Enders chtěl, mohl by ke mně přiběhnout zezadu a jedinou ranou mě do té díry hodit. Vzpomněl si a zaslechl, jak Enders říká: Takové mlácení by mohlo být velkou chybou.*

Přesto se nerozhlédl. A ten pocit spokojenosti (ať se absurdně minul místem, či ne) setrval. Byl v pěkné kaši a jestli si připevní na hlavu zpětné zrcátko, aby viděl, kdo se k němu zezadu blíží, ho z ní nedostane.

Když se konečně obrátil, stál Enders pořád ještě u kůlny a prohlížel si ho se zádumčivým výrazem nakopnuté kočky. Gardener věřil, že se znovu připojí na kabel ke svým přátelům, mutantům.

„Co říkáš?“ zakřičel a v hlase mu zazněl ostrý a příjemný tón. „Je tam dole spousta rozsekaný skály. Dáme se do práce, nebo pokračujeme v dalších stížnostech?“

Enders zašel do kůlny, vyndal levitační balík, kterým odstraňovali větší kusy, a vyrazil s ním ke Gardenerovi. Podal mu ho a Gardener si ho hodil přes rameno. Vydal se ke smyčce, pak se k Endersovi ještě jednou obrátil.

„Nezapomeň mě vytáhnout, až zařvu.“

„Nezapomenu.“ Enders měl tmavé oči (možná to byly jen čočky jeho brýlí). Gardener zjistil, že je mu to úplně jedno. Zahákl chodidlo za provazovou smyčkou, a jak se Enders vracel k rumpálu, utáhl ji.

„Pamatuj, Johnny. Vohledy. To je slovo dne.“

John Enders ho spustil, aniž by promluvil.

4.

Neděle, 31. červenec:

Henry Buck, přátelům známý jako Hank, to nedělní ráno spáchal ve čtvrt na dvanáct poslední a naprosto nepřijatelný čin šílenství, jaký se kdy v Havenu přihodil.

Lidé v Havenu jsou nervózní, prozradil Gardovi Enders. Ruth McCauslandová se s důkazy takové nervozity setkala během pátrání po Davidu Brownovi. Rvačky, pár úderů. A ironií osudu zabránila tomu, aby se pátrání proměnilo v otevřený boj, právě Ruth – Ruth a čistá morální síla, kterou pro tyto lidi reprezentovala.

Nervózní? „Šílení“ bylo zřejmě vhodnější.

V šoku ze „stávání se“ se městečko změnilo v místnost plnou plynu, která čeká, až někdo škrtne sirkou... nebo cokoliv čistě náhodného, ale stejně smrtelného. Jako může explozi vyvolat úplně nevinný chlapec s novinami, který zmáčkne zvonek a spustí jiskru.

Ta jiskra se nikdy neobjevila. Část z toho byla zásluha Ruth. A část byla práce Bobbi. A po návštěvách stodoly začala fungovat dvanáctičlenná skupinka mužů a žen jako LSD poradci z šedesátých let, z éry hippies. Pomáhali Havenu překlenout první a obtížné stádium „stávání se“.

Že nepřišel nikdy velký třesk, bylo dobré pro lidi z Havenu, ale i pro lidi v Maine, Nové Anglii, možná pro celý kontinent i pro celou planetu. Hádka v prádelně, kdo zabral moc sušáků, by vyústila ve Zkázou a já bych vám už nesdělil, že jsou kde ve vesmíru planety větší než plující uhlíky. Nikdo nikdy neví, kde věci skončí – nebo jestli skončí. A na konci července přišla doba, kdy se mohl celý svět probudit a zjistit, že se v bezvýznamném městečku v Maine odehrává strašlivý a ničivý konflikt – boj, který propukl kvůli něčemu tak důležitému, jako je otázka, kdo má platit účet za svačinu v Havenské jídelně. Samozřejmě jednoho dne možná náš svět odpálíme bez cizí pomoci z

důvodu, který vypadá v perspektivě světelných let stejně tak triviálně. Z místa, kde rotujeme v rameni Mléčné dráhy v Magellanově oblaku může, zda napadnou Rusové iránská naftová pole, či zda se rozhodne NATO umístit taktické střely do Německa, působit stejně jako otázka, kdo má zaplatit pět káv nebo piv. Problémy mohou – pozorovány z galaktické perspektivy – vypadat úplně stejně.

Ať už je to jakkoliv, napjatá doba skončila v Havenu v červenci – v té době už ve městečku téměř všichni ztratili zuby a objevilo se dost jiných, podivnějších mutací. Lidi, kteří navštívili Bobbiinu stodolu a setkali se s tím, co číhalo v zeleném ohni, je pocítili o několik dnů dříve. Drželi je ale v tajnosti.

Uvážíme-li, o jaké změny se jednalo, asi udělali dobře.

A protože byla tedy pomsta Hanka Bucka Albertu „Pitsovi“ Barfieldovi skutečně posledním naprosto šíleným činem v Havenu, zasluhuje, abychom se o ní krátce zmínili.

Hank a Pits Barfield patřili do čtvrtetního kroužku pokeru, kterého se účastnil i Joe Paulson. 31. července poker skončil a důvodem nebylo, že ta kráva Becka Paulsonová zešílela a manžela usmažila.

Přestali, protože nemohli v pokeru – pokud byli všichni hráči telepati – podvádět.

Přesto Hank pocítil proti Pitsovi Barfieldovi zášť. A čím víc o tom přemýšlel, tím víc mu v hlavě rostla. Pits celá ta léta podváděl. Pár z nich ho podezíralo – Hank si pamatoval na večer u Kyle Archinbourga (muselo to být před sedmi lety), kdy hráli s Mossem Harlingenem v zadní místnosti kulečnick. Moss tehdy řekl: „Podvádí, jako že se Moss jmenuju, Hanku. Šestka na stranu.“ uk! Šestá koule odletěla jako na provázku do postranní kapsy. „Problém je, že to ten bastard umí rychle. Kdyby byl jen o trochu pomalejší, nachytl bych ho při tom.“

„Jestli si to myslíš, měl bys přestat hrát.“

„Hovno! Všichni ostatní jsou poctiví jako panenka Marie. A je pravda, že jich dokážu většinu přehrát. Devítka. Roh.“ uk! „Ten malej čurák je rychlejší a nikdy to nepřehání. Používá to jen trochu, když se začne propadat do jámy. Všiml sis, jak každé čtvrté ze hry vyleze? Nula z nuly.“

Hank si všiml. Přesto věřil, že si to Moss jen vymyslel – Moss hrál poker dobře a vadil mu každý, jehož peníze nedokázal získat. Ostatní ale během let vyjádřili stejně podezření. Pár z nich – někteří sakra dobří

chlapi, chlapi, se kterými si Hank skutečně dal rád pivo – hry nechalo. Provedli to tiše, bez křiku a zmatku. Ani se nezmínili, že je Pits možným důvodem. Zdůvodnili to tím, že se konečně dostali do pondělní kuželkářské ligy v Bangoru a manželky je nechtějí mít z domu tak pozdě dva dny v týdnu. Změnil se jim rozvrh práce a už nemohli zůstat tak pozdě vzhůru. Blížila se zima (přestože byl teprve květen) a museli opravit sněžné skútry.

Tak odpadli a nechali původní malé čtyřčlenné jádro. A to bylo ještě horší. Viděli, že si toho ostatní všimli, nebo to vycítili stejně dobře jako můžete většinu doby cítit aroma džungle, které se šíří kolem nemytého Barfieldova těla. Kápli na to. Podváděl jeho, Kyleho i Joea. Podváděl je celé ty roky.

Když se „stávání“ relativně stabilizovalo, Hank objevil jednu provzdu pravdu. Pits čas od času nepodváděl jen při rozdávání, on dokonce někdy nenápadně karty značkoval. Naučil se to za dlouhých monotónních hodin služby v Berlíně po konci druhé světové války. Hank občas ležel za těch horkých a parných červencových nocí v posteli, bolela ho hlava a představoval si Pita, jak sedí v útulném, teplém brlohu, má sundanou košili a boty, smrdí jako prase a předvádí svůj široký a sprostý škleb. Nacvičuje švindlování a sní o blbečcích, které převezde, až se vrátí domů.

Hank ty sny a bolesti hlavy prožíval dva týdny... a pak přišla jednoho večera odpověď. Pošle starého Pitse zpět do brlohu. To udělá. Do jakéhokoli brlohu. Vzdálený možná padesát světelných let, možná pět set, možná pět milionů. Brloh v zóně fantomů. A Hank přesně věděl, jak to udělá. Posadil se v posteli, napřímil se a na obličej se mu objevil široký škleb. Bolest hlavy konečně pominula.

„A kde měl vůbec ten brloh?“ zabrblal a usoudil, že to není jeho problém. Vylezl z postele a dal se – ve tři hodiny ráno – do práce.

Týden po tom nápadu Pitse potkal. Seděl před Cooderovým obchodem, houpal se na židli a prohlížel si obrázky v časopisu Gallery. Prohlížet si obrázky nahých ženských, podvádět při rozdávání karet a smrdět jako brloh byly – jak Hank usoudil – Pitsovy speciality.

Byla neděle, bylo horko a zataženo. Lidé sledovali, jak Hank kráčí k místu, kde se Albert „Pits“ Barfield houpal na židli, těžké boty zapřené o příčky a prohlíží si ty holky odvedle. Cítili vytrvalý pulz jeho myšlenek,

(brloh brloh brloh brloh brloh)

spatřili obrovské a mohutné rádio, které nesl. Spatřili pistoli nacpanou v kalhotách a rychle ustupovali.

Pits byl hluboko ponořený do obrázků v Gallery, kde ukazovali kus dívky jménem Candi, mezi jejíž koníčky (jak časopis tvrdil) patřilo „plachtění a muži se silnýma a něžnýma rukama“. Na to, aby udělal něco konstruktivního, pozvedl hlavu moc pozdě. A jak večer lidé nad jídlem diskutovali (většinou bez otevření pusy kromě podávání potravy), zvážíte-li velikost Hankovy pistole, bylo pro Pitse pozdě už ve chvíli, kdy v neděli ráno vstával.

Pitsova židle se s žuchnutím svezla k zemi.

„Hej, Hanku! Co-“

Hank vytáhl pistoli, suvenýr z dob služby v armádě. Odkroutil službu v Koreji, do žádného brlohu se ale nedostal.

„Jen tam zůstaň sedět,“ vyzval ho Hank. „Nebo budou, ty podvodníku, ty zkurvysynu, utírat tvoje střeva z výkladní skříně.“

„Hanku... Hanku... co...“

Hank zatápal pod košilí a vyndal malá sluchátka Borg. Připojil je k velkému rádiu, zapnul ho a hodil sluchátka Pitsovi.

„Nasad' si je, Pitsi. Uvidíme, jak rozdáš tentokrát.“

„Hanku... prosím...“

„V tom ti nevyhovím, Pitsi,“ prohlásil Hank naprosto upřímně. „Než si nasadíš sluchátka, budu počítat do pěti. Pak ti provedu operaci dutiny.“

„Kriste, Hanku, vždyť šlo o blbej poker se čtvrtákama!“ zaječel Pits. Po obličejí mu stékal pot a zbarvil mu košili. Silně a neuvěřitelně odporně páchl octem.

„Jedna... dvě...“

Pits se divoce rozhlédl. Nikde nikdo. Ulice se jako mávnutím kouzelného proutku vyčistila. Přestože před obchodem stálo mnoho zaparkovaných aut, neprojíždělo po Hlavní ani jedno. Rozhostilo se naprosté ticho. A v něm oba – Pits i Hank – slyšeli hudbu, která ze sluchátek proudila: Los Lobos zvažovali, zda přežijí vlci.

„Byl to pitomej poker o čtvrtáky a dělal jsem to stejně jen občas!“ zavřeštěl Pits. „Pro Krista, zastavte někdo toho chlapa!“

„...tři...“

A v posledním směšném záchvěvu vzdoru Pits zařval: „A ještě k tomu ten blb prohrává!“

„Čtyři,“ pronesl Hank a pozvedl služební pistoli.

Pitsova košile potem málem zčernala, protočily se mu panenky. Smrděl jako hromada hnoje, kterou pokropili napalmem. Pak se vzdal. „Oukej! Oukej! Oukej!“ zaječel a zvedl sluchátka. „Udělám to, vidíš? Udělám to!“

Nasadil si sluchátka. Hank na něj nepřestával mířit pistolí. Sklonil se nad obrovské rádio, které dokázalo přijímat AM a FM stanice, ale i přehrávat kazety. Tlačítko označené PLAY měl přelepené páskou, na které stálo poněkud hrozivé slovo: ODESLAT.

Hank tlačítko zmáčkl.

Pits začal křičet. Pak začaly výkřiky slábnout, jako by mu někdo zevnitř ubíral hlasitost. Současně se zdálo, že mu někdo ubírá barvy, tělesnou celistvost... jeho samotnou existenci. Pit Barfield bledl jako fotografie. Ústa se mu pohybovala bez jediného zvuku, pokožka získala barvu mléka.

Zdálo se, jako by se za ním otevřel kus reality – kus veliký jako dolní polovina dveří Dutche. Objevil se pocit, že realita (havenská realita) rotuje podél neznámé osy, jako falešná knihovna v parodii na začarované domy. Za Pitsem se objevila zvláštní, purpurově černá krajina. Hankovi se rozevlály vlasy kolem uší, límec se třepotal a vydával zvuk zdušeného samopalu. Odpadky na asfaltu (papírky od bonbónů, rozšlapané krabičky od cigaret, dva pytlíky od bramborových lupínků Humpty Dumpty) zakroužily a zamířily do díry. Vlekl je proud vzduchu, který unikal na to druhé místo, kde téměř veškerá atmosféra chyběla. Některé odpadky prošly mezi jeho nohama, některé – jak se Hankovi zdálo – zřejmě jeho nohama propluly.

A pak náhle – jako by nevážil víc než odpadky na dlážděném nájezdu obchodu – zmizel v díře i Pits. Časopis Gallery ho následoval, stránky se třepotaly jako křídla netopýrů. *Dobře ti tak, ty hnusná svině,* pomyslel si Hank. *Ted' máš v tom brlohu co číst.* Pitsova židle se převrátila, s drhnutím přejela po asfaltu a zastavila se – půl uvnitř, půl venku. Kolem Hanka teď uháněl větrný vír. Sklonil se k rádiu a přiblížil prst k tlačítku STOP.

Ještě než ho zmáčkl, zaslechl z druhé strany vysoký a tenký hlásek. Pozvedl hlavu a pomyslel si: *To není Pits.*

A ozvalo se to znovu.

„...Hilly...“

Hank se zamračil. Ten hlas patřil dítěti. Dětský hlas – a bylo v něm něco známého. Něco-

„...po všem? Chci dooomů.“

Následovalo pronikavé a nemelodické cinkání – okno Cooderova obchodu, které rozbil minulou neděli výbuch radnice, teď nasával proud vzduchu. Okolo Hanka se prohnala skleněná bouře a jako zázrakem se mu vyhnula.

„... prosím, špatně se tu dýýýchá...“

Brána do reality, kterou Hank nějakým způsobem otevřel, začala nasávat B a M fazole, jež se jako pyramida vršily v přední výloze obchodu a teď prolétaly kolem. Po dlažbě se se suchými zvuky papíru začaly plížit pětilibrové sáčky hnojiva a desetilibrové pytle uhlí.

Musím tu mrchu vypnout, pomyslel si Hank. V tu chvíli mu jako důkaz narazila do týla plechovka fazolí, vznesla se vysoko do vzduchu a zamířila do purpurově černé jizvy.

„Hillyyyyyy.“

Hank uhodil do tlačítka STOP. Brána okamžitě zmizela. Ozvalo se dřevěné zapraskání, jak se rozdělila (téměř dokonale příčným řezem) židle, která v otvoru uvázla, na dva díly. Polovina se jí válela na asfaltu, druhou nebylo nikde vidět.

Randy Kroger, Němec, kterému od konce padesátých let Cooderův obchod patřil, Hanka chytil a obrátil. „Za tu výlohu zaplatíš, Bucku,“ oznámil mu.

„Jasně, Randy, kolik si řekneš,“ souhlasil Hank a omámeně si třel bouli, která mu začala vyrůstat na týlu.

Kroger ukázal na podivně sešikmenou polovinu židle na asfaltu. „Tu židli zaplatíš taky,“ dodal a odešel dovnitř.

Tak skončil červenec.

5.

Pondělí, I. srpen:

John Leandro domluvil, dorazil zbytek piva a zeptal se Davida Brighta: „Co si tedy myslíš, že řekne?“

Bright chvíli přemýšlel. Seděli s Leandrem v hospodě Bounty, divoce vyzdobené bangorské špeluňce, která měla jen dva klady – ležela téměř přímo přes ulici proti nakladatelství bangorských Denních zpráv a v pondělí jste mohli dostat Heineken – dolar za láhev.

„Myslím, že začne tím, abys rychle přijel do Derry a dokončil Společenský kalendář,“ odvětil Bright. „Pak se tě nejspíš zeptá, zda jsi už přemýšlel o psychiatrické pomoci.“

Leandro vypadal zničeně. Bylo mu teprve čtyřiaadvacet a poslední dva případy, o kterých psal – zmizení (čtete jako předpokládaná vražda) dvou státních policistů a sebevražda dalšího – ho nažhavily na velké ryby. Reportáž o slavnostní večeři pro americké veterány nebyla proti ponurému půlnočnímu hledání těch dvou policistů nic moc. Nechtěl, aby sólokapři zmizeli. Brightovi toho hlupáčka bylo málem líto – problém tkvěl v tom, jaký Leandro byl. Být hlupákem ve čtyřiaadvaceti je přijatelné. Bright si byl ale jistý, že bude Johnny Leandro hlupákem i ve čtyřiačtyřiceti... čtyřiašedesáti... čtyřiaosmdesáti – pokud se toho tedy dožije.

Hlupák ve čtyřiaosmdesáti je trochu hrůzná a naprosto děsivá představa.

Bright se rozhodl, že si přece jen objedná další pivo.

„Jen jsem si dělal legraci,“ ozval se Bright.

„Myslíš si potom, že mě uvolní, abych po tom šel?“

„Ne.“

„Právě jsi ale řekl-“

„Dělal jsem si legraci s tím psychiatrem,“ odpověděl Bright trpělivě. „S tím jsem žertoval.“

Mluvil se o Peteru Reynaultovi, městském nakladateli. Bright se už před mnoha lety naučil, že mají nakladatelé jednu věc společnou se samotným bohem, a věřil, že to Johnny Leandro zjistí velmi brzy. Reportéři mohou navrhopvat, nakonec ale rozhodují nakladatelé jako Peter Reynault.

„Ale-“

„Nemáš po čem jít,“ namítl Bright.

Pokud by větu, kterou Leandro odpoví, zaslechli zasvěcení v Havenu – ti, kdož vstoupili do stodoly Bobbi Andersonové, Leandroův život by se zkrátil na dny... možná na pouhé hodiny.

„Můžu jít po Havenu,“ prohlásil a dopil třemi dlouhými doušky zbytek Černého Heinekena. „Tam všechno začíná. Ten kluk zmizel v Havenu, ta žena zemřela v Havenu, Rhodes a Gabbons se z Havenu vraceli, Dugan spáchal sebevraždu. Proč? Tvrdí, že pro lásku k té McCauslandové. K té McCauslandové z Havenu.“

„A nezapomeň na toho milého, starého dědu,“ poradil mu Bright. „Pobíhá kolem a tvrdí, že zmizení jeho vnuka je spiknutí. Čekám, kdy začne šeptat o Fu Manču a bílém otroctví.“

„A co je to?“ zeptal se Leandro dramaticky. „Co se v Havenu děje?“

„Je to ten rafinovaný doktor,“ odvětil Bright. Dorazil pivo. Už ho nechtěl. Chtěl zmizet. Vytáhnout toho milého, starého dědu byla chyba. Když o milém a starém dědovi přemýšlel, cítil neklid. Děda byl zřejmě trochu mimo, v jeho očích ale něco bylo...

„Cože?“

„Doktor Fu Manču. Jestli spatříš, jak se tady kolem poflakuje Nayland Smith, asi máš příběh století.“ Bright se předklonil a chraptavě zašeptal: „Bílé otroctví. Až tě zavolají z newyorských Times, pamatuj, od koho jsi to slyšel.“

„Moc legrační mi to nepříjde, Davide.“

Čtyřiaosmdesátiletý hlupák, pomyslel si Bright znovu. *Jen si to představ.*

„A nebo tohle,“ pokračoval Bright. „Malí, zelení mužíci. Invaze na Zem už probíhá. Chápeš? Akorát to nikdo neví. A – TA DÁ! – nikdo tomu mladému hrdinovi a bourákovi od novin nevěří! V hlavní roli Johna Leandra v napínavé sáze Robert Redford-“

Přitočil se k nim barman a napomenul je: „Nechcete se trochu ztišit?“

Leandro s kamenným obličejem povstal. Hodil na barový pult tříddolarovou bankovku. „Tvůj smysl pro humor je na úrovni puberty, Davide.“

„Nebo tohle,“ pokračoval Bright zasněně. „Obojí, Fu Manču i zelení mužíci z vesmíru. V pekle se zformovala aliance a nikdo kromě tebe to neví, Johnny. Klaatu barada nictu!“

„No, je mi jedno, jestli mě na to Reynault uvolní, nebo ne,“ odsekl Leandro a Bright si uvědomil, že možná zahrál na jeho nervy trochu

moc tvrdě. Ten hlupák zuřil. „Příští pátek mi začíná dovolená. Klidně můžu jet do Havenu. Prozkoumat to ve vlastním volnu.“

„Jasně,“ připustil Bright nadšeně. Věděl, že by toho měl nechat (Leandro mu nejspíš brzy jednu vrazí), ten člověk mu ale nahrával. „Jasně, to k tomu bude patřit. Redford by to nevzal, kdybys do toho nešel sám. Osamocený vlk! Klaatu barada nictu! Síla! A až tam pojeděš, nezapomeň si vzít speciální hodinky.“

„Jaký hodinky?“ zeptal se Leandro se stejně zuřivým výrazem. Ach, jak se vztekal. Správně. Přesto mlel dál.

„Viš, ty, co vysílají nadzvukové signály, které, až vytáhneš západku, zaslechne jedině Superman,“ pokračoval Bright a předváděl s vlastními hodinkami (a vylil si do rozkroku pěknou dávku piva). „Dělá to ziiiiiitt!“

„Nezajímá mě, co si myslí Peter Reynault a nezajímá mě, kolik na mě vytáhneš debilních vtipů,“ odrazil ho Leandro. „Oba můžete být velmi překvapení.“

Vydal se pryč, pak se obrátil.

„A mimochodem, myslím si, že seš cynickej kretén bez špetky představitosti.“

Při posledním úderu se Johnny Leandro obrátil na podpatku a grandiózně odkráčel.

Bright pozvedl sklenici a pokynul jí k barmanovi. „Napijme se na cynické kretény na celém světě,“ prohlásil. „Nemáme žádnou představitost, proti hlouposti jsme ale pozoruhodně odolní.“

„Jak říkáte,“ potvrdil barman. Věřil, že už takové věci viděl předtím... to ale nikdy nevedl bar v Havenu.

6.

Úterý, 2. srpen:

V kanceláři Newta Berringera se jich to pozdní odpoledne sešlo šest. Blížila se pátá hodina, hodiny na věži (na věži, která vypadala skutečná – kdyby ale v Haven Village ještě žili ptáci, mohli jí bez problémů proletět) pořád ukazovaly tři a pět minut. Všech šest strávilo jistou dobu v Bobbiině stodole. Posledním přírůstkem byl Adley McKeen. Zbytek skupiny tvořil Newt, Dick Allison, Kyle, Hazel a Frank Spruce.

Beze slov probírali problémy, které před nimi ležely.

Frank Spruce se zeptal, jak je Bobbi.

Pořád je naživu, odpověděl Newt. Nikdo nevěděl víc. Mohla znovu ze stodoly vyjít, pravděpodobně se to ale nestane. Ať tak, či tak, až se to stane, dozví se to. Rozhovor se krátce stočil k činu, který minulý den spáchal Hank Buck a k tomu, co údajně z toho jiného světa zaslechl. Zesnulý a nijak důležitý Pits Barfield nikoho z nich nezajímal. Trest možná tomu zločinu odpovídal. Možná byl dokonce trochu moc přísný. Nebylo to důležité. Bylo po všem. Za to, co Hank udělal, se mu nic nestalo. Odevzdal Randymu Krogerovi šek za rozbitou výlohu a zboží, které nasála díra, jakou vytvořil v realitě. Kroger zavolal do Bangoru do Severní národní, aby šek ověřil. Zjistil, že je platný a nic víc ho nezajímalo. I kdyby chtěli, nemohli toho s Hankem moc udělat. Městská vězeňská cela se nacházela v suterénu radnice – předělaný sklad, kam Ruth zavírala pár opilců, který by Hanka Bucka udržel tak deset minut. Dostal by se z něj silný, čtrnáctiletý chlapec. A do okresního vězení Hanka moc dobře poslat nemohli. Obvinění by působilo poněkud divně. Možnosti, které se jim nabízely, byly dost jednoduché. Nechat ho na pokoji, nebo ho vypakovat na Altair-4. Naštěstí se mohli podívat do jeho mysli na motiv. Zjistili, že zmatek a vztek (stejně jako po celém městě) vadnou. Už nedokázal udělat nic radikálního. Zabavili mu předělané rádio a vyzvali ho, aby nevyráběl další a začal se starat o trochu důležitější věci... o hlas, který údajně zaslechl.

Byl to David Brown, správně, prohlásil teď Frank Spruce.
Pochybuje o tom někdo?

Nikdo nepochyboval.

David Brown byl na Altairu-4. Nikdo přesně nevěděl, kde Altair-4 leží, ani co je zač. Moc je to nezajímalo. Samotné slovo pocházelo z nějakého starého filmu a neznamenovalo nic víc než jméno Tommyknockeři, které pramenilo ze staré říkanky. Důležité bylo (a i to nijak moc), že byl Altair-4 určitým vesmírným skladištěm, místem, kam se odkládaly věci. Hank tam poslal Pitse, nejdřív toho smradlavého zkurvysyna ale protáhl určitým a nedokonalým dezintegračním procesem.

To se zřejmě případu Davida Browna netýkalo.

Dlouhé, zamyšlené ticho.

(ano, pravděpodobně ano)

To poslední nepatřilo nikomu. Byl to společný, úlu podobný a samostatný názor.

(ale proč se s tím zatěžovat)

Bez jakýchkoliv emocí jeden na druhého pohlédli. Dokázali emoce vnímat. Ale nikoliv v tak nedůležitém případě.

Přiveďte ho zpět, vyzvala je Hazel lhostejně. Potěší to Bryanta a Marii. A Ruth. Prála by si to. A jak víte, všichni jsme ji měli rádi. Ta myšlenka se objevila jako tón ženy, která žádá přítele, aby jejímu synovi za dobré chování koupil limonádu.

Ne, odvětil Adley, a všichni se k němu obrátili. V tu chvíli se vložil do diskuze poprvé. Poznali na něm rozpaky, Adley ale přesto pokračoval. *Dorazí sem všechny noviny a televizní stanice ve státě, aby získali příběh o „zázračném návratu.“ Věří, že musí být mrtvý. Byly mu teprve čtyři a je pryč už přes dva týdny. Jestli se objeví, nadělá to velký rozruch.*

Přikývli.

A co řekne? vložil se do hovoru Newt. *Co řekne, až se ho zeptají, kde byl?*

Můžeme mu vymazat vzpomínky, navrhla Hazel. Nebude to žádný problém. A lidé od novin budou amnézii považovat za naprosto přirozenou. Za daných okolností.

(Ano, v tom ale problém netkví)

Znovu se ozvalo množství hlasů, jež zněly jako jeden jediný. Přišly společně – ve zvláštní kombinaci slov a představ. Problém byl, že věci zašly tak daleko, že nemohli nikoho do městečka kromě projíždějících pustit... a i většinu z nich dokázala odradit falešná oprava silnice a značky s objížděčkou. Bandy reportérů a televizní štáby s kamerami byly tím posledním, co v Havenu potřebovali. A na filmu by nebyla vidět věž. Byla to smyslová projekce, nic víc než halucinace. Ne, uváží-li všechny okolnosti, raději nechají Davida Browna na pokoji. Ještě chvíli to vydrží. Věděli toho o Altairu-4 málo, ale věděli, že tam čas ubíhá jinak rychle – než Zem vznikla ze Slunce, uplynul na Altairu-4 jeden rok. David Brown se tam tedy ve skutečnosti právě dostal. Mohl samozřejmě zemřít. Jeho systém mohly napadnout podivné mikroby, mohla ho zhltnout nějaká místní krysa, mohl jednoduše zemřít

důsledkem šoku. Pravděpodobně se to ale nestane. A jestli, moc důležité to nebylo.

Mám pocit, že by se ten kluk mohl hodit, ozval se Kyle.

(jak)

Jako odpoutání,

(co tím myslíš)

Kyle přesně nevěděl. Jednoduše ho napadlo, že pokud na Haven znovu namíří reflektor, jak se o to pokusila Ruth se svými prokletými, výbušnými panenkami, které fungovaly ještě líp než měly, možná by mohli přivést Davida Browna a uložit ho někam jinam. Pokud to udělají dobře, možná tady získají trochu víc času. Čas pro ně znamenal problém. Čas, aby se „stali“.

Kyle přednesl nesouvisle vlastní představy, ostatní v proudu jeho myšlenek přikyvovali hlavou. Nechat Davida Browna tak říkajíc ještě chvíli v rezervě bude správné.

(ať se to nedozví Marie – ještě se tolik „nestala“ musíte to ještě chvíli před Marií tajit)

Všech šest se s rozšířenýma očima rozhlédlo. Ten hlas byl slabý, ale jasný, a nikomu z nich nepatřil. Přišel od Bobbi Andersonové.

„Bobbi!“ vykřikla Hazel a vyskočila ze židle. „Bobbi, jsi v pořádku? Jak se vede?“

Žádná odpověď.

Bobbi byla pryč. Ve vzduchu po ní nezbylo ani stopy. Opatrně se podívali jeden na druhého, zkoumali vlastní výrazy, potvrzovali jeden druhému, že to byla ona. Všichni si uvědomili, že pokud by byli sami bez možnosti cokoliv potvrdit, asi by to pustili z hlavy jako neuvěřitelně silnou halucinaci.

Jak to před Marií utajíme? zeptal se Dick Allison téměř vztekle. Nedokážeme ukrýt nic před nikým!

„Ano,“ odvětil Newt. *Dokážeme. Možná ještě ne tak dobře, trochu už své myšlenky zmlžit ale umíme. Takže se dají těžko hledat. Protože-*

(protože jsme byli)

(byli jsme tam)

(byli jsme ve stodole)

(v Bobbiině stodole)

(měli jsme v Bobbiině stodole sluchátka)

(a jedli a jedli abychom se „stali“)

(ať to na mou vzpomínku vykoná jídlo)

Jejich mozky projelo jemné zavzdychání. *Musíme se vrátit,* prohlásil *Adley McKeen. Ne?*

„Ano,“ potvrdil *Kyle*. „Vrátíme se.“ Poprvé během celé diskuze promluvil nahlas, a tak ji zakončil.

7.

Středa, 3. srpen:

Andy Bozeman, který byl ještě před třemi týdny jediným havenským realitním agentem (pak jednoduše zavřel kancelář), zjistil, že si člověk může na čtení myšlenek rychle zvyknout. Neuvědomil si, jak rychle si zvykl, nebo jak na tom začal být závislý, až do chvíle, kdy na něj přišla řada. aby se vydal pomáhat k *Bobbi* a hlídal toho opilce.

Součást problému (věděl po rozhovoru s *Endersem* a *Tremainovic* chlapcem, že půjde o problém) byl pobyt v blízkosti lodi. Jako by stál u největší elektrárny na světě. Na kůži mu útočila podivná síla přílivu a odlivu, plížila se jako přízrak. Občas se mu vplížily jako ve snu do mozku grandiózní představy a znemožnily koncentraci na práci. Občas se stal naprostý opak: myšlenka se roztříštila jako signál na krátkých vlnách, který ukončil výbuch ultrafialových paprsků. Především se ale jednalo o čistě fyzickou přítomnost lodi, která se tyčila jako zhmotněný sen. Byla vzrušující, děsivá, strašidelná a nádherná. Zdálo se mu, že už chápe, jak se cítili *Izraelci*, když nesli přes poušť *Archu* úmluvy. *Reverend Goohringer* při jednom ze svých kázání řekl, že tam vrazil jeden člověk, aby zjistil, proč dělají takový humbuk a padl na místě mrtvý.

Andyho napadlo, že je možná nějaký bůh i v lodi. A jestli ten bůh utekl, něco zbylo... něco z něj... a když o tom člověk přemýšlel, mohl se jen těžko soustředit na práci.

Pak ta *Gardenerova* zneklidňující prázdnota. Naráželi jste na ni jako do dveří, které měly být otevřené. Ječeli jste na něj, aby vám něco podal a on si hleděl svého.

Prostě... žádná odpověď. Nebo se na něj naladíte – jen tak chytíte běh jeho myšlenek – jako když zvednete telefon, abyste zjistili, kdo volá, a nikdo se neozve. Vůbec nikdo. Jen mrtvá linka.

Z intercomu přitlučeného hřebíky na vnitřní stěnu kůlny se ozvalo bzučení. Drát přijímače se táhl přes rozbahněnou, nerovnou zem do příkopu, ze kterého čněla loď.

Bozeman přecvakl knoflík na MLUV. „Jsem tu.“

„Nálož je připravená,“ odpověděl Gardener. „Vytáhni mě.“ Jeho hlas zněl velmi, velmi unaveně. Bozeman zhodnotil dávkivé zvuky, které slyšel kolem půlnoci ze zadní verandy a pomyslel si, že si Gard minulou noc udělal pěknou žranici. A když dnes ráno nakoukl do jeho pokoje, našel na polštáři krev.

„Hned.“ Epizoda s Endersem je všechny naučila, že když chce Gardener vytáhnout, nesmíte ztrácet čas.

Přešel k rumpálu a začal jím točit. Dělat to ručně bylo příšerné, ale zase jim na nějakou dobu došly baterie. Dej jim týden a vše tady bude klapat jako hodinky... až na to, že Bozeman pochyboval, zda tady ještě bude a uvidí to. Přítomnost poblíž lodi ho vyčerpávala. Přítomnost u Gardenera ho vyčerpávala jinak – jako by se ocitl vedle pušky, která má velmi jemnou spoušť. To, jak udeřil chudáka Johna Enderse. Nepředvídal to jen proto, jak byl Gardener prázdný. Občas vyublbla na povrch jeho mozku myšlenka (část nebo kompletní), jež se dala přechíst jako titulky v novinách. Tím to ale skončilo. Možná to zavinil Enders – Bozeman věděl, že jeho by pobyt na dně příkopu s jedním z těch výbušných rádií nijak nevytočil. To ale nebylo důležité. Důležité bylo, že Johnny nedokázal, co se blíží, rozpoznat. Gardener mohl udělat cokoli a kdykoli. Nikdo ho nemohl zastavit, protože to nikdo nevěděl.

Andy Bozeman si začal přát, aby Bobbi zemřela a mohli se ho zbavit. Pokud by na projektu pracovali jen Havenští, bylo by to pro ně těžší. Ano, zpomalilo by je to, možná by to ale za to stálo.

To, jak se na vás mohl najednou vrhnout, člověka sakra zneklidňovalo.

Třeba dnes ráno. Svačina. Bozeman sedí na pařezu, jí ty malé sendviče z krekrů a oříškového másla a upíjí chlazenou kávu z termosky. Vždycky v teplém počasí dával přednost kávě horké. Od doby, kdy ztratil zuby, mu ale horké pití vadilo.

Gardener seděl se zkříženýma nohama na špinavém pruhu plachtoviny jako jeden z mistrů jogínů, jedl jablko a zapíjel ho pivem. Bozeman nechápal, jak může někdo jíst jablko a připíjet pivo (a zvláště

potom ráno), Gardener to ale právě dělal. Bozeman ze svého místa rozeznal jizvu asi palec nad Gardenerovým levým obočím. *Pod jizvou bude ocelová destička, bude-*

Gardener obrátil hlavu a přistihl Bozemana, jak ho pozoruje. Bozeman se začerveněl a napadlo ho, že na něj začne Gardener ječet a nadávat. *Jestli sem přijde a pokusí se ho praštit, jako to udělal Johnny Endersovi, jestli to zkusí,* napadlo Bozemana (a sevřel ruce v pěst), *zjistí, že takový blb nejsem.*

Gardener místo toho promluvil jasným a zřetelným hlasem. Na rtech se mu přitom objevil nepatrný cynický úsměv. Bozeman si po chvíli uvědomil, že nemluví, že ve skutečnosti recituje. Ten člověk tady seděl v lese se zkříženými nohama na špinavé plachtě, mozek mu stínila kocovina, na tvář mu dopadaly pohyblivé paprsky, jež se odrážely od třpytivého trupu lodi v zemi, a on recitoval jako nějaký školák. Ten člověk byl sakra nevyrovnaný a Bozeman to věděl. Upřímně si přál, aby Gardener zemřel.

„Tom mu vydal štětku s neochotou ve tváři, ale dychtivou ochotou v srdci,“ začal Gardener s polozavřenými očima a obličejem obráceným k teplému rannímu slunci. Jeho rty ani na chvíli neopouštěl ten nepatrný úsměv. „A zatímco nebožka parolod’ Velké Missouri pracovala a potila se v slunečním úpalu, seděl umělec na odpočinku v nedalekém stínu na soudku, klátil nohama, žmoulal jablko a plánoval vraždění dalších neviňátek.“

„Cože?“ zablekotal Andy, Gardener ho ale s úsměvem, jež se roztáhl do čistého (jestli ne cynického) šklebu, přeřval.

„Materiálu bylo dost, co chvíli se sem přitoulal některý z chlapců. Přicházeli a posmívali se, ale zůstávali a bílili. Ve chvíli, kdy Ben už nemohl hnout rukou, Tom prodal chvíli bílení Billymu Fisherovi za draka ve stavu schopném provozu, a když Bill byl vyčerpán, vkoupil se Johnny Miller za cenu mrtvé krysy s provázkem, na kterém jí šlo komíhat...“

Gardener vypil zbytek piva, krkl a protáhl se.

„Nikdy jste mi mrtvou krysou s provázkem, na kterém jí jde komíhat, nepřinesli, Bozie. Mám tady ale intercom a to je docela dobrej start, ne?“

„Nevím, o čem to mluvíte,“ poznamenal Bozeman pomalu. Strávil na vysoké jen dva roky, pak musel odejít a začít pracovat. Jeho otec

trpěl problémy se srdcem a chronicky vysokým krevním tlakem. Namyšlení panáci, jako byl tenhle, ho znervózňovali a rozčilovali. Naparovali se nad obyčejnými lidmi, jako by jejich hovno kvůli schopnosti recitovat z něčeho, co napsal chlap, co už dávno umřel, vonělo líp než ostatním.

Gardener mu to vysvětlil. „Je to v pořádku. Je to z druhý kapitoly Toma Sawyera. Když byla Bobbi v sedmý třídě v Utice, pořádali tam soutěž nazvanou Recitál mladých. Byla to soutěž v recitaci. Nechtěla se zúčastnit, její sestra ale rozhodla, že by měla, že to pro ni bude dobrý, nebo tak nějak. Když sestra Anne o něčem rozhodla, brácho, bylo rozhodnuto. Anne byla skutečná fúrie, Bozie. A pořád skutečná fúrie je. Aspoň si to myslím.

Už jsem ji dlouho neviděl, a tak se mi to – och – ho, huh – huh, líbí. Bude ale lepší říct, že je pořád stejná. Lidi, jako je ona, se mění jen vzácně.“

„Neříkej mi Bozie,“ ohradil se Andy a věřil, že jeho hlas zní hrozivěji, než se sám cítí. „Nelíbí se mi to.“

„Když jsem učil Bobbi v prvním ročníku kompozici, jednou napsala, jak při pokusu recitovat Torna Sawyera na místě přimrzla. Málem mě to položilo.“ Gardener se postavil a vyrazil k Andymu. Bývalý realitní agent vývoj situace poplašeně sledoval. „Příští den jsem ji potkal po vyučování a zeptal se jí, zda si ještě na Bílení plotu pamatuje. Pamatovala. Nijak mě to nepřekvapilo. Jsou věci, na který nikdy nezapomeneš. Jako když tě sestra nebo matka navezou do hororovýho šou jako Recitál mladých. Když se postavíš před tolik lidí, můžeš ten svůj flák zapomenout. Za jinejch okolností ho ale můžeš recitovat na vlastní smrtelnej posteli.“

„Podívej,“ ozval se Andy. „Měli bysme se vrátit k práci.“

„Nechal jsem ji přednést tak čtyři věty, pak jsem se k ní připojil. Poklesla jí čelist málem ke kolenům. Pak se usmála a dokončili jsme recitaci slovo od slova společně. Ani to nebylo tak zvláštní. Oba jsme – já i Bobbi – byli plachý děti. Před její jeskyní stála jako drak její sestra, před mojí stála jako drak moje matka. Takoví lidi mají často dost podivnej nápad, že plachý dítě vyléčíte, když ho postavíte do situace, který se děsí ze všeho nejvíc – něco jako Recitál mladých. To, že jsme oba znali Bílení plotu zpaměti, nebyla jen tak shoda náhod. Jedinou ještě populárnější recitací je Žalobníkovo srdce.“

Gardener se nadechl a zařval:

„Přestaňte, přátelé! Už nic nerozebírejte! Vyrvete prkna z podlahy! Tady! Tady! Tlukot jeho odporného srdce! „

Andy tiše vyjekl. Upustil termosku, polovina hrnku s chladnou kávou se mu rozlila do rozkroku.

„Uh – oh, Bozie,“ pronesl Gardener konverzačním tónem. „To už z těch umělejších kalhot nikdy nedostaneš.“

„Jedinej rozdíl mezi námi byl v tom, že já neztuhnul,“ pokračoval Gardener. „Ve skutečnosti jsem získal druhou cenu. Můj strach mluvit před davem to ale nevyléčilo. Jen se zhoršil. Kdykoliv se postavím před nějakou skupinu, abych předčítal básně, podívám se na všechny ty hladový oči... vzpomenu si na Bílení plotu. A vzpomenu si i na Bobbi. Občas to stačí, abych to překonal. Určitě to z nás ale udělalo přátele.“

„Nechápu, co to má společného s touhle prací!“ zařval Andy hrozivým hlasem, který se mu vůbec nepodobal. Jeho srdce ale bušilo moc rychle. Když Gardener zaječel, na okamžik skutečně uvěřil, že se zbláznil.

„Ty nechápeš, co to má společnýho s Bílením plotu!“ zeptal se Gardener a zasmál se. „Pak musíš bejt slepej, Bozie.“

Ukázal na loď, která se tady v dokonalém, pětáctyřicetistupňovém úhlu tyčila k nebi a vykukovala ze širokého výkopu.

„Místo, abychom ji bílili, snažíme se ji vykopat. Princip to ale nijak nemění. „Sedřel jsem Bobbyho Tremaina i Johna Enderse. A jestli se ty zítra vrátíš, sežeru tvý boty Hush Puppies. Problém je, že za to nikdy nic nedostanu. Ať zítra přijde kdokoliv, řekni mu, že chci mrtvou kysu na provázku, Bozie. Nebo v nejhorším kuličky.“ Gardener se zastavil uprostřed cesty. Obrátil se k Andymu. Jeho neschopnost přechít toho velkého chlapa s povadlými rameny a nenápadným, podivně zlomeným obličejem ho nikdy tak nerozrušila.

„A nebo ještě líp, Bozie,“ pronesl Gardener tak tichým hlasem, že ho Andy téměř neslyšel. „Sem zítra přiveďte Bobbi. Rád bych zjistil, zda si ještě ta Nová a Vylepšená Bobbi pamatuje, jak recitovat Bílení plotu z Toma Sawyera?“

A pak bez jediného slova přešel k provazu a čekal, až ho Andy spustí dolů.

Jestli to nebylo celé naprosto neskutečné, pak Andy netušil, o co se jednalo. A, dodal si v duchu, když točil klikou, *to bylo teprve první Gardenerovo pivo.*

Na oběd spořádá dalších pět nebo šest, a pak doopravdy zdivočí a zešlí.

Gardener se teď zvedl a houpal se nad výkopem. Andy pocítil nutkání kliku pustit a problém vyřešit.

Až na to, že nemohl. Gardener patří Bobbi Andersonové. A dokud Bobbi nezemřela, nebo nevyšla ze stodoly, muselo vše klapat stejně jako dřív.

„Tak dělej, Bozie. Některý kameny lítaj dost daleko.“ Vyrazil ke kůlně. Andy se vedle něj zařadil a pospíchal, aby mu stačil.

„Říkal jsem ti, že se mi nelíbí, když mi říkáš Bozie,“ napomenul ho.

Gardener ho obdařil zvědavým, pronikavým pohledem. „Já vím,“ odvětil.

Obešli kůlnu. O tři minuty později otrásl zemí hlasitý praskot. Na oblohu se vznesla sprcha kamení, pak se vrátila a s tukaním a boucháním narazila na trup lodi.

„No, tak-“ začal Bozeman.

Gardener mu sevřel ruku. Měl nakloněnou hlavu, ostražitý obličej, tmavé a živé oči. „Pšt!“

Andy mu ruku vykroutil. „Co to s tebou sakra je?“

„Copak to neslyšíš?“

„Nesl-“

Pak to zaslechl. Z výkopu se neslo syčení, které připomínalo obrovskou konvici na čaj. Síliło. Andyho se náhle zmocnilo šílené vzrušení. A v něm i trochu hrůzy.

„To jsou oni!“ zašeptal a obrátil se ke Gardovi. Oči se mu proměnily v pingpongové míčky. Ústa se mu chvěla, zaleskly se na nich sliny. „Nebyli mrtví, probudili jsme je! Vycházejí ven.“

„Přichází Ježíš a je nasranej,“ poznamenal Gardener nezáčastněně.

Syčení zesílilo. Následovalo další zapraskání – tentokrát ho nevyvolala exploze. Byl to zvuk, jako když se hroutí něco těžkého. Chvilí nato se propadlo ještě něco. Andy. Jeho nohy opustila síla a Andy dopadl na kolena.

„To jsou oni, to jsou oni, to jsou oni!“ žvatlal.

Gardener ho uchopil rukou v podpaždí (když ucítil tu horkou, zvířecí vlhkost, mírně sebou trhl) a postavil ho na nohy.

„To nejsou Tommyknockeři,“ prozradil mu. „Je to voda.“

„Huh?“ Bozeman se na něj omámeně a nechápavě podíval.

„Voda!“ zařval Gardener a prudce Bozemanem zatřásl. „Právě jsme si vykopali bazén, Bozie!“

„Co-“

Syčení explodovalo a změnilo se ve vytrvalý řev. Z příkopu vyrazila sílcí vlna. Nešlo o obyčejný sloupec. Jako by obrovské dítě přitisklo prst k obrovskému kohoutku a sledovalo, jak stříká voda na všechny strany. Právě tak unikala voda mezi mnoha puklinami na dně příkopu.

„Voda?“ zeptal se Andy sklesle. Nedokázal si to srovnat v mozku.

Gardener neodpověděl. Na vodě tančily duhy. Stékala v pramíncích po hladkém trupu lodi a zanechávala za sebou kapky... a jak je pozoroval, spatřil, že poskakují stejně, jako hopsá a skotačí voda v horkém oleji. Ten pohyb nebyl náhodný. Kapky tvořily poslušně řady podle síly, která povrchem lodi proudila, tvořily linky rovnoběžek zeměkoule.

Já to vidím, pomyslel si Gardener, vidím v těch kapkách sílu, jež z povrchu lodi vyzářuje. Můj bože-

Ozvalo se další zapraskání. Gardenerovi se zdálo, že skutečně ucítil, jak mu o kousek poklesla zem pod chodidly. Na dně příkopu dokončoval tlak vody práci, kterou odstartoval výbuch – rozšiřoval pukliny a trhliny, trhal křehkou skálu na kusy. Začalo unikat víc (a snadněji) vody. Gejíry dopadly zpět, ve vzduchu se zachvěla poslední duha a zmizela.

Gardener spatřil, jak povolil kamenný spoj, který loď tak dlouho věznil, a koráb se posunul. Pohnul se tak nepatrně, že mohlo jít o pouhou představu. Ale nešlo. V ten krátký okamžik spatřil, jak to bude vypadat, až se ze země uvolní. Slyšel nepozemský nářek jeho trupu, jak dře o kamenný podklad. Cítil, jak ta horká, třpytivá, obrovská a stříbrná mince stoupá k nebi a všichni v Havenu se k ní obracejí. Viděl, jak se poprvé za celá milénia narovná a tiše se vznáší na nebi. Svobodně se vznáší...

Chtěl to. Bože! Ať to bylo správné, či špatné, strašně moc to chtěl.

Rychle zatřásl hlavou, jako by ji chtěl vyprázdnit.

„Pojďme,“ promluvil. „Pojďme se podívat.“

Bez čekání přešel k příkopu a podíval se dovnitř. Slyšel proud vody, přesto ji ještě neviděl. Připevnil ke tĕmenu jeden z velkých reflektorů, jaké používali při noční práci a spustil ho o deset stop. To stačilo. Kdyby ho spustil o dalších deset, ocitl by se už pod vodou. Skutečně se probourali do jezera. Bez legrace. Příkop se rychle plnil.

Za chvíli se k němu přidal Andy. Měl pokroucený obličej. „Všechna ta práce!“ ječel.

„Přines si prkno na skákání, Bozie. Budeme mít volný plavání ve čtvrtek nebo v pá-“

„Drž hubu!“ zařval na něj Andy Bozeman. „Drž hubu, nenávidím tě!“

Gardenerem projela divoká hysterie. Dopotácel se k pařezu, posadil se a přemýšlel, zda ta prokletá věc zůstala po celá léta odolná proti vodě. Přemýšlel, jakou má tržní cenu létající talíř poškozený vodou. Začal se smát. A nemohl přestat, i když k němu přistoupil Andy Bozeman a praštil ho do obličej, až upadl na zem.

8.

Čtvrtek, 4. srpen:

Když už bylo tři čtvrtě na devět a nikdo se neukázal, začal Gardener přemýšlet, zda náhodou nekončí. Seděl na verandě v Bobbiině houpacím křesle, pohrával si s takovou myšlenkou a prsty si hladil velkou a nateklou modřinu na obličej v místech, kam ho praštil Bozeman.

Po půlnoci jich tady zase pár bylo v Archinbourgově Cadillacu. Většinou stejná parta. Další Půlnoční večírek ve stodole. Gardener se opřel o loket a sledoval je oknem pokoje pro hosty. Přemýšlel, kdo na tyto večírky nosí občerstvení. Působili kolem dlouhého předku Coupe De Ville jako pouhé stíny. Chvíli tam stáli, pak vlezli do stodoly. Když otevřeli dveře, pronikl ven proud hrozivě zeleného světla, které osvítilo celý dvůr i pokoj pro hosty ošklivým neónovým žářem. Vstoupili. Zář pohasla a proměnila se v tlustou, vertikální čáru. Úplně ale nezmezela. Nechali pootevřené dveře. Ti lidé z malého, hloupého městečka v Maine teď byli nejinteligentnějšími lidmi na celé Zemi. Přesto zřejmě

nedokázali vymyslet, jak za sebou zavřít visací zámek a nenapadlo je umístit další uvnitř.

Gardener seděl na verandě, díval se k vesnici a pomyslel si: *Je možné, že když vstoupí, povznesou se natolik, že na tak přízemní věci, jako jsou visací zámky, ani nepomyslí.*

Jednou rukou si zakryl oči. Blížilo se nákladní auto. Staré, velké auto, na které si mlhavě vzpomínal. Vzadu něco ukryvala plachta, jež se neukázněně třepotala ve větru. Gardener věděl, že se objeví. Samozřejmě se nevzdali.

Minulou noc jsem se probudil, a když jsem vykouknul z postele, spatřil jsem lidi, jak se blíží k tommyknockerské stodole. Mohl jsem tam nakouknout, měl jsem ale strach. Nechci to vědět. Nechci vědět, na co tam sedá prach.

Věděl, že by to porotce v soutěži mladých básníků v Yale nijak nenadchlo. Ale, pomyslel si Gardener, *jak říkají, právě teď tady Jim Gardener je. Možná to později nazvou fáze Tommyknockerů, možná Perioda stodoly. Možná-*

Nákladák přeřadil a s námahou zajel do Bobbiiných vrat. Motor se zasípáním ztichl. Vystoupil muž v pruhovaném tričku, který Garda vzal 4. července do Havenu. Okamžitě ho poznal. *Kávu*, pomyslel si. „Dal jste mi kávu, kde bylo hodně cukru. Byla dobrá.“ Vypadal jako statista z románu Jamese Dickeye o klucích z města a jejich výletě kanoí po Cahoolawassee. Gardener ale nevěřil, že ten člověk pochází z Havenu – neřekl snad Albion?

Věc se šíří, pomyslel si. *No, proč ne? Jako spad, ne? A Albion je po větru.*

„Zdar,“ pozdravil řidič nákladáku. „Asi si na mě už nepamatujete?“ A jeho tón dodal: *Nehraj si se mnou Frede.*

„Asi jo,“ odvětil Gard a v mozku mu i po všech těch událostech v jediném měsíci, který mu se všemi těmi divnými událostmi připadal jak deset let, zázrakem vyvstalo jeho jméno: „Freeman Moss. Svezl jste mě. Jel jsem zkontrolovat Bobbi. Ale věřím, že to víte.“

„To jo.“

Moss přešel ke korbě nákladáku, začal rozvazovat uzly a tahat provazy. „Nechcete mi s tím pomoci?“

Gardener vyrazil po schodech, pak se s mírným úsměvem zastavil. Nejdřív Tremain, pak Enders, pak Bozeman s politovánímhodnými, světle žlutými polyesterovými kalhotami.

„Jasně,“ odpověděl. „Řekněte mi jen jednu věc.“

„Co to?“ Moss přestal rozvazovat uzly. Stáhl plachtu a Gardener spatřil, co očekával: podivnou směsici zařízení – nádrže, hadice, tři autobaterie přitlučené k prknu. Nová a vylepšená pumpa. „Řeknu, jestli můžu.“

Gardener se bez humoru zašklebil. „Přivez jste mi mrtvou kysu a provázek, na kterým jí jde komíhat?“

9.

Pátek, 5. srpen:

Od konce šedesátých let, kdy zavřeli leteckou základnu Dow v Bangoru, přes Haven nelétalo žádné pravidelné spojení. Kdyby v těch dnech někdo loď v zemi objevil, mohly nastat potíže. Tehdy ale pětkrát denně nad hlavou nelétaly letouny Air Force, nelomcovaly okny a občas je nerozbíjely zvukovými nárazy. Piloti neměli, pokud to nebude naprosto nezbytné, přes území Spojených států létat, ale bouráci, kteří používali F-čtyřky (většině z nich ještě nezmizelo na tvářích a na čele pubertální akné), občas trochu zdivočeli. Proti tryskovým letounům působily Mustangy a Chargery, ve kterých ti přerostlí chlupci seděli před rokem, dost krotce. Když zavřeli Dow, pár letů Národní letecké obrany přežilo. Dráhy se ale přesunuly k severu – k Loringu v Limestone.

Po nějakém tom klábosení se základna změnila v komerční letiště jménem Bangorské mezinárodní letiště. Někteří to jméno pro místo, kde obsloužili každý den pár udýchaných, severovýchodních linek do Bostonu a hrstku vraků Piper, jež mířily do Augusty a Portlandu, považovali za trochu nadnesené. Doprava ale nakonec vzrostla a z BML se kolem roku 1983 stalo kvetoucí letiště. Kromě dvou komerčních aerolinek poskytovalo palivo mnoha mezinárodním letům, takže nakonec své grandiózní jméno získalo.

Určitou dobu některé dopravní linky přes Haven létaly – to se dělo na začátku sedmdesátých let. Piloti a navigátoři ale pravidelně hlásili na území označeném Kvadrant G-3 (ve čtverci, který zabíral většinu

Haveny, celý Albion a území Čínských jezer) problémy s radarem. Takové rušení známé jako „popkorn“ nebo „odražená mlha“, nebo ještě barvitěji jako „prdy duchů“, jsou zaznamenány často nad Bermudským trojúhelníkem. Kompasy se zblázní, občas se objeví na zařízení podivné elektrické poruchy.

V roce 1973 se málem srazilo tryskové letadlo Delta, jež mířilo z BML na jih do Bostonu, s letadlem TWA, které směřovalo z Londýna do Chicaga. Na obou palubách rozlili lidé pití, letuška na TWA se opařila horkou kávou. Kromě posádky nikdo netušil, jak málo chybělo. Druhý pilot na Deltě si odpálil do kalhot horkou, speciální zásilkou. Zbytek cesty do Bostonu se hystericky smál a o dva dny později s létáním skončil.

V roce 1974 přestal fungovat letadlu Big Sky, naloženému šťastnými hráči, kteří měli namířeno z Bangoru a kanadského Marytimes do Las Vegas, nad Havenem jeden motor a muselo se do Bangoru vrátit. Když na zemi motor nastartovali, běhal bez problémů.

V roce 1975 se málem ztratilo další letadlo. Do roku 1979 z oblasti odsunuli veškerou komerční dopravu. Pokud byste se zeptali kontrolora FAA, jen by pokrčil rameny a řekl, že je to drak. Takové slovo používali. Občas se taková místa vyskytovala. Nikdo nevěděl proč. Nejjednodušší bylo odklonit dopravu a zapomenout.

Do roku 1982 byla dispečery v Auguste, Waterville a Bangoru odsunuta z oblasti G-3 veškerá soukromá doprava, takže žádný pilot zářivý předmět, jež pomrkával přesně v centru čtverce G-3 na mapě FAAECUS-2, nespátřil.

Až do 5. srpna odpoledne, kdy ho našel Peter Bailey.

Bailey byl soukromý pilot, který měl na vlastním letadle nalétáno dvě stě hodin. Řídil Cessna Hawk XP a jako první by vám prozradil, že ho stálo pěkných pár banánových slupek. Tu frázi Peter Bailey používal pro peníze. Připadalo mu to veselé. Hawk uháněl rychlostí sto padesát mil v hodině a dokázal toho na nebi hodně. Sedmnáct tisíc stop bez problémů. Navigační systém Cessna prakticky znemožňoval, aby se člověk ztratil (optická navigační anténa stála také pár banánových slupek). Jinými slovy, bylo to dobré letadlo, letadlo, které umí létat pomalu samo – až na to, že s takovým umělcem jako byl on, nemuselo.

Jestli Petera Baileye někdy okradli, pak při té prokleté pojistce. Šlo o loupež velkého formátu a Peter svými stížnostmi, jak ho natáhly pojišťovací společnosti, nudil své golfové spoluhráče k smrti.

Má přátele, kteří létají, ujistil je. Hodně přátel. Mnoho z nich (s méně nalétanými hodinami na licenci) platilo podvodníkům od pojišťovny méně banánových slupek než on. S některými by, jak prohlásil, neletěl, ani kdyby měli poslední letadlo na zemi a jeho manželka v Denveru umírala na krvácení do mozku. A neponižovala ho jen ta cena. Největší ponížení bylo, že on, Peter Bailey, ctihodný neurochirurg, který vydělá za rok víc než tři sta tisíc banánových slupek, musel – pokud chtěl létat – přijmout společné krytí pojistky. No, vyprávěl nedobrovolným posluchačům (kteří většinou litovali, že nehráli jen přední devítku, nebo ještě lépe nezůstali v baru a nenalévají se Bloody Mary), společné krytí znamenalo riskantní pojistku. Pojistku, kterou mají na autech mladiství a známí opilci. Do prdele! Jestli se nejednalo o blbou diskriminaci, pak byl hlupákem. Kdyby nebyl tak zaměstnaný, dal by těm debilům v prvotřídních oblecích přes hubu a vyhrál by.

Hodně z Baileyho golfových spoluhráčů patřilo mezi právníky a věděli, že by nevyhrál. Riskantní pojistky se dělaly na základě pojistných tabulek a Peter Bailey nebyl ve skutečnosti jen neurochirurg. Byl doktor a doktoři měli – jako soukromí piloti – ze všech zaměstnaneckých skupin na světě ten nejhorší záznam.

Když se vymanili a Bailey zamířil s neustálým nadáváním do klubu, jeden z hráčů poznamenal: „Ani já bych nikdy s tak ukecaným blbcem nejel do Denveru, i kdyby má žena umírala na krvácení mozku.“

A Peter Bailey byl přesně tím pilotem, pro kterého takové tabulky vymysleli. Nepochybně v Americe žili doktoři, kteří byli příkladnými piloty. Bailey mezi ně ale nepatřil. Na operačním sále, kde před ním ležel pacient s otevřenou lebkou, jež odhalovala růžovošedou mozkovou tkáň, byl Bailey rychlý a rozhodný. Se skalpelem a laserovým nožem si počínal jemně jako tanečník. Jako letec byl ale nešikovný, pořád porušoval předepsanou výšku, bezpečnostní pravidla FAA i vlastní letovou dráhu. Byl odvážný, se dvěma sty nalétaných hodin na licenci si ale nemohl v žádném případě říkat starý pilot.

Zařazení do rizikové skupiny jen potvrdilo starou moudrost: Pilot může být ten i ten, žádný pilot ale není obojí.

Toho dne letěl sám z Teterbora za New Yorkem do Bangoru. V Bangoru si pronajme auto a pojedje do Derry, do nemocnice. Požádali ho o konzultaci v případě mladého Hillmana Browna. Protože byl případ zajímavý a cena vysoká (a protože slyšel chválu na golfové hřiště v Oronu), souhlasil.

Počasí bylo celou dobu jasné, vzduch průzračný. Baileyovi se ten výlet moc líbil. Jako vždy měl zrušovaný deník, chyběl mu jeden VOR ukazatel a druhý byl na rozpadnutí (často do něj praštil loktem). Bloudil z předepsané výšky jedenáct tisíc stop na patnáct a dolů na šest. A znovu se mu podařilo nikoho nezabít... našťastí byl tak hloupý, že takové případy nepočítal.

Stejně tak uhnul z letového směru, takže náhodou přeletěl nad Havenem, kde mu padl do oka mohutný záblesk světla. Jako by právě někdo na něj pustil odraz víčka největší plechovky Crisco na světě.

„Co to u Sama Hill-“

Pohlédl dolů a spatřil jasný a vábivý třpyt. Mohl to pustit z hlavy, mohl pokračovat a přežít další den létání (nebo se srazit s plně naloženým dopravním letadlem), měl ale předstih a zaujalo ho to. Stočil Hawka a obrátil se zpět.

„A teď kde-“

Znovu se zablesklo. Zář byla tak jasná, že mu nechala v očích modré pŕlměsíce. Přes kabinu se prohnaly vlny světla.

„Ježííí-ši!“

Dole pod ním ležel na mýtině v šedozeleném lese obrovský stříbrný předmět. Dokázal, než mu znovu zmizel pod křídlem, rozeznat jen málo.

Ve výšce šesti tisíc stop toho dne Bailey naklonil letadlo ještě jednou. Začala ho bolet hlava. Zaznamenal to, ale v nadšení to nechal plavat. Nejdřív ho napadlo, že se jedná o vodní cisternu. Takovou vodní nádrž by ale nikdo neumístil do lesa.

Přeletěl nad tím znovu – tentokrát ve výšce čtyř tisíc stop. Zbrzdil Hawka, jak se nejvíc odvážil (o mnoho víc, než by se odvážil zkušenější pilot). Hawk byl ale dobrý letoun a odpustil mu.

Předmět, pomyslel si tentokrát. Ze vzrušení se mu udělalo nevolno. Obrovský artefakt ve tvaru talíře v zemi... nebo něco vládního? Kdyby

to ale patřilo vládě, jak to, že tu věc nezakrývá maskovací síť? A kolem byla vykopaná zem – z výšky byl zářez v zemi naprosto jasný. Bailey se rozhodl, že se podívá ještě jednou – sakra, proletí těsně nad tím! A v tu chvíli se podíval na měřáky a neklidně mu poskočilo srdce. Kompas se točil v hloupých, širokých kruzích, kontrolky od nádrže hořely rudou barvou. Výškoměr vyletěl na dvacet dva tisíc stop, na chvíli se zastavil a spadl na nulu.

Hawkův ochraptělý motor s výkonem sto devadesát pět koňských sil vyděšeně poskočil. Špička letounu se propadla. A stejně tak i jeho srdce. V hlavě mu hučelo. Před vytřeštěnýma očima se točily ručičky, světla pomrkávala od zelené až po rudou jako mrňavé semaforey. Rozeřval se varovný bzučák výškoměru (který měl oznámit zmatenému pilotovi: Vstávej, hlupáku, právě se chystáš narazit do obrovského nehybného předmětu, kterému se říká Matka Zem), přestože měl spustit až ve chvíli, kdy letadlo klesne pod pět set. A Baileyovy oči prozradily, že je Hawk pořád nějaké čtyři tisíce stop vysoko, možná trochu výš. Podíval se na digitální teploměr, který zaznamenával teplotu okolí. Skákal mezi deseti a dvaceti, pak ukázal minus pět. Na chvíli se zastavil, pak naskočilo 999. Rudé číslice chvíli vydržely a nervózně pulzovaly, pak teploměr zhasl.

„Co se to tu pro Krista děje?“ zaječel Bailey. Udivilo ho, když spatřil, jak mu vypadl z úst přední zub, odrazil se od tachometru a dopadl na podlahu.

Motor znovu vynechal.

„Do prdele,“ zašeptal. V tu chvíli se mu dělalo nevolno strachy. Po bradě mu stékala krev z díry, která zbyla po zubu, jedna kapka dopadla na košili Lacoste.

Zářící předmět v zemi znovu zmizel pod křídlem.

Hawkův motor zakašlal a zastavil se. Letadlo začalo ztrácet výšku. Bailey zapomněl na všechny trénink. Vytáhl volant co nejvýš, tiché letadlo ale neodpovědělo. Nemohlo. Hučelo a škubalo mu v hlavě. Cessna propadla na 4000 stop... 3500... 3000. Bailey tápal jako slepec rukou, pak zmáčkl knoflík NOUZOVÝ RESTART. V Hawkových karburátorech explodoval benzín s vysokým obsahem. Vrtule sebou cukla, pak se opět zastavila. Cessna sklouzla na 2500 stop. Minula Starou Derry Road tak blízko, že Bailey rozeznal před kostelem Metodistů nástěnku.

„Do prdele práce,“ zašeptal. „Umřu.“

Vytáhl ventil a znovu udeřil do tlačítka restartu. Motor zakašlal, na chvíli se rozběhl, pak začal koktat.

„Ne!“ zařval Bailey. Prasklo mu v jednom oku a to se naplnilo krví. Krev začala stékat po levé tváři. V panice a hrůze si toho ani nevšiml. Znovu udeřil do knoflíku. „Ne, nezastavuj, ty kurevský letadlo!“

Motor zařval, vrtule se roztočila a rozmazala v odražených slunečních paprscích. Bailey zatáhl za volant. Přetížený Hawk začal znovu táhnout.

„Kurevský letadlo! Kurevský letadlo! Kurevský letadlo!“ Levé oko měl už plné krve, zdálo se mu, že získal svět podivně růžový odstín. Kdyby měl ale čas, nebo se mu vůbec chtělo přemýšlet, stejně by to v tak hloupé situaci považoval za obyčejný vztek.

Pustil volant a Hawk, kterému povolil v téměř rozumném úhlu stoupat, znovu zalomil dráhu k zemi.

Proplula pod ním Haven Village a Bailey si všiml, jak se na něj dívají lidé. Byl tak nízko, že si mohl někdo (kdyby ho to napadlo), poznamenat jeho číslo. *Dělejte! Pomyslel si vážně. Dělejte, berte ho, protože až s Cessna korporací skončím, všichni blbí akcionáři zůstanou ve spodním prádle. Vysoudím z těch nonšalantních zkurvysynů všechny banánový slupky, co maj!*

Hawk teď hladce stoupal, motor vydával klidný a tichý zvuk. Baileyova hlava se pokoušela sama urvat z ramen, náhle ho ale něco napadlo – ten nápad byl tak ohromně jednoduchý a závratně složitý, že mu z mozku vymazal vše ostatní. Nepochopil nic menšího, než psychologický základ bikamerality v lidském mozku. To ho okamžitě přivedlo k pochopení vzpomínek rasy – a ne jen nejasný Jungianův koncept, ale jako funkci rekombinované DNA a biologického procesu seznamování nově narozeného jedince s rysy příslušného druhu. A s tím přišlo pochopení, jaký je pravý význam hyperaktivity corpus callosum v obdobích zvýšené aktivity žláz s vnitřní sekrecí, což ohromovalo studenty lidského mozku celých třicet let.

Peter Bailey náhle pochopil, že má na dosah cestování časem – skutečné cestování časem.

A ve stejnou chvíli explodovala velká část jeho vlastního mozku.

V hlavě se mu bíle zablesklo – úplně stejná barva jako odraz předmětu, který pomrkával v lese.

Kdyby se zhroutil dopředu a zmáčkl volant, měli by před sebou lidé z Havenu další průser. Místo toho se sesunul vzad, hlava se zaklonila a z uší mu začala vytékat krev.

Zíral na strop kabiny, na obličejí výraz naprostého a konečného překvapení.

Kdyby nastavil autopilota, Cessna by určitě pokračovala klidně dál, dokud by nedošel benzín. Povětrnostní podmínky byly optimální a takové věci se už staly. Přesto letoun pokračoval v téměř mrtvé výšce pěti a půl tisíc stop ještě dalších pět minut. Rádio na mrtvého neurochirurga vřeštělo a nabádalo ho, aby okamžitě naletěl na předepsanou výšku.

Nad Derry letadlo mírně naklonil vítr. V dlouhém, zakřiveném oblouku zamířilo k Newportu. Náklon se prohloubil, změnil se ve spirálu, spirála ve vývrtku. Chlapec, který rybařil na mostu na silnici číslo 7, vzhlédl a spatřil, jak padá z oblohy letadlo. Točilo se přitom jako vývrtka. Chlapec s otevřenými ústy pozoroval, jak narazilo do severního pole Ezry Dockeryho a ve sloupci ohně explodovalo.

„Pane bože!“ vykřikl. Upustil rybářský prut a rozběhl se k newportské benzínce kus po silnici, aby zavolal hasiče. Chvilí na to, co odešel, ukořistil jeho žízalu okoun a stáhl prut do vody. Chlapec ho už nikdy nenašel. Ve vzrušení z požáru na Dockeryho poli a vyprošťování ohořelého pilota ze zbytků Cessny si toho ale ani nevšiml.

10.

Sobota, 6. srpen:

Newt a Dick seděli v Havenské jídelně a mezi nimi ležely noviny. Úvodník mluvil o dalším vzplanutí nepřátelství na Blízkém východě. Článek, který se jich týkal, se to ráno objevil pod ohybem. **NEUROCHIRURG ZABITÝ PŘI HAVÁRII LEHKÉHO LETOUNU**, hlásal titulek. Byly tam fotografie letadla. Z překrásného Hawka Cessna ale nic kromě ocasu nezbylo.

Odsunuli snídaně stranou, aniž se jich dotkli. Po Beachově smrti teď vařila Molly Fendersová, Beachova neteř. Molly byla sakra pěkná holka, její míchaná vejce ale vypadala jako smažená prdel. Dick věřil,

že – přestože nikdy prdel, ani pečenou, ani jinou, nejedl – tak určitě chutnají.

Asi jo, potvrdil Newt.

Dick se na něj podíval a pozvedl obočí.

Do těch hot dogů dávají téměř všechno. Aspoň jsem to jednou četl.

Dickovi se převrátil žaludek a vyzval Newta, aby držel svou blbou klapačku.

Newt zaváhal, pak pokračoval: *Dvacet, třicet lidí muselo vidět, jak ta věc letí nad vesnicí.*

Všichni ve městě? zeptal se Dick.

Jo.

Pak nemáme žádný problém, co?

Ne, asi ne, odpověděl Newt a usrkl kávu. Alespoň do doby, než se to stane znovu.

Dick zavrtěl hlavou. *Nemělo by. Noviny píšou, že vybočil z kurzu.*

Jo, to píšou. Jseš připravený?

Jasně.

Bez zaplacení odešli.

Peníze přestaly obyvatele Havenu zajímat. Ve sklepe Dicka Allisona stálo několik velkých, lepenkových krabic s penězi, jež někdo nastrkal do starého uhláku – dvacítky, desítky, ale většinou jednodolarovky.

Haven bylo malé městečko. Když potřebovali lidé na něco peníze, přišli a vzali si. Dům se nezamykal. Kromě telepatických psacích strojů a ohřívačů vody, které fungovaly na energii ze zhroutených molekul, objevil Haven téměř dokonalou formu kolektivity.

Stáli na chodníku před jídelnou a zírali na radnici. Cihlová věž neklidně pomrkávala. Jednu chvíli tam stála pevná jako Tádž Mahál (i když ne tak krásná), za okamžik se nad zubatou ruinou její základny klenula jen modrá obloha. Pak se vrátila. Její dlouhý, ranní stín se třepotal jako stín okenního závěsu sužovaného nestálým větrem. Fakt, že stín občas zůstává, přestože věž samotná zmizí, přišel Newtovi obzvlášť nepříjemný.

Kriste! Kdybych se na ten krám díval delší dobu, asi by mi šklublo v bedně, prohlásil Dick.

Newt se zeptal, zda někdo dohlíží na opotřebování.

Dick odpověděl, že musel Tommy Jacklin a Hester Brooklineová odjet do Derry. *Mají tam navštívit pět různých opraven a prodejen náhradních dílů. Poslal jsem s nimi sakramentskejch sedm stovek doláčů a řek jsem jim, ať se vrátí, jestli se jim to podaří, s dvaceti autobateriemi. Mají je nakupovat všude kolem. Ve městech okolo jsou lidi, co si myslí, že jsme se v Havenu z baterek zbláznili.*

Tommy Jacklin a Hester Brooklineová? zopakoval Newt s pochybnostmi. *Kriste, vždyť jsou to jenom děti. Má Tommy řidičák, Dicku?*

Ne, odvětil Dick neochotně. Je mu ale patnáct, má povolení a jezdí vážně bezpečně. A mimo to je velkej a vypadá mnohem starší, než doopravdy je. Budou oukej.

Kriste, je to tak hrozně riskantní!

Je, ale-

Hovořili spolu v myšlenkách, které se víc než slovům blížily k obrazům. Když se teď lidé ve městečku naučili ten nový, podivný jazyk myšlenek, stávalo se to častěji a častěji. Newt i přes všechny své pochybnosti základní problém, který Dicka přinutil do Derry poslat v pickupu dvě nezletilé děti Fanninových, chápal. Potřebují baterie. Potřebují je. Pro lidi, kteří v Havenu žili, bylo pořád těžší a těžší Haven opustit. Kdyby to zkusil podivín jako Dave Rutledge nebo starý hlupák John Harley, bylo by po nich (a určitě by se už rozložili), než by dorazili na hranice Derry. Mladším lidem typu Newta a Dicka by to trvalo o trochu déle, stejně by ale o život přišli... a kvůli fyzickým změnám, jaké začaly v Bobbiině stodole, by byli jistě v agónii. Nikoho z lidí nepřekvapilo, že je Hilly Brown v komatu. A to odjel, když se věci teprve začínaly rozjíždět. Tommymu Jacklinovi bylo patnáct, Hester Brooklineová byla dobře vyvinutá třináctka. Stálo při nich alespoň mládí a mohli doufat, že odjedou a vrátí se bez skafandrů NASA, jež by je bránily před cizí a nepřátelskou atmosférou. I kdyby takové oblečení měli, bylo by naprosto vyloučené. Určitě by dokázali něco vytvořit. Pokud by se ale objevil pár lidí v autodílech Napa v Derry v měsíčních skafandrech, mohlo by to vzbudit pár otázek. A možná víc než pár.

Nelíbí se mi to, řekl Newt nakonec.

Sakra, mně taky ne, odpověděl Dick. Nebudu mít chvíli klidu, dokud se nevrátí. Poslal jsem starýho doktora Warwicka, aby

zaparkoval na havensko-trójský hranici a postaral se o ně, jakmile to zvládnou-

Jestli to dokážou.

To jo... jestli. Věřím, že jo. Bude je to ale bolet.

Jaké problémy očekáváš?

Dick zavrtěl hlavou. Nevěděl a doktor Warwick odmítl i hádat... až na to, že se mentálním hlasem zeptal Dicka, co si myslí, že se stane lososovi, který se nevydá proti proudu k místům tření po vodě, ale na kole.

No... poznamenal Newt pochybovačně.

No, nic, odvětil Dick. *Nemůžeme tu věc – pokynul hlavou k oscilující věži s hodinami – nechat, jak je.*

A Newt odpověděl: *Už jsme málem u vchodu. Myslím, že to můžeme pustit z hlavy.*

Možná, možná ne. Baterie ale potřebujeme i na jiné věci a ty to víš. A musíme být opatrní. I to víš.

Nepoučuj učitele, Dicku.

(se)

Seru na tebe, chtěl poznamenat Newt, pak tu myšlenku udusil, i když měl Dicka Allisona den ode dne míň a míň rád. Pravdou bylo, že teď Haven fungoval na baterie jako dětské autíčko od FAO Schwarz. A pořád potřebovali další a větší. Objednávky poštou nebyly jen pomalé, ale mohly někomu ukázat varovný praporek. To nikdy nevíte.

Celkem vzato měl Newt Berringer trable. Přežili havárii letadla. Ale přežijí, jestli se něco stane Tommymu a Hester?

Nevěděl. Byl si jen jistý, že dokud se děti nevrátí zpět do Havenu, kam patří, nenajde klid.

11.

Neděle, 7. srpen:

Gardener stál u lodi, pozoroval ji a znovu se snažil rozhodnout, zda může z té šlamastyky vzejít něco dobrého... a jestli ne, zda existuje nějaká cesta ven. Zaslechl před dvěma dny lehké letadlo. Přestože byl v domě a hned vyběhl ven, třetí přelet už nespatriil. Tři přelety byly víc než dost. Byl si naprosto jistý, že pilot zahlédl loď i výkop. Ta myšlenka Gardenerovi poskytla podivnou a hořkou úlevu. A pak našel

včera v novinách ten článek. Na to, abyste našli spojení, nemusíte mít vysokoškolský titul. Chudák, starý doktor Bailey vybočil z kurzu a zbytek armády Minga Nemilosrdného mu zničil zařízení letadla.

A byl proto Jim Gardener spoluviníkem vraždy? Možná. A ať střílel na manželku, či nikoliv, ta myšlenka se mu nelíbila.

Freeman Moss, tvrdohlavý dřevař z Albionu, se toho rána neobjevil. Gardener věřil, že ho loď zruinovala jako ty před ním. Poprvé od chvíle, kdy Bobbi zmizela, se ocitl sám. Na povrchu se zdálo, že to věci usnadnilo. Pokud jste ale nahlédli hlouběji, přežily stejné záhady.

Příběh mrtvého neurochirurga a havarovaného letadla byl ošklivý, příběh pod přehybem (ten, který Newt s Dickem ignorovali) byl ale pro Garda horší. Na Blízkém Východě se chystala další exploze. A pokud se tam bude střílet tentokrát, můžou padat atomové bomby. Sdružení zaujatých vědců (těch šťastných lidí, kteří opatrovali Černé hodiny) posunulo, jak psaly noviny, ručičky na dvě minuty před nukleární půlnoc. Znovu se blížily šťastné dny. Správně. Mohla to vyřešit loď... ale doopravdy to Freeman Moss, Kyle Archinbourg, Bozie a ostatní chtěli? Gard občas cítil jistotu, ze které se mu dělalo nanic, jistotu, že je odstranění soudku se střelným prachem, na kterém planeta stojí, tou poslední věcí, která Nový a Vylepšený Haven zajímá. A co?

Nevěděl. Být telepatickou nulou bylo občas na hovno.

Oči mu zabloudily k pumpujícím strojům zabořeným v blátě na okraji příkopu. Práce okolo lodí byla předtím plná prachu, špíny, kamení a pařezů, které odmítaly povolit, dokud jste nešíleli frustrací. Teď byla mokrá – doopravdy hodně mokrá. Poslední dva večery se vrátil s mokrou hlínou ve vlasech, mezi prsty i mezi půlkami zadku. Bláto bylo špatné. Hlína ještě horší. Hlína držela.

Stroje na pumpování byly skutečně tou nejpodivnější a nejošklivější konglomerací. Ale fungovaly. Vážily tuny. Většinou tichý Freeman Moss je ale z Bobbiina dvorku odnesl sám... zabralo mu to velkou část čtvrtka a spotřeboval nějakých pět set baterií. Ale dokázal to. Průměrné stavební četě by to zabralo týden, možná víc.

Moss používal k navádění dílů na místo určení stroj podobný detektoru kovů – nejdřív z nákladáku, pak přes zahradu, pak po dobře vyježděné stezce k výkopu. Součástky se klidně vznášely teplým, letním vzduchem, pod sebou rozložené stíny. Moss nesl v jedné ruce

bývalý detektor kovů, ve druhé věc, která připomínala ruční vysílačku. Když pozvedl zahnutou anténu z nerez oceli na vysílače a posunul talíř na konci detektoru, motor nebo pumpa se zvedly. Když je posunul doleva, část vybavení odbočila vlevo. Gard to pozoroval v zasnění opilce veterána (a tolik zvláštních věcí jistě nikdo jiný, než nějaký opilec nespátí). Pomyslel si, že Moss vypadá jako skrofulózní cvičitel zvířat, který vede lesem k místu, kde stojí nějaký nepředstavitelný cirkus, slony. Gardener viděl namáhavý odsun těžkého vybavení, takže věděl, že by takový přístroj dokázal přinést revoluci do techniky výstavby. Takové věci se jeho praktickým znalostem vymykaly, ale věřil, že by jediný takový stroj (který Moss ve čtvrtek tak bezstarostně používal) dokázal srazit cenu projektu o rozměrech Aswanské přehrady o dvacet pět, možná i víc procent.

Na druhé straně ta věc ale fungovala jako iluze promítaná nad radniční věž – potřebovala spoustu šťávy.

„Tady,“ prohlásil Moss a podal mu těžký batoh. „Nasaďte si to.“

Gardener si přetáhl popruhy přes ramena. Moss ho pozoroval a mírně se usmál. „Během dne bude lehčí. S tím si nedělejte starosti.“ Zapnul jacka od sluchátek tranzistoráku do kontrolního panelu a nasadil si sluchátko do ucha.

„Co je v tom batohu?“ zeptal se Gardener.

„Baterie. Pojďme.“

Moss zapnul přístroj. Zdálo se, že poslouchá. Přikývl, pak zahnutou anténou namířil na první motor. Ten se zvedl do vzduchu a zůstal tam viset. Jednou rukou svíral ovladač, druhou upravený detektor kovů. Zamířil k motoru. Při každém kroku motor zacouval o stejnou vzdálenost. Gard se zařadil na konec.

Moss odvedl motor mezi domem a kůlnou, protáhl ho kolem Tomcata, pak zamířil skrz Bobbiinu zahradu. Vedla tudy široká, prošlapaná stezka, rostliny po obou stranách pokračovaly ve vývoji se stejnou, divokou krásou. Gardenerovi připomněly Den trifidů. Asi před týdnem ho v noci probudila strašná noční můra. V tom snu vyrvaly slunečnice ze země kořeny a začaly chodit. Z květů jim na zem jako paprsky baterek se zelenými sklíčky zářilo tajuplné světlo.

Rostly tady letní tykve o velikosti ponorkových torpéd, rajčata velká jako míče na basket. Některé kukuřičné klasy dorůstaly pomalu výšky slunečnic. Zvědavý Gardener jeden z nich utrhl – byl téměř dvě

stopy dlouhý – jediný klas (nebylo by to skvělé?) by nasýtil dva hladové lidi. Gard ale porci máslově cukrových zrněk, která ukousl, vyplivl, zašklebil se a oťel si ústa. Chutnala odporně, jako maso. Bobbi měla zahradu plnou obrovských květin, zelenina se ale nedala jíst... možná byla dokonce jedovatá. Motor se nad nimi klidně po pěšině vznášel, a jak si prorážel cestu, kukuřice se po obou stranách ohýbala a šustila. Gardener spatřil na některých vojensky zelených, mečům podobných listech skvrny a fleky od oleje a strojního mazu. Na druhé straně zahrady začal motor klesat. Moss spustil anténu a motor s tichým zaduněním dosedl na zem.

„Co je?“ zeptal se Gardener.

Moss jen zavrčel a vytáhl desetník. Přiložil ho k dolní straně ovladače, otočil jím a vyndal z držáku šest dvojitých A-baterií Duracell. Lhostejně je zahodil na zem. „Dejte mi další,“ vyzval ho.

Gardener sundal batoh, povolil popruhy, otevřel uzávěr a naskytl se mu pohled, který po prvním prozkoumání působil jako miliony dvojitých áček. Jako by někdo trefil v Atlantic City největší jackpot a stroj mu cenu nezaplatil v dolarech, ale v bateriích.

„Ježíši!“

„To nejsem já,“ odsekl Moss. „Dejte mi půltucet těch křápů.“

Gardener v sobě pro jednu nenašel štiplavou odpověď. Předal mu šest baterií a sledoval, jak je Moss strká do zásobníku. Pak přiložil západku, zapojil ovladač, nasadil si do ucha sluchátko a prohlásil: „Jedem.“

Čtyřicet yardů v lese následovala další výměna baterií. O šedesát yardů dál další. Létající motor sál méně šťávy, když jel z kopce, ve chvíli, kdy Moss konečně obrovský motor usadil na okraj výkopu, byli už lehčí o čtyřicet baterií.

Sem a tam. Sem a tam. Odváželi části pumpy z nákladáku Freemana Mosse k okraji příkopu hezky jednu po druhé. Batoh na Gardenerových zádech byl lehčí a lehčí.

Při čtvrté cestě se Gard Mosse zeptal, zda by to mohl zkusit. Mohutné, průmyslové čerpadlo (jehož raison d'être bylo před tím malým a podivným výletem asi pumpovat vodu z ucpaných septiků) sedělo asi dvě stě yardů od výkopu. Moss znovu měnil baterie. Vybitá dvojitá áčka se teď válela všude u cesty a Gard si se zvláštním bodnutím vzpomněl na chlapce na Arcadia Beach. Na toho chlapce s

raketami. Na chlapce, jehož matka zanechala pití... a všeho ostatního. Na chlapce, který věděl o Tommyknockerech.

„No, můžete to zkusit.“ Moss mu přístroj předal. „Trocha pomoci se mi hodí a nijak to nezapírám. Všechno to zvedat člověka přímo ničí.“ Spatřil Gardenerův výraz a pokračoval: „Ach, to jo. Část udělám osobně. Kvůli tomu to tu je. Můžete to zkusit, ale nezdá se mi, že budete mít dost štěstí. Nejste jako my.“

„Všiml jsem si. Až všechno skončí, nebudu si muset kupovat nový zuby od Searse a Roebucka.“

Moss se na něj kysele podíval, nic ale neřekl.

Gard setřel ze sluchátka kapesníkem maz, který tam Moss zanechal, pak si ho nasadil do ucha. Zaslechl zvuk, jaký uslyšíte, když si k uchu přiložíte škebli. Namířil anténu na pumpu, jak to viděl u Mosse, pak ji opatrně posunul nahoru. Nejasný řev moře se mu v uchu změnil. Pumpa se o nepatrný kousek posunula – byl si jistý, že se mu to jen nezdá. Chvilí nato se ale staly dvě věci. Ucítil, jak mu po obličejí stéká teplá krev z nosu, hlavu mu naplnil jekot. „DEJTE SI KOBERCE DO PRACOVNY NEBO DO CELÝHO DOMU LEVNĚJI!“ ječel hlasatel, který se náhle usadil ve středu jeho hlavy a musel ječet do megafonu. „A ANO, MÁME TADY NOVOU VÁRKU KOBERCŮ. POSLEDNÍ SE RYCHLE VYPRODALY, TAKŽE SI BUĎTE JISTÝ-“

„Auuuuuuu, Ježíši, drž hubu!“ zařval Gardener. Upustil ovladač a chytil se za hlavu. Sluchátko se mu vytrhlo z ucha a useklo hlas uřvaného reportéra. Zůstalo mu krvácení z nosu a hlava, která vibrovala jako zvon.

Freemana Mosse to vyburcovalo z klidu a teď na Gardenera zíral s vykulenýma očima. „Co to pro Krista bylo?“ zeptal se.

„To-“ promluvil Gardener tiše, „byl WZON, Kde mají jenom rock and roli, protože se vám to tak líbí. Bude vám, Mossi, vadit, když se na minutku posadím? Asi jsem se sám zrakvil.“

„A taky vám teče krev z nosu.“

„Nekecejte, Sherlocku,“ podivil se Gardener.

„Asi ten zvedák po tomhle vezmu sám.“ Gard byl tou nabídkou víc než potěšen. Dostat zbytek vybavení k výkopu jim zabralo zbytek dne. A Moss byl – když dorazil poslední kus – tak unavený, že ho musel Gardener zpět k nákladáku prakticky odnést.

„Cítím se, jako bych právě nasekal dva sáhy dřeva a vypad mi přitom mozek,“ vydechl starší muž.

Gard nečekal, že se vrátí. Moss se ale objevil příští den přesně v sedm. Místo nákladáku řídil otlučený Pontiac s rozbitou maskou chladiče. Vystoupil, o nohu se mu odrazela přenoska na jídlo.

„Pojďte, dáme se do toho.“

Gardener Mosse respektoval víc než ostatní tři „pomocníky“ dohromady. Ve skutečnosti se mu líbil.

Jak procházeli ranní rosou pátečního rána, která jim zmáčela záložky kalhot, Moss se na něj podíval: „Sem to vyspal,“ zabručel. „Hádám, že jste taky oukej.“

A to bylo asi tak vše, co mu toho dne pan Freeman Moss řekl. Do příkopu ponořili celé klubko hadic, další smontovali (tentokrát průtokové hadice), aby odvedli vodu, kterou vypumpují z kopce na svah, jež se táhl kousek na severovýchod od Bobbiiny farmy. Tyto „kanálroury,“ jak je Moss nazval, tvořily široké, mohutné, plátěné trubice a Gard věřil, že je ukradli požárníkům.

„To jo, maj jich tam pár, pár jich maj i jinde,“ odpověděl Moss a víc k tomu nedodal.

Než pumpy spustily, přitloukl Gardener přes kanálroury velké množství svorek ve tvaru písmene „U“. „Jinak sebou budou mlejt a všude stříkat vodu. Jestli jste někdy viděl, jak se vymkla kontrole požárnícká hadice, pak víte, že to může někoho zranit. A my nemáme dost chlapů, co budou stát celej den kolem, držet trubky a dívat se, jak chčijou.“

„Ne že by tady stáli v řadě dobrovolníci, co?“

Freeman Moss se na něj tiše podíval a chvíli nic neříkal. Pak zamručel: „Zatlučte ty svorky pořádně. Stejně budem muset pěkně často přestat a zatloukat je znovu. Uvolní se.“

„Copak nemůžete kontrolovat proud, abychom se s těma posranejma svorkama už nemuseli otravovat?“ zeptal se Gardener.

Moss nad jeho hloupostí nevěřícně zakoulel očima. „Jasně,“ odvětil. „V tej trubce ale poteče sakra dost vody a já bych jí rád dostal ven do soudnýho dne, jestli je to u vás taky tak?“

Gardener pozvedl ruce a mírně se zasmál. „Hej, jen jsem se ptal,“ odpověděl. „Klid.“

Muž jen svým nenapodobitelným stylem Freemana Mosse zavrčel.

V půl desáté už proudila pěkným tempem po kopci a pryč od lodi voda. Byla chladná, průzračná a dobrá, jak jen může voda být. Byla doopravdy sladká – to vám může dosvědčit každý majitel dobré studny. Do oběda vytvořili úplně novou řeku. Byla šest stop široká a mělká. Ale hučela, odnášela borovicové jehličí, černou hlínu i malé keřky. Oba muži neměli moc práce. Jen seděli a kontrolovali, zda se žádná ze silných, přetížených kanálrour neuvolnila a nezačala stříkat vodu jako ustřelený požární hydrant. Moss pravidelně čerpadla vypínal, aby mohli přitlout uvolněné svorky, nebo je – pokud se tu půda rozmáčela a uvolnila – přemístit jinam.

Okolo třetí odnášel proud už větší křoviny a v pět Gardener zaslechl rachot pádu většího stromu. Vstal, natáhl krk, strom ale padl mnohem dál po proudu, takže ho nespáčil.

„Znělo jak borovice,“ prohlásil Moss.

Teď byla řada na Gardenerovi, aby se na Mosse podíval a neodpověděl.

„Taky to mohl bejt smrk,“ pokračoval Moss, a přestože jeho obličej zůstal naprosto uvolněný, Gardener věřil, že to mohl být od něj vtip. Velmi malý, ale vtip.

„Myslíte, že ta voda narazí na silnici?“

„Ach, to jo, věřil bych tomu.“

„A smete ji, co?“

„Ne-e. Městská četa právě připravuje nověj kanál. Velkopřůtokovej. Asi budou muset na pár dní odklonit dopravu, dokud budou rvát asfalt, teď už tam ale stejně není doprava, jako bejvala.“

„To jsem si všimnul,“ odpověděl Gardener.

„Sakra dobrá věc, pokud se ptáte mě. Letní hosti jsou vždycky na obtíž. Koukněte, Gardenere. Zavřu výstup na těchhle pumpách, ale přesto budou produkovat celou noc takovejch patnáct, možná sedmnáct galonů za minutu. Se čtyřma pumpama to znamená tři tisíce osm set galonů za hodinu, přes celou noc. Na automat to není tak zlý. Tak pojďte, jdem. Vaše loď je skvělá, trochu mi z ní ale lítá krevní tlak. Než zamířím domů ke starej, dám si jedno pivo – jestli mi ho teda dáte.“

Včera se Moss objevil znovu. Byla sobota. Přijel ve starém Pontiacu a okamžitě nastavil pumpy na kapacitu třicet pět galonů za minutu, osm tisíc čtyři sta galonů za hodinu.

Dnes ráno žádný Freeman Moss. Konečně se unavil jako ostatní a nechal Gardenera, ať přemýšlí o stejných, starých možnostech.

První možnost: práce jako vždy.

Druhá možnost: zdrhej, jak můžeš. Už došel k závěru, že jestli Bobbi zemře, hned nato se mu stane osudné neštěstí. Může mu to trvat půl hodiny. A pokud se rozhodne uprchnout, dozví se to ostatní předem? To se mu nezdálo. Hrál se zbytkem Havenu pořád poker podle starých pravidel: se všemi kartami obrácenými lícem dolů. *Ach, a mimochodem, bando, jak daleko bude muset uprchnout, aby se dostal z jejich dosahu a z dosahu jejich vybavení z filmu Buck Rogers?*

Gard ve skutečnosti nevěřil, že to bude moc daleko. Derry, Bangor, dokonce Augusta... všechny mohou být moc blízko. Portland? Možná. Pravděpodobně. Vzpomněl si na cigaretovou analogii.

Když začne dítě kouřit, má štěstí, pokud se dostane do poloviny cigarety, aniž by se poblilo, nebo málem omdlelo. Po šestiměsíčních zkušenostech může zvládnout pět, možná deset cigár denně. Dejte mu tři roky a získáte vlastního kandidáta na rakovinu plic, který kouří dvě a půl krabičky denně.

Pak to změňte. Řekněte dítěti, které právě dokouřilo první cigaretu, potácí se se zeleným obličejem Kyle a zvrací, že musí přestat kouřit. Asi se zhroutí a políbí vám prdel. Chyťte ho, když jich kouří pět, nebo deset denně a máte dítě, které asi nic nezajímá... přestože může dítě s takovým návykem zjistit, že jí moc sladkostí a nudí-li se, nebo je nervózní, touží po cigaretě.

Ach, pomyslel si Gardener. Vezmi si takového kuřáka veterána. Řekni mu, že musí přestat zatloukat hřebíky do vlastní rakve a on si sevře hrudník jako člověk, který má infarkt... až na to, že si jenom chrání cigára v náprsní kapse košile. Kouření, jak Gardener věděl z vlastních, většinou úspěšných pokusů přestat, nebo tu vražednou neřest alespoň zmírnit, je fyzická závislost. První týden bez cigaret kuřáci trpí nervozitou, bolestí hlavy a křečemi ve svalech. Doktoři mohou předepsat na utišení nejhorších symptomů vitamín B12. Dobře ale ví, že na boj s pocitý ztráty a deprese v průběhu šesti měsíců od chvíle, kdy zamáčkne kuřák poslední cigaretu a vyrazí na osamělou pouť z návyku, žádné pilulky nejsou. *A Haven, pomyslel si teď Gardener, spustil čerpadla na plný výkon, je jako zakouřená místnost. Nejdřív jim bylo špatně... připomínali partu kluků, která zkouší za stodolou kouřit*

kukuřičný cigarety. Ted' se jim ale vzduch v místnosti líbí. A proč ne? Jsou to kuřáci, kteří si zapalují jednu od druhé. Je to ve vzduchu, který dýchají. A bůh ví, jaké fyziologické změny jim v mozcích a tělech probíhají. Ve tkáni plic lidí, kteří kouří osmnáct měsíců, se objeví skupiny degenerovaných buněk. Ve městech, kde je vysoké znečištění, nebo – bůh chraň – nukleární reaktory, se vyskytuje velké množství nádorů mozku. Co s nimi ale dělá tohle?

Nevěděl – neviděl na povrchu žádné pozorovatelné změny kromě ztráty zubů a zvýšené nervozity. Ale nevěřil, že ho budou – pokud uteče – pronásledovat moc daleko. Možná za ním vyrazí s nadšením policejního oddílu západní republiky, nějakým způsobem ale tušil, že ztratí rychle zájem... jakmile začnou ustupovat symptomy.

Spustil všechna čtyři čerpadla na maximum a téměř okamžitě rozšířil bystrinu na široký potok. Pak se pustil do každodenní kontroly svorek, které hadice držely.

Kdyby utekl, měl dvě možnosti: držet jazyk za zuby, nebo začít zpívat. Z mnoha důvodů věděl, že by asi zůstal zticha. Což by znamenalo se jednoduše vzdát – odepsat poslední měsíc těžké práce, odepsat možnost okamžitě změnit sebevražedný směr světové politiky. A především odepsat svou dobrou přítelkyni a někdejší milenku Bobbi Andersenovou, která už byla téměř dva týdny in absentia.

Třetí možnost: zbavit se toho. Odpálit to. Zničit to. Změnit to v další mlhavou pověst jako jsou údajní mimozemšťané v hangáru číslo 18.

I přes vztek, který cítil k šílenství nukleární energie a nadšeným technokratickým byrokratům (kteří ji stvořili, zaručili se za ni a odmítali i přes Černobyl vidět její nebezpečí), i přes depresi vědců z AP Wire Photo, kteří posunuli černé hodiny na dvě hodiny před půlnocí, si plně uvědomoval, že může být zničení lodi možná tou nejlepší věcí, jakou může udělat. Oxidace látky napuštěné v povrchu pláště (záměrně, o tom neměl pochyb) tady vyvolala úrodu neuvěřitelných strojů. Bůh sám věděl, jak skvělé věci možná čekají uvnitř. Ale byly tady i jiné věci, že? Ten neurochirurg v havarovaném letadle, ten stařík s tím velkým státním poldou, možná konstábl, paní McCauslandová, možná ti dva další poldové, co zmizeli, možná i ten Brownovic kluk... kolik z toho mohl položit na práh té věci, na kterou zíral? Věc, jež čněla ze

země jako čumák největší bílé velryby, jakou kdy kdo vysnil? Část? Vše? Nic?

Jednou věcí si byl Gardener jistý – a nebyla to poslední odpověď.

Že byla loď v zemi studnicí stvoření se nedalo popřít... stejně tak se ale jednalo o havarovanou loď nepoznaného druhu z černých dálek – loď stvoření, jejichž mysl se mohla od lidské lišit stejně jako lidská mysl od pavouci. To nedělní ráno zářil v zamlžených, slunečních paprscích překrásný a nepravděpodobný artefakt... stejně tak tam číhal začarovaný dům, mezi jehož zdmi a v jeho dutinách se mohli pořád procházet démoni. Zažil chvíle, kdy se na loď podíval a zaznamenal divný pocit v krku, jako by na něj ze země zíraly upřené oči.

Ale jak se ho zbavit? Jak ho odpálit? I kdyby chtěl, jak to udělá? Nálože, které používali na trhání skály, která pevně loď svírala, měly větší sílu než dynamit. Povrch té věci ale ani neškrábly. Měl odklusat do letecké základny v Limestone, ukradnout atomovou bombu a pohybovat se s hedvábnou a nepředstavitelnou lehkostí Dorka Pitta z románu Cliva Cusslera? A nebyla by to sranda? Nezasměl by se naposledy, kdyby atomovku doopravdy sebral, odpálil ji a zjistil, že dokázal pouze jednou ranou záhadně neporušenou a netknutou loď osvobodit?

Takové měl možnosti. Ta třetí nebyla ve skutečnosti žádnou možností... a jeho ruce byly zřejmě inteligentnější než mozek. Když v duchu probíral po x-té všechny možnosti, dal se tiše do ranní práce. Spustil pumpu na maximum a ověřil, že jsou kanálroury pevné. Teď se vrátil k výkopu, kontroloval nasávací hadice a úroveň vody. S radostí zjistil, že k tomu, aby vodu našel, potřebuje baterku. Rychle klesala. Věřil, že můžou s odpalováním a výkopem začít do středy, nejpozději do čtvrtka znovu. A jak znovu začnou, půjde práce rychle. Skála byla ve studni mokrá a plná velkých pórů. Nebudou ztrácet čas vrtáním děr pro výbušniny, objeví dost přirozených míst, kam se nevejdou jen výbušná rádia, ale celé pytle. Další fáze bude jako změna hustého a lepivého těsta v čerstvou, nadýchanou koblihu.

Gard zůstal nad dírou v zemi chvíli stát a namířil obrovským světlem do černé hloubky. Pak ho vypnul a chtěl znovu zkontrolovat svorky. Bylo teprve půl deváté ráno a už měl žízeň.

Obrátil se.

Stála tam Bobbi.

Poklesla mu čelist. Po chvíli ji se cvaknutím zubů zavřel a vyrazil k Bobbi. Čekal, že halucinace zprůhlední a zmizí. Zůstala ale pevná a Gard si všiml, že přišla o spoustu vlasů – bledé a zářivě bílé čelo jí ustoupilo až doprostřed lebky a v centru nechalo jen malou šošolku. Ty nově odhalené části lebky neznamenalý jediná bledá místa. Působila jako člověk, který prošel hroznou a oslabující nemocí. Pravou ruku měla na šátku a-

a má makeup. Pan-Cake makeup. Jsem si tím pěkně jistej – dala si ho tolik, jako žena, která chce zakrýt podlitinu. Ale je to ona... Bobbi... žádný sen...

Oči jí náhle naplnily slzy. Zlomila se v pase, pak se roztřásla. Až v tu chvíli si uvědomil, jaký měl strach. Jak byl sám.

„Bobbi?“ zeptal se chraplavě. „Jsi to doopravdy ty?“

Bobbi se usmála. Ten starý, sladký úsměv, který měl tak rád. Ten úsměv, který ho tak často zachránil před vlastním hloupým já. Byla to Bobbi. Byla to Bobbi a Gard ji miloval.

Přešel k ní, objal ji rukama a přiložil unavený obličej k jejímu krku. Předtím to tak také dělával.

„Ahoj, Garde,“ zašeptala a rozplakala se.

Plakal i Gard. A líbal ji. Líbal ji. Líbal ji. Náhle měla všude jeho dlaně, vlastní volnou rukou ho objala.

Ne, zašeptal a pořád ji líbal. Ne, nemůžeš.

Ššššš, musím, je to má poslední šance, Garde. Naše poslední šance.

Líbal ji. Líbali se. Ach, líbali se a náhle měla rozepnutou košili. Nebylo to tělo bohyně sexu, bylo bílé, nemocné, ochablé svaly, povadlá ňadra. Přesto ho miloval a líbal ji. Líbal ji a na obličejích se jim promísily slzy.

*Garde, můj drahý, můj drahý, vždycky můj-
šššššš*

Ach, prosím, miluju tě.

Bobbi, já miluju

miluju

líbej mě

líbej

ano

Pod sebou jehličí z borovice. Láska. Její slzy. Jeho slzy. Líbali se, líbali a líbali. A když do ní pronikl, okamžitě si uvědomil dvě věci: jak mu scházela a že nezpívá jediný pták. Les byl mrtvý.

Líbali se.

12.

Gard vzal košili (která stejně nebyla moc čistá) a setřel jí z nahého těla hnědé skvrny makeupu. Neměla ho jen na obličej. Přišla sem a čekala, že se s ním pomiluje? Lepší o tom nepřemýšlet. Alespoň prozatím.

Přestože by měli sloužit celí propocení (jak to spolu dělali) komárům a ovádům za slavnostní oběd na Den díkůvzdání, neměl jediné kousnutí. A věřil, že i Bobbi nemá ani jedno. *Nepodporuje to jen IQ*, pomyslel si a podíval se na loď. *Zároveň to výjimečně odpuzuje hmyz.*

Odhodil košili stranou a dotkl se Bobbiina obličej. Přejel jí prstem po tváři a nabral další makeup. Většinu ho ale buď odnesl pot... nebo smyly slzy.

„Ublížil jsem ti,“ zašeptal.

Miloval ses se mnou, odpověděla.

„Cože?“

Ty mě slyšíš, Garde. Víím, že mě slyšíš.

„Zlobíš se?“ zeptal se a zaznamenal, že znovu sám zvedá bariéry. Uvědomil si, že už se zase přetvařuje, že je po všem. Vše, co mezi nimi bylo, pominulo. To poznání bylo smutné. „A proto se mnou nebudeš mluvit?“ Zaváhal. „Neobviňuju tě. Vytrpěla jsi z mojí strany za ta léta hodně sraček, ženo.“

„Já s tebou mluvila,“ odvětila, a přestože litoval, že jí po milování lže, její pochybnosti mu udělaly radost. „Mou myslí.“

„Já to neslyším.“

„Ale předtím jsi to slyšel... slyšel jsi a odpovídal. Mluvili jsme spolu, Garde.“

„Byli jsme blíž k... tomu.“ Mávl rukou k lodi.

Bledě se na něj usmála a přiložila mu tvář na rameno. Když jí setřel většinu makeupu, její pokožka působila nepříjemně průhledným dojmem.

„Tak co? Bolelo tě to?“

„Ne. Ano. Trochu.“ Usmála se. Byl to ten starý škleb Bobbi Andersonové, který říkal jdi do prdele. Po tváři jí ještě stékala poslední slza. „Stálo to za to. To nejlepší jsme si schovali nakonec, Garde.“

Jemně ji políbil, její rty byly ale už jiné. Rty Nové a Vylepšené Roberty Andersonové.

„První, poslední, nebo prostřední. Nechtěl jsem se s tebou milovat a ty tady nemáš co dělat.“

„Vím, vypadám unaveně,“ odvětila. „A jak jsi zjistil, mám na sobě hodně šminků. Měl jsi pravdu, přepínala jsem se a prožila něco jako naprosté tělesné zhroucení.“

I hovno, pomyslel si Gardener, ale zakryl tu myšlenku šumem, aby ji Bobbi nepřečetla. Dokázal to, aniž by se nad tím pozastavil. To zastírání se mu stalo novou přirozeností.

„Léčba byla... radikální. Skončila jistými problémy s pokožkou a ztrátou vlasů. Ale všechny dorostou.“

„Ach,“ vydechl Gardener a pomyslel si. *Pořád neumíš sakra lhát, Bobbi*. „No, jsem rád, že jsi v pořádku. Možná by sis měla dát ale na pár dní pohov, dát si nohy nahoru.“

„Ne,“ zašeptala Bobbi. „Nadešla poslední fáze. Už tam téměř jsme. Začali jsme to – ty a já.“

„Ne,“ odsekl Gardener. „Začalas to ty, Bobbi. Ty jsi o to doslova zakopla. Když byl ještě Peter naživu. Vzpomínáš?“

Při zmínce o Peterovi spatřil v jejích očích bolest. Pak pominula. Jeho názor odbyla pokrčením ramen. „Byl jsi tady dost brzo. Zachránil jsi mi život. Bez tebe bych tady nebyla. Tak to dokončeme společně, Garde. Vsadím se, že už to ke vchodu není víc jak pětadvacet stop.“

Gardener měl silný pocit, že má pravdu. Náhle se mu to ale nechtělo přiznat. V srdci se mu obracel a kroutil šíp, bolest byla horší než kocovina a nejhorší migréna, jakou kdy zažil.

„Jestli si to tak myslíš, vezmu tě za slovo.“

„Co říkáš, Garde? Ještě jednu míli, ty a já.“

Zamyšleně se posadil a pohlédl na ni. Znovu zaznamenal, jak zlověstně a tiše působí les bez zpěvu ptáků.

Tak by to vypadalo – tak to bude vypadat – jestli se někdy roztaví jedna z těch blbých atomových elektráren. Lidé budou dost chytrí, aby zmizeli – pokud je varují včas, a pokud bude mít ohrožená elektrárna a

NRC dost odvahy jim to říct - pořád ale nemůžete uvědomit sovu nebo datla, aby vyklidili pole. Nemůžete říct šarlatové tangaře, aby se nedívala na kulový blesk. Roztečou se jim oči a budou se kolem plácát slepí jako netopyři, narážet do stromů a do boků budov, dokud si nezlomí krk, nebo nezemřou hladu. *Je to vesmírná loď, Bobbi? Nebo je to obrovská, mohutná nádoba s odpadem, který už uniká? Uniká, že? Proto je ten les tak tichý, a proto spadl v pátek z nebe pták toho Neurologa Oblečeného v Polyesteru, co?*

„Co říkáš, Garde? Ještě mílí?“

Kde je tedy nějaké řešení? Kde je nějaká čest? Chápeš? Předáš to americké dallaské policii, aby to použila proti sovětské dallaské policii? Co? CO? Nějaký nápad, Garde?

A náhle ho dostal... nebo se před ním jeden zatřpytil.

Ten třpyt byl lepší než nic.

Objal Bobbi s její nehybnou rukou.

„Oukej, ještě jednu mílí.“

Bobbiin úsměv se pomalu rozšířil... pak se změnil ve výraz zvědavosti a překvapení. „Kolik ti nechal, Garde?“

„Kolik mi nechal kdo?“

„Zubní skřítek,“ odpověděla Bobbi. „Už jsi konečně o jeden přišel. Přímo tady vpředu.“ Gard překvapeně pozvedl s mírným strachem ruku k ústům. Byl si jistý, že v místech, kde měl včera řezák, dnes že je díra.

Tak to tedy začalo. Po měsíční práci ve stínu té věci, kdy bláhově věřil ve vlastní imunitu. Všechno bylo jinak. Začalo to. Dostal se na cestu k Novému a Vylepšenému.

Na cestu ke „stávání se“.

Přinutil se k úsměvu. „Nevšiml jsem si,“ zašeptal.

„Vidíš v tom nějaký rozdíl?“

„Ne,“ odpověděl po pravdě. „Alespoň ne teď. Co říkáš, chceš pracovat?“

„Udělám, co bude v mých silách,“ odvětila Bobbi. „Touhle rukou.“

„Můžeš kontrolovat hadice a upozornit mě, když se nějaká začne uvolňovat. A mluvit se mnou.“ S nešikovným úsměvem se na ni podíval. „Nikdo z těch chlápků nevěděl, jak mluvit, člověče. Myslím tím, že byli upřímní, ale...“ pokrčil rameny. „Chápeš?“

Bobbi mu úsměv oplátila a Gardener spatřil další, nefalšovaný záblesk té staré Bobbi, ženy, kterou miloval. Vzpomněl si na bezpečný,

tmavý přístav jejího krku a v srdci se mu znovu otočil šroub. „Myslím, že jo,“ odpověděla. „A jestli chceš, budu s tebou mluvit tolik, až ti upadnou uši. I já byla sama.“

Stáli spolu a usmívali se na sebe. Téměř jako dřív. Les byl ale tichý, nenaplnila je žádná ptačí píseň.

Je po lásce, pomyslel si. Ted' už je to zase stejná stará hra pokeru, až na to, že přišel minulou noc Zubní skřítek a zdá se mi, že se ten bastard vrátí dnes v noci zas. Možná vezme bratrance a švagra. A až uvidí moje karty, možná vytáhne eso a bude po všem. Určitým způsobem je to legrační. Vždycky jsme věřili, že musí být ufoňi na invazi alespoň živí. Invazi duchů nečekal dokonce ani H. G. Wells.

„Chci se podívat do výkopu,“ ozvala se Bobbi.

„Oukej. Myslím, že se ti bude líbit, jak se vyprazdňuje.“

Do stínu, který loď vrhala, vkročili společně.

13.

Pondělí, 8. srpen:

Horko se vrátilo.

Teplota za oknem kuchyně Newta Berringera se to pondělní ráno ve čtvrt na osm pohybovala na osmadvaceti. Newt ale v kuchyni nebyl a nemohl se podívat. Stál v kalhotách od pyžama v koupelně, nezkušeně si nanášel na obličej makeup Pan-Cake po zesnulé ženě a proklínal ho, že tvoří s potem žmolky. Vždycky makeup považoval za ženskou, neškodnou hračku. Když se ho ale teď pokoušel použít (*nezvýraznit dobré, ale ukrýt špatné, alespoň to děsivé*), zjistil, že je nanášení makeupu jako někomu stříhat vlasy. Bylo to sakra těžší, než se na první pohled zdálo.

Snažil se zakrýt skutečnost, že mu začala během posledního týdne blednout kůže na tvářích a na čele. Samozřejmě věděl, že se to týká výletů, které s ostatními podnikl do Bobbiiny stodoly, výletů, na které si nedokázal později vzpomenout. Věděl už jen to, že byly děsivé, a ještě víc radostné. Věděl, že třikrát vyšel a cítil se deset stop vysoký a připravený souložit v bahně s četou zápasnic. Věděl toho dost, aby si odvodil, co se ve stodole děje. Zpočátku to ale považoval za obyčejné blednoucí opálení. V letech, než ji jedno lednové zimní odpoledne přejelo nákladní auto z pekárny, jeho manželka Elinor ráda žertovala,

že stačí Newta vystrčit po prvním květnu na jediný sluneční paprsek a zhnědne jako Indián.

Od minulého pátku odpoledne si už o tom, co se děje, nedokázal dál nic namlouvat. Rozeznal na tvářích žíly, tepny a vlasečnice. Stejně jako na modelu, který sehnal synovci Michaelovi před dvěma lety k vánocům – jmenoval se Neuvěřitelný průhledný člověk. Pěkně ho to znervóznilo. Nešlo ale jen o to, že viděl do vlastního těla. Když si zatlačil prsty na tváře, lícní kosti se mu zdály trochu měkké, jako by... no... se rozpouštěly.

Takhle nemůžu ven, pomyslel si. Ježtší, ne.

Když se ale podíval v sobotu do zrcadla a po chvíli přemýšlení a mhouření očí si uvědomil, že ten šedý stín, který pozoruje stěnou tváře, je jeho vlastní jazyk, hned vystartoval k Dickovi Allisonovi.

Dick otevřel dveře a vypadal tak normálně, že Newt na několik hrůzných okamžiků uvěřil, že se to děje jen jemu a nikomu jinému. Pak mu hlavu naplnila Dickova jasná a pevná myšlenka. Úlevou celý zeslábl: *Kriste, takhle tady nemůžeš kolem pobíhat, Newte. Vyděsíš lidi. Pojď dovnitř. Zavolám Hazel.*

(Samozřejmě nepotřebovali telefon, staré zvyky ale umírají těžko)

V Dickově kuchyni Newt pod zářícím kruhem na stropě jasně poznal, že má Dick makeup – *Hazel*, vysvětlil mu Dick, *ho naučila, jak makeup nanášet. Kromě Adleye, který do stodoly vstoupil prvně teprve před dvěma týdny, se to stalo všem.*

Kde to skončí, Dicku? zeptal se Newt neklidně. Zrcadlo na Dickově chodbě ho táhlo jako magnet. Newt na sebe zíral. Našel schovaný jazyk za bledými rty, rozeznal spletitý podrost malých, pulzujících kapilár na čele.

Přitiskl špičky prstů ke kosti nad obočím, když je odtáhl, rozeznal nepatrné zářezy. Vypadaly jako otisky prstů ve ztuhlém vosku. Jasně křivky prstů se ale zabořily do šedé pokožky. Když to uviděl, udělal se mu špatně od žaludku.

Nevím, odpověděl Dick. Ve stejnou chvíli mluvil s Hazel telefonem. *Ve skutečnosti je to ale jedno. Stejně se to nakonec stane všem. Jako všechno ostatní. Víš, co tím myslím?*

Věděl. *Ano. První změny,* pomyslel si Newt a podíval se toho horkého pondělního rána do zrcadla, *byly mnohem horší, mnohem víc šokující, neboť byly tak... no, intimní.*

Našel ale cestu, jak si na ně zvyknout. Jak věřil, dokazovalo to, že si člověk může zvyknout – má-li dost času – na všechno.

Ted' stál před zrcadlem a nejasně vnímal diskžokeje v rádiu, který posluchače informoval, že přísun horkého jižního vzduchu znamená, že se mohou těšit nejméně tři dny, a možná celý týden na horké počasí s teplotami mezi třiceti a čtyřiceti. Newt blížící se vlhké počasí proklel – jako vždy ho budou pálit a svědět hemeroidy – a dál zakrýval víc a víc průhledné tváře, čelo, nos a krk makepem Max faktor Pan-Cake, který patřil Elinor. Přestal proklínat počasí a bez jediného přerušení monologu přešel k nadávkám na makeup. Vůbec netušil, že makeup po delší době stárne a lepí se (a tenhle ležel zastrčený v šuplíku už dávno před smrtí Elinor v únoru 1984).

Ale věřil, že si na nanášení toho svinstva zvykne... až do chvíle, kdy už ho nebude třeba. Člověk si dokáže zvyknout téměř na všechno. Z poklopce pyžama mu vypadlo chapadlo. Bílá špička, pak růžový odstín, a nakonec (jak se rozšiřovalo k neviditelné základně) tmavě rudé jako krev. Jako by Newt Berringer chtěl jeho teorii podpořit, nepřítomně ho nacpal do kalhot a pokračoval v pokusech rozetřít makeup zděděný po mrtvé manželce na mizející obličej.

14.

Úterý, 9. srpen:

Starý doktor Warwick pomalu stáhl z Tommyho Jacklina prostěradlo a nechal ho klesnout k zemi. Mírně se nadulo, pak dosedlo. Tommy měl nápadnou křivku nosu. Byl to hezký kluk, nos měl ale stejně velký jako otec.

Jeho otec, pomyslela si Bobbi Andersonová s pocitem nevolnosti, *někdo to jeho otci musí sdělit. A hádejte, koho vybereme?* Věděla, že by ji takové věci neměly už trápit – věci jako smrt Jacklinova chlapce, vědomí, že se – až se dostanou ke dveřím lodi – bude muset zbavit Garda. Občas ji ale trápily.

Doufala, že časem vyprchají. Ještě pár návštěv stodoly. Nic víc nepotřebuje.

Bezcílně si otřela košili a kýchla.

Na chvíli tam (až na zvuk kýchnutí a chroptivý dech Ester Brooklinové v druhé posteli provizorní, malé kliniky, kterou doktor připravil ve své ordinaci) panoval jen šok a ticho.

Kyle: *Je doopravdy mrtvý?*

Ne, já je takhle přikrejujám jenom z legrace, odsekl Warwick nevrle. No tak, chlape! Věděl jsem, že odejde ve čtyři. Proto jsem vás sem všechny svolal. Jste teď koneckonců otcové města, nebo ne?

Jeho oči se na chvíli upřely na Hazel a Bobbi.

Promiňte mi. A dvě městské matky.

Bobbi se bez jakéhokoliv humoru usmála. Brzy bude v Havenu jen jedno pohlaví. Žádné matky, žádní otci. Můžete říct jen další nápis BURMA SHAVE na velké silnici „stávání se“.

Podívala se od Kyleho k Dickovi, k Newtovi, k Hazel a všimla si, že vypadají stejně šokovaně, jako se sama cítí. Díky bohu v tu chvíli nebyla sama. Tommy a Hester se vrátili v pořádku – ve skutečnosti se oproti plánu vrátili ještě dřív. Když se totiž Tommy začal cítit jen tři hodiny potom, co opustili havensko-trójskou oblast, nemocný, začal spěchat. Pohyboval se, jak nejrychleji dokázal.

Ten kluk je doopravdy hrdina, pomyslela si Bobbi. Myslím, že pro něj maximálně můžeme vyhradit místo v matce zemi, přesto je ale hrdina.

Pohlédla k místu, kde ležela Hester. Byla bledá jako vosková kamej. Těžce se zavřenýma očima dýchala. Mohli se – měli se – vrátit, když je začala bolet hlava, když jim začaly krváčet dásně. O tom ale vůbec nediskutovali. A nebyly to jen dásně. Hester, která celou dobu „stávání se“ nepatrně menstruovala (zdálo se, že mladé dívky na rozdíl od starších žen nepřestaly... nebo ještě nepřestaly), Tommyho přinutila zastavit v trójském smíšeném zboží, aby si mohla koupit lepší vložky. Začala silně krváčet. Ve chvíli, kdy koupili tři autobaterie a dobrou, použitou baterii do nákladáku v Autodílech na hranici mezi Newportem a Derry na silnici číslo 7, už promáčela čtyři Stayfree maxi-vložky.

Začala je bolet hlava, Tommyho víc než Hester. V době, kdy sehnali půl tucet baterií Allstate v Searsově obchodě a nějakých sto C, D, dvojitých a trojitých A-baterií v opravdu cenném zboží (kde právě dostali novou zásilku), už oba věděli, že se musí vrátit... a rychle. Tommy začal mít halucinace. Když projížděli Wentworth Street, zdálo

se mu, že spatřil, jak se na něj z otevřeného kanálu šklebí klaun. Klaun, který měl místo očí blýskavé, stříbrné dolary, bílé rukavice a držel balónky.

Nějakých osm mil za Derry zamířili po silnici číslo 9 zpět k Havenu a Tommy začal krváčet z konečnicku. Zastavil, obličej mu zahořel rozpaky a zeptal se Hester, zda by mu půjčila jednu vložku. Když se zeptala proč, dokázal odpovědět, ale nedokázal se na ni podívat. Dala mu jich několik a Tommy odešel na minutku do křoví. Když se vrátil k autu, potácel se jako opilec, jednu ruku měl nataženou.

„Musíš řídit ty, Hester,“ oznámil jí. „Moc dobře nevidím.“

Ve chvíli, kdy dorazili na hranici města, bylo přední sedadlo auta postříkané krví. Tommy byl v bezvědomí. V tu dobu viděla už i Hester přes temný závoj. Věděla, že jsou čtyři hodiny, jasné letní odpoledne. Doktor Warwick před ní ale vyplul z purpurového šera jako před bouřkou. Vnímala, jak otevírá dveře, dotýká se jejích rukou a říká: *Bude to v pořádku, má drahá. Jsi zpátky. Můžeš pustit volant. Jsi zpět v Havenu.* Když se stočila do ochrany náruče Hazel McCreadyové, dokázala více méně souvisle podat hlášení. Přestože doktor ždímal z auta neslýchaných sto deset a bílé vlasy mu vlály ve větru, Hester upadla stejně jako Tommy do bezvědomí už dávno předtím, než dorazili k němu domů.

Adley McKeen zašeptal: *A co s tou dívkou?*

No, klesá jí krevní tlak, odpověděl doktor Warwick. *Krvácení se zastavilo. Je mladá a silná. Dobrá, vesnická holka. Znal jsem její rodiče i prarodiče. Dostane se z toho. Zádumčivě se na ně podíval, jeho vodnaté, staré a modré oči jejich makeup nenachytil. Ve zdejších světle vypadali jako půltucet ošklivě opálených klaunů.*

Ale nevěřím, že ještě někdy uvidí.

Následovalo trapné ticho.

Prolomila ho Bobbi. *Tak to není.*

Doktor Warwick se obrátil a podíval se na ni.

Zase uvidí, pokračovala Bobbi. *Až „stávání se“ skončí, uvidí. Pak všichni uvidí jedním okem.*

Warwick na chvíli zachytil její pohled, pak sklonil oči. *Ano,* odpověděl. *Asi. Stejně je to ale sakra škoda.*

Bobbi vlažně souhlasila. *Škoda pro ni, horší pro Tommyho. Žádná postel s růžemi pro jejich rodiče. Musím je jít navštívit. Hodila by se mi společnost.*

Podívala se na ně, jejich oči se ale najednou odvrátily a myšlenky se změnilly v souvislý bzukot.

Správně, odpověděla Bobbi. *Myslím, že to zvládnou.*

Poníženež se ozval Adley McKeen. *Jestli chceš, půjdu s tebou, Bobbi. Dělat ti společnost.*

Bobbi ho obdarovala unaveným, ale zářivým úsměvem a stiskla mu rameno. *Děkuju ti, Ade. Děkuju ti už podruhé.*

Oba vyšli ven. Ostatní je sledovali, a když zaslechli, jak startuje Bobbiin nákladřák, obrátili se k místu, kde ležela v bezvědomí Hester Brooklinová napojená na složité podpůrné přístroje, jejichž základ tvořila dvě rádia, měnič desek, automatický ladič z doktorovy nové televize Sony... .. a samozřejmě spousta baterií.

15.

Středa, 10. srpen:

I přes únavu, zmatek, neschopnost přestat si přehrávat Hamleta a – nejhorší ze všeho – přes vytrvalý pocit, že se věci v Havenu neustále horší, dokázal ode dne, kdy se Bobbi vrátila a milovali se spolu na voňavém jehličí borovic, dost nasávat. Zčásti šlo čistě o jeho vlastní já. Teklo mu moc krev z nosu, moc ho bolela hlava. Věřil, že to nepochybně vyvolává loď – nezapomněl, co se mu to stalo, když ho Bobbi opakovaně nabádala, ať se dotkne jejího nálezu a on sevřel okraj lodi a zažil tu rychlou, umrtvující vibraci. Přesto byl natolik inteligentní, aby věděl, že tu hraje svou roli i neustálé pití. Neobjevovala se okna per se, ale zažil dny, kdy mu krvácel nos třikrát, čtyřikrát. Vždycky měl sklon k vysokému tlaku a nejednou mu říkali, že ten kritický bod může neustálé pití jen posunout.

Takže se mu vedlo docela dobře až do chvíle, kdy zaslechl Bobbiino kýchnutí.

Ten zvuk byl tak hrozně známý, že v něm vyvolal množství vzpomínek a v mysli mu náhle jako bomba vybuchla hrozná myšlenka.

Přešel do kuchyně, otevřel koš a podíval se na šaty – na ty, které na sobě měla včera večer. Bobbi tu prohlídku nezaznamenala. Spala. Kýchla ze spaní.

Předešlý večer bez jakéhokoliv vysvětlení odešla – připadala mu nervózní a vzrušená. Ačkoliv oba celý den tvrdě pracovali, Bobbi se téměř nedotkla večeře. Pak se před západem slunce vykoukala, převlékla se a odjela do horkého, tichého a vlhkého večera. Gardener ji zaslechl, jak se vrací kolem půlnoci a spatřil jasný záblesk světla, jak vstoupila do stodoly. Věřil, že se vrátila při prvních paprscích, nebyl si ale jistý.

Dnes byla celý den navrčená, mluvila, jen když ji oslovil a i tehdy odpovídala jedinou slabikou. Gardenerovy neohrabané pokusy ji rozveselit neměly žádný úspěch. Bobbi vynechala večer znovu jídlo, a když Gardener na verandě navrhl, že si jako za starých dnů zahrají cribbage, jen zavrtěla hlavou.

Z té zvláštní pokrývky makeupu s odstínem pokožky vykukovaly zamračené a vlhké oči. A když si toho Gardener všiml, Bobbi vyndala ze stolu hrst kapesníků Kleenex a rychle dvakrát nebo třikrát kýchla.

„Asi letní chřipka. Půjdu na kutě, Garde. Omlouvám se, že kazím párty, ale jsem zničená.“

„Oukej,“ potvrdil Gard.

Něco (něco důvěrně známého) ho hlodalo. Stál tady teď s jejími šaty v rukou. Lehké, letní, bavlněné šaty bez rukávů. Za starých dnů by je ráno vyprala, pověsila uschnout na šňůru, po večeři vyžehlila a před spaním uložila zpět do skříně. Staré dny už ale pominuly. Nahradily je Nové a Vylepšené dny. Prali prádlo, jen když už to nešlo odložit. Koneckonců měli na práci důležitější věci, nebo ne?

Jako by chtěla tu myšlenku podpořit, dvakrát ze spánku kýchla.

„Ne,“ zašeptal Gardener. „Prosím.“ Upustil šaty do koše, už se jich nechtěl ani dotknout. Zabouchl víko a ztuhle se postavil. Čekal, zda ten zvuk Bobbi neprobudil.

Vzala nákladňák. Jela dělat, co nechtěla. Věc, která ji rozčílila. Věc tak formální, že potřebovala šaty. Vrátila se pozdě a šla do stodoly. Nešla se do domu převléknout. Vstoupila, jako by vstoupit musela. Hned. *Proč?*

Odpověď umocněná kýcháním a tím, co našel na šatech, vypadala nevyhnutelně.

Útěchu.

A když Bobbi, která žila sama, potřebovala útěchu, kdo ji pokaždé poskytl? Gard? Nedělejte si, lidi, srandu. Gard se objevil, jen aby útěchu bral a ne dával.

Chtěl se opít. Chtěl to víc než od chvíle, kdy celé to šílenství začalo.

Zapomeň na to. Když se obrátil k odchodu z kuchyně, kde schovávala Bobbi zásoby alkoholu i koš na prádlo, něco t'uklo o prkna. Sehnul se, zvedl to, prozkoumal a zamyšleně převrátil v dlani. Byl to samozřejmě zub. Velké Číslo Dvě. Vložil si prst do pusy a nahmatal novou mezeru. Pak si prohlédl pruh krve na bříšku prstu. Přešel ke dveřím a poslouchal. Bobbi v ložnici hlasitě chrápana. Znělo to, jako by měla dutiny zcela zabetonované.

Letní chřipka, řekla. Možná jo. Možná to tak je.

Ale vzpomněl si, jak ji občas, když seděla ve starém houpacím křesle u oken a četla nebo když seděla na verandě, skočil Peter do klína. Bobbi tvrdila, že jsou Peterovy ničivé skoky na její řadra nejčastější, když se mění počasí. A stejně tak byla za horkého a proměnlivého počasí náchylná k útokům alergie. *Jako by to věděl, prohlásila jednou a podrbala psovi uši. VÍŠ to, Pete? Víš? Jsi RÁD, když kýchám? Mizérie miluje společnost, že?* A zdálo se, že se na ni vlastním, psím způsobem usmál.

Gardener si vzpomněl, že ho Bobbiin návrat minulou noc krátce probudil (Bobbiin návrat a ten plamen zeleného světla) a zaslechl vzdálený, nic neříkající hrom.

Ted' si vzpomněl, že i Pete potřeboval občas trochu útěchy.

Zvláště potom, když hřmělo. Pete se toho zvuku k smrti bál. Zvuku hromobití.

Můj ty bože, má tam ve stodole Petera? A jestli ano, proboha PROČ?

Na Bobbiiných šatech se táhly pruhy nějaké podivně zelené špíny.

A chlupy.

Důvěrně známé, krátké, hnědé a bílé chlupy. Peter byl ve stodole. A byl tam velkou dobu. Bobbi lhala, že je mrtvý. Bůh sám věděl, v kolika věcech ještě lhala... ale proč s Peterem?

Proč?

Gardener nevěděl.

Změnil směr, přešel k příborníku vpravo od dřezu. Sklonil se a vytáhl novou láhev skotské. Ulomil pečeť. Pozvedl ji a prohlásil: „Na nejlepšího přítele člověka.“ Napil se přímo z hrdla, ošklivě zakloktal a polkl.

První polknutí.

Peter. Proč jsi to do prdele Peterovi udělala, Bobbi?

Chtěl se opít. Hodně opít.

A rychle.

KNIHA TŘETÍ

TOMMY-KNOCKERĚI

Podívejte na novýho šéfa. Stejně, jako ten starej.

THE WHO

„Nedejte se zase zblbnout“

Přes horu

hrom, kouzelná pěna

ať se lidé dozví o mé moudrosti

zem prosákne kouřem

bez džunglí...

nedívej se za sebe.

CREEDENCE CLEAKWATER REVIVAL „Bez džunglí“

Spala jsem a zdál se mi sen. Tentokrát bez jakéhokoliv přestrojení. Byla jsem zlý ženský trpaslík, podstata radosti a zkázy. A mým protějškem byl Saul – muž, žena, můj bratr a má sestra. Tančili jsme na nějakém otevřeném místě pod obrovskými, bílými budovami, jež byly plné odporných, hrozivých a černých strojů, které přinášely zkázu. V tom snu jsme byli, on a já, nebo ona a já, přátelé. Nebyli jsme nepřátelští, žili jsme společně v nevraživé zášti. V tom snu byla příšerná touha a nostalgie, touha po smrti. Sešli jsme se a zamilovaně se políbili. Bylo to hrozné a já to věděla dokonce i ve snu. Protože jsem v tom snu poznala ostatní sny, jež prožíváme, když se koncentruje do jediného polibku nebo pohlazení esence lásky a něžnosti. Teď šlo ale o pohlazení dvou pololidských stvoření, která oslavují zkázu.

DORIS LESSINGOVÁ

Zlatý zápisník

Kapitola I

SISSY

1.

„Doufám, že se vám let líbil,“ řekla letuška u dveří čtyřicátníci, která spolu s proudem ostatních cestujících, kteří vyrazili do Bangoru, opouštěla let Delta 230.

Sestra Bobbi Andersonové, Anne, které bylo čtyřicet, ale měla názory na padesát a také na ně vypadala (když byla Bobbi občas opilá, tvrdila, že měla sestra Anne názory padesátnice už od nějakých třinácti), se zastavila a zpražila letušku pohledem, který by dokázal zastavit hodiny.

„No, řeknu vám, drahoušku,“ začala. „Je mi horko. Protože letadlo vyrazilo pozdě z La Garbage a ještě později z Loganu, smrdí mi podpaždí. Let byl kodrcavý a já létání nesnáším. Kalhotky se mi zařezávají do zadku a tohle městečko vypadá jako beďár na kokotovi Nový Anglie. Další otázky?“

„Ne,“ dostala ze sebe letuška. Její oči získaly skelný výraz a cítila se, jako by prošla tři rychlá kola s Bum-Bum Mancinim v den, kdy byl vážně naštvanej na celý svět. Tak Anne Andersonová na lidi většinou působila.

„To máte štěstí, drahoušku.“ Anne kolem ní prošla a pokračovala chodbičkou. V jedné ruce pohupovala velkou, křiklavě purpurovou kabelkou. Letuška už neměla ani čas jí popřát příjemný pobyt v Bangoru. Došlo jí, že by to stejně nemělo cenu. Ta lejdý vypadala, že nemůže prožít příjemný pobyt nikde. Kráčela vzpřímeně, přesto působila jako žena, kterou někde něco bolí – jako malá mořská víla, která chodila, přestože při každém kroku cítila nože v chodidlech.

A, pomyslela si letuška, *jestli ten drahoušek má někde ukrytou opravdovou lásku, doufám, že ten chlap ví, jak probíhá páření u sklípkanů.*

2.

Úřednice od Avisu Anne prozradila, že žádné auto k pronajmutí nemá. Pokud si ho předem nerezervovala, nemá prostě štěstí, takže lituje. V Maine bylo léto a o auta k pronajmutí byl zájem.

To byla ze strany úřednice chyba. Ošklivá chyba.

Anne se hrozivě zasmála, v duchu si plivla do dlaní a dala se do práce. Sestra Anne, která se starala o otce až do chvíle, kdy zemřel prvního srpna bídnou smrtí, se v takových situacích cítila jako rybka ve vodě. Odmítla otce přestěhovat do nemocnice se zaopatráním, místo toho ho umývala, ošetřovala proleženiny, měnila plné kalhoty a uprostřed noci mu dávala sama prášky. Samozřejmě ho dovedla k poslední mrtvici. Neustále ho týrala s prodejem domu na Leightonské ulici (Nechtěl, ona se ale rozhodla, že ho prodá. Poslední, silná mrtvice, která přišla po třech menších ve dvouletých intervalech, nastala za tři dny, co byl dům nabídnut k prodeji). Nikdy by ale nepřiznala, že to ví, stejně jako by nikdy nepřiznala fakt, že i když navštěvuje Svatého Bartoloměje v Utice už od raného dětství a patří v kostele mezi nejlepší věřící, považuje myšlenku Boha za pěknou sračku. Když bylo Anne osmnáct, zkrotila podle vlastní vůle matku a teď zničila otce. Dívala se, jak na jeho rakev házejí hlínu. Sissy se žádná hloupá úřednice od Avisu postavit nemohla. Zlomit ji zabralo zhruba deset minut. Odmítla malé auto, které držel Avis pro příležitost, pokud by náhodou – úplnou náhodou – Bangorem projížděla slavná osobnost. Vycítila v úřednici rostoucí strach, jako vycítí hladový masožravec krev. Dvacet minut po nabídce malého auta Anne odjela z Bangorského mezinárodního letiště klidně autem Cutlass Supreme, které si rezervoval obchodník, co měl přiletět večer v šest patnáct. V tu chvíli už bude mít úřednice volno. A kromě toho ji vytrvalé útoky Anne tak vytočily, že by jí bylo jedno, i kdyby měl Cutlass označovaný sám prezident Spojených států. Vešla celá roztřesená do vnitřní kanceláře, zavřela dveře, zamkla je, zabezpečila kliku židlí a zapálila si marihuanovou cigaretu, kterou jí daroval jeden z mechaniků. Pak propukla v pláč.

Anne Andersonová tak působila na hodně lidí.

3.

Ve chvíli, kdy úředníci zničila, se blížila třetí hodina. Anne mohla jet rovnou do Havenu – mapa, kterou sebrala u pultu Avisu, tvrdila, že to není ani padesát mil. Ona ale chtěla být při konfrontaci s Robertou úplně svěží.

Na křižovatce ve tvaru „X“ mezi ulicemi Hammondovou a Union (semafor byl mimo provoz, což jí přišlo pro tak malé a hnusné městečko typické) stál policista. Anne zastavila uprostřed, aby se ho zeptala na směr k nejlepšímu hotelu nebo motelu ve městě. Policista se chtěl proti tomu, že kvůli dotazu na směr zdržuje dopravu, začít bouřit. Při pohledu do jejích očí (výraz teplého ohně, který je dobře udržovaný a může kdykoliv vzplát) se ale rozhodl, že bude jednodušší odpovědět a zbavit se jí. Ta lejdy vypadala jako pes, kterého ten polda znal jako kluk. Pes, který považoval za velkou legraci trhání zadků kalhot klukům, kteří šli kolem do školy. V den, kdy bylo horké počasí a on cítil horký vřed, takovou hádku nepotřeboval. Navedl ji do hotelu Cityscape na silnici číslo 7 a s radostí pozoroval, jak její zadek mizí.

4.

Hotel Cityscape byl plný.

To pro Anne neznamenal žádný problém. Opatřila si dvoulůžkový pokoj, pak tak vyděsila zničeného majitele, až jí ho vyměnil, protože rachtala klimatizace, a jak prohlásila, barevná televize jde tak špatně, že všichni herci vypadali, jako by právě sežrali lejno a měli brzy umřít.

Vybalila, masturbovala vibrátorem, který se rozměrem přiblížil jedné z imitovaných mrkví na Bobbiině zahradě, až k neveselému a vzteklému vyvrcholení. (Prožívala jen neveselá a vzteklá vyvrcholení – nikdy nebyla v posteli s mužem a nikdy to neplánovala). Vysprchovala se, zdřímla si a odešla na večeři. Prozkoumala s rostoucím mračením menu, a když se objevil číšník, aby si zapsal její objednávku, odhalila v suchém šklebu zuby.

„Přineste mi hromadu zeleniny. Syrový listový zeleniny.“

„Madam chce sal-“

„Madam chce hromadu syrový listový zeleniny. Kašlu na to, jak jí říkáte. Nejdřív jí ale umejte, ať z ní dostanete chcanky od brouků. A hned mi přineste sombrero.“

„Ano, madam,“ odvětil číšník a navlhčil si rty. Pozorovali je lidé. Pár se jich usmívalo... ale ti, kteří se Anne Andersonové podívali do očí, toho brzy nechali. Číšník se měl k odchodu, ale zavolala ho zpátky. Mluvila nahlas a vyrovnaně, nedala se odmítnout.

„Sombrero,“ zopakovala. „Má v sobě Kahlua a šlehačku. Šlehačku. Jestli mi kamaráde přinesete sombrero s mlíkem, tak vás tím sajrajtem umeju.“

Mužův ohryzek poskočil nahoru a dolů jako gumová opička. Pokusil se o aristokratický, lítostivý úsměv, který patří k nejlepším zbraním dobrých číšníků proti vulgárním zákazníkům. Dobře tím úsměvem začal – pak Anne zkřivila rty ve šklebu, který ho na místě umrtvil. V tom šklebu nebylo nic dobrého. Koukalo z něj něco jako vražda.

„Myslím to vážně, kamaráde,“ zašeptala Anne. Číšník jí věřil.

5.

V sedm třicet byla zpátky ve svém pokoji. Svlékla se, vzala si župan, posadila se a dívala se z okna ve čtvrtém patře. Cityscape hotel ležel i přes své jméno daleko na bangorském předměstí. Výhled jí poskytl kromě světla na malém parkovišti téměř úplnou tmou. Přesně takový výhled se jí líbil.

V kabelce měla kapsle amfetaminu. Vyndala jednu z nich, otevřela ji, nasypala bílý prášek na zrcátko pudřenky, jedním rozumně krátkým nehtem udělala čáru a polovinu vdechla. V úzké hrudi se jí okamžitě rozběhlo srdce jako zajíc. Na bledém obličejí rozkvetl ruměnc. Zbytek si nechala na ráno. Začala takhle žluté obaly používat krátce po první otcově mrtvici. Teď zjistila, že nemůže bez šňupání té látky (která byla naprostým opakem sedativa) spát. Když byla malá – velmi malá holčička, matka na Anne jednou v naprostém zoufalství vykřikla: „Jseš taková otrava, pořád vztekla!“

Anne věřila, že to byla pravda tehdy a je to pravda i teď... matka by se to samozřejmě teď vyslovit už neodvážila.

Anne se podívala na telefon, pak se odvrátila. Samotný pohled jí připomněl Bobbi, připomněl jí, jak odmítla přijet na otcův pohřeb – nikoliv ústně, ale svým zbabělým, typickým způsobem. Jednoduše odmítla její vytrvalou snahu s ní komunikovat. Během dvaceti čtyř

hodin po mrtvici toho starého bastarda, kdy už bylo jasné, že zhebne, jí volala dvakrát. Ani jednou nezvedla telefon.

Zavolala znovu, když otec zemřel – tentokrát v 1:04 ráno 2. srpna. Telefon vzal nějaký opilec.

„Ráda bych Robertu Andersenovou, prosím,“ oznámila mu Anne. Stála strnule u veřejného automatu v hale Vojenské nemocnice v Utice. Matka seděla na blízké umělohmotné židli, obklopovali ji nekonečné řady bratrů a nekonečné řady sester se svými nekonečnými obličejí tvaru irských brambor. Matka plakala, plakala a plakala. „Hned teď.“

„Bobbi?“ Zvolal na druhé straně hlas toho opilce. „Chceš starýho šéfa, nebo Novýho a Vylepšenýho Šéfa?“

„Ušetři mě těch keců, Gardener, její otec-“

„Teď s Bobbi mluvit nemůžeš,“ přerušil ji ten opilec. Byl to Gardener. Správně. Ten hlas poznala. Zavřela oči. Při telefonickém spojení nenáviděla víc, než když ji někdo přerušil, jen jedinou věc. „Je venku s dallaskou policií ve stodole. Všichni jsou pomalu ještě Novější a ještě Vylepšenější.“

„Řekni jí, že jí sestra Anne-“

Cvak!

Vztek proměnil její hrdlo v nahřátou zinku. Odtáhla telefon od ucha a prohlížela si ho tak, jak se může dívat žena na hada, který ji právě kousl. Její nehty změnilly barvu z bílé na purpurovou.

Při telefonování jí nejvíc vadilo, když někdo telefon zavěsil.

6.

Okamžitě zavolala znovu, tentokrát jí ale po dlouhé pauze začal telefon do ucha vydávat podivný houkavý šum. Zavěsila, přešla k naříkající matce a jejím irským sourozencům.

„Sehnala jsi jí, Sissy?“ zeptala se matka.

„Ano.“

„Co říkala?“ Její oči Anne prosily o dobrou zprávu. „Řekla, že na jeho pohřeb přijede domů?“

„Nedostala jsem z ní žádné stanovisko,“ odvětila Anne a náhle jí vytryskl ze srdce veškerý vztek na Robertu, na Robertu, která měla tu drzost a utekla. Ten vztek neječel. Anne nebyla nikdy tichá, ale nikdy neječela. Na obličejí se jí objevil žraločí úsměv. Šeptající příbuzní

ztichli a neklidně se na ni podívali. Dvě starší ženy sevřely růžence. „Řekla, že je ráda, že ten starej bastard už zhebnul. Pak se zasmála a zavěšila.“

Následovala chvíle ohromeného ticha. Paula Andersonová si přitiskla ruce k uším a začala vřeštět.

7.

Anne nepochybovala – alespoň ze začátku – že se Bobbi na pohřbu objeví. Anne chtěla, aby tam byla, takže tam bude. Anne vždycky to, co chtěla, dostala. Proto byl pro ni svět hezký a tak měly věci fungovat. Jestli Roberta přijede, budou ji konfrontovat se lží, kterou si Anne vymyslela. Zřejmě to neudělá matka – ta bude pateticky šťastná a zapomene se o tom zmínit (nebo si to nebude ani pamatovat), určitě se o to ale postará jeden z irských strýců. Bobbi to zapře, takže to nechá irský strýc plavat. Pokud nebude ten irský strýc náhodou moc opilý, což je u matčinych bratrů velmi pravděpodobné. Všichni si ale budou pamatovat její prohlášení a ne Bobbiino popření.

To bylo dobré. Ve skutečnosti skvělé. Ale to nestačilo. Nadešla doba – přesčas – aby se Roberta vrátila domů. Nejen na pohřeb. Navždy.

Ona na to dohlédne. Nechts to na Sissy.

8.

Té noci v Cityscape nemohla Anne snadno usnout. Důvodem byl zčásti pobyt v divné posteli, zčásti nejasné blábolení televizorů z ostatních pokojů a pocit, že je obklopena lidmi, že se snaží jako včelka usnout v komůrce toho úlu, kde nebyly plástve šestihranné, ale čtverhranné. Část tvořil fakt, že bude zítřejší den velmi náročný. Ale především se jednalo o neustálý vztek, že se jí Bobbi vzepřela. To nenáviděla ze všeho nejvíc. Ta myšlenka udělala z takových nepříjemností nedůležité hlouposti. Bobbi se jí postavila. Dotáhla to tak daleko, že se jí úplně a kompletně vzepřela a poslala ji na tenhle hloupý výlet, kdy předpovědi počasí tvrdily, že se jedná o nejhorší období horka, jaké zasáhlo Novou Anglii od roku 1974. Za hodinu, co matce, irským strýcům a tetám o Bobbi zalhala, se ještě jednou pokusila

zavolat. Tentokrát od hrobníka (matka se už dávno odelhala domů, kde, jak Anne věřila, se posadí s tou pitomou sestrou Betty a budou společně upíjet hnusné červené víno, které milovaly. Budou naříkat nad mrtvým mužem a mezitím se opijou. Znovu nic, jen ten zvuk sirény. Zavolala operátorku a nahlásila problém s linkou.

„Chci, abyste to zkontrolovala, zaměřila problém a dohlédla na jeho opravu,“ vyzvala ji Anne. „Máme v rodině úmrtí a já se musím spojit se sestrou, jakmile to bude možné.“

„Ano, madam. Dáte-li mi číslo, ze kterého voláte-“

„Volám od hrobníka,“ odsekla Anne. „Hodlám vybrat pro otce rakev a jít si lehnout. Zavolám ráno. Jen zajistěte, abych se dovolala, drahoušku.“

Zavěšila a obrátila se k hrobníkovi.

„Borovicovou bednu,“ prohlásila. „Nejlevnější, co máte.“

„Ale, slečno Andersonová, určitě si to chcete promyslet-“

„Nechci si nic promýšlet,“ vyštěkla Anne. Ucítila teplý pulz, jež signalizoval jednu z častých migrén. „Prostě mi prodejte tu nejlevnější borovicovou bednu, co máte, abych mohla vodtud vypadnout. Smrdí to tu smrtí.“

„Ale...“ Hrobník neměl slov. „Ale nechcete se podívat...“

„Uvidím to, až to bude mít na sobě,“ odpověděla Anne a vydala z kabelky šekovou knížku. „Kolik?“

9.

Příští ráno Bobbiin telefon fungoval, nikdo ho ale nebral. A nikdo ho nebral celý den. Anne víc a víc zuřila. Kolem čtvrté odpoledne (po celodenním hukotu z vedlejší místnosti) zavolala mainské informace a požádala operátora o číslo havenské policejní stanice.

„No... vlastně tam žádná policejní stanice není. Mám tady ale číslo na havenského konstábla. Bude to-“

„Jo, dejte mi ho.“

A operátorka v informacích to udělala. Anne zavolala. Telefon zvonil... zvonil... a zvonil. Tón vyzvánění byl naprosto stejný jako ten, co se ozval, když vytočila číslo domu, kde se ukrývala posledních třináct let její zbabělá sestra. Člověk by málem věřil, že vyzvání na stejném přístroji.

Doopravdy si s tou myšlenkou chvíli pohrávala, pak ji odsunula pryč. Věnovat tak paranoidní představě jen krátkou chvíli se jí natolik protivilo, že dostala ještě větší vztek. Vyzvánění vypadalo stejně, protože prodávala a udržovala ve městečku veškeré telefonní zařízení stejná, malá, blbá a zaostalá telefonní společnost. Nic víc.

„Sehnalas ji?“ zeptala se Paula, která se objevila ve dveřích, nesměle.

„Ne. Nebere to. Nebere to ani městský konstábl. Zdá se mi, že se celý to blbý město odstěhovalo na Bermudy. Ježíši!“ Odfoukla si loknu vlasů z upoceného čela.

„Kdybys možná zavolala někoho z jejích přátel-“

„Z jakých přátel? Toho cvoka, co se s ním peleší?“

„Sissy! Ty přece nevíš-“

„Vím, kdo vzal telefon, když jsem se jednou dovolala,“ odsekla zlobně. „Po životě v téhle rodině snadno poznám podle hlasu, jestli je chlap nalitej.“

Její matka neodpověděla. Odpovědi byly jen vlhké oči a roztřesené ticho. Jedna ruka se jí vznášela u límce černých šatů. To se Anne líbilo.

„Ne, je tam a oba vědí, že se tam snažím dovolat. A vědí proč. A budou litovat, že na mě kašlali.“

„Sissy, byla bych tak ráda, kdybys nepoužívala takový jaz-“

„Drž hubu!“ zajechla na ni Anne a matka samozřejmě hubu držela.

Anne znovu zvedla telefon. Když tentokrát vytočila informace, požádala o číslo havenského starosty. Ani to neměli. Existovalo něco, čemu říkali městský správce – ať už to sakra znamenalo cokoliv.

Jak hledala operátorka informace na obrazovce počítače, ozvalo se tiché, zdušené ťukání (jako krysí drápky na skle). Matka utekla. Z druhého pokoje sem dolehlo teatrálně přehnané vzlykání a nářek irského smutku. Anne si pomyslela, že irský nářek pohání stejně jako rakety V-2 kapalné palivo. A kapalina je v obou případech stejná. Zavřela oči. Hlava jí třeštila. Zaskřípala zuby – uvolnila tím hořkou a kovovou příchut'. Zavřela oči a představila si, jak by bylo pěkné, jak skvělé, provést na Bobbiině obličejí svými nehty malou operaci.

„Jsi tam ještě, drahoušku?“ zeptala se, aniž by je otevřela. „Nebo jsi najednou zdrhla na WC?“

„Ano, madam-“

„Dej mi to.“

Operátorka zmizela. Zvláštním, kolísavým hlasem odrecitoval číslo robot. Anne ho vytočila. Nečekala odpověď. Někdo ale telefon okamžitě zvedl. „Představenstvo. Tady Newt Berringer.“

„No, je dobře vědět, že tam někdo je. Jmenuju se Anne Andersonová a volám z Uticy ve státě New York. Zkoušela jsem volat vašeho konstábla, asi šel ale na ryby.“

Berringerův hlas zněl vyrovnaně. „Byla to žena, slečno Andersonová. Neočekávaně minulý měsíc zemřela. Místo nebylo ještě obsazeno a asi nebude do příštího setkání města.“

To Anne zastavilo jen na chvíli. Zaměřila se na věc, která ji zajímala víc.

„Slečno Andersonová? Jak jste věděl, že jsem slečna, Berringere?“

Berringer odpověděl bez zaváhání: „Nejste snad Bobbiina sestra? Jestli jste a jste vdaná, pak nejste Andersonová, ne?“

„Pak znáte Bobbi, že?“

„V Havenu zná Bobbi každý, slečno Andersonová. Je to místní slavná osobnost. Jsme na ni opravdu hrdí.“

Ta informace jí mozkiem projela jako skleněná střešina. Místní slavná osobnost. *Ach, můj ty bože.*

„Dobrá práce, Sherlocku. Snažím se ji zastihnout tím, co u vás, kde dávají lišky dobrou noc, instalují místo telefonů. Chci jí sdělit, že včera umřel její otec a zítra ho pohřbí.“

Čekala od toho bezejmenného úředníka nějaký konvenční sentiment – koneckonců Bobbi znal. Neozvalo se ale nic. „Jejím směrem jsou problémy s telefonem.“ Nic víc Berringer neřekl.

Anne to znovu na chvíli vyvedlo z rytmu (na hodně malou chvíli). Anne se nikdy z rytmu na dlouho vyvést nedala. Konverzace nepokračovala, jak čekala. Odpovědi toho muže byly trochu jiné – i na Yankeeho trochu moc rezervované. Snažila si ho představit, ale nedokázala to. V jeho hlase znělo něco moc divného.

„Mohl byste jí vyřídit, ať mi zavolá. Její matka si může vedle v pokoji vyplakat oči, je před kolapsem. A jestli nedorazí Roberta včas na pohřeb, asi se zhroutí.“

„No, nemohu ji přinutit, aby vám zavolala, slečno Andersonová, co?“ odpověděl Berringer nepříjemně pomalu. „Je to dospělá žena. Určitě jí ale tu zprávu předám.“

„Možná bych vám měla dát raději číslo,“ procedila Anne sevřenými zuby. „Myslím tím, že tady žijeme pořád na stejném místě, ale ona volá v této době tak málokdy, že ho mohla zapomenout. Je to-“

„Netřeba,“ přerušil ji Berringer. „Jestli si nepamatuje, nebo ho nemá zapsané, vždycky jsou tady informace. Nebo ne? Hádám, že jste tak musela sehnat i tohle číslo.“

Anne telefon nenáviděla, protože propouštěl jen zlomek divoké, nezkrotné síly její osobnosti. Věřila, že ho do této chvíle ještě tak nenávidět nemohla. „Poslouchejte!“ zařvala. „Myslím, že nechápete-“

„Myslím, že chápu,“ usekl ji Berringer. Bylo to už druhé přerušení a to konverzace netrvala ještě ani tři minuty. „Půjdu před večerí ven a vyřídím to. Díky za telefonát, slečno Andersonová.“

„Poslouchejte.“

Než mohla domluvit, udělal to, co nenáviděla ze všeho nejvíc.

Zavěšila a uvažovala, že by dokázala vesele sledovat, jak toho debila, se kterým právě mluvila, zaživa trhají divocí psi.

Zuřivě skřípala zuby.

10.

Bobbi to odpoledne neodpověděla. Neodpověděla brzy večer, kdy V-2 vstoupila do chlastosféry, ani pozdě večer, kdy přešla na orbit. Ani ve dvě hodiny po půlnoci, kdy se vypotáčeli poslední truchlíci do svých aut, kterými budou ohrožovat po cestě domů ostatní řidiče.

Anne nespala a většinu noci proležela v posteli rovně jako pravítko, nadrogovaná jako kufříková bomba. Střídavě skřípala zuby a zarývala nehty do dlaní. Plánovala odplatu.

Vrátíš se zpět Bobbi. Ach jo, vrátíš. A až to uděláš-

Když nezavolala ani příští den, i přes matčin tichý nářek, že se to nehodí, pohřeb odložila. Nakonec na ni vyjela a vyštěkla: „Já říkám, co je vhodný a co ne. Vhodný je, že by tady měla bejt ta malá kurva a vona se ani neobtěžovala zavolat. Teď mi dej pokoj!“

Matka vystřelila z místnosti.

Tu noc nejdřív vyzkoušela Bobbiino číslo, pak kancelář poslance. Na prvním čísle pokračoval houkavý tón, na druhém se ozvala nahraná zpráva. Trpělivě počkala do pípnutí a pak řekla: „Tady zas Bobbiina

ségra, pane Berringere. Srdečně věřím, že vás postihne syfilis, na kterej nepřijdou, dokud vám neupadne nos a nezčernají koule.“

Zavolala znovu na informace a požádala o tři havenská čísla – číslo Newta Berringera, Smitha („jakéhokoliv Smitha, drahoušku, v Havenu jsou všichni příbuzní“) a Browna. Číslo, které na poslední dotaz obdržela, patřilo podle abecedy náhodou Bryantovi. Na každém z nich zaslechla stejné vytí sirény.

„Do prdele!“ zaječela a praštila telefonem o zeď.

Matka se nahoře schoulila v posteli a doufala, že se Bobbi domů nevrátí... alespoň dokud nebude mít Anne dobrou náladu.

11.

Odložila pohřeb ještě o jeden den.

Příbuzní začali reptat, Anne k nim byla ale víc než přímá, děkuji vám. Ceremoniář se na ni jednou podíval a rozhodl, že může ten starý bard, než bude o něj zájem, klidně hnít ve své borovicové bedně. Anne, která strávila celý den u telefonu, by mu k tomu moudrému rozhodnutí pogratovala. Její vztek rychle překročil všechny meze. Zdálo se, že už nefunguje žádný telefon v Havenu.

Nemohla pohřeb odložit už ani o jediný den a věděla to. Bobbi bitvu vyhrála. Dobrá, tak ať. Ale nevyhrála válku. To ne. Jestli si to myslela, pak má na ni připraveno ještě pár věcí. A všechny budou bolet.

Anne si vztekle, ale odhodlaně koupila letenky. Jednu z New Yorku do Bangoru a dvě nazpět.

12.

Letěla by do Bangoru následující den – na ten den měla rezervovanou letenku. Její blbá matka ale spadla vzadu ze schodiště a zlomila si bok. Sean O Casey jednou prohlásil, že život s Irem znamená pochod v přehlídce bláznů. A, ach, jakou měl pravdu. Matčiny výkřiky Anne přivolaly ze zadního dvorku, kde ležela na lehátku, chytala bronz a procházela si strategií, jak udržet Bobbi, až ji sem dostane, v Utice. Matka ležela rozpláclá pod úzkým schodištěm, zalomená v ošklivém úhlu. Anne si okamžitě pomyslela, že by tam tu blbou, starou krávu

klidně nechala, dokud nezačnou vyprchávat umrtvující účinky červeného vína. Novopečená vdova smrděla jako vinný sklep.

V tu chvíli zmatku a vzteku Anne věděla, že musí změnit veškeré své plány, a pomyslela si, že to snad matka udělala schválně – opít se, rozčlít a jednoduše nespadnout, ale rovnou skočit ze schodů. Proč? Aby ji (samozřejmě) udržela od Bobbi.

Ale to neuděláš, pomyslela si cestou k telefonu. Neuděláš. Jestli něco chci, jestli na něčem trvám, pak se to stane. Jedu do Havenu a udělám tam pěkně bengál. Přivezu Bobbi zpět a budou si mě tam dlouho pamatovat. Hlavně ten křupan, ten dřevák, co mi pověsil telefon.

Zvedla sluchátko a rychlými a vzteklými záseky vyřukala číslo první pomoci, které měli na telefonu nalepené už od doby první otcovy mrtvice. Skřípala zuby.

13.

A tak se nedostala pryč až do 9. srpna. Bobbi mezitím nezavolala a Anne se znovu nepokoušela sehnat ani ji, ani správce toho Vidlákova, ani Bobbiina opilého picáka v Tróji. Zřejmě se k ní přistěhoval, aby jí mohl píchat na plný úvazek. Oukej. Jen ať je to ukolébá. Bude to tak skvělé.

Teď se ocitla v bangorském hotelu Cityscape, špatně spala... a skřípala zuby.

Vždycky skřípala zuby. Občas to dělala tak nahlas, až v noci probudila matku... několikrát i otce, který spal jako špalek. Když byly Anne tři roky, matka se o tom zmínila rodinnému doktorovi. Ten chlapík, úctyhodný doktor z New Yorku, se kterým by se cítil doktor Warwick jako doma, vypadal překvapeně. Chvilí přemýšlel, pak prohlásil: „Myslím, že si to musíte vymýšlet, paní Andersonová.“

„Jestli si to vymýšlím, musí to být nakažlivé,“ odpověděla Paula. „Slyšel to i můj manžel.“

Pohlédli na Anne, která na sebe skládala kostky a stavěla z nich roztřesenou věž. Pracovala s vážným zaujetím bez jediného úsměvu. Když přidala šestou kostku, věž se zřítila... a jak ji začala představovat, oba zaslechli temný, kostěný zvuk, jak skřípe mléčnými zoubky.

„Dělá to i ve spánku?“ zeptal se doktor.

Paula Andersonová přikývla.

„No, asi to zmizí,“ řekl doktor. „Je to neškodné.“ Samozřejmě to ale nezmizelo a neškodné to nebylo. Jednalo se o bruxismus, který s infarkty, mrtvicemi a vředy často postihuje energické a průbojné lidi. Její první mléčný zub, jenž vypadl, byl jasně rozežraný. Rodiče to okomentovali... pak na to zapomněli. V té době se začínala formovat její osobnost do křiklavějších a děsivějších tvarů. V šesti a půl už jistým tajemným způsobem, na který si nikdy nemůžete ukázat prstem, vládla celé rodině Andersenových. A všichni si na ten tichý a trochu strašidelný šepot zubů, jež o sebe v noci dřou, zvykli.

Když bylo Anne devět, rodinný zubař zaznamenal, že problém neustupuje, ale naopak se horší. Neléčil ho až do patnácti, kdy začala mít skutečné bolesti. Tehdy si už zuby obrousila až na citlivé nervy. Zubař jí dodal gumová rovnátka podle odlitku zubů, pak akrylová. Brala si ta zařízení, kterému se říkalo „noční hlídky,“ každý den do postele. V osmnácti už měla na většině horních i spodních zubů kovové korunky. Andersenovi si to nemohli dovolit, Anne na tom ale trvala. Snažili se celý problém oddalovat, ale Anne lakotného otce nenechala vykrotit, ani počkat, až jí bude jedenadvacet, aby řekl: „Už jsi dospělá, Anne. Je to tvůj problém. Jestli chceš korunky, zaplať účty.“

Chtěla zlaté, ty ale byly mimo jejich možnosti.

Po několik následujících let její řídké úsměvy nabízely třpytivý, mechanický pohled, který každého děsil. Lidé se před tím šklebem dokonce odtahovali. Našla v takových reakcích černé potěšení, a když spatřila v jednom z posledních filmů Jamese Bonda zloducha jménem Čelisti, smála se, až málem pukla – ten nezvyklý výbuch pobavení po sobě zanechal pocit závratě a nevolnosti. Přesně pochopila (když ten obrovský muž poprvé vycenil ve žraločím šklebu zuby z nerez oceli), proč se od ní lidé odtahovali a přála si, aby si přes kov nedala nikdy přetáhnout porcelán. *A přes to, pomyslela si, je možná lepší se tak neukazovat. Nosit na rukávu svou osobnost je nerozumné jako tam nosit své srdce. Možná nemusíte vypadat, že si dokážete (abyste dostali, co chcete) prokousat cestu dveřmi z dubových prken, pokud víte, že to dokážete.*

Bruxismus stranou, Anne měla jako dítě i jako dospělá i přes vodu s fluorem a vlastní, pečlivě udržovanou soupravu ústní hygieny (často si drhla zuby, až jí krvácely dásně) spoustu kazů. Neměla na to ani tak

vliv její fyziologie, jako osobnost. Pud a nutkání vládnout postihují jak nejměkčí části lidského těla – žaludek a životně důležité orgány – tak i ty nejtvrďší. Zuby. Anne měla chronicky suchá ústa. Jazyk měla téměř bílý, zuby suché jako ostrovy. Bez vytrvalého proudu slin, které by spláchly drobnky jídla, se rychle objevily kazy. Jak dnes v noci ležela a neklidně spala v Bangoru, měla v ústech víc než dvanáct uncí stříbrných, amalgánových plomb. Občas spustila na letišti detektory kovů.

V posledních dvou letech začala i přes fanatické úsilí zuby ztrácet: dva nahoře vpravo, tři dole vlevo. V obou případech zvolila nejdražší možné můstky. Aby jí to udělali, musela se vydat do New Yorku. Zubní chirurg odstranil prohnílé pahýly, táhl dásně až na matně bílou kost a implantoval nepatrné šrouby z titanu. Znovu sešité dásně se dobře hojily – někteří lidé kovové implantáty v kosti odmítly, Anne Andersonová s jejich přijetím ale neměla sebemenší problémy – a nechali z masa vyčnívat dva drobné titanové sloupky. Na kovové kotvy umístili po vyléčení masa kolem můstek.

Neměla v sobě tolik kovu jako Gard v hlavě (Gardová destička spustila na letišti detektor vždycky), měla ho tam ale dost.

Tak spala, aniž by věděla, že je členkou velmi exkluzivního klubu lidí, kteří mohou vstoupit do dnešního Havenu s nepatrnou šancí na přežití.

14.

V osm hodin vyrazila ráno v pronajatém autě k Havenu. Jednou špatně odbočila, ale v 9:30 dorazila na trójsko-havenskou dělící čáru. Probudila se nervózní a rozdivočelá jako čistokrevný kůň, který tančí ve startovní bráně. Ale během posledních patnácti, dvaceti mil, než dorazila na hranici Havenu (okolní krajina byla v bezdechém letním horku téměř prázdná a neuvěřitelně zralá) ten pocit očekávání a nažhavených, tenoučkových nervů zmizel. Začala ji bolet hlava. Nejdřív začala trochu pulzovat, ale brzy eskalovala v důvěrně známé bušení jedné z migrén.

Překročila hranici a vjela do Havenu.

Ve chvíli, kdy dorazila do Haven Village, se už držela jen silou vůle, ničím jiným. Bolest hlavy přicházela a odcházela v ošklivých

vlnách. Jednou se jí zdálo, že zaslechla výbuch odporně pokroucené hudby, která jí vycházela z úst. Musela to být ale představa, jakou vyvolala bolest hlavy. Matně zaznamenala lidi v ulicích té malé vesnice. Ale nevšimla si, jak se otáčejí a dívají se na ni... na ni, pak jeden na druhého.

Z lesa zaslechla hukot strojů – ten zvuk se nesl z dálky, jakoby ze sna.

Cutlass začal jezdit po liduprázdné silnici sem a tam. Obrazy se dvojily, ztrojily, neochotně se vrátily, pak se znovu začaly rozdvajovat a roztrojovat.

Bez povšimnutí jí z koutků pusy odkapávala krev.

Ze všech sil se držela jediné myšlenky.

Je to na týhle silnici. Silnice číslo 9. A bude mít jméno na schránce.

Je to na týhle silnici-

Silnice byla milostivě liduprázdná. Haven v ranním slunci spal. Devadesát procent okolní dopravy odvedla objížďka. Pro Anne, jejíž auto se naklánělo a divoce kličkovalo (pneumatiky na levé straně vířily prach krajnice a o chvíli později ho už vířily pneumatiky na pravé straně), to byla dobrá věc. Porazila značku s odbočkou a ani to nezaznamenala.

Mladý Ashley Ruvall si všiml, jak přijíždí, odtáhl kolo do bezpečné vzdálenosti a zůstal stát na severní pastvině Justina Hurda, dokud nezmizela.

(lejdy je tam lejdy a neslyším nic jen její bolest)

Odpovědělo mu sto hlasů – konejšily ho.

(víme Ashley je to v pořádku... sssšs... ššššš)

Ashley se zašklebil a odhalil růžové dásně hladké jako dásně novorozence.

15.

Zvedl se jí žaludek. Ještě než rozrazila dvířka a vyhodila ze sebe snídani, dokázala zastavit a vypnout motor. Na chvíli zůstala viset, lokty se opírala o otevřené okénko pootevřených dveří. Nešikovně se vyklonila ven, její vědomí se změnilo v jedinou jiskru, kterou udržovala silou vůle a odhodláním. Nakonec se dokázala narovnat a zavřít dveře.

Zamlženě a zmateně ji napadlo, že to musela způsobit snídaneň. Byla na bolesti hlavy zvyklá, zvracela ale jen zřídka. Snídaneň v restauraci, v té blechárně, která měla být nejlepším hotelem Bangoru. Ti bastardi ji otrávil. *Možná umírám... ach, bože, ano vážně to vypadá, že umírám. Ale jestli ne, pošenu je až k Nejvyššímu soudu. Jestli přežiju, budou si přát, aby jejich matky nikdy nepotkaly jejich otce.*

Ta povzbuzující myšlenka snad Anne posílila natolik, že znovu dala auto do pohybu. Plížila se padesátkou a hledala schránku s nápisem ANDERSENOVÁ. Napadla ji hrozná věc – co když si Bobbi jméno na schránce přetřela. Když jste se nad tím zamysleli, tak šílené to zase nebylo. Mohla dobře tušit, že se Sissy objeví. A ta zbabělá, malá sviňka se jí vždycky bála. Nechtělo se jí po cestě zastavovat u každé farmy a ptát se na Bobbi (ne, že by – pokud ten osel, se kterým mluvila telefonem, fungoval jako ukázka – se jí od Bobbiiných křupanských sousedů dostalo nějaké pomoci) a-

Ale tady to bylo. R. ANDERSENOVÁ. A za nápisem místo, které znala jen z fotografií. Dům strýce Franka. Farma starého Garricka. Na příjezdové cestě stál modrý náklad'ák. To místo bylo správné, ano, ale světlo bylo špatné. Jak se blížila příjezdovou cestou, poprvé si toho jasně všimla. Místo pocitu triumfu, který v takovou chvíli čekala (triumf predátora, který konečně dohonil svou kořist), pocítila zmatek, nejistotu, a ačkoliv si to ani neuvědomila, protože se jednalo o tolik neznámou věc, poprvé zažila mírný strach.

To světlo.

To světlo bylo špatné.

Ta myšlenka rychle vyvolala další. Její ztuhlý krk. Kruhy potu, které zbarvily šaty pod pažďím a-

Rukou si sjela do rozkroku. Ucítila vlhkost, která už zasychala. A poznala v autě tlumený pach amoniaku. Už se tu nějakou dobu vznášel. Její vědomí o něj ale zakoplo až teď.

Pochcala jsem se, pochcala jsem se a seděla v tom posraném autě tak dlouho, až to uschlo-

(a to světlo Anne)

To světlo bylo špatné. Bylo to světlo západu slunce.

Ach, ne. Je devět třicet rá-

Ale bylo to světlo západu slunce. To popřít nemohla. Po zvracení se cítila lépe. Ano... a náhle pochopila proč. Už to věděla dlouho,

opravdu, musela si toho jen všimnout jako fleků od potu v podpaždí, nebo toho slabého pachu zasychající moči. Cítila se lépe, neboť mezi tím, kdy zavřela dveře a skutečně znovu nastartovala, neuběhly vteřiny nebo minuty, ale hodiny. Prožila ve výhni auta celý den – brutální, horký letní den. Ležela ve smrti podobném bezvědomí, a kdyby použila s vytaženými okny klimatizaci, když zastavila, uvařila by se jako krocan na Díkůvzdání. Její dutiny na tom byly stejně zle jako zuby a plechový vzduch, který automobilové klimatizace produkují, ji dráždil. *Fyzický problém*, uvědomila si, jak zírala roztaženýma, krví podlitýma očima na starou farmu, *jí zřejmě zachránil život. Jezdila se všemi okny otevřenými. Jinak-*

A to ji přivedlo na další myšlenku. Strávila celý den v bezvědomí podobném smrti na kraji silnice a nikdo nezastavil, aby se na ni podíval. Že nikdo za celé ty hodiny po hlavní cestě, jakou je silnice číslo 9, neprojel od půl desáté, byl fakt, který prostě přijmout nedokázala. Ani v takovém zapadákově. A jestli vás ve Vidlákově uvidí v průseru, nepřidupnou pedál k zemi a nejedou dál, jako když překračují newyorčani opilce.

Co je to vůbec za město?

Znovu ten nezvyklý pocit –jako horká kyselina v žaludku.

Tentokrát poznala pocit strachu, sevřela ho a zakroutila mu krkem... zabila ho. Později se možná zjeví jeho bratr, jestli se to ale stane, zabije i jeho. A všechny sourozence, kteří budou následovat.

Zajela na dvůr.

16.

Anne se s Jimem Gardenerem setkala jen dvakrát, obličej ale nikdy nezapomněla. Dnes velkého básníka jen tak tak poznala. Přesto věřila, že by ho dokázala vyčuchat na čtyřicet yardů, kdyby se i při slabém vánku postavila po větru. Seděl na verandě v děrovaném tričku a džínách, jednou rukou držel otevřenou láhev skotské. Měl tří, možná čtyřdenní strniště vousů, většinou šedivých. Oči měl krví podlité. Přestože to Anne nevěděla (a nezajímalo by ji to), žil v takovém stavu poslední dva dny. Všechna jeho vznešená předsevzetí ve chvíli, kdy našel na Bobbiině saku psí chlupy, vyprchala.

Sledoval, jak zajíždí auto na dvůr (minulo schránku o pouhé centimetry) s opileckým nedostatkem zájmu. Sledoval, jak žena vystupuje, potácí se a chvíli se drží otevřených dvířek. *Ach, ou,* pomyslel si Gardener. *Je to pták, je to letadlo, je to superkráva. Rychlejší než spěšný nenávislný dopis, schopná se jediným skokem vrhnout na schoulené členy rodiny.*

Anne přibouchla dvířka auta. Chvíli tam stála, vrhala dlouhý stín a Gardener zažil zvláštní pocit něčeho důvěrně známého. Vypadala jako Ron Cummings, když byl opilý a rozhodoval se, zda dokáže přejít místnost.

Anne se vydala přes dvůr, pro jistotu kopírovala rukou bok Bobbiina nákladřáku. Když ho minula, okamžitě se natáhla po zábradlí verandy. Vzhlédla a Gardenera v šikmém světle sedmé hodiny napadlo, že vypadá stará i věkem nepoznamenána zároveň. Bylo na ní vidět, jak si pomyslel, že je i zlá. Žlutočerné závaží zla, které ji ničilo a požíralo najednou.

Pozvedl skotskou, napil se a přidusilo ho pronikavé pálení. Pak k ní naklonil hrdlo lahve. „Ahoj, Sissy. Vítej v Havenu. Když už jsi vyslechla tolik, nabádám tě teď, zmiz, jak dokážeš nejrychleji.“

17.

Bez problémů vylezla na první dva schody, pak zakopla a svezla se na jedno koleno. Gardener natáhl ruku. Ignorovala ji.

„Kde je Bobbi?“

„Nevypadáš moc dobře,“ prohlásil Gard. „Haven teď tak na lidi působí.“

„Cítím se fajn,“ odvětila a konečně se dostala na verandu. Postavila se nad něj a těžce dýchala. „Kde je?“

Gardener naklonil hlavu k domu. Z jednoho z otevřených oken bylo slyšet vytrvalé syčení vody. „Sprcha. Pracovali jsme celý den a bylo chr... hrozný horko. Bobbi věří, že sprchování odstraňuje špínu.“ Gardener znovu pozvedl láhev. „Já věřím v jednoduchou dezinfekci. Kratší a příjemnější.“

„Smrdíš jako chciplý prase,“ poznamenala Anne a pokračovala kolem něj směrem k domu.

„Přestože není můj nos nepochybně tak vybroušený jako ten tvůj, srdíčko, i ty šíříš vlastní delikátní, ale nápadný pach,“ odrazil útok Gard. „Jak tomu zvláštnímu parfému říkají Francouzi? Eau de Chcanky?“

Obrátila se k němu a rozčíleně zavrčela. Lidé, alespoň lidé v Utice, s ní tak nemluvili. Nikdy. Samozřejmě ji znali. Velký básník ji nepochybně soudil podle vlastních měřítek havenské známé osobnosti. A byl opilý.

„No,“ pokračoval Gardener. Cítil se pobaveně. Její kouřící pohled ho ale trochu zneklidnil. „Otázku aroma jsi vytáhla právě ty.“

„Taky že jo,“ odvětila pomalu.

„Možná bychom měli začít znovu,“ navrhl se zdvořilostí opilce.

„Začít znovu co? Jsi velký básník? Jsi ochlasta, co zastřelil svou ženu. Nemám ti co říct. Přijela jsem pro Bobbi.“

Dobrá rána – ta věc s manželkou. Viděla, jak mu zamrzl obličej, viděla, jak sevřel ruku na hrdle lahve. Stál tam, jako by na chvíli zapomněl, kde je. Předvedla mu sladký úsměv. Ta chytrá poznámka o Eau de Chcanky byla dobrá. I když jí ale bylo zle, pořád vedla na body.

Uvnitř někdo vypnul sprchu. A – možná to bylo jen tušení – Gardener si byl jistý, že Bobbi naslouchá.

„Vždycky jsi ráda operovala bez umrtvení. A já asi nikdy dřív nezažil nic jiného než zkušební operaci, co?“

„Možná.“

„Proč teď? Po všech těch letech. Proč sis vybrala tuhle chvíli?“

„To není tvoje věc.“

„Bobbi je moje věc.“

Stáli proti sobě, Anne ho provrtávala pohledem a čekala, až sklopí oči. Nesklopil. Náhle ji napadlo, že jestli už nic nedodá a vydá se k domu, možná se jí pokusí zastavit. Nevedlo by to k ničemu. Odpověď na otázku jí ale připadalo jako snazší řešení. Jaký v tom bude rozdíl?

„Přijela jsem pro ni, chci ji vzít domů.“

Znovu ticho.

Nejsou tady žádní cvrčci.

„Dám ti jednu radu, sestro Anne.“

„Ušetři mě. Od cizinců bonbóny neberu a od opilců neberu zase rady.“

„Udělej přesně to, co jsem ti řekl, když jsi vylezla z auta. Vypadni. Hned teď. Prostě odjeď. Není tady teď vhodný místo k pobytu.“

Měl něco v očích, něco zoufale upřímného. To v ní vyvolalo vzpomínku na počáteční chlad a nezvyklý zmatek. Když ležela v bezvědomí, nechali ji stát celý den u silnice. Co to bylo za lidi?

Pak se pozvedly všechny části její osobnosti a ty drobné pochybnosti rozmačkaly. Jestli něco chtěla, jestli to doopravdy chtěla, bude to tak. Tak to bylo, je a bude. Aleluja a amen.

„Oukej, kámoši,“ prohlásila. „Dals mi svou, já ti dám mou. Jdu do tý boudy a asi tak za dvě minuty tam vše vybuchne. Jestli nechceš, aby tě to zastříklo, tak jdi na procházku. Posad' se někde na kámen, sleduj, jak zapadá slunce, hoň si ho, vymejšlej rýmovačky a dělej, co velcí básníci dělají, když sledují západ slunce. Ale od toho, co se děje v domě, ať je to, co je to, se drž dál. Je to mezi Bobbi a mnou. Jestli mi přijdeš do cesty, rozpáru tě.“

„V Havenu jsi spíš než rozparovač rozpáraná oběť.“

„No, na to se budu muset podívat osobně, přestože nejsem z Missouri,“ odsekla Anne a vykročila ke dveřím.

Gardener to ještě jednou zkusil.

„Anne... Sissy... Bobbi není stejná. Je...“

„Projdi se, mladíku,“ vyzvala ho Anne a vstoupila.

18.

Okna byla otevřená, ale z určitého důvodu nechali zatažené závěsy. Každou chvíli zafoukal mírný vánek a o kousek závěsy posunul. Když se to stalo, vypadaly jako plachty tiché lodi, která se snaží plout, ale bezúspěšně. Anne začichala a nakrčila nos. Fuj. To místo smrdí jako opičárna. U velkého básníka by to čekala, její sestra byla ale vychovaná lépe. To místo se změnilo v prasečí chlív.

„Ahoj, Sissy.“

Obrátila se. Na chvíli byla Bobbi pouhým stínem a Anne vyskočilo srdce do krku. Na tom stínu bylo něco zvláštního, něco úplně špatného.

Pak rozeznala bílý župan své sestry a zaslechla šplouchání vody. Pochopila, že Bobbi právě vylezla ze sprchy. Byla málem nahá. Správně. Její potěšení ale nebylo tak velké, jak čekala. Zůstal neklid, pocit, že je s tou postavou ve dveřích něco v nepořádku.

Není tady teď vhodný místo k pobytu.

„Táta je mrtvý,“ řekla a napínala oči, aby lépe viděla. I přes veškerou snahu zůstala Bobbi nejasnou postavou ve dveřích, které vedly z obývacího pokoje do – jak předpokládala – koupelny.

„Já vím. Volal Newt Berringer a řekl mi to.“

Něco v jejím hlase. Něco naprosto odlišného v tom mlhavém obrysu. Pak jí to došlo. Uvědomění přineslo ošklivý šok a ještě silnější děs. Bobbi s ní poprvé mluvila beze strachu. Poprvé v životě se zdálo, že se jí Bobbi nebojí.

„Pohřbili jsme ho bez tebe. Matka se trochu přizabila, když jsi nepřišla domů.“

Čekala, že se Bobbi bude bránit, ale odpovědělo jí ticho.

Pro krista, pojď ven, ať tě uvidím, ty malej zbabělce!

Anne... Bobbi není stejná.

„Spadla před čtyřmi dny ze schodů a zlomila si bok.“

„Opravdu?“ zeptala se Bobbi lhostejně.

„Jedeš se mnou domů, Bobbi.“ Chtěla ukázat svou sílu, mírně vřískavý hlas jí ale vyděsil.

„Dovnitř tě pustily ty tvoje zuby,“ prohlásila Bobbi. „Samozřejmě! Mohla jsem si to myslet!“

„Bobbi, pojď sem, ať tě vidím!“

„Chceš?“ Její hlas nabral zvláštní, škodolibý tón. „To ráda slyším.“

„Přestaň si se mnou hrát, Bobbi!“ Hlas jí nevyrovnaně poskočil.

„Ach, poslouchej!“ pokračovala Bobbi. „Nikdy jsem nevěřila, že od tebe něco takového uslyším, Anne. Po celých těch letech, kdy sis hrála ty se mnou... s námi se všemi. Ale dobře. Jestli na tom trváš. Jestli na tom trváš, pak je to v pořádku. Prostě fajn.“

Nechtěla ji vidět. Náhle nechtěla nic. Jen utíkat a utíkat, dokud se nedostane z toho místa plného stínů a z města, kde nechávají ležet bezvědomé na kraji silnice celý den. Už bylo ale moc pozdě. Spatřila rozmazaný pohyb ruky mladší sestry, rozsvítila se světla a v tu chvíli na zem s tichým zašustěním dopadl její župan.

Sprcha smyla makeup. Celá Bobbiina hlava a krk byly průhledné jako želé. Měla kulatá, vypouklá a oteklá ňadra, zdálo se, že se snaží spojit v jediný masitý výběžek zbavený bradavek. Anne rozeznala tmavé orgány v Bobbiině břiše, které vůbec nepřipomínaly orgány

lidské – cirkulovala v nich tekutina, zdála se zelená. Za Bobbiiným čelem spatřila roztřesený váček mozku.

Bobbi se bezzubě zašklebila.

„Vítej v Havenu, Anne,“ zašeptala.

Cítila, jak ustupuje jako v houbovitém snu. Snažila se vykřiknout, ale nebyl tam žádný vzduch. V Bobbiině rozkroku se kroutilo ve vagíně groteskní klubko chapadel jako chaluhy... alespoň na místě, kde dřív vagínu měla. Anne ani netušila, jestli jí ještě má, či nemá. A nezajímalo ji to. Propadlé údolí, jež rozkrok nahradilo, stačilo víc než dost. To... a jak na ni chapadla ukazovala, natahovala se po ní.

Nahá Bobbi se k ní vydala. Anne se pokusila zacouvat a zakopla o stoličku.

„Ne,“ zašeptala a pokusila se odplazit. „Ne... Bobbi... ne...“

„Dobře, že jsi tady,“ řekla Bobbi a pořád se usmívala. „Nepočítala jsem s tebou... vůbec ne... ale asi pro tebe najdeme práci. Místa, jak říkají, jsou pořád otevřená.“

„Bobbi...“ Vyrazila ze sebe poslední vyděšené zašeptání, pak ucítila, jak jí chapadla lehce kloužou po těle. Škubla sebou, snažila se uniknout... a chapadla jí sevřela zápěstí. Bobbiiny boky vyrazily a předvedly pohyb – obscénní parodii kopulace.

Kapitola II

GARDENER NA PROCHÁZCE

1.

Gardener uposlechl její radu a vydal se na procházku. Ve skutečnosti prošel celou cestu až k lodi. Uvědomil si, že je tady poprvé sám a brzy bude úplná tma. Cítil trochu strach jako dítě, které prochází kolem začarovaného domu. Jsou tam duchové? Duchové minulosti Tommyknockerů? Nebo jsou tam pořád ještě sami Tommyknockeři? Možná zastavení animace, bytosti podobné mrazené kávě, které čekají na rozmrazení? A co byli vůbec zač?

Posadil se na zem vedle kůlny a prohlížel si loď. Za chvíli vyšel měsíc a změnil její povrch na ještě strašidelnější stříbrný odstín. Byla podivná, a přesto velmi krásná.

Co se to tady děje?

Nechci to vědět.

O co jde, není přesně jasné...

Hej, přestaň. Co je to za zvuk? Všichni se podívejte dolů, co se tam děje...

Naklonil láhev a zhluboka se napil. Odložil ji, převrátil se a složil pulzující hlavu na ruce. Podařilo se mu tak v lese vedle půvabného, kulatého výběžku lodi usnout.

Spal tam celou noc.

Ráno ležely na zemi dva zuby.

To mám za to, že jsem u ní spal moc blízko, pomyslel si mlhavě. Dostalo se mu alespoň jedné náhrady. Vůbec už ho nebolela hlava, přestože spotřeboval téměř pětinu skotské. Už předtím zaznamenal, že (všechny ostatní atributy stranou) loď – nebo změna atmosféry, kterou loď generovala – na velkou blízkost chrání před kocovinou.

Nechtěl tam nechat vlastní zuby jen tak. Poslechl nejasné nutkání a nohou na ně nahnul hlínu. Při práci si znovu pomyslel: *Hrát Hamleta je luxus, jaký si už nemůžeš dovolit, Garde. Jestli se co nejdřív*

nepřikloníš na jednu stranu – myslím tím příští den – nebudeš ui schopný ničeho, jen pochodovat s ostatními.

Pohlédl na loď, vzpomněl si na hlubokou škvíru, jež se táhla dolů a měla hladký a neposkvrněný bok. Znovu ho napadlo: *Brzy se dostaneme ke vchodu. Jestli tam vchod je... co potom?*

Než by se snažil odpovědět, raději vyrazil k domovu.

2.

Cutlass byl pryč.

„Kde jsi byl minulou noc?“ zeptala se ho Bobbi.

„Spal jsem v lese.“

„Dopřavdy ses opil?“ zeptala se Bobbi překvapivě jemně. Měla zase tmavou tvář od makeupu. A oblékala si košile, jež v posledních dnech působily moc volně a plandavě. Dnes ráno ho napadlo, že ví proč. Zvětšovala se jí hrud'. Nadra už nevypadala jako dvě oddělené věci, ale jako jediný útvar. Gardener si vzpomněl na chlapíky, kteří zvedají činky.

„Nic moc. Jeden, dva loky a přestal jsem vnímat. Dnes ráno žádná kocovina. A žádné štípance.“ Pozvedl nahoře tmavě opálené, dole bílé a podivně zranitelné paže. „A jiné léto by ses probudila ráno tak pokousána, že bys ani oči otevřít nemohla. Teď jsou ale pryč. S ptáky a zvířaty. Ve skutečnosti, Roberto, se zdá, že to odpuzuje všechno kromě lidí, jako jsme my.“

„Rozmyslel sis to, Garde?“

„Pořád se mě na to ptáš, všimla sis?“

Bobbi neodpověděla.

„Slyšela jsi včera zprávy v rádiu?“ Věděl, že neslyšela. Bobbi teď neviděla, neslyšela a nepřemýšlela o ničem jiném kromě lodi. Zavrtění hlavy nebylo tedy žádným překvapením. „Pohřešovaní vojáci v Libyi. Další boje v Libanonu. Přesuny amerických jednotek. Rusové se stále hlasitěji a hlasitěji ozývají kvůli SDI. Všichni pořád sedíme na soudku se střelným prachem. Od nějakého roku 1945 se to ani trochu nezměnilo. Pak objevíš deux ex machina na dvoře a pořád se mě ptáš, zda jsem změnil názor, jak ji použít.“

„A změnil jsi ho?“

„Ne,“ odvětil Gardener. Nebyl si jistý, zda lže, či ne – byl ale velmi rád, že ho Bobbi nedokáže přečíst.

Ach, nemůže? Zdá se mi, že může. Nic moc, ale víc než mohla před měsícem... víc a víc každý den.

Protože teď se „stáváš“ i ty. Rozmyslel sis to? Je to sranda. Nemůžeš si nic rozmejšlet!

Bobbi to nechala plavat, nebo to tak vypadalo. Obrátila se k hromadě náradí naházeného v rohu verandy. Jak Gardener viděl, zapomněla si zabarvit místo těsně pod pravým uchem. Místo, na které zapomíná spousta mužů při holení. S nechutným nezájmem si uvědomil, že do ní vidí – její kůže se změnila. Změnila se v jakési poloprůhledné želé. Bobbi během posledních pár dnů ztloustla a zmenšila se. A ty změny se zrychlovaly.

Bože, pomyslel si. Vyděsilo ho to a hořce pobavilo najednou. Tak to vypadá, když se měníš v Tommyknockera? Začneš vypadat jako člověk, kterýho chytlo velký a špinavý roztavení atomovýho reaktoru?

Bobbi, která se skláněla nad náradím a sbírala ho rukama, se rychle obrátila a s vyděšeným výrazem se na Gardenera podívala.

„Cože?“

Říkal jsem, jdeme, ty líná kůže, vyslal Gardener jasně. Ten vyděšený a zmatený výraz se změnil v neochotný úsměv.

„Oukej. Pomoz mi tedy s tímhle.“

Ne. Oběti vysokého záření gama paprsků samozřejmě nejsou průhledné jako Claude Rains z Neviditelného muže. Nezačnou ztrácet centimetry, jak jejich tělo tloustne a kroutí se. Ale, ano, ztrácejí zuby, vypadávají jim vlasy – jinými slovy jde v obou případech o fyzické „stávání se“.

Znovu ho napadlo: *Podívejte se na nového šéfa. Stejně, jako ten starej.*

Bobbi ho pozorovala přivřenýma očima.

Ztrácím prostor k manévrování, jasně. A rychle.

„Co jsi říkal, Garde?“

„Říkal jsem, jdem na to, bossi.“

Bobbi po dlouhé chvíli přikývla. „Jo,“ odvětila. „Plýtváme denním světlem.“

3.

K výkopu jeli v Tomcatovi. Nelétal jako kolo malého chlapce ve filmu, E. T. Bobbiin traktor se nikdy nevznesl jako na plátně stovky stop nad střechy a neproletí kolem měsíce. Místo toho uháněl tiše a šikovně osmnáct palců nad zemí, mohutná kola se pomalu otáčela jako odumírající trysky. Cestu to uhladilo o sakra velký kus. Gard řídil, za ním stála Bobbi na přípojce.

„Tvá sestra odjela?“ zeptal se Gard. Nemusel křičet. Tomcatův motor vydával jen vzdálené a slabé vrčení.

„Ano, správně,“ řekla Bobbi. „Odjela.“

Pořád neumíš lhát, Bobbi. A zdá se mi, vážně se mi to zdá, že jsem ji slyšel křičet. Těsně, než jsem narazil na stezku do lesa se mi zdálo, že jsem ji zaslechl řvát. Kolik by stálo přinutit tu namyšlenou, sprostou a arogantní krávu, jako je Sissy, aby zavyla? Jak by to muselo být zlé?

Na to byla jednoduchá odpověď. Hodně zlé.

„Nikdy nebyla typ, který odjíždí s půvabem,“ odpověděla Bobbi. „Nebo, aby – pokud s tím něco mohla udělat – někoho půvabného nechala. Přijela, aby mě odvezla domů. To víš... dávej pozor na ten pařez, Garde. Je vysokej.“

Gardener posunul páku řazení nahoru. Tomcat se vznesl o další tři palce a proplul nad vysokým pařezem. Jakmile se dostali na druhou stranu, Gard ruku povolil a Tomcat klesl na předešlou výšku osmnácti palců nad zemí.

„Ano, prostě se tu objevila s uzdou a otěžemi,“ prohlásila Bobbi. V hlase jí zaznělo mírné překvapení. „Byly doby, kdy mě mohla odvést. V situaci, jaká je teď, ale neměla žádnou šanci.“

Gardener pocítil chlad. *Takovou poznámku si člověk mohl vyložit mnoha způsoby, že?*

„Pořád mě překvapuje, že ti zabralo jen jeden večer, abys ji přesvědčila,“ pokračoval Gardener. „Věřil jsem, že je Patricia McCadleová zlá, ve srovnání s tvou sestrou, ale stará Patty vypadá jako Annette Funicello.“

„Prostě jsem si setřela kus toho makeupu. Když spatřila, co mám pod ním, zaječela a zmizela tak rychle, až by sis myslel, že má v podrážkách rakety. Byla to vážně sranda.“

Znělo to přijatelně. Znělo to tak přijatelně, že ho pokušení uvěřit málem přesvědčilo. Pokud jste ignorovali skutečnost, že lejdy, o které

se mluvilo, nikam rychle bez cizí pomoci utéct nedokázala. Ta lejdy dokázala bez pomoci jen tak tak chodit.

Ne, pomyslel si Gardener. Nikdy neodešla. Jedinou otázkou je, zda jsi ji zabila, nebo zda se ocitla v té prokleté stodole s Peterem.

„Jak dlouho budou ještě pokračovat fyzické změny, Bobbi?“ zeptal se Gardener.

„Už moc ne,“ odvětila Bobbi a Gardenera znovu napadlo, že vždycky lhala nešikovně. „A jsme tu. Zaparkuj u kůlny.“

4.

Příští večer vyrazili časně – bylo ještě horko a ani jeden z nich se na to, aby pokračovali až do soumraku, necítil. Vrátili se do domu, vrtali se v jídle na talířích a dokonce něco snědli. Když umyli nádobí, oznámil Gardener, že se asi půjde projít.

„Ach?“ Bobbi ho pozorovala s výrazem opatrnosti, jež byl teď pro ni naprosto typický. „Věřila bych, že ses dnes nacvičil dost.“

„Slunce už zapadlo,“ odvětil Gard klidně. „Je chladněji. Žádné hmyz. A...“ Čistýma očima na ni pohlédl. „Jestli půjdu na verandu, vezmu si láhev. Jestli si vezmu láhev, opiju se. Jestli půjdu na dlouhou procházku a vrátím se unavený, dost možná pro jednu padnu do postele střízlivý.“

Byla to pravda... ta věta ale obsahovala i jinou pravdu, jako sedí jedna čínská krabička ve druhé. Gardener se na Bobbi podíval, čekal a snažil se zjistit, zda tu vnitřní krabičku začne hledat.

Nezačala.

„Správně,“ potvrdila. „Ale víš, že mi nevádí, kolik toho vypiješ, Garde. Jsem tvoje přítelkyně a ne manželka.“

Ne, nezajímá tě, kolik toho vypiju. Usnadňuješ mi, abych mohl vypít, kolik chci, protože mě to neutralizuje.

Prošel silnicí číslo 9 kolem domu Justina Hurda, a když narazil na Nista Road, odbočil vlevo a svižným krokem po ní pokračoval dál. Ruce se mu lehce pohupovaly, práce posledního měsíce ho utužila víc, než by věřil – nedávno by ho dvoumílový pochod připravil o dech, nohy by se proměnily v gumu.

Přesto to bylo zvláštní. Nadcházející soumrak nevítili lelci, neštěkal na něj žádný pes. Domy byly většinou tmavé, v několika ozářených oknech, která míjel, nepomrkávala televize.

Kdo potřebuje opakování Barneyho Millera, když se místo toho můžete „stát“? napadlo ho.

Ve chvíli, kdy dorazil k nápisu SILNICE KONČÍ ZA DVĚ STĚ YARDŮ, už byla téměř úplná tma, svítil ale měsíc a noc byla naprosto jasná. Na konci silnice došel k těžkému řetězu, který někdo natáhl mezi dvěma sloupky. Visela na něm rezavá cedule s dírami od kulek s nápisem VSTUP ZAKÁZÁN. Gard řetěz překročil, šel dál a brzy se zastavil v opuštěném šterkovém lomu. Měsíční svit vrhal na zarostlá úbočí barvu bílou jako kost. Bylo ticho, až se Gardenerovi naježily vlasy na hlavě.

Co ho sem přivedlo? Věřil, že vlastní „stávání se“ – věc, kterou převzal z Bobbiina mozku, aniž by o tom věděl. Muselo to tak být, neboť ho sem přivedlo něco mnohem silnějšího než pouhé tušení.

Po levici se na bílém, neporušeném šterku táhla široká, trojúhelníková jizva. Něco tady odstranili. Gardener popošel dál, podrážky mu křupaly. Kopl do čerstvého šterku a nic nenašel. Posunul se, vyrýpl další díru a zase nic nenašel. Posunul se, vykopal třetí a nic nenašel-

Och, hej, počkej chvíli.

Prsty mu přejely po předmětu, který byl na kámen moc hladký. Sklonil se, srdce mu pumpovalo. Přál si mít baterku, Bobbi by ale určitě měla ještě větší podezření. Kopal do stran, hlína odletovala a s šustěním padala ze svahu.

Zjistil, že odkryl reflektor automobilu.

Podíval se na něj a ucítil zvláštní pobavení. *TAKOVÉ je to, když něco najdeš v zemi, pomyslel si. Když najdeš nějaký divný artefakt. Až na to, že já o něj nezakopnut, co? Já věděl, kde hledat.*

Kopal rychleji, stoupal po svahu a odhazoval hlínu mezi nohama jako pes, který hledá kost. Ignoroval pulzující hlavu, ignoroval ruce, jež nejdřív poškrábal, pak odřel, pak mu začaly krváčet.

Dokázal odkrýt rovnou část kapoty Cutlasse nad pravým reflektorem. Pak se práce zrychlila. Bobbi a její přátelé připravili rychlý pohřeb. Gardener celou rukou odhrnoval volný šterk, pak ho odkopával z auta nohou. Oblázky na kovu vřískaly a pištěly. Měl sucho

v ústech. Propracovával se k přednímu sklu a upřímně netušil, co bude lepší – něco najít, nebo nic.

Prsty mu opět přešly po něčem hladkém. Aniž by se zastavil, nebo zamyslel (tichý děs toho místa se ho v tu chvíli už možná zmocnil, mohl se jen obrátit a utéct), vyčistil místo na předním skle a podíval se dovnitř. Přiložil ruce k očím, aby omezil měsíční svit.

Nic.

Pronajatý Cutlass Anne Andersonové byl prázdný.

Mohli ji dát do kufru. Faktem je, že pořád nevíš nic jistě.

Ale věřil, že to jistě ví. Logika mu říkala, že v kufru tělo Anne není. Proč by se starali? Každý, kdo najde úplně nové auto zakopané v pustém štěrkovém dolu, to bude považovat za podezřelé a kufr zkontroluje... nebo zavolá policii, která to udělá za něj.

Nikdo z Havenu by nehnul prstem tak, či tak. Měli teď mnohem naléhavější zájmy než pohřbená auta ve štěrkových dolech. A jestli ho někdo z městečka náhodou najde, zavolat policii bude ta poslední věc, kterou udělá. To by znamenalo cizince a tohle léto v Havenu žádné cizince nepotřebujeme, nebo snad ano? To pusť z hlavy!

Takže v kufru nebyla. Jednoduchá logika. Tak je to.

Lidé, kteří to udělali, možná nevládli tak silnou logikou jako ty, Garde.

I to byla pěkná hovadina. Pokud se na věc podíval ze tří úhlů, havenští Kvizoví Kluci ji viděli ze třiaadvaceti. Žádný trik neopomenuli.

Gardener zacouval po kolenou ke kraji kapoty a seskočil. Náhle zaznamenal odřené a hořící ruce. Bude si muset, až se vrátí, vzít pár aspirinů a pokusit se ráno škodu před Bobbi ukrýt – pracovní rukavice se změni v povinnost dne. Celého dne.

Anne v autě nebyla. Kde byla? Ve stodole. Samozřejmě. Ve stodole. Gardener náhle pochopil, proč sem přišel. Nejen potvrdit myšlenku, kterou zachytil v Bobbiině hlavě (pokud to udělal – jeho podvědomí se toho mohlo chytit jako nejvhodnějšího místa, kde se dá nejrychleji zbavit velkého auta), ale protože se chtěl ujistit, že je ve stodole. Potřeboval to. Protože se chtěl rozhodnout a věděl, že ho k rozhodnutí nedokázal přimět ani pohled na Bobbiinu změnu v něco nepodobného člověku – tak moc si pořád přál tu loď vykopat. Vykopat ji a použít. Tak moc, tak strašně moc.

Než se dokáže rozhodnout, musí zjistit, co je v Bobbiině stodole.

5.

Na půl cesty zpět se zastavil pod chladným, kluzkým měsíčním světlem a ucítil otázku – *proč se obtěžovali to auto ukrývat? Protože ho nahlásí půjčovna za pohřešované a v Havenu se objeví další policajti?* Ne. Lidé od Hertze, nebo Avisu možná ještě pár dní nebudou vědět, že se auto pohřešuje. A než vystopují policajti, že tady má Anne příbuzné, bude to ještě nějakou dobu trvat. Alespoň týden. Pravděpodobně dva. A Gardener věřil, že si v té době Haven nebude s vnějším vměšováním (takovým, či jiným) dělat jednou provždy starosti.

Před kým tedy to auto ukryli?

Před tebou, Garde. Ukryli ho před tebou. Pořád nechtějí, abys věděl, čeho jsou, když se mají bránit, schopní. Ukryli ho a Bobbi ti řekla, že Anne odjela.

Vrátil se a v mozku se mu to nebezpečné tajemství otáčelo jako šperk.

Kapitola III

VCHOD

1.

Stalo se to o dva dny později, kdy se Haven válel s úžechem v srpnovém horku. Nastaly psí časy, až na to, že v Havenu samozřejmě žádní psi nezbyli – pokud nebyl jeden ve stodole Bobbi Andersonové.

Gard a Bobbi stáli na dně výkopu, což teď znamenalo sto sedmdesát stop hluboko. Trup lodi formoval jednu stěnu příkopu, druhou stěnu, kterou kryla stříbřitá síť, tvořila prašná půda, hlína, břidlice, žula a houbovitý akvifer. Geologové by byli nadšení. Měli džíny a mikiny. Na povrchu bylo horko k zadušení, tady dole bylo ale chladno – Gardener si připadal jako brouk, který šplhá po stěně chladiče. Na hlavě měl přilbu s baterkou, kterou tam připevnil stříbrnou páskou. Bobbi ho nabádala, ať používá světlo, jak může nejméně – nebylo dost baterií. Obě uši si zacpal vatou. Pneumatickou vrtačkou odsekával kusy skály, Bobbi stála na druhé straně a dělala totéž. Gardener se jí to ráno zeptal, proč musejí vrtat. „Ty výbušný rádia se mi líbily víc, Bobbi, stará kamarádko,“ prohlásil. „Míň bolesti a námahy na americkéj mozek. Chápeš, co tím myslím.“

Bobbi se neusmála. Zdálo, že s vlasy ztrácí i smysl pro humor.

„Jsme teď moc blízko,“ odvětila. „Použití výbušniny může zničit věc, kterou zničit nechceme.“

„Vchod?“

„Vchod.“

Gardenera bolela ramena, bolela ho i destička v hlavě. Zřejmě to mělo duševní kořeny, neboť kovy bolet nemohou. Kdykoliv se sem dolů ale dostal, zdálo se mu, že bolí. Doufal, že už dá Bobbi brzy signál, že nadešla chvíle vyrazit na oběd.

Nechal vrtačku cvakat a prokusovat si cestu k lodi. Že ten matně stříbrný povrch odře, ho nikterak netrápilo. Jak zjistil, musel si dávat pozor, aby do něj moc tvrdě nenarazil vrtákem. Pokud jste si nedávali pozor, snažil se odskočit a utrhnout vám nohu. Lod' sama byla

nezranitelná jak hrubými polibky vrtáku, tak výbušninami, které používal s řadou svých pomocníků. Alespoň nehrozilo, že svou odměnu zničí.

Vrták se dotkl povrchu lodi a jeho vytrvalé, kulometné bušení se proměnilo v pisklavý jekot. Zdálo se mu, že zahlédl, jak z pulzujícího, rozmazaného hrotu vytryskl kouř. Ozvalo se cvaknutí a něco mu prolétlo kolem hlavy. Netrvalo to ani vteřinu. Vypnul vrtačku a spatřil, že zmizel téměř celý vrták. Zbyl jen okousaný pahýl.

Obrátil se a spatřil, že se roztočená část, která mu prosvištěla kolem obličeje, zaryla do stěny výkopu. Hladce přeřízla jedno vlákno sítě na dva díly. Pocítil opožděný šok, podlomila se mu kolena a přistál na zemi.

Minul mě o vlásek. Nic víc, nic míň. Maminko!

Pokusil se ho vytáhnout ze skály a zpočátku se mu zdálo, že to nedokáže. Pak se začal viklat sem a tam. *Jako trhání zubu z dásně*, napadlo ho a uniklo mu hysterické zachechtání.

Kus vrtáku se uvolnil. Byl velký jako kulka z pětačtyřicítky, možná o kousek větší.

Náhle se mu chtělo omdlít. Položil ruku na síť krytou zeď výkopu a složil na ni hlavu. Zavřel oči a čekal, zda svět odpluje, nebo se vrátí zpět. Nejasně zaznamenal, že přestala vrtat i Bobbi.

Svět se začal vracet... a Bobbi s ním třásla.

„Garde? Garde, co se děje?“

V hlase jí zněl opravdový zájem. Když ho Gardener zaslechl, absurdně se mu začalo chtít plakat. Byl samozřejmě strašně unavený.

„Málem mě prostřelil hlavu kus vrtáku s kalibrem pětačtyřicítky,“ odvětil. „Když se nad tím zamyslím, bylo to spíš Magnum .357.“

„O čem to mluvíš?“

Gardener jí podal úlomek, který vyprostil ze zdi. Bobbi si ho prohlédla a zapískala. „Ježíši!“

„Myslím, že jsme se s Ním právě minuli. Už podruhé jsem tady v tý blbý díře málem zhebnul. Poprvé, když mi sem tvůj kamarád Enders zapomněl poslat provaz a já jsem už spustil jedno z těch výbušných rádií.“

„Není to žádný můj kamarád,“ ohradila se Bobbi nepřítomně. „Myslím, že je to hlupák. Garde, do čeho ses trefil? Kvůli čemu se to stalo?“

„Co tím sleduješ? Skálu. Co jinýho bych tady mohl trefit?“

„Byls blízko lodi?“ Náhle vypadala vzrušeně. Ne, víc než to. Jako v horečce.

„Jo, ale už jsem loď vrtačkou přešel dřív. Prostě to odskočí a-“

Bobbi ho už ale neposlouchala. Už klečela u lodi a odhrnovala prsty kamení.

*Zdálo se, že se z toho kouří, napadlo Gardenera. Jako –
Je to tu, Garde! Konečně jsme tu!*

Přistoupil k ní, aniž by si uvědomil, že ty poslední myšlenky neproněsla nahlas. Zaslechl ji v mozku.

2.

Něco, správně, pomyslel si Gardener.

Když odhrabovala kamení, které předtím, než explodoval, Gardenerův vrták nasekal, konečně odhalila zářez v povrchu lodi – jediný zářez v té ohromné, rovné ploše. Gardener se na ni podíval a pochopil její vzrušení. Natáhl ruku, aby se jí dotkl.

„Raději ne,“ přerušila ho ostře. „Vzpomeň si, co se stalo předtím.“

„Dej mi pokoj,“ ohradil se Gardener. Odstrčil jí ruku a dotkl se rýhy. V hlavě se mu ozvala hudba, zněla ale ztlumeně a rychle se vytratila. Zdálo se mu, že cítí, jak mu rychle vibrují zuby v dásních a věřil, že večer ztratí další. Nezáleželo na tom. Chtěl se ho dotknout. Dotkne se ho. Byl to vchod. Místo nejbliž k Tommyknockerům a jejich tajemství. První, skutečné znamení, že ta směšná věc není jen pevným průřezem (napadlo ho, jaký by to byl kosmický fór). Dotknout se ho bylo jako dotknout se záře hvězd.

„Je to vchod,“ oznámila mu Bobbi. „Já věděla, že tady je!“

Gardener se na ni zašklebil. „Dokázali jsme to, Bobbi.“

„Jo, dokázali. Díky bohu, že ses vrátil, Garde!“

Objala ho. Když ucítil pohyb jejích ňader a torza z želé, obrátil se mu žaludek. Záře hvězd? Možná se ho hvězdy dotýkaly právě teď.

Rychle tu myšlenku ukryl a věřil, že se mu to doopravdy podařilo, že z ní Bobbi nic nechtyla.

Bod pro mě, pomyslel si. „Jak myslíš, že je velký?“

„Nejsem si jistá. Možná ho dokážeme odkrýt už dnes. Bylo by to tak nejlepší. Dochází nám čas, Garde.“

„Jak to myslíš?“

„Vzduch nad Havenem se změnil. Udělala to tahle věc.“ Bobbi zaťukala klouby na trup lodi. Ozvalo se duté zazvonění.

„Já vím.“

„Lidem, kteří přijíždějí, je z toho zle. Viděl jsi, jak na tom byla Anne.“

„Jo.“

„Do jisté míry ji chránily ty její zuby. Víím, zní to bláznivě, je to ale pravda. Přesto vypadla pěkně rychle.“

Ach? Opravdu?

„Kdyby to bylo všechno – ten vzduch, který otravuje lidi, kteří do města přijedou – už to by bylo zlé. My už ale, Garde, nemůžeme odjet.“

„Nemůžeme?“

„Ne. Myslím, že ty můžeš. Možná se budeš pár dní cítit špatně, odjet ale můžeš. Mě by to zabilo. A hodně rychle. A ještě něco: měli jsme dlouhé období horkého a klidného počasí. Jestli se počasí změní – jestli bude foukat vítr dost silně – odnese naši biosféru přímo nad Atlantický oceán. Budeme jako hejno tropických rybek, kterým někdo vytáhl ze zdi vzduchování. Umřeme.“

Gardener zavrtěl hlavou. „Pocasí se změnilo, už když jsi šla na pohřeb té ženy, Bobbi. Pamatuju si to. Bylo jasno a foukal vítr. Proto bylo divné, žeš dostala úžeh až po tak horkém a vlhkém počasí.“

„Věci se změnily. Stávání se zrychlilo.“

Opravdu všichni zemřou? přemýšlel Gardener. VŠICHNI? Anebo jen ty a tvoji podivní kamarádi? Ti, co musí teď nosit makeup?

„Slyším v tvé hlavě pochybnosti, Garde,“ promluvila Bobbi. Její hlas zněl napůl rozčíleně, napůl pobaveně.

„Pochybuju, že se vůbec něco takového děje,“ odvětil Gardener. „Seru na to. Pojď, kopem, milá.“

3.

Střídali se u krumpáče. Každý kopal nějakých patnáct minut, pak společně odstranili suť. Ve tři odpoledne Gard spatřil kruhovou rýhu, která měla tak šest stop v průměru. Jako úkryt pro člověka. A konečně tady byl nějaký symbol. Zadumaně si ho prohlížel, až se ho musel nakonec dotknout. Tentokrát byl výbuch hudby v jeho mozku hlasitější,

jako by unaveně zaprotestoval, nebo ho unaveně varoval – varoval, aby od předmětu ustoupil, než jeho ochrana skolabuje úplně. Dotknout se ho ale musel. Potvrdit ho.

Jak přejížděl prsty po tom málem čínském znaku, napadlo ho: *Ten znak vymyslelo stvoření, které žilo v záři jiného slunce. Co to znamená? VSTUP ZAKÁZÁN? PŘICHÁZÍME V MÍRU? Nebo je to znamení moru, cizí verze věty ZAHODTE NADĚJI VŠICHNI KDOŽ VSTUPUJETE?*

Znak byl vyražený v kovu lodi jako basreliéf. Pouhý dotek vyvolal posvátnou hrůzu, jakou nikdy nepocítil. Kdyby mu někdo před šesti týdny tvrdil, že se bude takhle cítit, vysmál by se mu. Cítil se jako muž z doby kamenné, který sleduje zatmění slunce, nebo středověký sedlák, který pozoruje příchod hvězdy později známé jako Halleyova kometa.

To znamení vymyslelo stvoření, které žilo v záři jiného slunce. Já, James Eric Gardener, narozený v Portlandu v Maine, ve Spojených státech amerických, na západní polokouli Země, se dotýkám symbolu vymyšleného a vyraženého bůh ví jakou bytostí z černé dálky světelných let. Můj bože, můj bože, dotýkám se jiného mozku!

Samozřejmě se už jiných mozků dotýkal delší dobu, tohle bylo ale jiné... úplně jiné.

Opravdu vstoupíme? Zaznamenal, že mu zase krvácí nos. Ani to ho ale nepřinutilo stáhnout ruku od symbolu. Neklidně přejížděl bříšky prstů po hladkém, neznámém povrchu sem a tam.

A přesněji: Pokusíš se tam vstoupit ty? Pokusíš, přestože víš, že tě to může – a určitě se to stane – zabít? Kdykoliv se té věci dotkneš, dostaneš ránu. Co se stane, až se zblázníš natolik, že vstoupíš dovnitř? Zřejmě vyvolá v té blbě, ocelové destičce harmonickou vibraci, která ti rozmetá hlavu jako dynamit schovaný v prohnilém bramboru.

Strašně se zajímáš o blahobyť člověka, který byl nedávno na pokraji sebevraždy. Nemyslíš, kámo? pomyslel si a musel se usmát. Odtáhl od symbolu prsty a roztržitě jimi luskl, aby se zbavil mravenčení. Jako člověk, který se snaží vyklepat pěkně velkého holuba z nosu.

Tak jdi a dej se do toho. Co na tom záleží, jestli umřeš. Jestli ti bude mozek vibrovat uvnitř létajícího talíře, až zemřeš, bude to jen víc exotický způsob odchodu.

Gard se hlasitě zasmál. Na dně toho hlubokého zářezu v zemi to znělo nepřírozeně.

„Co je tady k smíchu?“ zeptala se Bobbi tiše. „Co je tady k smíchu, Garde?“

Zasmál se hlasitěji a odpověděl: „Je to něco jiného. Myslím, že se buď budu smát, nebo zešílím. Chápeš to?“

Bobbi se na něj podívala (zřejmě to nechápala) a Gardener si pomyslel: *Samozřejmě, že ne. Bobbi je ta druhá možnost. Smát se nemůže, protože už zešílela.*

Řval smíchy, až se mu po tvářích kutálely slzy. Některé byly krvavé, ale Gardener si toho nevšiml. Bobbi ano, ta se ale neobtěžovala, aby mu to řekla.

4.

Úplně vyklidit vchod zabralo další dvě hodiny. Když skončili, natáhla Bobbi špinavou, makeupem natřenou ruku ke Gardenerovi.

„Co?“ zeptal se Gard a potřásl s ní.

„A je to,“ odpověděla Bobbi. „Skončili jsme s výkopem. Je konec, Garde.“

„Jo?“

„Jo. Zítra jdem dovnitř, Garde.“

Gard si ji prohlížel, ale nic neřekl. Cítil sucho v ústech.

„Ano,“ pokračovala Bobbi a přikývla, jako by se jí na to Gardener zeptal. „Zítra jdem dovnitř. Občas se mi zdá, že jsem začala před milionem let. Občas se mi zdá, že to bylo teprve včera. Zakopla jsem o to, uviděla to, přejela prsty a odfoukla hlínu. Tak to začalo. Jeden prst projel hlínou. Tohle je konec.“

„Na začátku stála jiná Bobbi,“ promluvil Gardener.

„Ano,“ odvětila Bobbi zamyšleně. Vzhledla a v jejích očích se objevil bledý záblesk humoru. „I jiný Gard.“

„Jo. Jo, asi víš, že až vstoupím, asi mě to zabije... ale zkusím to.“

„Nezabije tě to,“ odpověděla Bobbi.

„Ne?“

„Ne. Teď pojďme pryč, mám spoustu práce. Dnes v noci budu ve stodole.“

Gardener na ni ostře pohlédl, Bobbi se ale dívala nahoru, kde se k nim po kabelech blížil výtah poháněný motorem.

„Stavím tam věci,“ vysvětlila zasněným hlasem. „Já a ostatní. Připravujeme se na zítřek.“

„V noci se k tobě přidají,“ dodal Gardener. Nebyla to žádná otázka.

„Ano, ale nejdřív je musím odvést sem, aby se na vchod podívali. Oni... na ten den taky čekají, Garde.“

„To určitě,“ potvrdil Gardener.

Dorazil výtah. Bobbi se obrátila a ostře na Garda pohlédla. „Co to má znamenat, Garde?“

„Nic. Vůbec nic.“

Jejich oči se setkaly. Gardener teď jasně cítil, jak mu pracuje na myšlenkách a snaží se prokopat dovnitř. Znovu pocítil, jak se jeho tajné pochybnosti a tajné vědomosti obrací a obrací jako nebezpečný šperk.

Záměrně si pomyslel:

(vypadni mi z hlavy Bobbi nejsi tam vítaná)

Bobbi se stáhla, jako by dostala facku. Na obličeji se jí ale zároveň objevil nepatrný výraz studu, jako by ji Gard nachytil, jak nakukuje do míst, kde nemá co dělat. Ještě v ní zbylo trochu lidskosti. To ho uklidňovalo.

„Přiveď je sem,“ řekl Gardener. „Až ale dojde na otevírání, Bobbi, pak jsem tady já a ty. My tu mrchu vykopali a my do té mrchy vlezem jako první. Souhlasíš?“

„Ano,“ potvrdila Bobbi. „Půjdem dovnitř první. My dva. Žádná dechovka, žádné průvody.“

„A žádná dallaská policie.“

Bobbi se trochu usmála. „Nikdo z nich.“ Podala mu provaz. „Chceš jet první?“

„Ne. Jdi ty. Máš to naplánované a ještě polovinu máš pořád před sebou.“

„To mám.“ Bobbi se rozkročmo chytila provazu, zmáčkla knoflík a vyrazila vzhůru. „Ještě jednou děkuju, Garde.“

„Není zač,“ zašeptal Gardener a natáhl krk, aby se podíval, jak Bobbi stoupá.

„A budeš se cítit lépe, až to všechno-“

(až se „staneš“ až dokončíš vlastní „stávání se“)

Bobbi stoupala výš a výš. Zmizela z dohledu.

Kapitola IV

STODOLA

1.

Byl 14. srpen. Rychlý výpočet Gardenerovi prozradil, že je u Bobbi jedenačtyřicet dní – téměř stejné období zmatku a nejasného času jako „Putoval pouští čtyřicet dnů a čtyřicet nocí.“ Připadalo mu to delší, připadalo mu to jako celý život.

Mražené pizzy, kterou připravil k večeři, si s Bobbi jen zobli.

„Myslím, že bych si dala pivo,“ ozvala se Bobbi a přešla k lednici.
„Co ty? Chceš jedno, Garde?“

„Vypustím ho, díky.“

Bobbi pozvedla obočí, ale nic neřekla. Vyndala si pivo, přešla na verandu a Gardener zaslechl, jak spokojeně zapraskalo její houpací křeslo ve chvíli, kdy se usadila. Po chvíli si napustil z kohoutku sklenku chladné vody, vyšel ven a posadil se vedle ní. Seděli tam, nemluvili, jen pozorovali mlhavý klid čerstvého večera. Připadalo jim, že tam sedí hrozně dlouho.

„Jsme spolu dlouho, Bobbi, ty a já,“ promluvil.

„Ano. Dlouho. A zvláštní konec.“

„Opravdu konec?“ zeptal se Gardener a obrátil se na židli, aby se na ni mohl podívat. „Konec?“

Bobbi jednoduše pokrčila rameny. Očima se vyhnula jeho pohledu.
„No, ty víš. Konec fáze. Jaké je to? O něco lepší?“

„Jestli jde o Le mot juste, pak to není jen lepší, není to dokonce ani nejlepší – záleží jen na mot. Neučil jsem tě to?“

Bobbi se zasmála. „Jo, učil. První hrozná třída. Zuřiví psi... Angličani... a učitelé Angličani.“

„Jo.“

„Jo,“

Bobbi usrkla piva a znovu se podívala na starou Derry Road. Gardener věřil, že se nemůže dočkat, až dorazí. Jestli si doopravdy řekli vše, co po všech těch letech zůstalo, přál si nikdy neuposlechnout ten

impulz a nikdy se nevrátit. Nezáleželo na důvodech, ani na výsledku. Takový konec pro vztah, který přinesl časem lásku, sex, přátelství, napjaté období détente, zájem a dokonce strach, působil jako výsměch všemu – bolesti, strádání i snaze.

„Vždycky jsem tě měla ráda, Garde,“ zašeptala Bobbi zamyšleně, aniž by se na něj podívala. „A ať to dopadne jakkoliv, pamatuj, že tě pořád ráda mám.“ Tentokrát se na Gardenera podívala, obličej působil jako podivná parodie na silně nalíčené tváře – určitě šlo o beznadějného excentrika, který se náhodou Bobbi trochu podobal. „A doufám, že si vzpomeneš, že jsem nikoho nepožádala, abych o tu hloupou věc zakopla. Nebyl tady faktor svobodné volby, jak by to nějaký chytrák určitě pojmenoval,“

„Rozhodla ses to ale vykopat,“ oponoval Gardener. Měl hlas stejně tichý jako Bobbi, ale cítil, jak se mu do srdce vkrádá hrůza. *Znamenala ta poznámka o svobodné vůli vzdálenou omluvu za jeho vlastní, plánovanou vraždu?*

Nech toho, Garde. Přestaň se lekat stínů.

Je to auto pohřbené na konci Nista Road jen stín? ozval se jeho mozek okamžitě.

Bobbi se tiše zasmála. „Člověče, představa, zda může záležet vykopání, či nevykopání takového objektu na svobodném rozhodování... to můžeš dát klukovi jako téma při debatě na střední škole. My jsme ale na verandě, Garde. Vážně si nemyslíš, že člověk o něčem takovém rozhoduje, že ne? Věříš, že si lidi vyberou možnost odsunout stranou znalosti, jejichž okraj už spatřili?“

„S takovou představou jsem demonstroval před atomovými elektrárnami, jo,“ odvětil Gardener pomalu.

Bobbi jen mávla rukou. „Společnosti se mohou rozhodnout nepřijímat myšlenky. Ve skutečnosti pochybuju i o tom. Kvůli diskuzi to ale připustíme. Co ale obyčejní lidé? Ne, Garde. Lituju. Když spatří obyčejní lidé něco vyčnívat ze země, musí to vykopat. Musí to vykopat, protože to může být poklad.“

„A tys neměla ani nejmenší tušení, že to bude...“ *Jedovatý spad*, napadlo ho okamžitě. Nezdálo se mu, že by se ten výraz Bobbi líbil. „... následky?“

Bobbi se otevřeně zasmála. „Ani ten nejmenší náznak.“

„Peterovi se to ale nelíbilo.“

„Ne. Peterovi se to nelíbilo. Ale nezabilo ho to, Garde.“

Jsem si úplně jistý, že ne.

„Peter zemřel přirozenou smrtí. Byl starý. Ta věc v lese je loď z jiného světa. Žádná Pandořina skříňka, žádná svatá jabloň. Nezaslechla jsem z nebe hlas, který by zpíval: Nejez z této lodi jablka, neb zemřeš.“

Gard se nepatrně usmál. „Je to ale loď vědění, že?“

„Ano, předpokládám to.“

Bobbi se znovu zadívala na silnici. Asi nechtěla v tom tématu pokračovat.

„Kdy je čekáš?“ zeptal se Gardener.

Bobbi místo odpovědi ukázala hlavou k silnici. Blížil se Caddy Kyle Archinbourga, za ním starý Ford Adleye McKeena.

„Asi půjdu dovnitř a já si dám dvacet,“ prohlásil Gardener a začal vstávat.

„Jestli chceš jít s námi k lodi, jsi vítaný.“

„S tebou možná. Ale s nimi?“ Naklonil palec k příjíždějícím autům. „Myslí si, že jsem blázen. Taky mě nenávidí, protože mi nemohou číst myšlenky.“

„Jestli řeknu, že půjdeš, pak půjdeš.“

„No, zdá se mi, že se bez toho obejdu,“ odpověděl Gardener, vstal a protáhl se. „Ani se mi nelíbí. Jsem z nich nervózní.“

„To je mi líto.“

„To nemusíš. Jen... zítra my dva, Bobbi. Platí?“

„Platí.“

„Pozdravuj je ode mě a připomeň jim, že jsem pomáhal, ať mám v hlavě destičku, nebo ne.“

„Udělám to. Samozřejmě to udělám.“ Její oči se mu ale znovu vyhnuly a to se Gardenerovi nezdálo. Vůbec se mu to nezdálo.

2.

Věřil, že nejdřív půjdou do stodoly, ale neudělali to. Zůstali chvíli stát venku a mluvili – Bobbi, Frank, Newt, Dick Allison, Hazel a ostatní – pak se jako sevřená skupinka vydali k lesu. Světlo začalo nabírat purpurový odstín, většina z nich nesla baterky.

Gard je sledoval a vycítil, že přišla a pominula jeho poslední chvílka s Bobbi. Už zbývalo jen odejít do stodoly a zjistit, co tam je. Jednou provždy se rozhodnout.

Viděl oční bulvu, jak vykukuje dýmem za zelenými dveřmi...

Vstal a prošel domem do kuchyně právě včas, aby je zahlédl, jak procházejí Bobbiinou divokou zahradou. Rychle spočítal nosy, ověřil si, že jsou všichni a zamířil do sklepa. Bobbi tam dole schovávala náhradní svazek klíčů.

Otevřel dveře od sklepa a naposledy se zastavil.

Opravdu to chceš udělat?

Ne, ne. Nechtěl. Ale zamýšlel to. A zjistil, že cítí víc než strach, obrovskou samotu. Doopravdy mu nezbyl nikdo, ke komu by se mohl obrátit o pomoc. Čtyřicet dnů a čtyřicet nocí byl s Bobbi na poušti. Teď se ocitl na poušti sám. Bůh mu pomáhej.

Do prdele s tím, pomyslel si. Jako seržant z druhé světové války by měl prohlásit: „Tak pojďte, chlapi, chcete žít navěky?“

Sešel po schodech, aby vzal Bobbiln kroužek klíčů.

3.

Byl tam. Visel na hřebíku, všechny klíče vzorně označené. Jediný háček byl v tom, že klíč od stodoly chyběl. Dřív tam byl. Byl si tím naprosto jistý. Kdy ho tam viděl naposledy? Snažil si vzpomenout, ale nemohl. Učinila Bobbi opatření? Možná.

Stál v Nové a Vylepšené dílně, pot na čele, pot na koulích. Žádný klíč. To byl gól. Co měl tedy udělat. Chytit Bobbiinu sekeru a chovat se jako Jack Nicholson ve filmu *The Shining*? Už to viděl. Buch, buch, křup. *Tadyyyy Gardener!* Až na to, že to asi těžko zamaskuje, než se poutníci vrátí z prohlídky Svatého vchodu.

Stál v Bobbiině dílně a cítil, jak mu utíká čas. Cítil se Starý a Nevylepšený. *Jak tam vlastně budou dlouho? Nemůže říct, že? Vůbec ne.*

Oukej, kam lidi dávají klíče? Pořád věřil, že dělala opatření, ale neschovávalo ho před ním.

A náhle se dostavil nápad s takovou razancí, že se doopravdy praštil do čela. Bobbi klíč nevzala, ani se ho nikdy nepokoušela schovat. Zmizel, když byla Bobbi údajně v Derry v nemocnici a léčila

si úžeh. Byl si tím téměř jistý. Co paměť nedodala nebo nemohla dodat, přinesla logika.

Bobbi v Derry v nemocnici nebyla. Strávila ten čas ve stodole. Vzal náhradní klíč jeden z nich, aby se o ni postaral, když to Bobbi potřebovala? Měli všichni kopie? Proč se o to starat? V těchto dnech nikdo v Havenu nic neukradl. „Stávali se“. Stodola se zamykala jen kvůli němu, aby ho zadrželi. Takže mohli prostě-

Gardener si vzpomněl, jak je jednou sledoval po tom, co se „něco“ Bobbi přihodilo... „něco“ mnohem horšího než obyčejné přehřátí.

Zavřel oči a spatřil Caddyho. KÝLE-1. Vystoupili a... a Archinbourg se na chvíli od ostatních oddělil. *Ležíš na jednom lokti, díváš se na ně z okna, a jestli se nad tím vůbec zamyslíš, věříš, že si odskočil, aby vypustil ledviny... ale tak to nebylo. Odešel pro klíč. Jasně, to udělal. Odešel pro klíč.*

Nebylo toho moc, přesto ho to rozhýbalo. Rozběhl se zpět ke schodišti a zamířil ke dveřím. Pak se vrátil do domu. V koupelné ležely na toaletní skřínce velké sluneční brýle Poster Grant – zabydly se tam jednou provždy, jak už se to triviálním věcem v obydlích opuštěných žen a mužů stává (jako makeup, který patřil manželce Newta Berringera). Gardener brýle sundal, odfoukl ze sklíček tlustou vrstvu prachu, pečlivě je otřel, složil a schoval do náprsní kapsy.

Vyšel ven a zamířil ke stodole.

4.

Chvíli stál u prkenných dveří s visacím zámkem a pozoroval stezku, která vedla k výkopu. Soumrak pokročil tak daleko, že les za zahradou vypadal jako masivní, modrošedá stěna bez jediného detailu. Řadu poskakujících, vracejících se světel nespatriil.

Ale mohou se objevit. A kdykoliv. Mohou se objevit a nachytat tě s rukou v zavařovací sklenici.

Věřím, že tam stráví dost času a budou se nad vchodem radovat. Mají reflektory.

Ale nevíš to jistě.

Ne. Jistě ne.

Přesunul pohled k prkenným dveřím. Rozeznal mezi nimi zelené světlo, zaslechl tlumené, nepříjemné zvuky, jaké vydává stará pračka plná oblečení a hustých bublin.

Ne, nikoliv jediná pračka. Víc než řada nesynchronizovaných strojů.

To světlo pulzovalo v rytmu hlubokého, srkavého zvuku.

Nechci tam chodit.

A páchlo to tam. *I ten pach*, napadlo Gardenera, *byl trochu mýdlový. Trochu žluklý. Staré mýdlo. Slepéné mýdlo.*

Ale řada praček to není. *Ten zvuk je živý. Nejsou tam uvnitř žádné telepatické psací stroje, žádné Nové a Vylepšené ohříváče vody. Je to něco živého a já tam nechci chodit.*

Ale chystal se k tomu. Copak neunikl smrti jen proto, aby se podíval do Bobbiiny stodoly a nachytil tam Tommyknockery v podivných, malých lavicích? Věřil, že ano.

Obešel druhou stranu stodoly. Pod okapem tam na rezavém hřebíku visel klíč. Natáhl po něm roztřesenou ruku a sundal ho. Pokusil se polknout. Nejdřív mu to nešlo, bolel ho krk, jako by mu ho potáhla suchá, nahřátá žínka.

Pítí, jen jeden drink. Jen na chvilku zajdu do domu, jedno si dám, jen malou sklenku. Pak budu připravenej.

Skvělé. Znělo to skvěle. Až na to, že to udělat nechtěl a věděl, že to neudělá. Jeho opilecké já zmizelo. A stejně tak i část, která vše odkládala. Pevně sevřel klíč vlhkou rukou a přešel ke dveřím. Pak si pomyslel: *Nechci tam vstoupit. Ani nevím, jestli mohu, neboť se tak bojím toho-*

Nech toho. Tuhle část vypusť. Tvé období Tommyknockerů.

Znovu se rozhlédl. Doufal, že uvidí, jak se od lesa blíží řada světél, nebo uslyší jejich hlasy.

Ale neuslyšíš, protože mluví v myšlenkách.

Žádné baterky, žádný pohyb, žádní cvrčci. Žádný zpěv ptáků, jen ten zvuk praček, zvuk zesílených, vlhkých úderů srdce.

Slišššš-slišššš-slišššš...

Podíval se na pulzující zelené světlo, které vystrkovalo prsty puklinami mezi prkny. Sáhl do kapsy, vyndal staré sluneční brýle a nasadil si je.

Od dob, kdy se naposledy modlil, uplynula dlouhá doba. Teď se ale modlil. Modlitba to byla krátká, ale byla to modlitba.

„Bože, prosím,“ pronesl Jim Gardener do letního soumraku a zasunul klíč do zámku.

5.

Očekával výbuch rádiového signálu v hlavě, ale nedostavil se. Až do té chvíle si neuvědomil, že má žaludek stažený a sevřený jako člověk, který čeká na elektrickou ránu.

Navlhl si rty a otočil klíčem.

Do hlubokého, čvachtavého zvuku ze stodoly zazněl tichý, málem neslyšitelný zvuk: – *Cvak!* - Ze zámku odskočila západka. Natáhl k ní ruku, která mu připadala jako z olova. Uvolnil ji, zacvakl západku a vložil zámek i s klíčem, který z něj čněl, do levé přední kapsy. Cítil se jako člověk ve snu. Tenhle sen ale nebyl dobrý.

Vzduch musel být uvnitř v pořádku. No, možná v pořádku nebyl, možná nebyl už v pořádku veškerý vzduch v Havenu. Gard si ale pomyslel, že jde o stejný vzduch, jaký je venku, neboť je stodola dřevá jako řešeto. Pokud existovalo něco jako čistá biosféra Tommyknockerů, tady ji nenašel. Alespoň tomu věřil.

Přesto bude riskovat. Zhluboka se nadechl. Zadržel dech a přinutil se počítat vlastní kroky: *tři. Půjdeš dovnitř jen tři kroky. Pro všechny případy. Jednou se dobře rozhlédneš a pak ven. A hodně rychle.*

Doufáš.

Ano, doufám.

Naposledy zkontroloval pěšinu. Nic nespatriil. Obrátil se ke stodole a otevřel dveře.

Zelené světlo ho zalilo jako rozpadlé sluneční paprsky. Bylo pronikavé i přes tmavé brýle.

6.

Zpočátku neviděl nic. Světlo bylo moc jasné. Věděl, že jindy tak pronikavé není, nikdy se k němu ale nedostal tak blízko. Blízko? Bože, stál v něm. Člověk, který by se teď postavil za otevřené dveře a hledal ho, by ho spatřil jen s obtížemi.

Přivřel v jasně zeleném svitu oči a posunul se o krok vpřed... pak o další krok... pak o třetí. Natáhl ruce dopředu jako tápající slepec. A tím byl. Sakra. Na důkaz měl dokonce i tmavé brýle.

Zvuk zesílil.

Slišššš-slišššš-slišššš... Kus vlevo. Obrátil se tím směrem, dál se ale nedostal. Báł se pokračovat, měl strach, čeho by se mohl dotknout.

Oči se začaly přizpůsobovat. Rozeznal v zeleni tmavé stíny. Lavice... Tommyknockeři v ní ale neseděli. Jednoduše byla přiřazená ke stěně, aby se nepletla v cestě... a

Můj bože, je to pračka! Opravdu je!

Byla, správně, jedna z těch staromódních, co mají buben nahoře. Pračka ale ten zvláštní zvuk nevydávala. Byla stejně přiřazená ke zdi a někdo ji upravoval. Někdo na ní pracoval podle nejlepších tommyknockerských tradic. Teď ale nefungovala.

Vedle ní ležel vysavač Electrolux... jeden z těch starých a dlouhých, které jezdí na kolečkách těsně nad zemí. Jako mechanický jezevčík. Motorová pila usazená na kolech. Hromady detektorů na kouř z Rádiové boudy, většinou ještě v krabičkách. Řady petrolejových nádrží. I ty stály na kolečkách, měli připojené hadice a věci podobné pažím...

Paže, samozřejmě, jsou to roboti, blbí roboti ve vývoji. A ani jeden z nich nevypadá jako bílá holubice míru, že, Garde? A-

Slišššš-slišššš-slišššš.

Dál vlevo. Tady stál zdroj světla.

Gard zaslechl, jak mu unikl zvláštní, poraněný zvuk. Dech, který zadržoval, pomalu unikal jako vzduch z propíchnutého balónu. Stejně tak opouštěla jeho nohy síla. Slepě natáhl ruku a nahmatal lavici. Neposadil se, ale jednoduše se na ni svezl. Nedokázal odtrhnout oči od levého zadního rohu stodoly, kde v držácích viseli Ev Hillman, Anne Andersonová a Bobbiin starý, dobrý pes Peter. Ve dvou pozinkovaných, ocelových, sprchovacích koutech s odmontovanými dveřmi. Viseli tam jako kusy hovězího na hácích. Jak Gard viděl, byli naživu... nějakým způsobem pořád ještě žili.

Ze středu čela Anne Andersonové čněl tlustý, černý drát, který připomínal kabel vysokého napětí, nebo velmi tlustý, koaxiální kabel. Podobný kabel vycházel ze staříkova pravého oka. Pes měl odstraněnou

vrchní část lebky a z jeho odhaleného a tepajícího mozku vycházel tucet menších drátků.

Peterovy oči zbavené zákalu se obrátily ke Gardovi. Zakňučel.

Ježíši... Ježíši Kriste... ach, Ježíši Marjá.

Viděl, že odstranili části staříkovy lebky i lebky Anne. Dveře sprchovacích koutů byly urvané, přesto byly kouty plné průzračné kapaliny – předpokládal, že je jedovatá stejně jako malá slunce v ohřívači vody. Jestli se pokusí do jednoho z nich proniknout, ucítí, jak je tuhý a jak pěruje. Poddá se... ale nepustí.

Chci jít dovnitř? Chci jedině ven!

Pak se jeho mysl vrátila k původnímu plánu.

Ježíši... můj ty Ježíši... Ježíši Kriste, koukni na ně...

Koukat se na ně nechci.

Ne, ale nedokázal oči odtrhnout.

Kapalina byla průzračná a smaragdově zelená. Pohybovala se, vydávala hluboký, pěnivý zvuk. Z toho, jak byla průzračná, Gardener usoudil, že musí hodně lepit, hustotou připomínat saponát na mytí nádobí.

Jak tam mohou dýchat? Jak mohou být naživu? Možná se mi to zdá jen kvůli tomu, jak se kapalina pohybuje. Možná se jedná o pouhou iluzi. Prosím, Ježíši, ať je to iluze.

Peter, slyšel jsi ho kňučet.

Ne, součást iluze. Nic víc. Visí na háku ve sprchovacím koutě plném mezihvězdného ekvivalentu saponátu Joy. Nemůže tam kňučet. Vydával by mýdlové bubliny a tobě prostě straší na majáku. Tak je to. Malá návštěva Krále Cvoka.

Až na to, že mu na majáku nestrašilo a věděl to. Stejně tak věděl, že ve vlastních uších zaslechl, jak Peter kňučí.

To zraněné, bezmocné kňučení vyšlo ze stejného místa, odkud vycházela rádiová hudba: z centra jeho mozku.

Anne Andersonová otevřela oči.

Vytáhni mě odtud! zařvala. Vytáhni mě odtud, nechám ji na pokoji. Nic necítím, jen když mi dělají bolest, dělají, dělají bolllllll -

Gardener se znovu pokusil vstát. Nejasně si uvědomil, že vydal zvuk. Obvyčejný, starý zvuk. *Takový zvuk vydává určitě svišť, kterého přejedou na silnici, napadlo ho.*

Nazelenalá, pohyblivá kapalina propůjčila obličejí Sissy nafouklý, strašidelný odstín mrtvoly. Modrá barva očí vybledla. Jazyk se vznášel jako masitá, podmořská rostlina. Zcvrklé a pokroucené prsty pluly sem a tam.

Necítím nic, jen když mi dělají bollllesssst, naříkala Anne a Gardener ten hlas nedokázal vypnout. Nemohl si vrazit prsty do uší, aby se ho zbavil, neboť se mu ozýval z hlubin hlavy.

Slišššš-slišššš-slišššš

Do horní části sprchovacích koutů vedly měděné trubky, takže působily jako veselá kombinace zavěšených komor z Bucka Rogerse a měsíčních fotografií Li'l Abnera.

Peterovi padaly chuchvalce chlupů. Zadní nohy vypadaly, jako by se samy do sebe hroutily. Nohy se mu v kapalině pohybovaly v dlouhých, líných skocích, jako by ve snech utíkal.

Když mi dělají bollllesssst!

Stařík otevřel jedno oko.

Chlapec.

Ta myšlenka byla tak jasná, nezvratná. Gardener si uvědomil, že na ni odpovídá.

Jaký chlapec?

Odpověď se dostavila okamžitě. Na chvíli ho ohromila, pak už o ní nepochyboval.

David. David Brown.

To jedno oko na něj zíralo jako nehynoucí safír se smaragdovým nádechem.

Zachraň chlapce.

Chlapec. David. David Brown. Byl nějakým způsobem, chlapec, kterého tolik těžkých a horkých dnů hledali, součástí? Samozřejmě byl. Možná ne přímo, do jisté míry ale určitě.

Kde je? vyslal Gardener myšlenku ke staříkovi, který se vznášel v bledě zeleném roztoku.

Slišššš-slišššš-slišššš.

Altair-4, odpověděl stařík nakonec. *David je na Altairu-4. Zachraň ho... a pak nás všechny zabij. Tohle je... je to zlé. Vážně zlé. Nemůžu umřít. Zkoušel jsem to. Všichni jsme to zkoušeli, I (krávakráva)*

ona. Je to pobyt v pekle. Použij transformátor a zachraň Davida. Pak ho odpoj, přerež dráty, spal to místo. Slyšíš?

Gardener se potřetí pokusil vstát a jako kostí zbavený se znovu zhroutil na lavici. Zjistil, že se všude po podlaze válí tlusté, elektrické kabely a vzpomněl si na kapelu, která ho, když se vracel z New Hampshiru, svezla po dálnici. Zauvažoval nad tím, pak našel spojení. Podlaha vypadala jako pódium na koncertě moment předtím, než začne hrát rocková kapela. Tak, nebo jako velké televizní studio. Kabely se plížily do obrovské krabice, kde ležela hromada plošných spojů a řada videorekordérů. Byly propojené. Začal hledat transformátor na stejnosměrný proud, ale žádný nenašel a pomyslel si: *Samozřejmě, že ne, idiote. Stejnosměrný proud jsou baterie.*

Do směsice domácích počítačů (Atari, Apple II a Apple III, TRS-80 a Commodory) byly připojené kazetáky. Na obrazovce blikalo slovo

PROGRAM?

Za předělanými počítači se válely další plošné spoje – byly jich stovky. Celé zařízení vydávalo hluboké a ospalé bzučení – zvuk, který měl spojený s-

(použij transformátor)

velkým elektrickým vybavením.

Z krabice a počítačů rozložených náhodně kolem se linulo zelené světlo – to světlo ale nebylo nijak vyrovnané. Pulzovalo. Spojení mezi jeho tepem a pěnivými zvuky, které vycházely ze sprchovacích koutů, bylo víc než patrné.

To je centrála, pomyslel si se slabým vzrušením invalidy. To je centrum lodi. Přicházejí do stodoly, aby ho použili. Je to transformátor a čerpají z něj svou sílu.

Použij transformátor a zachraň Davida.

Stejně by mě mohl požádat, abych lítal na Jedničce Air Force. Požádej mě o něco jednoduchého, dědo. Kdybych ho dokázal přivést zpět recitováním Marka Twaina – dokonce i Poea – rád bych to zkusil. Ale tahle věc? Vypadá jako výbuch ve skladišti elektrických součástek.

Ale – ten chlapec.

Jak starý? Čtyři? Pět?

A kam ho proboha dali? Limitem byla – doslovně – obloha.

Zachraň chlapce. Použij transformátor.

Neměl ani čas ten hrozný bordel pečlivěji zkoumat. Ostatní se vrátí. Přesto na rozsvícený terminál zíral jako v hypnóze.

PROGRAM?

Co kdybych natukal na klávesnici Altair-4, zauvažoval a zjistil, že tady žádná klávesnice není. Ve stejný okamžik se písmena na obrazovce změnila. Ted' tam stálo:

ALTAIR-4

Ne! zařvala jeho mysl naplněná pocitem provinění vetřelce. Ne. Ježtší, ne! Písmenka se zavlnila.

NE JEŽTŠÍ NE

Potící se Gardener si pomyslel: Konec! Konec!

KONEC KONEC

Ta písmenka pomrkávala sem a tam... sem a tam. Gardener na ně v hrůze zíral. Pak:

PROGRAM?

Snažil se vlastní myšlenky zastínit a znovu se pokusil postavit na nohy. Tentokrát to dokázal. Z transformátoru vycházely i jiné dráty, které byly tenčí a bylo jich... počítal... bylo jich osm. Na koncích měly sluchátka.

Sluchátka. Freeman Moss, krotitel zvířat, který vede mechanické slony. Tady jich bylo víc. Bláznivým spojením si vzpomněl na středoškolskou jazykovou laboratoř.

Učí se tady jiný jazyk?

Ne, učí se tady „ stát se. „Ten stroj je učí. Kde mají ale baterie? Žádné nevidím. Na takovou věc by mělo být napojeno deset, možná dvanáct velkých starých Delco. Jen napětí na provoz. Mělo by tady být-

Ohromeně ještě jednou pozvedl oči ke sprchovacím koutům.

Pohlédl na koaxiální kabel, který vycházel ženě z čela a staříkovi z oka. Sledoval, jak se v těch velkých, snových skocích pohybují Peterovy nohy a zauvažoval, jak se dostaly na Bobbiiny šaty psí chlupy. Poskytovala snad Peterovi mezihvězdnou výměnu oleje? Překonal ji snad normální lidský cit? Láska? Výčitky? Vina? Objala snad psa, než znovu kout naplnila tekutinou?

Tady jsou baterie. Můžete říct – organické Delco a Varty. Vysávají je. Vysávají je jako upíři.

Strachem, zmatkem a odporem se začal plížit nový pocit. Byl to vztek a Gardener ho uvítal.

Když dělají boll... dělají boll... dělají bolllllll-

Její hlas se náhle přerušil. Tlumené bzucení transformátoru změnilo tón, bylo ještě hlubší. Světlo, které vycházelo z krabice mírně povadlo. Věřil, že upadla do bezvědomí a změnila výstup stroje na jiný počet... čeho? Voltů? Dinů? Ohmů? Kdo to měl vědět?

Ukonči to, synku. Zachraň mého vnuka, a pak to ukonči.

Hlas toho staříka mu na chvíli zaplavil mozek. Byl úplně čistý a úplně průzračný. Pak zmizel. Staříkovy oči se pomalu zavřely.

Zelené světlo ve stroji ještě víc vybledlo.

Když jsem vstoupil, probudili se, pomyslel si jako v horečce. V hlavě mu pořád bušil a vrtal vztek. Aniž by si to uvědomil, vyplivl zub. I Peter se trochu probudil. Ted' se vrátili do stavu, v jakém byli... předtím. Spí? Ne, nespí. Něco jiného. Organické, chladné uskladnění.

⁴*Sní baterie o elektrických ovečkách?* napadlo ho a vyrazil ze sebe kdákavý chechtot.

Ustoupil od transformátoru,

(co je přesně transformátor? jak? proč?)

ustoupil od sprchovacích koutů i kabelů. Obrátil oči ke směsici strojů rozestavených u vzdálené zdi. Pračka měla něco přípevněného na vrcholu – věc, která připomínala bumerangovou televizní anténu, kterou vidíte čas od času na zadku velkých limuzín. Za pračkou stál vlevo staromódní šicí stroj a ke kolu měl přípevněný skleněný trychtýř. Nádrže s petrolejem, s hadicemi a ocelovými pažemi... jak viděl, byl na konci jedné z nich přivařený řeznický nůž.

Kriste, co to všechno je? Na co to je?

A hlas zašeptal: *Možná je to ochrana, Garde. Pro případ, že se objeví dallaská policie moc brzy. Tommyknockerský armádní výprodej – staré pračky s buněčnými anténami. Vysavače Electrolux, motorové pily na kolech. Pojmenuj a ber, bejby.*

Ucítil, jak se mu otrásl rozum. Jeho oči bez ustání přitahoval Peter – Peter, kterému odebrali většinu lebky. Peter s klubkem drátů napojených na zbytek hlavy. Jeho mozek vypadal jako bledý jehněčí plátek s klubkem zapíchnutých tepločivných sond.

⁴Narážka na román P.K. Dicka Blade Runner 1 - Sní androidi o elektronických ovečkách?

Peter s nohama, které uháněly kapalinou jako ve snu, jako by utíkal.

Bobbi, pomyslel si zoufale a vztekle. *Jak jsi to mohla Peterovi udělat? Kriste!* Lidé byli hrozní, příšerní. Ale Peter byl jaksi horší. Prokletí navršené na všechnu tu obscénnost. Peter a jeho skákající a skákající nohy, jako by utíkal ve snech pryč.

Baterie. Živé baterie.

Zády do něčeho narazil. Ozvalo se duté, kovové žuchnutí. Obrátil se a spatřil další sprchovací kout, mírně prokvetlý rzí a bez předních dveří. Vzadu měl vyražené díry. Procházely tudy dráty, které teď sklesle visely, na koncích měly široké, kovové přípojky.

Pro tebe, Garde! zavyl mu mozek. *Tohle je něco pro tebe, jak tvrdí reklamy na pivo. Otevřou ti zadní část lebky, možná ti nejdřív zkratují pohybová centra, aby ses nemohl hýbat, a pak budou vrtat – vrtat až na místo, kde naberou sílu. Tohle je něco pro tebe, pro tebe... připravené a zabalené! Úuuu! Síla! Síla!*

Chytil se myšlenek, jež se svíraly do hysterické spirály, a ovládl je. Nebyl pro něj. Alespoň ne původně. Byl už použitý. Cítil slabý pach – špínu a mydliny.

Pruhy zaschlé špíny na vnitřních stěnách. Poslední stopy té husté a zelené kapaliny. *Vypadá to jako semeno Čaroděje ze země Oz*, pomyslel si.

Myslíš tím, že Bobbi svou sestru naložila do velké banky se spermatem?

Znovu mu uniklo to podivné zakdákání. Přitiskl si dlaň k ústům a silně zatlačil, aby ho udusil. Podíval se na zem a spatřil pár hnědých bot, které zahodili vedle sprchovacího kouta. Jednu zvedl a spatří cákance zaschlé krve.

Bobbiina. Její dobré boty. Její boty „na ven“. Měla je, když odjížděla v den pohřbu.

Druhá byla zakrvácená stejně tak.

Gard nahlédl za sprchovací kout a našel zbytek oblečení, které ten den Bobbi měla.

Krev, všechna ta krev.

Nechtěl se té blůzy dotknout, tvar pod ní byl ale naprosto zřetelný.

Uchopil nejmenší cípek, jaký dokázal sevřít mezi prsty, a stáhl blůzu z Bobbiiny pěkné, černé sukně.

Pod košilí ležela pistole. Byla to největší a nejstarodávnejší pistole, jakou kdy Gardener spatřil mimo obrázků v knize. Po chvíli ji sebral a otočil bubínkem. Pořád tam čekaly čtyři náboje. Dva pryč. Gardener by se ochotně vsadil, že jedna z kulek zasáhla Bobbi.

Nacvakl bubínek zpět na místo a pistoli zastrčil za opasek. Okamžitě se mu ozval v hlavě hlas: *Zastřelils svou ženu... pěkně zparchantělá věc.*

Nevadí. Pistole se může hodit.

Až zjistíš, že je pryč, budou hledat tebe, Garde. Myslel jsem, že ti to už došlo.

Ne, zdálo se mu, že s tím si starosti dělat nemusí. Mohli si všimnout změněných slov na obrazovce počítače, toho oblečení si ale nikdo nevšiml od chvíle, kdy si ho Bobbi sundala (nebo od chvíle, kdy jí ho sundali, což bylo pravděpodobnější).

Když sem vkročí, určitě jsou tak nadšení, že na uklízení ani nepomyslí, napadlo ho. Sakra dobrá práce, že tady nejsou mouchy.

Znovu se dotkl pistole. Hlas v jeho hlavě tentokrát mlčel. Možná se rozhodl, že si tady s manželkami dělat starosti nemusí.

Jestli budeš muset zastřelit Bobbi, dokážeš to?

Na tu otázku nedokázal odpovědět.

Slišššš-slišššš-slišššš.

Jak dlouho byla Bobbi a její společnost pryč? Nevěděl. Neměl ani nejmenší tušení. Tady čas nic neznamenal. Stařík měl pravdu. Bylo to peklo. A odpovídal ještě Peter na laskání své zvláštní paní, když sem vstoupila?

Žaludek se mu začal bouřit.

Musel ven. Hned ven. Cítil se jako bytost z pohádky. Modrovousova žena v tajném pokoji, Jack, který krade obrovi zlato. Cítil se na objevy připravený. Teď ale jakoby přimrzl. Ne jako, byl zmrzlý doopravdy.

Kde je Bobbi?

Dostala úžeh.

Sakra divnej úžeh, když jí promáčel blůzu krví. Gardener si udržel morbidní a zvrhlý zájem o pistole (a o škodu, jakou mohou na lidském těle napáchat). Jestli ji někdo tou velkou, starou pistolí, kterou měl teď za opaskem, střelil, pak – jak věřil – Bobbi neměla právo žít. Ani

kdyby ji rychle odvezli do nemocnice, která se specializuje na léčbu postřelením. Pravděpodobně by nepřežila.

Přivezli mě sem, když jsem byla na cucky. Tommyknockeři mě ale chytrě opravili.

Pro něj ne. Ten starý sprchovací kout nebyl pro něj. Gardener měl pocit, že jeho se zbaví poněkud důsledněji. Sprchovací kout byl pro Bobbi.

Přivezli ji sem a... co?

No přece ji napojili na baterie. Samozřejmě. Ne k Anne. Tehdy tady ještě nebyla. Ale k Peterovi... a k Hillmanovi.

Upustil blůzu... pak se přinutil, aby ji znovu sebral a položil na sukni. Nevěděl, na kolik si, když sem vstoupí, všímají skutečného světa (hádal, že moc ne), zbytečně ale riskovat nechtěl.

Pohlédl na díry v zadní stěně sprchy, na svěšené dráty s kovovými zásuvkami na koncích.

Zelené světlo začalo pulzovat jasněji a rychleji. Obrátil se. Anne znovu otevřela oči. Okolo hlavy jí pluly krátké vlasy. Pořád rozeznal v jejích očích tu nekonečnou nenávist, do které se teď vmísila hrůza a rostoucí neznámo.

Teď se objevily bubliny.

Stoupaly v rychlém a hustém proudu od jejích úst.

V hlavě mu explodovala myšlenka/zvuk.

Křičela.

Gardener utekl.

7.

Skutečná hrůza je fyzicky nejhorším ničením emocí. Vysává žlázy s vnitřní sekrecí, vypouští svalové organické drogy do krevního oběhu, pohání srdce a vyčerpává mysl. Jim Gardener se z Bobbiiny stodoly vypoťoval na gumových nohách, oči mu lezly z důlků, čelist mu hloupě visela (jako mrtvá věc mu poskakoval v jednom koutku jazyk), střeva plná a horká, křeče v žaludku.

Těžko dokázal přenést myšlenky přes silné, kruté obrazy, které mu pomrkávaly v mozku jako neon v baru: ta těla zavěšená na hácích jako brouci, které napíchal kruté a znuděné dítě na špendlíky, Peterovy neúnavně se pohybující nohy, zakrvácená blůza s dírou od kulky.

Přípojky, staromódní pračka s bumerangovou anténou. A nejsilnější byl obraz toho krátkého, hustého proudu bublin, které unikly Anne Andersonové z úst, když mu křičela v hlavě.

Vstoupil do domu, pospíšil si do koupelny a poklekl před záchodovou mísu, aby zjistil, že nedokáže zvracet. Chtěl zvracet. Představoval si párky v rohlíku plné červů, plesnivou pizzu, růžovou limonádu s vyvrženými chlupy. Nakonec si vrazil do krku dva prsty. Tím posledním gestem vyvolal dávivou reakci, nic víc. Zvracet nemohl. Jasně jako facka.

Jestli nemůžu, zblázním se.

Fajn, jestli musíš, tak se zblázni. Nejdřív ale udělej, co udělat musíš. Do té doby to vydrž a jen tak mimochodem, Garde, máš ještě další otázky ohledně toho, co bys měl udělat?

Už žádné neměl. Peterovy neúnavné nohy ho přesvědčily. Přesvědčil ho proud bublin. Zauvažoval, jak dokázal tak dlouho tváří v tvář síle, která byla tak jasně sžíravá a černá, váhat.

Protože jsi byl šílenec, odpověděl si sám. Přikývl. Bylo to tak. Žádná jiná vysvětlení nepotřeboval. Byl šílenec – a nejen poslední měsíc. Na to, aby se probudil, bylo pozdě. Ach ano, moc pozdě. Pozdě je ale pořád lepší než nikdy.

Ten zvuk.

Slišššš-slišššš-slišššš.

Ten pach. Mírný, ale masitý. Pach, který jeho mysl spojovala se syrovým jehněčím, které se pomalu vaří v mléce. Poskočil mu žaludek. Hrdlo mu spálilo hořící, kyselinové řihnutí. Gardener zaúpěl.

Ta představa, ten záblesk se vrátil a Gardener se ho chytil. Možná se to vše dalo zničit... nebo alespoň dlouhý, dlouhý čas udržet. Možná.

Musíš nechat svět, ať jde do pekla svou cestou, Garde, ať jsou dvě minuty před půlnocí, nebo nejsou.

Znovu si vzpomněl na Teda, Muže z Elektrárny, vzpomněl si na šílené vojenské organizace, které si spolu vyměňují lepší a lepší zbraně. A ta vzteklá, nepopsatelná a posedlá část jeho mozku se naposledy pokusila překřičet rozum.

Drž hubu, vyzval ji Gardener.

Přešel do pokoje pro hosty a sundal si košili. Podíval se z okna, tentokrát záblesky světla, které přicházely z lesa, spatřil. Byla tma. Vraceli se. Půjdou do stodoly a možná uspořádají malou seanci.

Spojení myslí kolem sprchovacích koutů. Partnerství v domácím, zeleném žáru znásilněných mozků.

Užijte si to, pomyslel si. Uložil pětačtyřicítku pod matraci, pak si rozepnul pásek.

Může to být naposledy, takže-

Pohlédl na svou košili. Z kapsy mu vykukoval kov. Samozřejmě to byl visací zámek. Visací zámek, který patřil na dveře stodoly.

8.

Gardener se na chvíli (která vypadala mnohem delší, než byla doopravdy) nedokázal pohnout. Do unaveného srdce se mu znovu vloudil pocit hrůzy z neskutečné pohádky. Proměnil se ve zděšeného diváka, který sleduje, jak se po cestě vytrvale pohybují světla. Brzy vstoupí na zarostlou zahradu. Projdou, přejdou dvůr. Dorazí ke stodole a zjistí, že chybí zámek. Pak půjdou do domu a buď Jima Gardenera zabijou, nebo jeho rozebrané atomy odešlou na Altair-4 (ať už je to kdekoliv).

Z první souvislé myšlenky se ozvala jen panika, která z plna hrdla křičela: *Uteč! Padej odtud!*

Druhou myšlenku představoval roztřesený, znovu objevený rozum: *Hlídej si svoje myšlenky. Jestli sis je někdy hlídal, určitě si je hlídej teď.*

Stál svlečený do půl těla, rozepnuté džíny mu visely na bocích, a zíral na visací zámek v kapse košile.

Jdi hned ven a vrať ho zpátky. Hned TEĎ!

Ne... není čas... Kriste, není čas. Už jsou na zahradě.

Možná bude. Možná ho, jestli tady přestaneš dělat blbosti a pohneš sebou, bude dost.

Poslední silou vůle prolomil paralýzu, sehnul se, sebral zámek, ze kterého čněl dole klíč, a utíkal. Cestou si zapínal kalhoty. Vyklouzl zadními dveřmi, na chvíli – když na zahradu vplula poslední dvě světla a zmizela – zaváhal, pak se rozběhl ke stodole.

Nejasně a mlhavě zaslechl v mysli jejich hlasy – plné bázně, úžasu a nadšení.

Zavřel jim cestu.

Z pootevřených dveří stodoly proudilo zděné světlo.

Kriste, Garde, jak jsi mohl být tak hloupý? řvala jeho mysl zahnaná do kouta. Ale Gardener to věděl. Zapomenout na tak pozemské věci, jako zamykání dveří (když jste viděli pár lidí zavěšených na stojanech s koaxiálními kabely, které jim vyčnívaly z hlav), je jednoduché.

Už je slyšel na zahradě. Zaslechl šustění nepotřebných, obrovských kukuřičných klasů.

Když dorazil se zámkem v ruce k petlici, vzpomněl si, že zámek, než ho strčil do kapsy, zavřel. Při té vzpomínce mu vyletěla ruka a Gard tu prokletou věc upustil. Žuchla na zem. Hledal ji a zpočátku ji nemohl najít.

Ne... tady byla. Hned za úzkým vějířem proměnlivého, zeleného světla. Ležel tam zámek, ano, ale už bez klíče. Klíč vypadl, když zámek narazil na zem. *Můj ty bože, můj ty bože*, vzlykala jeho mysl. Tělo mu pokryl lepkavý pot, vlasy mu visely do očí. Věřil, že smrdí jako chciplá opice.

Slyšel, jak šustí listy a kukuřice hlasitěji. Někdo se tiše zasmál. Ten zvuk se ozval překvapivě blízko. Objeví se během několika vteřin. Cítil, jak ty vteřiny uhánějí jako důležité obchodníci s bříškou a diplomatickými problémy. Poklekl, uchopil zámek a začal rukou jezdit sem a tam po zemi. Snažil se najít klíč.

Ach, ty bastarde, kde jsi? Ach, ty bastarde, kde jsi? Ach, ty bastarde, kde jsi?

I teď, v takové panice, udržoval kolem vlastních myšlenek síť. Fungovala? Nevěděl. A jestli klíč nenajde, už na tom nesejde, že?

Ach, ty bastarde, kde jsi?

V místech, kde přejížděl rukou, spatřil matný záblesk stříbra – klíč zapadl mnohem dál, než by věřil. Jeho nález bylo pouhé štěstí... jako když Bobbi před dvěma měsíci zakopla o ten malý kousek kovu, co vyčníval ze země.

Chytil ho a vyskočil na nohy. Ještě chvíli ho bude krýt úhel domu, nic víc už ale neměl. Jediné zaváhání – i nepatrné zaváhání – ho odrovná. A možná nebude mít dost času, i když předvede ty pozemské operace, které zamykání dveří obnáší, bezchybně.

Osud světa může viset na tom, zda jeden člověk dokáže zamknout na první pokus dveře stodoly, pomyslel si omámeně. Moderní život je tak náročný.

Na chvíli už nevěřil, že dokáže klíč do zámku zastrčit. Poskakoval kolem šterbiny sem a tam jako vězni v roztrěsené ruce. A když už si myslel, že je opravdu po všem, klíč vklouzl dovnitř. Obrátil jím a zámek se otevřel. Zavřel dveře, protáhl očko zámku petlicí a zacvakl ho. Vyndal klíč ven a schoval ho ve zpoceně dlaní. Proplul kolem rohu stodoly jako olej. Ve stejnou chvíli se objevili na dvoře muži a ženy, kteří se předtím vydali k lodi. Pohybovali se ve skupince.

Gardener natáhl ruku, aby klíč pověsil na hřebík, kde ho našel. Hrůznou chvíli se mu zdálo, že ho znovu upustí a bude ho muset hledat ve vysokém plevelu, jaký u stěny stodoly rostl. Když ho zavěsil na hřebík, uniklo mu roztrěsené zavzdychání.

Jedna jeho část se nechtěla pohnout, chtěla tady přimrznout. Pak se rozhodl, že raději nebude riskovat. Koneckonců nevěděl, zda Bobbi klíč má.

Pomalou klouzal podél stěny stodoly. Levým kotníkem narazil do poloviny staré brány, kterou nechali v plevelu zreznout, a musel sevřít zuby, aby nevykřikl bolestí. Překročil brány a vklouzl za další roh. Teď se ocitl za stodolou.

Ten pěnivý zvuk byl v těchto místech strašně hlasitý.

Jsem za těma blbejma sprchama, pomyslel si. Vznášejí se pouhý centimetry ode mě... doslova centimetry.

Zašustění trávy. Nepatrné zacinkání kovu. Gardenerovi se chtělo smát i ječet zároveň. Neměli ho. Někdo právě obešel stodolu a vzal klíč, který tam Gardener pověsil teprve před několika vteřinami – zřejmě Bobbi osobně.

Pořád teplej od mý ruky, Bobbi, všimla sis?

Stál za stodolou, tiskl se k hrubému dřevu, mírně roztáhl ruce a dlaně přitiskl pevně k prknům.

Všimla sis? A slyšíš mě? Slyší mě někdo z vás? Vykoukne tady najednou někdo – Allison nebo Archinbourg nebo Berringer – a vykřikne „Bububu, Garde, vidíme tě?“ Funguje ten štít pořád?

Stál tam a čekal, až ho seberou.

Nesebrali ho. V obyčejné letní noci by zřejmě kovové chřestění odemykaných dveří neslyšel – zamaskovalo by ho hlasité rýýý-rýýý-rýýý cvrčků. Žádní cvrčci tady ale nebyli. Zaslechl odemykání, zaslechl skřípot pantů, jak se dveře otevíraly. Zaslechl, jak znovu zaskřípaly, když se zavřely. Byli uvnitř.

Pulzování světla, které puklinami unikalo, se téměř okamžitě začalo zrychlovat a rozjasnilo se. Jeho mozkiem proletěl výkřik bolesti: *Bolí! Bollllíí-*

Ustoupil a vrátil se do domu.

9.

Dlouho ležel a nespal. Čekal, až znovu vyjdou ven, čekal, zda ho objevili.

Dobrá, můžu se pokusit to „stávání se“ zastavit, pomyslel si. Ale dokud se nedostanu doopravdy do lodí, fungovat to nebude. Dokážu to?

Nevěděl. Zdálo se, že si Bobbi nedělá starosti. Bobbi a ostatní byli teď ale jiní. Ach, on sám se také „stával“. Dokazovaly to ztracené zuby. Dokazovala to i schopnost slyšet myšlenky. Změnil slova na obrazovce počítače, když na ně jen pomyslel. Nemusel si ale nic namlouvat. Byl daleko za nimi. *Pokud Bobbi vstup na loď přežije a její starý kámoš, Gard, padne mrtvý, uroní někdo z nich – dokonce i Bobbi sama – jedinou slzu?* Tomu nevěřil.

Možná to si právě přejí. Včetně Bobbi. Abys vstoupil na loď a v jediném, ohromném výbuchu rádia ti explodoval mozek a jednoduše ses svezl k zemi. Bobbi to zbaví morální bolesti, nebude se tě muset zbavit sama – vražda bez slz.

Chtěli se ho zbavit, o tom už nepochyboval. Ale věřil, že ho možná Bobbi – ta stará Bobbi – nechá žít tak dlouho, aby si prohlédl vnitřek toho podivného předmětu, který tak dlouho odkrývali. Zdálo se mu to až sem správné. A nakonec to nevadí. Jestli Bobbi plánuje vraždu, skutečná obrana neexistuje, že? Na loď jít musí. Pokud to neudělá, pak jeho nápad (nepochybně šílený) nemá naprosto žádnou šanci.

Zkus to, Garde.

Chtěl se o to pokusit, jakmile se dostanou dovnitř. A to bude nejspíš zítra ráno. Věřil, že by teď měl ještě trochu vyzkoušet štěstí. Jestli se vydá podle schématu, kterému mohl říkat „původní plán“, malého chlapce už nezachrání. Chlapec musí přijít na řadu jako první.

Garde, je už stejně asi mrtvý.

Možná. Stařík si to ale nemyslel. Ten stařík věřil, že se ten malý chlapec zachránit ještě dá.

Jeden kluk není důležitý – není v tak velké věci. I ty to víš. Haven je jako ohromný, velký nukleární reaktor, který se připravuje k výbuchu. Vnitřní obvod se už taví. To je fráze.

Bylo to logické, ale jednalo se o logiku krupiéra – o konečnou, vražednou logiku. O logiku Teda, Muže s Elektrárny. Jestli chtěl podle ní hrát, proč se tím vůbec vzrušovat.

Na tom klukovi záleží, nebo pak nezáleží na ničem.

A tak bys mohl možná zachránit i Bobbi. Tomu nevěřil. Zdálo se mu, že Bobbi už hranici spásy překonala. Mohl se ale pokusit.

Malá pravděpodobnost, Garde, starý Garde.

Jasně. Hodiny ukazují za minutu dvanáct... začínáme odpočítávat vteřiny.

S takovými myšlenkami vklouzl do černého spánku. Následovaly noční můry, ve kterých se vznášel v průzračných a zelených vanách a procházeli jím tlusté koaxiální dráty. Snažil se vykřiknout, protože mu ale dráty čněly z úst, nemohl.

Kapitola V

SENZACE

1.

Leandro pohřbený v přezdobené hospodě Bounty zaváhal. Pil lahve jednodolarového Heinekenu, David Bright se mu vysmíval a snížil se k vulgárnímu humoru, aby nakonec skončil tím, že Johna Leandra srovnal s Jimmy Olsenem, přítelem Supermana. Nemělo cenu si něco namlouvat. Doopravdy zaváhal. Lidé obdaření vizemi ale museli snášet ostny výsměchu v celé historii a pěkných pár jich upálili, ukřižovali nebo jim za jejich vize uměle protáhli výšku o pět nebo šest palců na žebřících inkvizice. To, že se ho David Bright u piva v Bounty zeptal, zda jeho tajné hodinky dobře fungují, nebyla nejhorší věc, jaká ho mohla potkat.

Ale, ach, sakra to zabořelo.

John Leandro věděl, že David Bright (a všichni, kterým vyprávěl o šíleném Johnnyho nápadu, že se v Havenu děje něco velkého), skončí a bude se jen nervózně usmívat. Protože se tam něco velkého dělo. Cítil to ve všech kostech těla. Byly dny, kdy foukal vítr z jihovýchodu a on si představoval, že to cítí.

Dovolená mu začala minulý pátek. Doufal, že odjede do Havenu ještě ten den, ale žil s ovdovělou matkou. Řekla, že na něj spoléhala, že ji odveze k sestře na návštěvu do Nova Scotia, ale jestli má závazky, přece to chápe. Koneckonců je stará a není s ní už tolik legrace. Může mu jen vařit jídlo a prát spodní prádlo. *A to je fajn, jen si jed', Johnny, jed' si a sháněj novou senzaci. Já prostě Megan zavolám a možná ji sem za týden nebo dva přiveze na návštěvu tvůj bratranec Alfie. Alfie je na svou matku hodný, atd. atd., dál, dál, ad infinitum, ad infinitum.*

V pátek Leandro odvezl matku do Nova Scotia. Samozřejmě zůstali přes noc, a když se vrátili do Bangoru, zmizela i sobota. Neděle je na start špatný den. To jako žák nedělní školy pro prvňáky a druháky v devět, účastník celé bohoslužby v deset a jako člen Mladých křesťanských mužů v pět odpoledne na faře Metodistů věděl. Na

setkáních MKM jim přednášející promítal obrázky z Armageddonu. Vysvětlil jim, že hříšníky, kteří se nekají, postihnou nežity, otevřené boláky, nemoci střev a vnitřností. Goergina Leandrová a ostatní členky Dámské pomoci roznášely papírové kalíšky Za-Rexu a ovesné sušenky. Večer se pokaždé v suterénu kostela konala slavnost s písněmi za Ježíše Krista.

Každou neděli cítil stejné nadšení. A vyčerpání.

2.

Než Leandro konečně hodil žlutý zápisník, magnetofon Sony a tašku s filmem a čočkami na přední sedadlo ojetého Dodge a připravil se vystartovat k Havenu... na cestu, která – jak doufal – mu přinese žurnalistickou slávu, bylo pondělí, 15. srpen. Kdyby mu někdo řekl, že se blíží k události, která se brzy změní v největší příběh od dob ukřižování Ježíše Krista, nepřekvapilo by ho to.

Den byl klidný, příjemný a modrý – bylo velké teplo, nebylo ale tak kruté horko a vlhko jako v posledních dnech. Byl to den, který si vtiskne do paměti každý na Zemi. Johnny Leandro chtěl svůj příběh, nikdy ale neslyšel staré přísloví, které tvrdí: „Bůh říká, aby sis vzal, co chceš... a zaplatil za to.“

Věděl jen, že na něco narazil, a když se to pokoušel vykrotit, nepovolilo to... což znamenalo, že to může být větší, než si na začátku myslel. Neexistoval způsob, jak to obejít. Chtěl kopat. Nemohli ho zastavit ani všichni Davidové Brightové na světě s vtipnými poznámkami o hodinkách Jimmyho Olsena a o Fu Mančovi.

Rozjel Dodge a odrazil od obrubníku.

„Nzapomeň na oběd, Johnny!“ zvolala matka. Těžce vyšla na chodník, v jedné ruce držela hnědý papírový sáček. Na hnědém papíře se už udělala velká, mastná kola. Leandrovým nejoblíbenějším sendvičem byla už od základní školy bologna, kolečka cibule a Wessonův olej.

„Díky, mami,“ prohlásil, naklonil se, vzal sáček a položil ho na podlahu. „Nemuselas ho ale dělat. Mohl jsem si koupit hamburger.“

„Kdybich ti to říkala jednou. Říkala jsem ti to tisíckrát,“ přerušila ho. „Nemáš do těch silničních bufetů chodit, Johnny. Nikdy nevíš, zda tam mají špinavou, nebo čistou kuchyň.“

„Mikrobi,“ dodala hrozivě a naklonila se k němu.

„Mami, musím j-“

„Mikroby vůbec nevidíš,“ pokračovala paní Leandrová. Nebylo možné ji od tématu odvrátit, dokud se nevypráví.

„Ano, mami,“ odvětil Leandro a rezignoval.

„Některá taková místa slouží mikrobům jako ráj,“ pokračovala. „Jak víš, nemusí být čistí ani kuchaři. Možná si nemyjou ruce, když jdou ze záchoda. Možná mají pod nehty špínu, dokonce i výkaly. Nechci o tom nijak diskutovat, to chápeš, matka ale musí syna občas poučit. Z jídla na takových místech může člověk hodně, hodně ochořet.“

„Mam-“

Vyrazila těžký smích a chvíli si zástěrou třela koutek oka. „Ach, vím, tvá matka je hloupá. Hloupá, stará ženská se spoustou srandovních a starých nápadů. A asi by se měla naučit být zticha.“

Leandro poznal manipulační trik. I tak pokaždé znervózněl, pocítil vinu, cítil se na osm let.

„Ne, mami,“ odpověděl. „To si vůbec nemyslím.“

„Myslím tím, že jsi velký novinář. Já si sedím jen tak doma, stelu ti postel, peru oblečení a větrám ti ložnici, když dostaneš z přehnaného pití piva větry.“

Leandro sklonil hlavu a nic neříkal. Čekal, až ho propustí.

„Ale udělej pro mě tohle. Drž se dál od silničních bufetů, Johnny, protože bys mohl od mikrobů onemocnět.“

„Slibuju, mami.“

Dokázala z něj vynutit slib a byla spokojená. Teď ho ochotně nechá jet.

„Budeš na večeři doma?“

„Ano,“ odvětil Leandro, který ještě nic netušil.

„V šest?“ naléhala.

„Ano! Ano!“

„Já vím, já vím. Jsem jen hloupá, stará-“

„Ahoj, mami!“ rozloučil se spěšně a odrazil od obrubníku.

Podíval se do zpětného zrcátka a spatřil ji, jak stojí na konci chodníku a mává. Odpověděl jí. Pak nechal ruku klesnout a doufal, že se vrátí do domu... a dobře to věděl. Když o dva bloky dál odbočoval, matka konečně zmizela. Leandro ucítil, jak se mu trochu, ale přece jen

ulevilo na srdci. Ať to bylo špatné, či zlé, cítil se tak pokaždé, když matka konečně zmizela z dohledu.

3.

V Havenu předváděla Bobbi Andersonová Jimu Gardenerovi upravený dýchací přístroj. Ev Hillman by ho poznal. Hodně se podobal tomu, který vybral pro toho poldu, pro Butche Dugana. Ten měl ale Dugana chránit před havenským vzduchem, zatímco dýchací přístroj, který Bobbi demonstrovala právě z havenského vzduchu čerpal – na havenský vzduch byli zvyklí, a až se dostanou do lodi Tommyknockerů, budou dýchat právě havenský vzduch. Bylo půl desáté.

Ve stejnou chvíli zajel John Leandro v Derry ke krajnici. Bylo to kousek od místa, kde našli vykuchaného jelena a hlídkový vůz, který patřil policistům Rhodesovi a Gabbonsovi. Otevřel palcem přihrádku na palubní desce a zkontroloval osmatřicítku Smith and Wesson, kterou si opatřil před týdnem v Bangoru. Na chvíli ji vyndal a nepřibližoval ukazováček ke spoušti, přestože věděl, že není nabitá. Líbilo se mu, jak padne pistole do ruky, její váha, pocit síly, kterou v sobě nesla. Zároveň se cítil i trochu nervózní, jako by vyrval kus něčeho tak velkého, že to jemu podobní nezvládnou.

Kus čeho?

Nebyl si moc jistý. Nějaké divné téma.

Mikrobi, ozval se matčin hlas. Z jídla na takových místech může člověk hodně ochořet.

Ujistil se, že je pořád v přihrádce krabička nábojnic, pak pistoli vrátil. Měl pocit, že je převážení pistole v přihrádce motorového vozidla nejspíš proti zákonům, a znovu si vzpomněl na matku (tentokrát si to ani neuvědomil). Dokázal si představit, jak ho zastavuje policista pro nějakou banalitu, žádá o papíry a zahlédne (když Leandro přihrádku otevře) osmatřicítku. Tak většinou chytanou vrahy v pořadu Alfred Hitchcock uvádí, který s matkou sledují každou sobotu večer na kabelové televizi. Objevila by se jiná senzace: BANGORSKÝ REPORTÉR „DENNÍCH ZPRÁV“ ZATČEN ZA PŘECHOVÁVÁNÍ ILEGÁLNÍCH ZBRANÍ.

No, jestli máš takový strach, vyndej si papíry z přihrádky a dej si je do peněženky.

To ale neudělá. Ten nápad byl naprosto rozumný, ale připadalo mu, že by mohl přivolávat problémy... a ten hlas rozumu až moc připomínal matčino kázání o mikrobech, nebo instruktáž (jakou mu dávala, když byl ještě chlapec) o tom, jaké hrůzy se mohou přihodit, jestli si zapomene dát na veřejném záchodě – než se posadí – na prkénko papír.

Leandro místo toho pokračoval v cestě, zaznamenal, že mu tluče srdce trochu moc rychle a je trochu víc zpocení, než by vysvětlovalo teplo.

Něco velkého... už to pár dní cítím.

Ano, něco tam bylo. Správně. Smrt té McCauslandové (výbuch kotle v červenci? no vážně?), zmizení policistů, kteří to vyšetřovali, sebevražda poldy, který byl do ní údajně zamilovaný, a ještě předtím vším zmizení toho malého chlapce. David Bright tvrdil, že mu Davidův dědeček vykládal spoustu nesmyslů o telepatii a kouzlech, která skutečně fungují.

Kéž byste jel místo k Brightovi ke mně, pane Hillmane, pomyslel si Leandro nejméně po patnácté.

Až na to, že Hillman teď zmizel. V pronajatém domu se neobjevil už přes dva týdny. Nevrátil se do nemocnice v Derry, aby navštívil svého vnuka, přestože ho musely předtím sestry vyhazovat každý večer. Oficiální stanovisko policie znělo, že Ev Hillman nezmizel. Jako v Hlavě 22. Protože dospělý podle zákona nemůže zmizet až do chvíle, kdy ho jako nezvěstného nahlásí jiný dospělý a vyplní správné formuláře. V očích zákona bylo tedy vše v pořádku. V očích Johna Leandra to ale v pořádku nebylo. Hillmanova domovnice mu prozradila, že ji stařík okradl o šedesát doláčů – a pokud Leandro dokázal zjistit, byl to první nezaplacený účet, jaký stařík nechal za celý život.

Něco velkého... divné téma.

A nebyly to jen ty zvláštní události, které v těchto dnech z Havenu proudily. Požár (také v červenci) zabil pár na Nista Road. Tento měsíc se zřítíl doktor, který řídil malé letadlo a uhořel. Stalo se to v Newportu, to je pravda. FAA dispečer z BML ale potvrdil, že ten nešťastný doktor přeletěl Haven – a ilegálně nízko. Telefonní služba v

Havenu začala trochu haprovat. Lidé se občas dovolali, občas se jim to nepodařilo. Požádal daňový úřad v Auguste o seznam havenských voličů (kteří zaplatili požadovaný poplatek šest dolarů za devět počítačových formulářů) a podařilo se mu ve volném čase najít příbuzné téměř šedesáti havenských – příbuzné, kteří žili v Bangoru, Derry a okolí.

Nenašel jediného – ani jednoho – který by asi tak od desátého července své havenské příbuzné spatřil... tedy před měsícem. Ani jednoho. Spousta jich samozřejmě odpověděla, že na tom není vůbec nic divného. Někteří s příbuznými z Havenu nevycházeli dobře a nevidilo by jim, i kdyby o nich neslyšeli a neviděli je dalších šest měsíců... nebo šest let. Ostatní se zpočátku tvářili překvapeně, a když Leandro ukázal na dobu, o které mluvili, vypadali zamyšleně. Léto bylo samozřejmě pro většinu lidí dobou aktivity. Čas letěl s takovou lehkostí, jakou zima neznala. A samozřejmě mluvili s tetou Mary nebo bratrem Billem párkrát telefonem. Občas jste se nemohl dovolat, většinou to ale šlo.

Výpovědi lidí, se kterými Leandro rozmlouval, se podezřele shodovaly. Jeho nos zavěštil a ucítil, že je určitě něco v nepořádku.

Ricky Berringer pracoval v Bangoru jako malíř pokojů. Jeho starší bratr, Newt, dělal dodavatele tesaře a byl náhodou i havenským radním. „Pozvali jsme Newta koncem června na oběd,“ prohlásil Ricky, „ale omluvil se, že má chřipku.“

Don Blue prodával v Derry pozemky. Jeho teta Sylvia, která žila v Havenu, byla zvyklá Dona s manželkou navštívit každou neděli na oběd. Poslední tři neděle se vymluvila. Jednou s chřipkou (*Zdá se, že je chřipka v Havenu rozšířená*, pomyslel si Leandro, *nikde jinde, chápete? Jen v Havenu.*), jindy se prostě na cestu necítila. Po dalším vyptávání si Blue uvědomil, že od chvíle, kdy je teta poctila návštěvou naposledy, uplynulo pět, možná i šest neděl.

Bill Spruce choval v Cleaves Mills stádo dojnic. Jeho bratr Frank vlastnil stádo v Havenu. Obvykle se každý týden nebo dva scházeli a spojili na pár hodin své výjimečně velké rodiny. Klan Spruceů snědl tuny pečeného masa, vypil galony piva a Pepsicolu, Frank a Bill seděli buď u zahradního stolku na Frankově dvorku, nebo na zahradě Billova domu a porovnávali informace o (jak tomu jednoduše říkali) „obchodu“. Bill přiznal, že od chvíle, kdy Franka spatřil naposledy,

uplynul víc jak měsíc. Nejdřív měl problém s dodavatelem píce, vysvětlil mu Frank, pak s kontrolory mléka. Bill měl mezitím také pár vlastních problémů. V tom posledním horkém období zemřel půltucet holsteinských. A – dodal po rozmyšlení – manželka dostala infarkt. Neměli s bratrem tohle léto na návštěvy moc času... když ale Leandro vytáhl z peněženky kalendář a společně spočítali, jaká doba uplynula, Bill Spruce vyjádřil velké překvapení: oba bratři se nesešli od 30. června. Spruce pískl a posunul si čapku. „Sakra, to je ale dlouhá doba,“ prohlásil. „Asi budu muset do Havenu zajet a na Franka se podívat. Když se teď má Evelyn zotavuje.“

Leandro neodpověděl.

Ostatní výpovědi, které za posledních pár týdnů nashromáždil, ho přivedly na myšlenku, že může být pro Billa Spruceho taková cesta hazardováním s vlastním životem.

„Cítím se suchej,“ sdělil Leandrovi Alvin Rutledge. Rutledge byl řidičem kamiónu (v současné době bez práce) a bydlel v Bangoru. Jeho děd byl Dave Rutledge, celoživotní občan Havenu.

„Co tím přesně myslíte?“ zeptal se Leandro.

Alvin Rutledge na mladého reportéra chytře pohlédl. „Teď někdy by sedlo další pivo,“ odvětil. Seděli v Nanově hospodě v Bangoru. „Mluvení je děsně suchá práce, kamaráde.“

„Neříkejte,“ poznamenal Leandro a požádal číšnici, aby načepovala dvě piva. Když dorazila, Rutledge se zhluboka napil, otřel si z horního rtu dlaní pěnu a prohlásil: „Srdce buší moc rychle. Bolí hlava. Cítil sem, že si vybleju střeva. A fakt sem taky blil. Těsně předtím, než sem se vobrátil. Stáhnul sem vokýnko a vyhodil to do vzduchu. To jo.“

„Hm,“ zabručel Leandro, neboť se mu zdálo, že by měl nějak zareagovat. Zhmotnila se před ním představa Rutledge, jak „to hodil do vzduchu“. Pustil ji z hlavy. Alespoň se o to pokusil.

„A čumte na tohle.“

Pozvedl horní ret a předvedl zbytky zubů.

„Uch, hidíte ho ham hepšedu?“ zeptal se Rutledge. Leandro rozeznal vepředu pěknou řádku mezer. Upozornit ho na to se mu ale zdálo nevhodné. Jednoduše tedy souhlasil. Rutledge přikývl a nechal ret klesnout. Leandro pocítil úlevu.

„Zuby nebyly nikdy nic moc,“ dodal lhostejně. „Až zase začnu makat, pořídím si dobrý umělý. Všechny si je dám vyškubat. Seru na

ně. Důležitý je, že sem měl nahoře dva přední zuby, než sem předminulej tejden namířil do Havenu, abych se mrknul na dědka. Sakra, ani se nekejšovaly.“

„Vypadly, když jste se přibližoval k Havenu?“

„Nevypadly.“ Rutledge dorazil pivo. „Vyblil sem je.“

„Ach,“ zašeptal Leandro.

„Víte, sedlo by ještě jedno pivo. Mluvení je–“

„Děsně suchá práce, já vím,“ potvrdil Leandro a pokynul číšnici. Už překročil limit, ale měl pocit, že ho další pivo povzbudí.

4.

Alvin Rutledge nebyl jediný, kdo se během července pokusil navštívit přítele nebo příbuzného v Havenu. Stejně tak nebyl jediným, kdo onemocněl, když se vrátil. Leandro použil jako výchozí bod seznamy voličů a místní telefonní seznamy. Našel další tři, kteří mu podali podobné příběhy jako Rutledge. Čtvrtého objevil čistou shodou náhod – tedy málem čistou. Jeho matka věděla, že „sleduje“ určitý „velký příběh“ a náhodou se zmínila, že má Eileen Pulsiferová, její přítelkyně, známou, která žije v Havenu.

Eileen byla o patnáct let starší než Leandrova matka (a táhlo jí tedy na sedmdesát). U čaje a pronikavě sladkých perníčků Leandrovi vyprávěla historku podobnou těm, jaké už slyšel.

Přítelkyně paní Pulsiferové se jmenovala Mary Jacklinová (její vnuk byl Tommy Jacklin). Jedna druhou navštěvovala už víc než čtyřicet let, často spolu hrály v místních turnajích bridge. Toto léto Mary ale vůbec neviděla. Ani jednou. Mluvila s ní telefonem, zdála se v pořádku. Její výmluvy působily přijatelně... ale přesto na nich (ošklivá bolest hlavy, velká práce s pečením, rodina se náhle rozhodla zajet do Kennebunku a navštívit Muzeum tramvají) vše v pořádku nebylo.

„Každá zvlášť působily ty výmluvy normálně, dohromady jsou ale divné, jestli tedy chápete, co tím myslím.“ Nabídla mu cukroví. „Ještě perníček?“

„Ne, děkuji vám,“ odvětil Leandro.

„Ale jděte, jen si vezte! Já vás, kluky, znám! Maminka vás vede ke zdvořilosti. Ještě se ale nenarodil kluk, který by odmítl perníček. Tak si vezte, po čem vaše srdce touží!“

Leandro se povinně usmál a přijal další.

Paní Pulsiferová se znovu usadila, složila ruce na pevné, kulaté bříško a pokračovala: „Začalo se mi zdát, že je snad něco v nepořádku... a abych řekla pravdu, pořád si to myslím. Jako první mě napadlo, že už se mnou Marie snad nechce kamarádit... že jsem asi řekla věc, která ji urazila. Ale ne, řekla jsem si pak. Kdybych něco provedla, snad by mi to řekla. Po čtyřiceti letech přátelství tomu věřím. A kromě toho mi nepřipadá nijak chladná, chápete?“

„Připadá vám ale jiná?“

Eileen Pulsiferová rozhodně přikývla. „To jo. A tak mě napadlo, že je snad nemocná, že jí snad – bůh chraň – našel doktor rakovinu něčeho uvnitř, že nechce, aby se to někdo z jejích starých přátel dozvěděl. Tak jsem zavolala Veru a povídám: Pojedeme do Havenu, Vero. A navštívíme Mary. Neřekneme jí, že přijíždíme, takže nás nemůže zastavit. Připrav se, Vero, řekla jsem. Stavím se u tebe v deset hodin a jestli nebudeš připravená, pojedu bez tebe.“

„Vera je-“

„Vera Andersonová z Derry. Jedna z mých nejlepších kamarádek na celém světě, Johne. Kromě Mary a vaší matky. A vaše matka byla ten týden na návštěvě sestry v Monmouthu.“

To si Leandro moc dobře pamatoval. Týden takového klidu a míru, jakého si musel cenit.

„Takže jste tam zamířily společně.“

„To jo.“

„A udělalo se vám špatně.“

„Špatně? Myslela jsem, že umírám Moje srdce!“ Dramaticky si přiložila ruku k jednomu nadru. „Tlouklo tak rychle! Začala mě bolet hlava. Krvácet nos. A Vera se vyděsila. Povídá: Otoč to, Eileen. Hned teď. Musíš hned do nemocnice!“

„No, nějak jsem to obrátila – ani si nevzpomínám jak. Celý svět se točil. A v tu chvíli mi už krvácela i pusa. A vypadly mi dva zuby. Přímo z pusy! Slyšel jste o tom někdy?“

„Ne,“ zalhal a vzpomněl si na Alvina Rutledge. „Kde se to stalo?“

„Vždyť vám to povídám. Jely jsme navštívit Mary Jacklinovou-“

„Ano, ale když se vám udělalo špatně, byly jste už v Havenu? A kudy jste tam vjely?“

„Ach, chápu! Ne, nebyly. Jely jsme po Staré Derry Road v Tróji.“

„Takže blízko Havenu.“

„Ach, asi míli od hranice města. Už chvíli mi bylo špatně – na zvracení, chápete – ale nechtěla jsem to kamarádce prozradit. Pořád jsem doufala, že se mi udělá lépe.“

Vera Andersonová byla v pořádku. Neudělalo se jí špatně a to Leandra trápilo. Nezapadlo to do celého příběhu. Nekrvácel jí nos, neztratila jediný zub.

„Ne, vůbec jí špatně nebylo,“ potvrdila paní Pulsiferová. „Až na tu hrůzu. Asi se jí dělalo zle hrůzou. Bála se o mě... a asi i o sebe.“

„Jak to myslíte?“

„No, ta silnice byla hrozně pustá. Věřila, že omdlím, a také jsem málem omdlela. Než by jel někdo kolem, mohlo to trvat patnáct, snad dvacet minut.“

„Nemohla vás odvést?“

„Bůh chraň, Johne. Vera trpí celá léta svalovou dystrofií. Na nohou nosí velké, kovové spony – vypadají krutě jako věc, kterou byste hledal v mučírně. Když ji občas potkám, chce se mi plakat.“

5.

Ráno, 15. srpna ve tři čtvrtě na deset, vjel Leandro do Tróji. Žaludek mu stáhl očekávání – a přiznejme si to, lidi, cítil i šimrání strachu. Vlastní pokožka mu připadala chladná.

Možná mi bude špatně. Možná mi bude spatně, a jestli jo, nechám za sebou brzdnou dráhu dlouhou třicet stop a mizím z oblasti. Jasný?

Chápu, šéfe, odpověděl sám sobě. *Chápu, chápu.*

Můžeš přijít i o pár zubů, varoval se. Ztráta pár zubů mu ale připadala jako daň příběhu, který může vyhrát Pulitzerovu cenu, nízká... a stejně tak důležité pro něj bylo, že určitě zezelená David Bright závistí.

Projel Trója Village. Vše tam vypadalo normálně... snad trochu pomalejší, než je běžné. První vybočení z normálu se dostavilo asi míli na jih – ze směru, který nečekal. Poslouchal stanici WZON z Bangoru. Obyčejně silný signál velmi krátkých vln začal kolísat, zachvěl se.

Leandro zaslechl, jak se do signálu míchá jedna... ne, dvě... ne, tři... další stanice. Zamračil se. Občas se to stává v noci, když se ochladí a zřídne atmosféra, takže mohou rádiové signály putovat na delší vzdálenost. Nikdy ale neslyšel nic takového na velmi krátkých vlnách ráno. Ani za optimálních příjmových podmínek, jakým říkají radioamatéři „skok“. Projel rozsah rádia ve svém Dodge a záplava smíchaných stanic, jaká vyrazila z reproduktorů, ho ohromila – šlapal tady na sebe rock and roll, country a western, klasická hudba. Někde v pozadí zaslechl Paula Harveye, jak chválí Amway. Popojel knoflíkem dál a zachytil čistý signál, jenž ho tak překvapil, že zastavil. Zůstal sedět a zíral vyvalenýma očima na rádio.

Stanice mluvila japonsky.

Seděl a čekal na nezbytné vysvětlení typu „Tuhle lekci japonštiny pro začátečníky sponzoruje místní obchodník s Kyanize malbami,“ něco takového. Hlasatel domluvil a následovala píseň od Beach Boys „Be True to your School“. V japonštině.

Leandro pokračoval, rozřtesenou rukou přejížděl pásmo kilohertzů. Všude stejný výsledek. Směsice hlasů a hudby se stejně jako v noci směrem k horním kmitočtům horšila. Nakonec zhoustla tak, až ho to začalo děsit. Připadalo mu to jako klubko propletených hadů. Vypnul rádio, zůstal sedět za volantem, oči vyvalené, tělo mu nepatrně vibrovalo jako člověku pod slabou drogou. *Co to znamená?*

Spekulovat, když neleží vysvětlení dál než šest mil daleko, je bláznivé... samozřejmě ještě věřil, že vše odhalí.

Ach, zdá se mi, že na to přijdeš. Až se to stane, asi se ti to líbit nebude. Ale jo, věřím, že to bez problémů odhalíš.

Leandro se rozhlédl. Obilí na poli napravo vypadalo dlouhé a chlupaté. Na srpen moc dlouhé a moc chlupaté. Začátkem července se nesevalo. A určitým způsobem věřil, že ho nikdo neposeká ani v srpnu. Obrátil se vlevo a našel zchátralou stodolu obklopenou rezavými díly aut. Ve vratech se rozpadala mrtvola Studebakera z roku 57. Zdálo se mu, že ho pozorují okna. Nebyli tady lidé, nemohli ho pozorovat. Alespoň žádné neviděl.

V hlavě se mu ozval velmi tichý a velmi zdvořilý hlas. Hlas dítěte z čajového dýchánku, který se změnil v naprostou hrůzu:

Rád bych šel domů, prosím.

Ano. Domů k mamince. Včas domů, aby s ní sledoval odpolední seriály. Ráda uvidí, jak se vrátil se svou senzací. Možná ho uvidí ještě raději bez ní. Posadí se, budou jíst sušenky a pít kávu. Budou si povídat. Možná bude povídat ona, on bude naslouchat. Tak se to vždy odvíjelo, v žádném případě to nebylo špatné. Občas ho dokázala rozčítit, ale byla...

Bezpečí.

Bezpečí, jo. Tak to bylo. Bezpečí. A ať tohle ospalé, letní odpoledne směřoval na jih od Tróji kamkoliv, žádné bezpečí tam na něj nečeká.

Rád bych šel domů, prosím.

Správně. Určitě byly chvíle, kdy se tak cítil i Woodward s Bernsteinem, když je dusili kluci od Nixona. Bernard Fall se tak určitě cítil, když naposledy vystoupil v Saigonu z letadla. Když jste sledovali komentátory televizních zpráv z problémových oblastí (jako je Libanon a Teherán), působili chladně, klidně a vyrovnaně jen na oko. Diváci nedostanou nikdy šanci, aby si zkontrolovali jejich trenky.

Je tam příběh a já ho dostanu. A až převezmu svou Pulitzerovu cenu, řeknu, že za ni vděčím Davidu Brightovi... a svým tajným hodinkám Supermana.

Znovu nastartoval a vyrazil směrem k Havenu.

6.

Neujel ani míli a už mu začalo být nevolno. Věřil, že se jedná o tělesný projev strachu a ignoroval to. A když se mu udělalo ještě hůř, zeptal se sám sebe (jako to udělá člověk, kterému se usadí nevolnost v žaludku jako malý temný mrak, jaký nehodlá zmizet), co jedl. V tomto směru nebylo o čem přemýšlet. Když ráno vstal, strach necítil. Přesto zažil očekávání a vzletné napětí. Díky tomu odmítl obvyklou slaninu a míchaná vejce a spokojil se s čajem a suchou topinkou. Nic víc. *Rád bych šel domů!* Ten hlas už víc ječel.

Leandro pokračoval, pevně sevřel zuby. V Havenu ležela senzace. Jestli se tam nedostane, senzace se nekoná. Jestli je nevidíte, nemůžete na ně udeřit. Tak je to.

Necelou míli před hranicí města (den byl zvláštní, naprosto mrtvý) ho vyděsila řada pípání, houkání a bzučení na zadním sedadle. Vykřikl a znovu sjel ke krajnici.

Obrátil se a zpočátku nedokázal tomu, co spatřil, uvěřit. Napadlo ho, že se musí jednat o halucinaci, jakou vyvolala sílíci nevolnost. Když byli minulý týden s matkou v Halifaxu, vzal synovce Tonyho do cukrárny Dairy Queen. Tony (kterého osobně považoval za špatně vychovaného malého spratka) seděl vzadu a hrál si s umělohmotným strojkem, který trochu připomínal sluchátko Princeznin telefon. Hračka nesla jméno Merlin a fungovala na počítačový čip. Předváděla čtyři nebo pět jednoduchých her, které využívaly schopnost identifikovat jednoduché matematické řady, stavěly se na jednoduchých příkladech k zapamatování. Leandro si vzpomněl, že hrála i piškvorky. Tak jako tak, Tony ji tu musel zapomenout. A hračka teď šlela na zadním sedadle. Rudé kontrolky se rozsvěcovaly a náhodně zhasínaly (*Opravdu? Nebo blikaly tak rychle, že nedokázal vzor zachytit?*), znovu a znovu a znovu vydávaly jednoduché řady zvuků. Hračka běžela sama od sebe.

Ne... ne. Najel jsem na díru nebo něco takového. Toť vše. Spustil vypínač. Dal to do provozu.

Ale spatřil malý, černý spínač na boku. Byl přehozený na OFF. Merlin přesto houkal, pískal a bzučel. Připomínal mu hrací automat Vegas, který vyplácí velkou výhru.

Z umělohmotné schránky se začalo kouřit. Plastik se propadal... roztékal... táhl se jako vosk. Kontrolky blikaly rychleji... a rychleji. Náhle se rudě rozzářily všechny najednou, stroj vyrazil přidušené zabzučení a krabíčka praskla. Následovala sprcha ostrých, plastických střepin. Začala doutnat i látka na sedadle pod hračkou.

Leandro ignoroval žaludek, postavil se na kolena a srazil věc na podlahu. V místech, kde Merlin ležel, zůstala ohořelá skvrna.

Co je to?

Nevhodná odpověď se podobala výkřiku:

RÁD BYCH ŠEL DOMŮ, PROSÍM!

Schopnost rozpoznat jednoduché matematické řady? To jsem myslel. Ten John Leandro, který na gymnáziu propadl ze všeobecné matematiky. To myslíš?

Vykašli se na to, prostě vypadni!

Ne.

Zařadil rychlost a pokračoval v cestě. Ještě neujel ani dvacet yardů, když ho s šílenou radostí napadlo:

Schopnost rozeznat jednoduché matematické řady poukazuje na existenci všeobecné rovnice, že? Mohl bys to vyjádřit, vymyslet takhle:

$$ax(2) + bxy = cy(2) + dx + eyf - 0$$

Jo. Pokud budou a, b, c, d a f konstanty, pak to funguje. Zdá se mi to. Jo. To se vsad'te. A, b nebo c se ale nesmí rovnat nule. Pak by se to určitě posralo! A f ať se stará samo o sebe! Ha!

Leandrovi se chtělo zvracet. Přesto se ječivě a triumfálně chechtal. Náhle se mu zdálo, jako by ho opouštěl mozek, jako by odcházel lebkou. Přestože si to neuvědomil (tahle část matematiky ho úplně omámila), znovu objevil obecnou, kvadratickou rovnici se dvěma proměnnými, která se skutečně používá k určení částí jednoduchých matematických řad. Ten nápad mu odpálil mozek.

O chvíli později mu vyrazila z nosu překvapivá záplava krve. Tím skončil první Leandroův pokus proniknout do Havenu. Přeradil na zpátečku a nevyrovnaně couval silnicí zpět. Jezdil od strany ke straně, pravou ruku pevně zaháknutou o sedadlo. Vodnatýma očima zíral zadním oknem, na rameno košile mu crčela krev.

Couval téměř míli, pak se na příjezdové cestě otočil. Podíval se na sebe. Měl košili promáčenou krví, ale cítil se lépe. *O trochu lépe*, opravil se. Přesto neváhal. Zajel do Trója Village a zaparkoval před smíšeným zbožím.

Vstoupil a čekal, jak si ho budou v zakrvácené košili s tichým americkým překvapením prohlížet obvyklí staříci. Našel ale jen prodavače a ten vůbec překvapeně nevypadal – nepřekvapila ho ani krev, ani Leandrova otázka, zda má na skladě nějaká trička.

„Vypadáte, že vám asi trochu krvácel nos,“ prohlásil prodavač vlídně a ukázal Leandrovi oddělení triček. *Neobyčejně rozsáhlá sbírka na tak malý krám*, pomyslel si Leandro. Pomalu se vzpamatovával, ale bolela ho hlava, měl kyselý a neklidný žaludek. Záplava krve z nosu ho silně vyděsila.

„Můžete ho vybrat,“ promluvil Leandro. Nechal staříka, aby trička přehrabal místo něj, neboť měl na ruku ještě pořád zasychající krev. Měl velikost S, L a XL. **KDE JE KURVA TRÓJA Z MAINE?** hlásalo jedno. Na ostatních byl humr a slogan **V TRÓJI V MAINE JSEM MĚL V PUSE NEJLEPŠÍ OCAS V ŽIVOTE**. Na dalších našel obrovskou

mouchu, která vypadala jako příšera z vesmíru. PTÁK STÁTU MAINE, hlásal nápis.

„Máte vážně hodně triček,“ poznamenal Leandro a ukázal na velikost M s nápisem KDE JE KURVA. Tričko s humrem mu přišlo legrační, ale zdálo se mu, že by matku ta narážka moc nebrala.

„To jo,“ potvrdil prodavač. „Musím jich mít hodně. Hodně se prodá.“

„Turisté?“ Leandrova mysl už uháněla, snažila se určit, co bude následovat. Věřil, že jde po něčem velkém a teď věřil, že je to sakra větší, než se mu zdálo předtím.

„Někteří,“ odvětil prodavač. „Tohle léto jich tu ale moc nebylo. Většinou je prodávám lidem jako jste vy.“

„Jako já?“

„To jo. Lidem, co jim teče krev z nosu.“

Leandro na prodavače zíral s otevřenou pusou.

„Krvácí jim nosy, zničej si trička,“ pokračoval prodavač. „Stejně, jak jste si zničil to svoje. Chtěj nový a jestli jsou místní, zdá se mi, že vy jste, nemaj s sebou žádný kufry a nic na převlek. Tak se zastaví na prvním místě, co najdou a koupej si nový. Já je neovobviňuju. Jezdit v triku vod krve jako máte vy je na blití. Já tu měl tohle léto ženský – pěkný ženský a perfektně voháklý – co smrděly jak huba vod prasete.“

Prodavač se rozchechtal a předvedl dokonale bezzubá ústa.

Leandro pomalu odvětil. „Takže je to takhle. Z Havenu přijíždí se zakrvácenými nosy i jiní lidé? Nejen já?“

„Jenom vy? Sakra že ne! Kurva práce! V den, kdy pohřbívali Ruth McCauslandovou, jsem prodal patnáct triček! Za jeden jedinej den! Myslel jsem, že toho nechám a pojedu na Floridu.“

Znovu se zachechtal.

„Všichni byli vodjinud.“ Tu větu vyslovil, jako by vysvětlovala vše – a možná to v jeho nitru také vysvětlovala. „Pár z nich tekla, i když dojeli sem. Nosy jak fontány. Vobčas i uši. Kurva práce!“

„A nikdo o tom neví?“

Stařík se na Leandra podíval modrýma, moudrýma očima.

„Ty jo, synku,“ odpověděl.

Kapitola VI

V LODI

1.

„Seš připravenej, Garde?“

Gardener seděl na přední verandě a sledoval silnici číslo 9. Ten hlas přišel zezadu a Gard si v tu chvíli snadno vzpomněl na stovky chytrých filmů z vězení. Dozorce přichází, aby eskortoval odsouzeného přes Poslední míli. Takové scény vždycky začnou tím, že dozorce zavrčí: *Seš připravenej, Rocky?*

Připravenej na co? To si musíš dělat srandu.

Vstal, obrátil se a v Bobbiině náruči spatřil výzbroj. Pak na jejím obličejí rozeznal nepatrný úsměv. Zračilo se v něm něco vědoucího, výraz, který se mu nelíbil.

„Zdá se ti něco legrační?“ zeptal se.

„Já to slyšela, slyšela jsem tě, Garde. Vzpomínals na starý filmy z vězení,“ odpověděla Bobbi. „A pak sis pomyslel: Seš na to připravenej? To si musíš dělat srandu. Chytila jsem z té myšlenky všechno. A to je velmi vzácné... pokud nevysíláš záměrně. Proto se usmívám.“

„Tys mě špehovala.“

„Ano. Je to pořád snazší,“ odpověděla Bobbi a nepřestávala se usmívat.

Gardener si za rozpouštějícím se duševním štítem pomyslel: *Mám ted' pistoli, Bobbi. Pod postelí. Sehnal jsem ji v Prvním reformním kostele Tommyknockerů.* Bylo to nebezpečné... ale nezjistit, jak hluboko Bobbiina schopnost „špehovat“ sahá, by bylo daleko nebezpečnější. Bobbiin úsměv trochu povadl. „Co znamenalo tohle?“ zeptala se.

„To řekni ty mně,“ vyzval ji, a když se její úsměv začal měnit ve výraz podezření, bezstarostně dodal: „Ale jdi, Bobbi, tahal jsem tě za fusekli. Jen jsem uvažoval, co z toho dostaneš.“

Bobbi mu předvedla výbavu. Nesla dvě gumové, dýchací trubičky připojené k nádržím a podomácku vyrobeným regulátorům.

„Nasadíme si tohle,“ vysvětlovala, „až půjdeme dovnitř.“

Dovnitř.

To jediné slovo mu v břiše zažehlo horkou jiskru a spustilo celou řadu vzájemně si odporujících pocitů – bázeň, hrůzu, očekávání, zvědavost i napětí. Zčásti se cítil jako pověřčivý člověk, který se připravuje vstoupit na zakázané území, zbytek se cítil jako malé dítě na Štědrý den večer.

„Pak je tedy vzduch uvnitř jiný,“ podotkl Gardener.

„Ne tak jiný.“ Bobbi si dnes ráno nanasla makeup lhostejně, zřejmě se rozhodla, že už nepotřebuje zrychlující se fyzické změny před Gardenerem ukryvat. Gard zaznamenal, že vidí Bobbiin jazyk, jak poskakuje při mluvení v její hlavě... až na to, že už jazyk tolik nepřipomínal. A zornice Bobbiiných očí vypadaly větší, nevyrovnané a roztřesené, jako by se na něj dívaly pod vodní hladinou. Pod vodou s mírně zeleným nádechem. Cítil, jak se mu zvedá žaludek.

„Ne tak jiný,“ pokračovala. „Jenom... prohnílý.“

„Prohnílý?“

„Lod' byla zapečetěná víc jak pětadvacet tisíc století,“ vysvětlila mu Bobbi trpělivě. „Úplně zapečetěná. Výbuch zkaženého vzduchu by nás zabil, jakmile vchod otevřeme. Tak si vezmeme tohle.“

„Co v nich je?“

„Nic, jen starý, dobrý havenský vzduch. Nádobky jsou malé, čtyřicet, možná padesát minut vzduchu. Svou zásobu si připni takhle k pásku, vidíš?“

„Ano.“

Bobbi mu jeden podala. Gardener si připevnil nádobku k opasku. Musel si kvůli tomu vyhrnout tričko a byl rád, že se rozhodl nechat zatím pětačtyřicítku pod postelí.

„Začni dýchat stlačený vzduch, ještě než to otevřu,“ poučila ho Bobbi. „Málem jsem zapomněla. Tady. Pro případ, žes zapomněl.“ Podala mu ucpávky do nosu. Gardener si je zastrčil do kapsy džín.

„Skvělé!“ dodala Bobbi rychle. „Seš tedy připravený?“

„Vážně tam jdeme?“

„Vážně,“ odpověděla Bobbi málem něžně.

Gardener se roztřeseně zasmál. Ruce i nohy měl studené. „Jsem sakra napjatej,“ přiznal.

Bobbi se usmála. „Já taky.“

„A mám i strach.“

A Bobbi odpověděla stejně něžně: „Není třeba, Garde, všechno bude v pořádku.“

Gardener v tom tónu zaslechl věc, která ho vyděsila ještě víc.

2.

Vzali Tomcata a tiše proletěli mrtvým lesem, kde bylo jediným zvukem nepatrné bzučení baterií. Ani jeden z nich nepromluvil.

Bobbi Tomcata zaparkovala u kůlny, na chvíli se zastavili a prohlíželi si stříbrný talíř, který se vzpínal z výkopu. Ranní slunce mu propůjčilo čistý, rozšířený klín světla.

Dovnitř, pomyslel si Gardener znovu.

„Seš připravenej?“ zeptala se Bobbi znovu. *Pojď Rocky, jediná velká rána a nikdy už nic neucítíš.*

„Jo, fajn,“ odvětil Gardener poněkud chraplavě.

Bobbi ho nevysvětlitelně pozorovala měnicíma se očima – s plujícími, roztaženými zornicemi. Gardenerovi se zdálo, že mu v myšlenkách poskakují duševní prsty a pokoušejí se je otevřít.

„Vstup dovnitř tě může zabít, to víš,“ ozvala se Bobbi nakonec. „Ne vzduch. To jsme vyřešili.“ Usmála se. „Je to srandovní. Víš. Pět minut s jedním z náustků by člověka zvenku hodilo do bezvědomí, půlhodina by ho zabila. Nás to ale udrží naživu. Vzrušuje tě to?“

„Ano,“ přiznal Gard, pozoroval loď a přemýšlel o věcech, o kterých přemýšlel pořád: *Odkud jste přišli? A jak dlouho jste museli plout nocí, než jste se sem dostali?* „Vzrušuje mě to.“

„Myslím, že budeš oukej, ale víš-“ Bobbi pokrčila rameny. „Tvá hlava... ta ocelová destička se nějak nesnáší s tou-“

„Riziko znám.“

„Samozřejmě.“ Bobbi se obrátila a přešla k výkopu. Gardener zůstal chvíli stát na místě a sledoval ji.

Znám riziko destičky. Daleko nejasnější je mi riziko od tebe, Bobbi. Až masku použiju, bude tam normální havenský vzduch nebo něco jako Raid?

Na tom ale nezáleželo. Nebo snad ano? Kostky byly vrženy. Od prohlídky lodi ho nemohlo nic zadržet – ani David Brown, ani celý svět.

Bobbi dorazila k výkopu. Obrátila se a podívala se za sebe. Umělý obličej působil v ranním světle, jež proudilo starými borovicemi a jedlemi, které místo obklopovaly, jako ošklivá maska. „Jdeš?“

„Jo,“ odvětil Gardener a přešel k lodi.

3.

Sestup dolů se změnil v neobyčejný problém. Výstup byl ironií osudu jednodušší. Dole byl knoflík hned na místě, ve skutečnosti se jednalo o obyčejnou nulu na telefonním sluchátku. Nahoře tvořil knoflík konvenční elektrický přepínač umístěný na jednom ze sloupků, které držely kůlnu. Od okraje výkopu to bylo padesát stop. Gardener si poprvé uvědomil, proč továrna zruší výrobu určitého typu automobilu. Až do dneška ani jednoho z nich skutečnost, že mají ruce o něco kratší než padesát stop, netrápila.

Už používali smyčku pro cesty nahoru a dolů dlouho – dost dlouho nato, aby ji brali jako samozřejmost. Když teď stáli na okraji výkopu, uvědomili si, že nejeli nikdy dolů společně. Stejně tak si oba uvědomili (ani jeden z nich to ale neřekl nahlas), že mohou sestoupit po jednom. Pokud se někdo postará o knoflíky dole, bude vše v pořádku. Ani jeden to nevyslovil, neboť pochopili, že tentokrát, jen tentokrát, musí sestoupit společně, úplně společně. Zaháknou oba nohu do třmenu, paže obtočí jeden druhému kolem pasu jako dva milenci na klesající houpačce. Bylo to hloupé. Prostě hloupé, tak hloupé, že to nemohla být jediná možnost.

Pohlédli na sebe bez jediného slova. Vylétly dvě myšlenky a protly vzduch.

(tady stojíme pár vysokoškoláků)

(Bobbi kde mám nechat svůj levej francouzák)

Bobbiina podivná, nová ústa se zachvěla. Obrátila se a odfrkla si. Gard na chvíli ucítil, jak se jeho srdce znovu dotkla ta stará vřelost. V tu chvíli opravdu spatřil Starou a Nevylepšenou Bobbi Andersenovou naposledy.

„No, dokážeš smontovat přenosnou jednotku, co výtah spustí?“

„Dokážu, ale ta ztráta času za to nestojí. Mám jinej nápad.“ Její oči se na chvíli dotkly jeho obličeje, Gardener si ten výraz ale nedokázal přesně vysvětlit. Pak Bobbi přešla ke kůlně.

Gardener ji chvíli sledoval a spatřil, jak otevřela velkou, zelenou, kovovou krabici, jež visela na kůlu. Hrála si s nářadím a věcmi uvnitř, pak se vrátila s tranzistorovým rádiem, jež bylo menší než ta, která jeho pomocníci proměnili v Nové a Vylepšené nálože, když se Bobbi zotavovala. Gard nikdy takové rádio neviděl. Bylo hodně malé.

Jeden z nich ho přinesl minulou noc, pomyslel si.

Bobbi vytáhla tlustou anténu, zastrčila kolík do plastického pouzdra, do ucha sluchátko. Gard si okamžitě vzpomněl na Freemana Mosse, jak vodil k lodi kusy pumpy, jako když provádí krotitel slonů své velké chlapáky kolem rinku.

„Nebude to dlouho trvat.“ Namířila anténu na farmu. Gardenerovi se zdálo, že zaslechl těžké, hlasité hučení, které se neneslo vzduchem, ale vycházelo z něj. Na krátký okamžik mu v hlavě zabzučela hudba a ucítil uprostřed čela bolest, jako by rychle vypil příliš studené vody.

„Teď co?“

„Počkáme,“ odvětila Bobbi a zopakovala: „Nebude to dlouho trvat.“

Její zkoumavý pohled znovu přešel Gardenerův obličej, až se mu zdálo, že tentokrát ten výraz pochopil. *Je to něco, co chce, abych viděl. A nadešla šance mi to ukázat.*

Posadil se vedle výkopu a v náprsní kapse objevil velmi starý balíček cigaret. Dvě zbyly. Jedna byla zlomená, druhá ohnutá, ale celá. Zapálil si a zamyšleně kouřil. Toho zdržení nijak nelitoval. Dalo mu šanci znovu projít vlastní plány. Pokud padne mrtvý, jakmile projde kulatým vchodem, plány to samozřejmě pozmění.

„Ach, a je to!“ oznámila Bobbi a vstala.

Gard se také postavil. Rozhlédl se, ale zpočátku nic neviděl.

„Tamhle, Garde, pěšina.“ Bobbi mluvila s pýchou dítěte, které předvádí první závod'ák z krabice od mýdla. Gardener to konečně spatřil a rozesmál se. Ve skutečnosti se smát nechťel, ale nemohl si pomoci. Předpokládal, že si na nový svět havenské Supervědy sice zvyká, ale že ho nějaká zvláštní, nová kombinace srazí jednou zpět do králičí nory. Jako teď.

Bobbi se trochu, mlhavě usmívala, jako by Gardenerův smích nic neznamenal.

„Vypadá to trochu divně, svůj úkol to ale splní. Na to vem moje slovo.“

Byl to Electrolux, který našel ve stodole. Nejel po zemi, ale vznášel se nad ní. Malá, bílá kolečka se otáčela. Jeho stín se klidně vznášel na jedné straně jako jezevčík na vodítku. Ze zadní části, kde by v normálním světě ústila hadice, čněly dva jako vlákna tenké dráty ve tvaru „V“. *Anténa*, pomyslel si Gardener.

Teď přistál (pokud můžete sestup z výšky tří palců nazvat přistáním) a valil se přes rozkopanou půdu příkopu ke kůlně. Za sebou nechával úzké stopy. Zastavil se před spínačem, který ovládal výtah.

„Sleduj,“ vyzvala ho Bobbi stejně radostným hlasem, který říkal předvedu ti můj dřevěný závodák.

Ozvalo se cvaknutí. Hučení. Z boku vysavače začal stoupat tenký, černý provaz jako v indiánském triku, kdy se zvedá provaz z košíku.

Až na to, že to – jak Gardener viděl – žádný provaz nebyl. Byl to dlouhý, koaxiální kabel.

Stoupal do vzduchu... výš... výš... výš. Dotkl se boku spínače a sklouzl dopředu. Gardener ucítil odpor. Jako by sledoval zvíře podobné netopýrovi, slepou věc, která používá určitý typ radaru. Slepou věc, která ho mohla... mohla... hledat.

Konec kabelu našel knoflíky – černý knoflík, který spouštěl a vytahoval výtah, červený, který ho zastavil. Dotkl se černého a náhle strnul. Černý knoflík se krásně přecvakl, motor za kůlnou nastartoval a výtah začal klesat do příkopu.

Kabel opustilo napětí. Sklouzl k rudému knoflíku, napjal se a knoflík zmáčkl. Když motor odumřel (Gardener se předklonil a spatřil, jak se výtah kymácí u stěny výkopu nějakých dvanáct stop pod ním), kabel se zvedl a zmáčkl znovu černý knoflík.

Motor znovu nastartoval, výtah se vrátil nahoru, a když dorazil na vrchol příkopu, motor automaticky odumřel.

Obrátila se k němu Bobbi. Usmívala se, její oči byly ale ve střehu. „Tak,“ prohlásila. „Maká dobře.“

„Je to neuvěřitelné,“ odpověděl Gardener. Očima bez ustání přeskakoval od Bobbi k Electroluxu a kabelu, který mačkal knoflíky. Bobbi negestikulovala s rádiem, jak to dělal Freeman Moss se svou

vysílačkou. Gardener na ní ale poznal, jak se mračí a koncentruje, jak sklopila oči přesně ve chvíli, kdy koaxiální kabel sklouzl od černého knoflíku k rudému.

Vypadá to jako mechanický jezevčík, něco z těch naprosto rozkošných sci-fi kreseb Kelly Frease. Právě tak to vypadá. Robot to ale není. Vůbec ne. Nemá to žádný mozek. Jeho mozek je Bobbi... a chce, abych to věděl.

A ve stodole stálo v řadě u zdi mnoho upravených strojů. Jeho mysl se pořád vracela k pračce s bumerangovou anténou.

Stodola. Ta vyvolávala množství zajímavých otázek. Gardener otevřel pusou, aby je vyslovil... pak ji zase zavřel a současně se pokusil utěsnit štít na svých myšlenkách. Cítil se jako člověk, který při sledování nádherného západu slunce málem přepadl přes okraj tisíc stop hluboké propasti.

Nikdo není doma, alespoň pokud vím, a kůlna je zvenku zamčená na visací zámek. Jak se tedy Fido, vysavač, dostal ven?

Už se málem zeptal, když si uvědomil, že se Bobbi o tom, odkud Electrolux přijel, nezmínila. Náhle ucítil vlastní odporně kyselý pot.

Pohlédl na Bobbi a všiml si, jak ho sleduje s mírným, rozčíleným úsměvem, který dokazoval, že jeho myšlenky zaznamenala... ale nezachytila, o čem přemýšlí.

„Odkud se tady ta věc vůbec vzala?“ zeptal se Gardener.

„Ach... byla po ruce.“ Bobbi mlhavě mávla rukou. „Důležité je, že funguje. Neočekávané zdržení je u konce. Dáme se do toho?“

„Fajn. Doufám, že té věci nedojdou baterky, až budeme dole.“

„Já jsem její baterka.“ odvětila Bobbi. „Pokud budu v pořádku, nahoru se, Garde, dostaneš. Oukej?“

Tvá pojistná smlouva. Ano, asi to vezmu.

„Oukej,“ potvrdil.

Přešli k výkopu. Bobbi řídila výtah jako první, knoflíky ovládaly kabely, jež čnely z boku Electroluxu. Výtah se vrátil a Gardener nastoupil. Jak začal znovu klesat, sevřel provaz. Naposledy se podíval na starý, otlučený Electrolux a znovu ho napadlo: *Jak se sakra dostal ven?*

Pak už klouzal do temnoty výkopu a vlhkého, minerálního pachu mokrých kamenů. Hladký povrch lodi se zvedal po jeho levici výš a výš, připomínal stěnu mrakodrapu bez oken.

4.

Gard sestoupil z výtahu. Stáli bok po boku před kruhovým zářezem vchodu, který tvarem připomínal veliké okno lodi. Gardener zjistil, že nedokáže odtrhnout od symbolu, který byl na něm vyleptaný, oči. Uvědomil si, že vzpomíná na rané dětství. Na portlandském předměstí, kde vyrůstal, tehdy propukl záškrť. Dvě děti zemřely a úřad pro veřejné zdraví nakázal karanténu. Vzpomněl si, jak šel do knihovny, ruku bezpečně schovanou v matčině dlani, a míjel domy s nápisy na předních dveřích. Všechny začínaly stejným slovem, velkými černými písmeny. Zeptal se matky, co znamenají, a ona odpověděla, že je v tom domě nemoc. Bylo to dobré slovo, tvrdila, neboť varovalo lidi, aby nechodili dovnitř. Kdyby to udělali, pokračovala, mohli by se nakazit a nemoc rozšířit.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se Bobbi a přerušila tok jeho myšlenek.

„Co to znamená?“ Ukázal na symbol na dveřích.

„Holící krém Burma Shave.“ Bobbi se neusmívala. „Jsi?“

„Ne... ale asi už nikdy víc nebudu.“

Pohlédl na nádrž připevněnou k opasku a znovu zauvažoval, zda vdechne nějaký jed, který mu při prvním nádechu odpálí plíce. To se mu nezdálo. Měla to být jeho odměna. Jediná návštěva Svatého chrámu, než ho vygumují (jednou a provždy) z rovnice.

„Dobrá,“ řekla Bobbi. „Otevřu to.“

„Otevřeš to myšlenkou,“ dodal Gardener a podíval se na sluchátko v jejím uchu.

„Ano,“ odvětila Bobbi bez zájmu, jako by chtěla říct: *A co jiného?*

„Vchod se roztáhne, špatný vzduch exploduje. A když říkám špatný, myslím vážně špatný. Jaké máš ruce?“

„Co tím myslíš?“

„Řezné rány?“

„Nic bez strupů.“ Natáhl ruce jako malý chlapec, kterému je matka kontroluje před večerí.

„Oukej.“ Bobbi vytáhla ze zadní kapsy pár vlněných, pracovních rukavic a natáhla si je. Když si všimla Gardova zkoumavého pohledu, dodala: „Zatržené nehty na dvou prstech. Možná nic moc, možná dost. Až uvidíš, jak se vchod roztahuje, zavři, Garde, oči. Dýchej z nádrže.“

Jestli vdechneš, co bude z lodi unikat, rychle tě to zabije jako koktejl Dran-O.“

„Jsem,“ začal Gardener, „o tom přesvědčenej.“ Vložil hadici do úst a použil svorky na nos. Bobbi udělala to samé. Gardener slyšel, cítil ve spáncích vlastní pulz. Byl moc rychlý – jako by někdo rychle ťukal na zdušený buben. *To je ono, konečně ono.*

„Připravenej?“ zeptala se Bobbi naposledy. Pod náustkem se ozval zdušený zvuk Elmera Fudda: *Pšiplavenej?*

Gardener přikývl.

„Vzpomínáš?“ *Chpomínách?*

Gardener znovu přikývl.

Pro Krista, Bobbi, jdem na to!

Bobbi přikývla.

Oukej, připrav se.

Než se mohl zeptat, na co, symbol se rozpadl a Gardener si s hlubokým a nezdravým vzrušením uvědomil, že se vchod otevírá. Následoval vysoký, tenký, ječivý zvuk, jako by se znovu začal pohybovat rezavý předmět, který byl dlouho zavřený... začal se pohybovat velmi neochotně.

Spatřil, jak Bobbi otočila západkou na nádržce, jež jí visela na opasku. Udělal to samé, pak zavřel oči. O chvíli později mu narazil do obličeje jemný vánek a odhodil mu z čela rozčuchané vlasy. Gardenera napadlo: *Smrt. Je to smrt. Letí kolem mě smrt a naplňuje příkop jako chlórový plyn. Všichni mikrobi na mé pokožce teď umírají.*

Srdce mu bušilo moc rychle a Gard začal přemýšlet, zda ho výbuch plynu (*jako výbuch plynu z rakve*, zašvitořila jeho pomatená mysl) nakonec přece jen nezabíjí. V tu chvíli si uvědomil, že zadržuje dech.

Nadechl se z náustku a čekal, zda ho to zabije. Nezabilo. Vzduch byl suchý a starý, ale dal se perfektně dýchat.

Čtyřicet, možná padesát minut vzduchu.

Zpomal, Garde. Dýchej pomalu, ať vy drží. Žádné lapání po dechu.

Zpomalil.

Alespoň se o to pokusil.

Pak ten vysoký, ječivý zvuk ztichl. Proud vzduchu na jeho obličeji zpomalil, pak se úplně zastavil. Gardener strávil v temnotě věčnost – stál proti otevřenému vchodu se zavřenýma očima. Jediný zvuk bylo zdušené bubnování jeho srdce a vzdychání vzduchu, který procházel

regulátorem nádrže. Ústa mu náhle naplnila chuť gummy, zuby pevně svíral gumové zářezy náustku. Přiměl se zklidnit a uvolnit.

Věčnost nakonec skončila. Mozek mu zaplavila naprosto jasná, Bobbiina myšlenka.

Oukej... mělo by to už být oukej. Můžeš otevřít ty modrý kukadla, Garde.

Gardener poslechl, jako dítě, které čeká na překvapení.

5.

Díval se do chodby.

Kromě plochy pro chůzi po jedné straně byla dokonale kulatá. Místo působilo divně. Na chvíli si představil Tommyknockery jako ošklivé, inteligentní mouchy, které šplhají chodbou na lepivých nožkách. Pak se vrátila logika. Chodba byla nakloněná. Protože loď stála ve špatném úhlu, bylo nakloněné vše.

Z kulatých, hladkých zdí sálalo měkké světlo.

Tady baterie nedošly, pomyslel si Gardener. Ty vydrží vážně dlouho. Zíral do chodby za dveřmi s hlubokým a nezvratným pocitem úžasu. Je naživu. I po všech těch letech. Pořád naživu.

Jdu dovnitř, Garde. Jdeš?

Zkusím to, Bobbi.

Vstoupila a sklonila hlavu, aby se neuhodila o horní zaoblený vchod. Gardener na chvíli zaváhal, znovu se zakousl do gummy uvnitř masky a následoval ji.

6.

Následoval moment nadpozemské agónie. Víc cítil, než slyšel, jak mu zaplnilo hlavu vysílání rádia. Nebylo jedno, v mozku mu najednou zaječela všechna rádia, co vysílají po celém světě.

Pak vše pominulo – jednoduše to pominulo. Vzpomněl si, jak pohasíná rádiový signál, když vjedete do tunelu. Vstoupil do lodi a všechny přenosy rázem utichly. A o chvíli později zjistil, že nešlo jen o rádiové přenosy. Pozorovala ho Bobbi, zřejmě vysílala myšlenku. *Jsi v pořádku?* hádal Gardener. Nic víc udělat nemohl. Už ji v mozku neslyšel.

Zvědavě odpověděl. *Jsem v pořádku. Pokračuj!* Bobbiin tázavý výraz se nezměnil. Byla v čtení myšlenek mnohem lepší než Gardener, ale nevnímala je už ani ona. Gardener pokynul, ať jde dál. Po chvíli přikývla a pokračovala.

7.

Ušli chodbou dvacet kroků. Bobbi postupovala bez jediného zaváhání. Nezaváhala dokonce ani ve chvíli, kdy narazili na kulatá vnitřní dvířka usazená v povrchu cesty po jejich levici. Dvířka měla asi tři stopy v průměru a byla otevřená. Aniž by se k němu obrátila, prolezla dovnitř.

Gardener se zastavil a obrátil se k mírně osvětlené chodbě. Na konci se rýsoval východ, kulaté lodní okno ústilo do temnoty výkopu. Pak ji následoval. V nové chodbě, která byla tak úzká, že jí mohl říkat tunel, visel připevněný žebřík. Gardener s Bobbi ho ale nepotřebovali. Pozice lodí převrátila chodbu do málem horizontální pozice. Postupovali po čtyřech, žebřík jim chvílemi odíral záda.

V Gardenerovi žebřík vyvolal neklid. Příčky měly téměř čtyři stopy široké rozestupy – to za prvé. Člověk (i s dlouhýma nohama) by po něm lezl s velkými obtížemi. Druhá věc byla ještě víc zneklidňující – jasná, půlkruhová proláklina, téměř zářez, uprostřed každé příčky.

Tommyknockeři měli tedy vážně klenutý nohy, pomyslel si a poslouchal vrzání vlastního dechu. *Velká rána, Garde.*

Obraz, který si vybavil, ale klenuté, nebo ploché nohy nenesl. Jemný obraz s nepřekonatelnou silou, který se mu vkradl do mozku, ukazoval nejasného tvora, který stoupá po žebříku. Ukazoval stvoření s jediným, tlustým pařátem na noze, s pařátem, který při šplhání naprosto přesně zapadne do prohlubní...

Náhle se mu zdálo, že ho kulaté, nejasně ozářené stěny tisknou a musel čelit nepříjemnému útoku klaustrofobie. *Tommyknockeři tady pořád jsou. Ano, a jsou ještě naživu. Každou chvíli ucítí na kotníku tlustou, nelidskou ruku...*

Do očí mu stekl pot, až ho začaly štípat.

Pohodil hlavou a podíval se přes rameno.

Nic. Nic, Garde. Ovládej se!

Ale jsou tady. Možná mrtví, ale přesto živí. Třeba v Bobbi. Ale...

Ale musíš to vidět, Garde. Tak JDI!

Začal se plížit dál. Jak viděl, nechával za sebou na kovu upoceně otisky dlaní. Lidské otisky na předmětu, který přicestoval bůhví odkud.

Bobbi dorazila k ústí chodby, obrátila se a zmizela z dohledu. Gardener ji sledoval, zastavil se v otvoru a rozhlédl se. Spatřil obrovský, šestihranný, otevřený prostor, který připomínal obrovskou část včelího úlu. Místnost byla následkem pádu nakloněná. Zdi žhnuly tlumeným, bezbarvým světlem. Z těsnění v podlaze vycházel tlustý kabel, který se dělil na půltucet užších drátů. Všechny končily soustavou, která připomínala sluchátka s vypouklými reproduktory.

Bobbi se na ně nedívala, pozorovala něco v rohu. Gardener stopoval její pohled a cítil, jak mu těžkne žaludek. Hlava se mu opile rozhoupala, srdce se zastavilo.

Předtím, než loď narazila, se u svého telepatického volantu (nebo co to sakra bylo) shromáždili. Snad se snažili pád na poslední chvíli odvrátit. Ale nefungovalo to. A tady byli. Alespoň dva nebo tři. Odhodilo je to do rohu. Těžko se dalo určit, jak vypadali. Byli moc zapletení dohromady. Loď narazila a je to odhodilo na konec místnosti. Pořád tak ještě leželi.

Mezihvězdná dopravní nehoda, napadlo ho s nevolností. Je to tak, Alfie?

Bobbi k těm hnědým slupkám, které na sobě ležely v nejnižším bodě podivné, holé místnosti, nepřistoupila. Jen na ně zírala, ruce se jí stahovaly a roztahovaly. Gardener se snažil pochopit, co cítí a na co myslí. Ale nepodařilo se mu to. Obrátil se a pečlivě se sklonil nad okraj chodby. Připojil se k ní, po nakloněné zemi kráčel velmi opatrně. Bobbi se na něj svýma novýma, zvláštníma očima podívala – *Jaký jí těma novýma očima připadám?* pomyslel si Gardener. Pak se znovu podívala k propleteným zbytkům v rohu. Ruce se jí pořád svíraly a zavíraly.

Gardener se k nim natáhl, Bobbi ho ale chytila za ruku. Gardener ji bezmyšlenkovitě setřásl. Musel se na ně podívat. Cítil se jako dítě, které láká otevřený hrob, dítě, které musí jít, i když má strach. Musel to vidět.

Gardener, který vyrůstal v jižním Maine, přešel, co považoval – i přes všechnu strohost – za kontrolní místnost mezihvězdného plavidla. Podlaha pod nohama byla hladká jako sklo, jeho tenisky ale neklouzaly. Kromě vlastního dechu neslyšel žádné zvuky, cítil jen

prašný, havenský vzduch. Kráčel po nakloněné podlaze k tělům a sledoval je.

To jsou Tommyknockeři, pomyslel si. Až se Bobbi a ostatní „stanou“, nebudou vypadat přesně jako oni. Možná kvůli prostředí, možná protože původní, fyziologický základ – jak bys to nazval? Cílové skupiny? – vyústí pokaždé v něco jiného. Ale je tady mírná podoba. To jo. Možná nejsou tihle původní... ale do velké míry jsou. Oškliví hnusáci.

Cítil bázeň... hrůzu... a odpor, který mu pronikal až do morku kostí.

V minulých nocích i v noci předešlé, zpíval mu v mozku roztřesený hlas, Tommyknockeři, Tommyknockeři ťukali na dveře.

Nejdřív se mu zdálo, že je jich pět – byli ale jen čtyři. Jeden byl na dva kusy. Ani jeden nevypadal, že by on-ona-to zemřel-la-lo klidně, nebo snadno. Měli ošklivé obličejy s dlouhými rypáky, oči potažené bílým zákalem. Rty měli stažené ve stejném šklebu.

Kůže byla šupinatá, ale průhledná – rozeznal okolo čelistí, spánků a na krcích křížové vzory zamrzlých svalů.

Neměli zuby.

8.

Bobbi se k němu připojila. V jejím obličejí spatřil bázeň – ale ne odpor. *Jsou to její bozi a člověku bývá málokdy z vlastních bohů zle, napadlo Gardenera. Ted' jsou to její bozi. A proč ne? Udělali z ní to, čím dnes je.*

Postupně a záměrně na jednoho po druhém jako instruktor ukázal. Byli nazí, patrná zranění na těle. Mezihvězdná srážka, ano. Ale nevěřil, že se jednalo o mechanické selhání. Jejich zvláštní šupinatá těla nesla jizvy, řadu zubatých zářezů. Jedna šestiprstá ruka ještě svírala držadlo předmětu, který připomínal nůž s kulatým ostřím.

Koukni na ně, Bobbi, pomyslel si, přestože věděl, že ho tady Bobbi nemohla přechít, i kdyby se úplně otevřel. Ukázal na rozšklebená ústa zarytá do krku dalšího Tommyknockera. Na široké zranění, jež se otevíralo v silném, nelidském hrudním koši. Pak na nůž, který svírala ruka.

Koukni na ně, Bobbi. Nemusíš být Sherlockem Holmesem na to, abys poznala, že se prali. Ve staré, kontrolní místnosti si dávali pěkně postaru do držky. Žádné lži typu „pojdte dát hlavy dohromady“. U tvých bohů ne. Jeden druhého řezali hlava nehlava. Možná to začalo jako hádka, zda tady mají přistát, či nikoliv, možná kvůli tomu, jestli měli přistát na Alfa Centauri. Ať tak, nebo tak, dopadlo to stejně. Vzpomínáš, jak jsme si vždycky představovali technicky vyspělou rasu, která se s námi spojí? Věřili jsme, že budou chytří jako Pan Kouzelník a moudří jako Robert Young z Otec to ví nejlépe. No, tady máme pravdu, Bobbi. Lod' havarovala, protože se rvali. A kde jsou blastery? Fázery? Převravní místnost? Vidím jen jeden nůž. Zbytek museli spáchat pomocí zrcadel, nebo holýma rukama... nebo těmi velkými pařáty.

Bobbi se odvrátila a silně se zamračila. Žák, který se nechce učit. Žák, který se ve skutečnosti rozhodl, že se učit nebude. Začala ustupovat. Gardener ji vzal za ruku a vlekl ji zpět. Ukázal na nohy.

Kdyby měl takovou nohu Bruce Lee, zabil by za týden tisíc lidí, Bobbi.

Nohy Tommyknockerů byly groteskně dlouhé – Gardener si vzpomněl na chlápky, co si berou chůdy a obleky Strýčka Sama a pochodují 4. července v průvodu. Svaly pod poloprůhlednou pokožkou byly dlouhé, provazcovité a šedé. Nohy měli úzké, ale bez jasně vyvinutých prstů. Všechny se místo toho zužovaly do jednoho tlustého, chitinového pařátu jako ptačí dráp. Něco jako obrovský sup.

Gardener si vzpomněl na prohlubně v příčkách žebříku. Zachvěl se. *Podívej, Bobbi. Vidíš, jak jsou ty pařáty tmavé. Je to krev, nebo tekutina, která v nich proudila. Je na pařátech, protože většinu škody spáchali sami. Tohle místo určitě nevypadalo před nárazem jako můstek vesmírné lodi Enterprise. Než narazila, asi připomínalo spíš ring na kohoutí zápasy za stodolou nějakého sedláka. Je to pokrok, Bobbi? Vedle těchto chlapíků vypadá Ted, Muž z elektrárny, jako Gandhi.*

Bobbi se zamračila a odtáhla se. *Nech mě být, prosily její oči.*

Bobbi, copak nevidíš-

Odvrátila se. Nechtěla vidět.

Gardener stál u těch seschlých těl a pozoroval ji, jak stoupá jako žena, která leze na strmou a hladkou horu. Vůbec neklouzala. Obrátila

se k protilehlé zdi, kde se otevíral další kulatý vchod a vsoukala se dovnitř. Gardener chvíli sledoval její nohy a podrážky tenisek, pak zmizela.

Vystoupil do svahu a na chvíli se uprostřed místnosti zastavil. Prohlížel si jediný tlustý provaz, který visel ze stropu, a sluchátka, která z něj vycházela. Podobnost s výtvořem v Bobbiině stodole byla naprosto jasná. Jinak...

Rozhlédl se. Šestihranná místnost. Prázdná. Žádné židle, žádné obrázky Niagarských vodopádů – nebo vodopádů Cygnus-B. Žádné astrologické tabulky, žádné vybavení Šílené laboratoře. Gardenera napadlo, že by taková prázdnota zhnusila všechny nejlepší producenty i lidi od speciálních efektů. Nic, jen pár sluchátek, která se válela zamotaná na zemi. A ta těla. Perfektně uchovaná, ale asi lehká jako podzimní listí. Sluchátka, zbytky nakupené jako slupky ve vzdáleném rohu, kam je odhodila zemská přitažlivost. Nic moc zajímavého. Nic moc chytrého. To pasovalo. Havenští dělali spoustu věcí – pokud jste se ale podívali na jejich podstatu, moc chytré nebyly.

Necítil ani tak zklamání, jako hloupou přesnost. Ne správnost – Bůh věděl, že na tom nic správného není – ale přesnost. Jako by část jeho já vždycky věděla, že až se dostanou dovnitř, právě tak to bude. Žádné zázraky Disneylandu. Jen odporná demonstrace prázdnoty. Vzpomněl si na báseň W. H. Audena o útěcích: *Dřív nebo později skončíš v jediné místnosti pod holou žárovkou a hraješ ve tři hodiny ráno pasiáns. Zdálo se, že zítřek skončí jako prázdné místo, kde lidé natolik chytří, aby dosáhli hvězd, zešílí a rozervou se vzájemně pařáty na nohou.*

Tolik k Robertu Heinleinovi, pomyslel si Gardener a vyrazil za Bobbi.

9.

Stoupal nahoru a uvědomil si, že ztratil ponětí, jakou má pozici vůči okolí. Snazší bylo na to nemyslet. Po cestě používal pro usnadnění žebřík. Dorazil ke čtvercové díře a spatřil místo, které mohlo fungovat jako strojovna – velké kovové bloky, na jedné straně do čtverce, kulaté na druhé, tvořily dvojitou řadu. Ze čtvercových konců čnely stříbrné matné trubky, které vybíhaly v podivných, křivých úhlech.

Jako trubky, které vycházejí ze staré rachotiny nějakého kluka, napadlo Garda. Zaznamenal lepkavé teplo na kůži nad ústy. Rozdělilo se a steklo mu na bradu. Zase mu krvácel nos... pomalu, ale zdálo se, že tak hodlá chvíli vydržet.

Je tady teď jasněji?

Zastavil se a rozhlédl.

Ano. A zaslechl slabé hučení. Nebo si to jen představoval.

Naklonil hlavu. *Ne. Žádná představa. Stroje. Něco nastartovalo.*

Jen tak se to nenastartovalo. A ty to víš. Nastartovali jsme to my. My to nakopli.

Silně se zakousl do náústku. Chtěl pryč. Chtěl dostat pryč i Bobbi. Loď byla živá. Zvláštní dedukcí ho napadlo, že jde o posledního Tommyknockera. Slyšel vytí. Nejhorší věc ze všech. *Vnímavé stvoření, co? Samozřejmě ho probudili.* Gard chtěl, aby tvor spal. Náhle si připadal až moc podobný Jackovi, který čmučá, zatímco obr spí, po bradu. Museli pryč. Začal se plížit rychleji. Pak se objevil nový nápad a na místě ho zastavil.

Co když tě to ven nepustí?

Zahnal ho a pokračoval.

10.

Chodba se dělila jako písmeno „Y“. Levá strana se znovu rozdělovala, pravá strmě odbočovala dolů. Naslouchal a zaslechl Bobbi, jak se plíží nalevo. Vydal se tam a dorazil k dalším dveřím. Stála pod nimi. Krátce se na něj podívala. Měla široké a vyděšené oči. Pak se znovu odvrátila.

Jednu nohu spustil přes okraj, pak se zastavil. Nepůjde tam.

Místnost měla tvar kosočtverce. Byla plná sítí zavěšených v kovových rámech. Byly jich stovky. Všechny se opile nakláněly nahoru a doleva. Místnost vypadala jako fotografie z noclehárny na lodi, kterou někdo pořídil ve chvíli, kdy se loď zhoupla na vlně. Všechny sítě byly obsazené, jejich obyvatelé sešněrovaní uvnitř. Průhledná pokožka, psí čumáky, mléčné, modré oči. Od jedné šupinaté, trojúhelníkové hlavy se táhl k druhé kabel.

Nejen sešněrování, napadlo Gardenera. SPOJENÍ JAKO ŘETĚZ. Oni loď poháněli, že Bobbi? Pokud je tohle budoucnost, nadešla chvíle si prostřelit hlavu. To jsou mrtví otroci z galejí.

Šklebili se, Gardener si ale všiml, že část šklebů vymazala exploze. Jako by, když loď narazila, se obrovská vlna energie odrazila a doslova jim rozmetala mozek.

Všichni mrtví. Navždy svázaní ve svých sítích, houpající se hlavy, čumáky zmrzlé ve věčném šklebu. Všichni mrtví v nakloněné místnosti.

Kousek od místa nastartoval další motor. Zpočátku rezavě pokašlával, pak se zvuk urovnal. O chvíli později se rozběhly větráky – věřil, že je poháněl ten nově nastartovaný motor. Do obličeje mu narazil vzduch – osobně se mu ale vyzkoušet, zda je čerstvý, či nikoliv, nechtělo.

Možná to odstartovalo otevření vnějších dveří, ale tomu nevěřím. Byli jsme to my. Co nastartuje teď, Bobbi?

Co když nastartují příště samotné Tommyknockery? Co když se začnou jejich šedé, průhledné, šestiprsté ruce svírat a rozevírat jako Bobbiiny ruce, když zírala na mrtvolu v pusté kontrolní místnosti? Co když sebou začnou cukat ta chodidla s dlouhými pařáty? A co když se začnou obracet hlavy a začnou si je prohlížet ty mléčné oči?

Chci pryč. Ti duchové jsou moc živí a já chci pryč.

Dotkl se jejího ramena a Bobbi nadskočila. Gardener se podíval na zápěstí, hodinky ale chyběly – jen bílý tvar na opálené ruce. Měl hodinky Timex, tvrdé, staré kamarády, které s ním vyrazily mnohokrát do boje a vrátily se naživu. Dva dny práce ve výkopu je ale zabily. *To John Cameron Swayze nikdy v těch starých televizních reklamách nezkoušel, napadlo ho. Bobbi to pochopila. Ukázala na láhev připevněnou u opasku a pozvedla obočí.*

Jak je to dlouho?

Nevěděl a nezajímalo ho to. Chtěl pryč, než se ta loď probudí celá a provede bůhví co.

Ukázal k chodbě. Dost dlouho. Padáme pryč.

Vedle něj se ozval ze zdi těžký, olejový, bublavý zvuk. Stáhl se, krev z pomalu krvácejícího nosu postříkala stěnu. Srdce mu začalo bláznivě bušit.

Nech toho, je to jenom nějaká pumpa-

Olejový šum začal slábnout... a pak se něco pokazilo. Následovalo zavřeštění drhnutí kovu a rychlá série explozí. Gardener cítil, jak zeď vibruje. Na chvíli se zdálo, že světlo zamrkalo a pohaslo. *Najdeme cestu ven ve tmě, jestli světlo vypadne? To si asi dělala ftip, seňor.*

Pumpa se znovu pokusila naběhnout. Následoval táhlý výkřik kovu, až Gardener zaryl zuby do gumového náustku. Konečně odumřel. Ozvalo se dlouhé, hlasité chrastění – jako brčko v prázdné sklenici. Pak už nic.

Všechno vydrželo celou tu dobu bez jakékoliv škody, pomyslel si Gardener a ulevilo se mu.

Bobbi ukazovala: *Pojd', Garde.*

Než ji poslechl, zaznamenal, jak zaváhala a ještě jednou se obrátila k řadám mrtvých sítí. Na obličejí se jí znovu objevil ten vyděšený výraz.

Pak už Gardener šplhal stejnou cestou, kudy přišli, a snažil se, přestože ho obestřela klaustrofobie, udržet krok.

11.

V kontrolní místnosti se proměnila jedna zeď na obrovské okno. Padesát stop dlouhé, dvacet stop vysoké.

Gardener se s pokleslou čelistí zastavil a zíral na modrou oblohu Maine, na řadu borovic, smrků a javorů kolem výkopu. Ve spodním pravém rohu rozeznal střechu jejich kůlny s vybavením. Zíral několik vteřin (dost nato, aby spatřil, jak plují po modré obloze bílé, letní mraky), pak si uvědomil, že to okno být nemůže. Ocitli se někde uprostřed lodi, hluboko v zemi. Okno by v těch místech ukazovalo jen další části lodi. I kdyby se ocitli blízko pláště (kam se nedostali), spatřili by jen sítí pokrytou skálou, možná by nahoře zahlédli kousek modrého nebe.

Je to určitý druh televizního obrazu. Alespoň něco jako televizní obraz.

Nenašel ale žádné linky. Iluze byla dokonalá.

V tom novém a silném zaujetí zapomněl na klaustrofórické nutkání uniknout. Kráčel pomalu ke zdi, úhel mu poskytl perverzní pocit létání. Efekt, jako by vklouzl za kontrolní panel letového trenažéru a tahal za nefunkční páky, aby stoupal kolmo k nebi. Obloha byla tak jasná, že

musel přimhouřit oči. Pořád hledal zed' (jako když se přiblížíte k obrazu v kině a očekáváte promítací plátno), ale zdálo se, že tam prostě žádná zed' není. Borovice byly skutečné, jasně zelené. Tu iluzi narušoval jen fakt, že necítí vítr ani pach lesa.

Přistoupil blíž, hledal zed'.

Je to kamera. Musí viset nad venkovním okrajem lodi. Možná jde dokonce o část, o kterou Bobbi zakopla. Úhel to potvrzuje. Ale, Ježíši, je to sakra tak skutečné! Kdyby to viděli lidi od Kodaku nebo od Polaroidu, ti by se z toho úplně-

Někdo ho chytil za ruku – tvrdě ho sevřel – a Gard pocítil hrůzu. Obrátil se a čekal, že spatří, jak se na něj šklebí psí hlava jednoho z nich, v jedné ruce svírá kabel se zástrčkou: *Jen se sehněte, pane Gardener, nebude to ani trochu bolet.*

Byla to Bobbi. Ukazovala na zed'. Natáhla ruce a rychle jimi pohazovala sem a tam. Pak znovu ukázala na zed' s oknem. Gardener to po chvíli pochopil. Do jisté míry to bylo dokonce k smíchu. Bobbi mu předváděla popravu elektrickým proudem. Ukazovala mu, že jestli se okna dotkne, bude výsledek stejný, jako by se dotkl třetí koleje v metru.

Gardener přikývl, pak ukázal na širší vchod, kudy vstoupili. Bobbi pokývala hlavou a ujala se vedení.

Když se Gardener vzpamatoval, náhle se mu zdálo, že zaslechl suché šustění. Obrátil se a pocítil, jak mu na mozek útočí hrůza z dětského snu. Tušil, že to jsou určitě ony, ty mrtvolky v rohu. Ony, ony se pomalu zvedají jako zombie na nohy s pařáty.

Pořád ale ležely v podivném propletenci rukou a nohou. Široký, jasný výhled na oblohu a stromy na zdi (nebo skrz zed) pohasínal, ztrácel realitu a průzračnost.

Gardener se odvrátil, a jak dokázal nejrychleji, šplhal za Bobbi.

Kapitola VII

SENZACE, POKRAČOVÁNÍ

1.

Jsi blázen, řekl si John Leandro, když zajel na stejné místo, které použil před třemi týdny Everett Hillman. Leandro to samozřejmě nevěděl. A bylo to určitě dobře.

Jsi blázen, zopakoval. *Krvácels jako zapíchnutý prase, v hubě máš o dva zuby méně a plánuješ se tam vrátit. Jsi blázen.*

Správně, pomyslel si a vystoupil ze starého auta. *Je mi čtyřiaadvacet, jsem svobodný, začíná mi růst břicho, a jestli jsem blázen, pak kvůli tomu, co jsem našel. Našel, já o to zakopnul. Je to velký a je to moje. Můj příběh. Ne, použij jiný slovo. Tohle je staromódní. Kdo se ale na to nevykašle. Moje SENZACE. Nenechám ji, aby mě zabila, ale pojedu na ní, dokud mě neshodí.*

Leandro stál na parkovišti ve čtvrt na dvě v den, který se pomalu měnil v nejdelší den jeho života (i přes veškerá duševní příznání bude i poslední) a pomyslel si: *Tak dobře. Povezeš se na ní, dokud tě neshodí. Robert Capa a Ernie Pile určitě přemýšleli občas stejně.*

Citlivý. Sarkastický, ale citlivý. Hlubší část jeho mysli ale takový pocit určitě překonala. *Můj příběh*, opakovala tvrdohlavě, má senzace.

John Leandro teď na sobě měl tričko s nápisem KDE JE KURVA TRÓJA V MAINE? (David Bright by se tomu zřejmě smál, až by ho trefil šlak), přešel malé parkoviště Zdravotního zásobování státu Maine (Specializováno na respirační materiál a respirační léčbu od roku 1946) a vstoupil.

2.

„Třicet dolarů je dost velká záloha za kyslíkovou masku, nemyslíte?“ zeptal se Leandro prodavače, zatímco probíral peněženku. Věřil, že jich třicet má. Ale zbyde mu už jen jeden a půl. „Nezdá se mi, že jsou moc žádané na černém trhu.“

„Nikdy jsme ji nechtěli,“ odvětil prodavač, „a pořád nechceme, pokud člověka, nebo organizaci známe. Chápejte. O jednu jsem ale asi před dvěma týdny přišel. Přijel starouš a řek, že chce nějaký vzduch. Já myslel, že tím myslí potápění, chápete – byl starej – vypadal ale dost tvrdě. Tak jsem mu začal povídat o východních potápěčích v Bangoru. Řek ale, že ne. Chtěl přenosnou na ven. Tak jsem mu ji pronajal. Nikdy ji nevrátil. Úplně nová placka Bell. Vybavení za dvě stě dolarů.“

Leandro se na prodavače podíval, vzrušením se mu dělalo málem nevolno. Cítil se jako člověk, který sleduje hlouběji a hlouběji šipky, které vedou do děsivé, neprobádané, ale krásné jeskyně.

„Vy jste pronajal tuhle masku? Osobně?“

„No, byla to ve skutečnosti placka. Ale jo. Táta a já tady to místo vedeme. On dodává kyslíkový lahve do Augusty. To jsem to vod něj schytl. Nevím, jestli se mu bude líbit, že jsem pronajal dalšího Bella. Ale doufám, že to bude se zálohou oukej.“

„Můžete toho člověka popsat?“

„Pane, cítíte se dobře? Vypadáte trochu bílejš.“

„Jsem v pořádku. Můžete mi popsat toho člověka, co si tu placku najal?“

„Starej. Byl vopálenej. Málem plešatej. Byl šlachovitej... asi byste řek vyzáblej. Jak říkám, vypadal tvrdě.“ Prodavač se zamyslel. „Řídil Valianta.“

„Můžete zkontrolovat den, kdy si tu placku pronajal?“

„Jste polda?“

„Reportér. Bangorské Denní zprávy.“ Ukázal prodavači novinářskou legitimaci a ten se začal tvářit stejně nadšeně.

„Dělá ještě něco? Kromě toho, že krade placky, myslím?“

„Můžete vyhledat kvůli mně to jméno a datum?“

„Jasně.“

Prodavač listoval knihou pronájmů, našel zápis a obrátil knihu, aby se Leandro mohl podívat. Datum 26. července, jméno bylo naškrábané, ale dalo se přečíst. *Everett Hillman*.

„Nikdy jste ztrátu zařízení nehlásil na policii,“ poznamenal Leandro. Nebyla to otázka. Kdyby ohlášená krádež doplnila pochopitelný zármutek domácí, kterou okradl o nájem za dva týdny, snad by se policajti zajímali víc, proč a jak Hillman zmizel... a nebo kam.

„Ne, táta říkal, abych se s tím nezatežoval. Naše pojistka krádež vybavení nekryje, chápete? A... no, proto.“

Prodavač pokrčil rameny a usmál se. To pokrčení vypadalo ale trochu rozpačitě, úsměv trochu nejistě. Dohromady Leandrovi hodně prozradily. Jak se David Bright bál, možná byl ňouma. Hloupý ale nebyl. Kdyby nahlásili krádež, nebo zmizení placky, pojišťovna by ztrátu nezaplatila. Otec toho chlapíka znal, ale i jiné způsoby, jak to pojišťovně přišít. To ale teď nebylo nijak důležité.

„No, děkuji vám za pomoc,“ prohlásil Leandro a obrátil knihu zpět. „Kdybychom mohli teď dokončit to-“

„Jasně, samozřejmě.“ Prodavač byl zřejmě šťastný, že mají problém pojistky za sebou. „A nedáte z toho nic do novin, dokud se nedomluvíte s mým otcem, jo?“

„Rozhodně ne,“ potvrdil Leandro s vřelou upřímností, jakou by mu záviděl P. T. Barnum. „Kdybych teď mohl podepsat smlouvu.“

„Správně. Musím ale vidět vaše papíry. Toho staříka jsem nepožádal a i to jsem vod táty schytl. To vám teda povím.“

„Právě jsem vám ukázal novinářský průkaz.“

„Já vím. Možná bych si měl ale prohlídnout nějaký skutečný papíry.“

Leandro zavzdychal a položil na pult řidičský průkaz.

3.

„Zpomal, Johnny,“ brzdil ho David Bright. Leandro stál u otevřeného telefonního automatu na okraji parkoviště u restaurace a zaslechl v Brightově hlase probuzené vzrušení. *Věř mi. Kurva, zdá se, že mi konečně věří!*

Když odjížděl ze Zdravotního zásobování Maine zpět do Havenu, jeho vzrušení a napětí vzrostlo natolik, až se mu zdálo, že jestli si s někým nepromluví, možná vybuchne. Musel si s někým promluvit. Pochopil to jako zodpovědnost, která se vážala na jeho touhu získat vlastní senzaci. Musel si s někým promluvit, protože se chtěl vrátit a mohlo se mu něco stát. A kdyby se mu něco stalo, pak si chtěl být jistý, že někdo ví, po čem šel. A Bright (nesnesitelný, jak jen mohl být) byl alespoň naprosto upřímný – nezahlavil by ho.

Zpomal, jo. To musí.

Přehodil sluchátko ke druhému uchu. Na krk mu pražilo odpolední slunce. Vůbec mu to ale nevadilo. Začal s vyjíždkou do Havenu: neuvěřitelná směsice stanic v rádiu, hrozná nevolnost, krvácející nos, ztracené zuby. Vyprávěl o konverzaci se staříkem ve smíšeném zboží, jak to místo bylo prázdné, jak by na celou oblast mohli vyvěsit jedinou ceduli: ŠLI JSME NA RYBY. Nezmínil se o matematických vizích, neboť si na ně už téměř nevzpomínal. Něco se stalo, v mozku se mu to ale už zamlžilo a rozmazalo.

Místo toho Brightovi vyprávěl, že se mu zdá, že je vzduch v Havenu nějakým způsobem otrávený – možná nějaká chemikálie, možná únik přírodního, ale smrtícího plynu ze země.

„Plyn, co vylepšuje příjem rádia, Johnny?“

Ano, věděl, jak je to nepravděpodobné, věděl, že do sebe všechny dílky ještě nezapadly. Ale byl tam a byl si jistý, že se mu ze vzduchu udělalo špatně. Tak se rozhodl sehnat přenosnou kyslíkovou masku a vrátit se zpátky.

Přidal náhodný objev, že před ním to místo navštívil Everett Hillman, kterého Bright osobně označil za bláznivého dědu.

„Co si tedy myslíš?“ zeptal se Leandro nakonec.

Následovala krátká pauza, pak Bright vyslovil větu, jejíž slova považoval Leandro za nejsladší slova, jaká v životě slyšel: „Myslím si, žeš měl celou dobu pravdu, Johnny. Děje se tam něco divného a radím ti, aby ses za každou cenu držel dál.“

Leandro na chvíli zavřel oči a hlavou se opřel o bok telefonu. Usmíval se. Byl to široký, radostný úsměv. Pravdu. Pravdu celou dobu. Ach, byla to skvělá slova. Nádherná slova. Slova balzámu a krásy. Pravdu celou dobu.

„Johne, Johnny, jsi tam ještě?“

Leandro se pořád usmíval, oči měl zavřené, ale odpověděl: „Jsem tu.“ *Jen si to užívám, Davide, starý brachu. Protože se mi zdá, že jsem čekal celý život, až mi někdo řekne, že jsem měl celou dobu pravdu. S něčím. S čímkoliv.*

„Drž se dál. Zavolej státní poldy.“

„Ty bys to udělal?“

„Kurva, ne!“

Leandro se zasmál. „No, tady to máš. Budu v pořádku. Mám plynovou-“

„Podle chláпка ze zdravotnických potřeb ji měl i Hillman. A je prostě pryč.“

„Já jedu,“ zopakoval Leandro. „Ať se v Havenu děje cokoli, budu první, kdo to uvidí a udělá obrázky.“

„Nelíbí se mi to.“

„Kolik je hodin?“ Leandrovy vlastní hodinky se zastavily. To bylo divné. Byl si jistý, že je natahoval, když ráno vstával.

„Téměř dvě.“

„Oukej. Zavolám kolem čtvrté. A v šest znovu. A tak dál, dokud nedorazím v pořádku domů. Jestli o mně ty, nebo někdo jiný neuslyšíte každé dvě hodiny, zavolej poldy.“

„Johnny, zní to, jako když si hraje kluk se sirkami a řekne otcí, že pokud něco zapálí, smí ho vytáhnout.“

„Ty nejsi můj otec,“ odsekl Leandro.

Bright zavzdychal. „Podívej, Johnny. Jestli je v tom nějaký rozdíl, omlouvám se, že jsem tě nazval hloupým Jimmy Olsenem. Měl jsi pravdu. Nestačí to? Od Havenu se drž dál.“

„Dvě hodiny. Chci dvě hodiny, Davide. Ty dvě hodiny si sakra zasloužím.“ Leandro zavěsil.

Vydal se k autu, pak se obrátil a vzdorně odpochoďoval k okénku, kde si objednal dva kompletní cheeseburgery. Poprvé v životě si objednal jídlo v jednom z míst, kterým matka říkala silniční bufety. Jenže, když ta slova vyslovila ona, ta místa vypadala jako nejčernější jámy plné hrůzy. Jako ve filmu Přišlo to ze silničního bufetu nebo Země proti obludným mikrobům.

Když cheeseburgery donesli, byly horké a zabalené v tukem nasáklém, voskovém papíru s nádhernými slovy DERRY BURGER RANČ. První zhltnul, ještě než dorazil ke svému Dodge.

„Skvělé,“ poznamenal. To slovo vyřkl tlumeně, až znělo jako zchvělé. „Skvělé, skvělé.“

Mikrobi, dělejte to nejhorší, pomyslel si s opileckým vzdorem ve chvíli, kdy vjížděl na silnici číslo 9. Samozřejmě nevěděl, jak se vše v Havenu od poledne rychle mění. Situace v Havenu byla (v žargonu nukleární energie) kritická. Haven se ve skutečně změnil v oddělenou zem, jeho hranice už hlídali.

Leandro to netušil a pokračoval dál. Rval druhý hamburger a litoval, že si k němu neobjednal vanilkový mix.

4.

Ve chvíli, kdy projížděl kolem trójského smíšeného zboží, jeho euforie už vychladla. Původní mírná nervozita se vrátila. Nebe nad hlavou bylo jasně modré, plulo po něm jen pár bílých, křehkých mraků. Leandro měl ale nervy napjaté, jako by se blížila bouře. Podíval se na placku na sedačce vedle sebe a na zlatý náustek zabalený v celofánu, na kterém stálo ZAPEČETĚNO PRO VAŠI OCHRANU. *Jinými slovy*, pomyslel si Leandro, *mikrobi, držte se dál*.

Na silnici ani auto, na polích ani jeden traktor. Po silnici nešli bosí chlupci s rybářskými pruty, Trója byla pod srpnovým sluncem úplně tichá (a jak Leandro hádal, i bezzubá).

Nechal rádio naladěné na WZON a ve chvíli, kdy míjel baptistický kostel, začal signál pod směsicí jiných hlasů ztrácet. Krátce nato mu začaly cheeseburgery neklidně pochodovat v žaludku, pak začaly poskakovat nahoru a dolů. Dokázal si je představit, jak rozprašují olej. Přiblížil se k místu, kde při prvním pokusu o průnik do Havenu, zastavil. Tentokrát zastavil bez zdržování – nechtěl, aby se symptomy ještě zhoršily. Ty cheeseburgery byly tak hrozně chutné, že je nechtěl ztratit.

5.

Nevolnost s kyslíkovou maskou okamžitě ustoupila, pocit hluboké, kousavé nervozity zůstal. Zahlédl sám sebe ve zpětném zrcátku, jak mu na nosu a puse poskakuje zlatý náustek, a na chvíli pocítil hrůzu. *Je to on?* Oči toho muže působily moc vážně, moc zaujatě. Působily jako oči pilota tryskového letadla. Leandro nechtěl, aby ho lidé jako David Bright považovali za hlupáka, nebyl si ale jistý, zda chce vypadat aí tolik vážně.

Ted' už je moc pozdě. Už seš v tom.

V rádiu zabublalo sto, možná tisíc hlasů. Leandro ho vypnul. A tady, přímo před ním se táhla hranice Havenu. O neviditelných, nylonových punčochách Leandro nic nevěděl a pokračoval až ke značce města... a pak dál, do Havenu. Bez jakýchkoliv problémů.

Přestože se blížila zásoba baterií v Havenu opět ke kritickému bodu, dokázali vztyčit téměř na všech silnicích, které do města vedly, silová pole. Ve zmatku a děsu událostí rána ale Dick Allison a Newt učinili rozhodnutí, které Leandra přímo ovlivnilo. Chtěli Haven uzavřít, ale nechtěli, aby někdo narazil do neviditelné bariéry v místech, která vypadala jako čistý vzduch. Nechtěli, aby se obrátil a roznesl tu zprávu špatným lidem...

...což teď byli všichni na celé Zemi.

Nevěřím, že se někdo může dostat tak blízko, prohlásil Newt. Seděli společně v Newtově pickupu, který se zařadil do procesí aut a nákladáků, jež uháněly na farmu Bobbi Andersonové.

Také jsem si to myslel, odpověděl Dick. To bylo ale před Hillmanem a před Bobbiinou sestrou. Ne, někdo by mohl dovnitř proniknout. A jestli, pak se už nikdy nedostane ven.

Správně, fajn. Jsi Královna dne. Nemůžeš teď s tou kráskou trochu přidat?

Myšlenky obou mužů (a všechny myšlenky okolo) byly zmatené a plné vzteku. V tu chvíli jim připadal možný vpád cizinců do Havenu jako ten nejmenší problém.

„Já věděl, že jsme se toho blbýho vožraly měli zbavit,“ zařval Dick nahlas a udeřil pěstí do palubní desky. Dnes neměl žádný makeup, jeho kůže byla víc a víc průhledná, začínala tvrdnout. Střed obličeje (a i obličeje Newta a všech, kteří strávili nějakou dobu v Bobbiině stodole) začal otékat. Narůstat jako rypák.

6.

John Leandro o tom samozřejmě nic nevěděl. Věděl jen, že je okolní vzduch jedovatý – víc jedovatý, než by dřív věřil. Stáhl si zlatý náustek na jediný, letmý nádech a svět okamžitě začal mizet v temnotě. Rychle si ho znovu nasadil. Ruce mu vychladly, srdce se rozběhlo.

Nějakých sto yardů za cedulí s názvem města jeho Dodge jednoduše chčípl. Většina havenských aut a nákladáků byla upravena a byly vůči vytrvale rostoucímu elektromagnetickému poli, které poslední dva měsíce loď v zemi šířila (většinu práce odvedla stanice Shell Elta Barkera), imunní. Leandrovo auto takovou léčbu ale nepodstoupilo.

Chvíli seděl za volantem a hloupě zíral na rudé kontrolky. Přepnul na parkování a otočil klíčem. Motor nenaskočil. *Sakra, cívka ani neťukla.*

Možná je v tahu kabel od baterie.

Kabel od baterie to nebyl. Kdyby ano, nezářila by kontrolka OLEJ a AMT. To ale nebylo důležité. Věděl, že to není v kabelu od baterie prostě proto, že to věděl.

Po obou stranách silnice tu rostly stromy. Slunce, které proudilo jejich rozvlněnými listy, tetovalo do asfaltu a bílého prachu měkkých krajnic vzory. Leandro náhle ucítil, jak ho za těmi stromy pozorují oči. Ta myšlenka byla samozřejmě hloupá, ale měla velkou sílu.

Oukej, teď musíš vystoupit a zjistit, zda se dokážeš dostat z otráveného pásma, dokud ti nedojde vzduch. Pravděpodobnost se každou vteřinou, co tady budeš sedět a strašit sám sebe, zmenšuje.

Znovu zkusil klíč v zapalování. Pořád nic.

Vzal si fotoaparát, přehodil popruh přes rameno a vystoupil. Zastavil se a neklidně pozoroval les po pravé straně silnice. Věřil, že za sebou něco zaslechl (šoupání) a rychle se obrátil. V suchém šklebu strachu stáhl rty.

Nic... nic, co by viděl.

Les je krásný, hluboký a hluboký.

Pohni sebou. Stojíš tady a spotřebováváš si vzduch.

Znovu otevřel dveře, naklonil se dovnitř a vyndal z palubní přihrádky pistoli. Nabil ji, pak se ji pokusil ukrýt do pravé přední kapsy. Byla moc velká. Báł se, že jestli ji tam nechá, vypadne a vystřelí. Vyhrnul si nové tričko a zasunul pistoli za opasek. Pak ho znovu upravil.

Ještě jednou se podíval na les, pak se hořce obrátil k autu. Věřil, že může udělat obrázky. Co by ale ukázaly? Prázdou vesnickou silnicí. Nic víc. Takové můžete najít po celém státě. Dokonce i v nejvyšším náporu turistů. Fotografie by nepředvedly absenci zvuků v lese, nepředvedly by otrávený vzduch.

Tady máš svou senzaci, Johnny. A napíšeš o ní spoustu článků. Mám pocit, že to budeš vyprávět spoustě televizních štábů od novin. To je dobrá stránka věci. Ale obrázek na obalu Newsweeku? Pulitzerova cena? Na to zapomeň.

Část podvědomí (ta dospělejší) tvrdila, že je to hloupé, že je půl bochníku lepší než nic. Tvrdila, že za krajíček toho bochníku (ať už to dopadne jakkoliv) by vraždila většina reportérů na celém světě.

John Leandro se ale nechoval na svých čtyřiaadvacet. Pokud David Bright věřil, že je v Leandrovi velký díl hlupáka, nemýlil se. Samozřejmě tady existoval rozum, ten ale skutečnost nijak neměnil. Cítil se jako nováček v major league, který odpálí v prvním kole míč až na zadní soupeřovo hřiště.

Haven Village neležela ani míli daleko. Mohl tam dojít za patnáct minut... pak se ale nikdy nedostane z otráveného pásu, než mu dojde vzduch v placce. A Leandro to věděl.

Kdybych si tak pronajal ty krámy dva.

I kdyby tě to napadlo, neměl jsi dost peněz, abys zaplatil posranou zálohu za dva. Otázka zní, Johnny, vážně chceš pro senzaci umřít, nebo ne?

Nechtěl. Pokud se jeho obrázek dostane na obal Newsweeku, nechtěl, aby ho rámovala černá barva.

Pomaloučku se vlekl k hranici města Tróji. Udělal pět tuctů kroků, pak zaznamenal motory. Hodně motorů, hodně slabý zvuk.

Něco se děje na druhé straně města.

Stejně tak by se mohlo něco dít na odvrácené straně Měsíce. Zapomeň na to.

S dalším neklidným pohledem směrem k lesu pokračoval v chůzi. Udělal další tucet kroků a uvědomil si, že slyší další zvuk. Hluboké, blížící se hučení zezadu.

Obrátil se a poklesla mu čelist. V Havenu se větší část července proměnila v Měsíc městských vynálezů. Jak „stávání se“ pokračovalo, většina Havenských o takové věci ztratila zájem... přístroje ale pořád existovaly. Podivní, bílí sloni, jaké viděl Gardener v Bobbiině stodole. Mnohé z nich přivedli do služby jako pohraniční hlídky. V kanceláři radnice seděla Hazel McCreadyová před stěnou sluchátek a krátce jedno po druhém kontrolovala. Šílela vzteky, že jí tady nechali, zatímco na Bobbiině farmě visela budoucnost všeho na vážkách. Ale teď... do města přece jen někdo vstoupil. Nadšená Hazel, která se konečně vymanila z nudy, vyrazila, aby se o vetřelce postarala.

7.

Před Cooderovým obchodem stával automat na Cocacolu. Leandro na místě užasle přimrzl a sledoval ho, jak se blíží. Veselý, červenobílý čtverec, šest a půl stopy vysoký, čtyři široký. Rychle se k němu blížil vzduchem, spodek osmnáct palců nad povrchem silnice.

Dostal jsem se do reklamy, napadlo Leandra. Nějaká divná reklama. Během pár vteřin se otevřou dveře a vyletí ven O. J. Simpson.

Ta představa byla tak legrační, že se Leandro rozesmál. A jak se smál, napadlo ho, že tady má obrázek... ach, bože, tady měl svůj obrázek. Automat na Cocacolu, který letí nad vesnickou dvoupruhou silnicí!

Sáhl po Nikonu, automat na Cocacolu se s hučením naklonil nad Leandrovým mrtvým autem a pokračoval. Vypadal jako halucinace šilence. Přední panel ale dokazoval (ať si člověk přál uvěřit opaku, jak chtěl), že jde o skutečnost.

Leandro si se smíchem uvědomil, že nezastaví. Ve skutečnosti zrychloval. A co je to doopravdy – automat na sodovku? Lednička s reklamou. A ledničky jsou těžké. Automat na Cocacolu (červenobílá řízená střela) prořízl vzduch a uháněl k Leandrovi. Vítr vyluzoval z prohlubně na drobné tiché a duté houkání.

Leandro zapomněl na fotografii a uskočil vlevo. Automat ho trefil do holeně a zlomil ji. Noha se mu na chvíli proměnila v záblesk čisté, bílé bolesti. Zařval do zlatého náústku, přistál na břiše vedle silnice a roztrhl si tričko. Nikon odletěl na konec popruhu a se zapraskáním dopadl na šterkovou krajnici.

Ach, ty svině, ten foťák stál čtyři sta dolarů!

Vyškrábal se na kolena a obrátil se. Měl roztržené tričko, krvácela mu hrud', noha řvala.

Automat na Cocacolu se obrátil. Na chvíli zůstal viset ve vzduchu, předeek se kýval v malých obloucích (které Leandrovi připomněly radar) sem a tam. Od skleněných dveří se odráželo slunce. Leandro uvnitř rozeznal lahve Coly a Fanty.

Náhle na něj věc namířila a zrychlila.

Našel mě, Kriste-

Postavil se a pokusil se na levé noze doskákat k autu. Stroj na sodovku se snesl, žlábek na mince děsivě houkal.

Leandro se s ječením vrhl vpřed a převrátil se. Automat ho minul o nějaké čtyři palce. Leandro přistál na cestě, ze zlomené nohy vyrazila bolest, až zařval.

Stroj se obrátil, zaváhal, našel ho a znovu vyrazil.

Sevřel pistoli za opaskem, vytáhl ji, vyrovnal se na kolenou a čtyřikrát vystřelil. Všechny kulky do černého. Třetí roztránila skleněné dveře.

Poslední věc, kterou spatřil, než do něj stroj, který vážil něco přes šest set liber, narazil, byly nealko nápoje, které pěnily a odkapávaly z uražených hrdel lahví, jež jeho kulky rozbily.

Uražená hrdla lahví se k němu blížila rychlostí šedesáti kilometrů za hodinu.

Mami! zaječel jeho mozek a Leandro si zakryl rukama obličej.

S uraženými hrdly si nemusel dělat starosti – stejně tak si nemusel dělat starosti s mikroby, které mohly být v cheeseburgerech z Burger ranče. Jedna z velkých životních pravd zní: Má-li do člověka narazit letící, šestisetlibrový automat na Cocacolu, už si nemusí dělat starosti s ničím jiným.

Ozvalo se zadunění a zapraskání. Leandrova lebka se roztránila jako váza dynastie Ming vržená na podlahu. O zlomek vteřiny nato se mu zlomila páteř. Stroj ho chvíli vlekl. Leandro se na něj nalepil jako obrovská moucha na přední sklo uhánějícího auta. Roztažené nohy se sunuly po silnici – dole, mezi nimi, se odvíjela bílá čára. Podrážky mokasín se změnilly v kouřící gumu. Jedna upadla.

Pak z automatu sklouzl a dopadl na cestu.

Automat na Colu vyrazil zpět k Haven Village. Když do Leandra narazil, uvolnil se lapač mincí, a jak teď stroj uháněl s bzukotem vzduchem, otvorem na vracení unikal proud čtvrtáků, nikláků a desetáků, které se rozbíhaly po silnici.

Kapitola VIII

GARD A BOBBI

1.

Gardener věděl, že udělá Bobbi brzy svůj krok – stará Bobbi vyplnila, co považovala Nová a Vylepšená Bobbi za povinnost ke starému, dobrému Jimu Gardenerovi (který přijel, aby zachránil starou kamarádku a zůstal, aby si na růžovo maloval sakra zvláštní plot).

Ve skutečnosti věřil, že to bude výtah – že bude Bobbi chtít vystoupit jako první, a jakmile se dostane nahoru, jednoduše ho už nespustí. Zůstane tam dole u vchodu a také tam zemře. Vedle toho zvláštního symbolu. Dokonce se ani nebude muset zaobírat špinavou vraždou. Nebude muset ani přemýšlet o tom, jak tam starý a dobrý Gard pomalu umírá bídne hlady. Starý a dobrý Gard rychle zemře na několikánásobné krvácení.

Bobbi ale trvala na tom, aby jel Gard jako první a sardonický záblesk v jejích očích Gardovi prozradil, že moc dobře ví, co si myslí a že mu kvůli tomu ani nemusí číst myšlenky.

Výtah se zvedl, Gardener se pevně držel kabelu a bojoval s touhou zvracet. Věřil, že tu touhu už brzy nedokáže zvládnout. Bobbi mu ale poslala myšlenku, která se mu (po tom, kdy znovu prolezli vchodem) zdála hlasitá a naprosto jasná: *Nesundávej si masku, dokud se nedostaneš nahoru.* Byly teď její myšlenky průzračnější, nebo si to jen představoval? Ne, žádná představa. V lodi nabyly na síle. Pořád mu krvácel nos, košili měl úplně promáčenou. Už se plnila i vzduchová maska. Jednalo se o nejhorší krvácení z nosu od chvíle, kdy ho sem Bobbi zavedla poprvé.

Proč ne? poslal odpověď a snažil se obezřetně poslat jen tu jedinou a povrchní myšlenku. Nic pod ní.

Většina strojů, které jsme zaslechli, měnila vzduch. Dýchat, co je teď v příkopu, by tě zabilo stejně rychle jako vzduch, který z lodi unikl, když jsme ji poprvé otevřeli. Obě složky se nevyrovnejí po celý zbytek dne, snad to potrvá i déle.

Nejednalo se o myšlenky, jaké byste čekali u ženy, která vás chce zabít. Ten výraz v jejích očích ale přežíval. Ten pocit přebarvil všechny její myšlenky.

Gardener visel na kabelu (visel na něm jeho drahý život), kousal gumový náustek a bojoval s nevolností žaludku.

Výtah dosáhl vrcholu. Vystoupil. Zdálo se mu, jako by měl nohy z gumových proužků a papírových výstřížků. Electrolux a dlouhý drát, který ovládal knoflíky, málem ani nezaznamenal. *Počítej do deseti, pomyslel si. Počítej do deseti, dostaň se od výkopu, co nejdál dokážeš, pak si masku sundej a přijmi, co bude následovat. Stejně se mi zdá, že než bych se cítil takhle, raději umřu.*

Došel k pětce a už to nevydržel. Před očima mu tančily šílené představy, lil pití do šatů Patricie McCardleové, viděl Bobbi, jak se potácí z verandy, aby ho (když konečně dorazil) uvítala. Spatřil velkého muže se zlatým krytem přes ústa a nos, jak se obrací a pozoruje ho z okénka spolujezdce, zatímco leží opilý na verandě.

Kdybych v tom šterkovém lomu kopal ještě na pár místech, možná bych ho taky našel! pomyslel si a v tu chvíli se mu konečně žaludek vzbouřil.

Serval si náustek a začal zvracet. Tápal po borovici na okraji mýtiny, pak ji sevřel, aby neupadl.

Udělal to znovu a uvědomil si, že takové zvracení v životě nezažil. Ale četl o něm. Vystřeloval to (většinou s krví) v chuchvalcích, které létaly jako kulky. A také to kulky byly. Dostal záchvat zvracení projektilů. Lékaři to považují za nebezpečný příznak.

Vidění mu narušily šedé clony, kolena se mu podlomila. *A do prdele, umírám,* pomyslel si. Ta myšlenka neobsahovala žádné emoce, byla to hrůzná zpráva, nic víc, nic míň. Cítil, jak mu klouže po hrubé kůře borovice ruka, cítil lepidlovou smůlu. Matně zaznamenal, že vzduch páchne odporně žlutou sírou, tak smrdí papírna po týdnu nehybného a zataženého počasí. Nevadilo mu to. Objeví-li se Elysejská pole, nebo jen velká černota, smrdět to tam nebude. Takže možná vyjde znovu jako vítěz. Raději to nech být, prostě-

Ne! Ne, nenecháš to jen tak být! Vrátil ses, abys zachránil Bobbi, ta se už ale asi zachránit nedá. Ale je tady někde ten kluk a ten se možná zachránit dá. Prosím, Garde, jeden poslední pokus!

„Ať to nevyjde naprázdno,“ zašeptal ochraptělým, roztřeseným hlasem. „Ježíši Kriste, prosím tě, ať to nevyjde naprázdno!“

Roztřesené, šedé mlhy se trochu rozestoupily. Zvracení pominulo. Pozvedl ruku k obličejí a setřel si krvavou clonu.

V tu chvíli se jeho týlu dotkla ruka a Gardenerovi naskočila husí kůže. Ruka... Bobbiina ruka... ta ruka už nebyla lidská. Už ne.

Garde, jsi v pořádku?

„V pořádku,“ odpověděl nahlas a podařilo se mu postavit.

Svět zakolísal, pak se znovu zaostřil. První věc, kterou spatřil, byla Bobbi. V obličejí jí rozeznal chladnou, neveselou vypočítavost. Nenašel tam už žádnou lásku, ani žádný předstíraný zájem. Bobbi takové věci překonala.

„Pojďme,“ vyzval ji chraplavě. „Řídíš. Cítím se...“ Zakopl a musel se chytit jejího vystouplého, podivného ramena, aby neupadl, „...trochu pod psa...“

2.

V době, kdy se vrátili na farmu, se už Gardener cítil lépe. Krvácení nosu se změnilo v mokvání. Když měl náústek, spolykal hodně krve a odtud také muselo pocházet množství krve, které našel ve zvracích. Doufal.

Ztratil celkem devět zubů.

„Chci si převléknout košili,“ oznámil Bobbi.

Bobbi bez zájmu přikývla. „Přijď pak do kuchyně,“ vyzvala ho. „Musíme si promluvit.“

„Ano, zdá se mi, že musíme.“

V místnosti pro hosty si sundal košili, kterou měl na sobě, a natáhl si čistou. Nechal ji klesnout přes pásek, přešel k nohám postele, nadzvedl matraci a vyndal pětačtyřicítku. Zastrčil ji do kalhot. Byly moc široké, protože zhubl. Když zatáhl břicho, držadlo pistole nebylo téměř vidět. Na delší chvíli se zastavil a přemýšlel, zda je na to připravený. Tušil, že takovou věc nemůže určit předem. Spánky mu okusovala tupá bolest hlavy, zdálo se, že se svět zaostřuje a rozostřuje v pomalých cyklech. Bolela ho pusa, nos měl plný zasychající krve.

Tak to bylo. Rozhodující boj, o jakých Bobbi psala ve svých westernech. Právě poledne ve středu Maine. Hraj svou roli, parde.

Jeho rtů se dotkl stín úsměvu. Všichni ti filozofové z druhého ročníku tvrdili, že je život tvrdý oříšek. Ale vážně. Tohle bylo hrozné.

Vyšel ven a zamířil ke kuchyni.

Bobbi seděla u kuchyňského stolu a sledovala ho. Pod povrchem průhledného obličej je jí cirkulovala podivná, nejasná, zelená tekutina. Její oči (větší, zvláště znetvořené panenky) si Gardenera vážně prohlížely.

Na stole leželo odpalovací rádio. Před třemi dny ho na její žádost dovezl Dick Allison. Bylo to rádio, kterým odeslal Hank Buck Pitse Barfielda do toho skvělého brlohu na nebi. Připojit jeho obvody na dětskou, fotonovou pistoli, kterou teď na něj mířila, Bobbi nezabralo ani dvacet minut.

Na stole stála dvě piva a lahvička pilulek. Gardener ji poznal. Bobbi musela, zatímco si převlékal košili, zajít do koupelny a přinést ji. Bylo to jeho Valium.

„Posaď se, Garde,“ vyzvala ho.

3.

Jakmile vyšel z lodi, zvedl svůj myšlenkový štít. Otázka zněla, kolik z něj teď zbylo.

Pomaloučku přešel místnost a posadil se ke stolu. Ucítil, jak se mu do břicha a do rozkroku zaryla pětačtyřicítka. Stejně tak cítil, jak se mu zařezává do mozku a tvrdě se opírá o zbytky štítu.

„Jsou pro mě?“ zeptal se a pokynul k pilulkám.

„Myslela jsem, že si dáme společně pivo,“ začala Bobbi klidně. „Jako přátelé. A ty si, zatímco budeme mluvit, jich pár vezmeš. Považovala jsem to za nejslušnější způsob.“

„Slušný,“ přemýšlel Gardener. Ucítil slabou vlnu vzteku. *Nenech se zase oblbnout*, tvrdila píseň. Změnit zvyk je ale těžké. Osobně ho oblbli mnohokrát. *Ale pak*, pomyslel si, *seš možná výjimkou, která potvrzuje pravidlo, Garde, starý Garde.*

„Já dostanu pilulky a Peter dostal to divný akvárium ve stodole. Bobbi, tvá definice slušnosti se sakra radikálně změnila od dob, kdys naříkala, kdykoliv Peter domů přinesl mrtvého ptáka. Vzpomínáš si na ty dny? Žili jsme tady společně, přežili tvou sestru, když přijela, a nikdy ji kvůli tomu nemuseli nacpat do sprchovacího koutu. Prostě

jsme jí nakopali prdel.“ Vážně se na ni podíval. „Vzpomínáš, Bobbi? Tehdy jsme byli milenci i přátelé najednou. Zdálo se mi, žeš asi zapomněla. Zemřel bych pro tebe, drahá. Zemřel bych bez tebe, vzpomínáš? Vzpomínáš si na nás?“

Bobbi se podívala na ruce. *Viděl v těch divných očích slzy?* Zřejmě spatřil jen vlastní zbožné přání.

„Kdys byl ve stodole?“

„Minulou noc.“

„Čeho ses dotknul?“

„Kdysi jsem se dotýkal tebe,“ uvažoval Gardener. „A ty mě. A nikomu z nás to nevadilo. Vzpomínáš?“

„Čeho ses dotknul?“ zaječela na něj vysokým hlasem. Když se na něj podívala, nespátřil Bobbi, ale vzteklou obludu.

„Ničeho,“ odvětil. „Ničeho jsem se nedotknul,“ Pohrdání v jeho obličejí muselo působit přesvědčivěji, než jakýkoliv protest, neboť se uklidnila. Delikátně usrkla piva.

„Je to jedno. Stejně jsi tam nic udělat nemohl.“

„Jak jsi to mohla udělat Peterovi? O to mi jde. Staříka jsem neznal a Anne sem pronikla. Znal jsem ale Petera. I on by pro tebe zemřel. Jak jsi to mohla udělat? Proboha!“

„Držel mě naživu, když jsi tady nebyl ty,“ odpověděla Bobbi. V jejím hlase zaznělo trochu neklidu, tichý obranný tón. „Když jsem pracovala celý den. On byl jediný důvod toho, žeš měl, když jsi sem dorazil, co zachránit.“

„Jseš hnusnej upír!“

Podívala se na něj, pak se odvrátila.

„Ježíši Kriste, tys něco takovýho udělala a já v tom jel taky. Víš, jak to bolí? Jel jsem v tom taky! Viděl jsem, co se s tebou děje... trochu méně jsem si všimal, co se děje s ostatními. A přece jsem v tom jel taky. Protože jsem byl blázen. Samozřejmě jsi to ale věděla, co? Využívala jsi mě stejně jako Petera. Já ale, jak se mi zdá, nebyl ani tak chytřej jako ten starej pes. Protože mě jsi nikdy nemusela dát do stodoly, ani mi provrtat hlavu jedním z těch špinavých, smradlavých a prohnilých kabelů. Mě jsi jenom oklamala. Podalas mi lopatu a řekla: Jdem na to Garde, vykopeme toho drahouška a zastavíme dallaskou policii. Až na to, že dallaská policie seš ty a já v tom jel taky.“

„Napij se piva,“ vyzvala ho Bobbi, obličej opět chladný.

„A kdyby ne?“

„Pak zapojím tohle rádio,“ vysvětlila. „A otevřu díru v realitě a pošlu tě... někam.“

„Na Altair-4?“ zeptal se Gardener. Držel hlas na uzdě, zpevnil sevření

(štitu-štitu-štitu-štitu)

bariéry mozku. Bobbiino čelo zvrásnilo mírné zamračení, Gardener ucítil, jak ho znovu zkoumají její vnitřní prsty, jak vrtají a pokoušejí se zjistit, co ví, kolik... a jak.

Odved' jí, ať šílí, a odved' jí. Jak?

„Čmouchals hodně, co?“ zeptala se Bobbi.

„Ne, až do chvíle, kdy jsem si uvědomil, jak mi lžeš.“ A náhle to věděl. Získal to ve stodole, aniž by na to přišel.

„Většinu lží sis namluvil sám, Garde.“

„Ach? A co ten kluk, kterej umřel? A ta slepá holka?“

„Jak to ví-“

„Stodola. Tam chodíš pro radu, co?“

Neodpověděla.

„Poslalas je pro baterie. Jednoho jsi zabila a druhýho kvůli bateriím oslepila. Ježíši, Bobbi, jak jsi mohla takhle zblbnout?“

„Jsmo inteligentnější, než bys kdy doufal.“

„Kdo tady mluví o inteligenci!“ zařval vztekle. „Já mluvím o rozumu! O blbým selským rozumu! Přímo za domem ti vedou dráty vysokýho napětí! Proč jsi je nenapíchla?“

„Jasně,“ Bobbi se svými zvláštními ústy usmála. „Doopravdy inteligentní – omluv mě – rozumnej nápad. A jakmile by nějaké technice na stanici v Auguste zaznamenal úbytek proudu na měřácích-“

„Téměř všechno poháníte na baterky C, D a dvojitý áčka,“ přerušil ji Gard. „To je jenom pramínek. Chlapík, co používá proud na velkou motorovou pilu by s těma ručičkama pohnul víc.“

Chvilí vypadala zmateně. Zdálo se, že poslouchá – nikomu jinému, jen vlastnímu, vnitřnímu hlasu. „Baterie běhají na stejnosměrný proud, Garde. Dráty se střídavým proudem by nám nijak nepo-“

Přitiskl si pěsti ke spánkům a zařval: „Copak jsi nikdy neviděla blběj transformátor? Můžeš ho koupit v Rádiovej boudě za tři doláče! Vážně se mi tady snažíš namluvit, žeš nedokázala vyrobit jednodušejš

transformátor, když přinutíš traktor lítat a psací stroj zapisovat podle telepatie? Vážně?“

„Nikoho to nenapadlo!“ zaječela najednou.

Následovala chvíle ticha. Vypadala ohromeně, jako by ji překvapil vlastní hlas.

„Nikoho to nenapadlo,“ zopakoval. „Správně. Tak jsi poslala ty dvě děti. Připravený úkol vykonat, nebo pro starej, dobrej Haven zhebnout. A jedno z nich je teď mrtvý, druhý slepý. Jsou to kecy, Bobbi. Nezajímá mě, kdo, nebo co tě pohltilo. Část tam ale musela uvnitř zůstat. Část si musí uvědomit, že tvoji lidi nedělají nic kreativního. Právě naopak. Berete voblbovací tablety a gratulujete jeden druhému, jak je to bezvadný. Byl jsem blázen, namlouval jsem si, že to dobře dopadne, i když jsem měl lepší informace. Je to ale stejná sračka jako vždycky. Dokážeš lidi vymazat, můžeš je někam teleportovat a schovat, nebo pohřbít, nebo cokoliv. Jsi ale blbá jako dítě s nabitou pistolí.“

„Ted' drž raději hubu, Garde.“

„Tys o tom nepřemýšlela,“ pokračoval tiše. „Ježíši, Bobbi! Jak se na sebe můžeš vůbec podívat do zrcadla? Vy všichni?“

„Řekla jsem, že máš-“

„Řeklas jednou blbej parciální génius. Je to horší. Jako bys sledovala partu dětí, co se připravují odpálit celej svět s plány na závodák z dřevěný krabice vod mejdla. Vy nejste dokonce ani zlí. Hloupí, ale ne zlí.“

„Garde-“

„Jste jenom banda debilů se šroubováky.“ Zasmál se.

„Drž klapačku!“ zaječela.

„Ježíši,“ pokračoval Gard. „Vážně jsem si myslel, že je Sissy mrtvá? Doopravdy?“

Třásla se.

Hlavou pokynul k fotonové pistolí. „Jestli tedy nepiju pivo a neberu si prášky, odpakuješ mě na Altair-4, správně? Budu hlídat Davida Browna, dokud nepadneme mrtví zadušením, hladu, nebo otravou kosmickým zářením.“

Byla teď odporně chladná. Bolelo to. Víc, než by si kdy myslel. Alespoň se ho ale už nesnažila přecíst. Ve vzteku na to zapomněla. Stejně jako zapomněli, jak jednoduché je připojit bateriový

magnetofon do zásuvky s transformátorem mezi spotřebičem a zdrojem energie.

„Ve skutečnosti žádný Altair-4 neexistuje, stejně jako neexistují žádní skuteční Tommyknockeři. Pro některé věci nejsou jména důležitá. Některé věci prostě existují. Někdo jim tady nalepí jedno jméno, jinde jim zase někdo jiný nalepí další. To jméno není nikdy moc dobré, na tom ale nesejde. Vrátil ses z Nového Hampshiru, mluvil a přemýšlel o Tommyknockerech. A tady je máme. Pojmenovali jsme různé věci na různých místech. Altair-4 má také jméno. Je to místo, kde se schovávají věci. Většinou nejsou živé. Půda může být studené a tmavé místo.“

„A tam odtud přicházíte? Tvoji lidé?“

Bobbi (nebo to, co se jí trochu podobalo) se téměř něžně zasmála. „Nejsme lidé, Garde. Ani rasa. Ani druh. Neobjeví se Klaatu a neřekne Odveďte nás ke svému vůdci. Ne, nejsme z Altairu-4.“

Dívala se na něj a mírně se usmívala. Znovu nabyla rovnováhu... a zdálo se, že zatím na prášky zapoměla.

„Jestli víš o Altairu-4, zajímalo by mě, jestli ti přijde podivná samotná existence lodi.“

Gardener na ni jen zíral.

„Nepředpokládám, žeš měl čas uvažovat, proč rasa s přístupem k technologii teleportace,“ Bobbi mírně zakroutila umělohmotnou pistolí, „by se obtěžovala poskakováním ve fyzické lodi.“

Gardener pozvedl obočí. Ne, o tom nepřemýšlel. Když to ale teď nadnesla, vzpomněl si na jednoho kolegu z vysoké školy, který nahlas přemýšlel, proč se otravoval Kirk, Spock a jejich společnost s lodí Enterprise, když by bylo mnohem jednodušší se do vesmíru přenést paprskem.

„Další oblbovací prášky,“ prohlásil.

„Vůbec ne. Je to jako rádio. Existují vlnové délky. Dál tomu moc dobře nerozumíme, což platí na většinu věcí, Garde. Jsme stavitelé. Nechápeme.“

Ať tak, nebo tak, izolovali jsme něco jako devadesát tisíc čistých, vlnových délek, což je lineární svazek, který vyvolá dvě věci: vyhne se binomiálnímu paradoxu, který předchází reintegraci živé tkáně a měkké hmoty. Ve skutečnosti to vypadá, že můžeš jet kamkoliv. Ve většině případů ale nikdo kamkoliv jezdit nechce.“

„Jako vyhrát placený výlet do Uticy, co?“

„Mnohem hůř. Existuje místo, které vypadá hodně podobně jako povrch Jupitera. Když tam otevřeš dveře, rozdíl tlaku je tak extrémní, že ve vchodu, který rychle přijme nesmírně vysoký elektrický náboj dveře víc a víc otevírá... jako by rval nějaké zranění, rozpoutá se tornádo. Přitažlivost je mnohem vyšší, takže začne nasávat zem pronikajícího světa jako nasává vývrтка korek. Pokud v takovém zvláštním stavu setrváš déle, může to vyvolat gravitační chybu v oběžné dráze celé planety. Uvážíme-li masu podobnou Zemi. A podle složení planety ji to může jednoduše rozervat na kusy.“

„A tady jsme se k něčemu takovému přiblížili?“ Gardovi ztvrdly rty. V porovnání s něčím takovým vypadal Černobyl jako prd v telefonní budce. *A ty jsi v tom jel taky, Garde!* Zaječela jeho mysl. *Pomáhal jsi to vykopat!*

„Ne, pár lidem jsme ale museli rozmluvit, aby se nezaměřovali na transmitery,“ usmála se. „Ale stalo se to někde jinde.“

„Co se stalo?“

„Zavřeli dveře před dnem Roztříštění. Když se ale změnil orbit, pár lidí se usmažilo.“ Zdálo se, že ji námět nudí.

„Všichni?“ zašeptal Gardener.

„Ne-e, pořád jich žije nějakých devět, nebo deset tisíc na pólech,“ odvětila Bobbi. „Myslím si to.“

„Ježíši. Ježíši Kriste, Bobbi.“

„Existují jiné tunely, které se otevírají ve skalách. Jen ve skalách. Uvnitř nějakého místa. Většina se jich otevírá do hlubokého vesmíru. Ještě jsme nedokázali pomocí našich hvězdných tabulek jedinou zmapovat. Představ si to, Garde! Každé místo pro nás bylo zvláštní... dokonce i pro nás. A my jsme velcí, vesmírní cestovatelé.“

Naklonila se dopředu a usrkla trochu piva. Dětská pistolka, která už nebyla hračkou, neopouštěla Gardenerovu hrud'

„To je tedy teleportace. Velká věc, co? Pár skal, hodně dř, jedna kosmická půda. Jednoho dne možná otevřeme vlnovou délku do samotného Slunce a jediným zábleskem usmažíme celou planetu!“

Bobbi se zasmála, jako by šlo o zvlášť povedený vtip. Pistole ale ani teď Gardovu hrud' neopustila.

Bobbi znovu zvažněla a pokračovala: „Ale to není všechno. Garde. Když zapneš rádio, napadne tě naladit stanici. A pásmo – megaherty,

kilohertzy, krátké vlny, cokoliv – to nejsou jen stanice. Je tam i volné místo mezi nimi. Některá pásma ve skutečnosti tvoří právě volné místo. Chápeš mě?“

„Ano.“

„Tak se tě oklikou snažím přesvědčit, aby sis vzal ty prášky. Na místo, kterému říkáš Altair-4, tě nepošlu. Tam bys, jak vím, umíral pomalu a nepříjemně.“

„Jako umírá David Brown?“

„S tím nemám nic společného,“ doplnila rychle. „To byla práce jeho bratra.“

„Je to jako Norimberk. Nic se nestalo ve skutečnosti ničím vinou.“

„Ty idiote,“ odsekla Bobbi. „Copak si neuvědomuješ, že to občas platí? Bojíš se tolik, že nedokážeš přijmout myšlenku náhody?“

„Přijmout ji můžu. Stejně tak ale věřím ve schopnost jednotlivce obrátit iracionální chování,“ odvětil.

„Vážně? Nikdy jsi to nedokázal.“

Zastřelils svou ženu, he? Zaslechl, jak říká zástupce šerifa, který se vrtá v nose. Pěkně posraná věc, co?

Lidé možná občas začínají starý Boogie nápravy trochu pozdě, napadlo ho a podíval se na vlastní ruce.

Bobbiiny oči se mu ostře podívaly do obličeje. Něco zachytila. Pokusil se štít posílit – smíchat řetězec nesouvislých myšlenek jako šum v rádiu.

„O čem to přemýšlíš, Garde?“

„Nic, co bych chtěl, abys věděla,“ odvětil a mírně se usmál. „Představ si to jako... no, řekněme visací zámek na dveřích stodoly.“

Na chvíli stáhla rty ze zubů... a pak je znovu uvolnila do toho mírného, podivného úsměvu. „Nezáleží na tom,“ odpověděla. „Snad bych tomu stejně nerozuměla. Jak říkám, nikdy jsme nic moc dobře nechápali. Nejsme rasa super Einsteinů. Bližší by nám byl asi Thomas Edison ve vesmíru. Nevadí. Nepošlu tě na místo, kde zemřeš pomalou a bídnou smrtí. Pořád tě mám jistým způsobem ráda, Garde. A jestli tě někam musím poslat, pošlu tě... nikam.“

Pokřčila rameny.

„Pravděpodobně je to, jako by sis vzal éter. Může to ale bolet. Dokonce agónie. Ať tak, nebo tak, d'ábel, kterého znáš, je vždycky lepší než d'ábel, kterého neznáš.“

Gardener náhle propukl v pláč.

„Bobbi, mohlas mě ušetřit zármutku, kdybys mi to připomněla dřív.“

„Vem si prášky, Garde. Hraj s ďáblem, kterého znáš. Ve stavu, v jakém teď jsi, tě odnese dvě stě miligramů Valia hodně rychle. Nenut mě, abych tě poslala jako dopis adresovaný nikam.“

„Řekni mi ještě něco o Tommyknockerech,“ promluvil Gardener a třel si rukama obličej.

Bobbi se usmála. „Prášky, Garde. Jestli si začneš brát prášky, řeknu ti vše, co chceš vědět. Jestli ne–“ Pozvedla fotonovou pistoli.

Gardener odšrouboval víčko krabičky s Valiem, vysypal půltucet modrých pilulek se srdíčkem uprostřed (*Valientinky z údolí ztuhlosti*, napadlo ho), hodil je do pusy, otevřel pivo a spolkl je. Starým žlábkem sklouzlo šedesát miligramů. Mohl jeden schovat pod jazyk, možná. Ale šest? *Ale jděte, lidi, buďte realisti. Moc času už nezbývá. Vyblil jsem si břicho do prázdnoty, ztratil hodně krve, nebral tohle svinstvo, takže na něj nejsem zvyklej. Jsem o nějakých třicet liber lehčí, než jsem byl, když jsem vybral první povinné recept. Jestli se ty sračky rychle nezbavím, treť mě jako rozpálenéj náklad'ák.*

„Vyprávěj mi o Tommyknockerech,“ vyzval ji znovu. Jedna ruka mu klesla do klína a dotkla se držadla

(*štit-štit-štit-štit*)

pistole. *Jak dlouho, než to začne účinkovat? Dvacet minut?* Nevzpomínal si. A nikdo mu o umírání na Valium nikdy nevyprávěl.

Bobbi pohnula pistolí k pilulkám. „Vem si ještě, Garde. Jak jednou prohlásila Jacqueline Susan, šest není dost.“

Vysypal další čtyři, nechal je ale ležet na ubrusu.

„Málem ses tam posrala strachy, co?“ zeptal se Gardener. „Viděl jsem, jak jsi vypadala. Vypadalas, jako bys věřila, že všichni vstanou a začnou chodit. Den mrtvých.“

Bobbiiny Nové a Vylepšené oči zamrkaly, hlas ale zůstal tichý. „Ale my chodíme a mluvíme, Garde. Jsme zpátky.“

Gard vzal čtyři Valia a vložil si je do dlaně. „Chci, abys mi řekla jednu věc. Pak si vezmu tyhle.“ Ano. Ta jediná věc určitým způsobem odpoví na všechny otázky, na ty, na které už nebude mít šanci se zeptat. Možná proto ještě na Bobbi pistoli nevyzkoušel. Protože to potřeboval vědět doopravdy. Tu jedinou věc.

„Chci vědět, čím jste,“ prohlásil Gard. „Řekni mi, čím jste.“

4.

„Odpovím na tvou otázku, alespoň se o to pokusím,“ začala Bobbi. „Jestli si hned vezmeš ty prášky, co schováváš v dlani. Jinak si řekneme sbohem, Garde. Máš něco za lubem. Nedokážu to přečíst. Jako bych spatřila obrys v mlze. Jsem z toho ale hodně nervózní.“

Gardener vložil prášky do pusy a spolkl je.

„Víc.“

Gardener vysypal další čtyři a vzal si je. Měl v sobě už sto čtyřicet miligramů. Zdrogoval se. Zdálo se, že se Bobbi zklidnila.

„Říkala jsem ti, že je Thomas Edison bližší, než Albert Einstein. A to je stejně dobré přirovnání jako každé jiné,“ začala Bobbi. „V Havenu, jak věřím, existují věci, ze kterých by Albert šlel. Einstein ale věděl, co znamená $E=mc^2$. Chápal relativitu. Znal věci... my věci vyrábíme. Spravujeme je. My neteorizujeme. My stavíme. Jsme pracovníci.“

„Ty věci vylepšuješ,“ opravil ji Gardener. Polkl. Když se ho začíná Valium zmocňovat, vysychá mu v krku. Tolik si pamatoval. Až to začne, musí konat. Napadlo ho, že si už možná vzal smrtící dávku a v lahvičce zbývá alespoň další tučt prášků.

Bobbi se trochu rozzářila.

„Vylepšuju! To je pravda! To děláme! Tak jak oni-my zlepšili Haven. Viděl jsi ten potenciál, jakmile ses vrátil zpět. Už nemusíme sát z cecku korporací. Konečně můžeme měnit vše na... uch... zdroje organických baterií. Dají se dobíjet a mají dlouhou životnost.“

„Mluvíš o lidech.“

„Nejen o lidech, přestože se zdá, že vyšší druhy produkují déle trvající energii než ty nižší – možná ani tak nejde o inteligenci, jako spíš o duševno. V latině to slovo zní esse a je asi nejvhodnější. Ale i Peter vydržel pozoruhodně dlouho. Vyprodukoval spoustu energie a je to jenom pes.“

„Možná kvůli jeho duchu,“ poznamenal Gardener. „Možná proto, že tě miloval.“ Vyndal z pásku pistoli, přitiskl ji

(šttt-šttt-šttt-šttt)

k vnitřní straně stehna.

„To je mimo problém,“ řekla Bobbi a rukou smetla otázku Peterovy lásky nebo duševna pryč. „Z určitého důvodu ses rozhodl, že je morálka toho, co děláme, nepřijatelná. V tom případě je ale spektrum toho, co za morálně přijatelné chování považuješ, velmi úzké. Nezáleží na tom. Brzy už usneš.“

Nemáme žádnou historii. Psanou, ani ústně předávanou. Pokud říkáš, že tady loď havarovala, protože se ti, kdo ji měli na starost, rvali o kormidlo, cítím v tom část pravdy... stejně tak ale cítím, že to tak mělo být, určil to osud. Telepati jsou alespoň do jisté míry schopni vidět dopředu. Garde a ti, kdo vidí dopředu, se snadněji dají vést proudy – velkými i malými – které plynou vesmírem. Lidé těm proudům dali jméno bůh. Bůh je ale jen slovo. Jako Tommyknockeři nebo Altair-4. Myslím tím, že kdybychom jim nevěřili, už dávno bychom vyhnuli, protože jsme byli vždycky výbušní, připravení k boji. Ale boj je moc všeobecné slovo. My... my...“

V Bobbiiných očích náhle zasvítilo hluboké a děsivě zelené světlo. Rty se jí roztáhly do bezzubého šklebu a Gardenerova pravice pevně stiskla ve zpoceně dlani pistoli.

„Zbytečně se hádáme!“ vykřikla Bobbi. „Le mot juste, Garde!“

„To je vaše věc,“ odvětil Gardener a polkl. Zasluchl zapraskání. Sucho se mu do krku nevplížilo, prostě tam najednou bylo.

„Ano, zbytečně se hádáme a vždycky jsme se tak hádali. Můžeš říct jako děti.“ Bobbi se usmála. „Jsme dětem hodně podobní. To je naše dobrá stránka.“

„Vážně?“ Gardenerovu hlavu náhle naplnila příšerná představa: děti, které míří do základní školy vyzbrojené knihami, samopaly Uzi, nosiči na jídlo Smurf, M-16 a jablky na učitele, které mají rádi, tříštivými granáty na učitele, které rádi nemají. Ach, och, Kriste, všechny holčičky vypadaly jako Patricia McCardleová, všichni kluci jako Ted, Muž z Elektrárny. Ted, Muž z Elektrárny, s žhnoucíma, zelenýma očima, které vysvětlovaly všechny podělané problémy. Od křižáků s kušemi až po Reaganovy rakety a satelity.

Zbytečně se hádáme. Každou chvíli se dokonce trochu rveme. Jsme dospělí, hádám, pořád jsme ale výbušní jako děti. A stejně tak se rádi bavíme. Jako se baví děti. Obě touhy tedy uspokojíme stavbou těch šikovných nukleárních praků a občas jich necháme pár kolem pro lidi, aby si je sebrali. A víš co? Vždycky to tak dělají. Lidé jako Ted, kteří

ochotně zabijí, aby ho mohli prodat nějaké ženě z Braintree s dostatkem prostředků na provoz jejího fénu.

Lidé jako ty, Garde, kteří vidí v myšlence zabíjení pro mír jen malý ústupek.

Beze zbraní a zbytečných hádek by to byl tak nudný svět, že?

Gardener si uvědomil, že začíná být ospalý.

„Jako děti,“ zopakovala. „Bojujeme... stejně tak dokážeme být ale štedří. Jako tady.“

„Ano, k Havenu jste byli velmi štedří,“ odvětil Gard. Čelisti mu náhle roztáhlo mohutné, šlachy trhající zívnutí.

Bobbi se usmála.

„Ať tak, nebo tak, možná jsme havarovali, protože byla na havárii doba. Podle těch proudů, o kterých jsem se zmínila. Loď se samozřejmě poškodila. A když jsem ji začala odkrývat... vrátili jsme se.“

„A je vás tam víc?“

Bobbi pokrčila rameny. „Nevím.“ *A nezajímá mě to, dodalo pokrčení ramen. Jsme tady. Musíme udělat vylepšení. Nic víc.*

„To jste doopravdy?“ Chtěl mít jistotu, chtěl si být jistý, že v tom není nic jiného. Hrozně se bál, že to trvá moc dlouho, příliš dlouho... musel to ale vědět. „To je vše?“

„Co myslíš tím vše? Je toho tak málo, čím jsme?“

„Upřímně ano,“ potvrdil Gard. „Chápeš. Celý život jsem hledal d'ábla v okolí, protože jsem nedokázal chytit toho uvnitř. Těžko strávíš tak dlouhou dobu, když si budeš myslet, že jsi... Homér.“ Znovu široce zívnl, víčka mu ztěžkla. „... a zjistíš, že jsi celou dobu... kapitán Ahab.“

A konečně, naposledy, se jí zoufale zeptal: „Nic víc nejste? Jen lidé, co opravují věci?“

„Myslím, že ne,“ odvětila. „Je mi líto, že je to pro tebe tak málo.“

Gardener zvedl pod stolem pistoli a v tu chvíli ucítil, jak ho droga podrazila. Štít zmizel.

Bobbiiny oči se rozzářily... ne, tentokrát žhnuly. Gardenerovou hlavou jako sekáček na maso projel její duševní výkřik

(pistole má pistoli má p)

a rozťal houstnoucí mlhu.

Pokusila se pohnout. Ve stejný okamžik se pokusila na něj použít fotonovou pistoli. Gardener na ni pod stolem zamířil pětačtyřicítkou a

zmáčkl spoušť. Ozvalo se jen suché cvaknutí. Stará nábojnice nevystřelila.

Kapitola IX

SENZACE, DOKONČENÍ

1.

John Leandro zemřel, senzace nikoliv.

David Bright slíbil, že Leandrovi počká do čtyř a ten slib hodlal také dodržet – protože šlo samozřejmě o čest, ale stejně tak si nebyl jistý, zda do toho chce strkat prsty. Místo novinového článku se z toho mohla vyklubat mlátička. Nikdy ale nepochyboval o tom, že říkal Johnny Leandro pravdu, a že – ať zněl jeho příběh šíleně jakkoliv – to správně pochopil. Johnny byl hlupák, občas nedospěl k závěrům, ale úplně je přeskočil. Nebyl to ale žádný lhář (a i kdyby lhal, Bright nevěřil, že byl tak chytrý, aby si něco tak neuvěřitelného vymyslel).

Okolo půl třetí odpoledne si Bright najednou vzpomněl na jiného Johnnyho – chudáka prokletého Johnnyho Smithe, který se občas dotýkal předmětů a zažil „pocit“. Bylo to stejně tak bláznivé. Bright ale Smithovým údajným schopnostem uvěřil. Pohlédnout do uštvaných očí toho muže a nevěřit se prostě nedalo. Bright se ničeho, co patřilo Johnu Leandrovi, nedotýkal. Na druhé straně místnosti ale viděl jeho stůl, kryt stažený přes obrazovku počítače a začal se cítit... hodně sklesle. Cítil, že je Johnny Leandro možná mrtvý.

Sám sebe označil za starou ženskou, ten pocit ale nepominul. Vzpomněl si na Leandrův zoufalý, vzrušením přeskakující hlas. *Je to moje senzace a jen tak se jí nevzdám.* Vzpomněl si na temné oči Johnnyho Smithe, na to, jak si bez přestání mnul levou stranu čela. Jeho oči neustále přitahoval Leandrův zakrytý slovo-chroustač.

Vydržel do tří. V tu dobu se jeho pocit proměnil v hroznou jistotu. Leandro je mrtvý. Neexistovalo ani žádné možná. Možná neměl v životě nikdy jediné zlé tušení, teď ho ale cítil. Nebyl blázen, nebyl zraněný, nebyl pohřešovaný. Mrtvý.

Zvedl telefon, a přestože vytočil číslo ústředny v Cleaves Mills, Bobbi a Gard by dobře poznali, že se jedná o telefon na velkou dálku:

pětapadesát dní nato, co Bobbi Andersonová v lese zakopla, někdo konečně zavolal dallaskou policii.

2.

Muž, se kterým Bright hovořil na policejní stanici v Cleaves Mills, se jmenoval Andy Torgeson. Bright ho znal z vysoké školy a mohl s ním promluvit bez pocitu, že má na čele vytetovaná, zářivě rudá písmena NOVINÁŘSKÝ ČMUCHAL.

Zatímco mu vše vyprávěl, Torgeson trpělivě naslouchal. Bright začal s přidělením Leandra pro článek o ztracených policistech.

„Krvácel mu nos, vypadly mu zuby, zvracel a byl přesvědčený, že to je vzduchem?“

„Ano,“ potvrdil Bright.

„A to cokoliv stejně tak zlepšilo rádiový signál.“

„Správně.“

„A ty myslíš, že je možná v průseru.“

„Zase správně.“

„Já si taky myslím, že může bejt v pěkným průseru, Dave. Vypadá to, že se dostal do sekce 8.“

„Já vím, jak to zní. Prostě mi to tak nepříjde.“

„Davide,“ pokračoval Torgeson trpělivě. „Ve filmu je možné zabrat malý městečko a nějak ho otrávit. Tímhle malým městečkem ale vede dálnice, v tom malém městečku žijou lidi a telefony. Myslíš, že může někdo otrávit celý město nebo ho odříznout od okolního světa, aby na to nikdo nepřišel?“

„Stará Derry Road není žádná dálnice,“ podotkl Bright. „Už od doby, kdy dokončili I-9 mezi Bangorem a Newportem před třiceti lety. Od té doby vypadá stará Derry Road spíš jako dlouhý, pustý pruh, kde se uprostřed táhne žlutá čára.“

„Nesnažíš se mi namluvit, že se jí nikdo nepokusil v poslední době použít, že ne?“

„Ne, nesnažím se ti namluvit vůbec nic... Johnny ale řekl, že našel lidi, kteří už pár měsíců neviděli příbuzné z Havenu. A někteří se tam pokusili dostat a mrknout se na ně a udělalo se jim tak zle, že museli rychle zmizet. Většinou to svedli na otravu jídlem nebo něco na ten způsob. Stejně tak se zmínil o obchodu v Tróji, kde jeden starouš

rejžuje na tričkách, protože se tam vracejí lidi z Havenu, kterejm teče krev z nosu... a to se děje pár týdnů,“

„Jenom sny,“ odvětil Torgesori. Pohlédl přes místnost ústředny na stanici a spatřil, jak se náhle narovnal dispečer a přehodil si telefon, který držel, do levé ruky, aby mohl psát. Někde se něco stalo. A z vyděšeného pohledu v dispečerově obličeji nešlo o žádný ohnutý blatník nebo krádež peněženky. Lidé jsou samozřejmě pořád stejní, pořád se něco děje. A i když si to moc nechtěl připustit, možná se něco dělo i v Havenu. Celá ta záležitost zněla šíleně jako čajový dýchánek z Alenky, David mu ale nikdy nepřišel jako člen brigády ze cvokhauzu. Alespoň se k ní nehlásil veřejně, opravil se.

„Možná jo,“ pokračoval Bright. „Základní sen se ale dá vyvrátit nebo potvrdit jediným rychlým výletem jednoho z tvých kluků do Havenu.“ Udělal pauzu. „Žádám tě jako přítel. Nejsem žádněj velkej fanoušek Johnnyho, ale dělám si o něj starosti.“

Torgeson pořád zíral do dispečerovy kanceláře, kde drmolil Smokey Dawson rychlostí jedné míle za minutu. Vzhlédl, všiml si, jak se Torgeson dívá a pozvedl jednu ruku. Roztáhl prsty. To gesto říkalo *čekej. Něco velkého.*

„Dohlédnu, aby tam ještě dnes někdo zajel,“ prohlásil Torgeson. „Jestli budu moct, pojedu tam sám. Ale-“

„Jestli přijedu do Derry, mohl bys mě nabrat?“

„Budu ti muset zavolat,“ odvětil Torgeson. „Něco se tady děje. Dawson vypadá, jako by měl infarkt.“

„Budu tady,“ řekl Bright. „Dělám si vážné starosti, Andy.“

„Já vím,“ potvrdil Torgeson. Když se zmínil o tom, že se asi děje něco velkého, nezval se v Brightově hlase ani kousek zájmu. A to mu nebylo vůbec podobné. „Zavolám ti.“

Dawson opustil dispečerskou kancelář. Byl vrchol léta a kromě Torgesona, který měl službu, byli všichni policisté ve službě na silnicích. Měli stanici jen pro sebe.

„Ježíši, Andy,“ začal Dawson. „Nevím, co si z toho vybrat?“

„Z čeho?“ Cítil, jak mu v hrudi narůstá staré, pevné vzrušení. Torgeson měl čas od času vlastní intuice, které se přesně shodovaly s úzkým zaměřením jeho vyvolené profese. Něco velkého, správně. Dawson působil, jako by ho někdo udeřil cihlou. To staré, pevné vzrušení. Větší část jeho mysli ho nenáviděla, ta druhá na něm ale byla

závislá. A tato část teď došla najednou k radostnému spojení – bylo iracionální, vyvrátit ho ale nemohl. Mělo to něco společného s tím, co mu právě sdělil telefonem Bright. *Někdo právě nakopnul svět a hodil ho do konvice na čaj*, pomyslel si. *Čajovej dýchánek právě začíná.*

„V Havenu hoří les,“ oznámil mu Dawson. „Musí tam hořet les. Zpráva říká, že jde pravděpodobně o Velký indošský les.“

„Pravděpodobně? Co znamená to blbý slovo pravděpodobně?“

„Zpráva přišla od požární hlídky na Čínských jezerech,“ odpověděl Dawson. Zaznamenali před hodinou kouř, kolem druhé. Zavolali požárníky v Derry a policejní stanici Tři v Newportu. Z Newportu, Unity, Číny, Woolwiche poslali auta.“

„Z Tróji? Z Albionu? Co ti? Kriste, vždyť hraničí s městem.“

„Trója ani Albion neodpověděly.“

„A Haven samotnej?“

„Telefony jsou mrtvý.“

„Ale jdi, Smokey, nedělej ze mě vola. Jaký telefony?“

„Všechny.“ Pohlédl na Torgesona a polkl. „Samozřejmě jsem to sám neověřoval. To ale není to nejbližnější. Myslím, že je to šílený, ale-“

„Tak dělej, vyklop to.“

Dawson poslechl. Ve chvíli, kdy skončil, vyschlo Torgesonovi v ústech.

Policejní stanice Tři měla na starost požární hlídku v Penobscotském okrese. Alespoň pokud se nevymkl požár lesa kontrole. První úkol byl dozor, druhým bylo objevení, třetím lokalizace. Znělo to jednoduše, tak jednoduché to ale nebylo. V tomto případě byla situace dokonce ještě horší než obvykle, neboť nahlásili požár z dvacetimílové dálky. Stanice Tři povolala konvenční požární stroje, neboť bylo technicky pravděpodobné, že je využijí. V Havenu nedokázali zastihnout nikoho, kdo by jim to potvrdil, nebo vyvrátil. Podle požárních hlídek v Trojce mohl požár zuřit stejně dobře na východní pastvině Franka Spruceho jako míli hluboko v lese. Na vlastní pěst vyslali tři dvoučlenné posádky ve vozidlech vyzbrojené topografickými mapami a hlídkovým letadlem. Dawson místo říkal Velký indošský les, náčelník Wahwayvokah ale dávno zemřel a nové, nerasistické jméno na topografických mapách působilo teď vhodněji – Hořící les.

Požární vozy z Unity dorazily jako první... bohužel pro ně. Tři nebo čtyři míle před hranicí Havenu, kdy ležel houstnoucí pruh kouře ještě nějakých osm mil daleko, se začali cítit chlapi se stříkačkou divně. Ne jeden nebo dva. Celá sedmičlenná posádka. Řidič jel dál... až náhle ztratil za volantem vědomí. Stříkačka sjela ze Staré školní silnice a zřítla se ještě jeden a půl míle daleko od Havenu do lesa. Při havárii zahynuli dva muži, dva vykrváceli. Dva, kteří přežili, se doslova z místa doplazili po ruku a kolenou, po cestě zvraceli.

„Popsali to, jako by se otrávil plynem,“ vysvětlil Dawson.

„To telefonovali oni?“

„Kriste, ne. Ti dva, co jsou ještě naživu, jedou sanitkou do nemocnice do Derry. Byla to stanice Tři. Snaží se dát věci dohromady. Teď to ale vypadá, že se dějou v Havenu sakra jiné věci, než je požár lesa. Nekontrolovatelně se to šíří. Předpověď počasí tvrdí, že s nocí přijde východní vítr a nezdá se, že by se někdo dostal dovnitř a vypnul to.“

„Co ještě ví?“

„Velký hovno!“ vykřikl Smokey Dawson, jako by ho to osobně urazilo. „Lidi, co se k Havenu přiblíží, onemocní. Čím blíž se dostanou, tím hůř jim je. Kromě toho, že něco hoří, nikdo nic víc neví.“

Do Havenu nepronikla jediná požární jednotka. Nejbliž se dostali lidi z Číny a Woolwiche. Torgeson přešel k měřiči větru a zdálo se mu, že ví proč. Jeli po větru. Pokud byl vzduch v Havenu a okolí otrávený, odnášel ho vítr na druhou stranu.

Můj ty bože, co když je to něco radioaktivního?

Jestli ano, nejednalo se o žádný druh záření, o jakém kdy Torgeson slyšel. Jednotky z Woolwiche nahlásily ve chvíli, kdy se blížily k hranici Havenu, stoprocentní selhání motorů. Čína vyslala cisternu a stříkačku. Stříkačka vypadla, cisterna ale pokračovala a řidiči se jí podařilo nějakým způsobem z nebezpečné zóny obrátit. Zvracející muži seděli nacpaní v kabině, drželi se nárazníků, s roztaženýma rukama a nohama leželi na cisterně. Většině krvácel nos, několik jich krvácelo z uší. Jednomu prasklo oko. Všichni přišli o zuby.

Co to je kurva za záření?

Dawson se podíval do dispečerské budky a zaznamenal, že svítí žárovky všech telefonních linek.

„Andy, situace se pořád vyvíjí, musím-“

„Já vím,“ potvrdil Torgeson. „Musíš se bavit s bláznivými lidmi. Já musím zavolat šéfa policie v Auguste a promluvit s dalšími šílenými lidmi. Jim Tierney je nejlepší šéf, jakýho jsme v Maine měli od doby, co nosím tuhle uniformu. A víš, kde je v tenhle veselej den, Smokey?“

„Ne.“

„Na prázdninách,“ odvětil Torgeson s poněkud divokým úsměvem. „První prázdniny od doby, kdy tu práci vzal. Jedinej člověk, kterej by snad to šílenství dokázal pochopit, kempuje s rodinou v Utahu. V blbým Utahu! Síla, co?“

„Síla.“

„Vo co kurva jde?“

„Nevím.“

„Nějaký další oběti?“

„Zemřel policajt z Newportu,“ potvrdil Dawson neochotně.

„Kdo?“

„Henry Amberson.“

„Cože? Henry? Kriste!“

Torgeson se cítil, jako by ho někdo tvrdě udeřil do žaludku. Henryho Ambersona znal dvacet let. Nebyli nejlepší přátelé, nic takového. Když se ale nic nedělo, hrávali spolu cribbage a trochu rybařili. Jejich rodiny společně večerely.

Henry, Ježíši, Henry Amberson. A Tierney byl v blbým Utahu. „Byl v jednom z džípů, který vyslali?“

„Jo, měl strojek v srdci, víš-“

„Co? Co?“ Torgeson ke Smokeymu o krok popošel, jako by jím chtěl zatřást. „Cože?“

„Ten chlápek, co džíp řídil, asi na Trojku zavolal, že strojek Ambersonovi vybuchnul v hrudi.“

„Ach, můj ty bože. Ježíši!“

„Ještě to není potvrzený,“ dodal Dawson rychle. „Nic není ještě potvrzený, situace se neustále vyvíjí.“

„Jak může takovej strojek explodovat?“ zeptal se Torgeson tiše.

„Nevím.“

„To je fór,“ dodal Torgeson bezbarvým hlasem. „Buď divnej vtip, nebo něco jako dřív v rádiu. Válka světů.“

Smokey nesměle poznamenal: „Mně to jako vtip nepříjde. Ani jako podfuk.“

„Ani mně,“ připustil Torgeson a zamířil ke kanceláři a k telefonu.

„Posranej Utah,“ zašeptal a nechal Smokeyho Dawsona, ať se vyrovná s víc a víc neuvěřitelnými informacemi, které přicházely z místa, v jehož středu ležela farma Bobbi Andersonové, jak chce.

3.

Kdyby nebyl Jim Tierney v Utahu, zavolal by Torgeson nejdřív kancelář šéfa policie. Protože byl, odložil to, aby mohl rychle zavolat Davida Brighta z bangorských Denních zpráv.

„Davide? Tady Andy. Poslouchej, já-“

„Dostali jsme zprávy, že v Havenu hoří, Andy. Možná je to velký požár. Slyšel jsi to?“

„Jo, slyšeli jsme to. Davide, nemohu tě tam vzít. Informace, jakou jsi mi dal, se ale potvrdila. Požární čtyři a lidi od informací se do města nemohou dostat. Onemocněli. Ztratili jsme jednoho lesního policajta. Chlapa, kterýho jsem znal. Slyšel jsem...“ zavrtěl hlavou. „Zapomeň, co jsem slyšel. Je to tak šílený, že to nemůže bejt pravda.“

Z Brightova hlasu zaznělo vzrušení. „Co je to?“

„Zapomeň na to.“

„Ale říkáš, že jsou požárníci a záchranáři nemocní?“

„Lidi od informací. Ještě nevíme, jestli někdo potřebuje záchranu, nebo ne. A pak ten průser s požárníma nákladákama a džípama. Zdá se, že jakmile se dostanou stroje k Havenu blízko nebo dovnitř, přestanou fungovat-“

„Cože?“

„Slyšels mě.“

„Myslíš, že je to jako pulz?“

„Pulz? Jaký pulz?“ Napadla ho šílená věc, že Bright mluví o Henryho strojku, že to celou dobu věděl.

„Ten fenomén má následovat po velkém, nukleárním výbuchu. Zastavují se auta.“

„Kriste a co rádia?“

„I ta.“

„Tvůj přítel ale řekl-“

„Přes celý pásmo. Jo. Stovky. Můžu tě alespoň citovat, pokud jde o nemocný požárníky a záchranáře? O zastavený stroje?“

„Jo, jako pana Zdroje. Pan informovaný Zdroj.“

„Kdy jsi to slyšel poprvé?“

„Nemám čas dělat rozhovor pro Playboy, Davide. Tvůj Leandro jel do Zdravotního zásobování Maine pro vzduch?“

„Jo.“

„Myslel, že je to kvůli vzduchu,“ zabručel Torgeson víc pro sebe než k Brightovi. „To si myslel.“

„Andy, víš, co ještě zastavuje auta? Podle zpráv, které dostáváme čas od času?“

„Co?“

„UFO. Nesměj se, je to pravda. Lidi, co spatřili létající talíře zblízka v době, kdy seděli v autech nebo letadlech vždycky tvrdí, že jim chcípaly motory na dobu, dokud ta věc neodletěla.“ Udělal pauzu. „Vzpomínáš na doktora, který se zřítíl v Newportu jeden dva týdny nazpátek?“

Válka světů, napadlo Torgesona znovu. *Jaký pěkný kecý.*

Strojek Henryho Ambersona ale... co? Explodoval? Mohla to být vůbec pravda?

Zjistit to je jeho úkol. Na to můžete vzít jed.

„Zavolám ti, Davey,“ rozloučil se Torgeson a zavěsil. Bylo 3:15. V Havenu zuřil požár, který vypukl na farmě starého Franka Garricka, už víc jak hodinu. Teď se šířil k lodi.

4.

Torgeson zavolal ve 3:17 Augustu. V tu dobu už po I-95 k severu spěchaly dva sedany s šesti vyšetřovateli. Požární stanice Tři zavolala ve 2:26 kancelář šéfa policie a ve 2:49 stanici státní policie v Derry. Zpráva v Derry zahrnovala první nejasné informace – nehodu stříkačky z Unity, smrt policisty, kterého údajně zastřelil vlastní strojek na podporu srdce. V 1:30 místního času dorazil do kempu, kde pobýval Jim Tierney se svou rodinou, vůz státní policie Utahu. Policista ho informoval, že se v jeho státě děje něco závažného. Jak závažná věc, poučili policistu, je informace, jakou může získat jedině přímo na místě. Tierney mohl zavolat do Derry, Torgeson z Cleaves Mills byl ale člověk, kterého znal a důvěřoval mu. Teď si potřeboval promluvit s člověkem, kterému věřil, víc než s kýmkoliv jiným. Ve vnitřnostech

pocítil pomalou, šířící hrůzu. Pocit, že musí jít o Maine Yankee. Musí jít o jedinou atomovou elektrárnu ve státě. Musí to tak být. Jedině tak vážná věc by mohla vyvolat takovou odpověď na druhé straně země. Policista ho spojil. Když Torgeson zaslechl Tierneyův hlas, byl potěšen a ulevilo se mu.

V 1:37 místního času nastoupil Tierney na sedadlo spolujezdce a zeptal se: „Jak rychle to jezdí?“

„Pane! Tenhle vůz udělá sto třicet mil v hodině. Jsem mormon, pane, a nebojím se jezdit tak rychle, pane, neboť jsem si jistý, že se peklu vyhnu! Pane!“

„Dokažte to,“ vyzval ho Tierney.

Ve 2:03 místního času seděl Tierney v letadle Learjet bez označení, pouze na ocase mělo americkou vlajku. Čekalo na něj na malém, soukromém letišti blízko Cottonwoods... blízko městečka, o kterém psal Zane Grey v Jezdcích purpurové šalvěje. Když byla Roberta Andersonová holčičkou, ta kniha patřila k jejím oblíbeným, a možná ji poslala na věčnou kariéru spisovatelky westernů.

Pilot byl v civilu.

„Jste Ministerstvo obrany?“ zeptal se Tierney.

Pilot na něj bezvýrazně pohlédl přes tmavé brýle. „Ne, já dělám skutečnou práci.“

Nic víc neřekl před, během i po letu.

Tak do hry vstoupila dallaská policie.

5.

Haven nebyl ničím jiným než širokým místem na silnici, které spokojeně sní mimo hlavní turistické tepny státu Maine. Teď si ho všimli. Teď tam lidé zamířili v hejnech. Protože nic nevěděli o anomáliích, jež byly stále častěji hlášeny, zpočátku je tam táhl jako můry k plamenu svíce rostoucí sloup kouře na obzoru. Než se státní policii za pomoci místní jednotky národní gardy podaří zablokovat všechny silnice – ty malé i ty velké – bude téměř sedm hodin večer. Do rána se oheň promění v největší lesní požár v historii Maine. Rychlý východní vítr začal foukat přesně včas a způsob, jak požár zastavit neexistoval. Zpočátku si to ještě neuvědomili, pak to ale přišlo: I kdyby byl den naprosto klidný, oheň mohl hořet bez kontroly. S ohněm, ke

kterému se nemůžete dostat, nic nenaděláte. A úsilí k tomu požáru proniknout mělo nepříjemné následky.

Vyhledávací letoun havaroval.

Plný autobus národní gardy z Bangoru sjel ze silnice. Narazil do stromu, a když se řidičův mozek jednoduše rozletěl jako rajče nacpané šťávou, autobus explodoval. Všech sedmdesát dobrovolných bojovníků zemřelo, ale jen polovina při neštěstí. Zbytek zemřel v marné snaze odplazit se ze zamořeného území.

Vítr naneštěstí foukal na špatnou stranu... jak by jim mohl potvrdit Torgeson.

Než se mohli dát požárníci pořádně do práce, pohltil lesní požár, který začal v Hořícím lese, polovinu Newportu... v tu dobu jich už bylo tak málo, že nemohli odvést žádnou velkou práci. Hranice požáru měřila téměř šest mil. V sedm hodin večer dorazily do oblasti stovky lidí. Někteří samozvaní požárníci, většinou běžná zahradní odrůda Homo gumo krkus. Většina jich okamžitě znovu zamířila zpět s bílými obličejí, vypouklýma očima, z nosu a uší jim stříkala krev. Někteří svírali v ruce jako perly ztracené zuby. A ne jeden z nich zemřel... nemluvě o stovce nešťastných obyvatel východního Newportu, kteří dostali ve chvíli, kdy vítr zesílil, dávku havenského vzduchu. Většina jich zemřela doma. Ty, kteří se šli podívat a udusili se prohnílym vzduchem, našli na cestách, nebo kolem nich, stočené jako embrya, ruce přitisknuté k žaludkům. Většina jich, jak později prohlásil pro Washington Post jeden voják (pod přísahou, že nebude jmenován), vypadala jako krvavé, lidské čmouhy.

Lester Moran, prodavač učebnic, který žil na předměstí Bostonu a většinu života strávil na dálnicích severní Nové Anglie, tak ale nedopadl.

Lester se vracel z každoročního letního výletu po školách Aroostockskeho kraje, když spatřil na obzoru kouř – hodně kouře. Bylo odpoledne, 4:15.

Lester okamžitě odbočil. Domů nespěchal, žil jako starý mládenec a na příští dva týdny neměl žádné plány. Odbočil by ale i v případě, kdyby začínala druhý den mezinárodní prodejní konference a měl jako hlavní mluvčí pronést ještě nepřipravený projev. Nemohl si pomoci. Lester Moran byl ohněm posedlý. Pozoroval to už od časného dětství. Přestože strávil posledních pět dnů na silnici, přestože po neustálém

poskakování auta na rozbitých silnicích měst tak malých, že měla na mapách většinou místo jména jen souřadnice, cítil místo ledvin cihly a zadek měl jako ze dřeva, dvakrát se nerozmýšlel. Únava pominula, v očích mu žhnulo nadpřirozené světlo, kterého se bojí šéfové požárníků od Manhattanu po Moskvu: černé vzrušení požárního maniaka od narození.

Takové lidi by ale šéfové požárníků použili... pokud jsou v úzkých. Před pěti minutami se Lester Moran, který ve věku jedenadvaceti let žádal o přijetí k Bostonské požární jednotce a byl kvůli ocelové destičce v lebce odmítnut, cítil jak spráskaný pes. Teď se cítil jako člověk poháněný amfetaminy. Změnil se na člověka, který by s radostí vzal indiánskou stříkačku, která váží polovinu jeho vlastní váhy, a nesl ji celou noc na zádech. Vdechoval by kouř stejně jako vdechují někteří muži parfém na šíji krásné ženy, bojoval by s plameny, dokud by mu nepopraskala a neopuchla kůže na tvářích, dokud by mu neohořelo obočí.

Opustil v Newportu dálnici a spěchal silnicí, která vedla do Havenu.

Destička v hlavě byla památkou na ošklivé neštěstí, které se stalo, když bylo Moranovi dvanáct a sloužil jako juniorská hlídka. Narazilo do něj auto a odhodilo ho do vzdálenosti deseti metrů, kde jeho let přerušila tvrdá cihlová zeď skladiště nábytku. Dali mu poslední požehnání, chirurg, který ho operoval, plačícím rodičům sdělil, že pravděpodobně zemře během šesti hodin, nebo několik dnů, možná týdnů prožije, než zhasne, v komatu. Chlapec se ale, než skončil den, probudil a požádal o zmrzlinu.

„Myslím, že je to zázrak,“ vykřikla vzlykající matka. „Zázrak od Boha.“

„Taky si to myslím,“ připustil chirurg, který Lestera Morana operoval a který si dírou v nešťastníkově prasklé lebce prohlížel mozek.

Jak se teď blížil Lester k tomu skvělému ohni, pocítil v žaludku mírnou nevolnost, ale svedl to na vzrušení a nakonec na ni úplně zapomněl. Destička v jeho hlavě byla téměř dvakrát tak velká, než měl Jim Gardener. Absence policejních, požárních a lesnických vozidel mu připadala v houstnoucí tmě zvláštní a do jisté míry i skvělá. Pak projel ostrou zatáčkou a spatřil v levém příkopu převrácený bronzový

Plymouth, jehož rudý maják pořád pulzoval. Na boku stál nápis PJ DERRY.

Lester zaparkoval svůj starý Ford, vystoupil a doběhl k vraku. Na volantu, na sedadle a na koberečku na řidičově straně spatřil krev. Kapky krve postříkaly i přední sklo.

Celkem vzato hodně krve. Lester na ni vyděšeně zíral, pak pohlédl k Havenu. Základnu kouře teď zbarvila tmavě rudá a Lester si uvědomil, že ve skutečnosti slyší duté praskání hořícího dřeva. Jako by stál u největší světové otevřené pece... nebo jako by největší světová otevřená pec vytáhla nožky a pomalu se k němu blížila. Vedle toho zvuku, vedle té matné, ale titánsky rudé záře začalo převrácené auto šéfa požárníků z Derry a krev uvnitř vypadat nedůležitě. Lester se vrátil k vlastnímu autu, svedl krátkou bitvu s vlastním svědomím a zvítězil, když sám sobě slíbil, že zastaví u prvního veřejného telefonu, na který narazí a zavolá státní policii v Cleaves Mills... ne v Derry. Lester Moran měl jako většina dobrých prodavačů v mozku detailní mapu území. Když ji zkontroloval, zjistil, že Derry leží blíž.

Musel bojovat se sílícím nutkáním vydupat z auta maximální rychlost... což v této době znamenalo devadesátku. Očekával, že za každou zatáčkou narazí na zátarasy přes silnici, na směsici neuspořádaně zaparkovaných aut, zaslechne zvuk vysílaček, které ječí nadoraz příkazy, zaslechne křik mužů v přilbách, helmách a gumových kabátech.

Nic takového se nestalo. Místo zátarasů a kotle vřícího aktivitou narazil na převrácenou stříkačku z Unity. Kabina byla urvaná od zadní části, z nádrže ještě stříkal zbytek nákladu. Lester, který teď dýchal kouř i vzduch, který by zabil na Zemi téměř každého, zastavil na měkké krajnici. Skleslá, bílá ruka, která visela z okénka amputované kabiny stříkačky, ho fascinovala. Po bílé, zranitelné, vnitřní straně paže zmateně stékaly stružky zasychající krve.

Něco špatného se tady děje. Něco mnohem horšího, než je obyčejný požár lesa. Musíš pryč, Lesi.

Místo toho se znovu obrátil k ohni a byl ztracen.

Příchuť kouře ve vzduchu zesílila. Zvuk hoření už nepřipomínal praskání, ale hrom. Náhle do něj jako pytel cementu narazila pravda. S ohněm nikdo nebojuje, vůbec nikdo. Z nějakého důvodu, který nechápal, se tam buď nedokázali dostat, nebo jim to nebylo povoleno.

Proto se oheň vymkl kontrole a za pomoci sílícího větru se šířil jako radioaktivní obluda z hororového filmu.

Ta představa mu nahnala hrůzu, udělalo se mu zle... a ucítil vzrušení... a zvrácenou, černou radost. Cítit takovou věc bylo nepříjemné. Ale byla tady a nemohl ji zapřít. A nebyl ani jediný, kdo se tak cítil. Zdálo se, že černou radost cítí každý požárník, kterému kdy koupil drink (což byli téměř všichni požárníci, které potkal u vlastní kontroly BPJ).

Tápal a klopýtal zpět k autu, s jistými problémy ho nastartoval, přidal klimatizaci na maximum a znovu zamířil k Havenu. Uvědomil si, že jde o největší a nejčistější hloupost – koneckonců nebyl žádný Superman, ale pětáctýřicetiletý prodavač učebnic, který ztrácel vlasy a žil pořád jako starý mládenec, neboť byl tak plachý, že nedokázal pozvat ženu na schůzku. Dokonce se ani nechoval jako idiot. Přestože to hodnocení bylo hrubé, pořád přežívaly rozumné důvody. Pravdou bylo, že se choval jako blázen, a přece se nedokázal zastavit, stejně jako se nezastaví narkoman, když vidí, jak se na lžici vaří fet.

Nemohl s ohněm bojovat... .. ale mohl se na něj ještě pořád dívat.

A tohle bude doopravdy pohled, že? pomyslel si. Po obličejí mu stékal pot, jako by už cítil žár před sebou. Něco k vidění. No ano. Lesní požár kterému z nějakého důvodu povolili bezuzdně zuřit jako před miliony let, kdy nebyli lidé víc než malý kmen holých opic, které se bázlivě krčily v kolébkách Nilu a Eufratu. Velké požáry tehdy odstartovalo samovolné vznícení, zásah blesku nebo pád meteoru. Žádní opilí lovci, kteří kašlou na to, co udělají s vajgly od cigaret. V lese se objeví zářivě oranžová pec, zeď ohně vysoká devadesát stop. Bude se hnát přes zahrady, paseky a pole, jako požár v prérii Kansasu v roce 1940. Bude hltat domy tak rychle, že implodují náhlou změnou tlaku stejně jako domy a továrny při bombardování za druhé světové války. Uvidí, jak silnice, po které jede (přímo tato silnice) v té peci zmizí jako dálnice do pekla.

Samotný asphalt, napadlo ho, začne nejprve tvořit lepivé, úzké stružky, pak se vznítí.

Silněji přidupl plyn a pomyslel si: *Jak bys mohl nepokračovat, když máš šanci – jedinou šanci v životě – spatřit něco takového. Jak bys mohl?*

6.

„Prostě nevím, jak to vysvětlím mému tátovi, to je všechno,“ prohlásil prodavač ve Zdravotnickém zásobování Maine. V tu chvíli si přál, aby se před čtyřmi lety nehádal o rozšíření obchodu o pronájem. Otec mu to vmetl do tváře, když si pronajal a nevrátil placku ten stařík. A teď bylo v Havenu vše vzhůru nohama – rádio tvrdilo, že jde o lesní požár a dělalo narážky, že se tam možná dějí i podivnější věci. Prodavač si byl jistý, že tu placku, kterou to ráno pronajal reportérovi se silnými brýlemi, už také nespátří. A teď tady stáli dva další chlapi. Dva státní policajti, nic míň. Oba byli velcí a (to bylo nejmocně znepokojivé) jeden černý, jak jen může člověk být. Nežádali jen jednu placku pro každého, chtěli jich šest.

„Můžete říct tátovi, že jsme si je vyžádali,“ oznámil mu Torgeson. „Myslím tím, že dodáváte dýchací přístroje pro požárníky, ne?“

„Ano, ale-“

„V Havenu hoří les, že?“

„Ano, ale-“

„Tak je sem dejte. Nemám čas na kec.“

„Můj táta mě zabije,“ zakňučel prodavač. „Víc jich nemáme.“

Torgeson potkal Claudella Weemse právě ve chvíli, kdy zajížděl na parkoviště před policejní stanicí a on sám odjížděl. Claudell Weems, jediný černý policista v Maine, byl vysoký – nebyl vysoký jako zesnulý Příšera Dugan, ale měl úctyhodných sto devadesát. Claudell Weems měl vpředu jeden zlatý zub, a když se přiblížil k lidem – například k podezřelým, nebo neochotným prodavačům – usmál se a odhalil ten zářivý, zlatý řezák, lidé značně znervózněli. Torgeson se jednou Claudella Weemse zeptal, proč tomu tak je, a Claudell odpověděl, že věří v tu starou černou magii. A pak se smál, až se zdálo, že se třesou okna v rámech policejní stanice.

Weems se teď naklonil k prodavači a předvedl tu starou, černou magii, kterou tak ovládal.

Když z Mainského zdravotního odjeli s šesti plackami, prodavač si nebyl ani jistý, co se stalo... až na to, že ten černej kluk měl největší zlatej zub, jakej kdy v životě spatřil.

7.

Bezzubý stařík, který prodal Leandrovi tričko, stál na verandě a bez výrazu sledoval, jak kolem prosvištěl Torgesonův služební vůz. Když byl pryč, vrátil se dovnitř a vytočil číslo, na které by se většina lidí nedovolala. Místo toho by se jim ozval houkavý zvuk, který tak rozčílil Anne Andersonovou. Ale na druhé straně jeho telefonu byl připevněn malý strojek, takže už za chvíli mluvil s utrápenou Hazel McCreadyovou.

8.

„Takže!“ prohlásil Claudell Weems vesele, když natáhl krk a podíval se na tachometr. „Vidím, že jedeme víc než devadesát mil v hodině. A protože jseš podle obecnýho názoru pravděpodobně nejhorší řidič v celej mainskej státní policii-“

„Jakej blbej obecnj názor?“ zeptal se Torgeson.

„Můj vlastní blbej a obecnj názor,“ odvětil Claudell Weems. „Tak jako tak, vede to k závěru. A ten závěr zní, že brzy zhebnu. Nevím, jestli věříš v kecy jako je poslední přání odsouzenýho, jestli ale jo, asi bys mi mohl říct, vo co tady kráčí. Jestli to zvládneš, než budu mít motorový implantáty. Toť vše.“

Andy otevřel ústa, pak je zase zavřel. „Ne, nemůžu. Je to moc bláznivý. Jen tohle. Možná ti začne bejt zle. Jestli jo, okamžitě si nasad jednu z těch plechovek.“

„Ach, Kriste,“ vydechl Weems. „Vzduch v Havenu je otrávenej?“

„Nevím. Myslím si to.“

„Ach, Kriste,“ zopakoval Weems. „Kdo tam co rozlil?“

Andy jen zavrtěl hlavou.

„Proto nikdo nebojuje s vohněm.“ Kouř se na obzoru valil po obloze v rozšiřujícím se klínu. Zatím byl – díky bohu – většinou bílý.

„Nevím. Myslím si to. Přejeď jedno pásmo v rádiu.“

Weems zamrkal, jako by ho napadlo, že je Torgeson blázen. „Který pásmo?“

„Kterýkoliv pásmo.“

Tak Weems začal ladit policejní frekvenci. Nejdřív nenašel nic, jen zmatené, pořád víc a víc zmatené mumlání poldů a požárníků, kteří chtěli bojovat s ohněm a nedokázali se nějakým způsobem, dostat k

místu, kde zuřil. Pak – níž – zaslechl žádost o posily z místa přepadení obchodu s lihovinami. Adresa byla 117 Mystic Avenue, Medford.

Weems se podíval na Andyho. „Křinda pána, Andy, já ani nevěděl, že je v Medfordu nějaká Mystic Avenue – ve skutečnosti jsem si nemyslel, že vůbec nějaký avenue v Medfordu jsou. Možná pár vedlejších cest.“

„Zdá se mi,“ začal Andy, jako by vlastní hlas přicházel k uším z velké dálky, „že tenhle výkřik přišel z Medfordu z Massachusetts.“

9.

Dvě stě yardů za hranicí Havenu motor Lestera Morana odumřel. Nezakašlal, nevynechal, nestřílel. Prostě chcípnul. Tiše a bez fanfár. Vystoupil, ani se neobtěžoval otočit klíčkem.

Zdalo se, že vytrvalý praskot ohně zaplnil celý svět. Teplota vzduchu vylétla nejméně o patnáct stupňů. Vítr k němu nesl těžký kouř, vzduch se ale dal dýchat. Přesto měl horkou, čpavou příchut’.

Nalevo i napravo se tady táhla široká pole – Clarendonova půda vpravo, Rivallova vlevo. Krajina se zvedala v dlouhém, zvlněném svahu k lesu. A Lester v tom lese rozeznal jasné mrkání rudého a oranžového světla. Valil se odtamtud stále tmavší a tmavší sloupec dýmu. Slyšel hlasité exploze dutých stromů, které se propadaly ve chvíli, kdy z nich jako morek ze starých kostí vytáhl oheň kyslík. Vítr mu nemířil přímo do obličeje, byl ale blízko. Oheň se chystal každou minutu... možná vteřinu proniknout z lesa na pole. Postup k místu, kde Lester stál s rudým obličejem zalitým potem, mohl být smrtelně rychlý. Chtěl se, než se tak stane, vrátit do auta (nastartuje, samozřejmě nastartuje, starý brach ho ještě nikdy nezklamal) a zvětšit mezi rudým, blížícím se zvířetem a autem odstup. *Tak jdi! Jdi, proboha! Viděl jsi to, teď jdi!*

Problém byl v tom, že to ve skutečnosti neviděl. Cítil žár, viděl, jak ohni pomrkávají oči, spatřil, jak chrlí z dračích nozder kouř... oheň ale ve skutečnosti neviděl.

Pak ho ale spatřil.

Rychle vyskočil ze západního pole, jež patřilo Lutheru Rivallovi. Čelo požáru se zavrtalo do Velkého indošského lesa, ale tahle postranice se z něj teď uvolnila. Stromy nakupené na druhé straně pole

rudému zvířeti nijak nevadily. Když se za nimi světlo proměnilo (žlutá v oranžovou, oranžová v jasně rudou), na moment se zdálo, že zčernaly. Pak jednoduše zmizely v plamenech. Stalo se to během chvíle. Lester na okamžik spatřil jejich vrcholky, pak zmizely i ty. Vypadalo to jako trik nějakého skvělého kouzelníka. Kouzelníka, jakým si přál z celého srdce být Hilly Brown.

Hranice požáru ležela před ním. Osmdesát stop do výšky pojídala stromy. Lester Moran před ní zůstal hypnotizované stát s otevřenými ústy. Plameny se rozběhly po svahu do pole. Kouř okolo začal houstnout, dusil ho. Rozkašlal se.

Vypadni! Pro Krista, vypadni!

Ano, vypadne. Už mohl, viděl to a bylo to přesně tak skvělé, jak očekával. Bylo to zvíře a chytrý člověk konfrontovaný se zvířetem uteče. Utíká co nejrychleji a nejdál, jak jen může. Udělají to všechny živé bytosti. Všechny živé bytosti-

Lester zacouval na půl cesty k autu, pak se zastavil. Všechny živé bytosti.

Ano, před lesním požárem prchají všichni lesní obyvatelé. Staré zvyky mizejí. Kojot běží vedle králíka. Tady ale žádní králíci, ani kojoti po poli neutíkali. Po obloze barvy šedého kovu neprchali žádní ptáci.

Nikdo, jen on.

Žádní ptáci, před ohněm neprchala žádná zvířata. A to znamenalo, že v lese nikdo nebyl.

Převrácené auto PJ, všude krev.

V lese nabouraná stříkačka, zakrvácená ruka.

Co se tady děje? zařval jeho mozek.

Nevěděl... ale věděl že má na sobě taneční botky z pohádky. Otevřel dvířka a naposledy se obrátil. Co v tom mohutném sloupu kouře spatřil, ho přimělo vykřiknout. Nadechl se kouře, zakašlal a ještě jednou vykřikl. Něco – něco obrovského – se v kouři tyčilo jako největší velryba na světě.

Po straně žhnulo kouřem zahalené slunce, ta věc přesto stoupala, stoupala a stoupala. Kromě nešikovného praskání ohně žádné zvuky neslyšel.

Stoupala vzhůru... vzhůru... a vzhůru.

Natáhl krk, aby sledoval její pomalý, nemožný postup, takže nezaznamenal malý, podivný předmět, který vyrazil z kouře a rychle se k němu po silnici hrnul. Byl to červený vagón. Začátkem léta patřil malému Billy Fanninovi. Uprostřed čněla plošinka, na plošince nůžky na křoví značky Bensohn – trochu víc než elektrický nůž na konci dlouhé tyče. Ostří kontrolovala spoušť pistole. Na konci tyče se ještě třepotal reklamní praporek s nápisem S NŮŽKAMI BENSOHN PŘEFIKNETE HROM! Kývaly se na visuté kladce, připomínaly špici absurdní lodi.

Lester se tiskl k autu a ve chvíli, kdy senzor EEG, který započal kariéru jako digitální sonda, spustil elektronický startér (úprava, která nikdy návrháře od Bensohna nenapadla), zíral na oblohu. Ostří se s jekotem probralo k životu, malý motorek zavyl jako potrefená husa.

Lester se obrátil a spatřil, že se k němu blíží věc, která připomíná rybářský prut se zuby. Vykřikl, sklonil se a přimáčkl k zadku auta.

O co tady jde? ječel jeho mozek. O co tady jde, o co tady jde, o co tady jde, o co–

Nůžky na křoviny se na kladce zhoupaly. Hledaly Lestera, sledovaly jeho mozkové vlny, které vnímaly jako nepatrný, úhledný pulz, jaký se ani moc neliší od pípání radaru. Nebyly moc chytré (jejich mozek pocházel z programovatelné hračky s názvem Příšerný tank), byly ale natolik inteligentní, že se usídlily v Lesterově mozku, kde čerpaly energii. Někdo by řekl v jeho baterii.

„Padej!“ zaječel Lester ve chvíli, kdy se k němu vagón Billyho Fannina valil. „Padej! Padej pryyyyyč!“

Vagón neposlechl, zdálo se, že po něm místo toho skočil. Lesterovo srdce divoce bušilo. Moran uhnul. Nůžky uhnuly stejně. Lester Moran se pokusil uskočit na druhou stranu. V tu chvíli na něj dopadl obrovský, pomalu se pohybující stín. Lester chtě nechtě pozvedl oči... prostě to nedokázal překonat. Zamotaly se mu nohy a nůžky skočily. Bzučící ostří se mu zakouslo do hlavy. Když je oba – nůžky i oběť – pohltil oheň, ještě na něm pracovaly.

10.

Torgeson a Weems spatřili ve stejnou chvíli na silnici tělo. Oba teď dýchali umělý vzduch. Nevolnost se objevila rychle, s děsivou silou.

Když si ale nasadili masky, úplně pominula. Leandro měl pravdu. Vzduch. Něco ve vzduchu.

Claudell Weems přestal pokládat – když naladili policejní ječení s Massachusetts – otázky. Už jen seděl, ruce založené v klíně, oči mu vytrvale a opatrně jezdily sem a tam. Jak ladil dál, zaslechli novinky z policejní práce na tak zajímavých místech jako je Friday v severní Dakotě nebo Arnette v Texasu.

Torgeson zastavil a oba vystoupili. Weems zaváhal, pak vzal malou pušku připevněnou pod palubní deskou. Torgeson přikývl. Věci se začaly vyjasňovat. Nebyly rozumnější, jen jasnější. Gabbons a Rhodes zmizeli po cestě z tohoto městečka. A Příšera tady byl den předtím, než spáchal sebevraždu. Jak byla ta píseň od Phila Collinse? Ta s těmi strašidelnými bubny? Dnes večer to cítím ve vzduchu...

Bylo to ve vzduchu. Správně.

Torgeson jemně obrátil muže, který, jak věřil, celé to šílenství odhalil. Už na dálnici uklízel po mnohých neštěstích, přesto teď zalapal po dechu a odvrátil obličej.

„Kriste, co do něj narazilo?“ zeptal se Weems. Masky jeho slova zdušila, tón hrůzy byl přesto naprosto jasný.

Torgeson nevěděl. Jednou viděl člověka, kterého porazil sněžný pluh. Ten chlapík vypadal trochu takhle. Hodně podobně.

Tenhle chlápek byl od vrcholu, který byl kdysi jeho hlavou, až k pasu pokrytý krví. Přezku pásku měl zaraženou hluboko do těla.

„Kriste, člověče, je mi to líto,“ zamumlal a jemně tělo položil. Mohl začít hledat peněženku, už s tím rozsekaným tělem ale nechtěl mít nic společného. Zamířil k autu. Weems těžce dupal vedle něj, pušku křížem přes hrud'. Kouř v dálce na západě každým okamžikem houstl, ale zatím cítili jen mírný zápach lesa.

„Je to šílený průser,“ prohlásil Weems do masky.

„Jo.“

„Když jsme tady, mám hodně divnej pocit.“

„Jo.“

„Věřím, že bysme to místo měli rychle vopu-“

Za nimi se ozval praskavý zvuk a Torgeson si na chvíli pomyslel, že to musí být oheň. Byl daleko (relativně), mohl ale proniknout i sem. Naprosto rozumné vysvětlení! Pokud se dostanete na čajový dýchánek,

pak je možné všechno. Obrátil se a uvědomil si, že nevydávají zvuk větve hořící, ale lánané.

„A do prdele!“ vykřikl Claudell Weems.

Torgesonovi poklesla čelist.

Automat na Cocacolu (hloupý, ale spolehlivý) znovu nastoupil na scénu. Tentokrát vyrazil z křoví u silnice. Měl rozbité přední sklo, boky té hranaté krabice byly poškrábané. Na kovové, přední části stroje Torgeson rozeznal hrozný a sugestivní tvar, vytlačený tak hluboko, že působil jako sochařské dílo.

Vypadal jako polovina hlavy.

Automat na Cocacolu se vyhoupl nad vozovku, chvíli tam zůstal jako rakev natřená nevhodně veselými barvami viset. Barvy působily vesele alespoň do chvíle, než jste si všimli, že po nich stéká a na některých místech začíná v hnědých skvrnách zasychat krev.

Torgeson zaslechl tiché bzučení a cvakání. *Jako relátka*, pomyslel si. *Možná je zničenej, možná ale pořád-*

Automat na Colu na ně náhle namířil.

„Kurva PRÁCE!“ zařval Weems, v jeho hlasu se ozvala hrůza, děs i šílený smích.

„Střel ho, střel ho!“ vykřikl Torgeson a uskočil vpravo.

Weems ustoupil a okamžitě zakopl o Leandrovo tělo. Bylo to velmi hloupé a bylo to zároveň i velké štěstí. Automat ho minul o několik palců. Když se naklonil k dalšímu náletu, Weems se posadil a napumpoval do něj tři rychlé dávky. Kov se protrhal a vytvořil kovové sedmikrásky s černými středy. Stroj začal bzučet. Zastavil se, kýval se ve vzduchu dopředu a dozadu jako člověk postižený Hauntingtonovou chorobou.

Torgeson vytáhl služební pistoli a vypálil čtyři rány. Automat zamířil k němu. Vypadal ale apaticky, nedokázal už nabrat rychlost. Se škusnutím zastavil, se škusnutím poskočil. Zastavil se a znovu se škusnutím poskočil. Opile se kymácel ze strany na stranu, bzučení sílilo. Ze dvířek proudily lepivé stružky sody.

Jak se blížil, Torgeson bez problémů uskočil.

„K zemi, Andy!“ zaječel Weems.

Torgeson padl k zemi. Claudell Weems znovu třikrát automat zasáhl. Střílel tak rychle, jak dokázal natahovat. Při třetím výstřelu

uvnitř něco explodovalo. Jeden bok stroje olízl černý kouř a krátký záblesk ohně.

Zelený oheň, jak Torgeson spatřil. Zelený.

Automat na Colu dopadl se žuchnutím asi dvacet stop od Leandrova těla na vozovku. Zakymácel se, pak s dutou ránou přepadl vpřed. Zacinkalo rozbité sklo, následovaly tři vteřiny ticha. Pak se ozval dlouhý, kovový, skřípavý zvuk. Když utichl, stroj na Cocacolu zůstal ležet na bílé čáře silnice číslo 9, rudobílou kůži plnou průstřelů od kulek. Valil se z něj kouř.

„Právě jsem vytáhnul svou zbraň a zabil automat na Colu, pane,“ prohlásil Claudell Weems přes masku.

Andy Torgeson se k němu obrátil. „A anis ho nevyzval, ať se zastaví, anis nevystřelil varovnou ránu. Pravděpodobně budeš, ty hlupáku, suspendován.“

Zírali na sebe přes masky a začali se smát. Claudell Weems se smál tak hlasitě, že se málem zlomil v pase.

Zelenej, pomyslel si Torgeson. Ačkoliv se pořád smál, uvnitř mu to tak legrační nepřipadalo. *Oheň, co z toho zmrda vyšlehnul byl zelenej.*

„Ani jsem nevypálil varovnou ránu,“ smál se Weems udýchaně. „Ne, to jsem neudělal. Ani nápad.“

„Porušils jeho posraný, vobčanský práva,“ dodal Torgeson.

„Bude se to muset vyšetřit,“ smál se Weems. „Jo, bejby, myslím... myslím...“

Potácivě se postavil. A Claudell Weems se už měl proč potácet. Torgeson si náhle uvědomil, že se i jemu samotnému točí hlava. Dýchali čistý kyslík... předávkováli se.

„Přestaň se smát,“ zařval a zdálo se mu, že ten hlas přichází z velké dálky. „Claudelle, přestaň se smát!“

Nějakým způsobem se mu podařilo dojít k místu, kde se Weems opile kymácel. Připadalo mu to strašně daleko. Když už tam málem byl, zakopl. Weems ho zachytil a chvíli se společně opilecky kymáceli. Drželi se rukama jako Rocky Balboa a Apollo Creet na konci prvního souboje.

„Táhneš mě k zemi, vole,“ zabrbal Weems.

„Seru na tebe, tys to začal.“ Svět se zaostřil, zamihotal, zpevnil. *Pomalé dýchání*, řekl si Torgeson. *Hluboké, pomalé dýchání. Klidný*

dech. Bud' v klidu, moje tlukoucí srdce. Při poslední větě se znovu zachechtal, ale udržel se.

Oba dva se potáčeli k hlídkovému vozu, jeden druhého drželi kolem pasu.

„To tělo, ozval se Weems.“

„Proted' ho nech. Je mrtvej. My ne. Zatím.“

„Podívej,“ ozval se Weems ve chvíli, kdy minuli Leandrový ostatky.

„Mrkačky! Jsou v tahu!“

Modrá světla na střeše hlídkového vozu, kterým policisté říkají mrklampy, nebo mrkačky, byla mrtvá a tmavá. Tak to být nemělo. Nechat maják u neštěstí zapnutý patřilo ke správnému chování.

„Tys,“ začal Torgeson, pak se zastavil.

Něco v krajině se změnilo. Den potemněl, jako když propluje přes slunce velký mrak, nebo začne zatmění. Podívali se jeden na druhého, pak se obrátili. Torgeson to spatřil jako první. Z masy kouře stoupal obrovský, stříbrný tvar. Okraj se třpytil.

„Můj ty bože!“ zaječel Weems. Jeho mohutná tmavá ruka nahmatala Torgesonovu paži a sevřela ji.

Torgeson si toho ani nevšiml, přestože tam měl druhý den modřiny ve tvaru Weemsovy ruky.

Předmět stoupal... a stoupal... a stoupal. Na stříbrném, kovovém povrchu zářilo kouřem zmizelé sluneční světlo. Stoupal ve čtyřicetistupňovém úhlu a zdálo se, že se mírně pohupuje. Mohlo ale jít o pouhou iluzi, nebo to způsobilo mihotání horkého vzduchu. Iluzí byl samozřejmě předmět celý. Musel být. Torgesona napadlo, že nemůže být skutečný. Šlo o otravu kyslíkem.

Jak můžeme ale mít oba stejnou halucinaci?

„Ach, můj ty bože.“ zasténal Weems. „Je to létající talíř, Andy. Je to létající talíř jak prdel.“

Torgesonovi to ale jako létající talíř nepřipadalo. Předmět vypadal jako spodní část armádního ešusu na jídlo, největší talíř na světě. Stoupal a stoupal. Zdálo se vám, že musí skončit, že se mezi ním a sloupy kouře objeví zmizelý pruh nebe. Talíř ale stoupal, zastínil stromy, zastínil celou krajinu. Kouř lesního požáru působil ve srovnání s ním jako pár cigaretových nedopalků, které doutnají v popelníku. Zabíral větší a větší díl oblohy, zastínil obzor, stoupal, ach, něco

stoupalo z Velkého indošského lesa. Stoupalo to úplně potichu. Nebyl slyšet jediný zvuk, vůbec žádný zvuk.

Zírali na něj, Weems sevřel Torgesona a Torgeson sevřel Weemse. Jeden druhého objímali jako děti a Torgesona napadlo: *Ach, jestli to na nás spadne*–

A ten předmět stoupal z kouře a ohně, stoupal, jako by se nikdy nechtěl zastavit.

11.

Do setmění byl Haven od okolního světa odříznutý Národní gardou. Gardisté ho obklíčili, ti po větru si vzali kyslíkové masky.

Torgeson a Weems dokázali uniknout – ale služební vůz nepoužili. Ten byl mrtvý jako John Wilkes Booth. Šli po svých. Když jim došel kyslík v poslední placce (střídali se o ni), už byli v Tróji a zjistili, že mohou okolní vzduch dýchat bez obav. Claudell Weems později prohlásil, že je zachránil vítr. Opustili místo, které bylo později v supertajných vládních zprávách označeno za „zónu znečištění“ a podali o tom, co se v Havenu děje, první oficiální hlášení. V tu chvíli už ale o smrtícím vzduchu v oblasti existovaly stovky zpráv neoficiálních, tisíce zpráv o gigantickém UFO, které se zvedá z kouře nad Velkým indošským lesem.

Weems unikl s krvácením z nosu, Torgeson ztratil pultucet zubů. Oba věřili, že měli štěstí.

Na začátku bylo na hranici jen pár gardistů z Bangoru a Augusty. V devět večer je posílili gardisté z Limestone, Presque Isle, Brunswicku a Portlandu. Do úsvitu přiletěla z měst na východě další tisícovka gardistů vybavených pro boj.

Mezi sedmou hodinou večer a jednou hodinou ráno už stála NORAN (Americká vzdušná obrana) na DEFCONU-2. Ve výšce šedesáti tisíc stop křížoval Středozápad prezident v letadle Looking Glass a současně žvýkal pět, možná šest tablet na zažívání.

V šest večer se na scéně objevila FBI, v sedm patnáct CIA. V 8:00 už na sebe křičeli kvůli pravomocem, v 9:15 zastřelil rozčlený a vyděšený agent CIA jménem Spacklin agenta FBI, který se jmenoval Richardson. Incident byl utulán. Gardener a Bobbi by to dokonale pochopili. Na scéně se objevila dallaská policie a ovládla situaci.

Kapitola X

TOMMYKNOCKERĚ UKAJÍ NA DVEŘE

1.

Po selhání staré pětáctýřicítky Eva Hillmana se v Bobbiině kuchyni na chvíli rozhostilo paralyzované ticho. To ticho bylo duševní i fyzické. Gard zíral rozšířenýma modrýma očima do zelených očí Bobbi.

„Zkusil jsi-“ začala Bobbi a její mysl

Zkusil!

přidala v Gardenerově hlavě ozvěnu. Ta chvíle vypadala strašně dlouhá, pak se roztránila jako sklo.

Bobbi před chvílí překvapeně upustila na zem fotonovou pistoli. Teď ji znovu zvedla. Druhá šance už následovat neměla. Ve vlastním vzrušení úplně Gardovi otevřela svou mysl a Gard ucítil, jak ji šance, jakou mu dala, šokovala. Věřila, že mu už druhou neposkytne.

S pravou rukou nemohl nic dělat. Ta byla pod stolem. Než na něj stačila namířit hlavní fotonové pistole, uchopil levou rukou okraj kuchyňského stolu a bez přemýšlení jím razantně trhl. Jak se stůl pohnul, nohy hrubě zaskřípaly o podlahu. Udeřil do Bobbiiny oteklé a znetvořené hrudi. Ve stejný okamžik vytryskl z hlavně dětské pistolky připojené k velkému radiomagnetofonu Hanka Bucka paprsek jasně zeleného světla. Místo aby zasáhl Gardovu hrud', poskočil vzhůru a vystřelil mu přes rameno. Ve skutečnosti to byla víc než stopa. Přesto ucítil, jak mu pod košilí nepříjemně zabrněla kůže. Jako by molekuly tančily ve stylu kapek vody na rozpálené pánvi.

Gard se otočil vpravo a klesl k zemi, aby světlu podobnému paprsku unikl. Žebry narazil do stolu. Narazil tvrdě a stůl znovu udeřil Bobbi, Tentokrát ještě rázněji. Bobbiina židle se na zadních nohách naklonila, zapotácela se a pak se i s Bobbi hlasitě zřítla. Paprsek zeleného světla se zvedl a Gardener si na chvíli vzpomněl na chlapíky, kteří stojí v noci na asfaltu letiště a pomocí výkonných baterií navádějí letadla na stanoviště.

Shora zaslechl tichý, praskavý, křupavý zvuk, jako by se štípala překližka. Vzhlédl a spatřil, jak fotonová pistole vyřízla do kuchyňského stropu ránu. Těžce se postavil na nohy. V čelisti mu nevěřicně zapraskalo a znovu mu poklesla. V hlavě mu cvakalo a ozvaly se poplašené Bobbiiny myšlenky

(Má pistoli pokusil se mě zastřelit bastard bastard pistoli má)

a Gardener se pokusil, než se zblázní, mozek uzavřít. Nedokázal to. V hlavě mu ječela Bobbi, která zůstala na chvíli ležet na zemi uskřípnutá mezi stolem a převrácenou židlí, pokoušela se na něj zamířit a znovu vystřelit.

Gardener pozvedl nohu a znovu (se šklebem) stůl přirazil. Stůl se převrátil, piva, pilulky i velké rádio sjely dolů. Většina věcí dopadla na Bobbi. Na obličej jí vystříklo pivo a s pěněním a prskáním jí stékalo po Nové a Vylepšené kůži. Rádio ji udeřilo do krku, pak dopadlo na zem a přistálo v mělké kaluži piva. *Vybuchni, ty svině!* Zařval na něj Gardener. *Exploduj! Znič se! Exploduj, sakra, expl-*

Rádio předvedlo víc než to. Zdálo se, že se nafouklo, pak se zvukem rvané prohnílé látky prasklo ve švů, roztříštilo se na všechny strany a chrtilo pruhy zeleného ohně, jako by se jednalo o blesky zamčené v lahvi. Bobbi vykřikla. Co zaslechl v uších bylo zlé, zvuk v mozku byl nekonečně horší.

Gardener křičel s ní. Neslyšel sám sebe. Sledoval, jak hoří její pistole.

Rozběhl se k ní, nepřemýšlel, co udělá. Bez jediné myšlenky upustil pětáctyřícítku. Ta tentokrát spustila a vypálila mu kulku do kotníku, který roztříštila. Mozkem se mu jako horký vítr prohnala bolest. Znovu zařval a potácivě postoupil o krok vpřed. V hlavě mu zněly příšerné duševní výkřiky. Během chvíle z nich zešílí. Ta myšlenka byla ve skutečnosti úlevou. Až konečně zešílí, nic z toho průseru ho už zajímat nebude.

Pak na jedinou vteřinu spatřil svou Bobbi naposledy.

Zdálo se mu, že se snaží usmát.

Pak se znovu ozvalo ječení. Ječela a pokoušela se udusit plameny, jež měnily její torzo na lůj. A ten jekot byl příliš, opravdu příliš, příliš hlasitý. Skutečně příliš hlasitý. Byl nesnesitelný. Věřil, že je nesnesitelný pro oba. Sklonil se, nahmatal na zemi třikrát prokletou pistoli a pozvedl ji. K natažení kohoutku potřeboval oba palce. Bolest

kotníku byla zlá, ale na chvíli zmizela. Pohřbilo ji vřeštění Bobbiiny agónie. Namířil jí Hillmanovu pistoli na hlavu.

Funguj, ty blbě pistole, ach, prosím, prosím, funguj–

Ale bude-li fungovat a mine? V zásobníku už nemusí být další kulka.

Jeho hloupé ruce se nepřestávaly třást. Jako člověk, kterého náhle zastihla divoká touha po modlitbě, padl na kolena a doplížil se k Bobbi, která ležela na zemi, ječela, kroutila se a hořela. Cítil to. Pozoroval, jak jí s bubláním mizí v mase černé střepiny umělé hmoty z krabice rádia. Málem ztratil rovnováhu a zřít se na ni. Pak jí pětáctyřicítku přitiskl ke krku a zmáčkl spoušť.

Další cvaknutí.

Bobbi křičela a křičela. Křičela mu v mozku.

Pokusil se kohoutek natáhnout znovu. Málem se mu to podařilo, pak mu vyklouzl. Cvak.

Prosím, Bože, ach, prosím, nech mě naposledy být jejím přítelem!

Tentokrát dostal kohoutek až dozadu. Znovu zmáčkl spoušť. A pistole spustila.

V jeho hlavě se náhle křik proměnil v hlasitý bzukot. Věděl, že naslouchá zvuku smrtelného odpojení. Vzhlédl a z roztátého stropu mu na obličej dopadl pruh slunečního světla. Rozděлил ho na dva díly a Gardener vykřikl.

Bzukot náhle ustal a rozhostilo se ticho.

Bobbi Andersonová – nebo to, v co se proměnila – byla mrtvá jako hromada seschlých těl v řídicí místnosti lodi. Mrtvá jako otroci z galejí, kteří poháněli loď.

Byla mrtvá a Gard by v tu chvíli také rád zemřel... ale ještě to neskončilo.

Ještě ne.

2.

Když se v hlavě Kyle Archinbourga ozvaly výkřiky, právě pil u Coodera Pepsicolu. Láhev mu vypadla z ruky a ve chvíli, kdy mu vystřelily ruce ke spánkům, se roztříštila o podlahu. Před Cooderovým obchodem dřímál v židli, kterou vlastnoručně upletl, Dave Rutledge. Nakloněný se opíral o budovu a v podivuhodných barvách prožíval

zvláštní sny. Náhle se mu rychle otevřely oči, narovnal se, jako by se ho někdo dotkl nabitým drátem, na krku se mu napjaly šlachy. Židle pod ním uklouzla, a když udeřil hlavou o dřevěnou zeď obchodu, krk se mu roztříštil jako sklo. Než dopadl na asfalt, byl mrtvý. Hazel McCreadyová si vařila šálek čaje. Když se ozval jekot, poskočily jí ruce. Ruka, která svírala konvici, polila vařící vodou tu, která svírala šálek a ošklivěji opařila. Mrštila konvicí přes místnost, řvala bolestí a strachem. Ashley Ruvall, který projížděl na kole kolem radnice, spadl na silnici, kde zůstal omráčeně ležet. Dick Allison a Newt Berringer hráli v Newtově domě cribbage. Byl to pěkně hloupý nápad, protože oba moc dobře věděli, co má ten druhý v ruce, Newt ale nevlastnil hrací stůl na Parcheesi. A kromě toho jen ubíjeli čas. Čekali, až zazvoní telefon, čekali, až jim Bobbi oznámí, že je ten opilec mrtvý a může začít další fáze práce. Newt rozdával a rozházel karty po stole i po podlaze. Dick vyskočil na nohy, divoký pohled, vlasy se mu naježily. Potácel se ke dveřím. Místo toho ale narazil tři stopy vpravo na zeď a rozplácl se na podlahu. Doktor Warwick seděl ve studovně a procházel staré diáře. Jekot do něj narazil jako panelová zeď, která uhání rychle po kolejkách. Tělo mu napumpovalo do srdce smrtící dávku adrenalinu, srdce prasklo jako pneumatika. Ad McKeen seděl v pickupu a mířil k Newtovi. Sjel ze silnice do opuštěného Stánku Hotdog, který patřil Poochovi Baileyovi. Obličejem narazil na volant. Na chvíli byl bez sebe, nic víc. Jel pomalu. Omráčeně a vydešeně se rozhlédl. Wendi Fanninová stoupala ze sklepa se dvěma sklenicemi zavařených broskví. Od doby, kdy započalo její „stávání se“, nejedla téměř nic jiného. Za poslední čtyři týdny sama snědla víc jak devadesát sklenic zavařených broskví. Zakňučela a obě sklenice vyhodila do vzduchu jako žonglér v křeči. Sklenice se vrátily k zemi, udeřily do schodů a roztříštily se. Objevily se broskve, začala kapat a odtékat lepivá šťáva. *Bobbi*, pomyslela si ztuhle, *Bobbi Andersonová hoří*. Nancy Vossová prázdně stála u zadního okna a vzpomínala na Joea. Joe jí chyběl, moc jí chyběl. Doufala, že „stávání se“ tu touhu nakonec smaže – každým dnem vypadala vzdálenější a vzdálenější. Přestože Joeova ztráta bolela, nechtěla, aby zmizela. Nedávalo to žádný smysl, ale bylo to tak. Pak se jí v hlavě ozval jekot a Nancy sebou škusbla tak rychle, že čelem prorazila tři okenní tabule.

3.

Bobbiiny výkřiky pokryly Haven jako siréna vzdušného náletu. Všechno a všichni se na místě zastavili... a pak se proměnění Havenští nahnuli do ulic svého městečka. Jejich výrazy působily jako jediný: Hruža, bolest a děs na začátku... pak vztek.

Věděli, kdo ty výkřiky agónie způsobil.

Jak pokračovaly, nebylo slyšet ostatní hlasy. Mohli jen naslouchat, nic víc.

Pak se ozval bzukot smrti a tak dokonalé ticho, že mohlo jít jediné o smrt.

O několik okamžiků na to se v mysli Dicka Allisona ozval tichý pulz. Byl citově oťresený, jeho příkaz byl přesto naprosto jasný.

Její farma. Všichni. Zastavte ho, než udělá něco jiného.

Jeho myšlenku zachytil hlas Hazel, zesílil ji – ten efekt působil, jako když se přidá druhý hlas k prvnímu a společně vytvoří duet.

Bobbiina farma. Jed'te tam. Všichni.

Hukot vnitřního Kyleho hlasu vytvořil trio. Jak začal nabírat sílu, začal se šířit i jeho rádius.

Všichni. Zastavte ho-

Adleyův hlas. Hlas Newta Berringera.

-než udělá něco jiného.

Ti, které Gardener označil za Lidi ze stodoly, spojili hlasy do jediného příkazu. Do jasného příkazu, jaký nikdo nemohl odmítnout... ne, že by ho někoho v Havenu odmítnout napadlo.

Zastavte ho, než udělá něco s lodí. Zastavte ho, než udělá něco s lodí.

Rosalie Skehanová opustila kuchyňský dřez, aniž by se obtěžovala zavřít vodu. Ta stékala po tresce, kterou připravovala k večeři. Přidala se k manželovi, který sekal na zadním dvorku dříví (a málem si ve chvíli, kdy se ozvaly Bobbiiny výkřiky, amputoval několik prstů na noze). Bez jediného slova přešli k autu, nastoupili a vyrazili ke čtyři míle vzdálené Bobbiině farmě. Když odbočovali z příjezdové cesty, málem se srazili s Eltem Barkerem, který mizel z benzínové stanice na vlastním starém Harleyovi. Freeman Moss řídil nákladňák a cítil mlhavou lítost – měl Gardenera trochu rád. Měl, čemu Freemanův tatík říkal „šťávu“ – to ho ale před tím, aby tomu bastardovi nevyrvál vnitřnosti, nezastaví. Andy Boseman řídil svůj Oldsmobile Delta 88,

vedle něj seděla manželka, ruce úhledně složené na kabelce, kam schovala molekulární budič, který dokázal zvednout teplotu předmětu o průměru dva palce asi o tisíc stupňů za patnáct vteřin. Doufala, že uvaří Gardenera jako raka. *Jen mě nechte, ať se k němu dostanu na pět stop daleko*, opakovala si. *Jen pět stop, nic víc nežádám*. Na větší dálku začínal být stroj nespolehlivý. Věděla, že mohla výkonnost vylepšit až na půl míle, a teď toho litovala. Když ale Andy neměl ve skříni alespoň šest vypraných košil, choval se jako medvěd. Bozeman měl sám na obličejích zmrazený škleb vzteku, rty stažené ze zbylých zubů v suchých, vyprahlých dásních. *Až tě chytím, ty sviño, já ti ten tvůj plot nabílím*, pomyslel si a vydupal z Oldse sto padesát. Projížděl kolem řady pomalejších aut, všechna mířila k Bobbiině farmě. Všichni zachytili Hlas příkazu, který teď opakoval litanii: **ZASTAVTE HO, NEŽ NĚCO UDEĚLÁ S LODÍ! ZASTAVTE HO, NEŽ NĚCO UDEĚLÁ S LODÍ! ZASTAVTE HO! ZASTAVTE HO! ZASTAVTE HO!**

4.

Gard stál nad Bobbiinou mrtvolou, napůl šlel bolestí, zármutkem a šokem... náhle mu čelisti roztáhlo další široké zívnutí trhající šlachy. Obrátil se ke dřezu. Pokoušel se skákat, kvůli dávice, jakou si vzal, se mu to ale nedařilo. Pokaždé dopadl na levý kotník a ucítil jak mu v něm neúnavně kope kovový pařát. Měl už daleko víc sucho v krku, těžké končetiny, myšlenky ztrácely původní přesnost. Zdálo se, že se... roztěkají jako žlutky rozbitých vajec. Když dorazil ke dřezu, znovu zažíval a záměrně se na roztráštěný kotník postavil. Bolest projela mlhou jako ostře nabroušený sekáček na maso.

Jen se trochu dotkl kohoutku se značkou H a získal sklenici teplé, málem horké vody. Tápal v horní skřínce, shodil na zem krabici obilovin a láhev javorového sirupu. Rukou sevřel karton soli s obrázkem malé holčičky na přední straně. *Když prší, tak leje*, napadlo ho opile. A to je vážně pravda. Hledal otvor, ta doba mu připadala jako celý rok. Pak nasypal notnou dávku soli do sklenice a voda se zmlžila. Zamíchal ji prstem a hodil do sebe. Cítil se, jako by se topil.

Zvracel, chrлил slanou vodu obarvenou na modro. Ve zvracích našel nerozpuštěné, modré pilulky. Některé vypadaly víceméně neporušené. *Kolik mě jich přinutila vzít?*

Pak zvracel znovu... znovu... znovu. Zopakoval vystoupení z lesa, kdy vrhal projektily – nějaký přepracovaný závit jeho mozku opakovaně spouštěl dávivý reflex a smrtící skytání, jaké dokáže zabít.

Konečně vše zpomalilo, pak ustalo.

Prášky v dřezu. Namodralá voda v dřezu.

Krev v dřezu. Hodně krve.

Zavrával do zadu, opřel se o zraněný kotník, vyjekl a dopadl na podlahu. Zjistil, že se dívá přes zvrásněný terén linolea do Bobbiina skleněného oka. Zavřel to vlastní a mysl mu začala okamžitě unikat... v té černotě ale zaslechl hlasy. Ne – mnoho hlasů spojených v jediný. Rozeznal ho. Byl to hlas Lidí ze stodoly.

Věřil, že jedou pro něj. Vždycky věděl, že přijedou... až nadejde chvíle.

Zastavte ho... zastavte ho... zastavte ho!

Pohni sebou, nebo tě ani zastavovat nebudou muset. Zastrělí tě, dezintegrují tě, udělají s tebou, co budou chtít, a ty zatím budeš chrápat na zemi.

Postavil se na kolena, pak se za pomoci kuchyňské linky vyškrábal na nohy. Věděl, že je v koupelně v toaletní skříňce krabička prášků proti spaní. Pochyboval ale, zda je žaludek po poslední urážce, jakou mu zasadil, přijme. Za jiných okolností by takový pokus stál za to, Gardener se ale bál, že jestli odstartuje novou vlnu zvracení projektilů, možná se už nezastaví.

Jen se hýbej. Jestli se to doopravdy zhorší, postav se párkrát na ten kotník. To tě rychle probere.

Vážně? Nevěděl. Věděl jen to, že se teď musí pohybovat rychle, a nebyl si jistý, jestli to dlouho vydrží.

Poskoky dorazil ke kuchyňským dveřím a naposledy se obrátil. Bobbi, která Gardenera občas zachránila před jeho démony, se změnila v pouhou masu. Pořád se jí kouřilo z košile. Nakonec ji nedokázal před jejími démony zachránit. Dostat ji z jejich dosahu.

Zastrělils svou nejlepší kamarádku. Pěkně posraná věc, co? Zakryl si ústa hřbetem dlaně. Žaludek zakňučel. Zavřel oči a silou potlačil zvracení, než dokázalo začít.

Obrátil se, znovu oči otevřel a vyrazil přes obývací pokoj. Snažil se najít něco pevného, vrhnout se k tomu a pevně se toho držet. Jeho mozek se snažil proměnit ve stříbrný balón Puffer jako tehdy, těsně

předtím, než ho odnesl velký, černý uragán. Bojoval ze všech sil. Všímal si věci a vrhal se na ně. Pokud existuje Bůh (a pokud je dobrý), snad ho zatíží, a Gard dokáže tím zdánlivě nekonečným pokojem projít jako Mojžíš a jeho vojsko pouští.

Věděl, že brzy dorazí Lidé ze stodoly, věděl, že jestli tady v tu chvíli ještě bude, neuvaří ho. Odpálí ho atomovou zbraní. Báli se, že může něco udělat s lodí. No, ano. Když jste se o tom teď zmínili, zapadalo to do jeho plánu. Gard věděl, že právě tam bude v bezpečí.

Stejně tak věděl, že tam jít nemůže.

Nejdřív měl práci ve stodole.

Vyšel na verandu, kde tolik letních večerů proseděl s Bobbi, na prknech mezi nimi spal Peter. Jen tam seděli, pili pivo, Red Sox hráli noční utkání ve Fenway nebo v Comiskey Parku (nebo na jiném prokletém místě). Hráli, ale jen v Bobbiině rádiu. Mezi obvody a lampami pobíhali malí baseballoví mužičci. Seděli tady s plechovkami piva ve vědru studené vody ze studny. Rozmlouvali o životě, smrti, Bohu, o politice, lásce a literatuře. Jednou, nebo dvakrát dokonce o možnostech života na jiných planetách. Gardenerovi se zdálo, že si na jednu, nebo dvě takové konverzace vzpomíná. Možná ho ale jen vodila za nos vyčerpaná mysl. Byli tady šťastní. Připadalo mu to velmi dávno. Jeho unavená mysl se soustředila na Petera. Peter byl jeho první cíl. První kus nábytku, na který se musel vrhnout. Nebyla to úplná pravda – ukončení Peterových muk musel předcházet pokus zachránit Davida Browna. David Brown v něm ale nevyvolával pocity a pulz, jaké potřeboval. Davida Browna nikdy v životě neviděl. Peter byl něco jiného.

„Starý, dobrý Peter,“ poznamenal do tichého, horkého odpoledne (*Bylo už odpoledne? Proboha, bylo*). Dorazil na schody verandy a v tu chvíli udeřilo neštěstí. Náhle ztratil rovnováhu. Váha ho strhla na špatný kotník, až si představil, jak se do sebe zakusují roztržštěné kusy kostí. Vyrazil ze sebe vysoký, mňoukavý jekot. Nebyl to křik ženy, ale velmi mladé dívky v zoufalé situaci. Jak padal na stranu, natáhl se po zábradlí.

Během šíleného období na začátku července Bobbi opravila zábradlí mezi kuchyní a sklepem, zábradlí mezi verandou a dvorem ji ale nezajímalo. Kývalo se už celá léta. A když se o něj opřel Gard celou vahou, oba prohnílé sloupky se zlomily. Do letního, slunečního svitu se

zvedl oblak starých, dřevěných pilin... a hlavy několika vyděšených termitů. Gard se z verandy zřítíl, v hrůze zaječel a s tvrdým, masitým žuchnutím dopadl na dvůr. Pokusil se vstát, pak zapřemýšlel, proč se snaží. Před očima se mu houpal celý svět – nejprve spatřil dvě schránky na poštu, pak tři. Rozhodl se na všechno zapomenout a usnout. Zavřel oči.

5.

V tom dlouhém, zvláštním a bolestivém snu, který Ev Hillman prožíval, spatřil/ucítil, jak Gardener padá a naprosto jasně zaslechl jeho myšlenku:

(na všechno zapomenout a usnout)

Pak se zdálo, jako by se sen rozbíjel a to bylo správné. Snít bylo těžké. Bolelo ho přitom celé tělo. Cítil utrpení. A boj se zeleným světlem také bolež. Pokud byly sluneční paprsky moc ostré

(trochu si na sluneční paprsky vzpomínal)

mohli jste zavřít oči. To zelené světlo ale hořelo uvnitř, pořád uvnitř – třetí oko, které vidí zelené světlo, které hoří. Byly tady jiné mozky. Jeden patřil TĚ ŽENĚ, druhý POD-MYSLI, jež kdysi patřila Peterovi. POD-MYSL teď dokázala jen výt. Občas vyla, aby se vrátila Bobbi a osvobodila ji před zeleným světlem... většinou vyla jen proto, jak v mukách vysávání hořela. TA ŽENA křičela stejně tak po svobodě, její myšlenky se ale občas uzavřely do kruhu otřesných představ nenávisi, jaké nedokázal Ev vystát. Takže: ano. Lepší

(lepší)

usnout

(jednodušší)

a na všechno zapomenout...

...ale byl tady David.

David umíral. Jeho myšlenky, které Ev zpočátku vnímal naprosto jasně, už se stáčely do spirály, která nejprve vyústí v bezvědomí, pak v rychlou smrt.

Ev tedy bojoval s temnotou.

Bojoval s ní a začal volat.

„Vstávej, vstávej! Ty tam venku ve slunečním svitu! Pamatuju na sluneční světlo! David Brown pobyt na slunečním světle zasluhuje. Tak vstávej! Vstávej! Vstávej! VSTÁŇ!

6.

VSTAŇ VSTAŇ VSTAŇ!

Ta myšlenka se v Gardenerově hlavě opakovala jako vytrvalý rytmus. Ne, žádný rytmus. Jako auto. Jeho kola byla ale ze skla a jak mu auto přejíždělo po mozku, zařezávala se do něj.

Zaslouhuje pobyt na slunečním světle. David Brown VSTAŇ David VSTAŇ David VSTAŇ David Brown! VSTAŇ! DAVID BROWN! VSTAŇ! Vstaň, sakra!

„Dobrá,“ zamumlal Gardener ústy plnými krve. „Dobrá, slyším vás, nechte mě na pokoji!“

Podařilo se mu zvednout se na kolena. Pokusil se postavit na nohy a svět zešedl. Špatně. Ten ostrý, pronikavý hlas v jeho hlavě alespoň trochu zeslábl... cítil, že se jeho majitel dívá jeho očima, používá je jako špinavá okna

(sní jimi)

a vidí část toho, co vidí on.

Pokusil se znovu postavit a znovu se mu to nepodařilo.

„Můj blbej kvocient je pořád moc vysoko,“ zaskřehotal, vyplivl dva zuby a začal se špínou dvora plížit ke stodole.

7.

Za Jimem Gardenerem přijížděl Haven.

Přijížděli v autech, přijížděli v pickupech. Přijížděli na traktorech. Přijížděli na motocyklech. Paní Eileen Crenshavová, agentka Avonu, která se tak nudila na DRUHÉM GALA KOUZELNICKÉM ŠOU Hillyho Browna, přijížděla v terénní bugatce svého syna Gallena. Za ní jel Reverend Goohringer, na opálené hlavě mu vlály zbytky šedých vlasů. Vern Jernigan přijížděl v pohřebním voze, který se (než nabralo „stávání se“ obrátky) snažil předělat na obytný přívěs. Zaplnili silnice. Mezi těmi, co šli po svých, se proplétal jako slalomový závodník Ashley Ruvall. Šlapal na kole jako šílenec. Vrátil se na okamžik domů, aby vyzvedl stroj, kterému říkal Práskpistol. Na jaře na ni jen na půdě sedal prach – byla to přežitá hračka. Teď, když ji vybavil devítivoltovou baterií a obvodem z Mluv a opakuj (majetku mladšího

brášky), se proměnila ve zbraň, o kterou by projevil zájem Pentagon. Dělal v předmětech díry. Velké díry. Připevnil ji na nosič kola, kde kdysi vozil noviny. Neuvěřitelně pospíchali, přihodilo se několik nehod. Když se srazil V. W. Earla Hutchinsona s obytným vozem Fanninsů, zemřeli dva lidé. Tak nedůležité příhody ale nikoho nezastavily. Dutý prostor vzduchu zaplnil jejich duševní zpěv, vytrvalý a rytmický křik: *Než něco udělá s lodí! Než něco udělá s lodí!* Byl krásný letní den, krásný den pro zabíjení. A jestli měl být někdo zabit, pak James Eric Gardener. A tak přijížděli. Dohromady jich bylo víc jak pět set. Dobří lidé z vesnice, kteří se naučili pár triků. Přijížděli a vezli s sebou nové zbraně.

8.

Ve chvíli, kdy se Gardener ocitl uprostřed cesty ke stodole, se začal cítit lépe – možná nabíral druhý dech. Pravděpodobnější, jak věřil, bylo, že se doopravdy zbavil většiny Valia a zbytek začínal teď působit.

Nebo ho ten stařík snad živil silou.

Ať to bylo cokoliv, znovu ho to postavilo na nohy a Gard začal skákat ke stodole. Na chvíli se chytil dveří, v hrudi mu divoce bušilo srdce. Náhodou se podíval dolů a spatřil díru ve dveřích. Byla kulatá. Vyrvané okraje tvořily zubatý náramek bílých třísek. Ta díra vypadala jako okousaná.

Vysavač, který ovládal knoflíky. Takhle se dostal ven. *Měl Novou a Vylepšenou krájecí nadstavbu. Kriste, ti lidi jsou vážně šílenci.*

Propracovával si cestu kolem budovy a náhle pocítil chlad. Klíč bude pryč.

Ach, Kriste, Garde, dej pokoj! Proč by byl-

Ale byl. Byl pryč. Hřebík, kde visel, byl prázdný.

Gardener se opřel o bok stodoly. Byl vyčerpaný, chvěl se, tělo mu zalil pot. Pohlédl k zemi a sluneční paprsky se odrazily od předmětu na zemi. Klíč. Hřebík se mírně naklonil. Vracel ho ve spěchu a zřejmě ho osobně v měkkém dřevě trochu ohnul. Jednoduše sklouzl.

Bolestivě se sklonil, zvedl ho a začal se potácet zpět ke dveřím. Dobře si byl vědom, jak čas rychle letí. Brzy dorazí. Jak může dokončit práci ve stodole a dostat se do lodi, než se tady objeví? A protože to bylo nemožné, asi bude nejlepší to ignorovat.

Ve chvíli, kdy se vrátil ke dveřím stodoly, zaslechl tichý zvuk motorů. Vrazil klíč do zámku a minul. Slunce jasně zářilo, jeho stín tvořila jen malá louže kolem podrážek. Znovu. Tentokrát klíč zapadl. Otočil jím, otevřel dveře a vbelhal se do stodoly.

Obklopilo ho zelené světlo.

Bylo silné, silnější, než když tady byl naposledy. To splácané zařízení

(transformátor)

pronikavě žhnulo. Záře pulzovala jako předtím, ale tentokrát byly cykly rychlejší. Stříbrné mapy plošných spojů přejížděl jemný, zelený oheň.

Rozhlédl se. Stařík se vznášel v zelené lázni a jedním, dobrým okem Gardenera pozoroval. Ten pohled byl zmučený, ale... přičetný.

Použij transformátor, abys zachránil Davida.

„Starý pane, jdou si pro mě,“ zaskřehotal Gardener. „Dochází mi čas.“

Roh, vzdálený roh.

Podíval se a spatřil věc, která trochu připomínala televizní anténu, trochu velký věšák na kabáty a trochu stojan, na který věší ženy šaty a obracejí ho.

„To?“

Vynes to na dvůr.

Gardener se neptal. Neměl čas. Ta věc stála na malém, čtvercovém podstavci. Věřil, že obsahuje obvody a baterie. Zblízka rozeznal, že jsou věci, které připomínaly ohnuté dráty televizní antény, ve skutečnosti úzké, ocelové trubky. Chytil prostřední tyč. Předmět nebyl těžký, jen se s ním špatně manipulovalo. Ať se mu to líbí, nebo ne, bude muset přenést určitou váhu na roztráštěný kotník. Obrátil se k nádrži, kde se vznášel Ev Hillman.

Jste si tím jistý, pamětníku?

Ale odpověděla žena. Otevřela oči. Podívat se do nich bylo jako pozorovat čarodějnický kotel z Macbetha. Gard na chvíli zapomněl na veškerou bolest, nevolnost i únavu. Ten otrávený pohled ho zajal do otroctví. V tu chvíli pochopil veškerou pravdu a sílu té obávané ženy, které Bobbi říkala Sissy. I důvod, proč před ní (a před d'áblem) Bobbi uprchla. Byla d'ábel, byla to čarodějnice. A její nenávist přežívala i teď, v té strašlivé agónii.

Vem to, ty blbče! Já to ponesu!

Gardener došlápl na zraněnou nohu, a když mu vystřelila z kotníku divoká ruka, která mu sevřela měkký váček varlat, vykřikl.

Stařík:

Počkej, počkej

Předmět se sám od sebe pozvedl. Ne moc, jen nějaký palec, možná dva. Zelené světlo bažiny ještě zesílilo.

Budeš ho muset navádět, synku.

To mohl zvládnout. Předmět se potácel po zelené stodole jako kostra starého slunečníku, kýval se a nakláněl, vrhal dlouhé stíny na zdi i podlahu. Gardener za ním neobratně poskakoval, nechtěl, neodvážil se obrátit a pohlédnout do šílených očí té šílené ženy. V mysli se mu znovu a znovu přehrávala jediná věta. Sestra Bobbi Andersonové byla čarodějnice... čarodějnice... čarodějnice.

Navedl poskakující deštník ven, do sluneční záře.

9.

Freeman Moss dorazil jako první. Namířil nákladňák, který si Gard kdysi stopl, na Bobbiin dvůr a vylezl, ještě než upracovaný a uprděný motor naposledy vydechl. A Kriste, kamaráde, ten sviňák stál přímo před ním a držel věc, která připomínala věšák na šaty. Vypadal jako znavený běžec. Držel jako pes s trnem v tlapě jednu nohu (tu levou) nad zemí. Tenisku měl jasně červenou, kapala mu z ní krev.

Zdá se, že do tebe Bobbi alespoň jednu napálila, ty hade.

Její kámoš, vrah, tu myšlenku zřejmě zachytil. Vzhlédl a unaveně se usmál. Pořád svíral věšák, který měl dole podstavec. Opíral se o něj.

Freeman k němu zamířil, dveře starého nákladňáku nechal otevřené. Ve šklebu toho muže se zračilo něco dětského, něco vítězného. A Freeman okamžitě poznal, o co jde: úsměv malého chlapce bez zubů, který připomíná dýňovou hlavu na Den všech svatých.

Ježíši, málem jsem tě měl rád – proč musíš bejt takovej průserář!

„Co tady děláte, Freemane?“ zeptal se Gardener. „Měl byste zůstat doma a čumět na Red Sox.“

„Plot už je celej nabílený,“

Ty zkurvysynu!

Moss měl na sobě tlustou vestu, ale neměl pod ní košili. Vesta byla první věc, která mu, když spěchal z domu, přišla pod ruku. Teď ji odsunul stranou. Neodhalil strojek, ani přístroj, ale Colt Woodsman. Vytáhl ho. Gardener stál, pozoroval ho a se zdviženou nohou se opíral o střed věšáku.

Zavři oči, udělám to rychle. Alespoň to tak udělám.

10.

(K ZEMI VOLE K ZEMI NEBO PŘIJDEŠ O HLAVU A VO NI PŘIJDE ON NEZAJÍMÁ MĚ KURVA KDO TO BUDE TAK JDI K ZEMI JESTLI CHCEŠ ŽÍT)

V nádrži se rozhořela v očích Anne Andersonové divoká nenávist a vztek. Neměla už zuby, ale prázdné dásně o sebe dřely a dřely a dřely. Zvedla se z nich řada malých bublin.

Světlo pulzovalo jako zrychlující kolotoč rychleji a rychleji. Změnilo se v stroboskop. Hučení zesílilo v tiché sténání elektřiny, v atmosféře stodoly se objevil bohatý pach ozónu. Na jedné obrazovce se slovo

PROGRAM?

změnilo v

ZNIČIT

Začalo rychle blikat, znovu a znovu.

(K ZEMI TY VOLE NEBO ZŮSTAŇ STÁT A MĚ NEZAJÍMÁ CO)

11.

Gardener se sklonil. Zraněná noha narazila na zem, nohou mu znovu proletěla bolest. Dopadl do prachu na ruce a kolena.

Nad hlavou se mu začal točit věšák. Zpočátku se otáčel pomalu. Moss na něj zíral, pistole v ruce mu na chvíli poklesla. V poslední chvíli, kdy měl ještě obličej, se mu na něm objevil výraz porozumění. Pak rozlily útlé trubky do dvora zelený oheň. Na chvíli byla iluze slunečnicku naprosto dokonalá. Velký, zelený slunečník, který částečně spustili, až se kruhový okraj dotýká země. Tenhle slunečník ale stvořil oheň. Pod ním se choulil Gard, přivíral oči, jednou rukou zakryl

obličej. Šklebil se jako v silném žáru... tady ale žádný žár nebyl. Alespoň ne pod Sissyinou muchomůrkou.

Freeman Moss se ocitl na okraji slunečníku. Vzňaly se mu kalhoty, pak i vesta. Plameny zůstaly chvíli zelené, pak zahořely žlutou barvou.

Freeman zaječel a potácivě ustoupil. Pistole mu vypadla z ruky. Věšák nad Gardovou hlavou se roztočil rychleji. Kovové paže, jež se komicky skláněly k zemi, teď odstředivá síla tlačila výš a výš. Ohnivý okraj postupoval. Moss couval, ale všezničující plamen mu pohltit ramena i obličej. V Gardově mozku se znovu ozval ten vnitřní nářek. Pokusil se ho zablockovat, ale nešlo to. Prostě to nešlo. Nejasně zahlédl obličej, který se roztěkal jako teplá čokoláda, pak si vlastní obličej zakryl – jako dítě při strašidelném filmu – rukou.

Po Bobbiině dvorku se ve zvětšující se spirále rozbíhaly plameny, černá hlína se tavila a tvořila nerovné sklo. Poslední zásah pohltit i Mossův náklad'ák a Bobbiin modrý pickup. Stodola stála jen kousek za jeho okrajem, její obrys tančil v horkém vzduchu jako démon. Na okraji kruhu bylo hrozné horko, na místě, kde se krčil Gard, nikoli. O tom nebylo pochyb.

Barva na kapotě Mossova náklad'áku a na bocích pickupu začala nejprve bublat, pak zčernala, pak z ní vyrazily plameny, které se prokousaly až na bílou ocel. Zbytky kůry, pilin a kousky dřeva na korbě Mossova náklad'áku se vzňaly jako třísky v krbu. Vzňaly se i dva těžké sudy v Bobbiině pickupu vyrobené z těžké, lisované sádry a shořely jako šišky. Temný kruh, jež tvořil hranici dostřelu ohnivého slunečníku se proměnil ve vypálený tvar talíře. Začala hořet armádní pokrývka na roztrhaném sedadle v kabině Mossova náklad'áku. Pak látka sedadla pod ní, pak hořlavá vycpávka. Celá kabina se proměnila v oranžovou, blikající pec – v záři vyskakovaly kostry pružin.

Freeman Moss potácivě zacouval, kroutil se a obracel. Vypadal jako kaskadér z filmu, který si zapomněl vzít nehořlavý oblek. Pak se zhroutil.

12.

Vnitřní křik Anne Andersonové dokázal překonat dokonce i výkřiky umírajícího Mosse:

Jdi do prdele a zhebni! Jdi do prdele a zhe-

Pak se v ní náhle uvolnil nějaký zbytek, následoval poslední, jasný záblesk zeleného světla, pulz, který trval téměř dvě vteřiny. Těžký bzukot transformátoru trochu zesílil, zachytila ho všechna prkna ve stodole a zadrnčela souhlasnou vibrací.

Pak se hukot ztišil do původního ospalého bzukotu. Hlava Anne sklouzla v kapalině vpřed, vlasy zavlály jako vlasy utopené ženy. Slovo na obrazovce počítače

ZNIČIT

zamrkalo a znovu se změnilo v PROGRAM?

13.

Ohnivý slunečník se zachvěl, pak zmizel. Sušák, který se otáčel šílenou rychlostí, začal zpomalovat. Rytmicky vrzal jako nezamčená vrata v mírném vánku. Trubky poklesly do původního úhlu, sušák ještě jednou zaskřípal, pak se zastavil.

Náhle explodovala nádrž s benzínem v Bobbiině nákladáku. K obloze vyrazily další žluté plameny. Gard ucítil, jak kolem prosvištěl kus kovu.

Pozvedl hlavu a hloupě na hořící nákladák zíral. Pak si pomyslel: *Bobbi a já jsme v tom nákladáku občas jezdili do autokina Starlite, myslím, že jsme si tam jednou během nějakýho blbýho filmu s Ryanem O Nealem dokonce zašukali. Co se to stalo? Pane, co se to stalo?*

V mozku se mu ozval téměř vyčerpaný, ale rozkazovačný staříkův hlas:

Rychle! Až přijedou ostatní, můžu nabít transformátor. Musíš bejt ale rychlej! Ten chlapec! David! Rychle, chlape!

Není moc času, pomyslel si Gardener unaveně. Ježíši, není.

Vyrazil k otevřeným dveřím stodoly. Potil se, tváře měl bledé jako vosk. Zastavil se u vypáleného kruhu hlíny, pak ho nešikovně přeskočil. Nechtěl se ho z nějakého důvodu dotknout. Vrávorál na pokraji rovnováhy, pak se mu podařilo skákat. Jak se vracel ke stodole, explodovala dvojitá nádrž Mossova nákladáku. Od korby se utrhl kabina a auto se převrátilo jako chcíplé zvíře. Z otevřeného okénka začaly vystřelovat hořící kusy potahů a vycpávek, vznášely se jako hořící peří. Většina se jich vrátila na dvůr a zhasla. Pár jich ale odplulo k verandě, tři, nebo čtyři odnesl slabý náraz východního větru, který se

začal zvedat otevřenými dveřmi. Jeden z kusů zapálil paperbackový román, který před týdnem Gardener zapomněl přede dveřmi na stole. Obal se vznítit.

Další kus hořící vycpávky zapálil v obývacím pokoji chlupatý kobereček, který upletla ve vlastní ložnici paní Andersonová a tajně ho v den, kdy Anne odjela, poslala Bobbi.

Když vyšel Jim Gardener znovu ze stodoly, už hořel celý dům.

14.

Světlo ve stodole se dostalo na nejnižší úroveň, jakou kdy spatřil – nejasná zelená barva stojaté vody v rybníku.

Gardener se opatrně podíval k Anne. Báł se jejích hořících očí. Už se ale neměl čeho bát. Jen se vznášela. Vlasy jí vlály nahoru.

Je mrtvá, synku. Jestli zachráníš chlapce, pak to musí být teď. Nemohu se rozdělit. Půlkou dohlížet na ně, půlkou pohánět transformátor.

Zíral na Gardenera a Gard ucítil hlubokou lítost a obdiv k té nadlidské staříkově kuráži. Dokázal by vykonat zpoloviny tolik, dojtí zpoloviny tak daleko, kdyby si vyměnili místa? O tom pochyboval.

Hodně vás to bolí, že?

Necítím se zrovna dobře, synku, jestli myslíš to. Ale přežiju to... jestli sebou pohneš. Tak je to.

Pohne se. Ano. Flákal se už dost dlouho. Moc dlouho.

Ústa mu roztáhlo další široké zívnutí, pak přistoupil k zařízení v oranžové krabici, kterou označil stařík za transformátor.

PROGRAM?

ptal se počítač bez klávesnice.

Hillman mu mohl prozradit, co má dělat. Gardener to ale nepotřeboval. Věděl to. Stejně tak si vzpomínal na krvácení z nosu a výbuch zvuků, jaký vyvolal jediný experiment s Mossovým levitačním přístrojem. Ta věc mu teď připomněla krabici od stavebnice Lincoln Logs. Přesto od té doby (ať se mu to líbilo, či nikoliv) postoupil po stezce „stávání se“ o pěkný kus. Bude muset prostě doufat, že je to do-

A do prdele, synku, vem telefon. Máme společnost.

Hillmana přehlušil silnější hlas, hlas, který Gard matně poznával, ale nedokázal mu přiřadit jméno.

(ZPÁTKY ZPÁTKY VŠICHNI ZADRŽTE)

Jen myslím jeden nebo možná dva.

To byl znovu vyčerpaný, vnitřní staříkův hlas. Gardener cítil, jak se soustředí na sušák na dvoře. Ve stodole se znovu rozzářilo světlo, rozběhl se vražedný pulz.

15.

Dick Allison a Newt Berringer byli od Bobbiiny farmy ještě dvě míle, když se ozvaly vnitřní výkřiky Freemana Mosse. Chvíli předtím prosvištěli kolem Elta Barkera. Dick teď vzhledl ke zpětnému zrcátku a spatřil, jak Elt sjel ze silnice a proletěl vzduchem. Přestože měl Elt bílé vlasy, působil na chvíli jako Evel Knievel. Pak se oddělil od motorky a přistál v roští.

Newt přidupl oběma nohama brzdu, náklad'ák s jekotem zabrzdil uprostřed silnice. Pohlédl vyvalenýma, vyděšenýma a vzteklýma očima na Dicka.

Zkurvysyn má stroj!

Jo. Oheň. Nějakej druh.

Dick náhle pozvedl vnitřní hlas a začal křičet. Newt ho zachytil a zesílil. V Cadillacu Kyle Archinbourga se přidala Hazel McCreadyová a Kyle.

(ZPÁTKY ZPÁTKY VŠICHNI ZADRŽTE)

Zastavili, zaujali pozice. Tihle Tommyknockeři příkazy moc nepřijímali, Mossovy strašlivé výkřiky (které teď slábly) měly ale velkou, přesvědčivou sílu. Všichni kromě velkého Oldsmobilu Delta 88 s nálepkou na zadním nárazníku, kde stálo OBCHODNÍCI TO PRODÁVAJÍ NA AKRY, zastavili.

Když se ozval příkaz, aby zastavili a zaujali pozice, Andy Bozeman měl už farmu Bobbi Andersonové na dohled. Jeho nenávisť dosáhla vrcholu – nedokázal si představit nic jiného než Gardenera, jak leží mrtvý v krvi. Divokým smykem zatočil na Bobbiinu příjezdovou cestu. Když Bozeman přidupl brzdu, u auta se utrhl zadek a málem se převrátilo.

Já ti nabílím plot, ty hnusná svině. Já ti dám krysu na provázku, se kterou jde komíhat, ty bastarde.

Jeho manželka vytáhla z kabelky molekulární budič. Vypadal jako blaster Bucka Rogerse, jaký stvořil velmi inteligentní šílenec. Rám kdysi tvořil část zahradního nástroje označeného obchodním názvem Pojídač plevele. Vyklonila se z okénka a naslepo zmáčkla spoušť. Východní část Bobbiina domu explodovala ve víru ohně. Ida Bozemanová se zašklebila nadšeným, hadím úsměvem.

Když začali Bozemanovi vystupovat z Oldse, začal se otáčet sušák.

O chvíli později se ze zeleného plamene zformoval slunečník. Ida Bozemanová se na něj pokusila zamířit zbraní, které říkala „molekulární disko“. Ale bylo už moc pozdě. Kdyby trefila místo domu první ranou držák, mohlo všechno dopadnout jinak... ale nedopadlo.

Oba se proměnili v hořící stromky. O chvíli později explodoval Olds, na který měli zaplatit ještě tři splátky.

16.

Když jim teď začaly v mozcích utichat výkřiky Freemana Mosse, nahradily je výkřiky Andyho a Idy Bozemanových. Newt a Dick je přečkali s grimasou.

Konečně ustaly.

Dick Allison rozeznal po stranách silnice číslo 9 (i uprostřed) další vozidla. Z kabiny velké cisterny se vykláněl Frank Spruce a naléhavě se na Newta s Dickem díval. On/oni cítili druhé – všechny – na silnici, na ostatních silnicích. Někteří stáli na polích, kudy si krátili cestu, všichni na něco čekali – na nějaké rozhodnutí.

Dick se obrátil k Newtovi.

Požár.

Jo. Požár.

Můžeme ho uhasit?

Newt o tom uvažoval, následovalo krátké, vnitřní ticho. Dick cítil, že by potřeboval celý problém odsunout stranou a pokračovat na místo, kde najde Gardenera. Dick nechtěl nic komplikovaného. Chtěl mu vyrvat vnitřnosti. V tom ale odpověď nebyla a oba to věděli. Věděli to všichni Lidé ze stodoly. Věděl to dokonce i Adley. Ted' bylo riziko vyšší. A Dick si byl jistý, že Jim Gardener o své vnitřnosti přijde tak jako tak.

Postavit se Tommyknockerům byl špatný nápad. Začali z toho šílet. Tu pravdu zjistilo už dávno před dnešní slavností v Havenu mnoho ras na jiných světech.

Newt se podíval s Dickem na stromy lemované pole, kam dopadl Elt Barker. Tráva i listoví stromů se pohybovaly – ne moc, ale naprosto jasně poznali vítr, který vanul od východu k západu. Nejednalo se ani o vánek, jaký se dá klasifikovat jako mírný... Dick ale věřil, že určitě zrychluje.

Jo, můžeme oheň uhasit, odpověděl Newt konečně.

Zastavit požár i toho opilce? Můžeme si tím být jistí?

Další dlouhá, zamýšlená pauza. Pak vynesl Newt odpověď, jakou Dick očekával.

Nevím, jestli zvládneme obojí. Vím, že dokážeme to, nebo to, jestli ale zvládneme obojí, nevím.

Pak necháme oheň zatím hořet. Necháme

ho hořet, ano správně,

loď bude v pořádku, lodi

se nic nestane a kam vítr fouká...

Podívali se jeden na druhého, a jak se jejich myšlenky na chvíli spojily v jedinou, zvonivou harmonii – jediný hlas, jedinou mysl – usmáli se.

Oheň stojí mezi ním a lodí. Nedokáže se dostat k lodi!

Na silnicích a polích se lidé, kteří tu společnou linku poslouchali, trochu uvolnili. *Nedokáže se dostat k lodi.*

Je pořád ve stodole?

Ano.

Newt obrátil k Dickovi svůj zamýšlený, utrápený obličej.

Co tam kurva dělá? Má tam nějakou práci? Věc, co poškodí loď?

Následovala pauza. Pak se ozval (nejen k Newtovi Berringerovi, ale ke všem Lidem ze stodoly) jasný a rozkazovačný Dickův hlas:

SPOJTE SVOJE MYŠLENKY SPOJTE S NÁMI SVOJE MYŠLENKY VŠICHNI KDO MOHOU S NÁMI SPOJTE SVOJE MYŠLENKY A POSLOUCHEJTE POSLOUCHEJTE GARDENERA POSLOUCHEJTE.

Poslouchali. Poslouchali v tom horkém tichu letního odpoledne. Dva, tři kopce odtud se k obloze zvedly první jazyky kouře.

17.

Gardener cítil, jak naslouchají. Na povrchu mozku se mu objevil úděsný, plíživý pocit. Bylo to směšné, přesto se to dělo. Pomyslel si: *Ted' vím, jak se cítí pouliční lampa, okolo které se prohánějí hejna mûr.*

Stařík se ve své nádrži zavrtěl a pokusil se zachytit Gardenerův pohled. Minul jeho oči, ale zachytil jeho mysl.

Gardener vzhlédl.

Nevadí, synku. Chtějí vědět, o co tu jde. Zapomeň na ně. Až to zjistí, nebude to bolet. Možná to pomůže, zpomalí je to. Uleví se jim. Na Davidovi jim nezáleží. Jen na té prokleté lodi. Tak dělej, synku! Dělej!

Gardener stál u transformátoru, v ruce svíral jedno sluchátko. Nechtěl si ho nasadit. Cítil se jako člověk, který dostal silnou ránu od spínače a musí se ho znovu dotknout.

Vážně si musím to svinstvo vzít? Změnil jsem minule obrazovku pouhou myšlenkou.

Ano a nic jinýho udělat nemůžeš. Musíš si to, synku, nasadit, lituju.

Gardenerovi znovu ztěžkla víčka. Musel je pozvednout vlastní vůlí.

Bojím se, že mě to zabije, vyslal staříkovi a čekal, doufal, že to stařík popře. Nic se ale neozvalo – zíralo na něj jediné oko plné bolesti, ze strojů vycházelo tiché *Slišššš-slišššš-slišššš.*

Jo, možná mě to zabije a i on to ví.

Nejasně zaznamenal praskání ohně z venku.

Plíživý pohyb na povrchu mozku pominul. Mûry odletěly.

Gardener si neochotně zastrčil do ucha sluchátko.

18.

Kyle a Hazel se ulevilo. Podívali se jeden na druhého. V jejich očích se objevil stejný – a hodně lidský – výraz. Výraz lidí, kteří zjistí, že je něco tak skvělé, až to snad ani nemůže být pravda.

David Brown? vyslal Kyle k Hazel nevěřicně. *To jsi zachytila? Ano, snaží se zachránit toho kluka, při věst ho zpátky zpátky z Altairu-4.*

Pak v síti na chvíli promluvil hlas Dicka Allisona plný nadšení a kyselého triumfu:

Sakra PRÁCE! Já VĚDĚL, že se ten kluk hodí!

19.

Gardener na chvíli necítil nic. Začal se uvolňovat, znovu se ocítl na pokraji spánku. Pak ho udeřilo jediné, příšerné zapraskání bolesti, destruktivní, ničivý náraz, který mu chtěl rozervat srdce.

„Ne!“ vykřikl. Ruce mu vylétly ke spánkům a začaly do nich bušit. „Ne, Bože ne, tak moc to bolí, Ježíši, ne!“

Spoj se s tím, synku. Pokus se s tím spojit.

„Nemůžu, nemůžu! ACH, KRISTE, ZASTAVTE TO!“

V porovnání s touto bolestí mu roztráštěný kotník připadal jako kousnutí komára. Matně si uvědomil, že mu krvácí nos, že mu zaplavila ústa krev.

SPOJ SE S TÍM, SYNKU!

Bolest o kousek ustoupila. Nahradil ji další pocit. Byl hrozný, hrozný a děsivý.

Když byl na vysoké, zúčastnil se jednou soutěže se jménem VELKÁ VYŽÍRKA McDONALDA. Pět skupin postavilo své favority – jedlíky. Gard nastoupil jako šampion Delta Tau Delta. Právě pořádal šestý Big Mac (ani v nejmenším se neblížil k vítěznému počtu) a náhle zjistil, že se blíží fyzickému přecpání. Nikdy v životě nic takového nezažil. Určitým, podivným způsobem se mu to zdálo málem zajímavé. Jeho břicho dunělo jídlem. Nechtělo se mu zvracet, ten pocit zvedání žaludku nijak nevystihovalo. Viděl svůj žaludek jako obrovský balón, který se mu válí v klidném vzduchu břicha. Zdálo se mu, že cítí, jak se v nějakém neviditelném kontrolním centru rozsvěcují červená světélka, různé systémy se pokouší vypořádat s šíleným nákladem masa, chleba a šťávy. Nezvracel. Rozchodil to. Velmi pomalu to rozchodil. Celé hodiny si připadal jako obrázky kreslených vtípů, žaludek měl roztažený a hladký, na pokraji prasknutí.

Teď se tak cítil jeho mozek. Gardener si chladně a racionálně (jako akrobat na visuté hrazdě, který pracuje bez záchranné sítě) uvědomil, že je na pokraji smrti. Ale byl tady ještě jeden pocit – pocit, který nedokázal k ničemu přirovnat. Poprvé pochopil, o co Tommyknockerům jde – co je žene vpřed, co je pohání.

I přes veškerou bolest, která se schovala, ale nezmezela, i přes ten děsivý pocit, že je nacpaný jako hroznýš, který sežral kůzle, část jeho

podvědomí zaznamenala radost. Bylo to jako droga – neuvěřitelně silná droga. Jeho mozek se cítil jako motor největšího hloupého Chryslera, jakého kdy postavili. V klidu zpracovával ten nejlepší benzín, čekal, až zařadí a vyrazí.

Vyrazí kam?

Kamkoliv.

Jestli chce, pak ke hvězdám.

Synku, ztrácím tě.

To byl stařík. Jeho hlas zněl unaveněji než dřív a Gardener se vrátil k práci, kterou měl před sebou. Musel skočit k dalšímu kusu nábytku. Ach, ten pocit byl tak krásný a opojný, ale vzali mu ho. Přinutil se znovu uvažovat o hnědých tvarech sevřených v závěsných sítích. O otrocích z galejí. Stařík ho poháněl, Gardener ho vysával, jako když pije upír krev. *Jak dlouho bude trvat, než se stane sám upírem? Jako oni?*

Vzpomněl si na Hillmana: *Jsem s vámi, starý bojovníku.*

Ev Hillman zavřel v tiché úlevě zdravé oko. Gard se obrátil k obrazovce a nepřítomně si přidržel sluchátko v uchu jako novinář, kterému položili při živém vysílání otázku ze studia.

V uzavřeném prostoru Bobbiiny stodoly začalo znovu pulzovat světlo.

20.

naslouchali

Všichni naslouchali. Všichni se připojili na společnou linku, která pokrývala celý Haven, a vycházela z centra vzdáleného nějaké dvě míle daleko od nejasného sloupce kouře. Všichni se připojili na síť, všichni naslouchali. Nepřijímali nic společného. Tommyknockerů bylo jméno, které přijali jako každé jiné. Ve skutečnosti byli vesmírnými Cikány bez krále. Přesto byli v tuto chvíli krize fáze regenerace (období, kdy jsou tak zranitelní) ochotní akceptovat hlasy, jež se linuly od těch, kterým Gardener říkal Lidé ze stodoly. Byli z nich koneckonců nejdál.

nadešla chvíle uzavřít hranice.

Odpovědělo všeobecné, souhlasné zavzdychání – vnitřní zvuk, jaký by poznala Ruth McCauslandová: zvuk podzimního listí, které odnáší listopadový vítr.

Alespoň prozatím ztratili Lidé ze stodoly s Gardenerem kontakt. Byli spokojení, že ho zaměstnává něco jiného. Pokud chtěl jít do lodí, brzy se mu postaví do cesty oheň.

Spojený hlas rychle objasnil časový rozvrh, jaký měli sledovat (některé z těch plánů se už začaly rýsovat před celými týdny). Když se Lidé ze stodoly „stali“, plány začaly nabírat konkrétnější podobu.

Vznikaly přístroje. Zdálo se, že čirou náhodou. Ale stejně tak náhodně mohou působit ptáci, kteří odlétají s příchodem zimy na jih. Migrace se může jevit náhodná dokonce i jim – způsob, jak přežít zimní měsíce, který je stejně dobrý jako kterýkoliv jiný. *Chceš jet do Severní Caroliny, drahoušku? Samozřejmě, láska. Jak skvělý nápad.*

Tak stavěli nové hračky, občas jimi jeden druhého zabili, občas takový stroj dokončili, s pochybnostmi se na něj podívali a uklidili ho z očí, neboť jim nijak nepomáhal v každodenní práci. Některé ale odstěhovaly na hranice Havenu (většinou v kufrech aut, nebo pod plachtou, na korbě nákladňáků). Jedním z nich byl automat na Cocacolu, který zavraždil Johna Leandra. Upravil ho zesnulý Dave Rutledge, který si kdysi opravou takových strojů vydělával na živobytí. Dalším byly Bensohnovy nůžky na živý plot, které zničily Lestera Morana. Byly tu vyšňořené televize, jež chrlily oheň, detektory kouře (některé, ale ne všechny, Gardener spatřil při první návštěvě stodoly), jež létaly vzduchem jako talíře Frisbee a šířily vražedné vlny ultrazvuku. V některých místech se vztyčily silové bariéry. Téměř všechny stroje se daly aktivovat duševní silou pomocí jednoduchých elektrických zařízení, která přezdívali jednoduše jako „volače“ (moc se nelišily od strojků, který používal Freeman Moss, když v lese naváděl vzduchem čerpací zařízení).

Nikdo o tom, proč stroje umístit na hrubý perimetr kolem města, nepřemýšlel víc, než uvažují ptáci o odletu na jih nebo housenky o zakuklení. Ta chvíle ale čekala – chvíle, kdy musí uzavřít hranice. Nadešla brzy... ale zdálo se, že to zase tak brzy není.

Lidé ze stodoly navrhli, aby se pár Tommyknockerů vrátilo zpět do vesnice. Hazel McCreadyová měla jet s nimi – bude zastupovat pokročilejší Tommyknockery. Přístroje na hranicích mohly fungovat – dokud nedojdou baterie – bez dozoru. Ve vesnici byly další samostatné vynálezy, které mohli poslat do lesa, aby vytvořily ochrannou síť kolem lodí – pro případ, že se tam ten opilec dostane.

A byl tady ještě jeden velmi důležitý stroj, který museli chránit proti možnosti, že se k němu někdo – kdokoliv – dostane. Ten stroj seděl jako cirkusová manéž pod mohutným desetimetrovým stanem na zadním dvoře Hazel McCreadyové. Byla to bezpečnostní síť. Dokázala většinu věcí jako transformátor ve stodole, tento vynález (někdejší kotel) se ale od transformátoru ve stodole výrazně lišil ve dvou směrech. Galvanizované, hliníkové trubky, které kdysi vedly k topení v pokojích domu Hazel McCreadyové, teď mířily k obloze. Na dvou překližkových stojanech chráněných stříbrnou sítí, která lemovala výkop, kde ležela loď, stálo čtyřicet baterií od nákladních aut. Byly napojené na Nový a Vylepšený kotel. Až stroj zapojí, bude vyrábět vzduch.

Tommyknockerský vzduch.

Jakmile bude malá továrna na atmosféru fungovat, nebudou už vydání počasí a větrům na milost a nemilost. Měnič vzduchu obklopený silovými štíty ochrání většinu lidí – pokud se shromáždí ve vesnici – i v případě hurikánu.

Návrh uzavřít hranice přišel ve chvíli, kdy si Gardener strkal do ucha jedno ze sluchátek transformátoru. O pět minut později se ze sítě odpojila Hazel a čtyřicet dalších, kteří zamířili k městečku. Někteří spěchali k radnici, aby zkontrolovali hranice a stroje, které budou chránit loď. Někteří se chtěli ujistit, že je pro případ neštěstí v bezpečí továrna na atmosféru... nebo pro případ, že bude reakce vnějšího světa rychlejší, informovanější a lépe organizovaná, než čekali. Takové věci se už staly předtím, v jiné době, v jiných světech. Většinou vše skončilo uspokojivě..., ale „stávání se“ pokaždé šťastný konec nemělo.

Během deseti minut mezi příkazem uzavřít hranice a odjezdem Hazel a její skupiny se rozměry a množství kouře, jež stoupal k obloze, nijak nezměnilo. Vítr nezesílil... alespoň prozatím. To bylo dobré, pozornost okolního světa se k nim obrátí pomaleji. Špatné, neboť požár tak rychle neodřízne Gardenera od lodi.

Přesto si Newt/Dick/Adley/Kyle mysleli, že je s Gardenerem pomalu ámen. Na pět minut zadrželi ostatní Tommyknockery, čekali vnitřní zprávu, že se přístroje na hranicích probouzejí a připravují na svůj úkol.

Zpráva dorazila jako probouzející se hučení.

Newt se podíval na Dicka, Dick přikývl. Oba se odpojili od sítě a upřeli svou pozornost zpět ke stodole. Gardener, kterého nedokázala přečíst ani Bobbi, byl pořád tvrdý oříšek. Přečíst transformátor jim ale nedělalo žádné problémy. Jeho vytrvalé, těžké pulzování energie „zaslechli“ snadno jako rušení televize nebo rádia malým motorem v elektrickém mixéru.

Transformátor ale jen šeptal – nic víc než tichý zvuk oceánu v lastuře.

Newt se znovu na Dicka vyděšeně podíval.

Ježíši, je pryč, kurva práce.

Dick se usmál. Nevěřil, že Gardener, který ještě nedokázal ani číst, ani vysílat myšlenky, svůj úkol dokončil tak rychle... i kdyby ho dokončit vůbec dokázal. Gardova přítomnost a Bobbiina perverzní náklonnost k němu ho otravovaly... ale věřil, že je s tím už konec. Jedním, zvláštním okem na Newta zamrkal. Ta podivná směsice člověka a mimozemšťana působila strašlivě i vesele zároveň.

Není pryč, Newte. Ten srab je mrtvej.

Newt chvíli Dicka zamyšleně pozoroval, pak se začal usmívat.

Všichni se společně pohnuli. Blížili se k Bobbiině farmě jako utahovaná smyčka.

21.

Nosím těžkou hlavu.

Ta fráze se, jak se obracel k monitoru, v Gardově podvědomí neustále opakovala - zdálo se mu, že tam žije už dávno. Jim Gardener, jaký už neexistoval, kdysi formoval podle takových věcí své básně – jako perly kolem zrnka písku.

Nosím teď těžkou hlavu, šéfe.

Bylo to z nějakého filmu? O věznicích v řetězech jako Luke s chladnou rukou? Z písničky? Jo. Nějaká píseň. Věc, která se mu divně pomíchala v hlavě, věta ze Západního pobřeží šedesátých let. Psychadelické dítě květin se smutným obličejem v bundě Hells Angels s řetězem kolem tenké, bílé ruky houslisty...

Tvůj mozek, Garde, něco se ti děje s mozkiem-

Jo, jseš sakra jednička, velkej táto. Nosím těžkou hlavu. Proto. Narodil jsem se divokej, chytla mě místní doprava. A jestli říkají, ze

jsem tě neměl rád, pak víš, že lžou. Nosím těžkou hlavu. Cítím každou žílu, tepnu a vlasečnici. Jak se nafukujou, tloustnou a vystupují jako žíly na ruce, když jsme si jako děti omotali zápěstí tuctem gumiček a nechali je tam, co se stane. Nosím těžkou hlavu. Kdybych se teď podíval do zrcadla, už vím, co bych viděl – ze zornic mi vyrazí jako úzký paprsky baterky zelený světlo. Těžká hlava – jestli s ní pohneš, pukne. Jo. Tak si dávej bacha, Garde. Dávej si-

bacha, synku.

Jo, staříku, jo.

David.

Jo.

Ten pocit klesání a houpání se nad propastí. Vzpomněl si na dokumentární film o Karlu Wallendovi, o tom velkém, starém akrobatovi na visuté hrazdě, který spadl v Puerto Ricu. Hrál po lanu, zachytil ho, minutu se držel, pak zmizel.

Gardener ho vyhnal z hlavy. Pokusil se vyhnat vše ostatní a připravit se na osud hrdiny. Nebo se o to alespoň pokusit a zemřít.

PROGRAM?

Gard si zastrčil sluchátko hluboko do ucha a zamračil se na obrazovku. Pak k ní vyslal silnou vlnu vlastních myšlenek. Ucítit výbuch bolesti, ucítit, jak se mu mozek ještě trochu nafoukl. Bolest pominula, pocit stále většího nafukování setrval. Zíral na obrazovku.

ALTAIR – 4

Oukej... co dál? Poslouchal, co mu poradí stařík, nic se ale neozvalo.

Buď staříka odřízlo jeho duševní spojení s transformátorem, nebo to stařík nevěděl. Záleželo na tom? Ne-e. Podíval se na obrazovku.

SPOJIT S-

Obrazovku náhle zaplnily devítky. Shora dolů, ze strany na stranu. Gardener na ně konsternovaně zíral a pomyslel si: *Ach, Ježíši Kriste, já to rozbil!* Devítky zmizely – na chvíli na obrazovce jako duch zazářilo

ACH JEŽÍŠI KRISTE JÁ TO ROZBIL pak obrazovka ukázala SPOJENÍ PŘIPRAVENO

Trochu se uvolnil. Stroj byl v pořádku. Jeho mozek ale dosáhl hranice vlastních možností a Gard to věděl. Pokud stroj, který poháněl staříka a to, co zbylo z Petera, dokáže přivést chlapce zpět, možná dokáže odejít... nebo – pomyslíme-li na jeho kotník – odskákat. Pokud

se ale pokusí čerpat energii i z něj, praskne mu mozek jako nafukovací balónek.

Ted' o tom ale nemohl přemýšlet, že?

Necitlivým jazykem si navlhl rty a podíval se na obrazovku.

SPOJIT S DAVIDEM BROWNEM

Devítky na obrazovce. Devítky celou věčnost.

SPOJENÍ ÚSPĚŠNÉ

Oukej, dobrá, co dál? Pokrčil rameny. Věděl, o co se snaží. Tak proč tančit?

PŘENĚST DAVIDA BROWNA Z ALTAIRU – 4

Devítky na obrazovce. Tentokrát byla věčnost dvakrát tak dlouhá. Pak se objevila zpráva tak jednoduchá, tak logická, a přesto tak bláznivá, že by Gard (kdyby nevěděl, že odpálí každý funkční obvod, který mu zbyl) zařval smíchy.

KAM HO CHCETE ULOŽIT?

22.

Touha smát se pominula. Musel odpovědět na otázku. Takže kam? Domácí tribuna na stadiónu Yankee? Piccadilly Circus? Na vlnolam, který ční z pobřeží před hotelem Alhambra? Nic takového. Samozřejmě ne. Ale ne do Havenu. Kriste, ne. I kdyby ho nezabil vzduch kolem (což by nejspíš udělal), jeho rodiče se proměnili v příšery.

Takže kam?

Vzhlédl ke staříkovi a stařík ho naléhavě pozoroval. Náhle mu to došlo. Mohl ho poslat na jediné místo. Nebo snad ne?

Odpověděl stroji.

Chtěl, aby žádal další objasnění, nebo odpověděl záporně, nebo nabídl systém příkazů, jaké by nedokázal vykonat. Místo toho se objevily jen další devítky. Tentokrát tam zůstaly celou věčnost. Zelené světlo, které z transformátoru vycházelo, zesílilo natolik, že se na něj nemohl ani podívat.

Zavřel oči a zdálo se mu, že v zelené temnotě hlubokého moře za svými víčky slyší, jak stařík tiše křičí.

Pak síla, která mu plnila mozek, pominula. Bingo! Byla pryč. Přesně tak. Gardener se zapotácel, ustoupil, sluchátko mu vypadlo z ucha a dopadlo na zem. Z nosu mu tekla pořád krev, promáčel si novou

košili. Kolik má člověk ve svém těle litrů krve? A co se stalo?

Neobjevilo se žádné

PŘENOS ÚSPĚŠNÝ

nebo

PŘENOS NEÚSPĚŠNÝ

nebo dokonce

DO VAŠEHO ŽIVOTA VSTOUPÍ VELKÝ ČERNÝ
TOMMYKNOCKER

K čemu to všechno bylo? Sklesle si uvědomil, že se to nikdy nedozví. Vybavily se mu dvě řádky od Edwina Arlingtona Robinsona: *Tak jsme makali a čekali na světlo a žili bez masa a prokleli chléb...*

Žádný světlo, šéfe, žádný světlo. Jestli na něj počkáte, spálí vás. A plot není nabílenej ještě ani zpoloviny.

Žádné světlo. Jen matná, prázdná obrazovka. Pohlédl ke staříkovi. Ten se znaveně sesul kupředu, hlava mu poklesla.

Gardener tiše plakal. Slzy se smíchaly s krví, z destičky v hlavě mu vyzařovala tupá bolest. Ten přecpaný pocit blížícího se prasknutí zmizel. Stejně tak pocit síly. Ten druhý mu, jak zjistil, chyběl. Část jeho podvědomí toužila po návratu, ať budou následky jakékoliv.

Pohni se, Garde.

Jo, oukej. Pro Davida Browna už udělal, co mohl. Možná se něco stalo, možná ne. Možná toho chlapce zabil, možná se teď David Brown (který si určitě hrával s figurkami z Hvězdných válek a přál si potkat mimozemšťana ET jako Elliot ve filmu) proměnil v mrak rozpadlých atomů v hlubokém vesmíru mezi Altairem-4 a Zemí. Neměl se to dozvědět. Dorazil k tomuto kusu nábytku a dlouho se ho držel – možná moc dlouho. Věděl, že nadešla chvíle popojít.

Stařík pozvedl hlavu.

Starý muži, víte to?

Jestli je v bezpečí? Ne. Ale synku, udělals, cos mohl. Děkuju ti. Ted' prosím, prosím, synku, prosím.

Mizel, staříkův vnitřní hlas mizel.

prosím, pusť mě ven z toho

po dlouhé chodbě a

koukni na jeden z těch regálů tam vzadu

Gardener se teď musel snažit, aby ho slyšel.

Žádosti... ach... ŽÁDOST.

Tichý šepot. Staříkova hlava klesla, v zelené kapalině pluly zbytky jeho vlasů.

Peterovy nohy se, jak ve spánku proháněl králíky... nebo hledal Bobbi, svou drahou, pohybovaly.

Gard doskákal k zadním regálům. Byly tmavé, zaprášené a umaštěné. Tady našel staré, zapomenuté pojistky Buss a Maxwellův domek plný šroubů, těsnění, pantů a klíčů se zámky, jejichž místa a určení už byla dávno zapomenuta.

V jedné z polic ležel Transco vesmírný zvukový blaster – další dětská hračka. Na boku měl spínač. Věřil, že jím dítě, které ho dostalo k narozeninám, ze zbraně vyluzovalo různé frekvence vytí.

Co to teď umí?

Koho to zajímá? Napadlo ho unaveně. Všechny ty sračky se změnilly v jedinou, velkou nudu.

Ať tak, nebo tak, zasunul zbraň za opasek a doskákal kůlnou zpět. Ve dveřích se znovu podíval na staříka.

Díky, pane.

Slabé, slabější, nejslabější šustění suchých listů:

Pryč od všeho, synku.

Ano. Vy i Peter, to se vsadíte.

Doskákal ven a rozhlédl se. Nikdo další nedorazil. Bylo to dobré. Takové štěstí nemohlo ale trvat navěky. Byli tam, jeho mozek se jich dotýkal, jako se dotýkají dva tanečníci, kteří se neznají. Cítil, jak se spojili v

(sít)

jediné vědomí. Neposlouchali ho... necítili ho... nedělali, co uměli. Použití transformátoru, nebo pobyt ve stodole jeho mysl odřízlo od jejich. Brzy se to ale dozví. Dozví se, že se vrátil stejně jako tlustý, pomalý, slepě poskakující a snaživý Elvis. Sluneční záře oslepovala. Vzduch byl horký, naplnil ho pach ohně. Bobbiina farma hořela jako hromádka suchých třísek v krbu. Jak ji sledoval, propadla se polovina střechy. V jasném dni k obloze vyrazil oblak téměř bezbarvých jisker. Dick, Newt a ostatní tolik kouře neviděli, neboť oheň postrádal barvu a byl velmi horký. Větší část kouře, který pozorovali, vycházela z hořících automobilů na dvoře.

Gard se na chvíli zastavil na dobré noze ve dveřích stodoly, pak vyrazil přískoky k sušáku. Uprostřed cesty se rozplácl do prachu. Když

se zvedal, vzpomněl si na Vesmírný zvukový blaster za opaskem. Dětská hračka. Na dětských hračkách nebývají pojistky. Kdyby zmáčkl kohoutek, blaster ho mohl okamžitě drasticky zredukovat. Tommyknockerský dietní plán. Vyndal zbraň z opasku – choval se k ní, jako by se jednalo o neodpálenou minu. Zbytek cesty se k sušáku plazil po rukou a nohou, pak se vytáhl nahoru.

O čtyřicet stop dál se zřítíla druhá polovina Bobbiiny střechy. Do zahrady a lesa za ní vyrazily horké jiskry. Gardener se obrátil ke stodole a znovu si, jak dokázal nejhlasitěji, pomyslel: *Díky vám, můj příteli.*

Věřil, že zaslechl odpověď, unavenou, tichou odpověď.

Zamířil hračkou na stodolu a zmáčkl spoušť. Z hlavně vyrazil zelený, jako náplň propisky tenký paprsek. Následoval zvuk slaniny, která se smaží na pánvi. Zelený paprsek se rozstříkl na stěně stodoly jako voda z hadice, pak se vznášela prkna. *Další horká práce*, napadlo Gardenera unaveně. *Medvěd Smokey by mě vůbec nepochopil.*

Začal skákat zpět k domu, v ruce svíral Vesmírný zvukový blaster. Po obličeji mu stékal pot a krvavé slzy. *Winston Churchill by mě měl rád*, pomyslel si a začal se smát. Spatřil Tomcata... a pak mu čelisti roztáhlo další, silné zívnutí. Napadlo ho, že mu možná Bobbi (aniž by to tušila) zachránila život. Ve skutečnosti to bylo víc než možné. Bylo to pravděpodobné. Valium ho možná zachránilo před nárazem nepředstavitelné síly, jakou transformátor přenášel. Možná ho právě Valium-

Uvnitř domu něco se zvukem kanonády vybuchlo – jeden z Bobbiiných strojů. Gardener se instinktivně přikrčil. Zdálo se, že se náhle vznesla polovina domu (naštěstí pro něj ta zadní). Vzhlédl k obloze a další zívnutí se proměnilo v hloupý výraz údivu.

Tady letí Bobbiin Underwood.

Stoupal výš a výš, psací stroj se na nebi točil a obracel.

Gard skákal dál. Dorazil k Tomcatovi. Klíč čněl ze zapalování, to bylo dobré. S klíči si vybral problémy až do konce života – do konce krátkého života, jaký mu zbýval.

Vytáhl se na sedadlo. Za ním se blížila vozidla a odbočovala na dvůr. Ani se k nim neobrátil. Tomcat stál moc blízko u domu. Kdyby hned teď nevystartoval, usmaží se jako řízek.

Otočil klíčem. Z Tomcatova motoru se neozval žádný zvuk, to mu ale – nevadilo. Slabě vibroval. V domě ještě něco explodovalo. Snesly se jiskry a popálily mu kůži. Na dvůr vjela další auta. Mozky přijíždějících Tommyknockerů se obracely ke stodole a pomyslely si:

smažený řízek smaží

se ve stodole

mrtvej ve stodole správně jo

Dobrá, ať si to myslí. Nový a Vylepšený Tomcat je z toho nevyvede. Nadělal hluk asi jako ninja. Zahrada už byla v jednom plameni. Hořely obrovské slunečnice i ohromné kukuřice s gigantickými, nejedlými klasy. Cesta prostředkem zahrady se ale ještě projet dala.

Hej! Hej! HEJ, je za domem! Je naživu! Je pořád-

Vyděšeně se obrátil doprava a spatřil, jak po kamenném poli, které leželo mezi Bobbiinou farmou a kamennou zdí na okraji Hurdova pozemku, uhání Nancy Vossová. Jela na terénní motorce Yamaha, za ní vlály vlasy spletené do copů. Obličej jí hořel výrazem staré semetriky... přestože, jak ho napadlo, vedle Sissy vypadala pořád jako Rebecca z farmy Sunnybrooků.

HEJ! SEM DOZADU! SEM DOZADU!

Ach, ty svině, pomyslel si Gardener a pozvedl Vesmírný zvukový blaster.

23.

Na dvůr se jich dostalo dvacet, možná třicet. Mezi nimi Andy a Kyle. Stejně tak Frank Spruce, Goldenovi, Rosalie Skehanová a taťka Cooder. Newt a Dick zůstali na silnici a na všechno dohlíželi.

Všichni se obrátili směrem ke

Tady! TADY VZADU! ŽIVEJ! TEN ZKURVYSYN JE POŘÁD-

křičící Nancy Vossově. Všichni viděli, jak uhání na motorce přes pole a jak ji pérování Yamahy vyhazuje nahoru a dolů, připomíná žokeje, který jede na závodním koni. Všichni spatřili, jak z druhé strany hořícího domu vyrazil zelený jako propiska silný paprsek a pohltil ji.

Nikdo neviděl, jak se sušák znovu roztočil.

24.

Jedna celá stěna stodoly se změnila v plameny. Propadla část stropu, v husté spirále zavřítily jiskry. Jedna jiskra dopadla do kupy mastných hadrů, kde vykvetly ohnivé růže.

Osvobození, pomyslel si Ev Hillman. Poslední ze všeho, poslední-Transformátor začal naposledy pulzovat jasně zeleným světlem a na chvíli se postavil ohni.

25.

Dick Allison zaslechl, jak sušák skřípe. Když si uvědomil, že je Gardener pořád ještě naživu, mozek mu zaplavil vzteklý, divoký křik. Vše se přihodilo rychle, moc rychle. Vpravo od Bobbiina domu se proměnila Nancy Vossová v hořící hadrovou panenku. Yamaha pokračovala dvacet yardů, narazila na kámen a udělala salto vzad.

Dick spatřil ohořelou karosérii Bobbiina náklad'áku, Mossova náklad'áku a Bozemanova Oldse. Pak uviděl sušák.

Pryč od té věci! Pryč! Pryyyč!

Neměli ale šanci. Dick se odpojil od sítě. Ty dvě myšlenky, které se opakovaly jako primitivní rytmus rock and rollu ale překonat nedokázal:

Pořád naživu. Za domem. Pořád naživu. Za domem.

Přijížděli další. Sunuli se po dvoře jako vlna přílivu, ignorovali hořící dům, stodolu, vykuchaná a zčernalá vozidla.

NE! STUPIDNÍ HLUPÁCI! NE! K ZEMI! PRYČ!

Newt hypnotizovaně zíral na peklo domu, sušák, který se otáčel rychleji a rychleji, ignoroval. A v tu chvíli by ho Dick s radostí zabil. Přesto ho ještě potřeboval. A tak Newta jen hrubě srazil k zemi a padl na něj.

O chvíli později znovu rozprostřel zelený slunečník po dvoře svou jemnou síť.

26.

Gard zaslechl výkřiky – tentokrát jich bylo mnoho – a zablokoval je, jak jen dokázal. Nezáleželo na nich. Nezáleželo na ničem. Musel už udělat jen tečku na konci řádky.

Nemělo smysl, aby se pokoušel s Tomcatem vzlétnout. Zařadil jedničku a vyrazil do Bobbiiny monstrózní, neužitečné zahrady.

Přišla chvíle, kdy začal věřit, že to nestihne. Oheň se šířil plevem i přerostlými plodinami rychleji, než by předtím věřil. Příšerný žár ho opékal. Brzy se mu začnou vařit plíce.

Zaslechl tlumené dunění, jako když praskají silné, borovicové suky v krbu. Podíval se a spatřil, že to jako borovicové suky v krbu explodují dýně a tykve. Tomcatův motor mu spálil ruce.

Horko na hlavu. Gardener pozvedl ruku. Hořely mu vlasy.

27.

Už hořel celý vnitřek stodoly. Uprostřed zářil a bledl transformátor. Pulzující kočičí oko uprostřed pekla. Peter ležel na boku, nohy se mu konečně zastavily. Ev Hillman pozoroval vyčerpaně a soustředěně transformátor. Kapalina, která ho obklopovala byla velmi, velmi horká. Tak to bylo v pořádku. Bolest neexistovala. Fyzická bolest neexistovala. Začínala se roztékat a tavit izolace hlavního kabelu, který ho s transformátorem pojil. Spojení ale ještě přežívalo. Chvilí vydrželo a Ev Hillman si pomyslel:

Poslední věc. Dej mu šanci uniknout. Poslední věc.

POSLEDNÍ VĚC

Rozzářilo se na obrazovce počítače.

POSLEDNÍ VĚC POSLEDNÍ VĚC POSLEDNÍ VĚC

Pak se zaplnila devítkami.

28.

Zkáza na dvoře Bobbi Andersonové byla neuvěřitelná.

Dick a Newt vše fascinovaně sledovali, nemohli uvěřit. Dick začal uvažovat (stejně jako v den, kdy potkali v lese staříka s tím poldou), jak se mohly věci tak pokazit. Oni dva (oni a všichni, kdo ještě nedorazili)

se ocitli mimo vražedný dosah slunečníku. Dick ale ještě nevstal. Nebyl si jistý, že může. Lidé na dvoře hořeli jako suché figury strašáků. Někteří pobíhali, plácali se, jejich hlasy a mozky krácaly a vřeštěly. Pár (pár št'astlivců) jich dokázalo ustoupit včas. Kolem místa, kde Dick s Newtem leželi, prošel pomalu Frank Spruce, půl obličeje mu uhořelo, takže mu na jedné straně v částečném šklebu čněla čelist. Následovaly záblesky a exploze, když došlo k roztavení a samozničení zbraní, které s sebou někteří z nich nesli.

Dick se podíval do Newtových očí.

Pošli je okolo! Napadněte je z boku! Musíš-

Ano, chápu, ale ach, Kriste, musí nás tady hořet deset, možná dvacet

PŘESTAŇ KURVA KŇUČET!

Newt ustoupil, rty se mu stáhly do bezzubého šklebu. Dick ho ignoroval. Sít' myslí se rozpadla. Už se teď dokázal prosadit.

Jděte kolem! Jděte kolem! Dostaňte ho! Dostaňte toho opilce! Jděte kolem!

Dali se do pohybu. Zpočátku pomalu. Měli omámené obličeje. Pak s vidinou cíle zrychlili.

29.

Obrazovka počítače implodovala. Ozvalo se zakašláním exploze, jako by si čistil nějaký obr krk ucpaný hleny, a ze sprchovacího koutu, kde drželi vězně Eva Hillmana, se vylila zelená tekutina. Narazila na oheň a proměnila se ve smrtící, zelenou páru. Ev (který konečně milostivě zemřel) vyklouzl jako rybka z rozbitého akvária. O chvíli později ho následoval Peter. Anne Andersonová šla jako poslední, mrtvé ruce pořád sevřené jako pařáty.

30.

Ohnivý slunečník odumřel. Kromě Dickova naléhavého hlasu a výkřiků umírajících nebylo slyšet jediný zvuk. Letní den se proměnil v peklo. Z Bobbiina dvorku se stal hliněný rybník plný ostrůvků ohně. Tommyknockeři ale pokaždé oheň vyvolali a rychle si na něj zvykli.

K Dickovu hlasu se přidal Newt. Kyle byl mrtvý, Adley ošklivě popálený. Přesto Adley svůj smrtelně zraněný hlas připojil k jejich společnému volání:

Chyťte ho, než se dostane k lodi! Je pořád naživu! Chyťte ho, než se dostane k lodi! Než něco s lodí udělá!

Tommyknockeři to schytali. Že se jich patnáct usmažilo v ohni na Bobbiině dvorku, nebylo nijak důležité. Bobbi byla mrtvá. Kyle byl mrtvý, Adley bude mrtvý co nevidět. Právě ve chvíli, kdy uzavřeli hranice a nutně potřebovali transformátor, byl zničen. Gardener byl pořád naživu. Bylo to k nevíře, ale pořád žil.

A možná nejhorší ze všeho – začínal se zvedat vítr.

31.

Chyťte ho! Chyťte ho rychle!

Na síti, Tommyknockeři byli připojeni na síti.

Přicházeli po polích, přicházeli k šířícímu se požáru.

RYCHLE!

Dick Allison se obrátil k městu a síť se jako talíř radaru otočila s ním. Cítil Hazel a její strnulý údiv nad obratem událostí.

Dick

(sít)

ho odsunul stranou

Všechno, co máte, tím směrem, Hazel! Pošlete to na něj.

Dick se obrátil k Newtovi.

Nemusels do mě tak silně strkat, zaprotestoval Newt sklesle a oťel si pruh krve z brady.

„Jdi do prdele,“ odbyl ho Dick schválně. „Jdem chytit toho zkurvysyna.“

32.

Teď už mrtvý sušák založil požár a ten se šířil od Bobbiina domu ve tvaru vějíře, ohnivého vějíře. Bobbiin dům (teď už jen jeho černé kosti, jež se tetelily v rudém sloupu ohně) stál v jeho nejvyšším bodě. Křídla se rozbíhala obscénně zarostlou zahradou, a jak hořely zmutované rostliny, oheň získával zelenou barvu.

Mezi plameny projížděl Jim Gardener ověnčený hořícími vlasy, doutnala mu košile, z jednoho rukávu vycházel kouř, pak z něj vyrazily plameny. Udusil je rukou, chtěl začít křičet, ale byl moc znavený, moc malátný.

Ošklivě mě využívali, pomyslel si. Je to jen a jen má vlastní chyba.

Dorazil na druhý konec zahrady. Tomcat se vlekl a poskakoval po mírném svahu směrem do lesa. Husté křoví, které lemovalo stezku, hořelo, pruhy ohně už pronikaly do Velkého indošského lesa. Garda to nezajímalo. Pocit, že se usmaží v mikrovlnné troubě, začal mizet. Opakovaně si klepal na hlavu. Vlasy příšerně smrděly – jako jídlo, které připálilo malé dítě.

Když Tomcat vjížděl do lesa, nad pravým ramenem mu zapraskal zelený oheň. Gard sebou škubl k levé straně a přihrčil se. Obrátil se a spatřil Hanka Bucka se svou Prásk puškou. Hank směřoval na motorce k farmě, ale na stejném poli, kde zmizela Nancy Vossová, upadl. Zvedl se a dal se do běhu.

Gardener se obrátil, pravou rukou zamířil Vesmírným zvukovým blasterem, levou si podepřel pravé zápěstí. Zmáčkl spoušť. Vyrazil tenký paprsek a (spíš se štěstím, než díky střeleckému umění) trefil Hanka do levé strany hrudi. Zaslechl zvuk smažené slaniny. Do Hankova obličejě vystříkla zelená smrt a Hank se svalil.

Gardener pohlédl před sebe a zjistil, že se Tomcat řítí spokojenou rychlostí sedmi kilometrů v hodině k obrovskému, hořícímu smrku. Oběma popálenýma rukama sevřel volant a zabránil čelní srážce. Jedna z Tomcatových širokých pneumatik se otřela o kmen stromu a Gardener musel na chvíli bojovat s hořícími, voňavými smrkovými větvemi jako člověk, který si razí cestu skrz hořící závěsy. Malý traktor se nepříjemně naklonil, poskočil a těžce dopadl zpět. Gardener dal nadoraz řadící páku a držel ji tak celou cestu do lesa.

33.

Přijížděli. Tommyknockeři přijížděli. Blížili se podél ohnivých křídel ohnivého vějíře. Dick Allison pocítil vztek a zoufalství, věděl, že ho nechytí. Gardener dokázal projet stezkou, v tom byl veškerý rozdíl. Tři minuty navíc, možná jen jedna, a určitě by se uvařil. Čtyři Tommyknockeři (mezi nimi paní Eileen Crenshawová a Reverend

Goohringer) se ho pokusili sledovat a zaživa uhořeli. Na paní Crenshawovou se zřítily dvě gigantické hořící kukuřice. Vykřikla a pustila volant terénní bugatky, která okamžitě zamířila do hlubin ohnivé zahrady. Pneumatiky explodovaly jako bomby, o několik vteřin nato udusil oheň celou stezku.

Dickova frustrace klesla hlouběji než do morku kostí. „Stávání se“ bylo už dřív zastaveno a potlačeno (ne moc často, ale stalo se to), vždycky se ale jednalo o následky přírodní intervence... jako může zabít celou generaci komářích larev, které vyrůstají v tichém, klidném jezírku, blesk z letní bouře. Tohle ale žádný blesk nebyl. Žádná přírodní katastrofa. Stál tady jediný člověk – člověk, na kterého se dívali s pohrdáním, jaké si rezervujeme pro hloupého psa, který může kousat. Byl tady jediný člověk, který trávil většinu času s Bobbi v opileckém delíriu, jediný člověk, který Bobbi podvedl a zabil ji. Jediný člověk, který odmítal zemřít, ať dělali, co dělali.

Jediný člověk nás nezastaví, pomyslel si Dick zuřivě. *To tedy NE!* Existoval ale způsob, jak vývoj situace zastavit? Čelo ohně se šířilo moc rychle, takže ho nemohli dohonit. Gardener dokázal prosvištět středem ohnivé aleje – byl ale jediný. Hank Buck po něm vystřelil... tomu blbýmu zkurvysynovi se ale podařilo Hanka zabít.

Dick se dostal do naprosté extáze vzteku (Newt ji cítil a udržoval si odstup – Dick byl o dvacet liber těžší a o deset let mladší). V samém jádru vzteku ale zářila hrůza. Jako chladný, žlutý krém uprostřed otrávené čokolády.

Tommyknockeři, prozradila Bobbi Gardenerovi, *byli velcí vesmírní cestovatelé*. To byla pravda. Nikdy se ale nikde nesetkali s člověkem jako tehle. Jediný člověk, který pokračoval, přestože měl roztráštěný kotník, ztratil spoustu krve a pozřel tolik drogy, že měl před patnácti minutami upadnout do bezvědomí (i když velkou dávkou vyzvrátil).

Nemožné – přesto se to dělo.

Oheň, který měl Garda od lodi odříznout, se proměnil v jeho štít.

Teď zbývaly jen automatické monitory, stroje.

„Dostanou ho,“ zašeptal Dick. Stáli s Newtem na vršíčku vpravo od domu jako dva generálové. Sledovali, jak proudí lidé do lesa... ale proudili ve dvou nepřijemně odkloněných úhlech. Dickovy ruce se uvolnily, sevřely, uvolnily a sevřely. Na krku mu pulzovala zelená

krev. „Dostanou ho. Zastaví ho. Nedostane se k lodi. Nedostane, nedostane.“

Newt Berringer raději mlčel.

34.

Lesem tiše uháněl létajícím talíři podobný detektor kouře. Na spodní straně mu nepravidelně blikal červený senzor. To dítě ovládala Hazel McCreadyová osobně. Zachytila od Dicka Allisona vlnu vzteku, zoufalství a strachu a rozhodla se, že se o Gardenera postará osobně – tedy dálkovým ovládáním. Nejdříve zavolala Pauline Goudgeovou, kterou považovala za nejdůvěryhodnější a požádala ji, ať se postará o zbytek. Pak sešla do své kanceláře, zavřela a uzamkla dveře.

Ze spodní zásuvky vyndala magnetofon o něco menší než odstraňovač lidí Hanka Bucka. Položila ho na stůl, zapojila, z košíčku na stole vyndala sluchátko a zastrčila si ho do ucha. Teď seděla se zavřenýma očima. Přesto viděla, jak kolem detektoru na kouř, který svištěl lesem nějakých šest stop nad zemí, uhánějí stromy. Gardenerovi by ten záběr připomněl scénu z filmu Jediho návrat, kde pronásledují hodní hrdinové neuvěřitelnou rychlostí špatné zlosyny zdánlivě nekonečným lesem na strojích, které připomínají vzdušné motocykly.

Hazel ale na metafory neměla čas – a když na to přijde, nikdy by je nepochopila. Tommyknockeři nebyli na metafory moc inteligentní.

Část jejího podvědomí (část detektoru kouře v kyborgovském interface, jaký stvořila) chtěla spustit původní funkci a – protože byl les plný kouře – začít bzuchet. Podobný pocit zažije člověk, kterému se chce strašně moc kýchnout.

Detektor kouře se lehce nakláněl ze strany na stranu, kličkoval mezi stromy, houpal se nad pahorky a snášel se z nich dolů jako nejmenší práškovač na světě.

Hazel seděla skloněná nad stolem, sluchátko pevně usazené v uchu. Divoce se soustředila. Hnala malý detektor kouře lesem rychleji, než bylo bezpečné. Pohyboval se ale na havensko-newportské hranici – plných pět mil od lodi. Musí Gardenera dostat. A má málo času.

Detektor poskočil ke straně a minul o několik palců malou borovici. Jen tak tak. Ale... tady je. A tady je loď. Odrážela své světlo, na stromy vysílala tančící, sluneční tetování.

Detektor se chvíli nehybně vznášel nad hustým kobercem opadaného jehličí na zemi lesa... pak vyrazil jako šíp ke Gardenerovi. Hazel se připravila spustit nadzvukovou úpravu, která Gardenerovi změní kosti v těle na střepiny...

35.

Hej, Garde! Nalevo!

Nemohl tomu hlasu uvěřit. Stejně tak si ho nemohl splést. Byl to hlas Bobbi Andersonové. Staré, Nevylepšené Bobbi. Gardener ale neměl čas, aby o tom přemýšlel. Podíval se vlevo a spatřil, jak se k němu od lesa něco žene. Bylo to hnědé, dole našel blikající rudé světlo. Na víc neměl čas.

Pozvedl Vesmírný zvukový blaster a zauvažoval, zda může doufat, že takový předmět trefí. A v tu chvíli mu zaplnil uši divoký, tenký jekot, jako by zabučeli v dokonalé harmonii všichni komáři na celém světě... rozezněl mu hlavu... tělo. Ano, byl uvnitř. Všechno mu začalo v těle vibrovat.

Pak ucítil, jak mu zápěstí sevřely nějaké ruce – nejdřív je sevřely, pak otočily. Vypálil. Denní světlo zastínil zelený oheň. Detektor kouře explodoval. Těsně kolem hlavy mu prosvištěly zubaté kousky plastiku – jen tak tak ho minuly.

36.

Hazel zaječela a posadila se rovně na své staré, otočné židli. Sluchátkem se prohnala obrovská zpětná vlna energie. Natáhla se po něm – a minula. Sluchátko zůstalo v levém uchu. Z pravého jí náhle vystříkl proud zelené, husté kapaliny. Připomínala radioaktivní kaši. Chvíli jí vytékal z ucha mozek, pak tlak dosáhl své hranice. Pravá polovina lebky se otevřela jako podivná květina, mozek s mokrým plesknutím narazil do kalendáře Surriel and Ives na zdi.

Hazel se zhroutila na stůl, roztáhla ruce, skelné oči nevěřičně zíraly do prázdnoty. Radiomagnetofon chvíli bzučel, pak utichl.

37.

Bobbi? pomyslel si Gardener a divoce se rozhlédl. *Seru na tebe, ty starej vole, odvětil pobavený hlas. Víc pomoci nedostaneš. Jsem koneckonců mrtvá, vzpomínáš? Vzpomínám, Bobbi.*

Ještě jedna rada. Dej si pozor na vzteklé vysavače. Pak byla pryč – pokud tam kdy vůbec byla. Za zády se mu ozvalo praskání a hukot padajícího stromu. Les mezi lodí a farmou začal vydávat zvuky velkého krbu. Už za sebou slyšel hlasy – vnitřní i skutečný křik. Hlasy Tommyknockerů.

Bobbi byla ale pryč.

Vymyslel sis to, Garde. Část tvého podvědomí, která Bobbi chce, která Bobbi POTŘEBUJE, se ji snaží oživit, nic víc.

Jo, a co ta ruka? Ruka na mé ruce? I to jsem si vymyslel? Nemohl jsem tu věc trefit sám od sebe. Annie Oakleyová tu věc nemohla trefit bez pomoci.

Ty hlasy – ty ve vzduchu, i ty uvnitř jeho hlavy – se blížily. A stejně tak i oheň. Gardener se nadechl kouře, znovu zařadil rychlost Tomcata a dal se do pohybu. Teď nebyl na debaty čas.

Mířil k lodi. O pět minut později se objevil na mýtině.

38.

„Hazel?“ vykřikl Newt v téměř extatické hrůze. „Hazel? Hazel?“

Ano, Hazel! zaječel vztekle Dick Allison a nedokázal se už ovládnout. Vrhel se na Newta. *Blbej bastarde!*

Zkurvysynu! odsekl Newt a oba se převalili na zem. Zelené oči jim žhnuly, jeden druhému se natahovali po krku. Za daných okolností to nebylo nijak logické – jakákoliv podobnost Tommyknockerů s druhem pana Spocka byla ale čistě náhodná.

Dickovy ruce nahmataly tlusté sklady na Newtově hrdle a pevně se sevřely. Prsty pronikly masem, vybublala na ně zelená krev. Začal Newta zvedat a tlouct jím o zem. Newtův odpor slábl... slábl... slábl. Dick ho dusil, dokud nebyl zaručeně mrtvý.

Po práci si uvědomil, že se cítí trochu lépe.

39.

Gard slezl s Tomcata, zapotácel se, ztratil rovnováhu a upadl. Ve stejnou chvíli prosvištěl místem, kde před chvílí seděl, bzučící a vrčící projektil. Gardener na vysavač Electrolux, který mu málem urval hlavu, jen tupě zíral.

Jako torpédo se prohnal mýtinou, naklonil se a vrátil zpět. Na jednom konci čněl přístroj, který měnil vzduch ve stříbrné vlnění – něco jako vrtule.

Gardener si vzpomněl na kulatou, okousanou díru ve spodní části dveří stodoly a vyschlo mu v ústech.

Dej si pozor na-

Vysavač se na něj vrhl jako bomba, krájecí doplněk kňučel a vrčel jako motor dětského modelu letadla na benzín. Malá kolečka, která měla usnadnit práci unavené ženy, která za sebou vysavač vláčí z pokoje do pokoje, se líně otáčela ve vzduchu. Otvor pro připojení celé škály hadic zíval jako otevřená ústa.

Gardener se rozhodl, že se vrhne napravo, jako by skákal do vody. Pak se na chvíli zastavil. Kdyby skočil moc brzy, vysavač by se otočil s ním a prokousal by mu vnitřnosti stejně jednoduše, jako prokousal, když ho Bobbi zavolala, dveře stodoly.

Čekal, předstíral úskok vlevo, pak se na poslední chvíli vrhl vpravo. Bolestivě dopadl na zem, kosti v roztržitém kotníku o sebe zaskřípaly. Gardener zmučeně vykřikl.

Electrolux narazil. Vrtule sekala hlínu. Pak se odrazil, jako když letadlo narazí příliš prudce na přistávací plochu. Zamířil k obrovskému, nahnutému talíři, naklonil se a připravil k dalšímu náletu. Z otvoru pro hadici teď vyklouzl kabel, který ovládal spínače. Zasvištěl vzduchem – suchý, hadí zvuk, jaký Gardener rozeznal i pod hukotem ohně. Kabel se roztočil a Gardener si na chvíli vzpomněl na rodeo Divoký západ, kam ho jednou vzala matka (do toho laciného, špinavého Portlandu v Maine). Vystupoval tam kovboj ve vysokém, bílém klobouku, který předváděl triky s lasem. Při jednom z nich roztočil ve výši kotníků velkou smyčku, hrál na harmoniku „My gal sal“ a skákal sem a tam. Kabel, který se vynořil z otvoru, takové laso připomínal.

Jestli toho zmrda necháš, uříkne ti hlavu, jen to hvízdne, Garde, starej Garde.

Electrolux k němu zamířil, pod sebou tlačil stín.

Gardener stál na kolenou pozvedl Vesmírný zvukový blaster a vystřelil. Když mířil, vysavač uhnul, Gardener ho ale i tak trefil. Odletěl kus chrómu nad zadním kolečkem, kabel vlekl roztrěsenou smyčku po zemi.

dostaňte ho

jo dostaňte ho

než něco udělá s lodí

Blíž. Ty hlasy byly blíž. Musí to dokončit.

Vysavač obletěl strom a zamířil zpět. Naklonil se vzhůru, stoupal... pak se jako kamikaze vrhl k zemi. Ostří sekalo, zrychlovalo a zrychlovalo.

Gardener si vzpomněl na Teda, Muže z Elektrárny, a uklidnil se.

Měl bys tyhle sračky vidět, Teddy, chlapečku, napadlo ho bláznivě. Opíčil by ses po nich. Lepší život s elektrinou!

Zmáčkl spoušť na dětské zbrani a spatřil, jak tenký, zelený paprsek pohltit čumák vysavače. Pak se posunul dopředu, i přes roztržštěný kotník se vzepřel oběma nohama. Electrolux narazil na zem vedle Tomcata a pohřbil sám sebe metr hluboko. Z vyčnívajícího konce vytryskl malý, pevný mrak černého kouře. Vysavač vyrazil hluboké zaprdění a odumřel.

Gardener se postavil na nohu, opřel se o Tomcata, v pravé ruce se mu kýval Vesmírný zvukový blaster. Jak viděl, umělohmotná hlaveň se částečně roztavila. Už mu dlouho sloužit nebude. A to samé patilo nepochybně i na něj.

Vysavač zemřel – byl mrtvý a čněl ze země jako nevybuchlá bomba. Určitě sem ale směřovalo množství dalších strojů, některé letěly, některé si razily nadšeně na provizorních kolech cestu lesem. Nemohl tady čekat.

Na co myslel ten stařík nakonec?

Poslední věc... a... osvobození.

„Dobré slovo,“ zamručel Gardener chraplavě. „Osvobození. Dobré slovo,“

Stejně tak si vzpomněl na název jednoho románu – na jméno románu, který napsal básník. James Dickey. Román o lidech z města, kteří zjistili, že jsou dobří kluci, až když je zmlátili, okradli a ztloukli. V té knize byla řádka... jeden z mužů se díval na jednoho z nich a tiše mu řekl: „Stroje selžou, Lewisi.“

Gardener doufal, že je to pravda.

Doskákal ke kůlně, pak zmáčkl knoflík, který spouštěl výtah na dno. Bude muset po kabelu ručkovat. Bylo to hloupé. Takhle ale fungovala technologie Tommyknockerů. Motor začal kňučet, výtah začal klesat. Gardener doskákal k zářezu a pohlédl dolů. Jestli to tam opravdu zvládne, ocitne se v bezpečí.

V bezpečí mezi mrtvými Tommyknockery.

Motor se zastavil. Nejasně rozeznal nepoužitelný výtah pod sebou. Hlasy se přiblížily, přiblížil se oheň. Cítil, jak se blíží celá galerie zlých strojů. Nevadilo mu to. Klouzal po skluzavkách, stoupal po žebřících a byl jistým způsobem předurčen, aby vše dokončil dříve než ostatní.

Gratulujeme, pane Gardenere! Vyhrál jste létající talíř! Chcete odstoupit, nebo získat plně hrazené prázdniny v hlubokém vesmíru?

„Kurva,“ zaskřehotal Gardener a odhodil napůl roztavenou dětskou pistolku. „Jdem na to.“

I tato slova znal.

Sevřel kabel a zhoupl se do propasti. V tu chvíli mu to došlo. Jasně. Gary Gilmore. Řekl to Gary Gilmore, než předstoupil před popravčí četou v Utahu.

40.

Když si uvědomil, že ztratil zbytky fyzické síly, už se ocitl v polovině sestupu. Jestli rychle něco neudělá, spadne.

Začal sestupovat rychleji, proklínal hloupé rozhodnutí umístit ovládání motoru daleko od příkopu. Do očí mu stékal horký a pálivý pot. Svaly se mu napínaly a chvěly. Žaludek se mu začal znovu dlouze a líně pohupovat. Uklouzly mu ruce... zachytily se... znovu uklouzly. Pak mu náhle kabel klouzal mezi dlaněmi jako horké máslo. Pevně ho sevřel a ve chvíli, kdy zapracovalo tření, vykřikl bolestí. Dlaň mu propíchno ocelové vlákno, které vyčnívalo z roztřepeného lana.

„Bože!“ zařval. „Ach, můj Bože!“

Zraněnou nohou dopadl přímo do smyčky výtahu. V noze mu zaječela bolest, prolétla žaludkem a krkem. Zdálo se, že mu urve temeno hlavy. Podlomilo se mu koleno a narazilo do boku lodí. Meniskus praskl jako víčko od lahve.

Gardener cítil, jak ho opouští vědomí. Bojoval. Spatřil vchod. Byl pořád otevřený. Výměníky vzduchu ještě bzučely.

Levá noha se proměnila v zamrzlou stěnu bolesti. Pohlédl na ni a zjistil, že je jako zázrakem kratší než noha pravá. A vypadala... no, zmuchlaná jako starý doutník, který někdo nosil moc dlouho v kapse.

„Kriste, rozpadám se,“ zašeptal a zasmál se. Sám sebe tím překvapil. A musel si připomenout jednu věc: bylo to sakra zajímavější, než kdyby tehdy jen tak seskočil z vlnolamu.

Nad hlavou zaslechl vysoký, bzučivý zvuk. Dorazila další věc. Gardener na to, až spatří, o co jde, nečekal. Místo toho se nasoukal do otvoru a začal se plazit kulatou chodbou. Na pláních vyhublého obličejе mu zářilo měkké světlo zdí. To světlo (bílé a ne zelené) mu připadalo vlídné. Kdyby ho v tom osvětlení někdo spatřil, možná by uvěřil, že neumírá. Možná.

41.

Pozdě minulé noci i noci předešlé,
(přes řeku a přes les)
Tommyknockeři, Tommyknockeři ťukají na dveře,
(jedeme k babičce)
Vypadají tiše, mrtví ale nejsou,
(koně vědí, kudy táhnout saně)
Do hlavy ti vlezla tommyknockerská chřipka!
(přes zamrzlá, sněhová pole)

V hlavě mu zněl ten kostrbatý verš. Gardener se plazil chodbou, jednou se zastavil a zvracel. Vzduch tady uvnitř pořád hnusně páchl. Věřil, že hornický kanár by už ležel na dně klece. Pouhý krůček od smrti.

Ale ty stroje, Garde... slyšíš je? Slyšel jsi, jak zesílily, když jsi vstoupil?

Ano. Byly silnější, odhodlanější. A nešlo jen o výměníky vzduchu. Hluběji v lodi se s hučením probouzely další. Světlo zjasnělo. Loď se živila zbytky, které v ní přežily. Tak ať.

Dorazil k prvním vnitřním dveřím. Otočil se a zamračil se na vchod, jenž ústil do příkopu. Už se brzy dostanou na mýtinu. Možná tam už jsou. Možná se ho pokusí sledovat až dovnitř. Podle vyděšených

reakcí „jeho pomocníků“ nebyl naprosto imunní ani tvrděák Freeman Moss. Podle jejich reakcí tomu nevěřil... ale nesměl zapomínat, jak jsou zoufalí. Chtěl si být jistý, že mu ti blázni zmizí z života jednou provždy. Bůh věděl, že mu ho moc nezbyvá. Nepotřeboval, aby ti hlupáci zkurvili i to, co měl před sebou.

V hlavě mu explodovala čerstvá bolest, do očí nahrnula slzy, mozek trhala jako háček na ryby. Bylo to zlé, ve srovnání s bolestí v kotníku a noze mu to ale připadalo malicherné. Když spatřil, jak se vchod zavírá, nijak ho to nepřekvapilo. Kdyby chtěl, dokázal by ho znovu otevřít? Dost o tom pochyboval. Byl teď zamčený uvnitř. Zavřený s mrtvými Tommyknockery.

S mrtvými? Jseš si jistý, že jsou mrtví?

Ne, právě naopak. Byl si jistý, že nejsou. Byli dost živí, aby vše odstartovali znovu. Dost živí, aby Haven proměnili v jedinou, podivnou továrnu na municí. Mrtví?

„Kurva dost nepravděpodobný,“ zakváká a protáhl se dalšími dveřmi do chodby za nimi. V útrobách lodi hučely a bušily stroje. Když se dotkl žhnoucí, zaoblené zdi, ucítil vibraci.

Mrtví? Ach, ne. Plížíš se uvnitř nejstaršího začarovaného domu v celém vesmíru, Garde, starý Garde.

Zdálo se mu, že zaslechl nějaký zvuk. Rychle se obrátil. Srdce zrychlilo, slinné žlázy vstříkly do úst hořkou šťávu. Nic, samozřejmě. Až na to, že tam něco zaslechl. *Mám pro takovej poplach naprosto skvělej důvod. Potkal jsem Tommyknockery a byli jsme to my.*

„Pomoz mi, Bože,“ zašeptal a odhodil si z očí páchnoucí vlasy. Nad ním se táhl pavoučí, tenký žebřík s příčkami daleko od sebe... každá měla uprostřed hluboký, zneklidňující zářez. Až... jestli... se loď obrátí do správné letové (vodorovné) pozice, žebřík se postaví do svislého směru.

Teď to tady páchne. Ať fungují výměníky vzduchu, jak chtějí, je tady smrad. Asi pach smrti. Dlouhé smrti. A šílenství.

„Prosím, pomoz mi, Bože, jen malou pomoc, oukej? Žádám jen trochu oddechu pro jednoho kluka, oukej?“ Nepřestával rozmlouvat s Bohem a pokračoval dál. Brzy dorazil do kontrolní místnosti a spustil se dovnitř.

42.

Tommyknockeři stáli na okraji mýtiny a sledovali Dicka. Každou minutu přijížděli další. Přijeli – pak se prostě zastavili. Jako jednoduché, počítačem řízené stroje, jaké předvedly pár předem daných operací.

Stáli a zírali z nakloněné pláně lodi... k Dickovi... zpět k lodi... a znovu k Dickovi. Připomínali dav náměsíčníků při tenisovém utkání. Dick cítil, jak čekají i ostatní, kteří se vrátili zpět do vesnice, aby se postarali o ochranu vesnice... a dívají se očima těch, kdož jsou přítomni.

Za nimi se blížil, nabíral sílu a přicházel požár. Mýtinu už začaly požírat proužky ohně. Několik lidí zakašlalo... nikdo se ani nepohnul.

Dick se na ně překvapeně podíval – co to vlastně od něj chtěli? Pak pochopil. Byl posledním Člověkem ze stodoly. Ostatní zmizeli (přímo, či nepřímě) a za jejich smrt mohl Gardener. Bylo to naprosto nepřijatelné, víc než děsivé. Dick byl víc a víc přesvědčený, že se nic takového nepříhodilo během dlouhé, předlouhé historie všech Tommyknockerů.

Dívají se na mě, protože jsem poslední. Mám určit, co dál.

Udělat ale nemohli nic. Byli rasou a Gardener měl prohrát. Nějakým způsobem ale neprohrál. Už nemohli dělat nic, jen čekat. Dívat se, čekat a doufat, že ho zabije samotná loď dřív, než něco udělá. Než-

Dickovy hlavy se náhle dotkla mohutná ruka a zmáčkla mu šedou kůru mozkovou. Ke spánkům mu vystřelily ruce, prsty se roztáhly a zformovaly ztuhlé, galvanické pavouky. Pokusil se vykřiknout, ale nedokázal to. Matně zaznamenal, jak pod ním lidé na mýtině padají na kolena jako poutníci, kteří pozorují zázrak, či svatě zjevení.

Loď začala vibrovat, vzduch naplnilo hluboké hučení pod hranicí slyšitelnosti.

Dick to zaznamenal... pak mu z hlavy jako rozměklé chuchvalce želé vystříkly oči. Víc už nevěděl. V tu chvíli, i navždy.

43.

Malou pomoc, Bože, uděláme obchod?

Seděl uprostřed nakloněné, šestihranné místnosti, pokroucenou, zlomenou nohu vystrčenou vpřed (smrsknutou, to slovo nemizelo, měl smrsknutou nohu). Seděl poblíž tlustého kabelu, který vyčínal z těsnění v podlaze.

Malou pomoc pro kluka. Víím, nejsem nic moc, zastřelil jsem manželku, pěkně posraná věc, zastřelil nejlepší kamarádku, další pěkně posraná věc, můžeš říct, ale prosím, Bože, potřebuju právě teď pomoc.

A nijak nepřeháněl. Potřeboval víc než malou pomoc. Tlustý kabel se dělil na osm tenčích. Nekončily sluchátkem, ale sluchátky. Jestli hrál v Bobbiině stodole ruskou ruletu, jako by teď strkal hlavu do děla, a žádal, ať někdo zatáhne za spoušť?

Musel to ale udělat.

Pozvedl sluchátka a znovu zaznamenal, jak mají středy vypouklé dovnitř. Pak se podíval na zamotaná, hnědá, zvadlá těla ve vzdáleném rohu místnosti.

Tommyknockeři? Hej, hloupé, hloupé a nesmyslné jméno, nebo ne, pro ně bylo pořád dost dobré. Jeskynní muži z vesmíru. Nic víc nebyli. Dlouhé pařáty obsluhovaly stroje, které vyrobily, ale ani se jim nepokoušeli porozumět. Prsty připomínaly ostruhy bojujících kohoutů. Ta věc zosobňovala odporný nádor, který bylo nutné rychle odstranit.

Prosím, Bože, ať je můj malý nápad správný.

Dokáže je všechny napojit? To byla vážně otázka za 64 tisíc dolarů, že? Pokud bylo „stávání se“ uzavřeným systémem (jednoduše do atmosféry biodegradovala nějaká látka), pak zněla odpověď „NE“. Gardener začal věřit – možná jen doufal – že tady jde o víc. Že jde o otevřený systém, kde loď lidi krmí, nutí je „se stát“ a lidé krmí loď, aby mohla... co? Znovu vzlétnout, samozřejmě. Mohl člověk užít slovo „znovuzkříšení“? Promiňte, nemohl. To je moc vznešené. Pokud měl pravdu, šlo o určité obludné šou parthenogeneze, která patří pod laciné karnevalové lampy a na stánky levných plátek. Žádné nesmrtelné mýty nebo náboženské víry. Otevřený systém... systém otroctví... doslovně systém typu jděte-se-bodnout.

Prosím, Bože. Teď malou pomoc-

Nasadil si sluchátka.

Přišlo to okamžitě. Tentokrát se pocít bolesti nekonal. Jen mohutné, bílé záření. Světla v kontrolní místnosti zazářila plným jasem. Jedna zeď se znovu proměnila v okna, předvedla zakouřenou oblohu a

okraj stromů. Pak zprůhledněla další... pak další a další. Během několika vteřin se Gardovi zdálo, že sedí na otevřeném místě, nad ním se klene obloha, po obou stranách se táhne stříbrná síť. Zdálo se, že loď zmizela. Naskytl se mu výhled do všech stran.

Jeden po druhém naskakovaly motory, nabíraly rychlost.

Někde zazvonil zvonek. S úderem naskakovala mohutná relé, až se pod Gardenerem třásla kovová podlaha.

Ten pocit síly byl neuvěřitelný. Cítil se, jako by mu hlavou protékala rozvodněná Mississippi. Cítil, jak ho zabíjí. Ale to bylo správné. *Spustil jsem je všechny, pomyslel si unaveně. Ach, Bože, díky, Bože, všechny jsem je spustil? Fungovalo to!*

Loď se roztřásla, začala vibrovat. Vibrace se změnila v křeče trýzněných ramen. Nadešla chvíle.

Odhalil zbytky zubů, připravil se sehnout a sevřít vlastní boty.

44.

Všechny je napojil. Lodní proces napájení ale spustil ve skutečnosti Dick Allison (vyšším stupněm vývoje) a Hazel se svou čtyřcítkovou strážců hranic ve městě. Ti druzí se pevně provázali jedinou spojenou sítí, po které se loď jednoduše natáhla.

Padli k zemi, z očí a nosů jim crčela krev. Jak jim vysála loď mozky, umírali.

Loď čerpala i z Tommyknockerů v lese, několik starších zemřelo. Většina jich klečela, ležela, napůl omdlela na mýtině a zažila v hlavách nesnesitelnou bolest. Někteří pochopili, že je oheň už velmi blízko. Jak se zvedl vítr, hořící vějíř se táhl... a táhl. Mýtinou pluly husté, šedobílé mraky kouře. Oheň praskal a hučel.

45.

Ted', pomyslel si Gardener.

Cítil, jak mu něco z mozku vyklouzlo, zachytilo se, vyklouzlo... a pevně se zachytilo. Jako řadící páka. Pociťoval bolest, ale dokázal ji unést.

Většinu bolesti cítí ONI, napadlo ho mlhavě.

Zdálo se, že se okraje výkopu pohybují. Zpočátku jen málo, pak trochu víc. Ozval se skřípavý, ječivý zvuk.

Gardener upadl, obočí se mu sevřelo, zamračil se a zúžil oči na úzké štěrbinu.

Stříbrná síť se začala pohybovat. Pomalu, ale vytrvale. Samozřejmě se nehýbala, hýbala se loď. Skřípavý zvuk patřil lodi, která se osvobozuje ze skály, která ji tak dlouho věznila.

Stoupám, pomyslel si nesouvisle. Dámské prádlo, punčochy, drobná galanterie a určitě navštivte naše oddělení domácích zvířátek-

Loď nabrala rychlost, stěny výkopu zrychlovaly. Obloha nad hlavou se roztáhla – měla matnou barvu kovu střelných zbraní. Šlehaly jiskry a formovaly tvary, které připomínaly malinké hořící ptáčky.

Naplnila ho radost.

Vzpomněl si na pohled z okénka metra ve chvíli, kdy vlak opouští stanici. Nejprve pomalu, pak nabírá rychlost. Vzpomněl si, jak mizí kachlíkové zdi jako pruh papíru v mechanickém klavíru, jak můžete číst zleva se blížící reklamy – Annie a Chorus Line, Tahle doba si žádá Timesy, Dotkněte se sametu. Pak do temnoty, kde představuje jediný pohyb nejasný pocit kolem letících černých zdí.

Třikrát zatroubil klakson. Málem ho ohlušil, přinutil ho vykřiknout. Do klína mu vystříkla nová krev. Loď se otrásala, řvala, vřeštěla a zvedala se z podzemní krypty. Stoupala do houstnoucího kouře a zmizelého slunečního světla, z výkopu se zvedal její naleštěný bok – ven a ven, výš a výš. Stoupající kovová zeď. Kdo by se postavil přímo vedle té šílené podívané, snažil by se uvěřit, že zem tvoří horu z nerez oceli, nebo zvedá do vzduchu titanovou stěnu.

Jak se oblouk okraje rozšiřoval a rozšiřoval, dosáhl úrovně výkopu, který Gardener s Bobbi vytrvale zvětšovali. Ryli půdu jednoduchými stroji jako prostřáacci, kteří se snaží o císařský řez.

Vzhůru a ven, ven a vzhůru. Kamení skřípalo, zem naříkala. Z výkopu vyrazil prach a kouř vyvolaný třením. Iluze rostoucí hory, nebo zdi zblízka vydržela. I na tak krátkou vzdálenost (od okraje mýtiny) byl ale patrný kruhový tvar předmětu – titánského talíře, který se zvedal ze země jako obrovský motor. Byl tichý, mýtinu zaplnilo pouze hrubé dunění praskající skály. Zvedal se nahoru, unikal, rozšiřoval a rozšiřoval příkop, jeho stín pomalu zakryl celou mýtinu i hořící les.

Vrchol – ten, o který zakopla Bobbi, odřízl vršek nejvyššího smrku v lese a s praskotem ho odhodil k zemi. A loď se stále rodila z lůna,

kde tak dlouho čekala. Pokračovala, dokud nezakryla celou oblohu, dokud se znovu nenarodila.

Pak přestala prořezávat výkop, o chvíli později se objevila mezi okrajem jámy a okrajem stoupající lodi mezera. Konečně dosáhla centra a překonala ho.

S rachotem zakouřený výkop opustila, vplula do zamlženého slunečního světla. Konečně utichlo kvílení a hukot. Mezi lodí a zemí se objevilo denní světlo.

Byla venku.

Stoupala v příčném úhlu, pak se narovнала a neznámou, nepoznanou vahou lámala stromy. Kmeny se s praskotem otevíraly, vzduchem proudily jemné, jantarové žilky mízy.

Pohybovala se hořícím dnem s pomalou, těžkopádnou elegancí. Jako nůžky, jež zarovnávají živý plot, vyřezávala do vrcholků stromů cestu. Pak se, jako by na něco čekala, zastavila ve vzduchu.

46.

Už zprůhledněla i podlaha pod Gardenerem. Zdálo se, že sedí ve vzduchu a pozoruje pod sebou vzduté jazyky kouře, které se valí z okraje lesa a plní vzduch.

Loď už byla živá – a on rychle mizel.

Ruce mu šplhaly ke sluchátkům. *Scotty*, pomyslel si: *Plnou světelnou, opouštíme tohle disco.*

Tvrdě zapátral v paměti a tentokrát ucítil silnou bolest. Udělalo se mu nevolno.

Roztavení reaktoru, napadlo ho matně. *Takové je roztavení reaktoru.*

Cítil ohromnou rychlost. Přestože nepocítil mnohonásobnou zemskou přitažlivost, srazila ho k zemi silná ruka. Tommyknockeři asi našli způsob, jak zrychlení překonat.

Loď se nenakláněla, jednoduše stoupala rovnou do nebes.

Místo aby zakryla celou oblohu, zakryla jen tři čtvrtiny, pak polovinu.

V kouři začala působit nejasně, slitinová realita s ostrými hranami se zamlžila, působila jako ve snu.

Pak v kouři zmizela a nechala za sebou omámené a vyčerpané Tommyknockery, ať se pokouší postavit na nohy, než je pozře oheň. Zanechala za sebou Tommyknockery, mýtinu, kůlnu... a výkop, jenž připomínal černou mezeru, odkud vytrhli otrávený zub.

47.

Gard ležel na podlaze kontrolní místnosti a zíral nahoru. Jak zjistil, zakouřená, chromová obloha zmizela. Byla znovu modrá – nejjasnější, nejčistější modrá barva, jakou kdy viděl.

Nádhera, pokusil se dodat, ale nevyšlo z něj ani slovo. Ani zachrčení. Spokl krev a zakašlal. Nespouštěl z překrásné oblohy oči.

Modrá se proměnila v indigovou... pak v purpurovou. *Prosím, ať teď nezastavuje, prosím*–

Purpurová v černou.

A v černotě teď spatřil první tvrdé úlomky hvězd.

Znovu se rozeřval klakson. Loď se od něj odtáhla a Gard ucítil čerstvou bolest. Jak přeřadila, následoval pocit nabírané rychlosti.

Kam letíme? pomyslel si Gardener zmateně. Jak loď směřovala vzhůru a pryč, unikala z obalu zemské atmosféry stejně snadno jako z pudy, která ji tak dlouho držela, pohltila ho prázdnota. *Kam to-*

Vzhůru a vzhůru, dál a dál. Loď stoupala a Jim Gardener, který se narodil v Portlandu ve státě Maine, pokračoval s ní.

Pomalou klesal černými patry bezvědomí a krátce předtím, než se dostavilo závěrečné zvracení (zvracení, o kterém se nikdy nedozvěděl), prožil sen. Byl tak skutečný, až se (jak ležel uprostřed černoty obklopený vesmírem, kde se vznášela dole pod ním jako obrovská, modrošedá kulička Zem) začal usmívat.

Překonal to – nějakým způsobem to překonal. Patricia McCardleová se ho nějakým způsobem pokusila zlomit, ale nebyla toho schopná. Byl teď zpátky v Havenu, po schodech verandy a přes dvůr mu šla v ústřety Bobbi. A Peter štěkal a kroutil ocasem. Gard Bobbi uchopil a objal ji. Být s přáteli je dobré. Je dobré zapadnout, kam patříte... dobré mít bezpečný přístav, kam se můžete vrátit.

Jim Gardener ležel na průhledné podlaze kontrolní místnosti dál než sedmdesát tisíc mil ve vesmíru, ležel v rozšiřující se kaluži vlastní krve... a usmíval se.

EPILOG

*Stoč se, bejby! Stoč se pevně
Stoč se, bejby! Schovej to před ostatními
Pod příkrovem
Ukryj to před ostatními
Pod příkrovem noci.
The Rolling Stones „Pod příkrovem“*

Každou noc a každéj den z tebe odpadne malej kousek... Stůj na čáře a hraj jejich hru Nech anestetika, ať to zakryjou Až jednoho dne zavolají tvý jméno: Jen čekáš, až kladivo dopadne

-Queen „Dopadne kladivo“

1.

Většina jich zemřela při požáru.

Ale ne všichni. Nějaká stovka se předtím, než se zvedla loď ze země a zmizela na obloze, vůbec z mýtiny nedostala. Někteří, jako Elt Barker, který vystřelil ze svého motocyklu, se k ní nedostali, neboť se zranili, nebo zemřeli po cestě... oběti války. Jiní, jako Ashley Ruvall a stará slečna Timmsová, která sloužila v úterý a ve čtvrtek jako městská knihovnice, dorazili jednoduše moc pozdě, byli prostě moc pomalí.

Stejně tak nezemřeli všichni, kteří na mýtinu dorazili. Loď se zvedla k obloze a ta příšerná, vyčerpávající síla, která je sevřela, pominula ještě než dorazil na mýtinu oheň (přestože už létaly jiskry a na východním okraji hořelo mnoho menších stromů). Některým se podařilo doklopýtat a dopotácet se před čelem ohnivého vějíře hlouběji do lesa. Zamířit k západu nebyl pro těch pár (mezi jinými pro Rosalii Skehanovou, Franka Spruceho a Rudyho Barfielda, bratra zesnulého a neoplakávaného Pitse) dobrý nápad. Nakonec jim i přes sílící vítr dojde vzduch. Museli nevyhnutelně zamířit k západu, pak se ve snaze obejít čelo ohně stočit k jihu, nebo k západu... zoufalá hra, kde je za chybu nepotrestala ztráta míče, ale usmažili se ve Velkém indošském lese na škvarky. Pár – ne všichni, ale doopravdy jen pár – jich to dokázalo.

Většina jich zemřela na mýtině, kde Bobbi Andersonová a Jim Gardener tak dlouho pracovali. Zemřeli jen pár stop od prázdné díry, kde se něco ukrývalo... a pak to vytáhli. Zneužila je hrubá síla, jež byla mnohem větší, než jejich pozemské, váhavé „stávání se“ chápalo. Lod' se natáhla do sítě jejich mozků, sevřela ji a využila. Uposlechla tak slabý, ale jasný příkaz kontrolora, který ji organicko-kybernetickým obvodům lodi popsal jako plnou světelnou. Slovo *plná světelná* nepatřilo do slovní zásoby lodi, plán byl ale naprosto jasný.

Leželi živí, většinou v bezvědomí na zemi – někteří v hlubokém omámení. Několik se jich posadilo, drželi se za hlavu a naříkali. Jisker, které létaly kolem, si vůbec nevšímali. Někteří si uvědomili nebezpečí z východu, pokusili se postavit a znovu upadli. Jedním z těch, kdo neupadl, byl Chip McCausland, který žil na Dugout Road s družkou a nějakými deseti dětmi. Před dvěma měsíci a milionem let zajela Bobbi k Chipovi pro kartóny na vajíčka, aby měla kam uložit rostoucí sbírku baterií. Chip se dopotácel jako starý opilec do poloviny mýtiny, pak se zřítil do prázdného výkopu. Padal a celou cestu na dno, kde zemřel na následky zlomené páteře a roztržité lebky, ječel.

Ostatní (kteří pochopili nebezpečí ohně a snad by i unikli) se rozhodli pro pravý opak. „Stávání se“ skončilo. Skončilo odletem lodi. Zmizel cíl jejich života. Zůstali proto sedět a jen čekali, až se o to, co z nich zbylo, postará oheň.

2.

Do večera nezůstaly v Havenu naživu ani dvě stovky lidí. Větší část městského, hustě zalesněného západu lehla popelem, nebo právě dohořívala. Vítr ještě zesílil. Začal se měnit vzduch a zbylí Tommyknockeři se s lapáním po dechu a bledými obličejí shromáždili na dvoře Hazel McCreadyové. Phil Golden a Bryant Brown spustili velký výměník vzduchu. Ti, kdo přežili, se kolem něj shromáždili, jako se mohli kdysi semknout starousedlíci za chladné noci kolem kamen. Zmučený dech se jim pomalu uklidnil.

Bryant se podíval na Phila.

Počasí na zítra?

Jasná obloha, uklidnění větru.

Kousek odtud stála Marie a Bryant zaznamenal, jak se uklidnila.

Dobré... je to dobré.

A tak to i bylo. Prozatím. Vítr ale neměl ustát na celý život. A když loď zmizela, stál mezi nimi a konečným zadušením jen tento přístroj a dvacet čtyři baterie z nákladního auta.

Jak dlouho? zeptal se Bryant a nikdo neodpověděl. V ohnivě noci se jim leskly vyděšené nelidské oči, nic víc.

3.

Příští ráno jich bylo o dvacet méně. Během noci zasáhl Leandrův příběh silou kladiva celý svět. Ministerstvo vnitra a obrany vše popřelo, vzestup lodi ale vyfotografovaly desítky lidí. Ty obrázky byly přesvědčivé... a únik informací z tak „informovaných zdrojů“ jako jsou vyděšení obyvatelé okolních měst a národní gardisté, kteří dorazili jako první, nedokázal zastavit nikdo.

Havenské pohraniční bariéry držely... alespoň prozatím. Čelo požáru dorazilo do Newportu, kde dostali požárníci oheň konečně pod kontrolu.

Několika Tommyknockerům v noci přeskočilo.

Poley Andrews spolkl Dran-O.

Phil Golden se probudil a zjistil, že Quenie (jež mu byla po dvacet let manželkou) skočila do vyschlé studny Hazel McCreadyové.

Toho dne následovaly jen čtyři sebevraždy, ale noci... noci byly horší.

Ve chvíli, kdy konečně do Havenu (jako nešikovní lupiči do tlustého sejfu) prorazila koncem týdne armáda, zbylo už jen nějakých osmdesát Tommyknockerů.

Justin Hurd zastřelil tlustého armádního seržanta dětskou vzduchovkou Daisy, jež chrtila zelený oheň. Tlustý seržant explodoval. Vyděšený agent E-4, který právě projížděl kolem Cooderova obchodu obrátil kulomet ráže 0,5 na Justina Hurda, který stál před železářstvím, měl na sobě pouze žluté trenky Hanes a oranžové pracovní boty.

„Vyřídil jsem ty sviště,“ ječel Justin. „Vyřídil, vy kurvy jste-“

Pak ho zasáhlo dvacet kulek ráže 0,5 a Justin explodoval.

Agent E-4 začal zvracet do plynové masky a málem se, než si narval přes obličej novou, udusil.

„Vemte někdo tu bouchačku!“ zařval major do elektrického megafonu. Ta slova zdusila, ale nezničila maska. „Berte jí, ale vopatrně! Zvedněte jí za hlaveň. Vopakuju – buďte sakra vopatrný! Na nikoho s ní nemiřte!“

Gard by dodal, že se s ní bude na někoho mířit později.

4.

První den invaze vyděšených vojáků, kteří byli rádi, že si vystřelí (většinou kluků, kteří Tommyknockery honili z domu do domu), jich padlo víc jak tucet. Po chvíli začal strach z útočníků opadávat. Odpoledne už se docela bavili – jako chlapi, kteří ženou králíky pšenicí. A než si armádní lékaři a pentagonské mozky uvědomili, že je pro takové mutace z obludného šou (kdysi američtí poplatníci) vzduch mimo Haven smrtelný, padly další dva tucty. Skutečnost, že nemohou útočníci dýchat vzduch v Havenu, jasně poukazovala na opačnou reakci. Nikdo v tom nadšení ale nepřemýšlel (a Garda by to nijak nepřekvapilo).

Teď už jich zbylo jen nějakých čtyřicet. Většina zešílela. Ti, kdo tak nedopadli, nemluvili. Na náměstí Haven Village se objevila provizorní kúlová ohrada – kousek dolů a napravo od radnice bez věže. Drželi je tam další týden. Během té doby jich zemřelo dalších čtrnáct.

Změněný vzduch byl analyzován, stroj, který ho produkoval, opatrně prostudován. Vyměnili slábnoucí baterie. Jak tvrdila Bobbi, vědátorům netrvalo pochopit princip zařízení dlouho. Základní principy už studovali v MIT, Cal Tech, laboratořích Bell a v Obchodě ve Virginii vědci, kteří málem zvraceli nadšením.

Zbývajících dvacet šest Tommyknockerů, kteří se chovali jako schvácené zbytky posledních Apačů, které postihly neštovice, odvezli letadlem v uzavřené atmosféře skladiště letadla C-140 Starlifter na vládní základnu ve Virginii. Základna, kterou kdysi vypálilo jediné dítě, nesla jméno Obchod. Tam je studovali... a tam jeden po druhém zemřeli.

Poslední, kdo přežil, byla Alice Kimballová, učitelka a lesba (ten fakt se jeden horký červencový den dozvěděla Becka Paulsonová od Ježíše). Zemřela 31. října v předvečer dne Všech svatých, na Halloween.

5.

Přibližně ve chvíli, kdy stála Quenie Goldenová na okraji vyschlé studny a chystala se skočit, vstoupila do pokoje Hillyho Browna sestry. Chtěla zkontrolovat chlapce, který jevil v posledních pár dnech známky návratu.

Podívala se na postel a zamračila se. Tomu, co spatřila, nevěřila – šlo o nějakou iluzi, dvojitý stín, který vrhalo na zeď světlo z chodby.

Přepnula spínač na zdi a pokročila vpřed. Poklesla jí čelist. Nebyla to iluze. Na zdi spatřila dva stíny, neboť leželi v posteli dva chlapci. Spali, jeden druhého objímali rukama.

„Co-?“

Popošla o další krok, rukou se nevědomky dotkla křížku, který nosila kolem krku.

Jeden z nich byl samozřejmě Hilly Brown, vyhublý, strhaný obličej, paže tenké jako hůlky, pokožka bílá jako nemocniční záchod.

Druhého chlapce, který byl velmi malý, neznala. Měl na sobě modré kraťasy a tričko, kde stálo ŘÍKAJÍ MI DOKTOR LÁSKA. Na nohou černou špínu. Zdála se jí nepřirozená.

„Co?“ zašeptala ještě jednou. Mladší chlapec se zavrtěl a omotal ruce Hillymu kolem krku ještě pevněji. Jeho tvář spočívala Hillymu na rameni a sestra si s pocitem hrůzy pomyslela, jak moc si jsou podobní.

Rozhodla se, že to ohlásí doktoru Greenleafovi. Hned teď. Obrátila se k odchodu, srdce jí divoce bušilo, jednou rukou svírala křížek... a tehdy spatřila naprosto nemožnou věc.

„Co-?“ zašeptala potřetí a naposledy. Oči se jí nepřirozeně roztáhly.

Další podivná, černá špína. Na zemi. Stopy na zemi. Stopy, jež vedly k posteli. Ten malý chlapec přešel k posteli a vlezl si dovnitř. Podobnost jejich obličejů nabízela možnost, že jde o Hillyho pohřešovaného (a dávno prohlášeného za mrtvého) bratra.

Stopy nevedly z chodby. Začínaly uprostřed místnosti.

Jako by se malý chlapec vynořil odnikud.

Sestra vystřelila z místnosti, křičela a volala doktora Greenleafa.

6.

Hilly Brown otevřel oči.

„Davide?“

„Drž pusu, Hilly, spinuškám.“

Hilly se usmál, nebyl si jistý, kde je. Nebyl si jistý, kdy je. Byl si jistý jen v tom, že je spousta věcí v nepořádku – na tom, o co se jednalo, už ale nezáleželo. Teď bylo všechno oukej. Byl tady David, tisklo se k němu jeho pevné a teplé tělo.

„Já taky,“ odpověděl Hilly. „Musíme si zítra vyměnit vojáčky.“

„Proč?“

„Nevím. Ale musíme. Slíbil jsem to.“

„Kdy?“

„Nevím.“

„Jedině jestli mi dáš Křišťálovou kouli,“ dodal David a zavrtal se Hilly mu pevněji do podpaždí.

„No... dobře.“

Ticho... v kanceláři sester se něco dělo, tady bylo ale ticho. A příjemné teplo dvou malých chlapců.

„Hilly?“

„Cože?“ zabrblal Hilly.

„Kde jsem byl, byla zima.“

„Vážně?“

„Jo.“

„Už je to lepší?“

„Lepší. Mám tě rád, Hilly.“

„Já tebe taky, Davide. Je mi to líto.“

„Co?“

„Nevím.“

„Ach.“

Davidova ruka zatápala po pokrývce, našla ji a vytáhla nahoru. Devadesát tři milionů mil od slunce a sto parseků od osy galaxie spali Hilly a David Brown jeden druhému v náručí.

19. srpen 1982 19. květen 1987